Rosamunde Pilcher

GOLGOTA ÎNTOARCERII ACASĂ

ROSAMUNDE PILCHER

GOLGOTA

întoarcerii acasă

Traducerea: ILEANA CULCEA

*

Editura Vivaldi
Bucureşti, 1997

Valoarea timbrului literar se virează în contul UNIUNII SCRIITORILOR nr. 45101032, BCR, Filiala sector 1 BUCUREŞTI

Ilustrația copertei: ADRIANA BELLU

COMING HOME* by *ROSAMUNDE PILCHER

Copyright © 1995 by Rosamuhde Pilcher
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
Editurii VIVALDI

VERSIUNEA V 1.0

ianuarie, 2022

Dedic această carte soţului meu, Graham, care a făcut serviciul militar activ în cadrul Diviziei Scoţiei. Precum şi lui Gordon şi lui Judith, ca şi tuturor celor asemeni nouă, care eram tineri în perioada celui de-al doilea război mondial.

Partea întâi

1935

Şcoala elementară publică din Porthkerris se înălţa la jumătatea colinei abrupte care urca din inima micului oraş şi se întindea până spre tărâmurile mlăştinoase din împrejurimi, deşirându-se lin către zare. Era un edificiu impunător şi solid, în stil victorian, zidit din blocuri de granit, şi avea trei intrări, marcate prin tăbliţe speciale, indicând o veche rânduială: „Băieţi”, „Fete” şi „Copii sub şapte ani”, o moştenire din vremea când segregaţia sexelor devenise obligatorie. Clădirea era înconjurată de un teren de joacă pavat cu ciment şi împrejmuită de un gard înalt din fier forjat, oferind astfel lumii exterioare o faţadă îndeajuns de respingătoare. Dar în acea după-amiază târzie de decembrie, şcoala scânteia de o vie lumină, iar pe uşile deschise se revărsau valuri-valuri de copii emoţionaţi, împovăraţi de boccele cu cărţi, ţinând în mâini baloane şi cornete încărcate cu dulciuri. Ieşeau în grupuri mici, înghiontindu-se şi chicotind, scoţând ţipete de bucurie şi vorbe de ocară, înainte de a se împrăştia în cele din urmă pentru a porni fiecare spre casă.

Două erau motivele acestei agitaţii: se încheiase trimestrul de iarnă şi tocmai avusese loc serbarea şcolară de Crăciun. În sala de întruniri se cântase şi se desfăşuraseră jocuri distractive, chiar şi alergări de ştafetă, folosindu-se pungi cu fasole drept obiect convenţional care trebuia înhăţat iute şi transmis schimbului următor din echipă. Copiii dansaseră în acordurile muzicii interpretate la vechea pianină a şcolii, în

maniera lui Sir Roger de Coverley[1], şi se înfruptaseră din plin cu îngheţată de fructe, cu chifle cu şofran şi cu limonadă spumoasă. La sfârşitul serbării, se aliniaseră şi, unul câte unul, îi strânseră mâna domnului Thomas, directorul şcolii, urându-i Crăciun fericit şi primind fiecare în dar câte o pungă cu dulciuri.

Era o rutină conştiincios respectată an de an, rămânând însă totdeauna un prilej întâmpinat cu bucurie şi savurat cu încântare. Treptat, afluxul gălăgios de copii se reduse, subţiindu-se până la un picur firav de întârziaţi care zăboviseră să-şi caute mănuşile uitate sau vreun pantof abandonat. Pe când ceasornicul şcolii bătu cinci fără un sfert, două fete, Judith Dunbar şi Heather Warren, amândouă în vârstă de paisprezece ani, ieşiră în cele din urmă pe uşa deschisă, îmbrăcate în paltoane bleumarin şi încălţate cu cizme de cauciuc, având căciuli din lână înfundate bine peste urechi. Dar numai la atât se rezuma asemănarea dintre ele, fiindcă Judith era bălaie, cu părul împletit în două cozi groase, lăsate pe spate, pistruiată şi cu ochi albaştri ca seninul cerului, în vreme ce oacheşa Heather moştenise înfăţişarea tatălui ei şi, prin el, din moşi-strămoşi, de la un navigator spaniol, a cărui corabie eşuase din întâmplare pe ţărmurile Cornwall-ului[2] după distrugerea Armadei. Astfel încât pielea-i era măslinie, părul ca pana corbului, iar ochii negricioşi şi strălucitori ca două boabe zemoase de strugure. Din şirul de elevi zburdalnici ele părăseau clădirea ultimele, deoarece Judith, care se despărţea de şcoala din Porthkerris pentru totdeauna, trebuise să-şi ia rămas bun nu numai de la domnul Thomas, ci şi de la ceilalţi profesori, precum şi de la doamna Trewartha, bucătăreasa şcolii, ca şi de la bătrânul Jimmy Richards, printre ale cărui sarcini umile se numărau

---

1 Sir Roger de Coverley - personaj literar reprezentând idealul nobilului de ţară, la începutul secolului al XVIII-lea, în revista săptămânală "The Spectator" (1711-12, 1714) condusă de doi eseişti englezi, Joseph Addison şi Richard Steele.

2 Cornwall - comitat situat în sud-vestul Angliei.

întreţinerea focului la boilerul şcolii şi curăţirea toaletelor de afară. Într-un târziu, după ce Judith îşi luă adio de la toată lumea, cele două fete porniră la drum şi străbătură terenul de joacă, ieşind pe poarta şcolii. Se înnoptase bine, căci norii grăbiseră trecerea serii întunecând văzduhul prea devreme. Cădea şi o burniţă măruntă şi rece, stropii licărind jucăuş în razele felinarelor aprinse. Strada se povârnea pe costişa înnegurată şi jilavă, presărată din loc în loc cu băltoace în care lumina se reflecta sclipitor. Fetele începură să coboare panta colinei, îndreptându-se spre oraş. Pentru un crâmpei de timp, niciuna nu rosti vreun cuvânt. Apoi, Judith scoase un oftat.

— Ei bine, asta e, spuse ea pe un ton irevocabil.

— Trebuie să te simţi puţin ciudat, ştiind că nu te mai întorci aici.

— Da, aşa-i. Dar partea cea mai stranie este că sunt întristată. Nu m-am gândit niciodată că o să-mi pară rău când părăsesc o şcoală, dar acum aşa simt.

— N-o să mai fie la fel fără tine.

— Şi nici fără tine. Însă tu eşti norocoasă, fiindcă măcar rămâi prietenă cu Efeine şi cu Christine. Pe când eu trebuie s-o iau de la bun început, încercând să-mi fac noi prieteni şi să găsesc la pensionul St. Ursula pe cineva care să-mi placă. În plus, o să fiu obligată să port şi uniformă.

Tăcerea lui Heather sugeră de la sine înţelegere şi simpatie adâncă. Dintre toate relele, obligaţia de a purta uniformă era considerată cea mai supărătoare. La şcoala din Porthkerris, li se îngăduia elevilor să vină la ore îmbrăcaţi în haine pestriţe, în pulovere viu colorate, alcătuind o amestecătură veselă şi luminoasă, îndeosebi fiindcă fetele îşi strângeau părul cu panglici în nuanţe strălucitoare. Dar pensionul particular St. Ursula reprezenta o instituţie de educaţie arhaică, cu concepţii învechite şi rigide. Aici, fetele purtau paltoane din tweed[3] verde-închis, ciorapi lungi şi groşi de culoare maro şi pălării verde-închis care dezavantajau până şi pe cea mai drăguţă dintre eleve, atât de improprii şi neatrăgătoare erau.

[3] tweed - stofă de lână englezească, ţesută de mână.

St. Ursula accepta şi şcolăriţe externe, creaturi nefericite, profund dispreţuite de Judith şi de Heather, ca şi de elevele de seama lor din Porthkerris, fiind considerate drept o plevuşcă bună să cadă la momeală în plasa şicanelor şi ironiilor chinuitoare, dacă aveau nenorocul să călătorească în acelaşi autobuz. Era deprimant să te gândeşti că Judith trebuia să intre în rândul acestor mironosiţe care-şi dădeau atâtea ifose.

Dar cea mai neplăcută dintre toate era perspectiva de a sta la internat. Membrii familiei Warren erau extrem de apropiaţi şi de ataşaţi unul de celălalt, iar Heather nu-şi putea imagina o soartă mai vitregă decât aceea de a fi îndepărtată de lângă părinţi şi separată de cei doi fraţi mai mari, amândoi la fel de chipeşi şi de oacheşi ca şi tatăl lor. La şcoala din Porthkerris, ambii băieţi cuceriseră cununile notorietăţii prin năzbâtiile şi nebuniile lor, dar, de când se mutaseră la şcoala districtuală din Penzance, fuseseră oarecum îmblânziţi de un director sever şi constrânşi să se apuce de învăţătură şi să-şi îndrepte purtările. În compania lor, Heather se distra cel mai bine pe lume şi ei o învăţaseră să înoate, să meargă cu bicicleta şi să pescuiască macrouri cu traulul din barca lor butucănoasă din lemn. Şi cum te puteai oare amuza având împrejur numai fete? Nu conta că St. Ursula se afla în Penzance şi deci numai la zece mile depărtare. Zece mile reprezentau o infinitate dacă trebuia să trăieşti la distanţă de mămica şi tăticu', de Paddy şi de Joe. Cu toate acestea, se părea că biata Judith nu avea de ales. Tatăl ei lucra la Colombo, în insula Ceylon şi, timp de patru ani, Judith, mama şi sora sa mai mică locuiseră în Anglia, despărţite vreme îndelungată de el. Acum, doamna Dunbar şi Jess se reîntorceau în Ceylon, iar Judith urma să rămână singură aici, fără a avea nici cea mai vagă idee când îşi va revedea mama.

Dar, după cum obişnuia să remarce doamna Warren, n-avea rost să te tânguieşti după ceea ce nu mai poţi drege. Heather chibzuia ce să mai spună ca să-şi înveselească prietenă posomorâtă.

— Or să vină şi alte vacanţe şcolare.

— Pe care o să mi le petrec la mătuşa Louise.

— Of, haide zău, nu mai fi aşa de amărâtă. Cel puţin, o să rămâi aici şi o să locuieşti în Penmarron.

Gândeşte-te doar cum ar fi dacă mătuşa ta ar sta într-un loc îngrozitor, fără ieşire la mare, în interiorul ţării, sau într-un oraş îndepărtat. Şi acolo n-ai cunoaşte pe nimeni. Dar aşa cum stau lucrurile, putem continua să ne vedem. Poţi veni pe la noi şi o să mergem împreună la plajă sau la cinema.

— Eşti sigură?

Heather rămase surprinsă şi nedumerită.

— Cum adică sigură?

— Păi, vreau să zic... convinsă că doreşti să ne mai vedem şi să fii prietena mea. Asta fiindcă mă mut la St. Ursula şi pentru toate cele ce decurg de aici. N-o să crezi că sunt snoabă şi înfumurată?

— Ah, tu de colo! Drept cine mă iei.

Heather îi arse peste fund o lovitură drăgăstoasă cu bocceaua de cărţi.

— Pentru mine, ar fi o formă de evadare.

— Vorbeşti de parcă te-ai duce la închisoare.

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Cum arată casa mătuşii tale?

— Este destul de mare, aşezată pe o creastă, chiar în apropierea terenului de golf. Şi-i plină de tăvi din alamă, piei de tigru şi picioare de elefant.

— Picioare de elefant? Pe scumpa mea viaţă, la ce le foloseşte?

— Drept suport pentru umbrelă.

— Nu cred că mi-ar plăcea. Dar bănuiesc că n-o să trebuiască să priveşti cu atenţie în jurul tău. Ai propria-ţi cameră, nu?

— Da, am odaia mea. Era cea mai bună cameră pentru musafiri, prevăzută chiar şi cu chiuvetă. O să am loc să-mi pun şi biroul.

— În ceea ce mă priveşte, sună destul de bine. Nu ştiu de ce faci atâta caz.

— Nu fac niciun caz. Numai că pentru mine locul ăsta nu reprezintă un cămin adevărat. Şi este aşa de frig acolo, pe coama aia de deal, pustie şi bătută de vânturi. Casa se

numeşte „Windyridge”[4] şi, de fapt nu-i nici de mirare. Chiar şi atunci când în altă parte nu adie nici o boare, acolo suflă totdeauna un vânt turbat care zgâiţâie ferestrele de la casa mătuşii Louise.

— Pare un loc bântuit de vijelii şi năluci.

— Şi în plus, alt inconvenient este că-i atât de departe şi de izolat. N-o să mai pot merge cu trenul, iar cea mai apropiată staţie de autobuz se află la două mile distanţă. Şi mătuşa Louise n-o să aibă timp să mă ducă încoace şi încolo cu maşina, fiindcă joacă golf încontinuu.

— Poate o să te înveţe şi pe tine.

— Oh, ha, ha.

— Se pare că ai nevoie de o bicicletă. Astfel, ai putea merge oricând şi oriunde vrei. Sunt doar trei mile până la Porthkerris, pe drumul de costişe.

— Eşti grozavă! Nici măcar nu m-am gândit la o bicicletă.

— Nu ştiu de ce nimeni nu ţi-a cumpărat una mai demult. Tata mi-a dăruit-o pe-a mea când aveam zece ani. Nu înseamnă că-mi este de mare folos în locul ăsta afurisit, cu multe dealuri, dar unde o să stai tu pare să fie taman ce-ţi trebuie.

— Sunt foarte scumpe?

— Una nouă costă cam cinci lire sterline. Însă ai putea găsi una mai ieftină de ocazie, la mâna a doua.

— Mama nu se prea pricepe la astfel de lucruri.

— În realitate, cred că nici o mamă nu-i prea pricepută la aşa ceva. Dar nu este foarte dificil să cauţi într-un magazin de biciclete. Convinge-o să-ţi dăruiască una de Crăciun.

— I-am cerut deja să-mi cumpere de Crăciun un pulover cu guler răsfrânt.

— Ei bine, mai cere-i şi o bicicletă.

— Nu pot.

— Bineînţeles că poţi. N-o să te refuze, fiindcă pleacă din ţară şi nu ştie când o să te mai vadă. O să-ţi dea orice doreşti. Bate fierul cât e cald – o sfătui Heather, preluând o altă zicală favorită a doamnei Warren.

---

[4] „Windyridge” - Creasta bătută de vânturi (în engleză).

— O să văd, îi replică scurt Judith.

Îşi continuară un timp drumul în tăcere, paşii lor răsunând cadenţat pe caldarâmul ud, în liniştea serii. Trecură pe lângă cârciuma care răspândea în beznă o lumină veselă şi unde se serveau peşte şi cartofi prăjiţi, mirosul apetisant de grăsime încinsă şi de oţet aromat slobozit prin uşa deschisă făcând să-ţi lase gura apă.

— Mătuşa ta, doamna Forrester, este sora mamei, nu-i aşa?

— Nu, a tatălui meu. E mult mai în vârstă, se apropie de cincizeci de ani. A trăit în India. De acolo şi-a adus picioarele de elefant.

— Dar unchiul tău?

— A murit. Mătuşa Louise este văduvă.

— Are copii?

— Nu. Nici nu cred să fi avut vreodată.

— Curios lucru, nu găseşti? Ce socoţi? Asta-i fiindcă nu vor sau din pricină că... altceva anume... nu se întâmplă. Nici mătuşa mea May n-a făcut copii şi l-am auzit pe tăticu' spunând că era din vina unchiului Fred, slab de vână. Ce-ţi închipui că a vrut să zică?

— Habar n-am.

— Bănuieşti că asta ar avea vreo legătură cu ceea ce ne-a povestit Norah Elliot? Îţi aminteşti, în ziua aceea când am stat în spatele hangarului pentru biciclete.

— Norah a scornit o bazaconie.

— De unde ştii?

— Deoarece era prea dezgustător să fie adevărat. Doar ea putea născoci ceva atât de scârbos.

— Probabil că aşa e...

Acesta reprezenta un subiect fascinant de discuţie asupra căruia cele două fete zăboveau din când în când, fără însă a ajunge la vreo concluzie utilă, în afară de faptul că Norah Elliot duhnea de departe a nespălată şi că bluzele ei de şcoală erau întotdeauna jegoase. Totuşi, acum nu era timp să dezlege enigma, fiindcă, absorbite de conversaţie, se pomeniră deja la poalele dealului, în centrul oraşului, în faţa bibliotecii publice, unde drumurile lor se despărţeau. De aici,

Heather urma să-şi îndrepte paşii în direcţia portului, străbătând uliţele înguste şi cărările întortocheate şi pietruite, până la casa din granit, clădită în formă de pătrat, unde locuia familia Warren, deasupra băcăniei domnului Warren, iar Judith trebuia să urce altă colină pentru a ajunge la gară.

Stăteau amândouă sub felinarul străzii în burniţeala rece care te pătrundea până la piele şi se priveau drept în faţă.

— Atunci, presupun că a venit timpul să ne luăm rămas bun, rosti Heather.

— Da, aşa cred.

— Poţi să-mi scrii. Ai adresa mea. Şi sună la magazin dacă vrei să-mi laşi un mesaj. Vreau să spun... în vacanţă, înainte să vii pe la noi.

— Aşa o să fac.

— Probabil că n-o să fie prea rău la St. Ursula.

— Nu, nu cred.

— Atunci, la revedere.

— La revedere.

Dar niciuna nu schiţă vreo mişcare, nu se întoarse, nedând niciun semn de plecare. Fuseseră prietene timp de patru ani. Era un moment emoţionant.

— Îţi urez Crăciun fericit, spuse Heather.

Se aşternu un alt răstimp de tăcere. Pe neaşteptate, Heather se aplecă uşor şi plasă în fugă un sărut pe obrazul umezit de ploaie al lui Judith. Apoi, se răsuci brusc, fără a mai scoate un cuvânt, şi porni în goană în josul străzii, ecoul paşilor ei stingându-se încet-încet pe lespezile reci, până când Judith nu mai auzi nimic. De-abia atunci îşi continuă drumul solitar, simţindu-se mâhnită ca după o pierdere grea, ireparabilă. Urcă uliţa îngustă, încadrată de mici prăvălii strălucitor luminate, ale căror vitrine fuseseră decorate de Crăciun cu fire creţe de beteală argintie înfăşurate în jurul cutiilor cu mandarine şi al borcănaşelor cu săruri de baie, legate cu panglici purpurii.

Chiar şi negustorul de articole de fierărie îşi făcuse datoria. „Cadouri folositoare şi agreabile” se putea citi pe un anunţ scris de mână, aninat de un ciocan cu vârful spintecat, destul de înspăimântător la vedere, care etala în mod ostentativ o

crenguţă artificială de ilex[5] comun. Trecu pe lângă ultima prăvălie, situată chiar pe culmea dealului, care era o sucursală locală a reţelei lui W.H. Smith, de unde mama lui Judith îşi cumpăra revista lunară „Vogue” şi unde venea în fiecare sâmbătă să-şi schimbe cartea împrumutată la bibliotecă. În acest punct, drumul se netezea, casele se răreau, iar vântul se înteţea biruitor, fără a mai întâmpina obstacolul acoperişurilor. Vijelia se dezlănţuia în rafale scurte de burniţă deasă, suflând în averse, izbind-o în faţă. În întuneric, acest vifor şuiera şi gemea într-un fel special, aducând cu sine vuietul talazurilor care huruiau când se spărgeau de ţărmurile mării din depărtare. După un timp, se opri din mers, sprijinindu-şi coatele de un zid scund din granit pentru a se odihni după urcuşul greu şi pentru a-şi potoli răsuflarea. De sus, de pe coama dealului, văzu învălmăşeala de case, estompate în pâclă, înşirându-se la vale până aproape de rada întunecoasă a portului. Privi şi spre drumul ce ducea către port, conturat de un şirag şerpuit de felinare de stradă. Luminiţele roşii şi verzi ale bărcilor de pescuit clipeau, cufundându-se şi înălţându-se odată cu hula, şi împrăştiau reflexe tremurătoare în apele de cerneală. Orizontul îndepărtat se pierdea în beznă, dar oceanul, neliniştit şi învolburat, se înnădea la infinit. La distanţă, farul îşi arunca razele peste întinderea de apă: întâi un fascicul luminos scurt, apoi două lungi. Judith îşi imagină valurile veşnice lovindu-se ritmic de stâncile neclintite de la baza farului. Deodată, se înfioră. Era mult prea frig să stea acolo, în întuneric şi în bătaia viforniţei. Trenul urma să plece din gară peste cinci minute. Începu să alerge, bocceaua cu cărţi izbind-o peste coapsă. Ajunse la lungul şir de trepte din granit care coborau spre gară şi se prăvăli pe ele cu o încredere nepăsătoare, întemeiată pe o bună cunoaştere a locurilor. Micul tren aştepta pe platforma unei căi ferate secundare: o locomotivă, două vagoane de clasa a treia, un vagon de clasa

[5] Ilex- plantă din familia *Aquifoliaceae,* laur in termeni populari, folosita la decorarea locuințelor cu ocazia Sărbătorilor de Crăciun. (n. cor.)

întâi şi furgonul şefului de tren. Nu trebuia să-şi cumpere bilet fiindcă avea permis şcolar de călătorie şi, oricum, domnul William, şeful de tren, o cunoştea la fel de bine ca pe propria fiică. Chiar şi Charlie, mecanicul de locomotivă, o ştia pe Judith şi binevoia uneori să mai zăbovească plecarea trenului din halta Penmarron, cu prelungi sunete de sirenă, din timp ce şcolăriţa întârziată mânca pământul străbătând grădina „Casei Riverview”.

Călătoria spre şi de la şcoală cu acest mic tren va reprezenta unul dintre lucrurile care-i vor lipsi cu adevărat, întrucât calea ferată şerpuia, pe o distanţă de trei mile, de-a lungul coastei, o porţiune deosebit de spectaculoasă oferind tot ce şi-ar putea dori cineva să admire. Acum, Judith nu putea privi peisajul fiindcă se întunecase, dar, în timp ce trenul gonea huruind, îl vedea aievea tocmai cum era: ţărmuri stâncoase şi crestături adânci, golfuri şi plaje, căsuţe desfătătoare, poteci înguste şi petice de câmp care, primăvara, se îngălbeneau de narcise. Apoi, dunele de nisip şi litoralul imens şi pustiu pe care ajunsese să-l considere un bun propriu.

Câteodată, când oamenii aflau că Judith nu are tată, fiindcă el se găsea de fapt la celălalt capăt al lumii unde lucra pentru o prestigioasă companie navală denumită Wilson-McKinnon, aceştia o compătimeau. „Ce îngrozitor e să creşti fără un tată! Nu-i ducea dorul? Cum se simţeau fără un bărbat în casă, nici măcar în weekend? Când o să-l vadă din nou? Când o să se întoarcă acasă?”

Răspundea întotdeauna la întrebări într-o manieră vagă, în parte pentru că nu dorea să discute despre această problemă şi în parte din pricină că nu ştia precis ce anume simţăminte nutrea. Numai că îşi dăduse seama de la început că viaţa urma să se desfăşoare astfel, fiindcă întocmai aşa decurgea pentru fiecare familie britanică din India, iar copiii se împăcaseră şi acceptaseră faptul că, de la o vârstă fragedă, lungile despărţiri şi separări aveau să fie până la urmă inevitabile.

Judith se născuse la Colombo şi trăise acolo până la zece ani, cu doi ani mai mult decât i se îngăduia, de regulă,

oricărui copil britanic să stea la tropice. În toată acea perioadă, familia Dunbar venise acasă, în concediu, doar o singură dată, însă pe atunci Judith nu avea decât patru ani, iar amintirile acelei şederi în Anglia se înceţoşaseră odată cu trecerea anilor. Nu-i fusese hărăzit să simtă că Anglia reprezenta „acasă”, locul natal sau patria de origine. În schimb, Colombo tocmai asta era, cu spaţiosul bungalou de pe Galle Road, cu grădina mereu înverzită, separată de Oceanul Indian de o linie simplă de cale ferată care trecea la sud de Galle. Datorită imediatei apropieri de ocean, nu contase niciodată cât de toridă era clima, deoarece o briză răcoritoare adia totdeauna dinspre ţărm, iar în casă se aflau evantaie imense din lemn, suspendate de tavan, care primeneau aerul.

Dar, fatalmente, sosi şi ziua când trebuiră să părăsească toate aceste lucruri. Să-şi ia adio de la casă şi de la grădină, de la Amah şi de la Joseph, majordomul şi bătrânul tamil care îngrijea grădina. Să-şi ia rămas bun de la tata. „De ce trebuie să plecăm?” îl întrebă Judith în vreme ce el le ducea cu maşina spre port, unde vasul de călători, care scotea deja o pană albă de aburi, stătea ancorat, priponit cu odgoane groase de sârmă. „Fiindcă e timpul să plecaţi” îi răspunse el. „Vine o vreme pentru toate”.

Nici unul dintre părinţi nu-i spuse că mama era însărcinată şi numai când ajunseră în cenuşia Anglie, cu multă ploaie şi zile friguroase, după o călătorie de trei săptămâni, i se dezvălui lui Judith secretul că un bebeluş urma să fie adus pe lume.

Deoarece nu aveau un cămin propriu la care să se reîntoarcă, mătuşa Louise, asistată de fratele ei, Bruce, şi-a luat răspunderea să rezolve problema, a descoperit „Casa Riverview” şi a închiriat-o gata mobilată. Curând după ce se instalară în noua reşedinţă, se născu şi Jess la spitalul comunal din Porthkerris. Şi acum venise vremea ca Molly Dunbar să se reîntoarcă în Colombo. Jess o însoţea, iar Judith urma să rămână în Anglia. Le invidia pe amândouă teribil de mbit.

Ele locuiseră împreună în Cornwall timp de patru ani.

Aproape o treime din viaţa ei. Şi, în general vorbind, fuseseră ani buni. Casa era confortabilă, cu destul spaţiu pentru toate trei, şi avea şi o grădină, mare şi întortocheată, care se revărsa pe coama dealului într-o înlănţuire de terase, pajişti, trepte de piatră şi livezi de meri.

Totuşi, cel mai bun lucru dintre toate era libertatea de care se bucurase Judith. Două erau motivele acestei relative independenţe. Molly, ocupată cu îngrijirea bebeluşului, avea prea puţin timp s-o supravegheze pe Judith şi era mulţumită că fiica mai mare reuşea să se distreze de una singură. De asemenea, deşi era din fire o mamă exagerat de grijulie şi de protectoare faţă de copiii săi, îşi dădu curând seama că micul sat adormit şi împrejurimile-i liniştite nu prezentau nici o ameninţare. Explorând ţinutul, Judith se aventurase, cu titlul de încercare, dincolo de hotarele grădinii, aşa încât linia de cale ferată, plantaţia de violete din vecinătate şi malurile estuarului deveniră terenul ei de joacă. Câştigând în îndrăzneală, descoperise cărarea care ducea la biserica din secolul al XI-lea, cu turnul ei normand, de formă pătrată, şi cimitirul bătut de vânturi şi ploi, înţesat de străvechi pietre de mormânt acoperite de licheni. Într-o zi senină, pe când se ghemuise la pământ încercând să descifreze inscripţia cioplită cu dalta pe una dintre pietre, fusese surprinsă de către vicar care, încântat de interesul ei, îi arătase biserica, îi povestise din istoria ei şi îi punctase caracteristicile remarcabile şi comorile desăvârşite. Apoi, urcaseră în turn şi stătuseră acolo sus, în bătaia vântului, iar el îi indică prin gesturi elocvente semne de hotar. Era de parcă i s-ar fi dezvăluit în faţa ochilor o întreagă lume, o hartă imensă şi minunat colorată: ferme împărţite în parcele pestriţe asemeni unei plăpumi matlasate, verde catifelat pentru păşuni şi cafeniu pluşat pentru pământul arat; coline îndepărtate, încunurtate cu movile tumulare celtice, din piatră, care datau din epoci arhaice, învăluite în negura timpurilor şi depăşind puterea de înţelegere a contemporanilor; estuarul, cu puhoiul său de ape albastre în care se răsfrângea cerul, asemănător cu un lac uriaş îngrădit de uscat, fără a fi însă aidoma unui iezer, fiindcă se umplea şi se golea odată cu mareele,

vărsându-se în mare prin şenalul adânc cunoscut sub numele de Canalul Mânecii. În acea zi, şuvoaiele aduse de flux prin Canal erau de culoare albastru-indigo, însă oceanul era ca peruzeaua, cu brizanţi puternici care se rostogoleau în spume pe plaja pustie. Judith văzu lunga linie de dune formate de-a lungul coastei arcuindu-se spre nord, unde se ridica farul, şi bărci de pescuit ieşite în larg şi pescăruşi gălăgioşi plutind în văzduh.

Vicarul îi explică faptul că biserica fusese construită pe acest dâmb, deasupra litoralului, astfel încât turnul ei să fie un semnal luminos, un far pentru navele care încercau să ajungă la ţărm, îndrumându-le prin ape sigure. Şi nici nu era greu să-ţi imaginezi acele galioane de demult, cu pânzele fluturând în vânt, navigând, purtate de flux dinspre marea deschisă, pentru a acosta în amonte.

Pe măsură ce descoperea ţinuturile din împrejurimi, Judith reuşi să-i cunoască şi pe oamenii locului. Locuitorii din Cornwall iubeau copiii şi oriunde îşi făcea ea apariţia era întâmpinată cu atâta plăcere încât timiditatea ei înnăscută se evapora de îndată. De altfel, satul gemea de personaje extrem de interesante: doamna Berry care ţinea prăvălia din sat şi făcea îngheţată din praf de ouă; bătrânul Herbie care căra cărbuni cu căruţa şi doamna Southey de la oficiul poştal, care instalase un grilaj de protecţie deasupra tejghelei pentru a se apăra de bandiţi şi care cu greu izbutea să vândă un timbru fără să dea restul greşit.

Şi mai erau şi alţii, chiar mai fascinanţi, locuind mult mai departe! Domnul Willis era unul dintre ei. Acesta îşi petrecuse o bună bucată din viaţă într-o mină de cositor din Chile, dar, după o existenţă plină de aventuri, se înapoiase în cele din urmă în ţinutul său natal, Cornwall, şi prinsese rădăcini într-o cocioabă de lemn cocoţată pe dunele de nisip de lângă malul Canalului Mânecii. Pe plaja îngustă din faţa colibei sale zăceau împrăştiate tot felul de resturi ciudate, aduse pe uscat de valuri: fuioare de frânghii marinăreşti, cutii pentru peşte sfărâmate, cizme de cauciuc umflate de apă şi sticle. Într-o zi, domnul Willis dăduse din întâmplare peste Judith care căuta scoici, intrase în vorbă cu ea şi o invitase la o

ceaşcă de ceai în bojdeuca lui. Pe urmă, copila îşi făcuse o regulă din a-l pândi ca să stea la taclale, tăifăsuind împreună despre vrute şi nevrute.

Dar domnul Willis nu trecea nicidecum drept un trândav care trăieşte din ceea ce aruncă apa pe ţărm, fiindcă avea două slujbe. Una dintre ele era să urmărească mişcarea mareelor şi să dea un semnal când apele creşteau suficient de mult pentru ca vasele încărcate cu cărbune să poată porni în larg, evitând bancurile de nisip, iar slujba cealaltă era de luntraş. În faţa' colibei sale atârnase un clopot luat de pe un vapor vechi; orice persoană dornică să traverseze Canalul Mânecii trăgea clopotul, după care domnul Willis ieşea din bordeiul său, îşi târa barca la mal şi, mânuind vâslele, cârmea spre celălalt ţărm. Pentru acest serviciu, destul de incomod şi foarte periculos dacă se întâmpla să fie un reflux furtunos, pretindea o plată de doi penny.

Domnul Willis locuia împreună cu doamna Willis, dar ea se îndeletnicea cu mulsul vacilor pe la fermele din sat şi cel mai adesea nu se afla acasă. Gura lumii zvonise că nu era defel doamna Willis, ci domnişoara Cutare sau Cutărică şi nimeni nu vorbea cu ea prea mult. Misterul identităţii doamnei Willis se împletea strâns cu şarada unchiului lui Heather, Fred, care nu avea destulă vână în el, dar ori de câte ori Judith aborda subiectul cu mama ei, era întâmpinată cu bosumflări şi schimbarea bruscă a vorbei.

Judith nu îi pomenise niciodată mamei despre prietenia ei cu domnul Willis. Simţea instinctiv că ar fi descurajată să-i mai ţină acestuia companie şi i s-ar interzice cu siguranţă să intre în coliba lui ca să bea o ceaşcă de ceai. Ceea ce era ridicol. Ce rău ar putea să-i facă domnul Willis cuiva? Câteodată, mămica era îngrozitor de stupidă. Cum o dovedea bunăoară şi modul de a o trata pe Judith exact ca pe Jess, care avea doar patru ani. La paisprezece ani, Judith se considera destul de matură să i se împărtăşească şi să participe la discutarea deciziilor cu adevărat importante care urmau să-i înrâurească viaţa. Dar nu, dimpotrivă, mami nu obişnuia nicidecum să stea de vorbă cu ea. Pur şi simplu, îi comunica hotărârile luate.

„Tocmai am primit o scrisoare de la tata: Jess şi eu trebuie să ne întoarcem la Colombo”.

Ceea ce fusese, în esenţă, un fel de ştire-bombă, pentru a nu spune mai mult.

Ba chiar şi mai rău. „Am decis să mergi ca internă la pensionul St. Ursula. Numele directoarei este domnişoara Catto, am fost să vorbesc cu ea şi totu-i aranjat. Trimestrul al doilea, care durează până la vacanţa de Paşti, începe pe cincisprezece ianuarie”.

De parcă ea, Judith, ar fi fost un pachet mutat de colo-colo sau un căţeluş băgat în cuşcă!

„Şi ce-o să fac în vacanţe?”

„O să stai la mătuşa Louise. Mi-a zis, plină de bunăvoinţă, că o să aibă grijă de tine şi o să-ţi fie tutore cât timp suntem departe de ţară. Urmează să-ţi dea cea mai bună odaie pentru musafiri şi poţi să-ţi iei cu tine calabalâcurile şi să le instalezi acolo”.

Ceea ce era, probabil, cel mai demoralizant lucru dintre toate. Nu fiindcă nu-i plăcea de mătuşa Louise. În timpul şederii lor la Penmarron, se vizitaseră deseori, iar ea se purtase cu destulă amabilitate. Ci doar pentru că nu era persoana potrivită: suficient de în vârstă – având cel puţin cincizeci de ani – uşor predispusă să-i intimideze pe cei din jur şi câtuşi de puţin agreabilă. Iar Windyridge întruchipa prin definiţie căminul unei femei vârstnice, bine orânduit şi tihnit. Cele două surori, pe nume Edna şi Hilda, care munceau pentru ea în calitate de bucătăreasă şi de menajeră, erau tot atât de bătrâne şi de neatrăgătoare, nesemănând nici pe departe cu draga de Phyllis care se îngrijea de gospodăria casei lor, Riverview, şi totuşi mai găsea timp să se joace de-a alungarea duhului necurat la masa din bucătărie sau să-i ghicească norocul în frunze de ceai.

Ele îşi vor petrece probabil ziua de Crăciun împreună cu mătuşa Louise. Vor merge la biserică şi apoi vor mânca friptură de gâscă la prânz, iar înainte de a se însera, se vor plimba cu paşi sprinteni de-a lungul terenului de golf, până la poarta albă care se înălţa chiar deasupra mării. Nu era prea palpitant, dar, la paisprezece ani, Judith îşi pierduse unele

dintre iluziile legate de petrecerea Crăciunului. Această sărbătoare amintind naşterea lui Hristos ar trebui să fie întocmai ca în cărţi sau ca pe felicitările de sezon, însă la ei nu arăta niciodată aşa fiindcă mami nu se pricepea defel să creeze atmosfera favorabilă, dovedind invariabil o tristă lipsă de înclinaţie pentru decorarea casei cu ilex sau pentru împodobirea bradului. În ultimii doi ani, îi tot repetase lui Judith că era realmente prea mare ca să mai atârne un ciorap lung de şemineu în aşteptarea darurilor.

De fapt, acum că Judith se gândea la asta, mama nu se dovedea cu adevărat iscusită la nici unul dintre astfel de lucruri. Nu-i plăceau picnicurile pe plajă şi ar fi preferat să facă orice altceva decât să organizeze serbarea unei zile de naştere. Era chiar prea timidă din fire ca să conducă şi o maşină. Aveau, fireşte, un automobil, un Austin foarte mic şi uzat, însă mama se încăpăţâna să invoce orice scuză posibilă, mai curând decât să-l scoată din garaj, convinsă că era pe punctul de a se ciocni de un alt vehicul, de a pierde controlul asupra frânelor sau de a nu reuşi să ambreieze când ajungeau la un deal.

Gândul lui Judith zbură înapoi la apropiata sărbătoare de Crăciun. Oricum şi-ar petrece-o, Judith ştia că nimic nu putea fi mai rău decât acel Crăciun de acum doi ani, când mami insistase să stea câtva timp la părinţii săi, cucernicul reverend şi doamna Evans.

Bunicul avea datoria să administreze o mică parohie din Devon, iar bunica era o bătrânică învinsă care se luptase toată viaţa cu sărăcia cu lustru, trecând prin nenumărate case parohiale construite pentru mari familii victoriene cu mulţi copii. Ei îşi petrecuseră o groază de timp ducându-se şi întorcându-se de la biserică, aşa că, în mod firesc, bunica îi dăruise lui Judith de Crăciun o carte de rugăciuni. „Oh, mulţumesc, bunico, mi-am dorit întotdeauna o carte de rugăciuni”, îi spusese Judith politicoasă. Bineînţeles că nu adăugase „dar nu din cale afară de mult” Iar Jess, care strica mereu totul, căzuse la pat bolnavă de crup, răpindu-i mamei tot timpul şi întreaga atenţie, şi în plus, din două în două zile,

fuseseră servite cu compot de smochine şi blamanjele[6], în loc de budincă.

Nu, hotărât lucru, nimic nu putea fi mai rău decât asta.

Dar mai presus de toate (aşa cum câinele adulmecă mereu locul unde a îngropat un ciolan de ros, gândurile lui Judith alunecau iar şi iar la cel dintâi motiv de nemulţumire), povestea cu pensionul St. Ursula îi tot rodea inima rănită. Judith nu fusese nici măcar să vadă şcoala, darămite s-o întâlnească pe probabil înfricoşătoarea domnişoară Catto. Pesemne mama se temuse de vreo izbucnire de revoltă şi adoptase calea cea mai simplă, deşi nu avea niciun sens, pentru că Judith, în toată viaţa ei, nu se răzvrătise împotriva vreunui lucru. Îi trecu pe neaşteptate prin minte că poate, la paisprezece ani, ar trebui să facă o încercare. Heather Warren ştia ani de zile cum să obţină ceea ce dorea şi îl învârtea bine pe degetul mic pe naivul de taică-su. Dar, la urma urmelor, taţii erau diferiţi. Şi, deocamdată, Judith nu avea unul.

Trenul îşi încetini goana. Trecu pe sub pod (îţi dădeai totdeauna seama după sunetul deosebit pe care-l scoteau roţile) şi se opri scrâşnind. Judith îşi adună lucrurile şi coborî pe peronul din faţa gării micuţe care arăta ca un pavilion de lemn pentru crichet, cu multe înflorituri fantezist traforate.

Domnul Jackson, şeful de gară, apăru ca o siluetă pe fondul luminos al uşii deschise.

— Hei, bună, Judith. Ai întârziat astă-seară.

— Am avut serbarea şcolară.

— Grozav!

Ultima porţiune de drum era cea mai scurtă, gara aflându-se vizavi de portiţa din spate a grădinii Casei Riverview. Traversă sala de aşteptare, care mirosea în permanenţă a latrină, şi ieşi în poteca neluminată ce se întindea mai departe. Poposind o clipă pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul, Judith constată că ploaia se oprise şi auzi vântul foşnind prin desişurile crângului de pini care adăpostea gara

---

6 blancmange (din franceză) - gelatină de smântână şi lapte de migdale.

chiar şi pe cea mai cumplită vreme. Era un freamăt tânguios, dar deloc înfricoşător. Trecu pe partea cealaltă a drumeagului, bâjbâi după zăvorul de la portiţă, îl trase, păşi în grădină şi începu să urce pe cărarea abruptă şi întortocheată care suia pieptiş în trepte şi terase. Sus, pe culme, contururile casei se desenau vag, iar printre perdelele de la ferestre licărea o lumină prietenoasă. Felinarul ornamental aninat deasupra intrării principale fusese aprins şi în razele lui ea desluşi o maşină străină parcată pe aleea presărată cu pietriş. Mătuşa Louise venise, fără îndoială, la ceai. Bineînţeles, cu Rowerul ei negru şi impunător. Aşezat aşa acolo, automobilul părea destul de nevinovat, inofensiv şi solid, inspirând încredere. Dar orice persoană care se aventura pe drumurile şi cărările înguste din West Penwith avea motive să fie circumspectă, în ciuda aspectului exterior al maşinii, deoarece aceasta era echipată cu un motor puternic. Iar mătuşa Louise, cetăţeană de nădejde cum era, bisericoasă şi stâlp al clubului de golf, suferea un soi de schimbare a personalităţii în momentul când se suia la volan, trecând ca o vijelie cotiturile înşelătoare, cu viteza de cincizeci de mile pe oră, ferm convinsă că nu se abătea întru nimic de la litera legii, chiar şi numai dacă apăsa claxonul cu podul palmei. Datorită acestui lucru, dacă zgâria cu bara de protecţie aripa altei maşini sau călca o găină, nicio clipă nu lua în calcul posibilitatea că ea ar fi de vină, şi atât de vehemente îi erau acuzaţiile şi admonestările încât părţilor vătămate le pierea curajul s-o înfrunte, renunţând la confruntare fără a mai îndrăzni să pretindă daune sau să ceară compensaţii pentru pasărea omorâtă.

Pe moment, Judith nu dorea să dea ochii cu mătuşa Louise. Aşa că nu intră pe uşa din faţă, ci ocoli casa, prin gurte şi prin încăperea auxiliară, folosită pentru spălatul vaselor, şi trecu pragul bucătăriei. Aici, le găsi pe Jess, aşezată la masa curată, frecată cu peria, având în faţă creioanele şi cartea de colorat, şi pe Phyllis, călcând un maldăr de rufe, în uniforma ei de după-amiază, o rochie verde peste care îşi prinsese un şorţ din muslin.

În comparaţie cu frigul şi umezeala de afară, căldura din

bucătărie părea o binefacere. În fapt, bucătăria era cea mai călduroasă odaie din casă, fiindcă focul care ardea în soba de gătit, înnegrită de fum, cu mânere de alamă, tipică pentru regiunea Cornwall, nu se stingea niciodată. Acum, flacăra susura, făcând ca ibricul de pe plita încinsă să clocotească într-un cântec dulce. În faţa maşinii de gătit se afla un bufet cu policioare pentru veselă, pe care fuseseră aranjate farfurii cu carne şi cu legume şi o supieră, iar într-o parte era fotoliul din nuiele al lui Phyllis, în care ea se prăbuşea istovită ori de câte ori avea răgazul să-şi odihnească picioarele, ceea ce nu se întâmpla prea des. Încăperea mirosea plăcut a rufărie fierbinte, iar deasupra capului atârna o frânghie pe care fuseseră întinse la uscat nişte aşternuturi de pat.

Phyllis îşi ridică privirea.

— Hei, tu de colo, bună! Ce faci, de ce te-ai furişat pe uşa din spate?

Îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii cam stricaţi. Phyllis era o tânără cu oase mari şi proeminente, cu pieptul plat, palidă la faţă, cu părul lins şi sur, dar având cea mai încântătoare şi veselă fire dintre toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată Judith.

— Am zărit maşina mătuşii Louise.

— Ăsta nu-i un motiv. Te-ai distrat bine la serbare, nu?

— Da. Scotoci în buzunarul paltonului. Uite. Jess! spuse ea şi îi întinse surorii sale cornetul cu dulciuri.

Jess îl cercetă curioasă din ochi.

— Ce-s astea?

Era o copilă frumoasă, bucălată şi bălăioară, dar îngrozitor de naivă şi de alintată, exasperând-o încontinuu pe Judith.

— Bomboane, desigur, prostuţo.

— Mie îmi plac caramelele de fructe.

— Bine, atunci, uită-te şi vezi dacă găseşti vreuna.

Judith îşi scoase paltonul şi căciula de lână şi le aruncă grămadă pe un scaun. Phyllis nu-i spuse să le agaţe în cuier. De cele mai multe ori ea făcea această trebuşoară în locul lui Judith.

— Nu ştiam că mătuşa Louise vine la ceai.

— A dat telefon pe la ora două.

— Despre ce tăifăsuiesc?

— Băgăcioaso!

— Presupun că despre mine.

— Despre tine şi despre şcoala aia, avocaţi şi taxe şcolare, vacanţe şi convorbiri telefonice; mătuşa Biddy a sunat azi dimineaţă. A discutat cu mama ta timp de zece minute sau mai mult.

Judith se înveseli.

— Mătuşa Biddy? Mătuşa Biddy era sora mamei şi preferata lui Judith. Ce voia?

— Doar n-am tras cu urechea, nu? Trebuie s-o întrebi pe mama. Phyllis lăsă jos fierul de călcat şi începu să încheie nasturii de la cea mai bună bluză a doamnei Molly. Mai bine te-ai duce, în salon. Am pus o ceaşcă şi pentru tine şi găseşti acolo plăcinte şi prăjitură cu lămâie, dacă ţi-e foame.

— Sunt lihnită.

— Ca de obicei. Nu v-au dat de mâncare la serbare?

— Ba da, chifle cu şofran. Dar tot sunt leşinată de foame.

— Atunci, pleacă mai repede, sau mama se va alarma.

— Adică de ce?

Dar Phyllis îi răspunse doar:

— Hai, du-te, schimbă-ţi pantofii şi spală-te pe mâini mai întâi.

Aşa că Judith făcu ce i se spuse, se spălă pe mâini în oficiu, folosind săpunul „California Poppy” al lui Phyllis, şi apoi, fără tragere de inimă, părăsi compania plăcută din bucătărie şi traversă holul. De dincolo de uşa salonului răzbătea un murmur molcom şi înăbuşit de glasuri femeieşti. Deschise uşa uşurel, fără zgomot, astfel încât, un moment, cele două femei nu-i sesizară prezenţa. Molly Dunbar şi cumnata ei, Louise Forrester, şedeau de o parte şi de alta a căminului în care pâlpâia focul, având aşezată între ele măsuţa pliantă pentru servit ceaiul. Aceasta fusese acoperită cu o faţă de masă brodată din olandă şi încărcată cu cele mai fine porţelanuri, precum şi cu farfurii conţinând sandvişuri, prăjiturele cu lămâie, plăcinte calde umplute cu cremă şi cu gem de căpşuni şi două sorturi de biscuiţi simpli, din aluat fraged, şi cu ciocolată.

Ele se instalaseră comod, înfundate în perne moi de catifea, aproape de gura vetrei unde jăraticul de cărbune duduia leneş. Salonul nu era nici mare, nici somptuos, şi, întrucât închiriaseră Casa Riverview gata mobilată, nu fusese câtuşi de puţin dichisit cu mobile noi şi elegante. Huse decolorate din creton îmbrăcau fotoliile adânci, un covor turcesc acoperea podeaua, iar măsuţele răzleţe şi etajerele pentru cărţi erau mai mult funcţionale decât decorative. Cu toate astea, în lumina blândă a lămpii, salonaşul arăta destul de feminin şi de ospitalier, fiindcă Molly îşi adusese cu ea din Ceylon o selecţie din flecuşteţele ei preferate, iar acestea, răspândite prin jur, atenuau în bună măsură lipsa de personalitate a încăperii. Ornamente în jad şi fildeş, o cutie roşie, lăcuită, pentru ţigări, un ghiveci alb și albastru cu zambile, fotografii de familie în rame din argint.

— vei avea atâtea de făcut, spunea mătuşa Louise. Dacă te pot ajuta... Se aplecă să aşeze ceaşca goală şi farfurioara pe masă şi, ridicând privirea, o zări pe Judith în pragul uşii. Ei, uite cine-i aici...

Molly se întoarse.

— Judith, am crezut că poate ai pierdut trenul.

— Nu, am stat puţin de vorbă cu Phyllis. Închise uşa şi traversă camera. Bună, mătuşă Louise. Se opri să sărute obrazul întins al mătuşii sale. Aceasta acceptă dovada de supunere, dar nu schiţă nici o mişcare să o sărute şi ea la rându-i pe Judith.

Nu era genul de femeie care să-şi exteriorizeze emoţiile. Stătea neclintită acolo, distinsă, bine făcută, puţin trecută de cincizeci de ani, cu glezne surprinzător de subţiri şi de elegante şi cu picioarele lungi şi înguste încălţate în ghete grosolane, bine curăţate, cu un lustru castaniu. Purta o jachetă şi o fustă din tweed, iar părul ei cenuşiu şi scurt era ondulat şi temeinic strâns sub un fileu aproape invizibil. Glasul îi era grav şi răguşit din pricina fumatului şi chiar atunci când se schimba pentru cină într-un veşmânt mult mai feminin, cum ar fi o rochie din catifea sau taioare brodate, înfăţişarea ei rămânea descumpănitor de masculină, asemeni unui bărbat care, în glumă sau pentru un bal mascat, s-a

travestit în hainele soţiei sale, reducând întreaga asistență la exclamaţii de uimire.

În esenţă, o femeie arătoasă, dar nu frumoasă. Şi, dacă vechile fotografii sepia puteau fi date crezării, mătuşa Louise nu fusese nicicând frumoasă, nici măcar în tinereţe. Într-adevăr, la douăzeci şi trei de ani, când era încă necurtată şi nelogodită, părinţii ei fuseseră obligaţi s-o expedieze cu bagaje cu tot în India, la o rudă, ofiţer în corpul de armată staţionat la Delhi. Venind sezonul torid, toată familia ofiţerului se retrăsese în grabă în nordul ţării, la Poona, un ţinut deluros şi răcoros. Acolo l-a întâlnit Louise pe Jack Forrester. Jack era maior în batalionul de puşcaşi din Bengal şi tocmai îşi petrecuse douăsprezece luni izolat într-un fort îndepărtat din munţi, angajând din când în când ambuscade împotriva războinicilor afghani. El se afla la Poona în permisie, tânjind cu disperare după compania unei femei, în urma multor luni de burlăcie. Iar Louise – tânără, împurpurată în obraji, nelogodită şi atletică – îi aruncase priviri furişe pe când sărea după minge pe terenul de tenis, părând în ochii săi înfometaţi şi orbiţi cea mai dezirabilă creatură. Jack o urmărise şi o curtase cu enormă hotărâre şi prea puţină fineţe – nu era timp pentru delicateţe. Şi înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, se trezise brusc logodit şi pe cale de a se căsători.

În mod paradoxal, fusese o căsnicie trainică, deşi sau poate tocmai din pricină că ei nu fuseseră niciodată blagosloviţi cu naşterea unui copil. În schimb, împărtăşiseră dragostea pentru viaţa în aer liber şi profitaseră de toate minunatele înlesniri pentru sporturi şi jocuri pe care li le oferise India. Acolo, se organizau partide de vânătoare şi expediţii în munţi, se călărea şi se juca polo pe iarbă şi existau toate condiţiile pentru tenis şi golf, sporturi în care excela Louise. Când, în cele din urmă, Jack se retrase din armată, ei se reîntoarseră în Anglia şi se stabiliseră la Penmarron, pur şi simplu datorită imediatei vecinătăţi cu terenul de golf, iar clubul deveni căminul lor, deşi departe de cuibuşorul din India. Pe vreme rea jucau bridge, dar cele mai multe zile senine îi prindeau pe porţiunile cu iarbă, bine

întreţinută, ale terenului de golf. De asemenea, îşi petreceau o parte din timp şi la birt, unde Jack îşi câştigase pseudo-reputaţia de a fi în stare să bea până când îi băga pe toţi ceilalţi bărbaţi sub masă. Obişnuia să se laude că avea un stomac cât o găleată şi toţi prietenii săi de pahar fură de acord, până într-o dimineaţă însorită de sâmbătă, când căzu mort pe pajiştea verde de golf. După aceea, ei încetară să mai fie atât de siguri de sus-zisa reputaţie.

Molly se afla în Ceylon când se petrecu acest trist eveniment şi trimise o scrisoare de sinceră compasiune, nefiind capabilă să-şi imagineze cum se va descurca Louise fără Jack. Fuseseră aşa de buni prieteni, aşa de buni camarazi. Dar când se reîntâlni cu Louise după o vreme, Molly nu descoperi nici urmă de schimbare în comportamentul ei. Arăta la fel, locuia în aceeaşi casă, se bucura de acelaşi stil de viaţă. Fiecare zi o prindea pe terenul de golf şi, fiindcă avea un excelent atu, putând să lovească mingea vârtos, cu aceeaşi forţă ca orişice bărbat, nu ducea niciodată lipsă de parteneri de sex opus.

Acum, Louise întinse mâna după tabachera ei, o deschise şi potrivi o ţigară turcească într-un ţigaret de fildeş. Apoi, o aprinse la flacăra unei brichete din aur$_t$ care aparţinuse odinioară fostului ei soţ.

— Cum a mers serbarea de Crăciun? o întrebă ea pe Judith, dintr-un nor de fum.

— Foarte bine! Am dansat în chip de Sir Roger de Coverley. Şi ne-au tratat cu chifle cu şofran. Judith fixa cu privirea măsuţa pentru ceai. Dar încă mi-e foame.

— Ei bine, ţi-am păstrat destule gustări, spuse Molly. Judith trase un taburet şi se aşeză între cele două femei, nasul ei fiind la acelaşi nivel cu toate bunătăţile pregătite de Phyllis. Ce vrei, lapte sau ceai?

— Lapte, mulţumesc. Luă o farfurioară şi o plăcintă şi începu să mănânce cu prudenţă, deoarece umplutura cu cremă şi gem de căpşuni era pusă în straturi atât de generoase încât se putea prelinge peste marginile plăcintei, împrăştiindu-se şi mânjind podeaua.

— Ţi-ai luat rămas bun de la toţi prietenii tăi?

— Da. Şi de la domnul Thomas şi de la toată lumea. Şi am primit toţi în dar câte un cornet cu dulciuri, dar eu i l-am dat pe-al meu lui Jess. Apoi, am coborât dealul împreună cu Heather...

— Cine-i Heather? interveni mătuşa Louise.

— Heather Warren este prietena mea intimă.

— Ştii tu, spuse Molly, fiica domnului Warren, proprietarul băcăniei din piaţă.

— Ah! Mătuşa Louise ridică din sprâncenele care i se încovoiară într-un arc perfect. Chipeşul spaniol! Un bărbat aşa de arătos. Chiar dacă nu vinde marmelada mea preferată, Tiptrees, cred că ar trebui să-i devin clientă.

În mod vădit, mătuşica era bine dispusă. Judith hotărî că acesta era momentul potrivit pentru a aborda subiectul bicicletei. „Bate fierul cât e cald”, după cum îi plăcea doamnei Warren să spună. Sau „ia taurul de coarne”, o altă zicală favorită de-a ei.

— De fapt, pe drum spre casă, lui Heather i-a trecut prin minte o idee grozav de bună. Şi anume că ar trebui să am o bicicletă.

— O bicicletă?!

— Ah, mămico, te pronunţi de parcă ţi-aş cere o maşină de curse sau un ponei. Cred că este o idee excelentă. Windyridge nu-i ca această casă, în apropierea gării, ci se găseşte la mile depărtare de staţia de autobuz. Dacă aş avea o bicicletă, m-aş putea deplasa de colo până colo singură, iar mătuşa Louise n-o să fie obligată să mă ducă peste tot cu maşina. Şi în plus, adăugă ea cu şiretenie, îşi va vedea nestingherită de golf.

Mătuşa Louise bufni zgomotos în râs.

— De bună seamă, te-ai gândit la toate.

— Nu te superi, nu-i aşa, mătuşă Louise?

— De ce m-aş supăra? Sunt bucuroasă să mă descotorosesc de tine – ceea ce oglindea felul ei propriu de a fi spirituală.

Molly îşi regăsi glasul.

— Dar, Judith... o bicicletă nu este teribil de costisitoare?

— Heather zice că ar costa cinci lire sterline.

— Aşa socot şi eu. Grozav de scumpă! Şi avem atâtea alte lucruri de cumpărat. Nici n-am început măcar să luăm în calcul cele necesare pentru uniforma ta, iar lista de haine primită de la St. Ursula este lungă de un cot.

— M-am gândit că mi-ai putea-o dărui de Crăciun.

— Bine, dar ţi-am cumpărat deja cadoul. Ceea ce mi-ai cerut să-ţi iau.

— Păi, bicicleta ar putea fi darul pentru ziua mea de naştere. Tu n-o să fii atunci aici, ci la Colombo, deci aşa vei fi scutită să-mi trimiţi pachetul prin poştă.

— Însă trebuie să circuli cu bicicleta pe drumurile principale. S-ar putea întâmpla să te accidentezi...

Aici, interveni brusc mătuşa Louise:

— Ştii să mergi pe bicicletă?

— Da, bineînţeles! N-am vrut una până acum, fiindcă nu mi-a fost de neapărată trebuinţă. Totuşi, trebuie să recunoşti, mătuşă Louise, că ar fi grozav de utilă.

— Însă, Judith...

— Of, Molly, nu mai fi aşa de tipicară şi de pisăloagă! Ce rău i s-ar putea întâmpla copilei? Şi dacă nimereşte într-un autobuz, atunci este numai vina ei. Judith, o să-ţi ofer eu în dar o bicicletă, dar fiindcă este aşa de scumpă, o să fie şi în contul zilei tale de naştere. Ceea ce mă va scuti pe mine să mai cheltuiesc bani ca să-ţi trimit un pachet prin poştă.

— Adevărat? Mătuşă Louise, eşti o comoară! Lui Judith îi venea cu greu să creadă că argumentele ei convinseseră, că izbutise să-şi impună punctul de vedere şi că realmente obţinuse ceea ce dorea.

— Orice, numai să scap de tine.

— Când o putem cumpăra?

— Ce-ai zice de Ajunul Crăciunului?

Molly murmură cu sfială:

— Oh, nu. Părea tulburată, iar Louise îşi încreţi fruntea şi-şi aţinti privirea dezaprobatoare asupra ei.

— Ce ţi s-a mai năzărit acum? întrebă ea agasată. Ai şi alte obiecţii?

Judith gândi că nu era niciun motiv să i se adreseze mamei sale cu răutate, dar mătuşa Louise devenea deseori irascibilă

faţă de Molly, tratând-o mai degrabă ca pe o fetişcană năroadă decât ca pe o cumnată.

— Nu, nu-i vorba de asta. Molly se îmbujorase uşor la fată, ruşinată parcă de cine ştie ce gânduri. Doar că nu vom fi aici. Nu ţi-am spus încă, Louise, fiindcă voiam să i-o spun mai întâi lui Judith. Se întoarse spre fiica sa. A sunat mătuşa Biddy.

— Ştiu, Phyllis mi-a spus deja!

— Ne-a invitat să mergem şi să petrecem Crăciunul şi Anul Nou cu ei, la Plymouth. Tu, eu şi Jess.

Gura lui Judith era plină de plăcintă. O clipă crezu că se va îneca, dar reuşi să înghită îmbucătura înainte ca ceva groaznic să se întâmple.

Crăciunul cu mătuşa Biddyl

— Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că ne vom duce.

Ceea ce era senzaţional, nemaipomenit de palpitant, aşa că lui Judith i se şterseră toate celelalte gânduri din minte, uitând chiar şi de noua bicicletă.

— Când plecăm?

— M-am gândit că ar fi bine în ziua dinaintea Ajunului. Atunci trenurile n-or să fie prea aglomerate. Biddy o să ne aştepte în gară la Plymouth. Mi-a zis că îi pare rău că ne-a adresat-o cu atâta întârziere, mă refer la invitaţie, dar i s-a părut a fi o idee irezistibilă. Şi s-a gândit că ar fi minunat să petrecem Crăciunul împreună, mai ales că nu vom avea prea curând altă ocazie.

Dacă mătuşa Louise n-ar fi fost de faţă, Judith ar fi ţopăit şi ar fi dansat prin odaie, gesticulând cu aprindere. Însă i se părea o lipsă de bună-cuviinţă să jubileze zgomotos, să-şi manifeste veselia exuberantă, când Louise nu fusese şi ea invitată.

Stăpânindu-şi emoţia, se întoarse spre mătuşa ei.

— În acest caz, mătuşă Louise, poate am reuşi să cumpărăm bicicleta după Crăciun?

— Se pare că n-avem de ales, nu-i aşa? La drept vorbind, intenţionam să vă invit să petreceţi Crăciunul cu mine, dar se vede că Biddy m-a scutit de deranj.

— Ah, Louise, îmi pare rău. Acum am senzaţia că te-am

dezamăgit.

— Ce absurditate! Puţină schimbare este binevenită pentru noi toate. Va fi acasă şi băiatul lui Biddy?

— Ned? Nu, din păcate. Pleacă la schi, le Zermatt, un sat din Elveţia, cu câţiva colegi din Darmouth.

Mătuşa Louise îşi arcui sprâncenele, dezaprobând astfel hoinărelile costisitoare şi extravagante. Însă, la urma urmei, Biddy îşi răsfăţase peste măsură unicul copil, îi satisfăcuse întotdeauna toate capriciile, neputându-i refuza nicio plăcere.

— Păcat! se mulţumi ea să rostească. Ar fi fost un bun însoţitor pentru Judith.

— Mătuşă Louise, Ned are şaisprezece ani! Nici măcar nu m-ar fi băgat în seamă. Cred că o să mă distrez mult mai bine fără el...

— Probabil ai dreptate. Şi după cum o cunosc pe Biddy, te vei amuza de pomină: N-am mai văzut-o de un car de ani. Molly, când a fost sora ta ultima oară aici?

— La începutul verii trecute. Îţi aminteşti, atunci când a fost valul ăla de căldură...

— Când a venit la mine, pe la prânz, îmbrăcată în pijamaua aia extraordinară de plajă?

— Da, aşa e.

— Şi apoi am găsit-o în grădina ta stând la soare într-un costum de baie în două piese. Roşie ca para focului. Ar fi putut la fel de bine să stea şi în pielea goală, pentru că oricum era pe jumătate despuiată.

— Biddy este întotdeauna foarte modernă. Molly se simţi mişcată să o apere pe sora ei fluşturatică, oricât de timid. Bănuiesc că nu peste mult timp toate femeile vor purta costume de baie.

— Ferit-a sfântul!

— Louise, ce o să faci de Crăciun? Sper din suflet că n-o să te simţi abandonată.

— Dumnezeule! Asta-i bună! Mai degrabă, îmi va face plăcere să fiu de capul meu. Poate îl voi invita la o băutură pe Billy Fawcett şi apoi vom merge să luăm masa de prânz la club. De obicei se dau petreceri reuşite acolo. Pe urmă, probabil, voi juca o partidă sau două de bridge.

Judith îşi reprezentă mental imaginea jucătorilor de golf, adunaţi la club, în pantalonii lor bufanţi încheiaţi sub genunchi, în pantofi-sport rezistenţi şi cu pălării din hârtie pe cap, pocnind petarde, glumind şi râzând în zgomotul confuz al sălii.

Molly se încruntă uşor.

— Billy Fawcett? Nu cred că-l cunosc.

— Nu, nici n-ai cum. Este un vechi prieten – din vremurile când stăteam în Quetta. Acum, ofiţer în retragere şi stabilit în Cornwall. Aşa că a închiriat unul dintre noile bungalouri construite de-a lungul drumului de lângă casa mea. Am de gând să-l prezint apropiaţilor mei. Trebuie să faci cunoştinţă cu el înainte de plecare. De asemenea, un pasionat după golf, astfel că l-am ajutat să devină membru al clubului nostru.

— Mă bucur pentru tine, Louise.

— De ce?

— Păi... fiindcă ai un bun prieten care locuieşte în apropiere. Şi, pe deasupra, mai e şi jucător de golf. Deşi nu pot spune că ai dus vreodată lipsă de parteneri de joc.

Însă Louisei nu-i stătea în fire să se oblige față de cineva. Ea obişnuia să joace golf doar cu cei mai buni.

— Depinde, replică ea, stingând cu putere ţigara în scrumieră, ce fel de handicap îi acord. Se uită la ceas. Dumnezeule! Atât de târziu s-a făcut? Trebuie să plec. Îşi luă poşeta, se sculă din fotoliu, iar Molly şi Judith se ridicară, de asemenea, în picioare. Spune-i lui Phyllis că prăjiturile şi ceaiul au fost delicioase. O să simţiţi lipsa acestei fete. Şi-a căutat un alt post?

— Nu cred că a încercat încă.

— O adevărată comoară pentru persoana norocoasă. Nu, n-o chema. O să mă conducă Judith. Şi, Molly, dacă nu ne mai vedem înainte de Crăciun, îţi urez distracţie plăcută. Dă-mi un telefon când vă întoarceţi. Anunţă-mă când vrei să muţi lucrurile lui Judith la Windyridge. Şi, Judith, o să cumpărăm bicicleta la începutul vacanţei de Paşti. Oricum, n-o să-ţi trebuiască până atunci...

1936

Dimineaţa întunecată părea încremenită de gerul năprasnic, încât, trezindu-se alene din somn, Judith îşi simţi nasul ca pe o entitate separată de trup, îngheţat bocnă. Seara trecută, când venise la culcare, odaia era mult prea rece ca să mai deschidă fereastra şi trăsese puţin draperiile, iar acum, dincolo de geamurile spuzite de steluţe de gheaţă pâlpâia o dungă mohorâtă şi gălbuie de lumină de la felinarul din stradă. Nu răzbătea niciun zgomot. Poate că era încă miezul nopţii? Auzi tropote scurte de cai şi căruţa lăptarului trecând pe sub fereastră, iar atunci ştiu că nu era în miez de noapte, ci după revărsatul zorilor. Trebuia acum să facă un efort uriaş, înfrângându-şi slăbiciunea trupească. Un, doi, trei. Scoase o mână din căldura aşternuturilor şi se întinse să aprindă veioza de pe noptieră. Noul ceas – primit de la unchiul Bob şi unul dintre cele mai frumoase daruri – arăta ora şapte şi patruzeci şi cinci de minute.

Îşi vârî iute braţul înapoi sub pătură şi-l încălzi între genunchi. O nouă zi. Ultima zi! Se simţea puţin deprimată. Vacanţa de Crăciun se sfârşise şi urmau să se reîntoarcă acasă.

Camera se găsea la mansardă şi era cea de-a doua odaie pentru musafiri din casa mătuşii Biddy. Mamei şi lui Jess li se dăduseră cea mai bună încăpere, situată la primul etaj, dar Judith o preferase pe aceasta, cu tavanul înclinat şi lucarnă, cu draperii înflorate din creton. Frigul din dormitor fusese cel mai rău lucru, deoarece încălzirea centrală insuficientă nu răzbătea până la ultimul palier al scării, însă mătuşa Biddy îi permisese să folosească o mică sobă electrică şi, cu ajutorul acesteia şi al câtorva sticle cu apă fierbinte, Judith reuşise să-şi asigure un minimum de confort.

Chiar înainte de Crăciun, temperatura scăzuse alarmant. Vremea se răcise brusc, aşa cum de altfel avertizase meteorologul la radio, dar nimeni nu fusese pregătit pentru condiţiile atmosferice polare care predominaseră de atunci.

Dat fiind că cei din familia Dunbar călătoriseră spre interiorul ţării, de-a lungul Rivierei din regiunea Cornwall, iar peste locurile de la Bodmin Moor se aşternuse un covor de nea, la sosirea lor în Plymouth se simţiră de parcă ar fi descins în Siberia, mai ales că un vifor înverşunat abătea rafale de măzăriche peste peronul gării. Ceea ce era o pacoste, îndeosebi pentru că mătuşa Biddy şi unchiul Bob locuiau în cea mai friguroasă casă din toată creştinătatea. Bineînţeles, nu era vina lor, deoarece acest cămin i se repartizase unchiului Bob odată cu slujba, anume cea de căpitan şi comandant al Şcolii navale regale de la Keyham. Casa se înălţa către miazănoapte, pe coama unui povârniş, era mare, ţuguiată şi bântuită de puternici curenţi de aer. Cel mai călduros loc era bucătăria de la demisol, dar aceasta reprezenta teritoriul doamnei Cleese, bucătăreasa, şi al lui Hobbs, fost orchestrant în fanfara Marinei Regale, care venea în fiecare zi ca să văcsuiască cizmele şi să încarce sobele cu cărbuni. Hobbs trecea drept un tip excentric, cu părul alb bine netezit ca să-i ascundă porţiunea de chelie, cu ochii la fel de sticloşi şi sfredelitori ca ai unei mierle. Degetele îi erau pătate de tutun, iar faţa lui brăzdată de zbârcituri, boţită şi măslinie, se asemuia cu o valiză veche şi încreţită. Dacă seara avea loc vreo petrecere, Hobbs se spilcuia tacticos, îşi punea o pereche de mănuşi albe şi servea băuturile.

De altminteri, petrecerile se ţineau lanţ şi, în ciuda gerului aspru, acesta fu un Crăciun cu adevărat magic, întocmai cum îşi imaginase dintotdeauna Judith că ar trebui să fie, deşi începuse să creadă că nu va trăi vreodată unul aievea celui visat. Cu toate astea, Biddy – care nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate – împodobise întreaga casă ca pe o navă de luptă, aşa cum remarcase unchiul Bob, iar bradul ei de Crăciun, aşezat în hol şi umplând casa scării în spirală cu luminiţe, scântei, beteală încreţită şi mireasmă de conifer, era cel mai impunător văzut cândva de Judith. Celelalte încăperi erau la fel de festive; decorate cu sute de felicitări de Crăciun înşirate pe panglici purpurii, ghirlande vegetale de ilex şi iederă încadrau şemineurile, iar în sufragerie şi în salon, la fel ca în sala cazanelor de pe vapoarele cu aburi,

focul ardea permanent întreţinut de Hobbs şi alimentat în fiecare noapte cu brichete de cărbune, astfel încât să nu se stingă niciodată.

Şi tot timpul fuseseră atâtea de făcut, se întâmplaseră atâtea: petreceri la prânz, banchete, dineuri, şi după aceea, dans pe muzica plăcilor de gramofon. Prieteni de-ai casei se tot perindaseră unii după alţii, sosind în scurte vizite, la ceai sau la un pahar de băutură, iar dacă se întâmplase să survină vreo perioadă de acalmie sau o după-amiază liberă, mătuşa Biddy nu-şi găsise defel liniştea, ci propusese de îndată să se meargă la cinematograf sau la patinoarul acoperit. Molly, cum o ştia prea bine Judith, se simţea extenuată şi, din când în când, se furişase în dormitorul ei de la etaj ca să se odihnească, lăsând-o pe Jess în grija lui Hobbs. Lui Jess îi plăcea de Hobbs şi de doamna Cleese mai mult decât oricine altcineva, şi-şi petrecuse cea mai mare parte a timpului la bucătăria de la demisol, fiind încontinuu îndopată cu gustări nepotrivite. Ceea ce fusese o neînchipuită uşurare pentru Judith care se distra mult mai bine dacă sora ei mai mică nu-i stătea prin preajmă. Desigur, arareori participase şi Jess la program. Unchiul Bob cumpărase bilete la o reprezentaţie de pantomimă şi merseseră cu toţii, împreună cu o altă familie, ocupând un întreg rând de staluri. Şi apoi unchiul Bob oferise tuturor programe şi o cutie enormă cu bomboane de ciocolată. Dar imediat după ridicarea cortinei, Matroana apăruse pe scenă, purtând o perucă roşie stridentă, strânsă în corset şi împopoţonată cu flori sângerii, iar la vederea ei, Jess se comportase cumplit de jenant şi izbucnise în zbierete piţigăiate de spaimă şi trebuise să fie scoasă imediat afară din sală de către Molly, fără a se mai înapoia. Din fericire, acest neplăcut incident se petrecuse chiar la început, aşa încât toată lumea se putuse bucura în linişte de restul spectacolului.

Unchiul Bob era, incontestabil, cea mai plăcută persoană de pe pământ; prezenţa şi compania lui, cunoaşterea reciprocă şi apropierea dintre ei, îi luminaseră lui Judith întreaga vacanţă. Până acum, ea nu ştiuse că taţii puteau fi atât de nepreţuiţi, de răbdători, de interesanţi şi de amuzanţi.

Sărbătoare fiind, unchiul nu trebuise să se ducă în fiecare zi la Şcoala navală. Astfel că avusese mult timp disponibil pe care şi-l petrecuseră, în bună măsură, împreună, stând în acea minune a minunilor, cum i se părea lui Judith a fi biroul său, unde el îi arătase albume cu fotografii, o lăsase să asculte plăci la patefon şi o învăţase cum să folosească maşina de scris portabilă. Iar când se dăduseră cu patinele pe gheaţă, o ajutase să înconjoare patinoarul până ce dobândise ceea ce el numea „abilitatea unui adevărat marinar de a păşi pe puntea unui vas care se clatină”. La petreceri, el se încredinţase întotdeauna că Judith nu se simte stingheră şi o prezentase tuturor invitaţilor săi de parcă ea ar fi fost adult în toată firea.

Cu tăticu’, deşi drag şi jinduit, nu se distrase nicicând atât de bine. Recunoscând acest lucru faţă de sine însăşi, Judith se simţi întrucâtva vinovată, din pricină că, de-a lungul ultimelor două săptămâni, se amuzase şi petrecuse de minune încât abia dacă se gândise la el. Pentru a-şi răscumpăra vina, se strădui să şi-l închipuie aievea. Dar mai întâi trebuia să-şi creioneze în minte imaginea oraşului Colombo, fiindcă el se afla acolo şi fiindcă acesta era singurul loc care-i putea stârni imaginaţia, readucându-i-l în închipuire. Însă încercarea se dovedi a fi dificilă. Amintirile din Colombo se estompaseră cu-ncetul în negura vremii. Ar fi crezut că-şi poate reaminti fiecare detaliu, dar timpul implacabil înceţoşase acurateţea aducerilor aminte, întocmai cum lumina anemiază culoarea vechilor fotografii. Căută să se agaţe de un prilej anume care i-ar fi putut redeştepta memoria.

Evident, Crăciunul. Crăciunul la Colombo rămăsese de neuitat, dacă nu pentru alt motiv, măcar printr-o contrastantă incongruenţă cu cerul senin de la tropice, arşiţa dogoritoare a soarelui, apele învolburate ale Oceanului Indian şi briza foşnind încet frunzele palmierilor. De Crăciun, în casa de pe Galle Road, ea îşi deschisese cadourile pe veranda răcoroasă, în sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm, iar la banchet nu se servise curcan ci tradiţionalul curry condimentat, cum se obişnuia întotdeauna la Galle Face Hotel. Ca şi ei, mulţi alţi

oameni prăznuiseră sărbătoarea religioasă în acelaşi mod, aşa încât păruse a fi o petrecere zgomotoasă de copii, toată lumea purtând pălării de hârtie şi suflând din mici trompete. Se gândi la sala de mese înţesată de familii mult prea preocupate să mănânce şi să bea, la boarea răcoritoare care adia dinspre ocean spre uscat şi la evantaiele de pe tavan care se roteau încet.

Izbuti cu stăruinţă să-şi împlinească gândul. Acum, i se perindă prin faţa ochilor imaginea clară a tatălui: stând în capătul mesei şi având pe cap o coroană din hârtie albastră, presărată cu stele aurii. Se întrebă cum îşi petrecuse tăticul ei Crăciunul solitar. Cu patru ani în urmă, când îşi luaseră rămas bun, un prieten holtei se mutase la el ca să-i ţină companie. Dar, într-un fel sau altul, era imposibil să ţi-i imaginezi pe cei doi complăcându-se în veselia şi voia bună specifice sărbătorilor. Probabil că sfârşiră prin a merge la club, petrecând acolo cu ceilalţi burlaci şi văduvi ge paie. Judith oftă. Ştia că-i simte lipsa, dar nu era uşor să tot duci dorul unui om când vieţuia de atâta amar de vreme fără el, având drept-singură legătură scrisorile lui lunare, care deja erau vechi de trei săptămâni când ajungeau prin poştă, şi nici măcar atunci foarte alinătoare.

Acele noului ceasornic indicau ora opt fix. Era timpul să se scoale din pat. Acum. Un, doi, trei! Azvârli pătura la o parte, sări din aşternut şi se repezi să pună în funcţiune soba electrică. Apoi, cu mişcări iuţi, se înfăşură strâns în halatul din lână şi-şi vârî picioarele goale în papucii îmblăniţi din piele de oaie.

Cadourile ei de Crăciun erau înşirate ordonat pe podea. Apucă geamantănaşul chinezesc, împletit din nuiele de salcie, prevăzut cu mâner şi balamale pentru închidere, şi-l aşeză pe jos, gata să-şi aranjeze „prada de sărbători”. Puse înăuntru ceasul şi cele două cărţi pe care i le dăruise mătuşa Biddy: noul roman al lui Arthur Ransome, intitulat „Vacanță de iarnă”, precum şi exemplarul frumos, legat în piele, al operei literare „Jane Eyre” Aceasta din urmă părea destul de voluminoasă, tipărită cu litere mici, dar având o mulţime de ilustraţii, litografii în culori, protejate de foiţe din mătase şi

atât de ademenitoare încât Judith ardea de nerăbdare să înceapă lectura. Apoi, aşează mănuşile de lână de la bunici şi globul de sticlă care, dacă îl agitai, făcea să erupă o furtună de zăpadă. Acesta era un cadou de la Jess. Mama îi dăruise un pulover, dar Judith fusese puţin decepţionată fiindcă îşi dorise mult unul cu guler răsfrânt şi nu rotund, la baza gâtului. Totuşi, mătuşa Louise îi întrecuse orice aşteptare şi, în afara bicicletei promise pentru mai târziu, găsise sub pom din partea ei un pachet învelit în hârtie poleită şi înăuntru un jurnal de însemnări pentru cinci ani, gros şi cu coperţi solide din piele, ca Biblia. Cadoul de la tata nu sosise încă. El nu reuşea întotdeauna să trimită lucrurile din timp, iar prin poştă dura o veşnicie. Cu toate astea, Judith se bucura de pe acum la gândul că-i va primi darul. Aproape cel mai frumos cadou provenea de la Phyllis şi era exact ceea ce-i trebuia lui Judith – un borcănaş cu pap vâscos, cu minilopăţica aferentă şi o pereche de foarfece. Intenţiona să-şi ţină aceste preţioase lucruri încuiate în sertarul biroului, departe de degetele lungi şi iscoditoare ale lui Jess. Şi apoi, ori de câte ori va fi într-o dispoziţie creatoare sau va dori să facă ori să taie ceva, nu va mai trebui să-i ceară mamei sale foarfecă (care, de altminteri nu putea fi niciodată găsită) sau să-şi prepare cocă de lipit din făină şi apă. Pastă ce nu lipea niciodată cum se cuvine şi mirosea dezgustător. Stăpânind acum doar pentru sine aceste două fleacuri umile, Judith încercă o senzaţie de absolută independenţă.

Rândui totul cu grijă în cufăraş şi fu destul loc pentru toate, fără a forţa capacul să se închidă. Fixă bine micile balamale şi puse coşul pe pat, iar apoi se îmbrăcă pe cât posibil mai repede. Micul dejun o aştepta şi îi era foame. Spera că se vor servi cârnaţi fripţi, iar nu ochiuri făcute în apă.

* * *

Biddy Somerville şedea la capătul mesei din sufrageria sa, îşi sorbea cafeaua neagră şi se străduia să ignore faptul că era uşor mahmură. Ieri seară, după cină, doi tineri ingineri

locotenenţi veniseră în vizită ca să-şi prezinte omagiile, iar Bob scosese la iveală o sticlă de coniac şi Biddy dăduse pe gât pe nerăsuflate, desigur în cinstea sărbătoririi depline a momentului, prea multe păhărele. Acum, un zvâcnet surd în tâmple îi amintea că ar fi trebuit să se oprească la două. Nu-i pomenise lui Bob că simţea o uşoară greaţă, altminteri el i-ar fi spus cu asprime acelaşi lucru. Soţul ei asemuia mahmurelile cu arsurile de soare, considerându-le drept un ultraj pasibil de pedeapsă.

Ceea ce, bineînţeles, îi convenea de minune, deoarece el nu suferise niciodată în viaţa lui de mahmureală. Acum, Bob stătea la celălalt capăt al mesei, ascuns în dosul paginilor ziarului „The Times”. Era îmbrăcat în uniformă, pentru că permisia de sărbători se sfârşise, iar astăzi se reîntorcea la îndatoririle de serviciu. Din clipă în clipă, urma să închidă ziarul, să-l împăturească şi să-l aşeze pe masă, anunţând că era timpul să plece. Restul musafirilor din mica lor casă nu îşi făcuseră încă apariţia şi, în consecinţă, Biddy era recunoscătoare că, până ar urma ei să se ivească, ea ar avea răgazul, cu puţin noroc, să-şi bea cea de-a doua ceaşcă de cafea ca să se simtă mai bine.

Rudele ei aveau să plece astăzi şi pe Biddy o încercă părerea de rău că venise timpul să-şi ia rămas bun. Le invitase aici din câteva motive. Era ultimul Crăciun pe care-l petrecea Molly în Anglia înainte de a se reîntoarce în Orientul îndepărtat şi, la urma urmei, avea doar o singură soră. Nu se putea şti, dat fiind situaţia în care ajunsese omenirea, când se vor mai revedea. În plus, Biddy se simţea puţin vinovată că nu făcuse destul pentru familia Dunbar de-a lungul ultimilor patru ani. Nu se vizitaseră prea mult, nu se străduise să se apropie de rudele sale aşa cum ar fi dorit. În ultimă instanţă, le chemase în vizită deoarece Ned era plecat la schi, iar gândul la un Crăciun fără copii prin preajmă o deprimase şi i se păruse demoralizant.

Faptul că avea prea puţine în comun cu sora ei şi că nu le cunoştea aproape deloc pe cele două fete nu-i prea dăduse mari speranţe în ceea ce priveşte rezultatul aranjamentului. Dar, în mod surprinzător, totul fusese un succes. Molly, era

drept, se făcuse nevăzută uneori, învinsă de vârtejul vieţii mondene a lui Biddy, şi se retrăsese în dormitor ca să-şi odihnească picioarele. Iar Jess, trebuia să recunoască, era o ţâncă răzgâiată, îngrozitor de alintată şi mângâiată de fiecare dată când se smiorcăia.

Însă Judith se dovedise a fi uimitoare, exact genul de fată pe care şi-ar fi dorit-o Biddy, dacă s-ar fi întâmplat să aibă una: amuzându-se singură la nevoie, neintervenind niciodată în conversaţiile adulţilor, entuziasmată şi recunoscătoare pentru orice distracţie i s-ar fi propus. De asemenea, era extraordinar de frumuşică, gândea Biddy, sau cel puţin aşa va fi peste câţiva ani. Faptul că nu se mai afla în casă nimeni de vârsta ei nu o deranjase câtuşi de puţin, iar la petrecerile lui Biddy se făcuse utilă, servind invitaţii cu alune şi cu biscuiţi şi răspunzând oricui i se adresa cu vreo vorbă. Legătura de apropiată prietenie înjghebată între ea şi Bob era un fel de recompensă suplimentară, deoarece se vădea că se bucuraseră în egală măsură unul de compania celuilalt. El o plăcea din motive uşor demodate, pentru bunele ei maniere, precum şi pentru felul de a-ţi vorbi deschis şi fără înconjur, şi de a te privi drept în ochi. Dar, tot atât de bine, în cazul amândurora, existau o atracţie naturală şi un imbold de a fi în prezenţa unei persoane de sex opus, o relaţie strânsă fiică-tată, căreia amândoi, într-un fel sau altul, îi simţiseră lipsa. Probabil că ar fi trebuit să aibă şi o fiică. Poate că ar fi trebuit să aibă un şir de copii. Însă nu-l făcuse decât pe Ned, expediat la şcoala pregătitoare, când avea opt ani, şi apoi la Dartmouth. Anii se scurgeau repede unul după altul şi se părea că aproape nu trecuse nicio clipă de când fiul ei fusese mic şi scump, cu obrăjori bucălaţi şi păr bălai, genunchi murdari şi juliţi, mâini micuţe şi calde. Acum el avea şaisprezece ani şi era cam tot atât de înalt ca tatăl lui. Până să zici hop, Ned îşi va termina studiile şi va pleca pe mare. Adult în toată firea, căsătorindu-se şi înjghebându-şi propria familie. Imaginaţia lui Biddy broda întruna. Oftă din adânc. Nu-i surâdea ideea de a deveni bunică. Era încă tânără. Se simţea tânără, îmbătrânirea trebuia prevenită cu orice preţ.

Uşa se deschise şi Hobbs păşi apăsat în odaie, aducând

poşta de dimineaţă şi o carafă cu cafea neagră proaspătă. Puse carafa pe bufet, pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte, şi apoi aşeză scrisorile pe masă, lângă ea. Biddy şi-ar fi dorit ca ghetele lui să nu scârţâie.

— Un ger aspru şi sălbatic în astă dimineaţă, observă, el cu plăcere. Toate rigolele sunt acoperite de gheaţă. Am presărat sare pe treptele din faţă.

Dar Biddy se mărgini să-i răspundă doar „Mulţumesc, Hobbs”, deoarece dacă ar fi reacţionat altfel la remarca lui, el s-ar fi înşurubat acolo, trăncănind la nesfârşit. Frustrat din pricina tăcerii ei prelungi, Hobbs îşi sugea dinţii cu un aer ursuz, apoi îndreptă o furculiţă de pe masă, chipurile pentru a-şi justifica prezenţa, însă, în cele din urmă, înfrânt şi umilit de atâta lipsă de atenţie, se văzu obligat să-şi ia tălpăşiţa. Bob continuă impasibil să-şi citească ziarul. Biddy îşi frunzări corespondenţa. Nici măcar o felicitare de la Ned, ci doar o scrisoare de la mama ei, în care probabil îi mulţumea pentru micul pled croşetat, de învelit genunchii, trimis ei de Crăciun. Apucă un cuţit ca să deschidă plicul. În acest răstimp, Bob lăsă ziarul în jos, îl împături şi-l azvârli cu forţă pe masă.

Biddy îşi ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Dezarmare. Liga Naţiunilor. Şi nu-mi miroase a bine ceea ce se petrece în Germania.

— Of, dragule. Biddy detesta să-l vadă deprimat sau îngrijorat. Ea însăşi nu citea decât ştirile optimiste şi întorcea repede pagina dacă titlurile nu prevesteau nimic bun.

Bob se uită la ceas.

— E timpul să plec. Împinse scaunul greu în spate şi se ridică în picioare, înalt, voinic, bărbat bine clădit, trupul său voluminos părând şi mai impresionant datorită vestonului de uniformă, închis la culoare, la două rânduri, cu nasturi aurii.

Chipul proaspăt ras şi cutat îi era umbrit de o pereche de sprâncene stufoase, iar părul des, uşor încărunţit, şi-l avea lins-prelins pe cap, ireproşabil tuns şi frezat, perfect netezit cu ajutorul briantinei „Royal Jacht” şi al unei perii aspre.

— O zi bună, îi spuse Biddy.

Bob scrută masa goală.

— Unde-s ceilalţi?

— N-au coborât încă.

— La ce oră pleacă trenul lor?

— După-amiază. Trenul Riviera.

— Nu cred să mă întorc până atunci. Poţi să le conduci tu la gară?

— Desigur.

— Să le spui „la revedere” din partea mea. Şi mai ales lui Judith.

— O să-ţi lipsească.

— Eu... Bob, un neemotiv, om deloc impresionabil – sau mai precis un bărbat căruia nu-i stătea în fire să-şi dezvăluie sentimentele – îşi căuta cuvintele potrivite. Nu-mi place s-o ştiu părăsită. Lăsată de una singură.

— N-o să fie de capul ei. Louise o să aibă grijă de ea.

— Judith are nevoie de mai mult decât poate Louise să-i ofere.

— Ştiu. I-am socotit totdeauna pe Dunbari de departe cei mai anoşti oameni din lume. Dar asta e. Molly s-a măritat în familie şi se pare că a fost absorbită de clan. Nici eu, nici tu nu putem schimba lucrurile.

Bob chibzui la cele spuse, rămas la fereastră, cu ochii pironiţi acolo zgâindu-se la dimineaţa întunecată şi mohorâtă, şi zornăindu-şi nişte bani mărunţi din buzunarul pantalonilor.

— Ai putea s-o inviţi aici din când în când, pentru câteva zile. Mă refer la Judith. În timpul vacanţelor. Sau ți s-ar părea grozav de plictisitor?

— Nu, nicidecum. Dar mă îndoiesc că Molly are să fie de acord. O să invoce vreo scuză, de genul că nu vrea s-o ofenseze pe Louise. Ştii bine că Louise o joacă pe soră-mea pe degete. Louise o tratează ca pe o neghioabă, iar Molly nu zice niciodată nici pâs.

— Păi, să fim cinstiţi, chiar este cam săracă cu duhul. Dar, oricum, încearcă.

— O să-i propun.

Bob se apropie şi o sărută pe creştet.

— Atunci, ne vedem diseară. Nu venea niciodată acasă în miezul zilei, preferând să prânzească la popota ofiţerilor.

— La revedere, dragule.

Bob părăsi încăperea. Rămăsese singură. Îşi termină cafeaua, se ridică să-şi toarne încă o ceaşcă, apoi se reîntoarse la masă ca să citească epistola mamei sale. Scrisul era mărunt şi nesigur, aşternut de mâna tremurândă a unei femei bătrânicioase.

* * *

Draga mea Biddy,

Mă rezum la câteva rânduri ca să-ţi mulţumesc pentru pled. Este exact lucrul potrivit pentru serile friguroase, mai ales că, odată cu perioada asta îndelungată de vreme umedă şi rece, junghiurile şi reumatismul mă supără din nou. Am petrecut un Crăciun liniştit. Mici întruniri religioase, iar organistul s-a îmbolnăvit de gripă, aşa că doamna Fell a trebuit să-l înlocuiască şi, după cum ştii, ea nu-i foarte bună. Tata a avut un mic accident. Roţile automobilului au derapat îngrozitor la un viraj, pe când circula pe Woolscombe Road. Maşina este lovită, iar el s-a izbit cu fruntea de parbriz. S-a ales cu o vânătaie urâtă. Am primit o carte poştală de la biata Edith, mama ei se stinge încet, încet...

Mama

Era prea de dimineaţă pentru un asemenea val de tristeţe. Biddy puse scrisoarea deoparte şi se reîntoarse la cafea, stând cu coatele rezemate de masă şi încolăcind cu degetele-i lungi ceaşca îmbietor de caldă. Se gândi la perechea de bătrâni posomorâţi care erau părinţii ei şi se surprinse minunându-se iarăşi de faptul că ei împliniseră aievea acte inimaginabile de pasiune sexuală, zămislind două fiice, pe Biddy şi Molly. Dar şi mai miraculos era faptul că cele două fete reuşiseră într-un fel sau altul să evadeze din casa parohială, să-şi găsească soţi şi să se lepede pentru totdeauna de monotonia sufocantă şi de sărăcia lucie în care

crescuseră.

Ca urmare, niciuna dintre ele nu fusese pregătită pentru viaţă. Nici una nu se instruise ca să devină infirmieră, nici una nu urmaşe studii universitare sau măcar nu învăţase dactilografia. Molly năzuise din tot sufletul să ajungă pe scenă, să fie dansatoare sau balerină. La şcoală ea fusese întotdeauna vedeta orelor de dans şi tânjise să calce pe urmele Irinei Baronova şi ale Aliciei Markova. Însă, de la bun început, ambiţiile ei au fost zădărnicite de dezaprobarea părintească, de lipsurile materiale şi de convingerea nemărturisită a reverendului Evans că tot ce se întâmpla pe scenă era echivalent cu prostituţia, o astfel de carieră ducând inexorabil la pierzanie. Dacă Molly n-ar fi fost invitată la o partidă de tenis de către familia Luscombe şi dacă acolo nu l-ar fi întâlnit pe Bruce Dunbar, revenit acasă din Colombo în primul său concediu lung şi căutându-şi cu disperare o soţie, numai bunul Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de sărmana domnişoară. Probabil, o viaţă de fată bătrână, ajutându-şi mama să aranjeze florile în biserică.

Biddy era diferită. Ştia totdeauna ce vrea, ieşea în lume şi obţinea tot ce dorea. De la o vârstă fragedă, Biddy îşi dăduse limpede seama că dacă voia să-şi croiască un anume fel de viaţă, trebuia să se îngrijească singură de soarta ei. Rezolvând astfel problema, deveni şireată şi abilă şi se împrieteni doar cu acele colege de şcoală care, considera ea, o vor ajuta cu timpul să-şi atingă scopurile. Fata care deveni cea mai bună prietenă a ei era fiica unui comandant de marină şi locuia într-o casă impunătoare lângă Dartmouth. De asemenea, avea şi fraţi. Biddy hotărî deci că terenul era fertil şi, după câteva aluzii aparent întâmplătoare, reuşi să obţină o invitaţie de a-şi petrece weekend-ul la ei acasă. Iată, potrivit tuturor intenţiilor sale, un succes monden. Biddy era atrăgătoare, cu picioare lungi, cu ochi negri, strălucitori, cu o claie de păr castaniu cârlionţat şi destul de tânără pentru a nu conta că nu are hainele cele mai potrivite. De asemenea, cu un instinct ager şi fără de greş, simţea ce se aşteaptă de la ea, când să fie politicoasă şi când fermecătoare şi cum să cocheteze cu bărbaţii mai în vârstă care o socoteau o

femeiuşcă de moravuri uşoare şi o plesneau peste fund. Dar fraţii prietenei erau cei mai buni, căci fraţii aveau amici şi aceştia aveau alţi amici la rândul lor. Cercul de cunoştinţe în care se mişca Biddy se extinse cu o uşurinţă uimitoare şi nu după multă vreme ea deveni un membru acceptat al acestei familii-surogat, petrecându-şi mai mult timp cu ei decât acasă şi luând din ce în ce mai puţin în seamă admonestările aspre şi avertismentele funeste ale părinţilor.

Prin stilul ei libertin de viaţă câştigă o anume reputaţie în ochii lumii, dar ei nici că-i păsa. La nouăsprezece ani se bucura de faima îndoielnică de a fi logodită în acelaşi timp cu doi tineri sublocotenenţi, schimbând inelele imediat ce navele lor acostau alternativ în port. Dar până la urmă, când împlini douăzeci şi unu de ani, se mărită cu seriosul Bob Somerville şi nu ajunse niciodată să-şi regrete decizia. Fiindcă Bob nu era doar soţul ei şi tatăl lui Ned, ci şi un apropiat prieten, închizând ochii la şirul de acoliţi fluşturatici şi fiindu-i totdeauna alături când avea nevoie de el.

Avuseseră împreună parte de clipe frumoase, întrucât ei îi plăcea să călătorească şi nu pregetase niciodată să strângă şi să împacheteze lucrurile ca să-l însoţească pe Bob oriunde era trimis. Cei doi ani petrecuţi în Malta fuseseră cei mai buni, dar în fapt niciunul dintre anii trăiţi laolaltă nu fusese rău. Nu, categoric, nu exista niciun dubiu. Într-adevăr, fusese foarte norocoasă.

Deodată orologiul de pe poliţa de deasupra căminului prinse a bate jumătatea de oră. Opt şi jumătate, iar Molly încă nu apăruse... Acum, Biddy se simţea mai puţin mahmură şi decise că era pregătită pentru a-şi fuma prima ţigară. Se duse să-şi ia una din cutia de argint de pe bufet şi când se întoarse la masă înhăţă ziarul lui Bob ca să-l deschidă şi să scruteze titlurile. Nu prea se înveseli citindu-l şi înţelese de ce Bob luase o înfăţişare de om abătut. Spania părea că se îndreaptă către un război civil sângeros, Herr Hitler rostea discursuri sforăitoare despre remilitarizarea Renaniei, iar în Italia Mussolini se fălea cu sporirea forţelor navale în bazinul mediteranean. Nu era de mirare că Bob scrâşnise din dinţi. Nu-l putea suporta pe Mussolini, pe care obişnuia să-l

numească „Fascistul Rotofei”, şi nu se îndoia că tot ce trebuia pentru a-i anihila stilul bombastic şi emfatic erau câteva salve de tun trase de pe teuga unui vas bătanic de război.

Totul era cam înfricoşător. Lăsă ziarul să cadă pe podea şi încercă să nu se gândească la Ned, abia trecut de şaisprezece ani, înrolat în Marina Regală şi copt pentru luptă ca un fruct dulce. Uşa se deschise şi Molly intră în sufragerie.

Biddy nu avea obiceiul să se îmbrace pentru micul dejun. Purta un veşmânt util denumit halat de casă, îmbrăcat în fiecare dimineaţă direct peste cămaşa de noapte. Astfel că înfăţişarea lui Molly, excesiv de îngrijită şi de împopoţonată, cu părul fluturând uşor şi discret machiată, îi stârni un val de indignare ca de soră.

— Îmi pare rău c-am întârziat.

— Nu-i deloc târziu. Oricum, n-are importanţă. Ai dormit bine?

— Nu prea. M-am tot trezit peste noapte. Biata Jess a avut coşmaruri înspăimântătoare şi tresărea brusc în somn. A visat că Matroana din pantomimă se afla în cameră şi încerca s-o sărute.

— Cum, încorsetată şi cu toate cele? Nu-mi vine în minte ceva mai îngrozitor.

— Sărmana copilă e adormită încă. Nici Judith n-a apărut?

— Probabil că îşi pregăteşte bagajul. Nu-ţi face griji în privinţa ei. O să vină imediat.

— Şi Bob?

— A fost şi a plecat. Chemarea datoriei. Permisia s-a sfârşit. Mi-a zis să vă spun la revedere din partea lui. O să vă duc cu maşina la gară. Mănâncă puţin, doamna Cleese a prăjit nişte cârnaţi, serveşte-te.

Molly se îndreptă spre bufet, ridică încet capacul tingirii, şovăi şi apoi îl puse la loc. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se alătură surorii sale.

Biddy îşi încruntă sprâncenele.

— Nu ţi-e foame?

— Nu prea. O să iau o bucăţică de pâine prăjită.

Pretinsa frumuseţe a lui Molly Dunbar consta în aspectul său surprinzător de feciorelnic, cu părul blond vâlvoi, obrajii

rotunjiţi şi ochii care reflectau un soi de inocenţă tulburătoare. Nu era o femeie deşteaptă, întotdeauna greoaie la minte când trebuia să sesizeze poanta unei glume şi acceptând orice observaţie drept bună, chiar dacă ar fi înglobat un dublu înţeles. Bărbaţii erau predispuşi să găsească aceste cusururi destul de atrăgătoare, fiindcă se simţeau protectori, însă opacitatea ei evidentă era o permanentă sursă de enervare pentru Biddy.

Totuşi, acum, Biddy încerca un sentiment de îngrijorare. Văzu că, sub stratul delicat de pudră de fată, se desluşeau cearcăne vineţii împrejurul ochilor lui Molly, iar obrajii ei erau neobişnuit de-palizi.

— Te simţi bine?

— Da. Doar că nu mi-e foame. Şi sufăr de pe urma somnului agitat. Molly sorbi din cafea. Detest să nu dorm în miezul nopţii. E ca şi cum ai fi într-o lume diferită şi totul devine cu atât mai groaznic.

— În primul rând ce-i aşa de groaznic?

— Ah, nu ştiu. Poate că toate lucrurile pe care le am de făcut când ajung acasă. Să-i cumpăr lui Judith uniforma de şcoală, să organizez totul. Să închid casa. Să încerc să-i găsesc lui Phyllis un nou post. Apoi, să merg la Londra, să mă îmbarc pe vapor şi să mă reîntorc în Colombo. Totul. Am alungat toate astea din minte cât timp am stat aici la tine. N-am vrut să mă gândesc deloc la ce mă aşteaptă. Acum trebuie să fiu din nou mai chibzuită. Şi uneori cred că va trebui să-mi sacrific măcar câteva zile ca să stau şi cu părinţii. Ceea ce complică şi mai mult situaţia.

— Şi-i musai să pleci din ţară?

— Da, găsesc că e într-adevăr necesar.

— O pacoste pe capul tău. Tocmai am primit o scrisoare de la mama.

— Totu-i în regulă?

— Nu. Anapoda, ca de obicei.

— Chiar mă simt vinovată că i-am lăsat singuri de Crăciun.

— Eu nu, îi replică Biddy scurt. Desigur i-am invitat şi pe ei. Aşa fac totdeauna, rugându-mă să refuze.

Dar slavă Domnuluizau invocat toate scuzele obişnuite. Că

tata e extrem de ocupat, că drumurile-s înzăpezite, că maşina scoate un zgomot ciudat, că mama are din nou accese de reumatism. Sunt imposibili. Anchilozaţi în şabloane şi rutină. N-are niciun sens să te strădui să le înseninezi viaţa, fiindcă altminteri n-ar mai avea de ce să se lamenteze.

— Sunt bătrâni.

— Nu, nu-i adevărat. Pur şi simplu au acceptat decrepitudinea. În locul tău, nu mi-aş face griji în privinţa lor, tocmai acum când ai multe alte lucruri pe cap.

— Nu mă pot abţine. Molly ezită o clipă şi apoi rosti cu oarecare înverşunare:

— E groaznic că în clipa de faţă, în acest moment, cred că aş da orice pe lume numai să nu fiu nevoită să plec. Urăsc că trebuie s-o părăsesc pe Judith. Îmi repugnă faptul că noi toţi suntem despărţiţi. Mă face să mă simt de parcă n-aş mai aparţine nici unui loc. Ştii, câteodată nutresc un simţământ absolut straniu... ca şi cum aş cădea într-un fel de uitare, de amnezie, fără nicio identitate. Se întâmplă exact când mă aştept mai puţin. Când călătoresc pe imperiala unui autobuz londonez sau când mă aplec peste parapetul unui vas de pasageri, urmărind din priviri dârele lungi de spumă brăzdate pe faţa apei de vaporul care pluteşte clătinat spre trecut. Şi atunci mă gândesc ce caut eu aici? Şi unde ar trebui să fiu? Şi cine sunt eu, de fapt?

Glasul lui Molly se înecă brusc. Un moment, Biddy se temu că sora ei avea să izbucnească în lacrimi.

— Of, Molly...

— Şi ştiu că totul se datorează faptului că trăiesc între două lumi şi cele mai rele răstimpuri survin atunci când cele două lumi se apropie până la limita întrepătrunderii. Ca acum, de exemplu. Şi simt că nu mai aparţin nici uneia. Sunt doar... dezorientată... Biddy crezu că o înţelege.

— Dacă te consolează, există mii de femei ca tine, neveste britanice din India, care se confruntă cu aceeaşi dilemă...

— Ştiu. Şi nu mă consolează deloc. Continui să mă simt extrem de izolată.

— Eşti obosită. N-ai dormit. Asta sporeşte depresiunea sufletească.

— Aşa e. Molly oftă, dar cel puţin nu plângea. Bău din nou o înghiţitură de cafea şi aşeză ceaşca pe masă. Totuşi, nu mă pot împiedica să-mi doresc ca Bruce să fi lucrat la Londra, sau la Birmingham, sau oriunde altundeva, aşa încât să locuim în Anglia şi să fim împreună.

— Este cam târziu să-ţi doreşti asta.

— Sau chiar să nu ne fi căsătorit nicicând. Să nu ne fi cunoscut niciodată. Să-şi fi găsit o altă soţie. Să mă fi lăsat în pace.

— Este foarte puţin probabil ca tu să fi întâlnit un alt bărbat, îi spuse Biddy cu brutalitate. Şi închipuie-ţi alternativa: viaţa în casa parohială cu părinţii. Şi fără fiice frumoase.

— Mă frământă gândul că trebuie să iau totul de la capăt. Să înnădesc fărâme de viaţă. Să nu-mi mai aparţin mie însămi...

Vocea i se înecă în tăcere. Cuvintele nerostite atârnau greu între ele, suspendate parcă în aer. Molly îşi coborî privirea şi obrajii i se împurpurară uşor. Fără voie, Biddy fu cuprinsă de compasiune. Ştia exact ce se ascundea dincolo de acest potop întristător de neobişnuită încredere. N-avea nimic de-a face cu vicisitudinile împachetării şi ale plecării. Faptul că Molly urma să-şi ia rămas bun de la Judith n-avea nici un amestec. Dimpotrivă, totul avea strânsă legătură cu Bruce. Biddy îl compătimea, deşi era îngrozitor de plicticos. Patru ani de separare dăunau oricărei căsnicii, iar Biddy nu socotea că Molly, atât de feminină, de pretenţioasă şi de sfioasă, fusese vreodată bună la pat. Cum naiba reuşeau toţi aceşti soţi abandonaţi să-şi satisfacă pornirile sexuale, altminteri perfect naturale, îi depăşea puterea de înţelegere. Dar, la o analiză mai atentă, izbutea să priceapă fenomenul. Soluţia evidentă era pur şi simplu un aranjament discret, însă chiar şi năbădăioasa Biddy era împovărată de prejudecăţile adânc înrădăcinate din naştere ale generaţiei sale, astfel că îşi domoli imaginaţia şi îşi alungă din minte această chestiune jalnică.

Roşeaţa din obrajii lui Molly pălise. Biddy se hotărî să fie categorică. Interveni viguros:

— Ştii, sunt sigură că lucrurile se vor rezolva de la sine. Ceea ce, chiar în propriile-i urechi, suna îndeajuns de neconvingător. Vreau să spun... cred că totul este destul de palpitant. De îndată ce vei urca la bordul vaporului, te vei simţi o altă femeie. Gândeşte-te doar ce mare fericire, trei săptămâni fără a avea altceva de făcut decât să stai tolănită într-un şezlong pe punte. Şi imediat ce-ţi va trece răul de mare în Golful Biscaia, probabil te vei distra de minune. La urma urmei, te reîntorci la tropice, unde este mult soare şi ai o liotă de servitori. O să-ţi revezi vechii prieteni. Păi, aproape te invidiez.

— Da, aşa e. Molly reuşi să schiţeze un zâmbet împăciuitor. Da, desigur. Mă port prosteşte. Îmi pare rău... ştiu că mă consideri stupidă.

— Nu, prostuţo, nu-i adevărat. Te înţeleg. Şi îmi amintesc cât uram să mă despart de Ned, când am plecat şi noi în Malta: Dar asta e situaţia. Nu putem fi în două locuri deodată. Singurul lucru de care poţi fi convinsă este că o laşi pe Judith într-o şcoală unde va găsi înţelegere şi oblăduire. Cum se cheamă pensionul unde ai înscris-o?

— St. Ursula.

— Ţi-a plăcut directoarea?

— Are un renume foarte bun.

— Bine, bine, dar ţi s-a părut simpatică?

— Da, aşa cred, odată ce nu mi-a mai insuflat teamă. Femeile deştepte mă sperie întotdeauna la culme.

— Are simţul umorului?

— Nu i-am spus nicio glumă.

— Dar eşti mulţumită de şcoală?

— Oh, desigur. Chiar dacă nu m-aş reîntoarce în Ceylon, gândesc că tot aş fi trimis-o pe Judith la St. Ursula. Şcoala elementară din Porthkerris a fost excelentă din punct de vedere educativ, însă copiii de acolo formează un grup cam eterogen ca provenienţă. Cea mai bună prietenă a lui Judith era fata băcanului.

— Nu-i nimic rău în asta.

— Nu, însă nu duce la niciun câştig, nu-i aşa? Pe plan social, vreau să zic.

Biddy pufni în râs.

— Cinstit vorbind, Molly, ai fost totdeauna cea mai îngrozitoare snoabă.

— Nu sunt snoabă. Dar contează cu ce fel de oameni te însoţeşti.

— Da, adevăr grăit-ai.

— Acum, ce vrei să insinuezi?

— Fac aluzie la Louise.

— Nu-ţi place?

— La fel de mult cât mă place şi ea pe mine. În mod sigur nu mi-aş dori să-mi petrec vacanţele împreună cu ea.

Aceste remarci îi provocară lui Molly o stare de agitaţie nervoasă.

— Of, Biddy, te rog, nu te amesteca şi nu ridica obiecţii. Totul este aranjat, stabilit şi fixat, aşa că nu mai e nimic de adăugat.

— Cine spune că am de gând să obiectez? întrebă Biddy şi imediat începu să invoce propriile-i argumente. Louise este o scorpie bătrână şi dură. Atât de plicticoasă cu nesfârşitele ei partide de golf şi de bridge şi cu templul sacru al clubului de golf. Este aşa de nefeminină, de rigidă şi închistată, aşa de... Biddy îşi încreţi fruntea, cumpănindu-şi vorbele, dar negăsind până la urmă decât cuvântul „insensibilă”.

— De fapt, o judeci greşit. Louise este foarte cumsecade. A fost un izvor de forţă morală pentru mine. Şi s-a oferit să aibă grijă de Judith. N-a trebuit să-i cer eu acest lucru. Asta-i o dovadă de generozitate. În plus, o să-i dăruiască lui Judith o bicicletă. Ceea ce este, de asemenea, un exemplu de mărinimie, fiindcă bicicletele sunt groaznic de scumpe. Dar mai presus de toate, este demnă de încredere. O să-i ofere siguranţă lui Judith... n-am de ce să-mi fac griji.

— Poate că Judith are nevoie de mai mult decât simpla siguranţă.

— Ca de pildă?

— Cadru emoţional, libertate de a se maturiza în sensul dorit de ea. Curând, Judith va împlini cincisprezece ani. Va trebui să-şi întindă aripile, să se descopere pe sine. Să-şi facă propriii ei prieteni. Să intre în contact cu sexul opus...

— Biddy, nu-mi vine să-mi cred urechilor că aduci în discuţie problema sexului. Judith este mult prea tânără ca să înceapă să se gândească la un asemenea lucru...

— Of, haide, Molly, poartă-te aşa cum îi şade bine unei femei de vârsta ta. Doar ai văzut-o în aceste săptămâni. Judith a înflorit literalmente în urma distracţiilor din ultimul timp. Nu trebuie s-o privezi de plăcerile vieţii absolut normale. Doar n-ai vrea să fie aşa cum am fost noi, izolate în condiţiile unei educaţii severe şi plictisite de moarte.

— N-are importanţă ce cred eu. Ţi-am spus că-i prea târziu. Judith o să stea la Louise.

— Întâmplă-se ce s-o întâmpla. Bănuiam că asta-ţi va fi atitudinea.

— Atunci, de ce-ai mai deschis discuţia?

Biddy îşi dori s-o pocnească, dar se gândi la Judith şi izbuti să-şi stăpânească enervarea crescândă. În schimb, încercă să-şi abordeze sora cu mai multă diplomaţie. Prin metoda convingerii cu blândeţe.

— Dar n-ar fi o schimbare deconectantă pentru ea să vină pe la noi din când în când? Ei hai, nu te îngrozi aşa, este o propunere perfect viabilă. De fapt, a fost ideea lui Bob. El are o slăbiciune pentru Judith. Va fi o relaxare binevenită pentru fiica ta, ca şi pentru Louise.

— Eu... trebuie să discut mai întâi cu Louise...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Molly, dă puţină dovadă de iniţiativă...

— Nu vreau s-o necăjesc pe Louise...

— Fiindcă cumnată-ta nu mă priveşte cu ochi buni.

— Nu, fiindcă nu doresc să stric echilibrul, să-i tulbur liniştea lui Judith. Nu tocmai acum. Of, Biddy, te rog să mă înţelegi. Poate mai târziu.

— S-ar putea să nu mai existe un mai târziu.

— Ce vrei să spui? întrebă Molly vădit alarmată.

— Citeşte ziarele. Nemţii au îmbrăţişat naţional socialismul, iar Bob n-are încredere în Herr Hitler nici cât negru sub unghie. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru ramolitul şi umflatul de Mussolini.

— Te referi la... un posibil război? Molly înghiţi în sec.

— Oh, nu ştiu. Dar... cred că n-ar trebui să ne irosim viaţa personală, deoarece, probabil cât de curând, n-o să mai avem vreuna. Şi socot că motivul pentru care îi răpeşti fetei tale această plăcere este că nu vrei s-o ştii în compania mea. Presupun că te temi că am s-o influenţez în rău. Toate acele petreceri imorale, toţi tinerii locotenenţi care vin în vizită. Asta este, nu-i aşa? Ai face bine să recunoşti.

— Nu-i vorba de asta! Discuţia denaturase, iar amândouă femeile, într-un veritabil tărăboi, ridicau tonul una la alta. Ştii că nu-i adevărat. Îţi sunt recunoscătoare. Tu şi Bob aţi fost aşa de buni cu noi.

— Cerule! Rostite de gura ta, vorbele astea sună ca o penitenţă. V-am invitat de Crăciun şi ne-am distrat cu toţii minunat. Asta-i tot. Şi gândesc că eşti foarte laşă şi foarte egoistă. Semeni întocmai cu mama... urăşti oamenii care se bucură de viaţă.

— N-ai dreptate.

— Las-o baltă!

Acestea fiind zise, Biddy, exasperată la culme, întinse mâna după ziarul „The Times” îl deschise şi se retrase în dosul paginilor.

Se aşternu o tăcere deplină. Molly, vizibil zdrobită şi sfâşiată de grozăvia celor petrecute, de posibilitatea izbucnirii unui război, de confuzia viitorului său iminent, precum şi de faptul că Biddy era acum furioasă din pricina ei, tremura, cuprinsă de o agitaţie cumplită. Nu era cinstit. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Nu era vina ei. Tăcerea apăsătoare se prelungi şi ea constată brusc că nu mai putea suporta nici o secundă această stare de fapt. Îşi ridică manşeta cardiganului şi se uită la ceas.

— Unde-i Judith? O adevărată uşurare să se gândească la ceva, la cineva, asupra căruia să-şi dezlănţuie supărarea. Se sculă pe neaşteptate în picioare, îşi puse scaunul la loc şi porni spre uşă ca să-şi cheme fiica leneşă. Dar nu fu nevoie s-o strige, fiindcă Judith se afla deja acolo, în partea cealaltă a holului, stând pe prima treaptă a scării.

— Ce faci aici?

— Îmi leg şiretul.

Judith evită privirile mamei sale şi Molly, deşi cea mai puţin perspicace dintre femei, realiză că fiica ei zăbovise acolo câtăva vreme, ezitând să intre din pricina vocilor ridicate care răzbătuseră dincolo de uşa închisă a sufrageriei, şi că auzise fiece cuvânt al schimbului violent şi regretabil de replici.

Jess fu cea care sări în ajutorul ei.

— Mămico!

Molly privi în sus şi-şi zări copila cea mică iţindu-se printre drugii de lemn de la balustradă. Jess se trezise în sfârşit, dar era încă în cămaşa ei lungă, de culoare crem, şi cu cârlionţii blonzi încurcaţi.

— Mami!

— Vin imediat, draga mea.

— Vreau să mă îmbrac.

— Imediat. Molly traversă holul, apoi se opri o clipă.

— Mai bine te-ai duce să mănânci, îi spuse ea lui Judith. Şi începu să urce scările.

Judith aşteptă până când ea dispăru, apoi se ridică în picioare şi porni spre sufragerie. Aici, o găsi pe mătuşa Biddy aşezată în locul ei obişnuit şi peste toată întinderea încăperii ochii lor se întâlniră şi se priviră lung.

Mătuşa Biddy sparse prima tăcerea.

— Of, Dumnezeule! Citise ziarul. Îl împături şi îl azvârli pe podea. Îmi pare rău. Judith nu era deprinsă să primească scuze din partea adulţilor.

— E-n ordine. Nu face nimic.

— Serveşte-te cu cârnaţi. Aş zice că nu ţi-ar strica o mâncare consistentă.

Judith făcu aşa cum i se spuse, dar cârnaţii fierbinţi şi apetisanţi erau departe de a-i aduce alinare. Cu farfuria în mână se îndreptă spre masă şi se aşeză la locul ei obişnuit, cu spatele la fereastră. Îşi aţinti ochii asupra gustării, dar simţea că în acel moment n-ar fi putut lua nici măcar o îmbucătură.

După un crâmpei de timp, mătuşa Biddy o întrebă:

— Ai surprins toată discuţia?

— Cea mai mare parte.

— A fost vina mea. O apreciere eronată a oportunităţii

acestui demers. Am ales momentul nefavorabil. În clipa de faţă, mama ta nu-i în stare să-şi facă vreun plan. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Să ştii, o să mă descurc cu mătuşa Louise. O să-mi fie bine acolo.

— Ştiu asta. Nu mă îngrijorează bunăstarea ta, ci faptul că, probabil, n-o să fie prea amuzant.

Judith se mărgini să-i răspundă doar:

— Până acum nu m-am distrat deloc sau nu mi-am petrecut timpul în mod plăcut. Cel puţin, nu înainte de acest Crăciun.

— Adică vrei să spui că, în fapt, de ceea ce nu-ţi este hărăzit nu duci nici lipsă.

— Da, aşa presupun. Dar mi-ar plăcea nespus să mai vin pe la voi.

— Am să încerc din nou. Puţin mai târziu.

Judith luă furculiţa şi cuţitul şi tăie un cârnat în două. Apoi zise:

— O să fie într-adevăr un nou război?

— Of, draga mea, nu cred. Eşti mult prea tânără ca să-ţi baţi capul cu asemenea lucruri.

— Dar unchiul Bob e îngrijorat?

— Nu atât îngrijorat, cât mai degrabă frustrat. Scrâşneşte din dinţi la gândul că grandoarea imperiului britanic ar putea fi sfidată. Odată provocat, el poate deveni un buldog cu adevărat periculos.

— Dacă ar fi să stau la tine, aş veni tot aici?

— Nu ştiu. Bob a fost numit pentru postul din Keyham pe doi ani şi urmează să ne mutăm la sfârşitul verii.

— Unde o să plecaţi?

— Habar n-am. Bob vrea să se reîntoarcă pe mare. Dacă primeşte o asemenea însărcinare, cred că o să cumpăr o căsuţă a noastră. N-am fost niciodată proprietari, am locuit totdeauna în cartierul militar. Dar mă gândesc că ar fi realmente plăcut să ai o bază permanentă. Poate în Devon. Avem o mulţime de prieteni aici. Sau undeva în Newton Abbot sau în Chagford, nu prea departe de bunicii tăi.

— O căsuţă a ta! Era o perspectivă atrăgătoare. Oh,

cumpără-ţi una la țară. Şi atunci aş putea veni să stau cu tine acolo.

— Dacă vrei.

— Am să vreau întotdeauna.

— Nu, s-ar putea să nu. Asta-i partea caraghioasă a lucrurilor. La vârsta ta totul se schimbă cu atâta rapiditate şi totuşi un an poate părea lung cât o viaţă. Îmi amintesc din propria-mi experienţă. Şi o să-ţi faci noi prieteni, o să-ţi doreşti lucruri diferite. Iar în cazul tău, este cu atât mai important, fiindcă va trebui să ajungi la propriile-ţi decizii, să cumpăneşti bine ce intenţionezi să faci. N-o s-o mai ai pe mama lângă tine şi, deşi e posibil să te simţi părăsită şi însingurată, ăsta-i într-un fel un lucru bun. Aş fi dat orice pe lume să fiu separată de părinţi când aveam paisprezece, cincisprezece ani. Dar, după cum vezi, adăugă ea cu oarecare satisfacţie, nici aşa nu m-am descurcat prea rău, şi asta pentru că mi-am luat soarta în propriile mâini.

— Nu este prea uşor să-ţi iei soarta în propriile mâini când eşti la pension, sublinie Judith. În sinea ei gândea că mătuşa Biddy simplifica prea mult lucrurile, neglijând aspectele esenţiale.

— Cred că trebuie să înveţi să înrâureşti evenimentele, nu să fii pasivă şi să aştepţi pur şi simplu ca ele să se întâmple. Trebuie să înveţi să fii selectivă, să-ţi alegi prietenii şi cărţile de citit. O independenţă a spiritului, la asta mă refer. Molly îi zâmbi. George Bernard Shaw a afirmat că juneţea este irosită în mod uşuratic de cei tineri. Numai când îmbătrâneşti începi să înţelegi ce a vrut să spună marele scriitor.

— Tu nu eşti bătrână.

— Poate. Dar cu siguranţă nu mai sunt o puicuţă în primăvara vieţii.

Judith îşi strecură în gură o bucăţică de cârnat şi mestecă gânditoare, meditând la sfaturile mătuşii Biddy.

— Ceea ce urăsc cu adevărat, admise ea în cele din urmă, este să fiu tratată de parcă aş fi de aceeaşi vârstă cu Jess. Nu mi se cere niciodată părerea, nu mi se împărtăşeşte nimic. Dacă n-aş fi auzit cum ţipaţi una la alta, n-aş fi aflat niciodată că m-ai invitat să stau la tine. Mama nu mi-ar fi spus în veci.

— Ştiu. Trebuie că asta te scoate din minţi. Şi cred că motivele tale de nemulţumire sunt justificate. Dar în acest moment nu se cuvine să fii prea aspră cu mama ta. În clipa de faţă ea este într-o stare de nesiguranţă şi cine ar putea-o învinui că nu cotcodăceşte ca o găină care se ouă? Biddy râse şi fu răsplătită cu un zâmbet şters. Între noi două fie vorba, cred că mamei tale îi este teamă de Louise.

— Ştiu.

— Dar ţie?

— Pe mine nu mă sperie defel.

— Eşti o fată de ispravă.

— Ştii, mătuşă Biddy, mi-a făcut cu adevărat plăcere să stau la tine. N-o să uit niciodată.

Biddy era impresionată.

— Ne-am bucurat enorm de prezenţa ta. Mai ales Bob. M-a rugat să-ţi spun rămas bun din partea lui. I-a părut rău că n-a mai apucat să te vadă. Acum... împinse scaunul şi se ridică în picioare. Le aud coborând scara pe mama ta şi pe Jess. Mănâncă-ţi micul dejun şi prefă-te că n-am avut o discuţie de la inimă la inimă. Şi nu uita, nu-ţi pierde moralul. Acum, trebuie să mă îmbrac...

Dar înainte ca ea să ajungă la uşă, Molly şi Jess deja intrară în cameră. Jess purta o rochiţă şi şosete albe, iar buclele, mătăsoase îi fuseseră netezite-cu peria. Biddy se opri şi aruncă o pupătură eterică pe obrazul lui Molly...

— Nu te necăji, îi spuse ea surorii sale, ceea ce era felul ei propriu de a-şi cere iertare şi apoi ieşi din încăpere, urcând în grabă scările spre sanctuarul dormitorului său.

* * *

Şi astfel gâlceava fu „măturată”, ascunsă parcă sub covor, iar ziua se scurse ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Judith răsuflă uşurată că atmosfera dintre mama ei şi mătuşa Biddy nu era înveninată şi că nici un fel de resentimente nu pluteau în aer. Numai când ajunseră în gară şi aşteptară pe peronul bătut de vânt sosirea trenului Riviera care le ducea înapoi în

Cornwall, avu răgazul să regrete absența unchiului Bob.

Era trist că pleca fără să-şi fi luat rămas bun de la el. Vina îi aparţinea fiindcă întârziase să coboare la micul dejun, dar ar fi fost frumos dacă el ar mai fi putut zăbovi măcar cinci minute şi şi-ar fi spus la revedere aşa cum se cuvine. Iar ea dorea atât de mult să-i mulţumească pentru toate, iar mulţumirile nu puteau fi exprimate la fel de bine în scris.

Gramofonul lui îi provocase cea mai mare încântare, în ciuda dorinţei arzătoare din adolescenţă a mamei sale de a urca pe scenă şi de a se face balerină, nici ea nici tata nu aveau înclinaţii pentru muzică. Însă după-amiezile petrecute împreună cu unchiul Bob în biroul său, deşteptaseră în inima lut Judith o vie curiozitate, o preţuire a artei muzicale, simţiri a căror existenţă ea nu ar fi bănuit-o niciodată până atunci. Unchiul Bob avea o mare varietate de plăci şi, deşi ea se delectase mai mult cu cântecele compuse de Gilbert şi de Sullivan, cu texte ingenioase, spirituale şi melodii captivante, uşor de reţinut, ascultase astfel şi altele a căror armonie îi înălţaseră sufletul sau îi insuflaseră o tristeţe fără margini, încât de-abia îşi stăpâni lacrimile care-i tremuraseră în colţul ochilor. Arii de Puccini din „Boema”, preludiile pentru pian de Rahmaninov, uverturile „Romeo şi Julieta” şi „Hamlet” de Ceaikovski. Şi „Şeherezada” lui Rimski-Korsakov, adevărată magie, soloul nostalgic şi duios pentru vioară îi stârniră fiori pe şira spinării. Mai exista şi un alt disc, cu muzica aceluiaşi compozitor, la care unchiul Bob se referea ca fiind „Hoinăreala albinei nestatornice” de Rip His Corsetsoff[7], o glumă şugubeaţă care îi provocase lui Judith hohote de râs. Ea nu avusese nici cea mai vagă idee că un adult putea fi atât de amuzant. Dar un lucru era sigur, pur şi simplu trebuia să-şi cumpere un patefon şi apoi să colecţioneze plăci, aşa cum făcuse şi unchiul Bob. Şi oricând poftea să asculte

[7] Joc de cuvinte întemeiat pe deosebirea de sens a unor cuvinte asemănătoare ca pronunţie. Astfel "Rip His Corsetsoff" (în traducere liberă "smulge-i, sfâşie-i corsetul") este un calambur rezultat din potrivirea cu numele compozitorului rus Rimski-Korsakov.

înregistrările, se putea lăsa transportată, ca şi cum ar fi fost dusă de mână, în împărăţia viselor, înainte nici măcar imaginată. Va începe să economisească bani pentru asta imediat.

Îşi simţi picioarele îngheţate: încercă să-şi pună sângele în mişcare, bătând pasul pe loc pe peronul alunecos. Mătuşa Biddy şi mama sporoviau cu oarecare incoerenţă, aşa cum fac oamenii în vreme ce aşteaptă trenul. Ele păreau să fi epuizat problemele cu adevărat importante de discutat. Jess stătea pe marginea căruciorului de bagaje şi-şi legăna picioarele grăsune, acoperite cu jambiere albe. Îşi strângea cu putere în braţe paiaţa caraghioasă, acea jucărie grotescă pe care o lua în fiecare seară în pat cu ea. Judith era sigură că păpuşa trebuia să fie de-acum jegoasă, dar fiindcă avea faţa neagră, murdăria nu se vedea. Nu numai murdară, ci şi plină de microbi.

Şi deodată ceva într-adevăr minunat se întâmplă. Mătuşa Biddy se opri din pălăvrăgit, privi peste creştetul mamei şi rosti pe un ton complet diferit:

— Oh, uite. Iată-l pe Bob.

Inima lui Judith tresări de bucurie. Se întoarse. Picioarele îngheţate fură de îndată date uitării. Şi iată-l că venea, un om de statură impresionantă, imposibil de confundat, în manta scurtă, înaintând pe peron spre ele, cu chipiul de ofiţer superior aşezat pe o parte, în stilul lui Beatty[8], deasupra sprâncenei zbârlite, şi cu un rânjet lăţit pe faţa-i plină de zbârcituri. Judith nu-şi mai simţea picioarele reci şi trebui să stea neclintită pentru a se abţine să nu alerge în întâmpinarea lui.

— Bob! Ce faci aici?

— Am avut câteva clipe libere şi m-am hotărât să viu şi să conduc micul nostru grup la vagon. Privi spre Judith. Nu puteam să te las să pleci fără să-mi iau rămas bun aşa cum se cade.

Judith era numai ochi şi zâmbet, radia de fericire, îi spuse:

— Mă bucur nespus că ai venit. Voiam să-ţi mulţumesc

[8] Beatty David - (1871-1936) amiral britanic.

pentru toate. Mai ales pentru ceas.

— Nu uita să-l întorci.

— Oh, sigur că nu. Ea nu-şi putea înăbuşi surâsul.

Unchiul Bob îşi înălţă capul şi-şi ciuli urechile:

— Cred că soseşte trenul.

Şi într-adevăr, creştea un zgomot – şinele zbârnâiau şi Judith se uită în zare şi văzu ivindu-se, la cotitura din capătul peronului, uriaşa locomotivă cu aburi, verde cu negru, cu armăturile din alamă lustruite, cu panaşul de fum negru care se învălătucea ridicându-se în văzduh. Apropierea ei era maiestuoasă şi inspira teamă în timp ce înainta târându-se de-a lungul peronului. Mecanicul de locomotivă, mânjit de funingine pe faţă, stătea pe platformă aplecându-se în afară şi Judith zări flăcările unduitoare în cazanul cu aburi. Pistoanele masive, asemănătoare braţelor unui uriaş, se învârteau din ce în ce mai încet, până când monstrul se opri cu un şuierat de vapori fierbinţi. Ca întotdeauna trenul sosea la timp. Imediat, izbucni o zarvă infernală. Uşile vagoanelor erau deschise brusc, pasagerii coborau, smucind şi trăgând după ei bagajele grele. O nevoie urgentă, presantă, domina agitaţia plecării. Însoţitorul de vagon le urcă valizele şi plecă să le caute locurile. Unchiul Bob, cu o scrupulozitate tipic marinărească, îl urmă doar ca să se încredinţeze că treaba era făcută cum trebuie. Molly, uşor panicată, o ridică pe Jess în braţe şi ţâşni în tren, ca după aceea să fie nevoită să se aplece pentru a-şi săruta sora, de rămas bun.

— Ai fost aşa de bună. Am petrecut un Crăciun minunat. Jess, fă-i un semn de adio mătuşii Biddy.

Jess, cu mâinile încă încleştate în jurul paiaţei Golly, flutură o lăbuţă acoperită cu blană albă... Mătuşa Biddy se întoarse spre Judith.

— La revedere, draga mea copilă. Ai fost o comoară. Se înclină şi o sărută pe Judith. Nu uita, sunt totdeauna aici. Mama ta are numărul meu de telefon în agendă.

— La revedere. Şi-ţi mulţumesc mult.

— Urcă-te repede sau trenul va pleca fără tine. Ridică vocea. Fii sigură că unchiul Bob a coborât, altfel va trebui să-l iei cu tine. Preţ de o clipă, Biddy păru cam prea gravă, dar

acum zâmbea din nou. Judith îi surâse şi ea, îi făcu un ultim semn din mână şi apoi se afundă pe culoar după ceilalţi.

Găsiseră un compartiment unde se afla un singur tânăr care stătea nemişcat, cu o carte deschisă pe genunchi, în vreme ce însoţitorul îngrămădea bagajele pe plasa de deasupra. Apoi, când totul fu aranjat, unchiul Bob îi dădu un bacşiş însoţitorului şi îl expedie.

— Şi tu trebuie să pleci, cât de iute, îi spuse Judith, sau vei fi surprins că trenul se pune în mişcare.

El îi surâse şi atunci toată faţa i se lumină.

— Nu s-a întâmplat până acum. La revedere, Judith. Îşi strânseră mâinile. Când îşi retrase mâna, descoperi cu surprindere în palma înmănuşată o bancnotă de zece şilingi.

— Oh, unchiule Bob, mulţumesc.

— Cheltuieşte-i cu înţelepciune.

— Aşa am să fac. La revedere.

Şi el plecă. Un moment mai târziu, unchiul Bob şi mătuşa Biddy apărură din nou, stând pe peron în dreptul ferestrei lor.

— Călătorie plăcută!

Trenul se puse în mişcare. Prinse viteză.

— S-ajungeţi cu bine!

— Rămas bun!

Peronul şi gara dispărură în urmă. Unchiul Bob şi mătuşa Biddy pieriră dinaintea ochilor. Totul, se terminase. Ele se întorceau acasă.

Următoarele câteva minute fură consumate cu aranjatul în compartiment. Celălalt ocupant, bărbatul tânăr, şedea lângă uşă, şi deci ele aveau la dispoziţie locurile de la fereastră. Căldura era dată la maximum şi aerul părea încins, aşa încât fetele îşi scoaseră mănuşile, paltoanele şi căciulile. Molly îşi păstră pălăria pe cap. Jess fu aşezată la fereastră, unde îngenunche pe suportul acoperit cu pluş şi-şi turti nasul de geamul murdar.

Judith se aşeză în faţa ei. Molly, de îndată ce împături hainele, le stivui în plasă, apoi scotoci în geantă după cartea de colorat şi creioanele lui Jess, şi se prăbuşi în cele din urmă lângă Judith, scoţând un oftat de uşurare de parcă întreaga operaţie ar fi fost mult prea mult pentru ea. Închise ochii, dar

după câteva clipe îi redeschise la fel de mari şi începu să-şi facă vânt cu mâna.

— Doamne Sfinte! E groaznic de cald, spuse ea, nimănui în mod special.

Judith îi replică:

— Cred că-i tocmai bine. Picioarele nici nu apucaseră să i se dezgheţe. Dar mama ei era de neînduplecat.

— Mă întreb... Acum se adresa tânărului a cărui intimitate şi linişte fuseseră tulburate cam necuviincios. El îşi ridică privirea din carte şi Molly îi zâmbi dezarmant.

— Mă întreb, v-ar deranja dacă am micşora căldura? Sau chiar am crăpa puţin fereastra?

— Bineînţeles că nu. Era foarte politicos. Puse de-o parte cartea şi se ridică în picioare. Ce preferaţi? Sau poate amândouă?

— Nu, cred că puţin aer proaspăt ar fi tocmai potrivit...

— Foarte bine! Se îndreptă spre fereastră. Judith îşi trase picioarele sub ea şi-l urmări din priviri cum desface chinga grea de piele, coboară geamul de-o palmă şi apoi fixează din nou chinga.

— Cum este acum?

— Perfect!

— Băgaţi de seamă ca fetiţei dumneavoastră să nu-i între o murdărie în ochi.

— Sper să nu.

Se întoarse la locul său şi luă din nou cartea. A intercepta conversaţiile dintre alţi oameni, a-i examina pe străini şi a încerca să le intuiească existenţa erau ocupaţiile preferate ale lui Judith. Mămica avea o expresie pentru asta, şi anume „zgâire” şi-i atrăgea întruna atenţia: „Nu te mai holba, Judith”. Dar mami îşi citea acum revista, aşa că totul era în regulă.

Pe furiş, începu să-l studieze. Cartea sa arăta a fi pe cât de voluminoasă, pe atât de plictisitoare şi se miră de ce îl absorbise cu totul, fiindcă nu-i dădea impresia unui tip studios, aşa lat în umeri şi bine făcut cum era. Destul de vânjos şi în formă, hotărî ea în cele din urmă. Era îmbrăcat în pantaloni de catifea reiată, o jachetă din tweed şi un pulover

gros, gri pe gât, iar grumazul îi era încins cu o eşarfă de lână, neaşteptat de lungă şi surprinzător de vărgată. Părul lui nu avea o culoare anume, nefiind nici blond, nici castaniu, şi era mai degrabă neîngrijit, ca şi cum i-ar fi stricat o tunsoare bună. Nu-i putu desluşi culoarea ochilor, fiindcă el citea, purtând ochelari cu rame grele de baga; avea o crestătură adâncă drept în mijlocul bărbiei, mult prea masculină ca să fie numită gropiţă. Se întrebă cam ce vârstă are şi i-o estimă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Dar poate că se înşela. Nu cunoscuse mulţi tineri până atunci şi de aceea îi era greu să fie sigură.

Se întoarse spre fereastră.

Peste câteva momente urmau să treacă pe Podul Saltash şi nu dorea să piardă priveliştea cuirasatelor ancorate în port.

Însă Jess avea alte gânduri. Se plictisise deja să privească pe fereastră şi acum căuta o nouă distracţie, începu a sălta din picioare şi apoi a coborî de pe banchetă, pentru a-şi dovedi că se poate căţăra din nou. În timp ce se mişca astfel, o lovi cu piciorul pe Judith, destul de dureros.

— Of, potoleşte-te, Jess, stai liniştită.

Jess ripostă azvârlind-o pe Golly spre soră-sa. Lipsi foarte puţin ca Judith să expedieze paiaţa prin crăpătura din partea de sus a ferestrei, încât oribila Golly să dispară pentru totdeauna. Aşa fiind, culese păpuşa de pe jos şi o aruncă înapoi. Golly o izbi în plină faţă pe Jess. Jess se puse pe urlat.

— Ah, Judith. Mama o luă în braţe pe Jess şi o aşeză pe genunchi. Când urletele încetară, îşi ceru scuze tânărului.

— Îmi pare rău. V-am tulburat liniştea.

El îşi ridică privirea din carte şi zâmbi. Era un surâs fermecător, dezvăluind nişte dinţi la fel de albi şi strălucitori ca cei din reclamele pentru pastă, şi care îi lumină trăsăturile lipsite de frumuseţe şi îi modifică total expresia feţei, astfel încât, pe neaşteptate, el apăru aproape chipeş.

— Nicidecum, o asigură el.

— Veniţi de la Londra?

Se vedea clar că mama avea chef de conversaţie. Şi tânărul păru să-şi dea seama de asta, fiindcă închise cartea şi o puse deoparte.

— Da.

— Aţi fost plecat de Crăciun?

— Nu, am lucrat de Crăciun ca şi de Anul Nou. De abia acum mi-am luat o vacanţă.

— Dumnezeule, ce păcat. Închipuie-ţi că trebuie să lucrezi de Crăciun! Cu ce vă ocupaţi?

Judith gândi că mama era destul de indiscretă, dar tânărul nu păru să gândească la fel. De fapt, el se arăta întru totul fericit să tăifăsuiască, de parcă s-ar fi săturat de cartea plictisitoare.

— Sunt intern la Spitalul St. Thomas.

— Ah, doctor deci.

— Aşa e.

Judith fu îngrozită că Molly ar urma să spună: „Păreţi mult prea tânăr ca să fiţi doctor”, ceea ce i-ar fi stânjenit pe toţi, dar ea nu o făcu. Şi asta explica motivul pentru care purta cu sine o carte grea, voluminoasă. Probabil că studia simptomele vreunei boli obscure.

— Nu prea v-aţi distrat de Crăciun.

— Dimpotrivă. Crăciunul în spital e foarte amuzant. Împodobirea saloanelor şi infirmierele cântând colinde.

— Şi acum mergeţi acasă?

— Da. La Truro. Acolo locuiesc părinţii mei.

— Noi mergem mult mai departe. Chiar aproape de capătul liniei. Am fost în vizită la sora mea şi la soţul ei. Cumnatul meu este căpitan la Şcoala navală.

Cuvintele ei sunau oarecum de parcă se împăuna cu ceva ce aparţinea altuia. Pentru a distrage atenţia, Judith spuse:

— Iată, acum urmează podul.

Spre surprinderea ei, tânărul păru la fel de emoţionat cum era şi, ea.

— Trebuie să mă uit, grăi el, se ridică şi veni să stea lângă ea, proptindu-se cu o mână de marginea ferestrei. Îi surâse şi Judith văzu că ochii lui nu erau nici căprui, nici verzi, ci pătaţi, împestriţaţi, ca ai unui păstrăv.

— E prea frumos să pierzi aşa privelişte, nu?

Roţile îşi încetiniră mersul, traversele de fier zăngăneau mai rar, iar departe, jos, licăreau apele reci, înţesate de

crucişătoare cenuşii, distrugătoare şi corăbii cu două catarge, şalupe cu motor, mici şi rapide, şi bărci, toate arborând pavilionul de război englez.

Judith spuse:

— Cred că este un pod cu totul special.

— De ce? Pentru că te trece peste fluviu şi te duce într-un tărâm străin?

— Nu doar pentru atât.

— Capodopera lui Brunel[9].

— Poftim?

— Brunel. El l-a proiectat şi l-a construit pentru Societatea Căilor Ferate de Vest. Minunea zilei. În această privinţă, încă destul de uimitor.

Se aşternu tăcerea. El rămase acolo până când trenul trecu podul şi se avântă în Saltash, pe coasta Tamar-ului, şi apoi se întoarse la locul său şi-şi luă din nou cartea.

După câtva timp, un chelner de la vagonul restaurant veni să-i înştiinţeze că se servea ceaiul de după amiază. Molly îl întrebă pe tânărul doctor dacă i-ar plăcea să le însoţească, dar el refuză politicos, aşa că îl lăsară singur şi-şi croiră drum, clătinându-se, de-a lungul culoarelor trenului, până că ajunseră în vagonul restaurant. Aici, fură conduse la o masă acoperită cu o faţă de olandă albă şi aranjată cu porţelanuri albe. Existau şi luminiţe cu umbre trandafirii şi acestea fuseseră aprinse, ceea ce făcea totul foarte luxos şi agreabil, mai ales fiindcă, afară, după-amiaza de iarnă se întuneca rapid, pentru a se stinge cu totul în amurg. Apoi se ivi chelnerul, aducând ceai într-un ceainic de porţelan, puţin lapte, o cană cu apă fierbinte şi o zaharniţă plină cu zahăr cubic. Jess mestecă deja trei bucăţele înainte ca Molly să observe. Pe urmă, apăru un alt chelner şi le servi cu sandvişuri, brioşe calde şi unse cu unt, felii de prăjituri asortate, biscuiţi de ciocolată înveliţi în staniol.

Molly turnă din ceainic şi Judith bău ceaiul tare şi fierbinte şi mâncă brioşe unse cu unt. Privi înserarea ce se întindea ca o pânză de păianjen şi îşi spuse că, la urma urmei, nu fusese

9 Brunei Isambard, 1806-1859, inginer englez şi arhitect naval.

o zi prea rea. Începuse puţin cam trist, când ea se trezise cu gândul că vacanţa s-a sfârşit, apoi devenise aproape dezastruoasă în timpul micului dejun, când mama şi mătuşa Biddy iscaseră disputa aceea îngrozitoare. Dar ele se împăcaseră şi continuară să se poarte frumos una cu cealaltă, şi din asta reieşi adevărul îmbucurător că mătuşa Biddy şi unchiul Bob o plăceau îndeajuns pe Judith pentru a o invita să stea la ei, chiar dacă i se părea că nu i se va îngădui de către maică-sa. Mătuşa Biddy fusese deosebit de drăguţă şi înţelegătoare, vorbindu-i lui Judith de parcă ar fi fost adult în toată firea şi dându-i sfaturi de care-şi va aminti întotdeauna. Un alt lucru bun fusese că unchiul Bob apăruse pe neaşteptate la gară, venise să-şi ia rămas bun şi să le conducă, şi strecurase în palma lui Judith o bancnotă de zece şilingi, începutul economisirilor în vederea cumpărării unui gramofon. Şi, în cele din urmă, discuţia din compartiment cu tânărul doctor. Ar fi fost frumos dacă le-ar fi însoţit la ceai, dar probabil ar fi epuizat destul de repede subiectele de conversaţie. Totuşi, era plăcut, cu maniere alese. În timp ce traversaseră Podul Saltash, el stătuse foarte aproape de Judith şi ea îi simţise mirosul jachetei din tweed, iar capătul lungii sale eşarfe îi atinsese genunchiul. Brunel, îi spusese el. Brunel a construit acest pod. Îi trecu prin minte că el era genul de om care i-ar plăcea oricui să-l aibă frate.

Termină brioşa şi luă un sandviş cu pastă de somon şi-şi imagină că mama şi Jess nu aveau nicio legătură cu ea, că era singură, gonind prin Europa în Orient Express, cu secrete de stat ascunse în coşuleţul ei chinezesc din rafie împletită, şi tot felul de aventuri palpitante în perspectivă.

Curând după ce se reîntoarseră în compartiment, trenul intră în Truro, iar tovarăşul lor de călătorie îşi vârî cartea în geanta cu fermoar, îşi înfăşură fularul în jurul gâtului şi-şi luă adio. Judith urmări pe fereastră cum îşi croieşte drum pe peronul aglomerat şi slab luminat, pierind în întuneric.

După aceea, totul deveni puţin cam searbăd, dar nu mai aveau mult de mers, iar Jess adormise. La staţia de legătură, Judith găsi un hamal care le cără valizele mari, în timp ce ea duse genţile mai mici, iar Molly o purtă în braţe pe Jess.

Traversând podul care ducea la celălalt peron şi la trenul de Porthkerris, simţi cum suflă vântul dinspre mare şi, deşi era frig, încercă o altă senzaţie de rece decât la Plymouth, de parcă scurta lor călătorie le-ar fi adus într-un ţinut diferit. Nu mai era un frig aspru şi glacial, ci blând şi umed, iar noaptea mirosea a sare, a pământ reavăn şi a pini.

Se îngrămădiră în micul tren şi numaidecât porniră, parcă fără nici o grabă. Hu-u-u! Un huruit anemic spre deosebire de tunetul marelui expres de la Londra. Cinci minute mai târziu, se adunau grămadă în halta Penmarron, unde domnul Jackson, cu nelipsita-i lanternă, se afla pe peron ca să le întâmpine.

— Doriţi să vă dau o mână de ajutor la bagaje, doamnă Dunbar?

— Nu, cred că o să luăm doar sacoşele mărunte şi o să lăsăm valizele mari aici. În seara asta, ne putem descurca şi fără ele. Cred că le-ar putea aduce căruţaşul mâine dimineaţă.

— Or să fie în siguranţă aici.

Ele străbătură sala de aşteptare, traversară drumul gloduros şi înnoroit, intrară pe portiţă şi începură să urce panta grădinii cufundate în umbră. Jess era cam grea şi din când în când Molly trebuia să se oprească spre a-şi trage răsuflarea. Dar până la urmă ajunseră pe terasa din vârf şi văzură lumina aprinsă pe verandă. Când parcurgeau aleea spre casă, uşa de la intrare se deschise şi Phyllis apăru în prag ca să le primească cu braţele deschise.

— Uite cine-a venit, sosind pe neaşteptate din nou pe capul meu. Se repezi să coboare scările. Iată-mă, daţi-mi copila, doamnă, trebuie să fiţi extenuată. Unde vă este capul, de aţi cărat-o în braţe tot urcuşul, iar micuţa, după cum se vede, cântăreşte mai mult decât ar trebui.

Vocea ascuţită a lui Phyllis o trezi pe Jess. Somnoroasă, ea clipea din ochi fără a realiza. Unde se află.

— Jess, cât de multă budincă ai mâncat de Crăciun? Acum, haideţi, să intrăm la căldură. Am încălzit apă pentru baie, am făcut focul în cămin şi am fiert o pasăre pentru cină. Phyliis, gândi în sinea ei Molly, e într-adevăr o comoară la casa

omului şi viaţa fără ea nu ar mai fi niciodată la fel ca acum.

Îndată ce ascultă o succintă istorisire despre cum îşi petrecuseră ele Crăciunul, pentru ca apoi să le destăinuiască şi ea câteva crâmpeie din clevetirile satului, Phyllis o purtă pe Jess în braţe, pe scară, sus, ca s-o îmbăieze, s-o hrănească cu pâine caldă şi lapte, şi s-o culce. Judith le urmă, cărându-şi cufărul chinezesc din răchită împletită şi flecărind întruna.

— Phyllis, am primit un ceas de la unchiul Bob, într-un fel de casetă din piele. O să ţi-l arăt...

Molly le urmări din priviri. Uşurată în sfârşit de răspunderile faţă de Jess şi odată călătoria dusă până la capăt, se simţi brusc extenuată. Îşi scoase haina de blană şi o atârnă de marginea balustradei. Apoi, strânse teancul de scrisori care o aşteptau pe măsuţa din hol şi intră în salon. Focul de cărbuni ardea mocnit şi ea stătu o vreme în faţa căminului, încălzindu-şi mâinile şi încercând să-şi domolească durerea şi încordarea din mădulare. După un timp, se aşeză în fotoliu şi-şi răsfoi corespondenţa. Primise o scrisoare de la Bruce, dar nu intenţiona s-o deschidă imediat. Acum, în această clipă, nu dorea decât să stea pur şi simplu liniştită, să se prigorească la căldura focului şi să-şi adune forţele.

Fiindcă fusese o zi apăsătoare, iar cearta cruntă cu Biddy, urmând imediat după o noapte de insomnie, o cam răpusese. „Nu-ţi face nici o grijă” îi spusese Biddy şi o sărutase, de parcă aceste cuvinte i-ar fi putut înlătura resentimentele. Dar înainte de prânz, Biddy tăbărî din nou asupra lui Molly, în vreme ce erau singure, şi-şi sorbeau paharul de vin de Xeres, aşteptând ca Hobbs să sune clopoţelul ce vestea că masa e servită.

O făcu aproape tachinând, dar cu destulă blândeţe, deşi mesajul ei era clar şi răspicat.

— Te rog să iei aminte la cele ce ţi-am spus. Este pentru binele tău, ca şi pentru al lui Judith. Nu poţi s-o laşi timp de patru ani total nepregătită, deoarece asta-i o perioadă critică în viaţa ei. Eu am urât vârsta de paisprezece ani, întotdeauna am simţit că nu eram nici cal, nici măgar, nici catâr.

— Biddy, dar nu este total nepregătită...

Biddy îşi aprinse una dintre ţigările ei de totdeauna. Suflă

fumul şi apoi rosti:

— I-a venit deja ciclul menstrual?

Francheţea ei era supărătoare, chiar dacă venea din partea unei surori, însă Molly refuză să fie intimidată.

— Da, desigur, acum şase luni.

— Ei bine, până la urmă asta-i o binecuvântare. Cum stă cu hainele? O să aibă nevoie de veşminte atrăgătoare şi nu-mi închipui că Louise îi va fi de mare folos în acest sens. I-ai alocat nişte bani pentru rochii?

— Da, m-am îngrijit şi de asta.

— Rochia aia pe care o purta ieri seară. Era destul de drăguţă, dar puţin cam infantilă. Şi apoi, mi-ai spus că-şi dorea de Crăciun un roman de Arthur Ransome, aşa că i-am cumpărat unul.

— Arthur Ransome îi place foarte mult...

— Da, însă deja ar trebui să citească literatură adevărată, sau cel puţin să înceapă. De aceea m-am dus în prag de Crăciun şi i-am cumpărat „Jane Eyre”. De îndată ce o să deschidă cartea, n-o s-o mai poată lăsa din mână până la ultima pagină. Probabil că o să se îndrăgostească nebuneşte de domnul Rochester, aşa cum i se întâmplă fiecărei adolescente. Ochii lui Biddy o hărţuiau, sticlind inteligent şi şiret. Sau poate tu nu te-ai amorezat de el? Poate că te păstrai pentru Bruce?

Molly ştia că sora ei îşi bătea joc de ea, dar refuza să se lase întărâtată.

— Mă priveşte.

— Şi apoi, l-ai zărit pentru prima dată dar ţi sau şi înmuiat genunchii... Câteodată, purtarea lui Biddy devenea teribil de scandaloasă, numai că soră-sa reuşea totodată să fie şi nostimă încât, fără voie, Molly izbucni în râs. Chiar şi aşa, pusese totul la suflet, dar şi mai supărător era că observaţiile critice făcute de Biddy, perfect justificate cum realiză Molly, interveniseră mult prea târziu pentru ca ea să mai poată îmbunătăţi situaţia, întrucât, ca de obicei, amânase lămurirea lucrurilor până în ultimul moment, iar în perspectivă întrezărea multe altele de rezolvat. Se întinse şi căscă cu o gură până la urechi. Ceasornicul de pe poliţa de deasupra

căminului bătu de şase fix. Era timpul pentru ritualul de seară: să se retragă în dormitor, să se îmbăieze şi să-şi schimbe hainele pentru cină. În fiecare seară, se schimba pentru cină, aşa cum obişnuise în toată căsnicia ei, deşi, în ultimii patru ani, nu luase masa cu nici o altă persoană în afara lui Judith. Aceasta era una dintre micile convenţii pe care îşi întemeiase existenţa solitară, impunând o anume structură şi ordine vieţii monotone de zi cu zi, un anume fel de disciplină. Acest obicei îi oferea lui Biddy un alt motiv de a o şicana, fiindcă Biddy, lăsată de una singură, de îndată ce s-ar fi spălat, şi-ar fi aruncat halatul de casă pe umeri, sau chiar rochia veche şi uzată de interior, şi-ar fi înfundat picioarele într-o pereche de papuci şi i-ar fi cerut lui Phyllis să servească găina fiartă adusă pe o tavă în salon.

De asemenea, ea s-ar fi cinstit cu un whisky mare cu sifon. În „Casa Riverview”, trataţia de seară a lui Molly era un singur pahar cu vin de Xeres, savurat pe îndelete, dar şederea la Biddy îi luminase mintea şi se învăţase să dea pe gât câte un whisky, după o după amiază friguroasă, petrecută în aer liber, sau după acea ieşire chinuitor de nereuşită la teatrul de pantomimă. Ideea de a bea un whisky acum, când se simţea aşa de vlăguită şi de topită, era extrem de tentantă. O clipă, chibzui dacă ar fi cazul sau nu. Şi dacă ar merita efortul de a merge până în sufragerie şi de a scoate din dulap sticla de whisky, sifonul şi păhărelul gradat. În cele din urmă, se decise că, în scopuri pur medicinale, era absolut necesar, aşa că încetă să mai cumpănească, se smulse cu greu din fotoliu şi, plecă să-şi toarne o băutură. Intenţiona să-şi ofere un singur pahar, aşa că-şi potrivi whisky-ul, destul de tare. Întoarsă lângă cămin şi cuibărită din nou în fotoliu, luă o duşcă din tăria delicioasă, arzătoare şi alinătoare, apoi puse deoparte paharul şi întinse mâna după scrisoarea soţului ei.

* * *

În vreme ce Phyllis se îngrijea de Jess, Judith îşi reocupă dormitorul, îşi despacheta lucrurile de noapte şi trusa de

baie, iar apoi cufăraşul chinezesc din răchită împletită conţinând „prada” de Crăciun. Rândui totul cu grijă pe birou, astfel încât atunci când Phyllis va termina cu Jess să-i poată arăta toate lucrurile primite şi să-i explice cine şi ce i-a dat. Bancnota de zece şilingi de la unchiul Bob o puse la loc sigur, într-un sertar tainic, ferecat cu o cheiţă, iar ceasul îl aşeză pe noptieră lângă pat. Când Phyllis băgă capul pe uşă, ea stătea la birou, scriindu-şi numele pe foaia de la începutul noului său jurnal.

— Gata cu Jess, anunţă Phyllis. Acum se uită la cartea ei cu poze. O să adoarmă din nou înainte de a-şi da seama unde se află.

Intră în odaie şi se trânti cu o bufnitură pe patul lui Judith, pe care îl desfăcuse pentru noapte, după ce mai înainte trăsese draperiile.

— Vino şi arată-mi ce-ai primit.

— Darul tău a fost cel mai frumos, Phyllis. Drăguţ din partea ta!

— Cel puţin n-o să-mi mai ceri foarfecă tot timpul. Trebuie s-o ascunzi de Jess. Iar eu îţi mulţumesc pentru sărurile de baie. Îmi place „Evening în Paris” mai mult decât „California Poppy”[10]. Le-am folosit ieri după amiază când mi-am făcut baie. M-am simţit ca o vedetă de cinema. Acum, haide să aruncăm o privire...

Totul dură oarecare vreme fiindcă Phyllis, foarte generoasă din fire, trebuia să cerceteze minuţios fiecare lucru şi să se minuneze de splendoarea lui.

— Uită-te la cartea asta. O să-ţi ia luni ca s-o citeşti. Este pentru adulţi, zău aşa. Şi pipăie puloverul ăsta. Ce moale e! Şi iacătă jurnalul tău! Are coperţi din piele, o să-ţi scrii secretele în el.

— Nu-i aşa că mătuşa Louise a fost amabilă, fiindcă mi-a promis şi o bicicletă? Nu m-am aşteptat deloc la două cadouri din partea ei.

— Şi ceasul ăla mic! Acum nu mai ai scuze să întârzii la

[10] Mărci la care se referă personajul. În traducere "Seară la Paris" şi "Mac de California"!

micul dejun. Ce ai primit de la tata?

— I-am cerut o cutie din lemn de cedru cu închizătoare chinezească, dar n-a sosit încă.

— Ei bine, o să vină. Phyllis se tolăni şi mai confortabil pe pat. Acum... era aprinsă de curiozitate. Povesteşte-mi ce ai făcut.

Aşa că Judith îi istorisi pe larg totul despre casa mătuşii Biddy („Phyllis, era absolut friguroasă, n-am stat niciodată într-un cămin atât de rece, dar focul ardea în salon şi întrucâtva nu conta pentru că noi ne distram de minune"), şi despre pantomimă, patinaj, unchiul Bob şi gramofonul său, maşina de scris şi fotografiile interesante, precum şi despre petreceri, pomul de Crăciun şi prânzul de Crăciun, cu masa împodobită în mijloc cu ilex şi trandafiri, pişcoturi şi uscăţele aurii şi bomboane de ciocolată în poleială argintie.

— Ah! Phyllis slobozi un geamăt de invidie. Sună minunat!

Ceea ce o făcu pe Judith să se simtă puţin vinovată, deoarece era ferm convinsă că Phyllis nu-şi petrecuse Crăciunul la fel de bine. Tatăl lui Phylijs era miner şi trudea în minele de cositor din St. Just, iar mama ei, o femeie cu pieptul mare şi cu inimă largă, trebăluia veşnic încinsă cu un şorţ şi ţinând în permanenţă un copil mic în braţe şi altul mai măricel agăţat de poate. Phyllis era cea mai mare dintre cei cinci copii care nu se ştie cum reuşeau să se înghesuie cu toţii în căsuţa cu pridvor din piatră, aceasta fiind o enigmă de nedezlegat. O dată, după ce Judith o însoţise pe Phyllis la un praznic din St. Just pentru a urmări vânătoarea călare ce deschidea sezonul, cinegetic, se duseseră să bea ceaiul acasă la ea. Mâncaseră chifle cu şofran şi sorbiseră ceai tare, toţi şapte îmbulzindu-se în jurul mesei din bucătărie, în timp ce tatăl lui Phyllis şedea în scaunul său lângă maşina de gătit, îşi sorbea ceaiul dintr-un castronaş de budincă şi-şi rezema picioarele de grătarul lustruit din alamă al sobei.

— Tu ce-ai făcut, Phyllis?

— Nu prea multe, din păcate. Mama a fost suferindă, a avut gripă, cred, aşa că a trebuit să mă îngrijesc eu de treburile casei.

— Oh, îmi pare rău. Se simte mai bine acum?

— Nu mai boleşte, dar a rămas cu o tuse sâcâitoare.

— Ai primit daruri de Crăciun?

— Da, o bluză de la mama şi o cutie cu batiste de la Cyril.

Cyril Eddy, prietenul lui Phyllis, lucra şi el în minele de cositor. Se cunoscuseră din vremea când mergeau împreună la şcoală şi încă de atunci ieşeau la plimbare din când în când. Nu erau propriu-zis logodiţi, însă Phyllis se îndeletnicea deja cu croşetatul unui set de şervete pentru lada ei de zestre. Ea şi Cyril nu se întâlneau prea des fiindcă St. Just se afla la mare depărtare, iar el muncea în schimburi; când reuşeau totuşi să se vadă, mergeau la plimbare cu bicicletele sau stăteau ţinându-se strâns înlănţuiţi pe ultimul rând de scaune în cinematograful din Porthkerris. Phyllis păstra la vedere fotografia lui Cyril pe scrinul din dormitorul ei. Nu era un tânăr prea arătos, însă Phyllis o asigurase pe Judith că avea sprâncene mândru arcuite.

— Tu ce i-ai dăruit lui?

— O zgardă pentru ogarul său. A fost destul de încântat. Pe chipul ei se aşternu o expresie sfioasă. Dar tu ai întâlnit vreun tânăr chipeş?

— Oh, Phyllis, bineînţeles că nu.

— Nu-i nevoie să-mi vorbeşti pe tonul ăsta. Ar fi doar ceva perfect normal.

— Cunoştinţele mătuşii Biddy sunt în majoritate adulţi. Cu excepţia a doi tineri locotenenţi veniţi în vizită după cină, în ultima seară. Dar era atât de târziu, încât m-am dus la culcare curând, aşa că n-am apucat să discut prea mult cu ei. Oricum, adăugă ea decisă să respecte adevărul, erau mult prea ocupaţi să se amuze de glumele mătuşii Biddy, în loc să mă bage în seamă pe mine...

— Aşa-i la vârsta ta. Nu eşti nici copil, dar nici femeie în toată puterea cuvântului. Peste câţiva ani, o să te maturizezi, iar tinerii or să roiască în jurul tău ca albinele pe lângă stup. Atunci, o să le atragi privirile. Phyllis zâmbi. Până acum nu ţi-a plăcut nici un băiat?

— Ţi-am spus că nu cunosc nici unul.

— În afară de... Judith şovăi o clipă.

— Haide, destăinuieşte-i lui Phyllis.

— Se afla un tânăr în compartimentul nostru când ne întorceam de la Plymouth. Era doctor, însă arăta ca un adolescent. Mami a vorbit cu el şi apoi mi-a spus că Podul Saltash a fost construit de unul pe nume Brunel. Era într-adevăr manierat. Nu mi-ar displăcea să întâlnesc pe cineva asemeni lui.

— Poate că o, să întâlneşti.

— Dar nu la St. Ursula.

— Nu te duci într-un loc ca ăla ca să faci cunoştinţă cu băieţi, ci ca să te instruieşti. Şi să nu strâmbi din nas când ai o astfel de şansă. Eu a trebuit să renunţ la şcoală când eram mai mică decât tine, să-mi iau o slujbă şi-aşa că pot doar să citesc, să scriu şi să socotesc. La vârsta mea, o să dai examene şi o să câştigi premii. Singurul premiu pe care l-am obţinut vreodată a fost pentru cârpirea lenjeriei.

— Presupun că n-ai avut timp să-ţi cauţi alt post, dat fiind că mama ta a fost bolnavă?

— Oricum, nu m-a tras deloc inima. Adevărul e că nu vreau să vă părăsesc încă. Nu-ţi face griji, doamna mi-a zis că o să mă ajute, o să-mi dea referinţe bune. Nu-mi surâde să mă îndepărtez şi mai mult de casă. Chiar şi aşa, îmi ia cea mai mare parte a zilei libere să merg cu bicicleta la St. Just. N-aş suporta să fiu la o distanţă mai mare.

— Poate că cineva din Porthkerris are nevoie de o menajeră.

— Ar fi grozav.

— S-ar putea să obţii o slujbă bună. Să poţi tăifăsui cu ceilalţi angajaţi în bucătărie, fără să te speteşti.

— Nu ştiu. Nu vreau să ajung să slujesc o căţea bătrână, o bucătăreasă răutăcioasă şi cu toane. Prefer să fac totul eu însămi, chiar dacă nu sunt prea îndemânatică la prăjituri şi nici nu m-am priceput vreodată să mânuiesc telul. Doamna zice mereu că... Phyllis se opri brusc.

Judith aştepta să continue.

— Ce-i cu tine?

— E ciudat. Dânsa n-a urcat încă să-şi facă baie. Uite, e şase şi douăzeci de minute. Nu mi-am dat seama că stau aici de atâta vreme.

— Ce crezi? Îşi închipuie că n-am terminat cu Jess?

— Habar n-am.

— Păi, du-te jos ca o fată bună şi spune-i că este liber la baie. Să nu se gândească la găina fiartă, pot s-o încălzesc din nou când va fi gata de masă. Săraca! Probabil că-şi trage sufletul după călătoria obositoare cu trenul. Totuşi, nu-i stă în fire să renunţe la baie... Phyllis se ridică în picioare. Mai bine cobor şi eu să văd de cartofi.

Dar după ce Phyllis ieşi din odaie, Judith mai zăbovi o vreme, aranjând totul la loc, netezind plapuma de puf şifonată şi punându-şi noul jurnal în birou. Îşi notase zilnic în el, de la întâi ianuarie, mici însemnări, cu scrisul ei citeţ şi ordonat. Acum, se uita ţintă la prima filă: Judith Dunbar. Alături de nume, intenţionase să-şi aştearnă şi adresa, dar pe urmă se răzgândi, fiindcă foarte curând nu va mai avea o adresă proprie. Cumpăni în minte că atunci când va isprăvi de scris jurnalul, va fi decembrie 1940. Şi va avea nouăsprezece ani. Ceea ce era, într-un fel, destul de înspăimântător, aşa încât băgă jurnalul înapoi în sertar, se pieptănă şi porni în fugă pe scară să-şi anunţe mama că mai avea timp să se îmbăieze, dacă se grăbea.

Dădu buzna în salon.

— Mami, Phyllis întreabă dacă vrei...

Însă restul cuvintelor îi îngheţă pe buze. Fiindcă, în mod vădit, ceva nu era în regulă. Mama ei şedea acolo, în fotoliu lângă foc, dar când se întoarse spre Judith nu mai avea nimic din chipul cu trăsături fine, arătând în schimb un obraz descompus, tumefiat şi urâţit de plâns, cu un aer de supremă disperare. Un păhărel gradat, pe jumătate gol, stătea alături pe măsuţă, iar la picioarele ei, pe podea, zăceau răspândite, ca frunzele toamna, paginile răsfirate ale unei scrisori cu slove mărunte şi încâlcite.

— Mămico! Instinctiv, închise uşa în urma ei. Ce s-a întâmplat?

— Of, Judith.

Fata traversă încăperea şi îngenunche lângă Molly.

— Ce-i cu tine? Oroarea întipărită pe chipul ei de a-şi vedea mama înlăcrimată era mai elocventă decât orice ar fi putut

exprima prin cuvinte.

— Am primit o scrisoare de la tata. Tocmai am deschis-o. Mi-e greu să mai suport...

— A păţit ceva?

— Nu, nimic. Molly îşi şterse faţa cu o batistă deja mototolită şi îmbibată cu apă. Doar că... nu mai stăm la Colombo. Tata are o nouă slujbă... trebuie să plecăm în Singapore.

— Dar de ce te face asta să plângi?

— Fiindcă înseamnă o nouă mutare... de îndată ce ajung acolo, trebuie să împachetăm şi să plecăm iarăşi. Într-un alt loc complei străin. Şi unde nu cunosc pe nimeni. Era destul de rău că trebuia să mă întorc în Colombo, dar cel puţin aveam casa mea... iar Singapore este şi mai departe... şi n-am fost niciodată acolo... şi va trebui să... Oh, ştiu că mă port prosteşte... Lacrimile îi înceţoşară din nou ochii. Dar, într-un fel, asta-i picătura care a umplut paharul. Mă simt atât de vlăguită şi am atâtea...

Începu a boci înăbuşit şi nu mai putu scoate o vorbă. Judith o sărută. Molly mirosea a whisky. Nu obişnuia să bea whisky. Întinse braţul şi-şi îmbrăţişa fata cu stângăcie.

— Îmi trebuie o batistă curată.

— Îţi aduc imediat.

Îşi părăsi mama şi ieşi din odaie, urcă fuga în dormitorul ei şi scoase din sertarul dulapului una dintre batistele mari, de şcoală. Trântind sertarul, îşi ridică privirea la oglindă şi se trezi faţă în faţă cu propria-i imagine. Văzu că arăta la fel de tulburată şi de neliniştită ca maică-sa care vărsa lacrimi amare în salon. Ceea ce nu era deloc bine. Una dintre ele trebuia să se dovedească puternică şi raţională, altminteri totul avea să se prefacă în ruină. Trase adânc aer în piept şi se reculese. Ce îi spusese mătuşa Biddy? „Trebuie să înveţi să înrâureşti evenimentele, nu să le laşi pur şi simplu să ţi se întâmple”. Ei bine, asta era tocmai o astfel de situaţie, dacă se putea spune aşa. Îşi îndreptă semeaţă umerii şi coborî la parter.

Aici, descoperi că şi Molly făcuse un efort similar, adunase foile de hârtie de pe jos şi, când Judith reveni în odaie, reuşi

chiar să schiţeze un zâmbet tremurător.

— Oh, draga mea, îţi mulţumesc... Acceptă batista curată cu recunoştinţă şi-şi suflă nasul. Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a găsit. A fost într-adevăr cea mai istovitoare zi. Probabil că mă simt extrem de ostenită...

Judith se aşeză pe un taburet lângă cămin.

— Îmi dai voie să citesc scrisoarea?

— Desigur. Molly îi întinse paginile şifonate.

„Scumpă Molty”.

Scrisul tatălui ei era îngrijit, egal şi foarte apărat. Folosea întotdeauna doar cerneală neagră.

„Până când vei primi aceste rânduri, Crăciunui se va fi petrecut. Sper că tu şi fetele v-aţi distrat bine. Am să-ți dau câteva veşti destui de importante. Ieri dimineaţă, preşedintele companiei m-a chemat la biroul său şi mi-a comunicat că doreşte să mă mut în Singapore, în calitate de director executiv ai firmei Wilson-McKinnon. Este o promovare, ceea ce semnifică un salariu mai bun, precum şi alte avantaje, cum ar fi o casă mai spaţioasă, o maşină cu şofer la scară. Nădăjduiesc că eşti fa fel de bucuroasă şi mulţumită pe cât sunt şi eu. Noua slujbă începe abia după ce tu şi Jess sosiţi aici, aşa că mă vei ajuta să împachetăm şi să eliberăm casa pentru cel care mă va înlocui, iar noi trei vom naviga împreună spre Singapore.

Ştiu că-ţi va lipsi Colombo, ca şi mie de altfel, precum şi farmecul acestei insule nepereche, dar mă gândesc cu emoţie că vom călători împreună şi vom fi împreună când ne vom instala în noul cămin. Postul acesta implică un plus de răspundere şi probabil mă va solicita mai mult, însă simt că voi putea face faţă şi că sunt în stare să mă achit cu succes. Aştept cu nerăbdare să te revăd şi s-o întâlnesc pe Jess. Sper că ea nu se va purta prea

ciudat faţă de mine şi că se va obişnui cu ideea că sunt tatăl ei.
Spune-i lui Judith că darul meu de Crăciun ar trebui să sosească de-acum în fiece clipă. Trag nădejde că toate aranjamentele pentru St. Ursula decurg conform planului şi că vei reuşi să-ţi iei rămas bun de la Judith fără strângere de inimă.
Alaltăieri m-am întâlnit cu Chartie Peyton la club. Mi-a spus că Mary aşteaptă un copil în aprilie. Vor să ieşim şi să cinăm cu ei".

Şi aşa mai departe. Îi era suficient cât citise. Împături paginile şi i le înapoie mamei sale. Apoi, rosti:

— Sună grozav. Mă bucur pentru tata. Cred că n-ar trebui să fii prea tristă.

— Nu sunt tristă. Sunt doar... înfrântă. Ştiu că-i egoism din partea mea, dar nu vreau să plec în Singapore. Acolo este aşa de cald şi de umed, şi pe deasupra o nouă casă, alţi servitori, noi prieteni... totul se schimbă. Este prea mult...

— Dar n-o să faci totul singură. O să fie şi tata acolo*...*

— Ştiu...

— O să fie palpitant.

— Nu vreau să fie palpitant. Vreau ca totul să fie calm şi liniştit, şi să nu se schimbe. Îmi doresc un cămin adevărat, care să nu se mute de colo-colo şi să nu mai fim despărţiţi. Iar toată lumea are pretenţii de la mine şi-mi spune că fac lucrurile anapoda, că sunt incompetentă şi incapabilă...

— Dar nu-i adevărat!

— Biddy crede că sunt o idioată. La fel şi Louise.

— Oh, nu le băga în seamă...

Molly îşi suflă din nou nasul şi luă o altă înghiţitură din paharul cu whisky.

— Nu ştiam că bei whisky.

— De obicei nu. Acum am simţit nevoia. Pesemne că de aceea am şi plâns. Poate m-am îmbătat.

— Nu cred.

Mama îi surâse, puţin cam prosteşte, de parcă şi-ar fi bătut joc de sine însăşi. Apoi spuse:

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat azi dimineaţă. Cearta aia stupidă dintre mine şi Biddy. Nu ştiam că asculţi, dar chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să ne purtăm copilăreşte.

— N-am tras cu urechea.

— Ştiu asta. Sper din tot sufletul că nu ţi-ai închipuit că sunt meschină şi egoistă. Mă refer la faptul că Biddy te-a invitat să vii la ea, iar eu am fost aşa lipsită de solicitudine. Doar fiindcă Louise, ei bine, este adevărat, n-o priveşte cu ochi buni pe Biddy, ceea ce părea a fi o altă complicaţie dacă ar fi trebuit să mă ocup şi de asta... Poate că n-am abordat problema prea bine.

— Nu mă interesează nimic din toate astea, îi replică Judith cu sinceritate. Mai adăugă câteva cuvinte, fiindcă i se păru momentul nimerit să-şi descarce inima.

— Nu-mi pasă că nu merg la mătuşa Biddy sau că stau cu mătuşa Louise. În schimb, mă afectează profund că nu-mi împărtăşeşti hotărârile luate. Nu catadicseşti nici măcar să mă întrebi ce vreau.

— Asta mi-a spus şi Biddyv chiar înainte de prânz, a început din nou. Şi mă simt atât de vinovată, fiindcă probabil te-am lăsat prea mult de una singură şi am făcut planuri fără să te consult. Ca de pildă, în legătură cu şcoala, cu mătuşa Louise şi cu restul. Şi acum mă gândesc că-i prea târziu ca să mai îndrept ceva.

— Mătuşa Biddy n-ar fi trebuit să te dojenească. Şi nu-i deloc prea târziu...

— Dar mai sunt încă atâtea de făcut. Molly începu să jelească din nou. Am amânat totul până în ultima clipă, nu ţi-am cumpărat nici uniforma, şi mai e şi Phyllis, şi împachetatul, şi toate celelalte...

Era atât de distrusă, atât de deznădăjduită, încât Judith se simţi deodată teribil de protectoare, de organizată şi de puternică. Şi spuse:

— O să te ajutăm. Eu te ajut. O să facem totul împreună. Cât priveşte uniforma de şcoală, de ce n-am merge s-o cumpărăm mâine? Unde trebuie să ne ducem?

— La magazinul Medways din Penzance.

— Atunci e-n ordine, ne deplasăm la Medways şi luăm totul

dintr-o singură lovitură.

— Dar trebuie să cumpărăm şi crose de hochei, o Biblie şi o servietă...

— Bine, bine, facem rost şi de astea. N-o să ne întoarcem acasă până nu procurăm şi cel mai mic articol. Ne ducem cu maşina. Tu trebuie să fii curajoasă şi să conduci, altfel n-am putea să ne trambalăm cu toate cumpărăturile pe tren.

Dintr-odată, Molly arătă mult mai bine, având aerul că n-o mai copleşea durerea. Se părea că o simplă decizie luată de altcineva în locul ei reuşise s-o însenineze.

— În ordine, grăi ea. Apoi, căzu puţin pe gânduri. O s-o lăsăm pe Jess cu Phyllis, n-ar rezista o zi întreagă după noi. Şi la urma urmei, mai ieşim în lume doar noi amândouă. Vom prânzi la „The Mitre”, ca o tratație specială, meritată din plin.

— De asemenea, rosti Judith cu hotărâre, o să mergem cu maşina până la St. Ursula ca să arunc şi eu acolo o privire. Nu pot să mă duc la o şcoală pe care n-am văzut-o niciodată...

— Dar este vacanţă. N-o să găsim pe nimeni.

— Cu atât mai bine. Dăm târcoale locului şi tragem cu coada ochiului pe fereastră. Acum că totu-i stabilit, înveseleşte-te. Te simţi mai bine? Vrei să faci o baie? Vrei să te culci şi să-ţi aducă Phyllis cina pe o tavă?

Molly clătină din cap.

— Nu, niciunul din lucrurile astea tentante. Mi-e mult mai bine acum. O să mă spăl mai târziu.

— În cazul ăsta, mă duc să-i spun lui Phyllis că mâncăm imediat ce ne-a pregătit masa.

— Doar o clipă. Mai dă-mi un răgaz. Nu vreau ca Phyllis să vadă că am plâns. Aşa arăt?

— Nu. Eşti doar puţin roşie în obraz de la căldura focului.

Molly se aplecă să o sărute.

— Mersi. M-ai făcut să mă simt cu totul alta. E foarte drăguţ din partea ta!

— E-n ordine. Judith încercă să mai găsească şi alte câteva cuvinte de îmbărbătare şi de alinare. Ai avut doar o stare proastă.

* * *

Molly deschise ochii şi întâmpină o nouă zi. De-abia se luminase şi, nefiind încă timpul să se scoale, mai lenevi întinzându-se molatic în patul cald şi încolăcindu-şi trupul în aşternuturile îmbietoare de bumbac. Inima îi era plină de gratitudine fiindcă dormise toată noaptea, fără vise, fără întrerupere, netulburată de Jess, cufundându-se într-un somn adânc de îndată ce-şi pusese capul pe pernă. Se petrecuse un mic miracol, întrucât Jess era un copil care solicita atenţie întruna. Dacă nu se deştepta în toiul nopţii şi nu ţipa după mami, atunci începea să umble prin casă îngrozitor de devreme, şi venea s-o trezească, urcându-i-se în pat.

Dar se pare că şi Jess fusese la fel de ostenită, căci la ora şapte şi jumătate nici nu se zărea, nici nu se auzea. „Poate, gândi Molly, explicaţia era whisky-ul: ar trebui să beau whisky în fiecare seară şi atunci aş putea dormi buştean”. Sau poate că neliniştile şi temerile din seara precedentă îi fuseseră suprimate de propria-i extenuare fizică. Oricare ar fi fost cauza, efectul era binefăcător. Dormise zdravăn. Se simţea înviorată, total renăscută, gata să înfrunte cu curaj orice i-ar fi putut aduce acea zi. Cu alte cuvinte, nici mai mult, nici mai puţin decât cumpărăturile pentru şcoală.

Coborî din pat, îşi aruncă halatul pe umeri, deschise fereastra şi trase draperiile. Văzu o dimineaţă liniştită, spălăcită însă şi înceţoşată, învăluită într-o lumină difuză. Sub fereastră, grădina povârnită în terase se aşternea în mlădieri domoale, jilavă de rouă, iar dinspre ţărm, dincolo de calea ferată, ploierii cu pene negre şi albe scoteau ţipete ascuţite. Văzduhul era totuşi senin şi lui Molly îi trecu prin gând că probabil dimineaţa avea să se prefacă într-una din acele zile pe care primăvara grăbită. Le smulge din ghearele iernii din Cornwall, când totul este impregnat de zvâcnetul lăuntric al vegetaţiei în creştere, răzbătând prin pământul reavăn, când mugurii pe crengi încep să se iţească şi păsările cântătoare să se reîntoarcă la cuiburile lor. Va păstra această zi pentru sine, ca pe o entitate distinctă, o zi întreagă petrecută cu fiica

sa mai mare, un moment rupt din timp pentru a-şi împărtăşi reciproc bucuriile şi fericirile vieţii. Rememorată cu drag, această clipă va fi desigur intensă şi vie, ca o fotografie înrămată cu grijă, fără nicio intruziune care să-i adumbrească imaginea.

Se depărtă de fereastră, se aşeză la masa de toaletă şi scoase dintr-un sertar un plic voluminos care conţinea lista de haine primită de la pensionul St. Ursula, precum şi o pletoră de instrucţiuni pentru părinţi:

„Trimestrul întâi începe la cincisprezece ianuarie. Elevelor interne li se cere să sosească la şcoală nu mai târziu de ora două şi jumătate, în după-amiaza acestei zile. Vă rugăm să vă asiguraţi că certificatul de sănătate al fiicei dumneavoastră a fost semnat. Secretara domnişoarei Catto vă va întâmpina la intrarea principală şi vă va conduce în dormitorul fetelor. Dacă doriţi, domnişoara Catto va fi încântată să vă ofere un ceai în biroul său, începând cu ora trei şi jumătate. Internelor li se interzice cu stricteţe să aducă în dormitoare dulciuri sau alte alimente. Raţia de dulciuri este de două livre pe trimestru şi orice alte preparate dulci trebuie înmânate intendentei. Vă rugăm să verificaţi dacă încălţămintea fiicei dumneavoastră a fost însemnată cu numele ei...” (Şi aşa mai departe).

Se părea că regulile şi reglementările erau la fel de severe pentru părinţi, ca şi pentru bieţii copii. Înşfăcă lista de haine şi o examină dintr-o privire. Era de fapt o plictisitoare înşiruire pe trei pagini întregi. „Articolele de îmbrăcăminte marcate cu un asterisc pot fi procurate de la magazinul autorizat, Medways, furnizor de postavuri şi confecţii, din Penzance”. Aproape fiecare obiect părea să fie însemnat cu o steluţă. Regulament în sus, regulament în jos. Ei bine, dacă vor reuşi să cumpere totul dintr-o singură prăvălie, atunci întreaga operaţie n-ar trebui să dureze prea mult. Şi apoi, vrând-nevrând, era un lucru ce trebuia făcut.

Puse plicul înapoi în dulăpior şi plecă în căutarea lui Jess.

În timpul micului dejun, îndesă cu linguriţa un ou, fiert moale, ca de obicei, pe gâtul lui Jess (o îmbucătură pentru tati, o îmbucătură pentru Golly) şi îi împărtăşi ştirea că în

acea zi avea să fie abandonată.

— Nu vreau, spuse Jess.

— Ba da. O să te distrezi de minune cu Phyllis.

— Nu vreau şi gata... Buza de jos i se ţuguie asemeni unui con.

— Iar tu şi Phyllis o puteţi lua pe Golly la plimbare şi să treceţi pe la doamna Berry ca să cumpăraţi caramele cu fructe...

— Asta-i corupere, rosti deodată Judith din celălalt capăt al mesei.

— Orice ca să evit o scenă...

— Nu vreau.

— Se pare că n-am succes.

— Dar, Jess, ţie-ţi plac la nebunie caramelele cu fructe...

— Nu vreauuu... Lacrimile îi ţâşniră brusc, înşirându-i-se mari şi lucitoare pe obraji, iar gura i se schimonosi.

Începu să urle din toţi rărunchii.

— Of, Doamne, s-a pornit acum... spuse Judith.

Dar tocmai atunci Phyllis intră în odaie aducând pâine prăjită pe o farfurie, rostind simplu când o aşează pe masă: „Ia să vedem, despre ce e vorba aici? „Şi o ridică în braţe pe smiorcăită, o scoase repede afară şi trase uşa după ele. Până când ajunseră la bucătărie, vaietele şi bocetele deja începură să se potolească.

— Slavă cerului! grăi Judith. Acum ne putem termina micul dejun în linişte. Şi, mami, să nu te duci cumva să-i spui la revedere. Altminteri, o să înceapă din nou.

Ceea ce, trebui să recunoască Molly, era perfect adevărat. Sorbindu-şi cafeaua, căta pe furiş la Judith care, în această dimineaţă, îşi aranjase părul într-un fel nou, cu cărare la mijloc şi strâns la spate cu o panglică lată, bleumarin. Molly nu era sigură dacă noul stil de pieptănătură o avantaja. O făcea să arate cu totul deosebit, nemaipărând defel o copilă, însă urechile ei, acum descoperite, nu-i fuseseră niciodată prea atrăgătoare. Dar nu-i spuse nimic, ştiind în sinea ei că Biddy i-ar fi aprobat tăcerea plină de tact.

În schimb, rosti:

— Cred c-am face bine să plecăm îndată ce vom isprăvi de

mâncat. Altfel, pierdem timp preţios. Ar trebui să vezi ce lungă e lista de haine! Şi pe toate trebuie prinse etichete cu numele tău. Gândeşte-te doar la cusăturile alea migăloase şi obositoare. Poate mă va ajuta şi Phyllis.

— De ce n-am folosi maşina de cusut?

— O idee strălucită! Aşa o să lucrăm mult mai repede şi mai îngrijit. Nici nu mi-a trecut prin cap.

Jumătate de oră mai târziu, erau gata de plecare. Molly se înarmase cu liste, instrucţiuni, poşetă şi carnet de cecuri şi se echipase cu prudenţă – fiindcă nu ştiai niciodată când se stârnea vreo ploaie măruntă şi rece – cu pantofi comozi, cu impermeabil şi cu o pălărioară roşu închis. Judith purta vechea ei pelerină bleumarin de ploaie şi o eşarfă ecosez de lână. Pelerina era prea scurtă şi picioarele ei lungi şi subţiri păreau nesfârşite.

— Ai luat tot ce trebuie? întrebă ea.

— Aşa cred.

Se opriră să tragă cu urechea la bucătărie, dar de acolo nu răzbăteau decât sunete uşoare şi armonioase, vocea piţigăiată a lui Jess, angajată într-o discuţie cu Phyllis, care probabil mesteca o cremă de ouă sau mătura podeaua.

— Nu trebuie să facem nici cel mai mic zgomot, altfel o să vrea să vină cu noi.

Aşa că se strecurară tiptil pe uşa din faţă şi păşiră în vârful picioarelor pe aleea cu pietriş, până la baraca din lemn care adăpostea garajul. Judith deschise binişor uşile şi Molly se urcă grijulie la volanul micului Austin Seven. După una sau două demarări false, reuşi să pornească motorul, împinse maneta schimbătorului de viteze în marşarier şi ieşi cu spatele, hurducăindu-se sacadat. Judith se sui lângă ea şi porniră la drum. Trecură câteva clipe până când Molly îşi adună curajul şi străbătură tot satul înainte ca ea să ambreieze lin, fără zdruncinături, realizând priză directă şi o viteză constantă de treizeci de mile pe oră.

— Nu-mi pot imagina de ce te înspăimântă să conduci. Mergi foarte bine.

— Fiindcă n-am prea mult antrenament. În Colombo am avut totdeauna şofer.

Rulau mai departe şi intrară într-o pâclă umedă, aşa că fu necesar să pună în funcţiune ştergătoarele de parbriz, deşi nu se aflau decât puţine maşini pe drum (nici că se putea mai bine, îşi spuse Judith). Molly începu să se relaxeze. La un moment dat, o căruţă încărcată cu răpiță sălbatică, trasă de un cal, se contură prin aburii grei şi prin ploaia măruntă înaintea lor. Molly izbuti să facă faţă acestei împrejurări neprevăzute, claxonând prelung, accelerând puţin şi depăşind căruţa care scârţâia din osii şi înghiteturi.

— Extraordinar, spuse Judith.

Nu după mult timp, pâcla se risipi la fel de uşor pe cât se împânzise şi marea se ivi în zare, o întindere albastră, sidefie, oglindindu-se în lumina dimineţii străvezii. Zăriră bucla largă descrisă de colinele din golf şi Muntele Sfântul Mihail, asemeni unui castel din poveste, cocoţat deasupra stâncilor. Marea era în flux, aşa încât vârful semeţ se ridica izolat în mijlocul apelor. Apoi, drumul şerpuia între calea ferată şi pantele line arate sau parcelele mici înverzite de broccoli[11]; portul gemea de bărci pescăreşti, iar oraşul se întindea în faţă. Trecură pe lângă hotelurile închise în timpul iernii şi pe lângă gară, apoi intrară pe strada „Negustorilor evrei” care aburca domol, până la statuia lui Sir Humphry Davy[12] cu lămpaşul său pentru mineri şi până la monumentalul dom al Băncii Lloyds.

Parcară maşina în piaţă, în apropierea prăvăliilor cu fructe şi legume. În faţa uşilor deschise, pe caldarâm, stăteau înşiruite găleţi din cositor îndesate cu primele buchete de narcise timpurii şi dinspre prăvălii adiau miresme de pământ, praz şi păstârnac. Trotuarele erau înţesate de cumpărători, mai ales femei de la ţară, împovărate de coşuri grele şi adunate în mici grupuri pentru a bârfi verzi şi uscate:

— Minunată vreme acum, nu-i aşa?

---

11 conopidă italiană.

12 Sir Humphrey Davy - (1776-1829) reputat chimist englez, inventatorul lămpii de siguranţă pentru mineri, care-i poartă numele.

— Ce se mai aude cu piciorul lui Stanley?

— S-a umflat ca un balon.

Ar fi fost amuzant să zăbovească puţin şi să le asculte, dar Molly o luase deja înainte, nedorind să piardă nici un moment, şi traversă strada, îndreptându-se spre Medways. Judith o urmă, alergând să ţină pasul cu ea.

Era un magazin sobru, de modă veche, cu vitrine din sticlă în plăci turnate, expunând îmbrăcăminte de exterior, haine de tweed, confecţii din lână, pălării şi impermeabile, atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi.

Înăuntru, totul era rânduit în rafturi din lemn de culoare închisă şi mirosea a radiatoare cu parafină, a pelerine de ploaie din cauciuc şi a vânzători cu idei învechite. Unul dintre aceştia, care arăta de parcă ţeasta i-ar fi fost ataşată de corp cu ajutorul gulerului înalt şi sugrumat, le ieşi respectuos în întâmpinare.

— Pot să vă fiu de folos, doamnă?

— Oh, mulţumesc. Trebuie să cumpărăm o uniformă şcolară pentru St. Ursula.

— La primul etaj, doamnă. Dacă doriţi s-o luaţi pe trepte.

— Ce vorbă-i asta, s-o luaţi pe trepte? şuieră Judith printre dinţi, în timp ce urcau scările.

— Taci, o să te audă.

Scara era lată şi impunătoare şi avea o balustradă neobişnuită, din mahon lustruit care, în alte împrejurări, ar fi fost ideală pentru alunecări uşoare ca pe tobogan. Raionul de copii ocupa în întregime etajul întâi şi era spaţios, cu tejghele lungi şi lucioase de fiecare parte, iar ferestrele înalte dădeau spre stradă. De astă dată, se apropie de ele o vânzătoare. Purta o rochie neagră, mohorâtă, părând destul de vârstnică, fiindcă păşea de parcă ar fi durut-o tălpile, ceea ce probabil nu era departe de adevăr, după atâţia ani de stat în picioare.

— Bună dimineaţa, doamnă. Vreţi să vă ajut, nu?

— Da, desigur. Molly scotoci în geantă după lista cu haine. O uniformă şcolară tip St. Ursula. Pentru fiica mea.

— Asta-i minunat, nu-i aşa? Mergi la St. Ursula? Ce ai nevoie?

— Tot ce-i pe listă.

— O să dureze ceva timp.

Aşa că fură scoase la iveală şi aşezate deoparte două scaune curbate. Molly îşi scoase mănuşile, îşi căută stiloul şi se instală lângă tejghea.

— De unde doriţi să începem, doamnă?

— Bănuiesc că din capul listei. Un palton verde de tweed, vă rog.

— Paltoanele sunt făcute dintr-un material foarte bun. Am să vă aduc paltonul şi o fustă la fel. Sunt pentru duminici, pentru mers la biserică...

Stând cu spatele rezemat de tejghea, Judith le auzea vocile, dar încetă să mai asculte fiindcă atenţia îi fu captivată de ceva cu mult mai atrăgător. În cealaltă parte a raionului, o mamă şi fiica ei făceau şi ele cumpărături împreună, dar nu ca şi cum această treabă ar fi fost una serioasă, ci de parcă s-ar fi prins într-un joc hazliu, fiindcă sporovăiau şi chicoteau amuzate. De asemenea, vânzătoarea care le servea era tânără şi destul de simpatică. Toate trei păreau să se distreze grozav. Ceea ce era de mirare, întrucât cele două cliente nu cumpărau altceva decât setul de veşminte necesar pentru St. Ursula. Sau, mai precis, îl cumpăraseră deja şi ajunseseră la capătul maratonului lor, deoarece vrafurile de articole vestimentare demodate, majoritatea în culoarea aceea oribilă, verde-închis, fuseseră împachetate în foiţe albe foşnitoare şi în cutii mari de carton şi apoi strâns legate cu iarzi întregi de sfoară rezistentă.

— Vi le-aş putea livra la domiciliu, dacă doriţi, doamnă Carey-Lewis. Marţea viitoare, furgoneta pleacă în direcţia dumneavoastră.

— Nu, o să le luăm noi. Mary vrea să coasă etichetele cu numele fetei pe haine. Şi apoi sunt cu maşina. Am nevoie doar de un băiat amabil, care să mă ajute să car lucrurile la maşină.

— Vi-l trimit pe tânărul Will de la depozit. Vă va da o mână de ajutor.

Ele stăteau cu spatele la Judith, dar asta nu conta prea mult fiindcă pe peretele din fata lor se găsea o oglindă mare şi, într-un fel, era mai bine să le cerceteze atent chipurile

reflectate, fără a fi observată.

Pensionul St. Ursula! Fata mergea deci şi ea tot acolo. Ceea ce sporea interesul şi perspectivele deschise de această binevenită coincidenţă şi-i conferea examinării scrutătoare a lui Judith un caracter mult mai personal. Chibzuind şi măsurând-o din ochi, Judith decise că fetişcana necunoscută să tot fi avut vreo doisprezece sau poate treisprezece ani; era foarte zveltă, cu picioare lungi şi pieptul plat ca al unui băieţandru. Purta pantofi Clarks şi ciorapi până la genunchi, o fustă ecosez plisată şi un pulover vechi albastru-închis care dădea impresia că aparţinuse inamic unei rude mult mai robuste, de sex opus. Un veşmânt destul de ponosit, cu tivul destrămat şi cârpit în coate. Dar n-avea importanţă, fiindcă era senzaţional de drăguţă şi de atrăgătoare; cu gâtul lung şi subţire, păr negru, cârlionţat, tuns destul de scurt, amintind de corola unei flori fragile din vârf de tulpină, poate o crizantemă zburlită. Ochii ei, ce luceau neastâmpăraţi sub sprâncenele negre, bine conturate, erau albaştri-violet, pielea aurie ca mierea (sau poate asemeni nuanţei şi tonului unui gălbenuş de ou), şi când zâmbea, surâsu-i şugubăţ semăna cu cel al unui spiriduş poznaş, pus pe şotii.

Stătea cu coatele rezemate de tejghea, cu umerii osoşi gârboviţi, iar gambele fusiforme şi le încolăcise în jurul picioarelor scaunului. Fără graţie şi totuşi nu lipsită de gingăşie, întrucât toată atitudinea ei degaja naturaleţe, încredere nemăsurată, astfel că oricine ghicea instinctiv că nimeni, în toată viaţa ei, nu-i spusese că ar fi stângace, sau stupidă, sau anostă.

Ultimul nod fu strâns, restul de sfoară tăiat cu nişte foarfece imense.

— Cum plătiţi azi, doamnă Cărey-Lewis?

— Oh, trece totul în contul meu, aşa e cel mai simplu.

— Mami, ştii că tăticu’ ţi-a atras atenţia să achiţi totul pe loc, fiindcă arunci întotdeauna notele de plată la coş.

Hohote de râs răsunară de jur-împrejur.

— Scumpa mea, nu trebuie să dezvălui secretele mele.

Vocea doamnei Carey-Lewis era plină şi înecată de chicote şi părea dificil să te împaci cu gândul că era mamă. Arăta ca

o actriţă sau ca un star de film, ori ca o soră mai mare, plină de farmec, dacă nu ca o mătuşă elegantă. A orice altceva, dar numai a mamă nu. Cu oase mici şi fine, foarte suplă, chipul ei machiat cu rafinament aducea cu paloarea şi delicateţea porţelanului, cu sprâncene subţiri, arcuite, şi cu buze roşii. Părul îi era galben ca spicul grâului, drept şi mătăsos, tăiat scurt, ceea ce n-avea nimic de-a face cu moda, ci numai cu bunul gust şi cu eleganţa ei naturală. Purta – şi asta era, în general, cu totul ieşit din comun... pantaloni! Se numeau bufanţi. Din flanelă gri, strâns mulaţi pe coapsele-i înguste şi apoi lărgindu-se în toată amploarea la glezne, precum sacul unui student de la Oxford. Pe umeri îi atârna o jachetă scurtă de blană, maro-închis, cel mai catifelat şi mai moale veşmânt pe care mintea omenească îl putuse imagina vreodată. Îşi legăna uşor o mână, cu unghiile lăcuite cu roşu, ţinând slobod bucla unei lese purpurii de piele, al cărei capăt opus era prins de un ghemotoc de puf, nemişcat şi de culoare crem.

— Bine, presupun că asta-i tot. Îşi lăsă braţele să-i alunece pe mânecile jachetei de blană şi, făcând asta, scăpă lesa. Vino, iubito, trebuie să plecăm. N-a durat atât de mult cât m-am temut. Mergem să beau o cafea şi-ţi iau o îngheţată sau o prăjitură, ori ceva la fel de greţos.

Nemaifiind priponit, ghemotocul imobil de blană de pe podea se hotărî să se trezească la viaţă, se împinse pe cele patru lăbuţe catifelate, căscă o gură mare şi întoarse spre Judith o pereche de ochi negri, bulbucaţi, încrustaţi ca două nestemate într-o figură turtită. Coada acoperită cu puf i se încovriga peste spate. După ce căscă, se scutură, muşină puţin locul, sprijinindu-şi în podea botul mic, marcat uşor de prognatism[13], şi apoi, spre încântarea, lui Judith, porni cu multă demnitate spre ea, călcând peste covor şi târând după sine lesa roşie ca pe o trenă regală.

Un câine! Judith adora câinii, dar nu i se permisese niciodată să aibă unul, dintr-un număr de motive perfect

13 Prognatism - proeminenţa anterioară a maxilarelor sau a arcadelor dentare ale acestora.

întemeiate. Un pechinez. Irezistibil. Preţ de o clipă, toate celelalte fură date uitării. În timp ce căţeluşul se apropia, Judith se ridică de pe scaun şi se ghemui ca să-l întâmpine.

— Bună.

Îi mângâie căpşorul moale şi teşit şi avu impresia că pipăie ceva din caşmir. Micul animal îşi înălţă ochii blânzi spre ea, aspiră zgomotos şi Judith îi netezi cu gingăşie gâtul mătăsos.

— Pekoe! Ce-i cu tine? Stăpâna lui veni după el. Judith îşi îndreptă spatele şi încercă să fiu pară stânjenită.

— Urăşte să meargă la cumpărături, îi spuse doamna Carey-Lewis, dar nu-l putem lăsa singur în maşină. Se opri şi apucă lesa şi atunci Judith simţi pătrunzându-i în nări o dâră de parfum dulce şi greu, asemeni miresmei din grădina de la Colombo, templul florilor care-şi împrăştiau în văzduh aromele îmbietoare numai după apusul soarelui.

— Îţi mulţumesc că ai fost drăguţă cu el. Îţi place Pekoe?

— Îmi plac toţi câinii.

— El este un câine deosebit. Un câine leu, micuţul! Nu-i aşa?

Ochii ei, de un albastru strălucitor, fără clipiri, umbriţi de gene negre, arcuite, o magnetizau privind-o hipnotizant, stăruitor, cu adâncimi ireale. Fascinată şi ameţită de acest impact, Judith nu mai putu decât să se holbeze încremenită, incapabilă să rostească vreo vorbă. Dar doamna Carey-Lewis îi surâse, de parcă ar fi înţeles-o, şi se întoarse să plece, falnic ca o regină; în urma ei, câinele, fata şi vânzătoarea, care se clătina uşor sub povara maldărului de cutii, formau o mică procesiune. Când trecu pe lângă Molly se opri o clipă din drum.

— Vă echipaţi şi dumneavoastră copila cu cele necesare pentru St. Ursula?

Luată pe nepregătite, Molly se fâstâci puţin.

— Da, într-adevăr, aşa e.

— Aţi văzut vreodată, în viaţa dumneavoastră, atâtea veşminte hidoase? râse şi nu mai aşteptă vreun răspuns. Ridică braţul schiţând un gest vag de adio şi-şi conduse micul alai spre scară.

Molly şi Judith o petrecură cu privirea. O fracţiune de

secundă, nimeni nu scoase un cuvânt. Plecarea lor lăsase în urmă un fel de gol, de vid imens, deopotrivă resimţit. Era de parcă s-ar fi stins o lumină sau soarele strălucitor s-ar fi ascuns în dosul unui nor. Lui Judith îi trecu prin gând că, probabil, se întâmpla la fel de câte ori doamna Carey-Lewis părăsea o încăpere. Vraja tulburătoare se risipea odată cu dispariţia ei, rămânând în urmă-i doar monotonie şi banalitate.

Molly fu cea care sparse tăcerea. Îşi drese glasul.

— Cine era?

— Cine să fie? Ah, doamna Carey-Lewis de la Nancherrow.

— Unde-i Nancherrow?

— Dincolo de Rosemullion, la capătul lui Land’s End Road. E un loc fermecător, chiar pe ţărmul mării. Am fost odată acolo, când înfloreau hortensiile. Într-o plimbare cu şcoala bisericească duminicală. Am avut la dispoziţie un camion cu bănci, şi baloane, şi gustări la ceai, şi distracţii cât cuprinde. N-am văzut niciodată grădini, ca acolo.

— Şi aceea e fiica ei?

— Da, o cheamă Loveday. Este copilul mai mic. Mai are doi, dar sunt aproape adulţi. O fată şi un băiat.

— Are copii aşa de mari?! Un oarecare scepticism răzbătu din modulaţiile vocii lui Molly.

— N-aţi crede, nu-i aşa, după cum arată? Sveltă ca o fetişcană, fără nici o cută pe faţă.

Loveday. Deci numele fetei era Loveday Carey-Lewis. Judith Dunbar suna bolovănos, de parcă cineva şi-ar fi târşâit picioarele, bocănind pe caldarâm. În schimb, Loveday Carey-Lewis era un nume minunat, diafan şi eteric, ca aerul, ca zborul fluturilor legănaţi de adierea brizei de vară. Cu un nume ca al ei era imposibil să ratezi în viaţă.

— Merge la St. Ursula ca internă? o întrebă Judith pe vânzătoarea în rochie neagră, posomorâtă.

— Nu, nu cred. Presupun că o să stea la internat doar în cursul săptămânii, iar în weekend o să se întoarcă acasă. Se zice că doamna Carey-Lewis şi colonelul au trimis-o la o şcoală mare de lângă Winchester, dar ea a rămas acolo doar o jumătate de trimestru şi apoi a fugit. S-a întors acasă cu

trenul şi le-a zis că refuză să se înapoieze, fiindcă îi lipseşte ţinutul ei iubit, Cornwall. Aşa că au înscris-o la St. Ursula.

— Pare puţin cam răsfăţată, comentă Molly.

— Fiind cea mai mică dintre copii, i s-a făcut totdeauna pe plac.

— Da, înţeleg, grăi Molly, părând uşor stânjenită. Era timpul să revină la treburile lor. Ia, să vedem! Unde rămăsesem? La bluze. Patru din bumbac şi patru de mătase. Şi Judith intră în cabina de probă şi încercă o tunică pentru gimnastică.

* * *

Pe la ora unsprezece, totul fusese dus la bun sfârşit, aşa că-şi isprăviră treaba la Medways. Molly completă şi semnă cecul enorm, în timp ce vrafurile de cumpărături erau împachetate, numai că lor nu li se făcu oferta de livrare a mărfii cu furgoneta, nici nu li se propuse ca vreun slujbaş să le care lucrurile la maşină şi să le ajute la încărcarea lor în portbagaj. Poate, gândi Judith, un cont deschis la Medways îţi conferea importanţă, invita la respect şi chiar trezea slugărnicie. Dar, la urma urmei, doamna Carey-Lewis obişnuia să-şi arunce toate notele de plată la gunoi, aşa că nu putea fi considerată o clientă binevenită. Nu, desigur, altceva era la mijloc, ea era cine era, doamna Carey-Lewis de la Nancherrow, şi pe deasupra teribil de distinsă şi de frumoasă. Molly ar fi putut avea un cont la o duzină de magazine şi, indiferent cât de prompt şi-ar fi onorat notele de plată, tot n-ar fi fost tratată de nimeni ca şi cum s-ar fi tras din os domnesc.

Astfel, împovărate ca doi cai de corvoadă, îşi purtară cutiile până în piaţă, bucuroase să-şi descarce povara pe bancheta din spate a micului Austin.

— Ce bine că n-am adus-o şi pe Jess, sublinie Judith, trântind portiera maşinii. N-ar mai fi avut unde să stea.

Era adevărat, îşi terminaseră treaba la Medways, totuşi nu isprăviseră nici pe departe cu alergătura. Mai aveau de mers

la magazinul de pantofi, la cel de articole sportive (crosa de hochei şi genuncherele erau esenţiale în primul trimestru); la papetărie (un bloc de hârtie pentru scrisori, creioane, gumă, un set pentru geometrie, o Biblie); la curelărie (o trusă pentru cele necesare scrisului). Examinară o mulţime de mape de scris, dar bineînţeles cea dorită de Judith era aproape de patru ori mai scumpă decât celelalte.

— N-ar fi bună asta, cu fermoar? întrebă Molly fără prea multă speranţă.

— Nu cred că-i destul de încăpătoare. Asta care-mi place este ca un fel de servietă. Are buzunăraşe să pui diverse lucruri şi o mică agendă pentru adrese. Şi uite! Are încuietoare şi cheie. Pot să-mi ţin astfel lucrurile la loc tăinuit. Pot să-mi păstrez aici şi jurnalul pe cinci ani...

Aşa că, în cele din urmă, fu cumpărată servieta. Când părăsiră curelăria, Judith îi spuse mamei sale:

— Este foarte drăguţ din partea ta. Ştiu că-i scumpă, dar o să am grijă s-o păstrez toată viaţa. Până acum n-am avut încă o agendă proprie. O să-mi fie grozav de utilă.

Se întoarseră din nou în piaţa de legume, pentru a se debarasa de noile pachete. Acum era ora douăsprezece şi jumătate, aşa că porniră de-a lungul străzii Capelei până la restaurantul „The Mitre”[14] şi acolo prânziră copios, înfruptându-se cu friptură de vită, budincă Yorkshire, varză proaspătă de Bruxelles, cartofi copţi cu sos de carne. Fiecare bău un pahar cu cidru şi la desert serviră şarlotă de mere şi cremă à la Cornwall. Când achită nota de plată, Molly o întrebă:

— Ce vrei să facem acum?

— Haide să mergem la St. Ursula şi să aruncăm o privire.

— Asta vrei cu adevărat?

— Da.

Astfel, se înapoiară la maşină, se urcară şi străbătură oraşul în direcţia opusă, unde casele se împuţinau şi începea câmpul. Cotiră pe un drum lăturalnic care şerpuia urcând în jurul unei coline şi în vârful acesteia ajunseră la o poartă

[14] În traducere "Mitră"

imensă. Pe o tăbliţă indicatoare stătea scris „Şcoala St. Ursula – Proprietate strict privată”, dar nu o luară în seamă, pătrunseră înăuntru şi-şi continuară drumul pe aleea de acces, mărginită de straturi întinse de ierburi şi pâlcuri de rododendroni înalţi precum copacii. Nu era o alee prea lungă, iar pensionul se înălţa la capătul ei, partea din faţa maiestuoasei intrări principale fiind presărată cu pietriş. Două maşini mici erau parcate lângă şirul de trepte, singurul indiciu că ar fi putut exista cineva prin preajmă.

— Crezi că ar trebui să sunăm şi să dăm de ştire că suntem aici? întrebă Molly. Îi ştia întotdeauna teamă să încalce o proprietate privată, îngrozită la gândul că vreo figură mânioasă ar apărea din senin ca să-i facă scandal.

— Nu, nicidecum. Dacă ne chestionează cineva ce căutăm aici, o să-i spunem pur şi simplu că...

Privirile îi fură brusc atrase de clădirea impozantă şi văzu că principalul corp era destul de vechi, cu pervazuri din piatră la ferestre, iar o viţă sălbatică, bătrână şi ramificată, se căţăra pe zidurile înalte de granit. Dar dincolo de această construcţie originală se întindea o aripă nouă, mult mai modernă, cu şiruri de ferestre, iar mai departe un pasaj boltit din piatră care ducea la o curticică pătrată.

Păşiră pe poteca prunduită care scârţâia alarmant sub picioare, oprindu-se din când în când să iscodească pe ferestre. O clasă, pupitre cu sertar şi locşoare pentru călimări, o tablă spongioasă; mai departe, un laborator cu măsuţe din lemn şi arzătoare Bunsen.[15]

— Pare cam sumbru, observă Judith.

— Clasele pustii dau totdeauna această impresie. De parcă ar avea de-a face cu memorarea teoremelor şi a verbelor în franceză. Vrei să intri?

— Nu ţin în mod special. Haide să cercetăm grădina.

Ceea ce şi făcură, urmând o potecă unduită care ducea prin încurcate tufărişuri, la două terenuri de tenis, acoperite

[15] Robert Wilhelm Bunsen (1811-1899), chimist german, autor al unor invenţii care îi poartă numele (pila electrică, becul cu gaz, arzătorul de gaz, folosit în laborator).

cu iarbă. În plin ianuarie, nemarcate şi netunse, acestea arătau părăsite şi nu sugerau animaţia unui joc aprins. Altfel, totul era foarte curat şi îngrijit, pietrişul greblat, arbuştii tunşi.

— Trebuie că au angajat o grămadă de grădinari, spuse Molly. De aceea sunt enorme taxele şcolare. Treizeci de lire pe trimestru!

După un timp dădură de o porţiune deschisă, pavată, unde se găsea o bancă; păru un loc potrivit pentru a se odihni niţel şi pentru a se bucura de lumina anemică a soarelui palid de iarnă. În faţa lor, se deschidea o privelişte asupra golfului, un segment de mare şi de cer spălăcit, încadrat de doi eucalipţi. Scoarţa acestora era argintie şi frunzele lor aromate tremurau uşor în adierea unui vânticel misterios, de-abia simţit.

— Eucalipţi, îşi aminti Judith. Cresc în Ceylon. Miros exact ca loţiunea pentru frecţie.

— Ai dreptate. În interiorul insulei. În Nuwara Eliya. Arbori gigantici parfumaţi, cu mireasmă de lămâie.

— N-am mai văzut alţii prin părţile astea.

— Presupun că aici clima e blândă, temperată. Molly se rezemă de bancă, îşi întoarse faţa spre soare şi închise ochii. După o clipă, spuse:

— Ce crezi?

— Despre ce anume?

— Despre locul ăsta. St. Ursula.

— Grădina e frumoasă

Molly deschise ochii şi surâse.

— Asta îţi aduce vreo alinare?

— Desigur. Dacă tot trebuie să fii închis undeva, ajută enorm să găseşti măcar ceva cât de cât frumos.

— Oh, nu vorbi aşa. Mă simt de parcă te-aş abandona într-o închisoare. Şi, de fapt, nu vreau să ne despărţim. Aş dori să te iau cu mine.

— Totul o să fie-n ordine.

— Dacă... dacă vrei să te duci vreodată la Biddy... ştii că poţi. Am să discut cu Louise. Totul a fost o furtună într-un pahar cu apă, dar tot ce-mi doresc este numai ca tu să fii

fericită.

— Şi eu, deşi nu se întâmplă întotdeauna întocmai.

— Trebuie să faci să se întâmple astfel!

— Şi tu la fel.

— Ce înseamnă asta?

— Nu se cade să fii într-o asemenea stare doar fiindcă pleci la Singapore. Probabil o să-ţi placă acolo mai mult decât în Colombo. E ca şi cum ai merge la o petrecere. Lucrurile de care te temi se dovedesc deseori a fi cele mai reuşite.

— Da, oftă Molly, ai dreptate. Ce stupidă am fost! Nu ştiu de ce am intrat în panică. Dintr-odată m-am simţit teribil de înspăimântată. Probabil că eram ostenită. Ştiu că trebuie să mă gândesc la asta ca la o aventură. Promovarea pentru tata, o viaţă mai bună. Sunt convinsă de asta. Totuşi, nu-mi pot înfrânge teama morbidă de a mă muta într-un loc complet necunoscut, de a întâlni oameni noi, de a mă împrieteni cu alte persoane.

— Nu trebuie să te laşi năpădită de gânduri. Cugetă doar la ziua de mâine şi apoi rezolvă toate la vremea lor.

O umbră, prea fină pentru a fi numită nor, înnegură faţa învăpăiată a soarelui. Judith se înfioră.

— Mi-e frig. Haide să plecăm.

Părăsiră popasul şi hoinăriră mai departe, pe o cărare bătătorită care le duse îndărăt pe coama povârnişului. Sus, pe creastă, descoperiră o grădină împrejmuită, dar florile şi legumele dispăruseră şi locul lor fusese luat de un teren asfaltat de netball[16]. Un grădinar strângea frunzele de pe potecă şi făcea o serie de mici ruguri. Fumul dulceag, alb, răspândea în jur o mireasmă plăcută. Când ele se apropiară, omul îşi ridică privirea, duse mâna la pălărie şi spuse:

— Ziua bună!

Molly se opri.

— O zi minunată, într-adevăr.

— Da. Destul de uscată.

— Noi tocmai aruncam o privire prin împrejurimi.

---

16 netball - sport englezesc, similar cu baschetul, care se joacă cu o minge de fotbal, de obicei în spatii deschise.

— Nu-i nici o pagubă, după câte văd.

Se despărţiră de el şi se strecurară pe portiţa dăltuită într-un zid înalt de piatră. Drumul ducea la nişte terenuri de sport cu marcaje pentru hochei şi la un pavilion din lemn. De cum ieşiră din adăpostul oferit de grădină, se lăsă brusc o răcoare, la suflarea unui vânt tăios.

Îşi iuţiră paşii, se strânseră mai bine în mantale, biciuite de rafalele dezlănţuite, traversară câmpul şi ajunseră la nişte gospodării ţărăneşti şi grajduri. Un drum care ducea, pe lângă un şir de colibe de ţară, înapoi la intrarea principală, la curtea exterioară a şcolii St. Ursula şi deci la micul lor Austin, care le aştepta.

Urcară în maşină şi trântiră portierele. Molly întinse mâna după cheia de contact, dar nu o răsuci. Judith rămase în expectativă; maică-sa ţinea doar să îi repete ceea ce-i spusese mai devreme, ca şi cum insistenţa ei ar fi putut produce un miracol:

— Vreau cu adevărat să fii fericită.

— La ce te referi, fericită la şcoală sau fericită pentru totdeauna?

— Bănuiesc că la amândouă.

— Fericirea veşnică e doar în basmele de adormit copiii.

— Cât aş dori să nu fie aşa! oftă şi porni motorul. Ce prostii mai spun!

— Nu-i o prostie, ci mai degrabă un lucru frumos. Plecară spre casă.

* * *

Fusese o zi bună, hotărî Molly. O zi constructivă care îi lămuri simţămintele, o ajută să se împace cu sine în privinţa multor lucruri. De la disputa pătimaşă cu Biddy, se mistuise în focul apăsătoarei sale culpe, nu atât pentru că se reîntorcea în Ceylon şi se despărţea de Judith, cât mai ales din cauza neînţelegerilor trecute şi a propriei lipse de clarviziune. Vina era şi aşa destul de dureroasă, însă faptul că avea atât de puţin timp la dispoziţie ca să limpezească

disensiunile dintre ea şi fiică îi pricinui o suferinţă mai cumplită decât ar fi fost dispusă să admită, chiar şi în sinea ei.

Dar, într-un fel oarecare, situaţia se îndreptase. Nu numai fiindcă realizaseră atât de multe lucruri, ci şi pentru că depăşiseră împreună impasul în condiţii amiabile. Amândouă, gândi ea, se străduiseră cu adevărat şi doar acest singur fapt era îndeajuns să-i umple sincer inima de recunoştinţă. Fără Jess care să se tot ţină pe urmele ei şi să-i solicite întreaga atenţie, se simţise cu Judith ca şi cum şi-ar fi petrecut vremea cu o prietenă de aceeaşi vârstă, iar toate micile excese şi extravaganţe – prânzul la „The Mitre”, cumpărarea mapei costisitoare, dar mult dorită – erau un preţ infim plătit pentru satisfacţia că trecuse de un moment dificil în relaţiile cu fata ei mai mare. Poate că această concordie a două suflete chinuite survenise prea târziu, dar cel puţin se înfăptuise.

Se simţea mult mai liniştită şi mai puternică. „Rezolvă fiecare lucru la vremea lui”, o sfătuise Judith şi, încurajată şi îmbărbătată de acest sprijin moral, Molly îi acceptă sugestia şi refuză să se lase copleşită de ceea ce mai avea de făcut. Îşi alcătui liste, dând o anume prioritate fiecărei obligaţii şi bifă punctele deja rezolvate.

Şi astfel, în zilele următoare, într-o succesiune strict respectată, planurile lor fură întocmite şi duse la îndeplinire în vederea închiderii „Casei Riverview” şi a dispersării ocupanţilor ei. Bunurile personale pe care Molly le adusese acasă din Colombo sau pe care le strânsese în timpul şederii sale în Anglia, fură şi ele adunate de prin camere şi dulapuri, inventariate şi împachetate spre păstrare. Cufărul de şcoală al lui Judith, nou şi cu încuietori din alamă, marcat cu iniţialele sale, stătea deschis pe palierul de la etaj, pentru ca, după etichetarea şi chitirea diferitelor veşminte, acestea să fie stivuite cu grijă în încăpătorul bagaj.

— Judith, poţi să vii să m-ajuţi?

— Dar ajut şi eu, răsună vocea lui Judith din dormitor.

— Ce faci acolo?

— Îmi împachetez cărţile pe care le iau la mătuşa’ Louise.

— Toate? Toate cărţile tale din pruncie?

— Nu, pe astea le aşez în altă cutie. Pot fi depozitate laolaltă cu celelalte lucruri.

— Dar n-o să mai ai nevoie de ele.

— Ba da. Vreau să le păstrez pentru copiii mei. Molly, şovăind între râs şi plâns, nu mai avu inima să discute în contradictoriu. Şi, oricum, ce mai contau câteva cărţi în plus? Aşa că spuse doar:

— Of, bine, şi bifă cuvintele „ghete de hochei” pe lista ei interminabilă.

* * *

— I-am găsit o slujbă lui Phyllis. Cel puţin aşa cred. Poimâine are aranjată o întrevedere.

— Unde?

— În Porthkerris. Cum nu se poate mai bine. O să fie aproape de casă.

— La cine?

— La doamna Bessington.

— Cine-i doamna Bessington?

— Of, Judith, o cunoşti doar! Ne întâlnim deseori cu ea la cumpărături şi întotdeauna stă la taifas. Cară în permanenţă un coş şi are un terier scoţian alb. Locuieşte pe creasta dealului.

— Este bătrână.

— Păi... mai degrabă între două vârste. Încă plină de viaţă. Dar servitoarea pe care o are de două decenii vrea să se pensioneze, fiindcă suferă de varice. Intenţionează să se retragă la casa fratelui ei. Aşa că i-am propus s-o angajeze pe Phyllis.

— Doamna Bessington are şi bucătăreasă?

— Nu. Phyllis o să fie şi bucătăreasă-şefă.

— Ei bine, asta e ceva. Mi-a spus că ar prefera să fie unica fată în casă. Nu doreşte să se spetească pentru vreo căţea bătrână şi cu hachiţe.

— Judith, n-ar trebui să te exprimi atât de vulgar.

— Ţi-am reprodus doar ce mi-a zis Phyllis.

— Păi, nici ea n-ar trebui.

— „Căţea” este un cuvânt obişnuit, aşa socot. Şi nu înseamnă decât femela câinelui. Nu-i nimic nepoliticos în vorba asta.

* * *

Ultimele zile se scurseră cu o iuţeală înspăimântătoare. Acum, încăperile, văduvite de fotografii, tablouri şi bibelouri, deveniră impersonale, ca şi cum ar fi fost pustiite. Salonul, despuiat de flori şi de micile ornamente personale, căpătase un aspect deprimant, mohorât şi se părea că pretutindeni se înghesuie lăzi şi cutii de împachetat. În vreme ce Judith şi Phyflis trudeau bărbăteşte, Molly îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la telefon, vorbind cu biroul de paşapoarte, compania navală, agenţia de depozitare, societatea de căi ferate, directorul băncii, avocatul, Louise, sora sa Biddy, şi, în ultimă instanţă, cu mama ei.

Această din urmă convorbire fu cea mai obositoare, fiindcă doamna Evans surzise şi nu avea încredere în telefon ca mijloc modern de comunicaţie, suspectând că femeia din centrala de legătură trăgea cu urechea la discuţiile particulare şi apoi şuşotea totul altor persoane. Aşa că Molly răbdă şi se lăsă frustrată de mult timp până când o dumiri pe doamna Evans că de fapt toate cuvintele receptate de ea pe fir fuseseră rostite cât se poate de clar.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Judith, ivindu-se la sfârşitul convorbirii.

— Of, este imposibilă. Dar cred c-am aranjat. După ce te duc la St. Ursula, închid casa, iar Jess şi cu mine vom sta ultima noapte la Louise. Ne-a promis din tot sufletul să ne conducă la gară cu maşina. Şi apoi, vom petrece o săptămână la bunicii tăi.

— Oh, mami, chiar trebuie?

— E tot ce-mi stă în putinţă. Ei îmbătrânesc şi numai Dumnezeu ştie când o să-i revăd.

— Vrei să spui că s-ar putea să moară?

— Ei, nu chiar. Molly rumegă în minte la cele spuse. Păi, de fapt da, s-ar putea, admise ea în cele din urmă. Dar nu mă pot gândi la asta acum.

— Nu, aşa e. Totuşi, socot că eşti o martiră. N-ai văzut undeva cizmele mele de cauciuc, nu?

* * *

Chirigiul gării mâna liniştit şi trase harabaua în dreptul intrării principale a Casei Riverview, pentru a încărca biroul lui Judith şi celelalte bunuri ce aveau să fie transportate la căminul mătuşii Louise.Ură câtva timp până când legă totul fedeleş cu frânghii solide, iar Judith urmări din priviri cum se depărtează calul în buiestru, cu opintiri şi pocnete de copite în ţărâna îngheţată, având de străbătut trei mile până la Windyridge. Apoi, îşi făcu apariţia omul care ţinea staţia de benzină din sat, ca să le propună un preţ pentru micul lor Austin Seven. Nu era te miri ce ofertă, dar, la urma urmei, nici maşina nu era cine ştie ce. A doua zi, bărbatul veni să-şi preia marfa, le înmână un cec anemic şi plecă la volan. Văzând maşina pentru ultima oară, Judith se simţi de parcă s-ar fi descotorosit de un câine bătrân.

— Dacă nu mai avem maşină, cum o să mă conduci la St. Ursula?

— O să comandăm un taxi. Oricum, cufărul tău n-ar fi încăput în Austin. Şi apoi, odată ce te instalăm cu bine, şoferul ne poate aduce pe mine şi pe Jess acasă.

— De fapt, nu vreau să vină şi Jess.

— Oh, Judith. Biata Jess! De ce eşti mereu împotriva ei?

— Fiindcă-i o pacoste! O să plângă şi o să se văicărească. Şi dacă boceşte, atunci şi tu şi eu o să facem la fel.

— Tu nu plângi niciodată.

— Nu, dar s-ar putea. Pot să-mi iau rămas bun de la ea aici, când îmi iau şi de la Phyllis.

— Pare puţin cam nedrept.

— Cred că-i bine aşa. În orice caz, bănuiesc că nici n-o să observe.

Dar Jess intui că se petrecea ceva. Nu era un copil prost şi asistase cuprinsă de panică la mutilarea căminului lor. Totul se schimba. Obiectele familiare dispăreau, lăzi de împachetat zăceau pe hol şi în salon, iar mama era mult prea ocupată ca să-i mai dea atenţie. Casa pentru păpuşi, căluţul de lemn vopsit în roşu şi căţeluşul pe rotiţe care se împinge şi se trage, toate mai ieri la locul lor, se evaporară în neant a doua zi. Îi mai rămăsese doar Golly şi, sugându-şi degetul mare, îşi purta peste tot paiaţa spânzurată de un picior.

N-avea idee ce se întâmpla în mica ei lume, ştia doar că nu-i plăceau deloc cele văzute.

În ultima zi, fiindcă dulapul din sufragerie fusese golit de argintărie, veselă şi tacâmuri, păstrându-se numai strictul necesar, prânziră în bucătărie, adunate toate patru în jurul mesei lustruite a lui Phyllis; mâncară tocăniţă şi prăjitură cu coacăze din farfuriile ciobite şi desperecheate care se moşteneau odată cu închirierea casei. Agăţându-se strâns de Golly, Jess îşi lăsă mama s-o îndoape cu linguriţa, fiindcă voia din nou să fie bebeluş şi, când îşi termină budinca, i se dădu, „numai pentru ea”, un mic pachet cu caramele. Cum deschiderea pacheţelului şi alegerea culorilor de bomboane îi captară întreaga atenţie, în timp ce Phyllis strângea masa, abia sesiză că mama şi Judith dispărură pe scări.

Se petrecu apoi un alt lucru supărător. Phyllis era în oficiu, spălând vasele şi frecând tigăile, astfel încât Jess, înălţându-şi privirea, fu cea care zări pe fereastră o maşină neagră, ciudată: aceasta intră pe poartă, rulă încet pe atâtea de pietriş şi se opri în dreptul uşii. Cu obrajii umflaţi de dulciuri, merse degrabă să-i spună lui Phyllis.

— E o maşină afară.

Phyliis îşi scutură mâinile înroşite şi se şterse cu un şervet.

— Trebuie să fie taxiul.

Jess o urmă în hol şi Phyllis îl lăsă pe şofer să intre în casă. Acesta purta un chipiu cu cozoroc ca poştaşii.

— Aveţi bagaje, nu?

— Da. Astea de aici.

Totul era îngrămădit la picioarele scării: cufărul cu încuietori din alamă, geamantane şi boccele, crosa de hochei,

noua mapă a lui Judith. Urmă un neîntrerupt du-te-vino şi omul cără totul la taxi, aşezând întreg calabalâcul sus, pe burduf, şi încingându-l apoi cu o funie ca să nu se piardă nimic pe drum.

Unde avea el de gând să ducă totul? Jess stătea neclintită şi se holba. Mişcându-se încoace şi încolo, şoferul de taxi îi zâmbi şi o întrebă cum o cheamă, dar ea rămase îmbufnată fiindcă nu voia să-i răspundă.

Mămica şi Judith coborâră într-un târziu, izbitor fiind faptul că mami îşi pusese haina şi pălăria, iar soră-sa purta un costum verde, guler mare şi cravată ca bărbaţii, pantofi maro cu şireturi, pe care Jess nu le mai văzuse niciodată. Şi totul arăta aşa de rigid şi de incomod, iar înfăţişarea surorii ei era atât de înfricoşătoare şi de ciudată, încât dintr-odată Jess fu cuprinsă de spaimă, nu se mai putu stăpâni şi izbucni într-un plâns isteric. Amândouă aveau să plece şi s-o părăsească pentru totdeauna! Exact ceea ce presimţise dinainte, vag şi obscur, era acum pe punctul de a deveni realitate. Începu să zbiere ca Molly s-o ridice în braţe şi s-o ia şi pe ea cu ele, atârnându-i-se de poate şi căţărându-se cu deznădejde pe picioarele ei, de parcă s-ar fi suit într-un copac.

Dar Judith fu cea care păşi înainte şi o cuprinse în braţe, înlănţuind-o afectuos. Jess, cu disperarea celui care se îneacă şi se agaţă şi de un pai, se încleştă de gâtul lui Judith şi îşi lipi obrăjorul înlăcrimat de faţa ei, suspinând de-ţi rupea inima.

— Unde pleci?

Judith nu-şi imaginase vreodată că s-ar putea întâmpla ceva atât de sfâşietor şi realiză că o subestimase pe Jess. Ele se purtaseră cu ea ca şi cum ar fi fost încă un bebeluş neştiutor, închipuindu-şi că ajung câteva caramele de fructe spre a evita orice criză posibilă. Se înşelaseră amarnic şi această scenă chinuitoare fu dovada greşelji lor.

O strângea pe Jess la piept şi o legăna dulce.

— Oh, Jess, nu plânge. Totul o să fie bine. Phyllis este aici şi mami o să se întoarcă foarte repede.

— Vreau să vin şi eu.

Trupuşorul ei plăpând şi cald i se mlădia pe piept ca o dulce povară, braţele şi picioarele mici şi grăsuţe păreau

nespus de pufoase şi delicate. N-avea niciun rost să-şi amintească numeroasele împrejurări când fusese exasperată şi iritată de capriciile surorii ei mai mici; timpurile acelea erau deja apuse, cel mai important lucru fiind acum că îşi luau rămas bun şi că Judith o iubea cu adevărat. O sărută apăsat pe amândoi obrăjorii bucăiaţi.

— Să nu plângi, o imploră ea. Am să-ţi scriu şi tu trebuie să-mi trimiţi desene şi poze minunate. Şi gândeşte-te doar că atunci când ne vom revedea, vei avea opt ani şi vei fi aproape la fel de înaltă ca mine. Suspinele se domoliră puţin. Judith o pupă din nou şi apoi i-o încredinţă lui Phyllis, desprinzându-i mâinile de după gât. Jess suspina încă, dar ţipetele i se ostoiseră şi ea se porni să-şi sugă iarăşi degetul.

— Ai grijă de Golly. N-o lăsa să cadă peste bord. La revedere, iubită Phyllis.

Se îmbrăţişară, însă Phyllis nu putu s-o strângă la piept, fiindcă o ţinea pe Jess. Şi, gâtuită de emoţie, nu fu în stare să spună mai mult decât:

— Mult noroc!

— Şi ţie. O să-ţi scriu.

— Bagă de seamă să nu uiţi.

Se îmbulziră toate în curte unde aştepta taxiul. Apucându-i capul între mâini, Molly sărută obrajii umezi ai lui Jess.

— Mă întorc cât pot de repede; îi promise ea. Fii o fetiţă cuminte şi ascult-o pe Phyllis.

— Nu vă grăbiţi, doamnă. Vedeţi-vă pe îndelete de treabă. Doar n-aveţi de ce să vă zoriţi.

Apoi Molly şi Judith se strecurară în taximetru, iar bărbatul împinse cu putere portierele şi se sui la volan, învârti cheia de contact şi motorul porni duduind. Ţeava de eşapament pocni şi zvârli un nor de gaze rău mirositoare.

— Fă semn de adio, Jess, îi spuse Phyllis. Hai, flutură din mână ca o fetiţă curajoasă ce eşti. Aşa că Jess o legăna pe Golly în aer de parcă ar fi fâlfâit un stindard proiectat pe cerul albastru; văzură chipul lui Judith deformat şi turtit de geamul din spate, în timp ce le flutura şi ea din mână, până când taxiul dădu colţul şi se afundă hurducăindu-se pe drumul îngust.

* * *

Windyridge
Sâmbătă, 18 ianuarie 1936

Dragul meu Bruce.

„Îţi aştern pe hârtie aceste slove în dormitorul meu din casa Louisei. Jess a adormit şi peste câteva clipe voi coborî la parter ca să mă alătur Louisei la un pahar de băutură înainte de cină. Acum, Casa Riverview este de domeniul trecutului, închisă şi pustie. Scumpa de Phyllis ne-a părăsit pentru a se duce acasă câteva zile, după care îşi va începe noua slujbă din Porthkerris. Luni dimineaţă, Louise ne va conduce cu maşina la gară şi vom petrece câteva zile la părinţii mei, înainte de a pleca la Londra şi de a ne îmbarca.
Vaporul va porni în ziua de treizeci şi unu ianuarie. Miercuri, am însoţit-o pe Judith la St Ursuia şi am lăsat-o acolo. N-am luat-o cu noi şi pe Jess şi din această cauză ne-a făcut o scenă destul de neplăcută până să ne urcăm în taxi. Nu m-am aşteptat la o asemenea manifestare de durere din partea ei şi nu mi-am dat seama decât acum cât de mult o afectează plecarea pe Jess. A fost foarte trist, însă Judith a ţinut neapărat ca micuţa să rămână acasă şi desigur a avut dreptate. Bine că totul s-a petrecut în intimitatea căminului nostru, departe de ochii altora. M-am temut că această scenă ar impresiona-o mult pe Judith, dar ea s-a comportat ca un om matur şi a fost foarte tandră şi dulce cu mititica de Jess. În taxi am vorbit despre lucruri practice, fiindcă nu m-am simţit în stare să discut despre altceva. Judith arăta destul de cochetă în uniformă, dar atât de diferită încât m-a copleşit un sentiment straniu, ca şi cum aş fi condus la şcoală nu propria-mi fiică, ci pe a unei persoane străine.

De-a lungul ultimelor săptămâni, Judith s-a maturizat brusc şi mi-a fost de mare folos la împachetat şi la toate aranjamentele pe care a trebuit să le fac. Este întrucâtva o ironie a sorţii că un părinte îşi trece anii crescându-şi copilul şi apoi, tocmai când acesta îi devine un prieten şi un egal, se vede nevoit să-l părăsească şi să-şi continue viaţa în lipsa lui. În acest moment, patru ani par o veşnicie. Se întind în faţa mea ca eternitatea. De îndată ce voi urca pe vapor în drum spre Colombo, cred că starea asta de deprimare se va risipi; însă clipa de faţă mi se pare cumplită, greu de suportat.

La St. Ursula, intenţionam să intru în şcoală cu Judith, s-o instalez în dormitor şi pe urmă să beau o ceaşcă de ceai cu domnişoara Catto. Dar în taxi, când ne găseam pe la jumătatea drumului spre Penzance, Judith m-a anunţat deodată că nu dorea să fac aşa, ci să ne luăm rămas bun repede şi să ne despărţim cât mai curând posibil. „Mă descurc şi singură", mă asigura ea. Nu voia s-o însoţesc în şcoală, fiindcă dacă aş fi făcut-o, ar fi însemnat să devin parte din micul univers al pensionului şi tocmai acest lucru căuta să-l evite. Tindea cu înverşunare să-şi păstreze cele două lumi neatinse, să se ferească de orice posibilă întrepătrundere a lor. A fost puţin cam stânjenitor, deoarece gândeam că se aşteaptă din partea unui părinte ca el să fie de faţă şi să manifeste un oarecare interes. M-am învoit însă, considerând că nu pot decât să-i respect dorinţa.

Aşa că trista noastră despărţire a durat câteva fracţiuni de secundă. Am descărcat bagajele şi imediat s-a ivit un portar cu un cărucior şi i-a preluat cufărul şi valizele. Se aflau şi alte maşini acolo, părinţi şi copii, veniţi cu toţii pentru începerea trimestrului. Fetele arătau toate la fel, în uniforme verde-închis şi dintr-o dată şi Judith deveni una dintre ele, de parcă şi-ar fi pierdut identitatea şi s-ar

fi omogenizat precum laptele. Nu ştiu dacă acest lucru a făcut momentul despărţirii mai uşor sau mai greu. I--am privit chipul drag şi am întrezărit acolo promisiunea unei frumuseţi care va ieşi la iveală după cei câţiva ani când ne vom revedea. Ochii nu-i erau înlăcrimaţi. Ne-am sărutat şi ne-am îmbrăţişat cu dragoste, ne-am promis să ne scriem, ne-am sărutat din nou şi apoi ea a plecat, întorcându-mi spatele, depărtându-se cu paşi repezi, a urcat scările în grabă şi a dispărut pe uşa deschisă. N-a aruncat nici o privire înapoi...

Ştiu că o să gândeşti că a fost o prostie, dar am plâns neîncetat în taxi, pe drumul de întoarcere acasă, şi nu m-am oprit până când Phyilis nu mi-a dat o ceaşcă de ceai fierbinte. Apoi, i-am telefonat domnişoarei Catto ca să-mi cer scuze pentru purtarea nepoliticoasă. Mi-a spus că înţelege şi că ne va ţine la curent cu situaţia şi progresele lui Judith. Dar noi vom fi atât de departe! iar navele poştale întârzie atât de mult pe drum!"

Ajunsă în acest punct, Molly se întrerupse deodată, lăsă repede stiloul culcat pe măsuţă şi citi ceea ce scrisese deja. Cuvintele păreau teribil de patetice. Ei şi lui Bruce nu le fusese niciodată uşor să-şi dezlege băierile inimii, nici să-şi împărtăşească intimităţile ori secretele. Se întrebă dacă, el se va tulbura simţind tristeţea ei adâncă şi cumpăni dacă ar trebui să rupă paginile şi să înceapă altă scrisoare. Dar aşternerea acestor rânduri îi ostoiseră aleanul şi nu avea nici sufletul, nici puterea să pretindă cu indiferenţă că totul era bine.

Apucă stiloul şi continuă:

„Aşa că totul s-a terminat şi mi-am luat o mină surâzătoare de dragul lui Jess şi al Louisei. Dar mă simt de parcă mi-aş jeli copilul pierdut pentru totdeauna. Sau prilejurile ratate şi anii pe care nu-i vom mai putea trăi împreună. Ştiu că eu trec acum

prin ceea ce mii de femei, ca şi mine, au de îndurat, dar, dintr-un motiv sau altul, asta nu-mi aduce nicio consolare.
Peste o lună, Jess şi eu vom fi alături de tine. Aştept alte veşti în legătură cu voiajul nostru spre Singapore. Te-ai descurcat foarte bine la Colombo şi sunt încântată de avansarea ta.

Cu dragoste,
Molly

P.S. Cadoul lui Judith de Crăciun n-a ajuns încă. Am înştiinţat-o pe doamna Southey de la oficiul poştal din Penmarron să-l expedieze, când va sosi în cele din urmă, la St. Ursula".

* * *

Parcurse scrisoarea încă o dată, de la cap la coadă, apoi o împături şi o puse într-un plic, îl sigilă şi aşternu cu litere mari adresa destinatarului. Scăpase de ce era mai greu. Rămase neclintită şi ascultă şuierul ţipător al vântului care se tânguia la fereastră, dincolo de draperiile trase. Se părea că o furtună neagră se învârtejea pe colină. Micul birou se scălda într-un ochi de lumină de la lampa care ardea alături, dar în spatele ei dormitorul era cufundat în întuneric şi tăcere. Într-unul din cele două paturi pereche, cu obrazul strâns lipit de Golly, dormea Jess. Molly se ridică, se duse s-o sărute şi să-i potrivească plapuma. Apoi se îndreptă spre oglinda de la toaletă ca să-şi netezească părul şi să-şi aranjeze puţin cutele şalului de mătase cu care îşi înfăşurase umerii. Umbra ştearsă şi palidă a chipului ei se răsfrângea tremurând şi plutind ca o fantasmă în sticla opacizată, lipsită de strălucirea luminii. Părăsi încăperea, închizând uşa încetişor. Traversă palierul şi începu să coboare treptele.

Windyridge, apreciase ea de multă vreme, era un cămin care nu oferea nici confort, nici ambianţă plăcută. Construit imediat după primul război mondial, nu fusese dotat cu toate

înlesnirile moderne, nici nu avea farmecul caselor vechi, iar aşa tupilat pe creasta dealului ce străjuia terenul de golf, părea a fi dinadins azvârlit la răscrucea stihiilor din cele patru vânturi. Cea mai nereuşită încăpere era salonul pe care un arhitect suferind, cum îşi închipuia Molly, căruia afluxul de sânge i se suise regretabil la cap, îl proiectase ca pe un hol sau un foaier, astfel încât casa scării descindea direct în dreptul uşii de la intrare. Acest aranjament favoriza suflul lugubru al curenţilor puternici de aer şi crea o senzaţie de instabilitate, ca şi cum te-ai fi aflat într-o sală de aşteptare dintr-o gară.

Cu toate astea, având la îndemână ţigările, whiskyul şi sifonul, şi tricotând de zor, Louise se găsea acolo, ascunsă în fotoliul său comod, lângă soba în care cărbunii trosneau mistuiţi de para unui foc lacom. Împletea ciorapi groşi pentru vânătoare. Întotdeauna împletea ciorapi de lână. Când isprăvea o pereche, o aşeza într-un sertar, gata pregătită pentru colecta bisericii şi pentru următorul târg din oraş, unde se vindeau şi se cumpărau diferite obiecte confecţionate manual. Apoi, se apuca de tricotat altă pereche, gândindu-se deja la cea care avea să urmeze la rând. Numea această neîntreruptă îndeletnicire „neastâmpăr organizat” şi o încadra la „faptele bune”.

Auzind paşii lui Molly pe scară, îşi ridică privirea.

— Ah, iată-te, în sfârşit! Am crezut că te-ai rătăcit.

— Îmi pare rău. I-am scris lui Bruce.

— Jess a adormit?

— Da, foarte repede.

— Bea ceva. Te rog, serveşte-te.

O tavă încărcată, pe care se îngrămădeau sticle felurite, pahare curate şi sifoane pline, se afla într-un colţ al încăperii. Era o pecete a masculinităţii, emanând un iz simbolic de pioasă aducere aminte a lui Jack Forrester, dar, de fapt, nimic nu se schimbase de la moartea acestuia. Trofeele câştigate de el la golf împodobeau încă poliţa de deasupra vetrei, fotografiile, reminiscenţe din zilele când regimentul său luptase în India, atârnau încă pe pereţi şi pretutindeni se înşirau mărturii de vânătoare şi pradă – picioare de elefant,

covoraşe din piele de tigru şi coarnele unor cerbi de mult răpuşi.

Molly îşi turnă un pahar de sherry şi merse să se aşeze pe un scaun, de cealaltă parte a sobei, Louise se opri din tricotat şi întinse mâna după whisky-ul său.

— Noroc! spuse ea şi luă o înghiţitură. Aşează paharul deoparte şi scrută chipul lui Molly pe deasupra ochelarilor. Nu pari prea veselă.

— Totu-i în regulă.

— Îmi dau limpede seama, te-ai despărţit de Judith cu strângere de inimă. Nu face nimic. Timpul le vindecă pe toate. O să-ţi treacă.

— Aşa cred, rosti Molly încet.

— Cel puţin, acum e de domeniul trecutului. Zis şi făcut. S-a isprăvit.

— Da, zis şi făcut. Chibzui o clipă. Bănuiesc că...

Dar nu-şi duse vorbele până la capăt. Un zgomot de-afară, desluşit în ciuda vâjâitului puternic al vântului, îi atrase atenţia: paşi scârţâind pe pietriş.

— E cineva la poartă.

— Trebuie să fie Billy Fawcett. L-am invitat la un păhărel de băutură. M-am gândit că prezenţa lui o să ne bine dispună. Uşa se deschise brusc şi o rafală de aer rece pătrunse înăuntru, izbindu-le din plin, făcând covoraşele să fâlfâie, stârnind un nor de scântei şi zgură, de funingine şi fum în vatră, care se ridică în aer, pluti şi dispăru apoi pe aripile palei de vânt.

Louise strigă în gura mare:

— Billy, neghiob bătrân, închide uşa mai iute! Ceea ce se şi întâmplă, numai că necunoscutul o izbi cu violenţă. Covoraşele încremeniră, vâlvătaia dezlănţuită a focului se domoli. Ce mai vreme de ieşit! Vino înăuntru.

Molly era pe cât de surprinsă, pe atât de iritată de această apariţie intempestivă. Ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit, în clipa de faţă, era prezenţa unei persoane străine. Nu avea chef să converseze cu necunoscuţi şi considera o crasă lipsă de sensibilitate din partea Louisei să-şi invite prietenul tocmai în această seară. Totuşi; nu mai era nimic de făcut şi

astfel, cu strângere de inimă, puse deoparte paharul cu sherry, îşi compuse o expresie binevoitoare şi se răsuci în scaun ca să-l întâmpine pe vizitatorul inopinat.

Louise îşi ridică vocea:

— Bine că ai venit, Billy!

El nu-şi făcu apariţia imediat, deoarece, probabil, îşi scotea paltonul şi pălăria. Dar când în cele din urmă intră în odaie, tropăind şi frecându-şi mâinile îngheţate, privirea, gesturile, toată fiinţa lui aveau aerul unui om care se milostiveşte să acorde celor din jur favoruri cu multă generozitate.

— Iată-mă, draga mea, doborât de furtună.

Nu era înalt, dar vânos şi robust, şi purta un costum larg de golf dintr-o stofă cadrilată. Pantalonii bufanţi erau deosebit de voluminoşi şi, ieşind de sub pliurile ample, gambele sale neaşteptat de subţiri, acoperite cu ciorapi tricotaţi de culoare galben-deschis, semănau cu picioroangele unui cocostârc. Molly se întrebă dacă Louise îi împletise ciorapii şi, dacă aşa stăteau lucrurile, cine alesese nuanţa. Părul lui alb se rărea spre mijlocul ţestei acum dezgolită, scalpată, iar obrajii îi erau buhăiţi, cu pungi tumefiate sub pleoape, cu vinişoare vinete străbătând pielea. Îşi etalase în mod ostentativ o cravată militară, îşi răsucise frumos mustaţa stufoasă şi ochii albaştri îi licăreau vioi, ştrengăreşte. Puteai bănui că avea în jur de cincizeci de ani.

— Molly, acesta este vecinul meu, Billy Fawcett. Sau mai bine-zis colonelul Fawcett, dacă vrei să fim protocolari. Billy, îţi prezint pe cumnata mea, Molly Dunbar.

Molly afişă un surâs şters, îi întinse mâna şi spuse slab „încântată de cunoştinţă”, aşteptându-se ca el să i-o scuture cu putere. Dar Fawcett de-abia îi întinse degetele şi o salută cu o plecăciune adâncă. Un moment, Molly se gândi că avea intenţia să i-o sărute şi aproape că-şi smuci mâna îndărăt. Însă el era doar excesiv de curtenitor.

— Îmi face plăcere să vă întâlnesc... am auzit atâtea lucruri despre dumneavoastră, adăugă el, formulă care inevitabil îngheţa orice conversaţie spontană.

Dar Louise, abandonându-şi tricotatul şi ridicându-se din fotoliu, preluă iniţiativa.

— La loc, Billy. După eforturile tale, îţi prinde bine un whisky tare, stropit cu puţin sifon.

— Nu refuz. Totuşi, el nu se aşează pe scaun ci se duse să se încălzească lângă foc, plesnindu-şi coapsele; hainele sale de tweed se aburiră uşor, răspândind în aer o miasmă acră, înţepătoare, de ţoale vechi, arse pe rug.

Molly se reinstală pe sofa şi apucă paharul cu sherry. Billy Fawcett îi zâmbea cu subînţeles. Dinţii săi erau egali şi gălbejiţi, asemănători cu cei ai unui cal.

— Aud că aţi avut o perioadă destul de grea ca să vă rostuiţi treburile înainte de a porni spre Orient.

— Da, aşa e. Acum, suntem păsări călătoare. Louise ne-a găzduit aici cu amabilitate pentru două nopţi, înaintea plecării.

— Trebuie să spun că vă invidiez. Nu mi-ar strica un strop de soare nici mie...

— Ai face mai bine să iei loc, Billy. Aici, pe canapea, între noi. Flăcările or să-ţi aprindă pantalonii.

— Să-mi încălzesc puţin oasele. Ei bine, noroc, doamnelor! Trase o duşcă din rachiul închis la culoare, plescăi cu plăcere, de parcă ar fi aşteptat această băutură de o săptămână întreagă şi numai după aceea făcu întocmai cum i se spuse, depărtându-se de pălălaia dogoritoare a focului şi prăbuşindu-se pe pernele canapelei. Părea, îşi spuse Molly, să se simtă în largul său, exact ca la el acasă. Se întrebă cât de des dădea buzna pe neaşteptate ca s-o vadă pe Louise şi dacă îşi propusese să se mute la Windyridge pentru totdeauna.

— Louise mi-a zis că locuiţi de puţină vreme în Penmarron, grăi Molly.

— Sunt aici de trei luni. Am închiriat o casă.

— Şi jucaţi golf?

— Da, câte o rundă din când în când. Clipi din ochi spre Louise. Deşi, bag seama, asta nu-i pe măsura standardelor cumnatei tale. Ce zici, Louise? Obişnuiam să jucăm împreună în India. Când trăia bietul Jack.

— De cât timp v-aţi pensionat? îl întrebă Molly, cu toate că nu ţinea să afle câtuşi de puţin, dar simţind că de dragul

Louisei trebuia să manifeste solicitudine şi interes.

— De doi ani. Am abandonat cariera militară şi m-am întors în ţară.

— Aţi stat mult în India?

— Toată viaţa mea de ofiţer. Nu era greu să ţi-l imaginezi jucând polo şi proferând înjurături la adresa subordonaţilor. Ca subaltern, la nouăsprezece ani, am fost trimis la frontiera de nord-vest. Vă spun sincer, era o treabă dificilă să-i ţii pe afghanii ăia la distanţă de graniţă. Nici un ortac nu voia să fie capturat de vreunul dintre acei aprigi războinici. Nu-i aşa, Louise?

Louise nu catadicsi să-i răspundă. Era clar că nu dorea să participe la această conversaţie. Dar Billy Fawcett nu se descurajă defel.

— După India, continuă el, m-am decis că nu mai pot îndura frigul. M-am gândit să mă stabilesc pe riviera din Cornwall. De asemenea, faptul că o cunoşteam pe Louise... a fost un fel de atu. Cum ştiţi, prietenii îi numeri pe degete când ţi-ai petrecut atâţia ani în străinătate.

— Şi soţia dumneavoastră este de aceeaşi părere?

Această întrebare îl puse într-o mare încurcătură, aşa cum de altfel şi intenţionase Molly.

— Poftim?

— Soţia dumneavoastră. Şi ei îi repugnă frigul?

— Sunt holtei, draga mea. Nu mi-am găsit o micuţă şi potrivită memsahib[17]. Acolo unde am luptat nu prea existau fete drăguţe.

— Da, probabil că aşa era, spuse scurt Molly.

— De altfel, cunoşti din proprie experienţă rigorile vastului nostru imperiu. Unde aveţi baza? La Rangoon, parcă aşa zicea Louise?

— Nu, la Colombo. Dar soţul meu a primit o nouă slujbă şi ne mutăm la Singapore.

— Ah, luxosul bar din Hotelul Raffles[18]. Asta da viaţă.

---

17 memsahib - cuvânt de origine anglo-indiană însemnând doamnă, stăpână.

— Cred că ne vom instala într-o casă pe Orchard Road.

— Şi aveţi o fiică mai mare, nu? O să vină să stea la Louise în vacanţe? De-abia aştept s-o întâlnesc. Nu ne-ar strica puţin sânge tânăr prin preajmă. O s-o scoatem în lume.

— În ultimii patru ani, Judith a trăit în Penmarron, îi reteză Molly vorba cu răceală, aşa că nu-i nevoie să fie scoasă în societate.

— Nu, desigur că nu. Gros de obraz, el nu păru în nici un chip stânjenit de purtarea ei dispreţuitoare sau tonul de imputare. Dar contează să aibă prieteni ocazionali care s-o ajute.

Simpla idee ca Judith să caute sprijin la un om ca Billy Fawcett, indiferent de motiv, îi pricinui lui Molly o profundă repulsie. Acest individ îi inspira aversiune. Nu exista niciun temei să-şi explice pe loc simţămintele, se simţea doar stăpânită de o antipatie instinctivă. Probabil că era întru totul inofensiv, fiind totodată şi un vechi prieten de-al Louisei. La urma urmei, Louise nu era proastă să se lase înşelată. Şi totuşi, cum suporta compania lui? De ce nu-l lua de ceafă să-l azvârle pe uşă afară, ca pe un câine care a urinat pe un covor bun?

„Nu-mi placi, doctore Fell[19]

Totuşi, care-i motivul?

Nu-ţi pot spune defel”.

Dintr-o dată, în odaie dogoarea focului deveni insuportabilă. Simţea cum i se aprinde trupul, cum îi ard obrajii ca para focului. Începuse să transpire uşor. Pe neaşteptate, se trezi că nu mai poate îndura această suferinţă aproape fizică. Îşi terminase paharul cu sherry. Pe

---

18 Raffles - posibilă coincidenţă sau aluzie la numele unui personaj devenit celebru, portretizat în romanul "The Amateur Cracksman" (în traducere "Spărgătorul amator") de E. W. Hornung (1066-1921) care desemnează în limbajul curent un tip de hoţ dublat de un om de lume. Posibilă referire la acest roman.

19 fell - adjectiv care înseamnă crud, diabolic, sângeros, neomenos, sugerându-se astfel printr-o asociaţie de idei sentimentele personajului.

faţa ei juca o mimică gravă; îşi trase mâneca şi se uită la ceas, spunând:

— Vă rog să mă scuzaţi câteva clipe. Trebuia să iasă din odaie, la aer curat, altminteri, foarte probabil, ar fi leşinat. Jess se agită mult în somn... mă duc doar s-o controlez. Se ridică, îndepărtându-se în grabă... Nu lipsesc decât o fracţiune de secundă.

Din fericire, Louise nu-i observă îmbujorarea sau tulburarea.

— Când te întorci, rosti ea, poţi să-ţi mai torni un pahar.

Îi părăsi mişcându-se precipitat şi urcă scările. În dormitorul lor, Jess încă dormea liniştită. Nu-şi schimbase poziţia. Aşa că Molly, luându-şi o haină pe umeri, plecă spre sufragerie, unde masa de cină fusese pregătită cu două tacâmuri, pentru ea şi Louise. În colţul îndepărtat al camerei, ferestrele în stil franţuzesc dădeau spre o grădină mică cu alei pietruite, înconjurată de tufe înalte de rododendroni şi astfel parţial adăpostită de bătaia vântului. Aici, Louise creştea plante de stâncă şi lămâiţă înmiresmată şi folosea mica terasă în timpul verii pentru prânzuri „la iarbă verde” Molly trase draperiile grele de catifea, descuie ferestrele-uşi şi păşi afară, unde răbufni deodată o vântoasă rece, năpustindu-se asupra ei şi zgâlţâind uşa de sticlă. Se împotrivi din toate puterile, luptându-se să o închidă la loc, înainte de a se trânti şi a atrage astfel atenţia. Apoi, se lăsă învăluită în bezna serii, răcorindu-şi trupul înfierbântat, şi se simţi înviorată ca după un duş rece gheaţă. Îşi umplu plămânii cu aer proaspăt, adulmecă marea din depărtare şi se legănă nepăsătoare sub adierea năvalnică a vântului care i se juca prin plete.

Acum, se simţea cu mult mai bine. Închise ochii şi constată că nu o mai copleşea senzaţia de sufocare. Era calmă, răcorită, stăpână pe sine. Deschise ochii şi privi cerul. O semilună pală se ridica sfioasă de după o perdea neagră de nori. Stele mai mari şi mai mărunte clipeau pe bolta întunecată, în spaţiul infinit. În comparaţie cu imensitatea cosmică, fiinţa ei părea redusă la o infimă părticică a umanităţii şi dintr-o dată fu cuprinsă de spaimă, de

ancestrala panică a dezorientării şi a nefiinţei. Cine sunt? Unde sunt? Încotro mă îndrept şi ce se va întâmpla când voi ajunge acolo? Ştia că această teroare nu avea nimic de-a face cu furia nopţii sălbatice. Vântul şi întunericul erau elemente fireşti, general acceptate ca atare, deci teama şi anxietatea nu izvorau din neant, ci din sine însăşi.

Se înfioră. O străbătu un frison ca de groază. „A trecut moartea pe lângă mine”, îşi spuse. Îşi pipăi haina groasă, se înfăşură bine în ea şi o prinse strâns la piept. Şi încercă să se gândească la Judith, strădanie ce-i pricinui şi mai multă durere, fiindcă era ca-şi cum şi-ar fi amintit de un copil deja mort, o fiică pe care n-o va mai vedea niciodată. Începu să plângă, o biată mamă jelindu-şi pruncul. Lacrimile îi împăienjeniră ochii, şiroindu-i pe obraji, iar vântul vijelios i le ştergea şi i le zvânta, lăsându-i dâre de sare pe faţă. Plânsul nu era decât o descărcare nervoasă, o descătuşare a durerii mocnite, aşa că hohoti în continuare şi nu încercă să-şi înăbuşe suspinele. După un timp, acestea conteniră şi panica i se stinse, ea redevenind stăpână pe sine. N-avea idee de când stătea acolo, dar i se făcuse prea frig ca să mai rămână. Se întoarse şi intră în casă, închizând ferestrele-uşi şi trăgând draperiile. Urcă pe scara de serviciu, călcând uşor, aşa cum coborâse, fără zgomot. Îşi atârnă haina în dulap, se uită spre pat, tânjind să se strecoare în aşternut, să fie singură, să doarmă, să se cufunde în imitare. Dar, în schimb, îşi spălă faţa, se pudră şi-şi aranjă părul. Astfel, în aparentă restabilită şi moral întremată, reveni în salon, la ceilalţi. Când coborî pe trepte, Louise îşi ridică privirea spre ea.

— Molly, de ce ai întârziat atât?

— Am stat cu Jess.

— Totu-i în ordine?

— Oh, da, îi răspunse Molly. Cum nu se poate mai bine.

* * *

St. Ursuta
2 februarie 1936

„Dragă mimico şi tăticule.

Duminica este zi liberă, aşa că m-am apucat să vă scriu câteva rânduri. Totul merge bine şi am început să mă acomodez. Weekend-urile sunt amuzante. Sâmbăta facem dimineaţa pregătire suplimentară, iar duminica, tot dimineaţa, practicăm diverse sporturi în aer liber. Ieri, de exemplu, am jucat netball şi fotbal cu o cutie de conserve. În dimineţile de duminică, mai trebuie să mergem în coloană la biserică, ceea ce este foarte plicticos, iar serviciul religios mă agasează la culme fiindcă îngenunchem întruna. Este o parohie a Bisericii anglicane care se apropie ca rit de catolicismul roman şi preotul cădelniţează tot timpul slujbei, afumându-ne cu tămâie, aşa că una dintre fete chiar a leşinat din pricina fumului. În fine, sâmbăta, după ce ne întoarcem la pension pentru masa de prânz, pornim în plimbarea rituală de după-amiază (ca şi cum tocmai asta ne-ar lipsi); înaintea ceaiului avem, de asemenea, răgaz să scriem epistole. După ceai, ne deconectăm ducându-ne toate la bibliotecă, unde domnişoara Catto ne citeşte cu voce tare din „Insula păstorilor" de John Buchan, o carte palpitantă. De-abia aştept să aflu ce o să se mai întâmple.

Lecţiile decurg bine şi nu sunt prea în urmă decât la franceză, dar iau şi meditaţii. În fiecare marţi facem gimnastică, însă este dificil să te caţări pe frânghie. În toate dimineţile ne spunem rugăciunea şi cântăm un imn. Ascultăm multă muzică, de pildă la gramofon, o dată pe săptămână, opere clasice. Vinerea, avem o oră de cor, ceea ce este minunat, şi intonăm cântece precum „Mândra fetişcană din Richmond Hill" şi „Dis-de-dimineaţă, într-o zi".

Diriginta clasei mele se numeşte domnişoara Horner şi predă engleza şi istoria. Este îngrozitor de severă şi m-a desemnat responsabilă cu tabla, pe care

trebuie s-o şterg, având şi grija cretei.
Împart dormitorul cu încă cinci fete. Infirmiera şefă nu-i deloc amabilă, aşa că sper să nu mă îmbolnăvesc niciodată. Mami, îţi aminteşti de fata pe care am întâlnit-o când am cumpărat uniforma? Se numeşte Loveday Carey-Lewis şi stă cu mine în dormitor, doarme în patul de lângă fereastră, iar eu în cel de la uşă. Este singura internă săptămânală din şcoală, adică pleacă în fiecare weekend acasă. Nu suntem în aceeaşi clasă, ea fiind cu un an mai mică decât mine. N-am vorbit prea mult, deoarece Loveday este prietenă la toartă cu o elevă externă pe nume Vicky Payton, cunoscându-se de multă vreme.
Am primit scrisori de la mătuşa Louise şi mătuşa Biddy. Şi o carte poştală de la Phyllis. Mijlocul trimestrului cade pe şase martie, atunci or să ni se dea patru zile libere şi mătuşa Louise îmi va cumpăra bicicleta promisă.
Este foarte frig şi umed. În unele încăperi ale şcolii se simte căldura, dar majoritatea sunt reci gheaţă. Hocheiul este cel mai nesuferit sport fiindcă se joacă fără genunchiere şi fără mănuşi. Unele dintre fete au făcut degerături.
Cadoul de la tati încă n-a sosit. Sper că nu s-a pierdut sau că doamna Southey n-a uitat să mi-l trimită.
Nădăjduiesc că sunteţi bine cu toţii şi că voiajul cu vaporul a fost frumos.
M-am uitat pe hartă şi am găsit unde se află Singapore. Este hăt – departe, la mii de mile!
Cu multă dragoste şi sărutări pentru Jess.
A voastră, Judith[n]*.*

* * *

Pedagoga-şefă[20] de la pensionul St. Ursula era o făptură robustă, falnică şi trufaşă, mândră că poartă un vechi nume dintr-o legendă irlandeză: Deirdre Ledingham. Părul castaniu şi-l ţinea strâns pieptănat şi împletit în două cozi lungi, pieptul plin îi sălta greu în mers, iar tunica ei verde-închis, de gimnastică, era împopoţonată cu embleme şi insigne sportive, viu colorate. Se zvonea că după şcoala elementară urmase Colegiul de Educaţie Fizică din Bedford, pentru a deveni instructor sportiv şi simplul fapt de a asista la săriturile sale peste capră reprezenta un spectacol de forţă şi îndemânare ce nu putea fi pierdut. De asemenea, Deirdre era solista corului şi nimeni din şcoală nu se arăta surprins că ea stârnea pasiuni aprinse în rândul fetelor mai mici şi mai impresionabile, care-i trimiteau scrisori anonime de dragoste aşternute pe coli rupte din caiete, şi care roşeau până în vârful urechilor dacă, în trecere, ea le adresa vreun cuvinţel.

Îndatoririle sale erau multe şi diverse şi-şi asuma obligaţiile cu mare seriozitate: suna clopoţelul, o însoţea pe domnişoara Catto la rugăciunile de dimineaţă, organiza şi ordona coloana lungă de eleve care pornea tăcută în paşi cadenţaţi spre biserică, în fiecare duminică. În plus, răspundea de distribuirea zilnică a scrisorilor şi a pachetelor sosite cu vagonul poştal. Acest eveniment avea loc în jumătatea de oră liberă dinaintea prânzului, când Deirdre se aşeza la masa lungă de stejar din sala de întruniri, aidoma unui negustor competent, şi înmâna plicuri şi colete.

— Emily Backhouse! Daphne Taylor! Daphne ai face bine să te piepteni înainte* de prânz, pari groaznic de neîngrijită. Joan Betworthy! Judith DunbarL.

Un pachet, iată, mare şi greu, învelit în pânză groasă de sac, strâns legat, etichetat şi acoperit de timbre străine.

— Judith Dunbar?

— Nu-i aici, spuse cineva.

— Unde este?

— Nu ştiu.

---

20 În trecut, persoană care-i supraveghea şi-i ajuta pe elevi la pregătirea lecţiilor într-o şcoală sau într-un internat.

— Păi, de ce nu-i aici? Să meargă cineva s-o cheme. Nu, lăsaţi, nu vă osteniţi. Cine stă cu ea în dormitor?

— Eu.

Deirdre căută cu privirile chipul fetei care vorbise şi o zări în ceata compactă pe Loveday Carey-Lewis. Îşi încruntă sprâncenele. Se simţea curios de pornită împotriva acestei nou-venite capricioase şi voluntare (era deja prea mare, hotărâse ea, ca să mai poarte ghete), şi pe care o prinsese de două ori alergând pe coridor, păcat capital, ba o surprinsese şi ronţăind bomboane cu aromă de mentă la vestiar.

— Judith ar trebui să fie aici.

— Nu-i vina mea, răspunse Loveday.

— Nu fi obraznică! O mică pedeapsă suplimentară se impunea la ordinea zilei. Atunci, să-i duci tu pachetul. E grozav de greu, aşa că ai grijă să nu-l scapi. Şi spune-i că trebuie să asiste în fiecare zi la distribuirea scrisorilor.

— Unde o găsesc?

— Habar n-am, trebuie s-o cauţi. Rosemary Castle, o scrisoare pentru tine...

Loveday păşi înainte şi strânse coletul enorm la pieptu-i osos. Era extrem de greu. Apucându-l bine în braţe, se depărtă tiptil de masă, traversă podeaua lustruită, trecu prin lunga sală de mese şi apoi prin coridorul ce ducea spre clase. Intră în clasa lui Judith: era pustie. Se întoarse şi începu să urce către dormitoare treptele late, fără covoare.

O monitoare[21] tocmai cobora scările.

— Dumnezeule, că ai acolo?

— Este un pachet pentru Judith Dunbar.

— Cine ţi-a spus să-l cari?

— Deirdre, îi replică Loveday cu un aer de suficienţă, sigură pe sine fiindcă ştia că această elevă avea autoritate doar în clasa ei. Monitoarea se zăpăci.

— Ei bine, e-n regulă. Dar nu care cumva să întârzie vreuna dintre voi la masa de prânz.

Loveday se strâmbă şi-şi scoase limba când monitoarea îi

---

21 Cuvânt ieşit din uz care desemnează o elevă ce menţine ordinea şi disciplina într-o clasă.

întoarse spatele, după care îşi continuă drumul. Povara ei devenea mai apăsătoare cu fiecare pas. Ce naiba putea fi înăuntru? Ajunse pe palier, străbătu un alt coridor lung şi în cele din urmă poposi la uşa dormitorului, o împinse cu umărul şi intră clătinându-se pe picioare.

Judith se afla acolo, spălându-şi mâinile în singurul lighean pe care-l foloseau toate.

— În sfârşit, te-am găsit, spuse Loveday şi aruncă pachetul pe patul lui Judith, apoi se prăbuşi şi ea epuizată.

Apariţia ei subită, motivul acesteia, felul cum năvălise în odaie ca un val-vârtej şi faptul că, pentru prima dată, erau singure, o făcură pe Judith să se simtă ca paralizată de o timiditate jalnică. Din clipa când se întâlniseră la Medways, când dăduse cu ochii întâia oară de cele două Carey-Lewis, mamă şi fiică, Loveday o fascinase, o subjugase, şi de atunci tânjise s-o cunoască bine. Dar în primele două săptămâni petrecute la St. Ursula fusese decepţionată de faptul că Loveday o ignorase total, lăsând-o pradă tristei convingeri că nu era decât „o nimeni”, pe care nici măcar nu o recunoştea.

„Are o prietenă elevă externă, pe nume Vicky Payton”, aşa îi scrisese Judith mamei sale, iar scurta propoziţie, aparent indiferentă, fusese alcătuită cu grija de a risipi orice suspiciune, întrucât mândria ei firească nu i-ar fi îngăduit să-i dea de înţeles lui Molly că dezinteresul lui Loveday o rănise sau o mâhnise. În recreaţii şi după jocurile distractive, ea pândise în ascuns cum Loveday şi Vicky îşi sorb laptele, cum merg spre şcoală după partida de hochei, sporovăind şi râzând, în permanenţă nedespărţite, ca două prietene intime, demne de invidiat.

Pricina acestor frustrări nu era că Judith nu s-ar fi împrietenit cu alte fete. Acum, le cunoştea pe toate colegele sale de clasă, ştia şi numele tuturor elevelor mai mici, dar printre ele nu exista nimeni cu adevărat deosebit, nici o prietenă apropiată ca Heather Warren, deci nu intenţiona să se mulţumească cu amiciţii de duzină. Îşi aminti zicala tatălui ei „Fereşte-te de primul om care-ţi vorbeşte pe puntea unui vas de călători, pentru că se va dovedi a fi în mod sigur cel mai plicticos de la bord”. Cuvintele lui înţelepte îi rămăseseră

adânc întipărite în memorie. La urma urmei, pensionul nu era cu mult diferit de celelalte şcoli, aşa că te trezeai în compania unor fiinţe felurite cu care aveai prea puţine lucruri comune şi îţi lua mult timp să cerni neghina din grâu.

Dar, în mod deocamdată nedesluşit, Loveday Carey-Lewis apărea deosebită de restul, cu totul specială. Şi acum se afla aici.

— Mi s-a spus să te dojenesc fiindcă ai lipsit de la distribuirea scrisorilor.

— Îmi umpleam stiloul şi m-am murdărit pe mâini de cerneală. Pur şi simplu trebuia să-mi curăţ petele.

— Încearcă să te freci cu o piatră ponce.

— Nu suport senzaţia!

— Ştiu, este oribilă, nu? Oricum, Deirdre mi-a zis să te caut şi să-ţi dau ăsta. Cântăreşte o tonă. Hai, vino şi deschide-l, vreau să văd ce-i înăuntru...

— Sunt sigură că-i darul de Crăciun de la tata.

— Darul de Crăciun! Dar suntem în februarie.

— Ştiu. A durat o veşnicie până l-am primit. I se alătură lui Loveday pe pat, pachetul impresionant tronând între ele două. Văzu timbrele, ştampilele oficiilor poştale şi inscripţiile de vamă. Zâmbi. Asta e. Credeam că n-o să mai ajungă niciodată.

— De ce a durat atâta?

— A fost trimis de la Colombo, din insula Ceylon.

— Tatăl tău locuieşte în Ceylon?

— Da, lucrează acolo.

— Dar mama ta?

— S-a reîntors şi ea la el de curând. A luat-o şi pe sora mea mai mică.

— Vrei să spui că eşti complet singură. Unde locuieşti?

— Nicăieri, în clipa de faţă. Adică nu avem o casă în ţară. Aşa că stau la mătuşa Louise.

— Cine e şi unde se află casa ei?

— Ţi-am spus doar, mătuşa mea. Stă la Penmarron.

— Mai ai fraţi sau surori?

— Nu, doar pe Jess.

— Cea care a plecat cu mama ta?

— Exact.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e îngrozitor! Îmi pare rău pentru tine. Habar n-aveam. Când te-am văzut la magazin...

— Deci m-ai zărit şi tu, nu?

— Da, desigur. Crezi că-s oarbă?

— Nu, numai că până acum n-ai vorbit deloc cu mine. M-am gândit că poate nu m-ai recunoscut.

— Păi, nici tu nu mi-ai adresat vreo vorbă.

Ceea ce era perfect adevărat. Judith încercă să-i explice:

— Te văd întotdeauna cu Vicky. Bănuiam că-i eşti prietenă.

— Bineînţeles, aşa şi e. Am fost împreună la aceeaşi şcoală primară, ne cunoaştem de-o veşnicie.

— Socoteam că sunteţi cele mai bune prietene.

— Of, cele mai bune prietene! Loveday se maimuţări, luându-i cuvintele serioase în zeflemea; chipul ei vioi şi strălucitor i se lumină într-un zâmbet ironic. Sună de parcă ar fi o replică dintr-o carte de Angela Brazil! În orice caz, iată că acum vorbim una cu alta, deci totu-i în regulă. Îşi sprijini mâna de pachet. Hai, deschide-l mai repede. Plesnesc de curiozitate să văd ce-i înăuntru. Şi din moment ce m-am cocoşat cărându-ţi-l pe scări, măcar atâta poţi să faci şi tu, să-l dezlegi şi să-mi arăţi.

— Ştiu ce-i înăuntru. Exact ce am cerut. O cutie din lemn de cedru cu închizătoare chinezească.

— Atunci, grăbeşte-te. O să sune clopoţelul pentru masa de prânz şi va trebui să coborâm.

Însă Judith simţea că nu poate să scoată cadoul în pripă. Îl aşteptase timp îndelungat, acum era aici şi dorea ca, odată desfăcut, să prelungească plăcuta emoţie de a examina pe îndelete fiecare detaliu al noii sale comori la care tânjise atât de amar sufletul ei pătimaş.

— Nu-i timp acum. Am s-o fac mai târziu. Înainte de cină.

Loveday se arătă exasperată, izbucnind violent, la marginea răbdării:

— Dar vreau să văd imediat!

— O să-l deschidem împreună. Îţi promit că nu mă uit decât în prezenţa ta. O să ne schimbăm foarte repede pentru cină şi apoi o să avem timp berechet. Durează prea mult să

desprindem tot ambalajul. Pot să-ţi spun asta, doar dintr-o privire. Să mai aşteptăm. Şi toată după-amiaza o să avem la ce ne gândi cu plăcere.

— Of, bine. Loveday se înduplecă, lăsându-se convinsă, deşi vădit împotrivă propriei voinţe. Nu-mi închipui cum poţi fi aşa de încăpăţânată!

— Doar pentru că aşa vom gusta bucuria mai mult.

— Ai o fotografie a tatălui tău? Loveday îşi aţinti privirea asupra scrinului lui Judith, vopsit în alb, de altfel identic cu celelalte cinci din dormitor.

— Da, însă nu-i foarte reuşită. Scoase fotografia dintr-un sertar şi i-o întinse lui Loveday ca s-o examineze de aproape.

— Ăsta e, cel îmbrăcat în pantaloni scurţi? Arată destul de bine. Şi asta-i mama ta? Da, desigur. O recunosc. De ce nu este şi Jess aici?

— Fiindcă nu se născuse încă. Are de-abia patru ani. Tati n-a văzut-o niciodată.

— N-a văzut-o niciodată?! Nu pot să cred. Ce o să spună când o va vedea? Sora ta o să-şi imagineze că-i un bărbat oarecare, un unchi sau orice altceva. Dar fotografiile mele ţi-ar plăcea să le priveşti?

— Oh, da, te rog.

Se ridicară de pe pat şi se îndreptară spre celălalt capăt al dormitorului, cu mult mai luminos, fiind aproape de fereastră. Regulamentul şcolii preciza că fiecărei eleve i se îngăduia să aibă doar două fotografii, dar Loveday îşi adusese vreo şase.

— Asta este mami, de o frumuseţe răpitoare, înveşmântată în blana de vulpe polară. Şi acesta-i tăticuţul meu iubit... nu-i aşa că este divin? Poza a fost făcută la o vânătoare de fazani, de aceea ţine o puşcă în mână. Şi-l are alături pe Tigru, câinele labrador. Iar aici este sora mea Athena, ăsta-i fratele meu Edward, iar ăsta e Pekoe, pechinezul pe care l-ai văzut la magazin.

Judith fu cucerită de farmecul acelor imagini. Nu-şi închipuise vreodată că cineva ar putea avea atâtea rubedenii distinse, graţioase şi fascinante, arătând de parcă ar fi ieşit din paginile unei reviste ilustrate mondene, ca de pildă „The Tatler”.

— Câţi ani are Athena?

— Optsprezece. Anul trecut şi-a făcut debutul în înalta societate londoneză, apoi a plecat în Elveţia să înveţe franceza. Încă este acolo.

— O să devină profesoară de franceză sau ceva asemănător?

— La naiba! Nici vorbă. N-a muncit deloc toată viaţa, a stat cum s-ar zice cu mâinile în sân.

— Ce va face la întoarcerea din Elveţia?

— Probabil se va stabili la Londra. Mami posedă o căsuţă în Cadogan Mews. Athena are o mulţime de prieteni şi în fiecare weekend se distrează şi iese în lume.

Părea a fi o existenţă de invidiat.

— Arată ca o vedetă de film, spuse Judith melancolică.

— Da, puţin.

— Şi fratele tău?

— Edward? Are şaisprezece ani. Este elev la colegiul din Harrow.

— Am şi eu un văr de şaisprezece ani. El este la Darmouth. Îl cheamă Ned. Mama... Judith şovăi o fracţiune de secundă. Mama ta nu pare aşa de în vârstă, încât să aibă copii atât de mari.

— Toată lumea spune la fel. E aşa de plicticos! Loveday aşează ultima fotografie în sertar, apoi se trânti cu un bufnet pe patul îngust, cu aşternuturi albe.

— Îţi place locul ăsta? întrebă ea brusc.

— Care? Şcoala, vrei să spui? E destul de bine.

— Ai vrut să vii aici?

— Nu din cale afară. Dar n-am avut încotro. A trebuit să mă înscriu la un pension.

— Fiindcă mama ta a plecat?

Judith încuviinţă, dând din cap.

— Eu, îi mărturisi Loveday, mi-am dorit să vin aici. Ca să fiu aproape de casă. Anul trecut, în septembrie, părinţii m-au trimis la o şcoală îngrozitoare în Hampshire. Şi aşa m-a apucat un dor de-acasă, încât mă durea în piept şi am plâns săptămâni întregi, apoi am fugit.

Judith, care ştia deja aceste lucruri fiindcă îi fuseseră

relatate de vânzătoarea de la Medways, se simţi din nou cuprinsă de admiraţie.

— Nu-mi pot imagina cum de-ai avut atâta curaj.

— N-a fost cine ştie ce. Pur şi simplu, m-am decis să nu mai suport nici o clipă locul ăla oribil. Trebuia să mă întorc acasă! Ştiu, fuga îţi pare totdeauna dificilă, dar de fapt a fost destul de uşor. Am prins un autobuz până la gara din Winchester, apoi m-am suit în tren.

— A trebuit să schimbi peronul?

— Oh, da, de două ori, dar am întrebat nişte oameni. Pe urmă, când am sosit în Penzance, am sunat-o pe mami de la o cabină telefonică şi i-am spus să vină să mă ia. Când am ajuns acasă, i-am zis să nu mă mai trimită niciodată prea departe şi mi-a promis. Aşa că am venit aici şi când domnişoara Catto a auzit despre fuga mea, a acceptat să fiu internă săptămânal, fiindcă nu dorea să se repete întâmplarea.

— Deci... Dar nu mai rămăsese timp pentru această captivantă conversaţie, întrucât întreaga clădire răsună şi prinse a vibra brusc de ecoul metalic şi persistent al clopotului şcolii care chema la masa de prânz.

— Of, la naiba, nu mai suport. Urăsc dangătul ăsta asurzitor. Şi este marţi, aşa că vom avea la desert prune uscate şi cremă de ouă în loc de budincă. Hai să mergem, sau o să ne alegem cu o sfântă de muştruluială.

Coborâră scările în grabă pentru adunarea în clase. Dar, până a se despărţi, găsiră răgaz să schimbe ultimele cuvinte.

— Înainte de cină, aşadar, în dormitor! Şi o să deschidem pachetul împreună.

— De-abia aştept.

* * *

După toate astea, se părea cum că-i o altă zi, cu nuanţe şi contururi preschimbate ca prin minune. Judith cunoştea din proprie experienţă exaltările, vibraţiile emotive şi avalanşa de stări sufleteşti pe care le încearcă orice copil: înflăcărarea

subită, exploziile fie şi puţin motivate de fericire, chiar şi extazul. Dar acum totul era diferit. Un eveniment! Un şir de evenimente! Cadoul ei de Crăciun sosise în sfârşit şi datorită acestui fapt făcuse şi primele tentative de a se împrieteni cu Loveday Carey-Lewis. În vreme ce după-amiaza înainta domol, buna sa dispoziţie fu desăvârşită de alte surprize şi recompense, şi începu să i se pară că ziua ar fi învăluită în vrajă, nimic neputându-i ştirbi farmecul cu totul aparte. La prânz, nu li se serviră ca desert prunele uscate şi crema de ouă pe care le detesta, ci prăjituri cu vanilie bine însiropate, un adevărat răsfăţ. Apoi, obţinu nota opt la testul de verificare a cunoştinţelor despre conjugarea verbelor în franceză, iar când veni timpul să îmbrace echipamentul de sport şi să plece la terenul de hochei, văzu că burniţeala cenuşie a dimineţii se risipise în adierea vântului. Cerul se înseninase, sclipind nepătat şi albăstrui; o boare de vânt se îngâna blând şi narcisele timpurii, de pe marginea cărărilor ce duceau la terenul de sport, prindeau a îmboboci, desfăcându-şi chiar corole galbene.

Lui Judith îi plăcu partida de hochei, alergând cu energie debordantă încoace şi încolo şi lovind aprig mingea de piele, cu precizie şi fără efort, de câte ori aceasta nimerea spre ea. Jucase atât de bine, încât la sfârşit domnişoara Fanshaw, profesoara de sport, o femeie voinică şi înaltă, cu părul tuns băieţeşte, cunoscută pentru faptul că se zgârcea la laude, îi spuse cu entuziasm:

— Bravo ţie, Judith. Continuă să joci aşa şi o să te luăm în echipa şcolii.

Veni apoi ora de ceai, urmată de pregătirile suplimentare şi, în sfârşit, sosi şi vremea să se schimbe pentru cină. Ţâşni spre scară, urcă două trepte deodată, dădu buzna în dormitor, trase draperiile albe de bumbac care încercuiau separeul său, şi-şi dezbrăcă iute hainele. Reuşi chiar să se îmbăieze înainte ca altcineva să-i taie calea la baie. Dar, când se reîntoarse în dormitor, Loveday o aştepta deja acolo, tolănită pe pat, gata îmbrăcată în rochia mohorâtă de gabardină verde-închis, cu guleraş şi manşete albe, care era ţinuta lor obligatorie pentru seară.

— Ei comedie! Ce rapidă ai fost! exclamă Judith.

— Am participat doar la o partidă de netball, aşa că nu eram prea transpirată. Grăbeşte-te şi pune-ţi hainele, ca apoi să putem începe. Am adus aici şi forfecuţa de unghii, ca să tăiem sfoara.

Judith îşi trase repede veşmântul pe ea, îşi încheie nasturii de la rochie în timp ce-şi îndesă picioarele în pantofi, apoi îşi perie părul, şi-l legă la spate cu o fundă, isprăvind toate astea în doi timpi şi trei mişcări. Luă forfecuţa, tăie sfoara, apoi trebui să desfacă cusăturile grosolane care fixau marginile pânzei de sac. Sub pânză, se găsea un strat de hârtie maronie, apoi ziare care căptuşeau pachetul într-un fel destul de incitant, fiindcă filele erau acoperite cu hieroglife stranii, orientale. Totul mirosea picant, exotic. Ultimul înveliş smuls fu din hârtie aibă, lucioasă. Aceasta se sfâşie uşor în bucăţele şi, în cele din urmă, cadoul de Crăciun se dezvălui privirilor în toată splendoarea. Cele două fete încremeniră cu ochii pironiţi asupra lui.

Într-un târziu, Loveday sparse tăcerea.

— Este divin, şopti ea şi cuvintele îi ieşiră ca un oftat din adâncul inimii.

Era într-adevăr splendid, aproape sublim, atingând o perfecţiune la care Judith nu îndrăznise să spere: cu lemnul de culoarea diafană a mierii, catifelat, învălurit şi cu irizări multicolore precum satinul, cu alambicate sculpturi în miniatură.

Placa ornamentală era turnată în argint, dăltuită în relief şi modelată în chip de floare, iar încuietoarea chinezească se împlânta adânc în mijlocul acestei adevărate bijuterii. Cheiţa fusese prinsă de capacul cutiei cu ajutorul unei fâşii de hârtie adezivă. Loveday o dezlipi numaidecât şi i-o înmână ceremonios lui Judith care o introduse în broască, răsucind-o uşor. Atunci, un arc ascuns, elastic, se destinse şi zăvorul zvâcni cu un declic. Judith ridică încetişor capacul încrustat cu sidef şi-l propti în balamale ca să nu cadă. Partea dinăuntru a cutiei era compartimentată în mici despărţituri şi sertare căptuşite cu mătase. Aroma lemnului de cedru plutea în aer.

Loveday spuse:

— Îţi imaginai că o să arate chiar aşa?

— Oarecum. Şi mama avea o cutie asemănătoare când eram în Colombo. De aceea am cerut şi eu una. Dar a ei nu era nici pe departe atât de minunată.

— Ce locşor grozav de păstrat comorile! Şi în plus se poate încuia. Ăsta-i cel mai mare avantaj. Iar cheia o poţi atârna de şnur în jurul gâtului. Dumnezeule! Eşti norocoasă... haide s-o încuiem şi s-o descuiem din nou. Lasă-mă să încerc şi eu...

S-ar fi putut juca astfel la nesfârşit, dacă infirmiera şefă n-ar fi intrat ca o furtună la dormitor. Le auzise vorbind şi smuci mânioasă draperiile micului separeu. Trezite brusc din dulcea reverie şi tresărind de spaimă, fetele îşi ridicară privirile şi se pomeniră faţă-n faţă cu ea. Ochii-i cenuşii şi aspri le sfredeleau până în inimă, iar înfăţişarea-i severă nu era câtuşi de puţin îmblânzită de vălul de soră medicală pe care-l purta tras până la sprâncene, de parcă ar fi fost călugăriţă.

— Ce faceţi voi două aici? Ce tot şuşotiţi? Ştiţi foarte bine că nu aveţi voie să staţi împreună în separeu.

Judith căscă gura să se scuze, fiindcă infirmiera o înspăimânta teribil, dar Loveday nu păru deloc înfricoşată sau intimidată de apariţia ei intempestivă.

— Doamnă, uitaţi-vă, nu-i aşa că e splendidă? Judith a primit-o din Ceylon, de la tatăl ei, ca dar de Crăciun, numai că a făcut o veşnicie pe drum.

— Şi de ce stai pe patul lui Judith?

— O ajutam doar s-o deschidă. Oh, priviţi. Are închizătoare şi sertăraşe mihunate... Loveday gesticula cu aprindere şi-i arăta interiorul miraculoasei cutii într-o manieră atât de ademenitoare, încât furia infirmierei se domoli puţin şi ea chiar făcu un pas înainte ca să iscodească pe deasupra ochelarilor curiosul lucru aşezat pe pat.

— Trebuie să recunosc, admise ea, că-i foarte frumoasă. Însă imediat reveni la comportamentul ei obişnuit, ameninţător. Unde naiba ai de gând s-o ţii, Judith? În dulăpiorul tău nu-i loc.

Acest aspect al problemei nu-i trecuse prin minte lui Judith.

Presupun... c-aş putea s-o duc acasă la mătuşa Louise, pe la mijlocul trimestrului.

— Vă gândiţi la un loc sigur, doamnă? Loveday o linguşea cu vorbe mieroase. La infirmerie sau altundeva. Într-unul din dulapurile de acolo. Doar provizoriu...

— Bine, o să văd. Poate. Între timp, curăţaţi murdăria şi strângeţi totul înainte de a suna clopotul pentru cină. Şi, Loveday, întoarce-te în separeul tău şi să nu vă mai prind niciodată stând împreună pe pat.

— Nu, doamnă. Ne pare rău, doamnă. Şi mulţumim, doamnă.

Modulaţiile vocii lui Loveday erau atât de dulci, pătrunse de căinţă, încât infirmiera îşi încreţi fruntea. Preţ de o clipă, se holbă cu suspiciune la ea. Însă Loveday îi surâdea nevinovat şi după un timp, fără să mai găsească alt motiv de reproş, infirmiera se retrase cu mers ţanţoş.

Cele două fete îşi păstrară mina gravă până când ecoul paşilor se stinse, ca apoi să se topească de râs, hlizindu-se pe seama ei.

* * *

St Ursula
Duminică, 9 februarie

„Scumpii mei părinţi,

Darul de Crăciun din partea tatii a sosit în această săptămână şi vă mulţumesc din tot sufletuf, este exact ce mi-am dorit şi chiar cu mult peste aşteptările mele. Mi-a fost teamă că se pierduse. Din păcate, n-am cum să-l păstrez în separeu sau în dulăpiorul meu, aşa că infirmiera-şefă l-a luat şi l-a aşezat pe fundul dulapului cu Crucea Roşie, ceea ce, socot, este foarte drăguţ din partea ei, dar

înseamnă că nu mă pot duce să-mi desfăt ochii privindu-i oricând aş avea chef. La jumătatea trimestrului (pe 29 februarie), când voi pleca la mătuşa Louise, îl voi lua cu mine şi-l voi pune în camera mea de acolo. Mulţumesc din nou, îmi place la nebunie.

Şi, mămico, îţi mulţumesc şi ţie pentru scrisoarea pe care mi-ai trimis-o de la Londra înainte de a vă îmbarca. Sper că aţi avut o călătorie plăcută şi că Jess s-a simţit bine pe vapor. Loveday$_t$ Carey-Lewis m-a ajutat să deschid cutia şi este cu adevărat drăguţă. Câteodată-i cam neastâmpărată, dar, într-un fel, reuşeşte să scape nepedepsită şi nu se sinchiseşte de ceea ce-i pretinde cineva să facă Loveday a fost trimisă aici fiindcă îşi dorea să fie la o şcoală în apropiere de casă. Conacul lor se numeşte Nancherrow şi ea are acolo un ponei. La orele comune de lucru manual, trebuie să facem diverse obiecte pentru milostenia creştină, iar Loveday şi cu mine migălim la o faţă de pernă din petice pestriţe. Nu cred că a fost bună prietenă cu Vicky Payton, doar că o cunoştea dinainte. De altfel, ne purtăm frumos cu Vicky când intră în vorbă cu noi; ea s-a împrietenit cu o altă elevă externă, aşa că bănuiesc că n-a afectat-o apropierea dintre mine şi Loveday.

Loveday are o soră mai mare, pe nume Athena, care este în Elveţia, şi un frate, Edward, elev la colegiul din Harrow. Tatăl ei are un câine căruia toţi îi zic Tigru.

Fac progrese la conjugarea verbelor în franceză şi mâine dau un test ca să fiu primită în cor.

Vă îmbrăţişez pe toţi cu drag, inclusiv pe Jess.

A voastră Judith".

* * *

Săptămâna următoare, în ziua de miercuri, când Judith se înfăţişă cu supuşenie să-şi primească scrisorile, Deirdre Leingham îi aduse la cunoştinţă că domnişoara Catto dorea s-o vadă imediat, chiar înainte de dangătul clopotului pentru masa de prânz.

Inima i se strânse de teamă şi simţi un gol în stomac. Fu conştientă de privirile celorlalte fete aţintite asupră-i cu veneraţie şi respect, de parcă ea ar fi avut curajul incredibil să facă vreo poznă de pomină. Îşi scormoni iute mintea dar nu-şi aminti de nici o boacănă: nu alergase pe holuri, nu şuşotise după stingerea luminii. Cu îndrăzneala unui şoarece, reuşi să îngâne:

— De ce doreşte dânsa să mă vadă?

— N-am idee, dar vei afla curând. Hai, du-te repede. Domnişoara Catto te aşteaptă în birou.

Înfricoşată dar ascultătoare, Judith se supuse.

Domnişoara Catto, în rolul său de directoare, exercita în şcoală o influenţă atotputernică şi totuşi, probabil în mod deliberat, se ţinea la distanţă de activităţile zilnice din instituţia pe care o conducea. În vreme ce restul personalului se mulţumea cu dormitoare austere şi cu o cancelarie înţesată de profesoare, ceşti de ceai şi caiete de teme, domnişoara Catto îşi avea propriul apartament, situat la etajul întâi din corpul vechi de clădiri, dar biroul ei de la parter era un soi de minune a minunilor şi centrul de gravitaţie în jurul căruia se învârteau toate. I se arăta cea mai mare consideraţie şi, când îşi făcea apariţia la rugăciunile de dimineaţă, cu rochia-i neagră foşnind şi căzându-i în falduri grele, sau la mesele pe care le prezida de la locul său de onoare, întreaga şcoală amuţea automat şi se ridica în picioare.

Din cauză că preda numai la clasele mai mari, ocupându-se serios de examenul de la sfârşitul studiilor secundare sau de obţinerea certificatelor de absolvire a şcolii, nu venea personal în contact cu elevele mai mici; astfel, Judith îi vorbise doar o singură dată, în prima zi, când domnişoara Catto i se adresase pe nume, îi urase bun venit şi îi dorise să se simtă bine aici. Dar, ca orice altă fată din şcoală, era

permanent conştientă de omniprezenţa ei observată de la distanţă. Aşa că obligaţia de a se prezenta în faţa directoarei i se părea o corvoadă, o caznă.

Biroul domnişoarei Catto se afla la capătul lungului coridor ce ducea spre diferitele săli de clasă. Uşa, vopsită în maroniu, era închisă. Având gura uscată de emoţie, Judith ciocăni uşor cu încheieturile degetelor.

— Intră!

Deschise uşa. Domnişoara Catto şedea la masa de lucru. Îşi ridică privirea şi-şi aşeză deoparte stiloul.

— Oh, Judith... Haide, vino!

Judith închise uşa şi păşi în odaie. Era o dimineaţă strălucitoare, biroul, orientat spre sud, oferea o minunată privelişte spre grădină şi se scălda în lumina soarelui. Pe masa de lucru a domnişoarei Catto trona un vas cu primule sălbatice, iar în spatele ei, pe perete, atârna un tablou în ulei înfăţişând un golfuleţ scobit în mal, un crâmpei de mare de culoare indigo şi o barcă trasă pe plajă.

— Ia-ţi un scaun şi stai jos. Şi nu te mai zvârcoli atât ca-n spasmele agoniei, fiindcă nu sunt supărată pe tine. Voiam doar să-ţi vorbesc. Se rezemă de spătarul scaunului. Cum te descurci? În ciuda postului său important şi a responsabilităţilor mari, domnişoara Catto era relativ tânără, nu împlinise încă patruzeci de ani, având o culoare sănătoasă în obraji şi mersul sprinten al unei femei care se simte cu adevărat relaxată numai în aer liber, când face multă mişcare şi plimbări lungi. Părul cărunt ca un fuior de cânepă, netezit pe lângă fruntea fără riduri, şi-l strânsese conci, îngrijit, convenţional. Ochii săi erau albaştri şi limpezi, iar privirea sfredelitoare putea fie să farmece, fie să intimideze, în funcţie de împrejurări. Purta pe sub robă un taior şi o bluză de mătase bleumarin, cu o fundă la gât. Mâinile-i pricepute erau lipsitele podoabe, în schimb avea cercei mici cu perle şi o broşa, de asemenea cu perle, de forma unui ac de cravată, prinsă de reverul hainei.

Luând un scaun, Judith se aşeză şi o privi drept în fa (a.

— E-n ordine, mulţumesc, domnişoară Catto.

— Ai obţinut note satisfăcătoare, sunt încântată de

rezultatele tale.

— Mulţumesc, domnişoară Catto.

Domnişoara Catto surâse şi expresia ei severă se înmuie, citindu-i-se pe chip o căldură autentică.

— Ai primit veşti de la mama ta?

— Da, o scrisoare expediată din Gibraltar.

— Totu-i bine?

— Aşa cred.

— Mă bucur. Acum, să trecem ia problema noastră. Se pare că te-ai împrietenit cu Loveday Carey-Lewis.

— Da, e adevărat. (Oare chiar nu-i scăpa nimic din cele ce se petreceau în şcoală?)

— Am presimţit că voi două v-aţi putea înţelege bine, de aceea i-am spus administratoarei să vă pună în acelaşi dormitor. Doamna Carey-Lewis mi-a telefonat că Loveday doreşte să te invite acasă la ea în weekend. Ţi-a dezvăluit planul ei?

— Nu, nici un cuvânt.

— Fată bună! Mama ei i-a cerut să-i promită că nu va scoate o vorbă, până când nu voi fi fost eu informată. Ţi-ar plăcea să mergi?

— Dacă mi-ar plăcea...? Judith nu-şi putea crede urechilor. Oh, domnişoară Catto, m-aş bucura la nebunie.

— Acum, trebuie să pricepi că dacă-ţi dau voie, este un mare privilegiu, fiindcă, din punct de vedere oficial, elevelor interne li se poate îngădui să părăsească şcoala doar la mijlocul trimestrului, în vacanţa mică. Dar având în vedere că familia ta este în străinătate, cred că ţi-ar prinde bine.

— Oh, vă mulţumesc.

— Vei pleca împreună cu Loveday sâmbătă dimineaţă şi te vei întoarce cu ea duminică seara. Am să-i dau un telefon mătuşii Louise, fiindcă ea este tutorele tău legal şi trebuie să ştie tot ce faci.

— Sunt sigură că n-o să se opună.

— Nici eu nu cred, dar este important şi politicos să respectăm convenienţele. Deci...

Din zâmbetul său se subînţelegea că subiectul fusese încheiat. Domnişoara Catto se ridică în picioare, iar Judith o

imită şi ea pe dată. Atunci, totu-i stabilit. Am s-o înştiinţez pe doamna Carey-Lewis. Hai, du-te, caut-o pe Loveday şi spune-i vestea cea bună.

— Da, domnişoară Catto şi vă mulţumesc foarte mult...

— Şi nu uita, aici vocea i se mai aspri, nu uita să nu alergi pe hol.

În cele din urmă, Judith o descoperi pe Loveday în clasă, aşteptând, laolaltă cu celelalte eleve, dangătul clopotului pentru masa de prânz.

— Loveday, brută ce eşti! Bestie!

Dar Loveday, văzându-i chipul împurpurat şi căzut în extaz, strigă bucuroasă:

— Pisicuţa Catto a spus da! Se agăţară una de alta, ţopăiau dezlănţuite, dansând de parcă pluteau în aer, topite de satisfacţie şi încântare. A spus da! Nici nu îndrăzneam să sper.

— Dar nu mi-ai destăinuit că ai rugăt-o pe mama ta.

— Aşa am promis, temându-ne că domnişoara Catto ar putea refuza, iar dezamăgirea e cel mai oribil simţământ de pe lume. Şi ardeam de nerăbdare să-ţi împărtăşesc secretul. A fost ideea lui mami. I-am spus ce vreau şi ea mi-a replicat: „Adu-o şi pe Judith acasă”; m-am gândit că n-o să ţi se permită, însă ea mi-a zis: „Lasă totul în seama mea” şi aşa am făcut. Şi a reuşit. Mămicuţa mea scumpă izbuteşte totdeauna. Tati zice mereu că-i cea mai convingătoare femeie din lume. Oh, ce o să ne mai distrăm! De-abia aştept să-ţi arăt totul. Plesnesc de bucurie... De ce te-ai posomorât aşa brusc?

— Tocmai mi-am amintit. N-am haine de schimb. Toate lucrurile mele sunt la mătuşa Louise.

— Oh, Doamne, nu contează. O să ţi le împrumut pe ale mele.

— Eşti mai scundă şi mai slabă decât mine.

— Atunci le poţi lua pe ale Athenei. Sau ale lui Edward. N-are importanţă cum arăţi. Şi am să-ţi...

Dar nu mai avură timp să continue, deoarece clopotul începu să răsune puternic şi metalic.

— Cel mai bun lucru acasă, rosti Loveday răspicat şi

energic, este că nu există clopotele astea blestemate, ceea ce-i aduse o notare pentru indisciplină şi vocabular urât din partea monitoarei şocate şi o făcu pe Loveday să izbucnească în obişnuitele-i chicoteli necuviincioase.

* * *

Trebuiau să plece la ora zece dimineaţa; amândouă îmbrăcate, aranjate şi gata de drum, când lui Loveday îi străfulgeră prin minte una dintre ideile ei strălucite: – Cutia din lemn de cedru!

— Ce-i cu ea?

— Haide s-o luăm cu noi. O să i-o putem arăta şi lui mami.

Judith se codea, cuprinsă de îndoială.

— Dar crezi că vrea s-o vadă?

— Of, nu fi prostuţă, bineînţeles că da. I-am povestit deja.

— Infirmiera o să se înfurie.

— N-are de ce. Va fi încântată să scape de ea, fiindcă-i strică ordinea în dulap. Oricum, nu contează dacă o apucă furia. Dacă vrei, mă duc eu...

Dar în cele din urmă porniră amândouă să i-o ceară. O găsiră pe severa doamnă la infirmerie, administrând unei fete slăbuţe o lingură cu extract de malţ vâscos şi cleios. Aşa cum era de presupus, ea nu păru câtuşi de puţin încântată să le vadă.

— Voi două sunteţi încă aici? Infirmiera-şefă nu aproba faptul că domnişoara Catto nesocotea regulamentul, permiţându-i lui Judith să plece în weekend. Mă gândeam că deja sunteţi pe drum!

— Tocmai ne pregăteam de plecare, doamnă, îi explică Loveday în maniera sa conciliantă. Dar ne-a venit brusc ideea să luăm cutia lui Judith. Astfel, n-o să vă mai stânjenească, adăugă ea cu viclenie.

— De ce vreţi să luaţi cutia?

— Mami doreşte foarte mult s-o vadă. Şi eu am cules nişte scoici pe care vrem să le aranjăm în sertăraşe.

— Oh, foarte bine. Este pe fundul dulapului de Cruce Roşie.

Dar să n-o mai aduceţi înapoi, fiindcă n-am loc pentru toate fleacurile. Ei haide, Jennifer, nu te mai preface că-ţi vine rău. Este doar malţ şi-i foarte bun pentru tine.

Recuperară cutia, îşi luară rămas bun de la bătoasa infirmieră şi scăpară cu bine, Judith cărând noua comoară, iar Loveday câte o sacoşă în fiecare mână. Coborâră scările iuţindu-şi paşii, fără însă a o lua la goană, prin sala de mese şi apoi prin hol...

Deirdre Ledingham prindea listele cu programul jocurilor sportive la avizierul căptuşit cu postav verde.

— Unde mergeţi? întrebă ea autoritar.

— Acasă, îi replică înţepat Loveday şi ieşi pe uşa deschisă, lăsând-o pe pedagogă cu gura căscată. Era o zi minunată, o veritabilă sâmbătă, rece şi vântoasă, iar norii mari şi albi goneau mânaţi de vârtejuri pe cerul albastru, sticlos. Maşina familiei Carey-Lewis se afla deja acolo, parcată pe aleea de pietriş, iar doamna Carey-Lewis stătea la volan, aşteptându-le cu Pekoe pechinezul tolănit lângă ea pe banchetă.

Automobilul era destul de impunător: un Bentley nou, albastru-închis, cu o capotă lungă şi lucioasă, cu faruri uriaşe, argintii. În ciuda frigului, doamna Carey-Lewis dăduse jos capota pliabilă. Purta o haină de blană şi-şi acoperise capul cu o eşarfă strălucitoare de mătase, ca să nu-i fluture părul în ochi.

Când cele două fete se iviră, le făcu semn cu mâna.

— În sfârşit, iată-vă, dragele mele. Credeam că nu mai veniţi. Aţi întârziat cinci minute.

— Ne-am dus să luăm cutia lui Judith. Mami, ţi-o prezint pe Judith.

— Bună, Judith, ce plăcere să te cunosc. Dumnezeule, cutia asta pare foarte grea. Pune-o pe bancheta din spate şi apoi aşază-te şi tu, Loveday, acolo; ia-l şi pe Pekoe cu tine, iar tu, Judith, vino să stai lângă mine. Ce dimineaţă splendidă! N-am rezistat să nu cobor capota, aerul te îmbată cu miresmele sale. Pekoe, nu face scandal! Loveday, ţine-l strâns în braţe, altminteri o să vadă vreo oaie sau vreo vacă şi o s-o zbughească după ea. Acum, toată lumea s-a instalat?...

Fără alte vorbe, răsuci cheia de contact, motorul puternic

prinse a toarce liniştit şi porniră la drum. Judith se rezemă în scaunul capitonat în piele şi scoase un geamăt surd de plăcere, fiindcă în ultimele câteva zile trăise cu teama că ar putea interveni ceva, orice, care le-ar fi năruit planurile. Dar nu se întâmplase aşa şi totul era O.K. Ieşiră pe poartă în viteză şi apucară pe drum, iar St. Ursula se depărtă în fugă, dispărând în spatele lor, parcă înghiţită şi mistuită de trecut.

Loveday începu să sporovăiască.

— Ne-am hotărât să luăm cutia în ultimul moment şi infirmiera era lividă, nu-i aşa, Judith. Nu înţeleg de ce-i aşa de prost dispusă tot timpul. Nu ştiu de ce nu poate fi ca Mary. Cred că nu-i place prea mult de noi, ce zici, Judith? Mămico, cine-i acasă în weekend-ul ăsta? Vine cineva interesant?

— Nu, doar Tommy Mortimer de la Londra.

— Oh, ho! Tonul lui Loveday trăda entuziasm. O înghionti în spate pe mama ei. Tommy Mortimer este prietenul lui mami, îi explică ea lui Judith. Îi aduce cadouri şic de ia magazinul Harrods.

— Of, Loveday, nu fi ridicolă. Dar doamna Carey-Lewis nu părea supărată câtuşi de puţin, ci doar amuzată. Judith, nu trebuie să crezi o singură vorbă scoasă de copila asta, dar probabil că până acum te-ai şi lămurit, nu-i aşa?

— E perfect adevărat şi o ştii bine. Athena spune că el e leşinat după tine de mulţi ani şi că de aceea nu s-a căsătorit.

— Athena toarnă chiar mai multe prostii decât tine.

— Ai primit vreo scrisoare de la ea?

— Ah, draga mea, ce întrebare stupidă. Ştii că sora ta n-are această deprindere. Am primit în schimb câteva rânduri mâzgălite în grabă de Edward, care ne spune că s-a calificat al doilea la tenis. Iar Jeremy şi-a făcut apariţia azi dimineaţă. Tati l-a invitat la noi şi împreună cu Tommy au dispărut în pădure să împuşte porumbei.

— Jeremy! Oh, ce bine! Nu l-am mai văzut de o veşnicie. Îndatoritoare, îi explică şi lui Judith despre cine discutau. Un simpatic! A fost preceptorul lui Edward, când fratele meu se pregătea să intre la colegiul Harrow. Şi un fel de fost prieten al Athenei. Obişnuia s-o ia la petreceri când spră-mea avea şaisprezece ani. Tatăl său este medicul familiei noastre. Iar

tăticu' îi îndrăgeşte nespus pe Jeremy fiindcă este teribil de bun la rugbi şi crichet, chiar căpitanul echipei din comitatul nostru.

— Oh, scumpa mea, astea-s doar câteva motive pentru care-l preţuieşte.

— Ei bine, Jeremy se duce întotdeauna la Twickenham când joacă echipa din Cornwall. Şi tati perorează întruna despre cât de bun ţintaş este şi cât de mulţi fazani a vânat.

Diana Carey-Lewis surâse cu tristeţe.

— Asta-i destul de adevărat, admise ea, dar cred că o prietenie înseamnă mai mult decât a trage cu puşca şi a nimeri orice zburătoare...

Judith încetă să le mai asculte. Începea să se simtă puţin nervoasă deoarece atât de multe nume fuseseră pomenite de-a valma. Atâţia oameni de lume, distinşi, degajaţi, atât de multe mondenităţi, complet străine de toate experienţele sale trăite până atunci. Spera ca, în următoarele două zile, să fie în stare să facă faţă acestei vieţi sociale trepidante şi că nu va comite vreo greşeală grosolană sau vreo gafă, stânjenindu-i astfel pe toţi şi mai ales pe sine însăşi. Iar în ce o privea pe Loveday, Judith nu mai auzise vreodată ca un copil să-i vorbească mamei sale în asemenea mod, flecărind de parcă ar fi fost de-o seamă şi tachinând-o în legătură cu prietenul ei, Tommy Mortimer. Acesta, mai mult decât toate celelalte persoane menţionate, era o sursă de necurmată uimire. Mămicile pe care le cunoscuse Judith până atunci nu aveau asemenea prieteni, sau dacă aveau, îşi tăinuiau legătura cu deosebită grijă. Dar se părea că doamna Carey-Lewis nu se ruşina – sau dimpotrivă chiar se mândrea – cu admiratorul ei înfocat. Nu-i păsa că toată familia îi ştia secretul, probabil inclusiv soţul, şi era fericită să-i lase să discute despre mica sa escapadă sentimentală de parcă ar fi fost o glumă reuşită.

Totul, chibzui Judith, avea să fie extrem de interesant.

Acum, contururile oraşului se pierdeau în urmă, străbătură un sătuc de pescari şi urcară dealul abrupt dincolo de care li se desfăşură înaintea ochilor o câmpie necuprinsă, un pământ vânăt, acoperit cu buruieni topite de geruri. Drumul

neted şi îngust cotea şi se răsucea, urmând meandrele pereurilor, acele straturi de piatră care căptuşeau taluzuri sau hotărniceau ferme răzleţe. Case şi acareturi vechi, cu acoperişuri turtite, întrezărite în zare, păreau că dorm singuratice şi tăcute, chircite în bătaia vântului. Colinele domoale, încununate cu movile tumulare celtice, se deşirau, descriind curbe largi, până spre ţărmul stâncos, unindu-se cu marea sclipitoare, smălţată de razele soarelui palid, în larg, bărci minuscule de pescuit se unduiau şi se clătinau purtate de hulă, iar în văzduh, pescăruşi bătând iute din aripi, se repezeau ca săgeata după plugul tras de un singur cal cu care ara vreun ţăran, rotindu-se apoi în cercuri, cu fâlfâiri rare şi ţipete, ca, după o aşteptare, să se năpustească din nou asupra pământului reavăn şi proaspăt.

Era un meleag cu totul diferit de cealaltă parte a regiunii Cornwall. Judith spuse:

— E aşa de frumos.

Doamna Carey-Lewis îi surâse.

— N-ai mai fost niciodată prin părţile astea?

— Nu, niciodată. Nu atât de departe.

— Nu-i prea mare distanţă de la Penmarron. De fapt, nicăieri în Cornwall locurile nu sunt prea depărtate unele de celelalte.

— Aşa e, dacă ai maşină.

— Mama ta nu avea maşină?

— Ba da, un Austin Seven. Dar nu-i prea plăcea să şofeze, aşa că de cele mai multe ori ne deplasam la Porthkerris cu trenul.

— Oh, ce păcat! Nu o amuza să conducă?

— Nu, deloc. Era foarte nervoasă. Spunea că la Colombo avea întotdeauna şofer la dispoziţie. Ceea ce era într-adevăr o prostie, fiindcă putea să conducă maşina foarte bine. Doar credea că nu-i în stare.

— Care-i rostul maşinii, întrebă Loveday, dacă nu mergi cu ea?

Judith se simţi de parcă ar fi dat dovadă de neloialitate, drept care ar trebui acum să sară în apărarea mamei absente.

— Păi, oricum e mai bine decât să fii ca mătuşa Louise care-şi goneşte Roverul cu viteza de o sută de mile pe oră şi de obicei pe partea nepermisă a drumului. Mămica se temea groaznic să meargă, indiferent unde, cu ea.

— Cred că şi eu m-aş teme, spuse doamna Carey-Lewis. Cine-i mătuşa Louise?

— Este sora tatălui meu. Cât timp lipseşte mami din țară, o să-mi petrec vacanțele la ea. Locuieşte în Penmarron.

— Sper că n-o să te ducă şi pe tine cu viteza de o sută de mile pe oră.

— Nu, vrea să-mi cumpere o bicicletă.

— O doamnă cu judecată! Dar e păcat că mamei tale nu-i plăcea să conducă, fiindcă pe aici, prin partea asta a regiunii, există nenumărate golfuleţe şi plaje cu adevărat divine, pe care nu te poţi deşcoperi altfel decât plimbându-te cu maşina. Însă n-are importanţă, o să ţi te arătăm noi şi o să ne detectăm împreună privindu-le.

O clipă se aşternu tăcerea, apoi o iscodi pe Judith:

— Cum îi spui mamei tale?

Ceea ce era, reflectă Judith, o întrebare destul de bizară.

— Mami.

— Şi mie cum ai de gând să-mi zici?

— Doamna Carey-Lewis.

— Foarte conştiincios şi decent în acelaşi timp. Soţul meu ar fi de acord. Dar îmi dai voie să-ţi mărturisesc ceva? Pur şi simplu îmi repugnă să mi se spună doamna Carey-Lewis. Am întotdeauna senzaţia că oamenii se adresează soacrei mele, care era la fel de bătrână ca Dumnezeu din ceruri şi de două ori mai înfricoşătoare. Acum, slavă Domnului, este moartă, aşa că cel puţin nu mai trebuie să-ţi faci griji din pricina ei. Judith nu găsea cuvintele potrivite să exprime ceea ce gândea, dar nu conta fiindcă doamna Carey-Lewis continuă imediat:

— Îmi place realmente să mi se spună fie pe nume, Diana, fie „iubito” sau „mami”. Şi întrucât nu sunt mama ta, iar” iubito” sună cam afectat, cred că-i cel mai bine să-mi zici Diana. Îşi întoarse capul şi-i zâmbi lui Judith care sesiză că eşarfa strălucitor de albastră, cu mici imprimeuri, se

armoniza de minune cu ochii ei şi se întrebă dacă doamna Carey-Lewis, ştiind acest lucru, o alesese în mod intenţionat din dulap.

— Dar nu v-ar deranja?

— Nu, mi-ar face plăcere. Şi-i mai uşor să începi chiar acum. Fiindcă odată ce te-ai obişnui să mă numeşti „doamna Carey-Lewis”, ţi-ar fi imposibil să-mi spui Diana. Şi cred că n-aş suporta asta.

— Până acum n-am abordat niciodată un adult cu numele său de botez.

— Este ridicol. Toţi primim la naştere prenume minunate, aşa că ar trebui să le folosim. Mary Millyway, pe care o s-o cunoşti, este doica lui Loveday – sau cel puţin a fost când Loveday era bebeluş. Iar noi nu-i spunem niciodată „dădacă”, Mary fiind un nume frumos. Şi, oricum, nu pot să sufăr cuvântul doică. Evocă imagini ale unor mame exasperante. Imită cu iscusinţă vocea afectată a femeilor din protipendadă: „Bona e foarte supărată că am ţinut-o pe micuţa Lucinda trează după ora de culcare”. Mi-e lehamite, nu alta. Aşa că hai să începem chiar acum. Rosteşte-mi numele clar şi răspicat.

— Diana.

— Strigă, să-l audă toată lumea.

— Diana!.

— Mult mai bine. Agum, hai să urlăm cât putem de tare. Un, doi, trei, împreună:

— DIANAAA...!

Glasurile lor se contopiră, vibrând şi înălţându-se pe aripile vântului. Drumul, o panglică îngustă şi cenuşie, şerpuia în faţa lor, iar ele râdeau cu însufleţire.

După vreo încă zece mile şi ceva, priveliştea se schimbă brusc şi se pomeniră pe un meleag brăzdat de ape curgătoare şi văi adânci, împădurite. Rosemullion se întindea de la poalele unui deal, un mănunchi de case ţărăneşti vopsite în alb, ogrăzi, o bodegă, o biserică străveche cu un turn pătrat, împrejmuită de lespezi funerare, înclinate de vreme, năpădite de licheni. Un pod se arcuia peste un pârâu ce şopotea dulce şi apoi calea bătătorită se povârnea din

nou, netezindu-se abia pe coama dealului.

Înainte, se iviră ridicându-se falnic ziduri boltite de piatră, susţinând o poartă înaltă din fier forjat care stătea larg deschisă şi încadra o perspectivă asupra unei lungi alei de acces, mărginită de arbori, şerpuind în depărtare. Diana schimbă viteza şi automobilul Bentley viră spre intrare.

— Am ajuns? întrebă Judith.

— Da, asta e Nancherrow.

Drumul se desfira ca dintr-un ghem vineţiu, răsucindu-se şi încâlcindu-se, de parcă n-ar fi dus nicăieri. Judith contempla în tăcere. Totul deveni dintr-odată puţin înspăimântător, necunoscut şi copleşitor. Nu văzuse niciodată o cale de acces atât de lungă spre o clădire şi începu să presupună că Nancherrow nu era o casă obişnuită, ci un castel medieval, cu turnuri şi creneluri, înconjurat de un şanţ cu apă şi prevăzut cu pod mobil, ba chiar bântuit de fantome în giulgiuri albe. O frică neliniştitoare – o năpădi brusc, izvorâtă din necunoaşterea unei lumi care o ispitea, dar în care păşea cu sfială.

— Eşti nervoasă? o întrebă Diana. Noi i-am zis totdeauna „aleea febrei”. Ştii, emoţia şi tensiunea care te seacă atunci când vii într-un loc nou.

Judith fu surprinsă de vorbele ei, gândindu-se că Diana era şi un cititor în suflete.

— Este un drum atât de lung!

— Şi cum îţi închipui că arată totul? Îi surâdea binevoitoare. Nu-ţi face griji, nu-i deloc înfricoşător. Nici urmă de stafii. Toate au fost incinerate când vechea casă a ars în 1910 până-n temelii. Socrul meu a ridicat din umeri şi a construit alta, cu mult mai mare şi mai confortabilă. Ceea ce-i o imensă uşurare, adăugă ea zâmbind, fiindcă avem ce este mai bun din ambele lumi, fără vreun strigoi sau coridor secret de trecere. Doar cel mai minunat cămin de pe pământ, pe care-l adorăm cu toţii.

Şi când, în cele din urmă, ajunseră la Nancherrow, Judith pricepu exact la ce se referise ea. Era o privelişte neaşteptată. Arborii din împrejurimi se răreau, ramurile formând o uriaşă şi întunecată corolă în spatele lor, iar

soarele glacial se lăsa pâlpâind spre deal, unde cerul boltea un albastru curat, fără nouri. Drumeagul întortocheat cotea pentru ultima oară şi casa se dezvălui privirilor în toată splendoarea: construită din granit local, cu acoperiş din plăci de ardezie, ca orice gospodărie tradiţională, cu ferestre mari şi late la ambele etaje şi cu un şir de lucarne deasupra acestora. Casa se ridica maiestuos dincolo de trecerea carosabilă, pavată cu prundiş de mare, iar zidul estic era ascuns de mlădiţe de viță-albă şi de trandafiri agăţători. Uşa principală era montată în turnul rotund, crenelat în vârf ca un donjon în stil normand, iar de jur-împrejur se întindeau pajişti de iarbă măruntă, plină de promoroacă, împestriţate cu tufe şi răchite, straturi de flori ornamentale, covoraşe gălbui şi purpurii de narcise şi şofran. Spre sud, unde se afla frontispiciul clădirii, aceste poieni se revărsau în terase, tăiate de şiruri de trepte din piatră. În depărtare, se profilau orizontul albastru ca un cerc nemărginit şi marea.

Totuşi, în ciuda atâtor splendori, priveliştile nu aveau nimic copleşitor. Chiar din primul moment, Judith se îndrăgosti de Nancherrow şi simţi imediat că o înţelege pe Loveday mult mai bine: acum ştia cu precizie de ce fugise ea de la şcoala din Hampshire pentru a se refugia în acest loc magic şi de ce îşi obligase mama să-i promită că n-o va mai trimite nicicând prea departe.

Automobilul Bentley trase binişor lângă intrarea principală şi Diana opri motorul.

— Ei bine, iată-ne aici, răţuştele mele, vii şi nevătămate!

Se îmbulziră să iasă, după ce-şi strânseră lucrurile, şi mărşăluiră în şir spre casă, Pekoe conducându-le pătruns de importanţă; Judith, împovărată de cutia din lemn de cedru, încheia cortegiul. Urcară un rând de trepte din piatră, trecură pe sub un portic circular şi apoi pătrunseră, prin uşi cu vitralii, într-un mare vestibul. Totul părea larg şi spaţios, dar, în ciuda dimensiunilor şi a proporţiilor generoase, tavanele nu erau exagerat de înalte, aşa încât aveai impresia că te găseşti într-un conac de ţară, în căminul unei familii obişnuite, prietenos şi nepretenţios, iar Judith se simţi deodată în largul ei, de parcă ar fi poposit acasă. Pereţii vestibulului erau lambrisaţi

în lemn natural; covoare persane, uşor uzate şi decolorate de vreme, se aşterneau pe podelele lucioase. Scara lată, acoperită cu un covor, se înălţa drept, în trei şiruri de trepte, până la palierul de sus, iar razele soarelui se infiltrau prin fereastra largă de lângă casa scării, învăluită în perdele din brocart galben de mătase atârnând greu, în falduri, în mijlocul holului se afla o masă rotundă pe care trona un vas strălucitor înţesat cu un mănunchi de narcise albe, parcă înmuiate în lumina lunii. De asemenea, zăceau răspândite acolo cartea vizitatorului, legată în piele, o zgardă pentru câine, mănuşile cuiva şi un teanc de corespondenţă. În direcţia opusă a scării era un şemineu cu marginile şi poliţa sculptate şi împodobite filigranat. În vatră se vedea un strat de cenuşă strânsă, însă Judith presupuse că un buştean sau doi de lemn uscat şi un pufăit din foaie vor reaprinde focul în vâlvătăi.

În vreme ce Judith privea atent în juru-i, întipărindu-şi totul în minte, Diana se opri lângă masă, îşi deznodă eşarfa de mătase şi o îndesă în buzunarul hainei.

— Atunci, du-te sus, Loveday, şi ai grijă de Judith. Cred că Mary este în camera copiilor. Băieţii vin la prânz, la ora unu, aşa că nu întârziaţi. Să fiţi în salon la fără un sfert. Şi spunând acestea, îşi adună scrisorile şi trecu pe lângă ele, de-a lungul holului decorat cu piese lucioase şi elegante de mobilier vechi, vase gigantice de porţelan fin şi oglinzi împodobite. Pekoe îi urmă îndeaproape paşii. O fluturare molatică a braţului fu semnul de despărţire.

— Şi nu uitaţi să vă spălaţi pe mâini...

Fetele o petrecură din priviri, la fel cum Judith nu o pierduse din ochi la plecarea ei din magazin, în acea zi când o văzuse pentru prima oară, fascinată şi pironită locului, ca de ceva de care nu eşti dispus să te dezlipeşti prea uşor. Rămaseră nemişcate până când Diana ajunse la uşa din capătul coridorului şi o deschise, lumina soarelui irumpând şi împrăştiind dungi de scântei, prin care ea dispăru.

Plecarea-i produsă cu oarecare bruscheţe dezvălui o latură interesantă a relaţiei mamă-fiică. Lui Loveday i se îngăduia să pătrundă în cea mai strictă intimitate şi discuta cu maică-sa

de parcă i-ar fi fost soră, dar acest privilegiu îşi cerea preţul. Din moment ce Loveday era tratată ca un egal, atunci se aştepta din partea ei să se comporte ca un adult şi să-şi asume toate responsabilităţile sociale faţă de propriu-i musafir. Aceasta, se pare, era norma și Loveday făcu faţă obligaţiei sale cu uşurinţă.

— S-a dus să-şi citească scrisorile, explică ea inutil. Haide, să mergem la Mary.

Se îndreptă spre scară, târând după sine sacoşele cu lucruri. Judith o urmă cu paşi mărunţi, clătinându-se sub povara cutiei care devenea din ce în ce mai grea. Palierul dădea în alt coridor lung, replica fidelă a celui pe care se afundase mlădioasă Diana. Loveday o luă la fugă, boccelele lovindu-i-se înăbuşit de picioarele-i subţiri.

— Mary!

— Sunt aici, scumpo!

Judith nu cunoscuse din experienţă proprie nici doicile engleze, nici odăile copiilor special amenajate în conacele englezeşti. Bonele pe care le văzuse pe plaja din Porthkerris, femei fioroase şi robuste, în rochii largi din bumbac, purtând pălării şi ciorapi lungi chiar şi pe o vreme caniculară, obişnuiau să tricoteze şi să-şi implore stăruitor protejaţii fie să intre în mare, fie să iasă, să-şi pună pălăria de soare, să mănânce un biscuit cu ghimbir, ori să nu se mai joace cu vreun copil obraznic de la care s-ar fi putut molipsi de vreo boală.

Dar, slavă cerului, ea nu avusese prea mult de-a face cu nici o dădacă. Cât despre camera copiilor, cuvântul nu-i evoca nimic mai palpitant decât infirmeria de la St. Ursula, cu linoleum cafeniu pe podea, ferestre goale, fără perdele, şi un miros greu, înţepător, de medicamente.

În consecinţă, Judith intră în camera copiilor de la Nancherrow cu un fel de tremur nervos, care se stinse de îndată ce realiză că toate ideile sale preconcepute fuseseră complet eronate, lipsite de sens. Fiindcă; aceasta nu era deloc o odaie pentru copii, ci o încăpere mare, spaţioasă, luminată de razele soarelui, cu fereastră boltită şi prichici lat care ocupa cea mai mare parte a zidului sudic, oferind o

privelişte magnifică asupra grădinii şi o panoramă seducătoare a orizontului îndepărtat.

Avea un şemineu, etajere înţesate de cărţi, canapele moi şi scaune îmbrăcate în huse înflorate, un covor gros turcesc şi o masă rotundă acoperită cu pânză albastră, imprimată cu păsări şi frunze. Şi alte lucruri care-ţi desfătau privirile erau risipite primprejur: fotografii vesele, un radio lângă cămin, un gramofon portabil şi un teanc de discuri, un coş pentru împletituri şi o grămadă de reviste. Singurele concesii faţă de rigorile vieţii într-o cameră pentru copii erau grilajul înalt de protecţie din faţa şemineului, un vechi cal de lemn pe tălpi încovoiate pentru legănat şi o scândură de călcat rufe. Aceasta fusese fixată şi se vedea că Mary Millyway trudeşte din greu. Un coş din nuiele, plin cu rufărie, stătea pe podea, un vraf de lenjerie imaculată, proaspăt netezită cu fierul, era stivuit pe masă, iar o cămaşă albastră zăcea întinsă pe scândură. Şi se simţea acel miros liniştitor de ţesături din bumbac, aburite, fierbinţi, proaspăt călcate, reamintindu-i lui Judith de bucătăria din Casa Riverview şi implicit de Phyilis. Şi surâse fiindcă era de parcă s-ar fi întors acasă.

— Poftim, iată-te... Mary aşează deoparte fierul, abandonă cămaşa şi deschise larg braţele spre Loveday care, lăsând să cadă sacoşele pe covor, se repezi să o îmbrăţişeze. Fu prinsă de subsuori, săltată de la podea de parcă ar fi cântărit cât un fulg şi legănată în aer ca un pendul de ceas.

— Uite-o pe copiliţa mea cea poznaşă! Mary îi sărută părul negru şi cârlionţat şi apoi o lăsă jos cu o bufnitură uşoară, în timp ce Judith înainta spre ele.

— Deci asta-i prietena ta! Încărcată ca un măgăruş! Ce ai adus acolo?

— Este cutia mea din lemn de cedru.

— Pare că atârnă cât o tonă. Pentru numele lui Dumnezeu, pune-o pe masă. Ceea ce Judith şi făcu, fiindu-i recunoscătoare. De ce ai cărat-o cu tine?

Loveday îi explică:

— Voiam să i-o arătăm lui mami. Este nouă. Judith a primit-o ca dar de Crăciun. Mary, ţi-o prezint pe Judith.

— Măcar atâta lucru îmi închipuiam şi eu. Bună, Judith.

— Bună ziua.

Mary Millyway. Nici voinică, nici bătrână, nici fioroasă, ci o femeie simplă din Cornwall, înaltă, costelivă, nepărând a avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Părul îi era blond, faţa pistruiată, iar trăsăturile puternice îţi încântau privirea, nu fiindcă erau frumoase în vreun fel, ci doar pentru că se armonizau şi oarecum păreau să i se potrivească aşa cum trebuie. Nu purta uniformă, ci o fustă gri din tweed şi o bluză albă din bumbac, cu o broşă prinsă la guler, şi un cardigan albastru-fumuriu din lână Shetland. Se observau în tăcere. Mary vorbi prima:

— Arăţi mai mare decât mi-am imaginat.

— Am paisprezece ani.

— E doar cu o clasă înaintea mea, îi explică Loveday, dar stăm în acelaşi dormitor. Şi, Mary, trebuie să ne ajuţi fiindcă Judith n-are haine de schimb şi ale mele îi sunt prea mici. Poate să împrumute ceva de la Athena?

— O să dai de bucluc dacă iei lucrurile Athenei.

— Nu mă refer la garderoba ei elegantă, ci la ceva ce nu mai poartă de mult. Oh, pricepi ce vreau să spun...

— Bineînţeles. N-am mai întâlnit până acum o asemenea fată care îmbracă un lucru o dată, de două ori, şi apoi îl azvârle...

— Bine, găseşti tu ceva. Caută acum ca să ne scoatem uniformele astea oribile.

— Ascultă bine ce-ţi spun! Calmă şi cu hotărâre, Mary apucă din nou fierul de călcat. Condu-o pe Judith şi arată-i unde o să doarmă...

— Care-i odaia?

— Cea roz din capătul coridorului...

— Oh, grozav! Asta-i cea mai drăguţă...

— Şi apoi când termin rufele o să mă uit în scrinul meu special şi o să văd ce pot găsi.

— Ai mormane de călcat, nu?

— N-o să dureze mai mult de cinci minute. Hai, plecaţi şi, până vă întoarceţi, am să fiu gata.

— E-n regulă. Loveday rânjea larg la Judith. Haide, să mergem!

Pornise deja şi ieşi din încăpere, iar Judith, oprindu-se să-şi înhaţe sacoşa, trebui să alerge ca să ţină pasul cu ea de-a lungul holului cu uşi închise pe ambele părţi, cu ferestre în formă de evantai deasupra, deci bine luminat şi aerisit. La capătul coridorului, cotiră la dreapta şi Judith descoperi o altă aripă cu multe, ascunzişuri, pentru prima dată realizând cât se întinde casa. Aici, ferestre lungi dădeau spre pajiştile din spate, întinse până la înalte garduri vii, dincolo de care, îngrădite de ziduri din piatră, erau păşunile păscute de cirezi de vite cornute din rasa Guernsey.

— Hai mai repede! Loveday se opri o clipă, aşteptând ca Judith s-o prindă din urmă, aşa că nu era timp să se zgâiască, să cate ţintă, să măsoare zarea cu privirea.

— E-atât de mare, spuse Judith cu uimire.

— Ştiu, e uriaşă, nu, dar aşa trebuie să fie, pentru că suntem atât de mulţi şi mereu vin musafiri să stea la noi. Asta-i aripa oaspeţilor. Pe când înainta, Loveday deschidea şi închidea uşi, arătându-i camerele înşiruite de-a lungul culoarului. Iată dormitorul galben. Şi o baie. Şi asta-i odaia albastră. De obicei, Tommy Mortimer stă aici. Da, aşa e, îi recunosc periile de cap. Şi îi simt parfumul.

— Cum miroase?

— Dumnezeiesc! De la briantina pe care şi-o dă pe păr. Şi asta-i camera mare dublă. Nu-i aşa că adori baldachinul ăsta? Este îngrozitor de vechi. Bănuiesc că regina Elizabeta a dormit în el. Şi altă sală de baie. Şi aici e un salonaş care are şi un pat, în caz că invitaţii vin cu bebeluşul lor. Câteodată, Mary pune un leagăn de copil. Şi altă baie. Apoi, odaia ta.

Ajunseră la ultima uşă şi Loveday cu oarecare mândrie, păşi înăuntru prima. Ca toate celelalte încăperi din această casă încântătoare, era şi aceasta lambrisată în lemn, dar avea două ferestre, acoperite cu perdele fine şi străvezii din tul de Jouy. Peste podea se aşternea un covor roz şi patul cu tăblii înalte din bronz era învelit cu o cuvertură albă din bumbac, cristalină ca omătul, cusută cu ajururi şi brodată cu margarete. La capătul patului, se afla un suport pentru bagaje şi Judith îşi aşeză pe el sacoşa care părea umilă, mică, oarecum vulnerabilă.

— Îţi place?

— Este absolut minunată.

Văzu masa de toaletă de formă ovală, înconjurată cu acelaşi tul din care erau lucrate şi perdelele, cu oglindă triplă, o tavă din porţelan, ornamentată cu trandafiri, o mică vază plină cu zarnacadele catifelate. În dreapta uşii erau un şifonier mare victorian şi un fotoliu comod, cu perne roz, iar lângă pat se afla un mic birou cu lampă, pe care fuseseră aşezate o carafă cu apă, un pocal umplut ochi şi o cutie de cositor, acoperită cu un şerveţel din creton, în care Judith ştia că va găsi biscuiţi pentru ceai. În caz că i-ar fi fost foame în miezul nopţii.

— Şi iată baia ta.

De-a dreptul copleşitor! Se duse să teerceteze încăperea şi remarcă podeaua cu pătrăţele albe şi negre, cada enormă, robinetele aurii, prosoapele albe imense, sticle cu spumă şi ulei de baie, vase din sticlă cu pudră de talc parfumată.

— Propria mea sală de baie?

— Păi, de fapt aparţine şi camerei alăturate, dar acum nu stă nimeni acolo, deci n-o împărţi cu altcineva, o ai în întregime la dispoziţie. Loveday se reîntoarse în dormitor ca să deschidă larg fereastra şi se aplecă în afară. Şi asta-i priveliştea ta, însă trebuie să mijeşti din ochi ca să zăreşti marea. Judith i se alătură şi stătură una lângă alta, rezemându-şi coatele pe pervazul din piatră, primind drept în faţă boarea rece, cu miros de mare. Întinzându-şi lung gâtul, admiră ascultătoare panorama întinderii nesfârşite de apă, dar cu mult mai interesantă i se păru priveliştea din planul apropiat: o curte vastă, pietruită, îngrădită pe trei laturi de acareturi cu un etaj, învelite cu plăcuţe de ardezie. În mijlocul acestui ocol se înălţa un porumbar, iar un stol de hulubi jucăuşi îşi tremurau aripile în văzduh, se aşezau pe stâlpi ca să-şi ciugulească penele, umplând aerul cu gânguritul lor mulţumit. Împrejurul ogrăzii se aflau ciubere cu micsandre, ca şi alte lucruri, mai lumeşti, mărturii ale îndeletnicirilor domestice: un dulap cu provizii, mare cât o cameră, câteva lăzi de gunoi, o frânghie întinsă cu prosoape albe ca zăpada. Dincolo de curte, se puteau vedea un drum prunduit şi apoi

imaşuri cosite, întinzându-se până la un pâlc de copaci. Aceştia, cu trunchiurile vinete şi văduviţi de frunze, se legănau în suflarea vântului, crengile lor clătinându-se şi mlădiindu-se în aer.

Se părea că nu era nimeni prin – preajmă, totuşi observară ieşind pe o uşă o tânără în salopetă mov din bumbac. Ele o priveau în jos, deasupra creştetului. Căra un hârdău din cositor plin cu coji de legume pe care îl deşertă într-una dintre lăzile de gunoi.

— Resturile astea sunt pentru porcii doamnei Mudge, şopti Loveday cu un aer complice, de parcă ar fi fost vorba de spioni care nu trebuiau deconspiraţi: Fata în salopetă nu-şi ridică ochii. Trânti cu putere capacul coşului de gunoi, se opri să pipăie prosoapele, verificând dacă s-au uscat şi apoi dispăru înăuntrul casei.

— Cine e?

— Hetty, noua slujnică de la bucătărie. O ajută pe doamna Nettlebed, bucătăreasa casei, nevasta domnului Nettlebed, care-i majordomul nostru. Ea este o drăguţă, însă el poate fi uneori groaznic de nesuferit. Mami zice că-i aşa din cauza stomacului. Suferă de ulcer.

Un majordom. Totul devenea din ce în ce mai grandios, mai impresionant. Judith se aplecă şi mai mult şi iscodi cu privirea în jos.

— Ăla-i grajdul unde-ţi ţii poneiul?

— Nu, sala cazanului cu aburi, magazia de lemne, depozitul de cărbuni şi alte asemenea. Şi closetul grădinarilor. Grajdurile sunt puţin mai departe, nu le poţi zări de aici. O să te duc după prânz să-l vezi pe Tinkerbell. Poţi să-l încaleci dacă vrei.

— N-am călărit niciodată, îi mărturisi Judith, neadmiţând totodată că îi era teamă de cai.

— Tinkerbell nu-i un cal nărăvaş, este doar un ponei. E adorabil, nu muşcă şi nu azvârle din şa. Loveday chibzui o clipă: E sâmbătă, deci s-ar putea ca Walter să fie acolo.

— Cine-i Walter?

— Walter Mudge. Tatăl lui a luat în arendă Lidgey... asta-i ferma moşiei şi-l ajută pe tati să administreze domeniul.

Walter este cu adevărat simpatic. Are şaisprezece ani. Câteodată vine în weekend să cureţe bălegarul, să ţesale caii şi să-i dea o mână de ajutor grădinarului. Îşi strânge bani ca să-şi cumpere o motoretă.

— Şi el călăreşte?

— Antrenează murgul de vânătoare al lui tati, când el n-are timp. Dacă trebuie să judece la vreun proces sau să participe la o întrunire. Brusc, Loveday îşi îndreptă spatele. Mi s-a făcut frig. Hai să despachetăm lucrurile.

Desfăcură bagajul împreună. Nu erau prea multe de scos, dar fiecare lucru trebuia rânduit la locul său. Pălăria şi paltonul lui Judith fură atârnate în dulap, haina pe un umeraş gros, vătuit cu catifea roz. Interiorul şifonierului mirosea a levănţică. Apoi, cămaşa de noapte fu aşezată pe pernă, halatul aninat de cuierul din dosul uşii, peria şi pieptenul aranjate pe toaletă, lenjeria curată în sertar, peria de dinţi şi prosopul de faţă în baia enormă. Jurnalul şi stiloul le puse pe noptieră, împreună cu ceasul şi noul roman de Arthur Ransome.

Când terminară, Judith privi în jur şi-şi zise că neînsemnatele ei bunuri personale aveau un prea mic impact asupra acestei încăperi luxoase, splendide, numai că Loveday nu-şi găsea răgaz să stea şi să se holbeze. Nerăbdătoare ca de obicei, se plictisise deja de activităţile casnice. Lovi cu piciorul sacoşa goală, vârând-o sub pat, şi spuse:

— Asta-i tot. Acum, să mergem la Mary şi să vedem dacă a descoperit ceva bun de purtat pentru tine. Nu ştiu ce simţi tu, dar eu, dacă nu-mi scot uniforma asta oribilă mai repede, o să încep să urlu.

Ieşi glonţ din cameră, gonind înapoi spre camera copiilor, ca un fulger de-a lungul coridorului, de parcă ar fi sfidat orice regulament şcolar băgat cu forţa în căpşorul ei îndărătnic – fiindcă era din nou acasă, liberă ca pasărea cerului!

Mary terminase de călcat rufăria, strânsese scândura pliantă şi pusese fierul să se răcească. O găsiră îngenuncheată în faţa garderobului înalt, cea mai impunătoare piesă de mobilier din încăpere, cu sertarul încăpător de jos larg deschis şi diferite veşminte aşezate

ordonat în teancuri în jurul ei.

Loveday nu mai avu răbdare:

— ce-ai găsit? Nu trebuie să fie ceva prea elegant. Merge orice...

— Ce vrei să spui, merge orice? Doar nu doreşti ca prietena ta să arate ca un cerşetor?...

— Mary, ăsta-i un jerseu nou-nouţ. Athena l-a primit vacanţa trecută. Ce caută în sertarul tău?

— Pe mine mă-ntrebi?! I-a agăţat mâneca de o sârmă ghimpată. Bineînţeles, l-am cârpit, dar îl mai poartă? Nu, nici gând, nu mai e bun pentru pretenţioasa domnişoară.

— E splendid, din caşmir pur. Uite!... Loveday îl azvârli spre Judith care-l prinse. Era de parcă ai fi atins puf de păpădie, aşa de uşoară şi moale părea lâna. Caşmir adevărat. Judith nu avusese niciodată o jachetă din caşmir. Iar aceasta era de un roşu-aprins, culoarea ei preferată.

— iată şi o bluză cadrilată din bumbac, cu guler rotund. Numai Dumnezeu ştie de ce a aruncat-o Athena. I s-a urât de ea, fără îndoială. Şi o pereche de pantaloni scurţi. Îi purta la şcoală când juca hochei, l-am păstrat pentru că m-am gândit c-o să-i prindă bine lui Loveday. Mary îi ridică pentru inspecţia finală. Erau croiţi din flanel bleumarin, gofraţi şi cutaţi ca o mică fustă.

Loveday clătină din cap aprobator.

— Exact lucrul potrivit. Îţi convin, nu-i aşa, Judith?

Oh, Mary, eşti nemaipomenită! Îşi încovoie trupul slab ca s-o îmbrăţişeze, încolăcindu-i grumazul cu braţele osoase. Eşti cea mai bună din lume. Acum, Judith, du-te imediat şi te îmbracă, fiindcă vreau să-ţi arăt şi celelalte lucruri.

Judith îşi cără în dormitorul ei hainele împrumutate. Păşi în odaie, închise uşa, aranjă şi netezi ceremonios pantalonii scurţi, bluza şi jerseul pe pat, întocmai cum proceda şi mama ei când se pregătea să se schimbe pentru vreo petrecere. Deşi era o sâmbătă obişnuită, ca oricare alta, Judith se simţea de parcă s-ar fi gătit de sărbătoare, întrucât totul în această casă fascinantă – ambianţa însăşi – avea un aer festiv, insufla o stare de exaltare.

Dar... şi acest lucru era chiar mai important – pentru

câteva clipe se găsea singură-singurică. Cu greu îşi aducea aminte când fusese ultima oară cu adevărat singură, nestingherită de prezenţa nimănui care să-i vorbească, s-o descoasă, s-o înghiontească sau să intre fără să bată la uşă, să-i spună ce să facă şi ce nu, s-o cheme sau să-i solicite atenţia. Descoperi că acest fapt mărunt, aparent neînsemnat, îi aducea o uşurare neînchipuită. Solitară, cu propriu-i eu! Cu sine însăşi, în dormitorul ei personal, înconjurată de obiecte frumoase care desfătau privirea, o individualitate izolată în spaţiu şi timp, cufundându-se într-o tihnă binecuvântată. Se îndreptă spre fereastră, o deschise larg şi se sprijini de pervaz ca să se delecteze uitându-se cu nesaţ la porumbeii albi şi să le asculte uguitul tânguios.

Complet singură! Atât de multe întâmplări se succedaseră ca şi când timpul se dilatase. Săptămâni, chiar luni de-a rândul. Crăciunul la Plymouth şi toată tevatura închiderii Casei Riverview, cumpărarea uniformei şi în cele din urmă dureroasa despărţire. Apoi, St. Ursula unde nu era posibil să rămâi nici măcar o clipă cu tine însăţi.

Singură, retrasă în propriile-i gânduri! Realiză de abia acum cât de mult îi lipsise plăcerea solitudinii şi ştiu că numai asemenea clipe de căutare şi cunoaştere de sine îi pot alina tristeţile inimii, şi că această minimă consolare va fi esenţială pentru ea de aci înainte.

Voluptatea de a fi singură nu era atât spirituală, cât mai degrabă senzitivă, ca şi cum s-ar fi învăluit în mătase foşnitoare, ar fi înotat în pielea goală sau s-ar fi plimbat pe o plajă pustie sub razele fierbinţi ale soarelui. În momente de solitudine, orice fiinţă umană se închide în sine pentru a-şi afla o reconfortare şi un reazem mângâietor, descătuşându-şi sufletul, ca să renască apoi purificată într-un balsam liniştitor.

Stătu aşa câtăva vreme, cu ochii pierduţi în depărtare, urmărind extaziată zborul lin al porumbeilor şi nădăjduind că Loveday nu va da buzna tocmai acum, când simţea nevoia să fie singură. Nu fiindcă nu o aprecia pe Loveday, care era într-adevăr deosebit de amabilă şi de ospitalieră. Ci doar pentru că îi trebuia un răgaz ca să se readune şi să-şi redobândească sensul propriei identităţi. De departe, din

desişurile pădurii răsunară împuşcături seci şi mărunte. Vânătoarea nu se încheiase, bărbaţii trăgeau încă în porumbei. Bubuiturile neaşteptate sparseră tăcerea adâncă şi alarmară hulubii albi cocoţaţi pe stinghii: ei bătură puternic din aripi, ţâşniră speriaţi spre văzduh şi se rotiră neliniştiţi prin aer până când simţiră că puteau să se aşeze în siguranţă la loc. Judith nu-i pierdu din ochi, urmărindu-i cum se readună ciopor, îşi înfoaie guşile albe ca neaua şi reîncep să-şi cureţe penele cu ciocul.

Loveday nu apăru. Probabil îşi căuta un veşmânt ştrengăresc, pe placul ei, acum că se descotorosise de uniforma şcolară şi totodată de disciplina excesiv de rigidă de la St. Ursula. Astfel că, după un timp, Judith închise fereastra, îşi scoase şi ea uniforma şi, savurând pe îndelete noutatea, se îmbrăcă în hainele aruncate la vechituri de Athena Carey-Lewis. Mişcându-se de colo-colo, se spălă pe mâini cu săpun Chanel, îşi perie bine părul şi-l prinse la spate cu o panglică bleumarin. Numai după aceea se duse să-şi cerceteze chipul în oglinda lungă de la toaletă. Imaginea răsfrântă de suprafaţa lucioasă era cu adevărat uimitoare fiindcă, deşi rămăsese ea însăşi, arăta cu totul alta: zveltă, mlădioasă, gătită luxos, o adolescentă, aproape matură, complet deosebită, cu aspect schimbat. Îşi văzu propria-i expresie de mulţumire de sine, chiar de vanitate, şi nu se putu abţine să nu surâdă. Se gândi la mama ei, fiindcă ar fi dorit să-i împărtăşească tocmai această trăire lăuntrică, dar, în acelaşi timp, era convinsă că Molly ar fi recunoscut-o cu greu.

Uşa se deschise brusc.

— Eşti gata? o întrebă Loveday. Ce-ai făcut atâta timp? A durat o veşnicie. Dumnezeule! Arăţi nemaipomenit! Trebuie că-i vorba de influenţa Athenei. Ea întotdeauna stârneşte senzaţie. Chiar dacă-şi pune un sac vechi, îi vine fantastic. Poate că vrăjeşte tot ce poartă şi magia rămâne. Acum, ce vrei să facem?

Judith îi răspunse fără vigoare că-i era indiferent, lucru perfect adevărat şi, de fapt, nu se putea gândi la o altă replică. În starea ei de euforie, orice ghiduşie propusă i se părea acceptabilă.

— Am putea merge să-l vedem pe Tinkerbell, dar o să ne ia mult timp şi în curând se apropie ora prânzului. Mai bine, hai să explorăm casa, să-ţi arăt fiecare odate în parte ca să cunoşti drumul şi să te descurci prin labirintul ăsta.

Judith avusese dreptate în privinţa lui Loveday. Aceasta se îmbrăcase cu nişte nădragi de călărie, bufanţi pe coapse şi strânşi de la genunchi în jos, prea scurţi pentru picioarele ei lungi şi slăbănoage, şi cu un pulover roşu-vineţiu, în nuanţa prunelor goldane pârguite. Culoarea acestuia îi accentuase ochii extraordinari, albaştri-violet, dar îşi etala veşmintele într-un fel lipsit de ostentaţie, fără trufie, încât era puţin probabil să-şi fi ales jerseul din acest motiv, ci mai degrabă pentru că avea petice în coate şi se deformase prin purtare îndelungată şi repetate spălări, devenind lejer şi lălâu.

Judith încuviinţă:

— Bine, hai să explorăm casa. De unde începem?

— De sus, de la mansardă.

Ceea ce şi făcură cu scrupulozitate. Aceste încăperi cu tavan înclinat se întindeau la nesfârşit: magazii, cămări, debarale, două băi mici şi patru dormitoare.

— Astea-s odăile slujnicelor. Loveday strâmbă din nas. Totdeauna miros puţin a picioare murdare şi a transpiraţie...

— Câte servitoare aveţi aici?

— Trei. Janet e camerista, Nesta-i jupânească, iar Hetty o ajută pe doamna Nettlebed la bucătărie.

— Unde doarme doamna Nettlebed?

— Oh, ea şi domnul Nettlebed au o locuinţă de serviciu deasupra garajului. Acum, o să coborâm pe scara din spate şi, fiindcă ai văzut deja aripa oaspeţilor, o să mergem în camera lui mami...

— Avem voie?

— Oh, da, bineînţeles, nu se supără, cu condiţia să nu umblăm şi să nu ne jucăm cu parfumurile ei. Deschise uşa şi intră ţanţoş înaintea lui Judith. Nu-i aşa că-i splendidă? Tocmai şi-a redecorat-o. Un omuleţ îngrozitor de straniu, dar plin de fantezie, a venit de la Londra special pentru asta. Tati s-a înfuriat fiindcă mărunţelul a vopsit lambriurile, dar eu cred că-i destul de drăguţ, ce zici?

Ceea ce, gândi Judith, era cea mai modestă apreciere din toate timpurile, întrucât nu ilustra nici pe departe realitatea. Nu mai văzuse nicicând un asemenea dormitor, imens şi atât de feminin, plin de farmec şi de obiecte încântătoare. Pereţii erau de culoare pală, nici albi, nici roz, nici banan, şi scânteiau în lumina soarelui. Draperii grele, de o eleganţă ţipătoare, brodate cu trandafiri, aninau la ferestre, iar dedesubtul acestora fâlfâiau uşor perdele albe, delicate ca pânza de păianjen, unduindu-se în adierea brizei care sufla dinspre ţărm. Patul lat, dublu, ca neaua, era drapat cu aceeaşi ţesătură albă, diafană, împodobit cu dantele şi cu perne brodate; deasupra lui se găsea un baldachin cu o coroană aurie în centru, de parcă ar fi dormit acolo o prinţesă.

— Aruncă numai o privire în baie! Şi aici totu-i nou...

Rămasă mută de uimire, Judith o urmă şi se uită atentă: faianţă neagră lucioasă, o oglindă ornamentată cu trandafiri de cristal, cadă şi chiuvetă din porţelan alb, o carpetă albă şi pufoasă. Un covoraş în baie! Culmea luxului şi a rafinamentului!

— și vezi, oglinda ei are luminiţe de jur-împrejur, exact ca în cabina unei actriţe şi, dacă tragi oglinda, în spate se află etajere pentru farduri, parfumuri şi diverse pomezi.

— Ce-i asta?

— Asta? Ah, este bideul ei franţuzesc. Îl foloseşti când te speli la fund.

— Sau pe picioare.

— Tati a fost de-a dreptul scandalizat.

Izbucniră în hohote şi se încovoiară de atâta voioşie, ţinându-se cu mâinile de burtă, leşinând de râs. Judith avu un gând. Stăpânindu-şi chicotele, se reîntoarse în dormitorul înflorat şi înmiresmat, scrută în jur dar nu descoperi nicio urmă a unei prezenţe bărbăteşti.

— Unde îşi ţine tatăl tău lucrurile?

— Oh, el nu doarme aici. Are camera lui la capătul culoarului. Îi place să admire răsăritul soarelui şi s-a izolat fiindcă sforăie tare şi trezeşte pe toată lumea. Vino, hai să-ţi arăt şi restul...

Părăsiră fermecătorul dormitor şi-şi continuară drumul.

— Aici doarme Athena şi asta-i încăperea lui Edward. Astea-s băile. Apoi, vine odăiţa lui Mary chiar alături de camera copiilor, folosită în trecut numai noaptea, de aceea doica mea stă aici. Şi iată baia copiilor şi o mică bucătărie într-un colţ unde Mary îşi face un ceai sau alte asemenea. În sfârşit, odaia mea...

— Aş fi ghicit oricum.

— Cum naiba?

— După hainele răspândite pe podea şi imaginile cu ponei de pe pereţi.

— Şi rozetele de la Clubul Poneilor şi toţi ursuleţii mei. Îi colecţionez de când m-am născut. Şi cărţile şi vechea mea căsuţă pentru păpuşi. Mary zice că nu vrea să se împiedice de ea în camera copiilor. Iar patul e aşezat în faţa ferestrei, aşa că în zori pot privi cum răsare soarele încet pe cerul albastru. Acum, haide, mai avem o grămadă de văzut. Ăsta-i dulapul jupânesei unde-şi păstrează măturile şi cârpele de praf. Aici este debaraua pentru lenjerie. Urmează o cămăruţă, folosită doar dacă suntem asaltaţi de musafiri. Dăduseră deja ocol etajului şi ajunseră din nou la scara principală. În capătul îndepărtat al palierului, o singură uşă rămăsese închisă... Şi iată unde doarme tati!

Nu era o odaie prea mare şi părea, în contrast cu splendoarea restului casei, austeră şi cam mohorâtă. Mobila în stil victorian era masivă, greoaie, patul îngust şi înalt. Totul strălucea de curăţenie. Prin draperiile din brocart lumina străbătea roşie-viorie, un set de perii bărbăteşti cu mânere din fildeş stătea orânduit în mijlocul unui scrin vechi. Tot acolo, se găsea o fotografie a Dianei, înrămată în argint, dar nimic altceva de natură personală. Era o încăpere care nu divulga mare lucru.

— Este îngrozitor de lugubră, nu-i aşa? Dar lui tati îi place în nota asta fiindcă aşa este de când se ştie. El urăşte schimbările. Şi îi convine baia deoarece este rotundă... după cum vezi, situată în turn, chiar deasupra porticului de la intrare. Iar tăticu' poate sta în baia lui veche şi ciudată, aude oamenii sosind, le ascultă vocile şi se dumireşte cine sunt.

Dacă nu-i agreează, atunci se închide în baie până când îi aude plecând. După cum poţi deduce, el nu-i prea sociabil.

— Ştie că mă aflu aici? întrebă Judith tulburată.

— Oh, Dumnezeule, da! Mami i-a spus. Nu-ţi face griji, o să-i placă de tine. Doar că preferă uneori să-i evite pe prietenii plictisitori.

Acestea fiind spuse, coborâră scara şi porniră în ultimul tur de orizont. Acum, Judith se simţea puţin buimacă şi confuză. Şi hămesită. Părea că trecuseră ore întregi de la micul dejun. Dar Loveday era neobosită şi inepuizabilă.

— Holul l-ai văzut deja. Şi iacătă biroul lui tati şi vestiarul domnilor. Are o toaletă grozavă, exact ca la un club pentru bărbaţi, iar tati se baricadează aici cu orele în fiecare dimineaţă, după micul dejun şi citeşte „Horse and Hound”[22]. Uită-te, nu-i aşa că este impresionant? Mămica îi zice sala tronului. Şi aici e camera de biliard. Câteodată, bărbaţii se adună după cină aici şi joacă la nesfârşit, până târziu noaptea. Sau în după-amiezile ploioase. Şi asta-i sufrageria, aranjată deja pentru prânz, după cum vezi. Şi ăsta este micul salon pe care îl folosim doar în serile geroase de iarnă. N-o să te conduc în salonaş, fiindcă o să mergem acolo imediat după prânz. Hai să-ţi fac cunoştinţă cu doamna Nettlebed.

Aşa că în cele din urmă ajunseră în bucătărie, inima casei. Aceasta semăna cu majoritatea cuhniilor din Cornwall, cu singura deosebire că era mult mai mare, iar în locul omniprezentei sobe de gătit se găsea o plită enormă din fontă, vopsită în crem. În rest, se vedeau aceiaşi pereţi de piatră cu tencuială vernil, aceleaşi frânghii pentru uscat rufe, prinse sub tavan, acelaşi dulap cu rafturi încărcate de porţelanuri, aceeaşi masă imensă, frecată cu peria, aşezată în mijlocul încăperii. Doamna Nettlebed trudea la masă, garnisind cu bucăţele de fructe glasate o prăjitură din frişcă, migdale şi biscuiţi muiaţi în vin. Era o femeie mărunţică, bondoacă, îmbrăcată într-o uniformă roz, încinsă cu un şorţ alb şi purta o bonetă apretată din bumbac, bine îndesată până la sprâncene, care o dezavantaja şi aproape îi ascundea

[22] "Horse and Hound"(în lb. engl.) - "Cal şi ogar de vânătoare".

chipul. Obrajii i se împurpuraseră şi gleznele i se umflaseră de atâta stat în picioare, dar când Loveday se năpusti spre ea... „Bună ziua, doamnă Nettlebed, noi suntem...” nu fu întâmpinată cu căutături chiorâşe, cu rugăminţi de a se feri din calea ei sau cu reproşuri de genul: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că pregătesc masa de prânz!” Nu, dimpotrivă, fălcile rotunde ale doamnei Nettlebed se bombară şi mai mult, dându-i o expresie nătângă de pură încântare. Era limpede că Loveday reprezenta comoara şi bucuria ei.

— Pe scumpa mea viaţă! Iată unde-mi era copila! Vino şi dă-i doamnei Nettlebed un pupic dulce... îşi desfăcu larg mâinile, cu degetele lipicioase, răsfirate ca o stea de mare, şi se aplecă înainte, gata să primească sărutul pe care Loveday i-l plasă pe obraz cu un ţocăit. Uite ce mare eşti! Ai crescut. În curând o să mă întreci. Asta e prietena pe care ai adus-o...

— O cheamă Judith.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Judith.

— Bună ziua.

— Ai venit în weekend? O să te distrezi. O să fie un chef de să se ducă pomina cu năzdrăvana asta mică.

— Ce avem la prânz, doamnă Nettlebed?

— Tochitură vânătorească, cartofi piure şi varză fiartă.

— Aţi pus şi nucşoară pe varză?

— N-aş servi niciodată varza fără nucşoară!

— În acest caz, probabil am să mănânc. Bărbaţii s-au întors?

— Tocmai i-am auzit în curte, numărând prada de vânătoare. Mâine la prânz am să pregătesc plăcintă cu carne de iepure. Bănuiesc că acum sunt în sala de arme şi-şi curăţă puştile. N-or să întârzie mai mult de zece minute.

— Încă zece minute! Loveday făcu o mină deznădăjduită. Sunt lihnită de foame. Se îndreptă spre dulap, deschise o cutie şi scoase doi biscuiţi pentru ceai. Îi întinse unul lui Judith, iar celălalt îl înfulecă pe nerăsuflate.

— Ei haide, Loveday, ai răbdare...

— Ştiu. O să-mi stric pofta de mâncare şi n-o să mă mai înfrupt din preparatele dumitale gustoase. Vino, Judith, s-o

căutăm pe mami şi să vedem dacă ne dă ceva de băut.

O găsiră pe Diana în salon, cuibărită într-un colţ al canapelei crem şi citind un roman. Pufăia liniştită dintr-o ţigară turcească aromată, prinsă într-un ţigaret din jad, şi alături – pe o măsuţă, îşi aşezase o scrumieră şi un cocteil. Când cele două fete se iviră pe neaşteptate, tulburându-i tihna, ea îşi înălţă capul, întâmpinându-le cu un zâmbet cald, plin de bunătate.

— Dragile mele, iată-vă în sfârşit! Ce bucurie! Cum v-aţi distrat?

— Am dat ocol casei, am inspectat fiecare cameră şi ne-am dus să-i spunem „Bună ziua” doamnei Nettlebed. Acum, putem să bem ceva?

— Ce doriţi?

O comodă ou oglindă se rezema de un perete, etalând diverse sticle cu băuturi şi pahare sclipitor de curate. Loveday le cercetă din priviri. Apoi spuse:

— Am poftă de Orange Corona, dar nu zăresc nici o sticlă.

— Sucul ăla spumos cu gust de portocale? Poate mai avem ceva în cămară. Sună-l pe Nettlebed şi întreabă-l dacă mai este vreo sticlă dosită pe acolo.

Soneria era instalată în perete, deasupra mesei. Loveday apăsă pe buton cu vârful degetului. Diana îi surâdea lui Judith binevoitor.

— Ce crezi despre căminul meu mult iubit?

— Este frumos. Dar nu sunt sigură dacă nu cumva această încăpere este cea mai plăcută dintre toate.

Aşa şi era. Lambrisată, cu parchet luciu, îmbinat în desene geometrice şi aşternut cu covoare, odaia sclipea de lumină şi flori. Şi nu narcise umile, ci plante înmugurite şi exotice, de seră, într-o explozie de culori purpuriu, alb şi fucsia, iar într-un colţ era aşezat un ghiveci de porţelan, albăstru și alb, cu o camelie, ai cărei lujeri veşnic verzi se aplecau sub povara inflorescenţelor roz-aprins. Draperiile grele din brocart şi covoarele erau crem, iar canapelele şi scaunele, pline de perne înfoiate din satin, în nuanţe pastelate de verde, roz şi albastru, arătau astfel împodobite ca nişte cutii cu cofeturi apetisante. Un vraf de reviste zăceau împrăştiate pe o masă,

precum şi ziare nelipsite în orice conac de ţară cu pretenţii: „The Tatler” pentru ultimele cancanuri mondene; „The Sketch”, pentru teatru şi balet; „The lllustrated London News” cu evenimentele la zi şi „The Sporting Dramatic” pentru cursele de cai. De asemenea, „The Field”, „Horse & Hound”, cele mai recente numere din „Vogue” şi „Women’s Journal” şi un teanc de cotidiane care nu păreau să fi fost frunzărite.

Judith tânjea să fie singură, să se zgâiască la nesfârşit, să cuprindă cu privirea fiecare detaliu, aşa încât, dacă n-ar mai reveni niciodată în această casă, să fie în stare să-i păstreze în minte imaginea fidelă. Poliţa de deasupra şemineului era sculptată în marmură şi pe ea se înşiruiau fermecătoare figurine din porţelan de Meissen. Sus, pe perete, se afla un portret al Dianei, cu umerii ei delicaţi învăluiţi într-un şal subţire albăstrui-cenuşiu; o dâră de lumină dădea reflexe aurii părului său ca spicul de grâu. În ochii albaştri, pictaţi pe pânză, licărea o rază de veselie, iar pe buze îi trecea umbra unui zâmbet, ca şi când ea şi artistul şi-ar fi împărtăşit cele mai intime şi amuzante secrete.

Văzând-o că priveşte îndelung tabloul, Diana întrebă:

— Îţi place?

— E aidoma cu dumneavoastră.

Diana râse.

— Grozav de flatant! Dar de fapt şi pictorul Laszlo era un linguşitor.

Priveliştea ce se deschidea de la ferestrele înalte îi era de-acum familiară lui Judith. Îşi plimbă ochii peste grădinile în trepte care se înclinau lin, amestecându-se cu mărăcinişuri dese şi pajişti înverzite, presărate cu narcise. Într-o parte, se afla o uşă care dădea spre o terasă mică împrejmuită, izolată ca o odăiţă în interiorul unui întreg parc. Această verandă se mărginea cu o seră şi prin sticlă se vedeau o iasomie căţărătoare, un lăstar de viţă şi multe fotolii ademenitoare, de modă veche, împletite din rafie. Toate trezeau aduceri aminte din plină vară: băi de soare, după-amiezi care predispun la lene şi la băuturi răcoritoare. Sau poate la ceai chinezesc servit în ceşti de mare fineţe şi cu sandvişuri cu castraveţi.

Pierdută în dulcea reverie, se pomeni că Loveday i se alăturase.

— Ăsta-i locul special al lui mami. Nu-i aşa, mămico? Se întinde aici şi face plajă complet dezbrăcată.

— Numai dacă nu-i nimeni prin preajmă.

— Ei bine, eu te-am văzut.

— Tu nu contezi.

În acest moment, uşa din spatele lor se deschise încetişor şi se auzi o voce gravă.

— Aţi sunat, doamnă?

Domnul Nettlebed! Loveday îi povestise deja că majordomul lor suferă de ulcer şi deci dispoziţia lui era imprevizibilă, totuşi Judith fu surprinsă de înfăţişarea-i distinsă şi impunătoare. Era un bărbat înalt, cărunt, bine legat. O fiinţă stranie, semănând puţin cu un antreprenor de pompe funebre, demn de încredere. Veşmintele sale întăreau această impresie, întrucât purta o jachetă neagră, cravată neagră şi pantaloni lustruiţi. Chipul îi era palid şi brăzdat de riduri, ochii bleojdiţi şi arăta atât de fioros încât Judith se întrebă cum de reuşea cineva să-şi adune curajul ca să-l roage ceva, darămite să-i mai dea şi un ordin.

— Oh, Nettlebed, mulţumesc, rosti Diana. Loveday doreşte ceva de băut...

— Domnule Nettlebed, vreau Orange Corona şi nu văd nicio sticlă pe comodă.

Această pretenţie exagerată fu urmată de o tăcere lungă şi sugestivă. Nettlebed nu se mişcă, ci se mulţumi s-o săgeteze cu priviri de gheaţă pe Loveday, de parcă ar fi străpuns un fluture mort cu un ac lung, de oţel. Nici Diana nu scoase un cuvânt. Liniştea se prelungi, devenind apăsătoare. Diana se întoarse şi privi dojenitor spre Loveday. Cu un aer de resemnare, aceasta se simţi obligată să-şi reformuleze cererea:

— Vă rog, domnule Nettlebed, sunteţi amabil să vedeţi dacă mai găsiţi o sticlă de Orange Corona în cămară?

Momentul de tensiune se disipă imediat.

— Bineînţeles, răspunse Nettlebed. Cred că-mai este o ladă pe un raft. Mă duc să verific.

Pe când se retrăgea, Diana îl întrerupse, spunându-i:

— S-au întors bărbaţii, Nettlebed?

— Da, doamnă. Îşi curăţă puştile în sala de arme.

— Au avut o dimineaţă bună?

— O grămadă de iepuri de câmp şi de porumbei, doamnă.

— Dumnezeule! Biata doamnă Nettlebed! Cât mai are de jumulit, de jupuit şi de curăţat!

— Probabil am s-o ajut şi eu, doamnă.

Ieşi, închizând uşa în urma sa. Loveday îşi schimonosi faţa, schiţând o grimasă de răutate şi dispreţ.

— Probabil am s-o ajut şi eu, doamnă, îl maimuţări ea. Neghiob bătrân şi fudul!

— Loveday! Tonul Dianei deveni rece şi mustrător.

— Păi, aşa îi zice şi Edward.

— Şi Edward ar trebui să-şi vadă lungul nasului. Ştii foarte bine că nu-i ceri niciodată ceva lui Nettlebed, sau oricărei alte persoane, fără să-i spui „te rog” şi apoi să-i mulţumeşti când te-a servit.

— Am uitat.

— Bine, să nu se mai întâmple.

Diana se adânci din nou în lectura cărţii sale. Judith se simţi penibil, umilită şi ruşinată, de parcă ea ar fi fost dojenită, în vreme ce Loveday era indiferentă, câtuşi de puţin impresionată. Se duse şi se rezemă de spătarul canapelei, se aplecă spre Diana, încercând s-o ademenească prin linguşiri, aşa încât pletele ei negre, cârlionţate, atingeau părul auriu, mătăsos al mamei sale.

— Ce citeşti?

— Un roman.

— Cum se intitulează?

— „Suflete zbuciumate”.

— Despre ce-i vorba?

— Despre iubire. Dragoste neîmpărtăşită.

— Eu credeam că toate poveştile de iubire sunt fericite.

— Of, draga mea. Nu întotdeauna. Nu orice femeie este norocoasă. Întinse mâna după paharul triunghiular de cocteil, plin cu licoare gălbuie. Pe fund, înota încoace şi încolo o măslină, ca o pietricică rară sau o vietate marină ciudată.

Sorbi o dată, apoi puse paharul pe măsuţă şi în acest timp uşa salonului se deschise din nou, dar în prag nu se ivi domnul Nettlebed.

— Tati! Loveday ţâşni de lângă maică-sa şi se aruncă în braţele care-o aşteptau întinse.

— Bună, fetiţa mea. Se înlănţuiră de bucuria revederii şi se sărutară, el gârbovindu-şi spinarea ca să ajungă la înălţimea ei. Ce dor ne-a fost de tine! Şi iată-te din nou acasă... Îi ciufuli părul cu un gest plin de tandreţe, zâmbindu-i şi învăluindu-şi cel mai mic copil într-o privire drăgăstoasă, de parcă ar fi fost cea mai nepreţuită creatură de pe pământ.

(„Cât de iubită e Loveday! De către toată lumea”. Simţindu-se fâstâcită, observând comportamentul afectuos, gesturile demonstrative, exteriorizarea expansivă a sentimentelor de care ea fusese totdeauna frustrată, Judith nu-şi putu înăbuşi invidia ce începuse s-o roadă.)

— Diana! Cu Loveday atârnând de mâneca lui ca un căţeluş, colonelul Carey-Lewis traversă încăperea spre soţia lui şi se înclină s-o sărute. Îmi pare rău, iubito, am întârziat?

— Nicidecum. Este doar unu fără un sfert. V-a mers bine la vânătoare?

— Splendid!

— Unde sunt Tommy şi Jeremy?

— Tommy vine imediat. Jeremy îşi curăţă arma...

— Ce băiat bun!

Stând retrasă deoparte, ascultând acest schimb de cuvinte, Judith îşi compuse în mod deliberat o mină fals zâmbitoare, disimulându-şi şocul resimţit la apariţia lui: colonelul Carey-Lewis, atât de bătrân, îi provocase o surpriză neplăcută şi chibzui în sinea ei că arăta de parcă ar fi fost tatăl, nicidecum soţul Dianei, putând trece cu uşurinţă şi drept bunic al lui Loveday. E-adevărat, îşi păstrase ţinuta dreaptă şi băţoasă de soldat, mişcându-se în pas săltat şi sprinten ca un om veşnic activ. Însă părul, sau mai bine spus ce îi mai rămăsese pe creştet, îi albise complet, iar ochii, îngropaţi în faţa zbârcită, erau de un albastru spălăcit şi apoşi ca ai unui ţăran vârstnic. Obrajii uscaţi, pârliţi de vânt, aveau o paloare cadaverică şi nasul lung şi coroiat i se încovoia peste mustaţa îngrijită,

militărească. Era firav şi deşirat, îmbrăcat într-o haină venerabilă de tweed, pantaloni largi din moleschin[23], încheiaţi ia genunchi, iar ţurloaiele, acoperite cu ciorapi lungi, asemeni picioroangelor de barză care saltă când umblă, se terminau cu bocanci lustruiţi, cafenii.

— Jeremy mi-a spus că măcar atâta lucru poate şi el să facă.

După aceste vorbe, îşi îndreptă spatele, se desprinse din încleştarea lui Loveday, îşi netezi părul cu palma şi se întoarse spre Judith.

— Şi tu trebuie că eşti prietena lui Loveday?

Ea se uită ţintă în ochii lui şi-i citi în privire vigilenţă, bunătate, dar şi o tristeţe nemărginită, dintr-un oarecare motiv care-i rămânea nedesluşit. Ceea ce era într-adevăr straniu, fiindcă regăsirea cu soţia şi fiica lui le stârnise tuturor atâta încântare. Apoi colonelul îi surâse şi o parte din amărăciune se estompă. Înaintă spre ea şi-i întinse braţul.

— Ce plăcut că ai venit să stai la noi.

— O cheamă Judith, îi spuse Loveday.

Judith rosti doar un simplu „îmi pare bine de cunoştinţă” şi-şi strânseră formal mâinile. În încleştare, degetele lui păreau aspre şi uscate. Jacheta-i din tweed exala un miros dulceag şi Judith realiză instinctiv că şi el se simţea la fel de timid. Această intuiţie o făcu să-l placă foarte mult şi să dorească cu ardoare să-l readucă la largul său.

— A avut Loveday grijă de tine?

— Da. Mi-a arătat toată casa.

— Foarte bine! Acum, ştii şi singură drumul. Şovăi câteva clipe. Se vedea limpede că nu era deprins cu conversaţiile banale şi se simţi realmente favorizat de soarta pentru că în acel moment fură întrerupţi de apariţia unui al doilea domn, urmat îndeaproape de Nettlebed care purta o sticlă de Orange Corona pe o tavă de argint, ca pe o ofrandă închinată divinităţii.

— Diana! Am căzut cu toţii în dizgraţie pentru că am

[23] Moleschin - ţesătură rezistentă din bumbac, foarte netedă şi cu aspect de piele.

zăbovit atâta timp?

— Oh, dragă Tommy, nu face pe prostul! Ţi-ai petrecut dimineaţa în mod agreabil?

— Ne-am distrat grozav. Tommy Mortimer rămase o vreme pe loc, frecându-şi încântat mâinile, ca şi când ar fi fost recunoscător că se găseşte într-un interior, la adăpost de frigul de afară, aşteptând cu nerăbdare o băutură de consolare. Şi el era îmbrăcat în haine elegante de vânătoare, din tweed, dar purta şi o vestă galben-deschis. Chipul său copilăresc oglindea bună dispoziţie şi veselie. Pielea obrajilor îi era netedă, arsă de soare şi rasă impecabil. Totuşi, ar fi fost greu de presupus ce vârstă are, deoarece păru-i des prinsese a încărunţi. Dar, într-un fel, acest fapt îi accentua agilitatea, avântul tineresc şi gesturile teatrale, „iată-mă” părea să spună întreaga lui făptură. „Acum putem începe să ne distrăm”.

Străbătu odaia ca să plaseze un sărut pe obrazul Dianei, apoi îşi abătu atenţiile asupra lui Loveday.

— Hei, tu, năstruşnică mică! Nu-l săruţi pe unchiul tău onorific? Cum îţi merge la şcoală? Nu te-au transformat încă într-o suavă domniţă?

— Of, Tommy, nu pune întrebări stupide.

— Ai putea cel puţin, spuse Diana, să i-o prezinţi lui Tommy pe prietena ta.

— Oh, îmi pare rău. Căutând în mod vădit să epateze, Loveday făcu paradă de bune maniere. Aceasta-i Judith Dunbar, colega mea de şcoală şi acesta, ta-ra, ta-ra-ra, este Tommy Mortimer.

Tommy izbucni în râs, amuzat de insolenţa ei.

— Bună, Judith.

— Încântată de cunoştinţă.

Totuşi, colonelul se săturase de formalităţi banale. Sosise timpul să se servească băuturile. Nettlebed, aflat lângă comodă, le turna în pahare: Martini sec pentru domnul Mortimer, bere pentru colonel, Orange Corona pentru fete. Sorbindu-şi leneşă cocteilul, Diana refuză să i se toarne din nou. Cu paharul de băutură în mână, Tommy se instală lângă ea pe sofa, răsucindu-şi capul ca s-o privească în faţă şi

sprijinindu-şi cu grație un braţ pe perne. Judith se întrebă dacă nu cumva o fi actor. Avea puţine cunoştinţe despre teatru, dar văzuse destule filme, înghesuită alături de Heather la cinematograful din Porthkerris, pentru a recunoaşte limbajul expresiv al trupului, urzeala de mişcări lascive, braţele languros întinse, picioarele încrucişate cu graţie. Poate că Tommy Mortimer era un celebru idol de matineu, iar ea se dovedea a fi prea naivă şi neexperimentată ca să-şi dea seama. Dar dacă ar fi fost aşa, atunci, cu siguranţă, Loveday i-ar fi mărturisit.

Nettlebed se retrase după ce servi băuturile.

Judith sorbi o înghiţitură din paharul cu Orange Corona. Era o licoare delicioasă, acidulată şi foarte dulce. Spera că lichidul spumos nu-i va provoca râgâieli. Stând puţin mai departe de ceilalţi, se străduia să înghită încet şi cu grijă, pentru a evita astfel orice posibilă neplăcere. Concentrată asupra acestei probleme, nu observase că un ultim partener de vânătoare intrase în odaie. El călca uşor, pantofii săi cu tălpi din cauciuc nu scoteau un zgomot cât de mic, aşa că nici ceilalţi nu-i remarcară prezenţa. Un bărbat mult mai tânăr, cu ochelari, înveşmântat în pantaloni din catifea reiată şi-ntr-un pulover gros, dungat. Zăbovi o clipă lângă uşa deschisă. Judith îi simţi privirea aţintită asupra ei, îşi înălţă capul şi-l văzu iscodind-o, la fel cum ea însăşi, odinioară, îl studiase pe el. Preţ de o clipită, incredibil de lungă, se sorbiră din ochi, cuprinşi de tulburare, apoi el îi surâse şi după aceea orice îndoială se risipi, fiindcă întreaga lui fiinţă îi era foarte familiară. Tânărul păşi spre ea şi-i spuse:

— Tu eşti, nu-i aşa? Fata din tren?

Judith era atât de încântată că nu fu în stare să ros* tească un cuvânt, aşa că, pur şi simplu, încuviinţă, dând din cap.

— Ce coincidenţă extraordinară! Eşti prietena de şcoală a lui Loveday, nu?

Faţa ei se lumină într-un zâmbet plin de căldură. Simţea aceasta, de parcă o părăsise voinţa. Dacă ar fi vrut, sigur că şi-ar fi putut curma surâsul.

Judith îşi clătină capul în sens afirmativ.

— Cum te cheamă?

— Judith Dunbar.

— Eu mă numesc Jeremy Wells.

În sfârşit, ea îşi regăsi glasul.

— Ştiu. Am bănuit.

— Jeremy! Nu mi-am dat seama când ai intrat. De pe canapea, Diana îi spionase. Probabil te-ai furişat. Ai făcut cunoştinţă cu Judith?

El râse.

— Nu era nevoie. Ne-am cunoscut deja. În tren, venind de la Plymouth.

Instantaneu, ei se treziră în centrul atenţiei. Toată lumea, deopotrivă uimită de această coincidenţă, dorea să asculte detaliile întâlnirii lor. Cum de se întâmplase că împărţiseră acelaşi compartiment, cum priviseră de pe Podul Saltash navele de război şi cum, în cele din urmă, îşi luaseră rămas bun la Truro.

— Ce mai face surioara ta? Cea cu păpuşa caraghioasă? întrebă Jeremy.

— A plecat. Înapoi la Colombo, împreună cu mama.

— Of, Doamne Dumnezeule! N-am ştiut. O să le duci dorul.

— Probabil că deja au ajuns acolo. Se vor muta însă la Singapore. Tata a primit o nouă slujbă.

— O să te duci şi tu la ele?

— Nu, cel puţin patru ani de acum înainte.

Judith se simţea minunat. Parcă ar fi fost adultă în toată firea, îmbrăcată în hainele scumpe ale Athenei, sorbindu-şi liniştită băutura, în timp ce toţi din jur radiau de bucurie că îşi găsise un prieten. Arunca din când în când priviri furişe spre chipul lui Jeremy Wells, doar ca să se încredinţeze că el se află într-adevăr aici, la Nancherrow, membru al clanului Carey-Lewis şi totuşi o individualitate proprie. Îşi reaminti cum, în tren, când el deschisese fereastra, capătul eşarfei lui îi atinsese genunchiul. Ţinea bine minte ce-i spusese despre el lui Phyllis: „Era realmente drăguţ. Nu mi-ar displăcea să întâlnesc un tânăr ca el”.

Şi acum, totul se petrecea aievea. Jeremy era aici. Acum îl cunoştea cum se cuvine. Minunea se întâmplase...

Din hol, gongul vibră prelung, sunând ora mesei. Diana îşi

isprăvise băutura şi-i întinse paharul gol lui Tommy Mortimer, apoi se ridică în picioare, îi strânse pe toţi în jurul ei şi-i conduse spre sufragerie.

* * *

Colonelul spuse:

— Acum, trebuie să-mi explici cum v-aţi întâlnit tu şi cu Jeremy.

— Era în trenul din Pfymouth. Imediat după Crăciun. Ne-am aşezat în acelaşi compartiment.

— Şi ce căutai la Plymouth?

— Am stat la mătuşa şi la unchiul meu. El este inginer cu grad de căpitan la Keyham. Ne-am petrecut Crăciunul la ei.

— Care noi?

— Mama, surioara mea şi eu. Apoi, Jeremy a coborât la Truro şi noi ne-am continuat drumul până la Penmarron.

— Înţeleg. Ştii că el este medic?

— Da, ne-a spus. Şi... Diana mi-a zis azi dimineaţă că tatăl lui este doctorul dumneavoastră. Ezitase puţin să menţioneze numele Dianei într-un mod atât de familiar, în faţa distinsului şi vârstnicului soţ, dar colonelul nu păru să observe. Probabil se obişnuise cu atitudinea degajată, libertină a nevestei sale, care sfida formalismul excesiv şi pedanteria vieţii sociale.

— Jeremy este un flăcău de ispravă. Îşi îndreptă privirile spre locul unde stătea Jeremy. Mare jucător de crichet. Căpitan al echipei de rugbi din Cornwall. L-am văzut jucând anul trecut. M-am dus special la Twickenham. A fost absolut senzaţional.

— Diana mi-a pomenit şi amănuntele astea.

El surâse.

— Atunci, nu trebuie să fiu plictisitor. Haide, povesteşte-mi despre familia ta. Se află în Orient?

— Da, la Colombo.

— Ai locuit şi tu acolo?

— M-am născut acolo. Am venit în ţară când aveam zece ani. Mama era însărcinată cu Jess. Sora mea are acum patru

ani.

— Tatăl tău lucrează în serviciul public sau guvernamental?

— Nu, în flota comercială. La o companie denumită Wilson-McKinnon. A fost transferat la Singapore şi în curând toţi se vor muta. Mama nu prea a vrut să plece, dar bănuiesc că o să-i placă de cum ajunge acolo.

— Da, aşa socot şi eu.

Judith gândi că el se purta foarte curtenitor, ca un adevărat amfitrion, conversând şi făcând-o să se simtă ca acasă, de parcă ar fi fost o persoană realmente importantă. Colonelul Carey-Lewis stătea în capătul mesei lungi din sufragerie, Loveday şi Judith fiind aşezate de o parte şi de alta. Diana se găsea în celălalt capăt, având-l în stânga pe Tommy şi în dreapta pe Jeremy. Mary Millyway, apărută când toţi se instalaseră deja, luase loc între Jeremy şi Loveday. Îşi pieptănase părul, îşi pudrase nasul şi era calmă şi în largul său, discutând cu Jeremy pe care evident îl cunoştea dintotdeauna, destăinuindu-i ultimele noutăţi dinspre legendara Athena şi în schimb fiind pusă la curent cu progresele lui şi cu profesiunea de medic la spitalul St. Thomas.

Prânzul, aşa cum fusese descris în bucătărie de către doamna Nettlebed, nu se anunţase cine ştie ce gustos, dar acum se dovedi absolut delicios. Tocăniţa vânătorească era închisă la culoare şi mustoasă, îmbogăţită cu ciuperci proaspete şi sos de vin; cartofii piure erau ca smântâna, dulci... tocmai buni de înmuiat cu zeama groasă de carne... iar varza, uşor pudrată cu nucşoară, era fragedă, aromată şi crocantă ca alunele. De băut li se servi apă şi pentru bărbaţi bere. După ce aduse bucatele şi se asigură că toate paharele erau pline, Nettlebed se retrase cu paşi uşori din încăpere. Judith răsuflă uşurată să-l vadă plecând. Îi venea greu să ignore prezenţa sa înfricoşătoare, iar simpla lui privire şerpească, glacială, era suficientă să facă pe oricine să mânuiască greşit tacâmurile, să răstoarne paharul cu apă sau să scape şervetul de bumbac pe jos. Totuşi, deocamdată, Judith nu comisese nici unul dintre aceste delicte şi fără Nettlebed, insinuându-i-se în spate ca s-o pândească, începu

să se bucure de plăcerea momentului.

— Dar tu cum te simţi? o întrebă colonelul. Te descurci singură? Îţi place la St. Ursula?

Judith ridică din umeri.

— Totu-i în regulă.

— Ce ai să faci în vacanţe?

— Am să locuiesc la mătuşa Louise.

— Unde?

— În Penmarron, lângă terenul de golf.

Şi chiar în acel moment se lăsă în sufragerie o tăcere grea, inexplicabilă... toată lumea curmând deodată firul conversaţiei. Aşa încât atunci când Judith adăugă: „Casa se numeşte Windyridge”, numai glasul ei răsună în încăpere.

De vizavi, Loveday începu a chicoti.

— Ce glumă-i asta? întrebă tatăl ei.

— N-aş numi-o Windyridge. L-aş spune mai degrabă Fartyedge[24], după care se prăpădi de râs şi probabil s-ar fi înecat cu un dumicat de tocăniţă sau i-ar fi pufnit ceva pe nas, împrăştiindu-se în toate părţile, dacă domnul Carey-Lewis n-ar fi bătut-o vârtos pe spate, salvând astfel ziua aflată ca pe muchie de cuţit. Judith era pe cât de jenată pe atât de temătoare, aşteptându-se la o furtună de dojeni sau, şi mai rău, la un ordin tăios dat lui Loveday de a părăsi imediat încăperea. Un asemenea limbaj, şi mai ales în timpul mesei!

Dar nimeni nu păru câtuşi de puţin şocat, ci doar teribil de amuzat şi toţi din jurul mesei se topeau de veselie, zâmbind şi uitându-se unul la altul, de parcă Loveday ar fi făcut te miri ce glumă bună. Numai Mary Millyway murmură, „Of, nu se poate, Loveday!”, însă absolut nimeni, cu atât mai puţin Loveday, nu o băgă în seamă.

Când Diana se opri din râs, îşi şterse lacrimile de pe obraji cu o batistă cu margini dantelate şi comentă sotto voce[25]:

— Grozav de bine că Nettlebed nu-i aici! Loveday, eşti într-

---

24 Fartyedge (în Ib. engl.) - Creasta bântuită de gaze (vulgar).

25 Sotto voce (ital.) - cu voce înceată.

adevăr cam obrăznicuţă, dar presupun că nu contează, fiindcă ai haz.

Isprăviră toţi de mâncat primul fel şi clopoţelul sună pentru Nettlebed, chemându-l să strângă farfuriile. La desert, serviră budincă, tartă însiropată, compot de prune şi cremă à la Cornwall.

Îndeplinindu-şi onorurile de gazdă faţă de invitata fiicei sale, colonelul îşi întoarse acum atenţia către Loveday care avea să-i povestească o grămadă despre inechităţile de la şcoală, incorectitudinea Deirdrei Ledingham, imposibilitatea de a învăţa algebra şi animozitatea infirmierei-şefe.

El ascultă îndatoritor acest val de văicăreli, deja devenite rutină, fără să le combată prin argumente sau s-o întrerupă, şi Judith intui că probabil auzise totul mai dinainte. Respectul ei faţă de el crescu fiindcă domnul Carey-Lewis ştia clar că nici una dintre lamentările lui Loveday, dacă ar fi analizată minuţios, nu s-ar dovedi întemeiată. Poate, la fel de bine, acceptase faptul că Loveday supravieţuia orice-ar fi fost şi dacă nu şi-ar fi putut impune vrerea prin linguşeli sau farmec, atunci ar fi recurs la vicleşuguri şi şantaj. Ca de pildă fuga de la primul ei internat şi refuzul de a se reîntoarce acolo, chiar sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Judith îşi puse cremă peste tarta cu sirop şi îşi concentră atenţia asupra celorlalte conversaţii. Tommy Mortimer şi Diana îşi făceau planuri pentru Londra: sezonul monden care se apropia, când înalta societate se găsea în capitală; expoziţia de flori din Chelsea, turneul de tenis de la Wimbledon, regata anuală de la Henley, cursele de cai de la Ascot. Era fascinant să-i asculţi.

— Am obţinut bilete în tribuna centrală, în apropierea locurilor familiei regale.

— Oh, Dumnezeule! Trebuie să-mi cumpăr nişte pălării.

— Cum rămâne cu Henley?

— Ah, haide să mergem. Pur şi simplu ador competiţia de la Henley. Toţi flăcăiandrii ăia chipeşi, cu cravate roz!

— O să dăm o sindrofie. Când vii în oraş?

— Nu m-am gândit încă. Poate peste două săptămâni. Am să mă deplasez cu Bentley-ul meu. Trebuie să-mi comand o rochie, două, să fac probe şi alte mărunţişuri de-astea. Şi să

găsesc un decorator pentru apartamentul din Cadogan Mews, înainte ca Athena să se întoarcă din Elveţia.

— Ştiu un tip grozav. O să-ţi dau numărul lui de telefon.

— Ce drăguţ eşti! O să te înştiinţez când mă decid să vin.

— Într-o seară, mergem la teatru şi apoi te invit să cinăm la Savoy.

— Minunat! Dintr-odată, Diana fu conştientă că Judith asista la discuţia lor. Îi surâse. Îmi pare rău, te-am plictisit cu proiectele noastre. Este prima ta zi aici şi nimeni nu vorbeşte cu tine. Hai, spune-mi, ce-ai vrea să faci după-amiază? Îşi ridică uşor vocea, solicitând luare-aminte. Cum vreţi fiecare să vă petreceţi după-amiaza?

— Eu vreau să călăresc pe Tinkerbell.

— Scumpo, atitudinea asta cam sună a egoism. Cum rămâne cu Judith?

— Pe ea n-o interesează călăria şi nu-i plac caii.

— În cazul ăsta, poate că ar fi drăguţ din partea ta să ţii cont şi de dorinţele ei.

— Of, mami, vreau neapărat să călăresc pe Tinkerbell. Şi în plus ştii că nu-i bine să nu fie antrenat în permanenţă.

— Nu sunt de acord să pleci singură. Poate te însoţeşte şi tati.

— N-o să fiu de capul ei, îi spuse colonelul. Tânărul Walter curăţă grajdurile azi după-amiază. O să-i trimit vorbă să pregătească şi să pună şaua pe cai.

— Dar, tăticule, nu poţi veni cu mine?

— Nu, iubita mea, am mult de lucru. De redactat câteva scrisori, de dat nişte telefoane şi o întrevedere cu Mudge la ora patru. Privi cu îngăduinţă peste masă spre soţia lui. Şi tu cum ai de gând să-ţi petreci restul zilei?

— Oh, Tommy şi cu mine ne-am aranjat programul. Am invitat familia Parker-Brown la un bridge. Dar n-am rezolvat încă problema oaspetei noastre... Judith se simţi îngrozitor de stânjenită, ca şi când ar fi devenit brusc o persoană pisăloagă şi enervantă, iar senzaţia asta se intensifică atunci când Diana se întoarse spre Mary Millyway. Poate Mary...? Fu întreruptă însă de Jeremy Wells care nu se amestecase până acum în discuţie.

— De ce n-aş face eu ceva pentru Judith? Vom merge cu toţii la grajduri, ea şi cu mine vom lua câinii şi ne vom continua plimbarea până la golfuleţ. Îi zâmbi şi inima lui Judith se umplu de recunoştinţă, fiindcă Jeremy sesizase situaţia neplăcută şi îi sărise în ajutor. Ţi-ar plăcea?

— Da, nespus. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Nu mă deranjează să stau singură.

Vădit satisfăcută că totul se rezolvase, Diana trecu peste obiecţiile ei timide.

— Bineînţeles că nu te putem lăsa de una singură. Este o idee minunată, numai dacă părinţii lui Jeremy n-or să se supere că el şi-a petrecut toată ziua aici. La urma urmei, ai venit acasă în weekend şi ei de-abia aşteaptă să te vadă...

— Am să plec imediat după ceai. Oricum, tata dă consultaţii astăzi. Dar o să fim toată-seara împreună.

Diana radia de mulţumire.

— Ei bine, nu-i aşa că e splendid? Totu-i aranjat şi toată lumea e fericită! Judith, o să-ţi placă la nebunie golfuleţul şi mica noastră plajă. Dar mai pune-ţi o jachetă sau spune-i lui Mary să-ţi împrumute încă un pulover, fiindcă la ţărmul mării adie totdeauna vântul. Şi Loveday, nu-ţi uita pălăria. Acum... Se ridică de pe scaun. De ce nu mergem în salon să bem cafeaua?

Se părea că invitaţia nu le includea şi pe cele două fete. După ce adulţii se retraseră, ele rămaseră în sufragerie să-i ajute pe Mary şi pe Nettlebed să strângă masa şi de-abia după aceea urcară la etaj, să se pregătească pentru micile lor expediţii. Fiecăreia i se dădu încă un pulover, iar echipamentul de călărie al lui Loveday, cizme înalte, mănuşi, pălărie, fu scos din dulap şi cercetat.

— Urăsc pălărioara asta. Elasticul este prea strâns sub bărbie, comentă Loveday. Dar Mary era de neînduplecat.

— Nici vorbă de aşa ceva. Trebuie s-o porţi.

— Nu văd de ce. Nici alte fete nu o poartă.

— Nu mă interesează, tu eşti tu. Şi apoi, nu vrem să-ţi zdrobeşti capul de vreo stâncă. Acum, uite-ţi cravaşa şi două acadele de pus în buzunar. Mary luă un vas de sticlă de pe poliţa şemineului şi le împărţi acadele.

— Dar cum rămâne cu Jeremy şi Walter? întrebă Loveday; Mary râse, îi mai oferi două bomboane şi o expedie cu o pălmuţă peste spate.

— Plecaţi odată! spuse ea. Când o să vă întoarceţi, o să vă aştept cu un ceai, aici, lângă foc.

Asemeni unor căţeluşi sloboziţi, ele goniră pe scări şi de-a lungul oridorului care ducea spre salon. Loveday se opri în dreptul uşii:

— Nu intrăm, şopti ea, altminteri o să ne reţină înăuntru. Întredeschise uşor uşa şi strigă din prag: Jeremy! Suntem gata!

— Ne întâlnim în sala de arme, se auzi glasul lui. Într-un minut. Am să-l aduc şi pe Pekoe. Tigru este deja acolo, se zvântă după vânătoarea de azi dimineaţă.

— E-n ordine. Mami, distracţie plăcută la bridge. Pe curând, tăticule. Închise binişor uşa. Hai în bucătărie să luăm zahăr cubic pentru Tinkerbell şi Ranger. Şi dacă doamna Nettlebed ne oferă dulciuri, să nu-i spui că Mary ne-a dat acadele.

Doamna Nettlebed le servi cu prăjiturele fragede şi calde, de-abia scoase din cuptor, pe care le făcuse pentru ceai. Se topeau în gură; le înfulecară cu lăcomie, dădură iama prin zaharniţă şi porniră în grabă.

— Distracţie plăcută! grăi doamna Nettlebed în urma lor.

Coridorul dindărăt ducea spre sala armelor care mirosea plăcut a ulei de in, mantale jilave de cauciuc şi a câine. De jur-împrejur, pe pereţi se găseau vitrine mari, lăcătuite, ce conţineau rastele cu numeroase puşti de vânătoare. Tigru, picotind în coşul său, le auzi venind, se ridică pe labele-i subţiri, zvâcni înainte, nerăbdător să zburde din nou în aer liber. Era un labrador uriaş şi negru, cu bot pătrăţos şi ochi blânzi, clătinându-şi cu bucurie coada sfredel.

— Bună, iubite Tigru, ce mai faci? Ţi-a plăcut de dimineaţă la vânătoarea de iepuri şi porumbei? Tigru mârâi, gudurându-se de plăcere. Părea deosebit de prietenos, ceea ce era un lucru bun, având în vedere dimensiunile şi forţa lui. Şi vrei să te luăm cu noi la plimbare?

— Bineînţeles că da, spuse Jeremy care se ivi pe uşă, ţinându-l pe Pekoe sub braţ. Îl puse pe podea, în timp ce-şi

îmbrăcă jacheta, cei doi câini prinseră a se juca, Tigru adulmecându-l pe micuţul pechinez, iar Pekoe întinzându-se pe spate şi dând din lăbuţe de parcă ar fi înotat.

Judith râse.

— Arată aşa de caraghios împreună.

— Nu-i aşa? rânji Jeremy. Haideţi, fetelor, să nu mai pierdem vremea. Walter ne aşteaptă.

Ieşiră buluc pe uşa de serviciu care dădea în curtea pietruită, unde hulubii albi fâlfâiau din aripi deasupra porumbarului. Era de parcă ar fi păşit într-un decor alpin şi Judith fu surprinsă de frigul de afară. Înăuntru, în casa încălzită, era uşor să te amăgeşti că primăvara a venit cu adevărat, dar aerul hibernal pişcă binişor obrajii şi vârful nasului, risipind de îndată orice impresie înşelătoare. Cerul era de sticlă albastră, soarele cu dinţi scăpăta spre asfinţit, fără a mai putea încălzi, iar dinspre mare sufla un vânt aspru şi din când în când nori întunecaţi acopereau văzduhul. Judith îşi reaminti că, la urma urmei, era doar mijlocul lui februarie, dar, în ciuda puloverului în plus, începu să tremure. Jeremy o observă şi-i spuse mângâietor:

— Nu-ţi face griji. Te vei încălzi mergând.

Grajdurile se înălţau mai departe de conac, ascunse vederii de coroanele unei sihle de stejari. Un drum pietruit ducea într-acolo şi, pe când se apropiau, staulele se iviră în faţa ochilor, solid construite şi bine îngrijite, întinzându-se pe trei laturi ale unui pătrat, având în mijloc o curte mare. În acest ocol, cei doi cai de călărie aşteptau deja înşeuaţi şi priponiţi de belciuge de fier, montate în zid. Tinkerbell şi Ranger. Tinkerbell era un ponei cenuşiu, fermecător, dar Ranger, un murg vânjos, i se păru lui Judith mare cât un elefant. Arăta înspăimântător de puternic, cu picioare viguroase, cu muşchi ce-i pulsau şi-i jucau sub pielea lustruită, ţesălată. Apropiindu-se, Judith se hotărî să păstreze distanţa. Va mângâia poneiul, îi va da chiar o bucăţică de zahăr, dar se va ţine departe de calul de vânătoare al colonelului.

Un tânăr şedea lângă animale, ocupat să mai strângă chinga pe sub pântecele micului ponei. Îi zări venind, îşi isprăvi treaba, lovi cu palma peste aripile şeii şi rămase

aşteptând, sprijinindu-şi mâna de grumazul calului.

— Bună, Walter, îi strigă Loveday.

— Bună.

— Eşti deja gata! Ştiai că sosim?

— Domnul Nettlebed a trimis-o pe tânăra Kitty să mă anunţe. Walter schiţă o scurtă înclinare din cap spre Jeremy. Bună, Jeremy. Nu ştiam că ai poposit acasă.

— Am un weekend liber. Cum îţi merg lucrurile?

— Oh, nu prea rău. Vii şi tu cu noi?

— Nu, nu astăzi. Noi coborâm spre golfuleţ. Am luat şi câinii. Ţi-o prezint pe prietena lui Loveday, Judith Dunbar.

Walter îşi întoarse uşor faţa spre Judith şi o salută, dând din cap.

Era un tânăr extraordinar de frumos, zvelt, oacheş, ars de soare, bătut de vânturi, ca un ţigan, cu pletele negre căzându-i în cârlionţi până la umeri, cu ochii semănând cu două boabe de cafea. Purta pantaloni din catifea reiată, o cămaşă groasă cu dungi albastre şi o vestă din piele. În jurul gâtului măsliniu îşi înfăşurase o batistă galbenă, din bumbac. Ce vârstă să fi avut? Şaisprezece sau poate şaptesprezece ani? Însă părea mai mare, ajuns deja la maturitate, deşi tuleiele bărbiei abia începuseră să-i umbrească chipul. Înfăţişarea lui o duse pe Judith cu gândul la Heathcliff din „La răscruce de vânturi” şi înţelese perfect de bine de ce se arăta Loveday atât de pasionată să călărească pe Tinkerbell. Chiar şi Judith putea pricepe ispita cavalcadelor dacă era să ai parte de compania seducătoare a lui Walter Mudge. Stătură pe loc şi îi priviră cum încalecă. Walter se abţinu să sprijine piciorul lui Loveday; ea se săltă în şa fără efort, mlădiindu-şi trupul, ceea ce sugera un soi de încântare de sine.

— Distracţie plăcută, îi spuse Judith lui Loveday.

— Şi vouă, îi răspunse ea, ridicându-şi cravaşa.

În curte răsună brusc tropot de copite, apoi zgomotul se domoli când caii se avântară în galop spre drumul pietruit. În lumina sclipitoare, glacială, micul anturaj constituia o privelişte atrăgătoare. Caii fugeau întins şi dispărură în desişurile crângului de stejari. Ropotul copitelor se stinse.

— Unde se duc? întrebă Judith.

— Probabil coboară pe potecă spre Lidgey, ca apoi să aburce către terenul mlăştinos.

— Văzându-i, mi-aş dori să îndrăgesc caii.

— Ori îţi plac, ori nu. Haide, este prea frig să stăm pe loc.

Porniră pe drumul urmat de călăreţi şi cotiră la dreapta, unde cărarea şerpuia printre grădini, coborând spre coastă. Câinii ţâşniră înainte şi curând se făcură nevăzuţi.

— N-or să se rătăcească, nu-i aşa?

Simţindu-se răspunzătoare de soarta lor, Judith era îngrijorată, dar Jeremy o linişti:

— Ei cunosc drumul la fel de bine ca oricine. Până când vom ajunge noi la golfuleţ, câinii vor fi deja acolo, iar Tigru va fi şi înotat în mare.

Jeremy mergea în frunte şi Judith îl urma, de-a lungul unei poteci întortocheate care-i călăuzea în direcţia ţărmului. Pajiştile presărate cu flori rămăseseră mult în spate. Se strecurară pe o poartă mică din fier forjat şi brusc cărarea se îngustă, cufundându-se într-o junglă de vegetaţie semitropicală; camelii, hortensii mari, rododendroni falnici, tufişuri de ciritel[26], pâlcuri de bambuşi luxurianţi, palmieri ale căror trunchiuri erau acoperite cu rogojini în vederea iernatului. Sus, deasupra capului, ramurile golaşe, desfrunzite, ale ulmilor şi fagilor fremătau în bătaia vântului şi legănau şiraguri de ciori care croncăneau posac. Un pârâiaş ivit de sub pământ bolborosea şi curgea risipit printre muşchi, ferigi şi bolovani, alături de drumul lor. Din când în când traversau apa curgătoare, trecând peste podeţe decorative de lemn, meşterite în modele vag orientale, ducând-o pe Judith cu gândul la ornamentaţiile chinezeşti pe porţelan cu motive de salcie plângătoare.

Clipocitul apei şi foşnetul vântului erau singurele sunete; paşii lor se înfundau în stratul gros de frunze moarte şi doar când străbăteau podiştile scândura de lemn le scârţâia sub picioare.

Jeremy se opri pe ultimul podeţ, aşteptând-o pe Judith să-l prindă din urmă. Câinii nu se zăreau nicăieri.

---

26 ciritel - arbust mic din familia rozaceelor.

— Cum te simţi?

— Foarte bine.

— Perfect! Acum am ajuns la tunel.

El porni din nou. Judith privi înainte şi văzu că poteca în pantă se afunda într-o grotă ţesută de rubarbură[27], plantă monstruoasă, cu tulpinile acoperite de ţepi, cu frunze uriaşe, palmate, în formă de umbrelă. Judith mai văzuse şi înainte această plantă ghimpoasă, dar niciodată crescând într-o atare profunzime. Se boltise şi se împânzise pe un cuprins nemărginit, ca un păienjeniş, sinistră precum creaturile de pe altă planetă, şi Judith îşi adună tot curajul ca să-şi urmeze călăuza. În tunel, lumina zilei se estompă. Părea ca şi cum ar fi înotat pe sub apă, atât de umed şi verzui era totul.

Înainta anevoios, străduindu-se să ţină pasul cu Jeremy, dar picioarele îi alunecau pe cărăruia râpoasă. Îşi ridică vocea ca să se facă auzită.

— Nu pot să sufăr rubarbura, îi spuse ea, iar Jeremy privi în spate, zâmbindu-i peste umăr.

— În Brazilia, oamenii îi folosesc frunzele în loc de umbrelă.

— Prefer să mă ud până la piele.

— Aproape am ajuns la capăt.

Şi într-adevăr, câteva clipe mai târziu ieşiră din întunecimea desişurilor virgine, iar lumina sclipitoare a după-amiezii de iarnă le scăldă iarăşi feţele. Judith văzu că se găseau la marginea unei cariere de piatră, de mult abandonată. Drumul se frângea într-un zigzag de trepte de piatră, grosolan cioplite, care coborau la poalele colinei. Pârâul, al cărui susur îl auziseră tot timpul, se ivi acum din nou: se rostogolea în spume peste muchia unei stânci, formând o cascadă, şi cădea cu vuiet într-o crevasă verde smarald, năpădită de muşchi şi ferigi, înceţoşată de şuvoaiele de apă. Zgomotul era asurzitor. Pereţii carierei de piatră erau

---

27 rubarbură sau revent - (Rheum Officinale) - plantă erbacee din familia Poligonaceelor, cu frunze mari de 50-70 de centimetri şi nervuri proeminente. Se cultivă mult în ţările din nord-vestul Europei.

acoperiţi cu mesembrianthemum[28]; baza, presărată cu stânci şi bolovani, devenise de-a lungul timpului, o grădină sălbatică de rug-de-mure, troscot, caprifoi încâlcit, prihor grunţuros şi omag de culoarea untului. Aerul era dulceag, înmiresmat de aroma ca de migdal a genistrelor, precum şi de mirosul pătrunzător al algelor marine, şi Judith ştiu că se apropiaseră, în sfârşit, de plajă.

Cu deosebită grijă, ei coborâră treptele abrupte. La poalele colinei, poteca, redusă acum la un fir îngust, urmărea cursul apei curgătoare, răsucindu-se printre bolovani cu forme contorsionate, până când ajunseră la capătul celălalt al carierei, la intrarea veche. Aici, vadul înverzit, puţin adânc, se povârnea spre o poartă de lemn. Pârâul se cufunda într-o galerie de drenaj şi dispărea. Ei urcară malul, intrară pe poartă şi dădură de un drum îngust de ţară. În capătul îndepărtat se ridica un zid scund de piatră, dincolo de care zăriră stâncile şi marea. Coborând pe domeniile de la Nancherrow, ei fuseseră adăpostiţi de vegetaţia luxuriantă, dar acum erau expuşi rafalelor înteţite de vânt care se abăteau dinspre sud-est. Soarele se ascunsese între pături de nori, marea era de un albastru intens, smălţuită cu creste albe, spumoase. Străbătură drumeagul şi săriră prin pârleaz zidul de piatră. Stâncile nu erau abrupte. O potecă, brăzdată de iarbă, ducea către ţărm, printre genistre ţepoase, ferigi şi pâlcuri de primule sălbatice. Mareea era joasă şi dunele alburii de nisip se arcuiau pe plajă ca nişte mici insule. Prietenul lor de drum, pârâul, apăru iarăşi, revărsându-se peste stânci şi de aici peste nisipuri, unindu-şi apele cu talazurile printr-un canal care tăia plaja în două. Vântul şuiera. Pescăruşi treceau ţipând deasupră-le şi clocotul valurilor era continuu, spumegând pe ţărm, apoi retrăgându-se cu un vuiet asurzitor.

Aşa cum îi promisese Jeremy, câinii erau deja acolo, Tigru ud după baia în mare, iar Pekoe săpa o groapă, muşinând

---

28 mesembrianthemum - denumire grecească (“mesembria" - după-amiază şi "anthemon” - floare) dată unei specii de plantă suculentă, cu flori strălucitoare.

niscaiva mortăciuni îngropate în nisip. Altminteri, nici un suflet nu se găsea prin preajmă; doar câinii, pescăruşii şi ei doi:

— Nu vine niciodată nimeni aici? întrebă ea.

— Nu. Cred că majoritatea oamenilor nu ştiu de existenţa acestui golfuleţ. Jeremy coborî mai mult, trecând peste bolovanii cu muchii ascuţite şi Judith îl urmă cu şovăială. În cele din urmă, ajunseră la un prag lat de rocă, ieşit proeminent deasupra plajei, unde fisurile erau acoperite de alge marine şi îngălbenite de licheni.

— Cum vezi, plaja este abruptă, aşa că, atunci când fluxul mării se revarsă în potop, apa este adâncă de douăzeci de picioare, sau mai mult, şi limpede precum cristalul. Tocmai bună pentru scufundări. Ştii să plonjezi? Jeremy îi surâse.

— Da. M-a învăţat tata în piscina de la Galle Face Hotel.

— Trebuie să vii la vară să-ţi demonstrezi curajul... E un loc absolut mirific. Pe stânca asta facem picnicuri, fără teamă că termosul va fi luat de şuvoaiele fluxului, în plus, locul pare adăpostit, ferit de bătaia vântului. Ce-ar fi să ne aşezăm aici câteva clipe?

Ceea ce şi făcură, răsucindu-se puţin ca să-şi găsească o poziţie convenabilă pe roca tare. Iar Judith nu mai tremura înfrigurată, fiind încălzită de mers, de razele soarelui sclipitor, strecurate prin puloverul gros şi de prezenţa agreabilă, relaxantă a însoţitorului ei.

— Nu ştiu dacă cunoşti plaja de la Penmarron, dar este complet diferită de aceasta. E mare cât un deşert şi pustie, iar dacă vrei să te adăposteşti de vântul care suflă dinspre nord, trebuie s-o faci printre dunele de nisip. Este foarte frumoasă, dar asta-i mult mai... îşi căută cuvântul potrivit.

— Intimă, familiară? completă Jeremy.

— Da, exact ce vreau să spun. Sunt... bucuroasă că m-ai adus s-o văd. Sper că nu te-ai simţit obligat. M-am învăţat să mă descurc şi singură.

— Sunt convins. Dar nu-ţi face griji. Am vrut să vin aici. Îmi place acest loc nespus de mult. Probabil un soi de împrospătare a sufletului. El şedea cu coatele sprijinite pe genunchi, scrutând marea prin ochelari. Vezi cormoranii

cocoţaţi pe stânca de colo? Câteodată, pe vreme caldă, focile vin în acel loc şi se tolănesc la soare. Câinii aproape înnebunesc. Nu ştiu ce să mă mai fac cu ei.

Se lăsă tăcerea. Judith se gândi cum Loveday şi Walter probabil galopează acum prin tărâmurile mlăştinoase, dar mica zvâcnire de invidie, încercată când îi privise plecând, se stinsese demult. Se simţea în compania lui Jeremy aproape la fel de bine ca şi când ar fi fost singură.

După câteva clipe, Judith grăi:

— Cunoşti totul aici în cel mai mic detaliu, nu-i aşa? Mă refer la Nancherrow. Şi la familia Carey-Lewis. De parcă ar fi propriu-ţi cămin şi propria-ţi familie. Şi totuşi nu sunt.

Jeremy se înclină şi mai mult înainte:

— Îmi este cumva o a doua casă. Înţelegi? Vin aici de ani de zile. Am ajuns să-i cunosc pe Carey-Lewis fiindcă tata le este de multă vreme medic; când am mai crescut şi am început să joc rugbi şi crichet, colonelul m-a luat, ca să zic aşa, sub aripa lui, m-a sprijinit şi m-a încurajat. Este un mare aficianado[29]. A participat întotdeauna la meciurile mele, susţinând echipa din Cornwall. Iar mai târziu, a început să mă invite la vânătoare, gest extrem de amabil din partea sa, fiindcă tata n-a avut niciodată timp să-şi îngăduie plăcerea acestui sport şi astfel să răspundă ospitalităţii colonelului.

— Şi copiii? Adică Athena şi Edward. Şi ei sunt prietenii tăi?

— Sunt cu mult mai mici decât mine, dar da, pot să spun că-mi sunt prieteni. Când Athena a mers prima oară la baluri, mi s-a încredinţat responsabilitatea de a-i fi partener, nu că ar fi dansat vreodată cu mine, dar eram considerat demn de încrederea de-a o însoţi şi aduce teafără acasă.

— Nu te deranja că nu dansa cu tine?

— În general, nu. Cunoşteam multe alte fete.

— Este foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Fermecătoare! La fel ca mama ei. Bărbaţii se topesc după ea.

— Şi Edward?

— Pe Edward îl cunosc foarte bine. Când eram student la

---

29 Corect aficionado(sp) – amator. (Nota corectorului.)

medicină, o duceam în permanenţă prost cu banii. De aceea, colonelul mi-a oferit o slujbă pe perioada verii. Am putea zice un post de preceptor, ca să mă exprim mai precis. Edward n-a fost niciodată prea studios şi avea nevoie de îndrumare pentru a-şi lua examenele şi a intra, în cele din urmă, la colegiul Harrow. L-am instruit, de asemenea, în tenis şi crichet. Obişnuiam să mergem la Penzance şi navigam cu un vas cu pânze luat de la clubul de acolo. Era minunat. Aşa că vezi, mi-am petrecut mult timp pe aici şi pe la ei.

— Înţeleg acum.

— Ce anume?

— De ce pari să fii un membru al familiei.

— Oricine în situaţia mea s-ar fi integrat. Dar tu? Ai avut idee la ce să te aştepţi când ai fost invitată în weekend la Nancherrow?

— Nu prea.

— Prima impresie este, într-un fel, o experienţă, însă nu cred că te simţi copleşită.

— Nu. Judith chibzui o clipă la acest aspect. Poate fiindcă sunt cu toţii atât de drăguţi. Dacă n-ar fi fost aşa, m-aş fi înfricoşat puţin, fiindcă totu-i atât de... opulent. Vreau să spun, majordom, ponei, cai de călărie, doică, partide de vânătoare. N-am cunoscut pe nimeni în Anglia care să aibă majordom. În Ceylon este altfel, pentru că toată lumea are servitori, dar majoritatea oamenilor de aici au doar o bucătăreasă. Este... este colonelul Carey-Lewis putred de bogat?

— Nu mai mult decât orice alt moşier din Cornwall.

— Dar...

— Averea aparţine Dianei, unicul copil al unui gentleman foarte înstărit, pe nume Lord Awliscombe. La moartea lui, ea a moştenit totul.

Se pare că Diana fusese binecuvântată cu toate darurile de pe pământ.

— Trebuie să fi avut o ursitoare foarte specială, ca să fie aşa de frumoasă, bogată şi fermecătoare. Majoritatea oamenilor s-ar mulţumi doar cu unul dintre aceste bunuri. Şi nu numai frumoasă, ci încă tânără. N-ai crede că are copii

atât de mari.

— Avea doar şaptesprezece ani când s-a măritat cu Edgar.

— Edgar! Ăsta-i numele de botez al colonelului?

— Da. Este. Desigur mult mai în vârstă decât Diana, dar a adorat-o toată viaţa şi, în cele din urmă, a cucerit-o. Iar căsnicia lor n-a fost tulburată niciodată.

— Dacă o iubeşte atât, nu-l supără oameni ca Tommy Mortimer?

— Crezi c-ar trebui? Jeremy râse.

Judith se simţi jenată, ca şi când vorbele ei ar fi fost rostite de o persoană teribil de mărginită şi de formalistă.

— Nu, sigur că nu. Doar că pare... el pare... Se împotmoli. Mă întreb dacă nu-i actor?

— Din cauza gesturilor expansive şi a vocii mieroase? O greşeală lesne de făcut. Nu, nu este actor, ci bijutier. Familia lui deţine un magazin de argintărie pe Regent Street. Ştii, unde oamenii se duc să cumpere cadouri costisitoare de nuntă, inele de logodnă şi alte lucruri. Mama a fost odată acolo, doar ca să-şi facă găuri în urechi. Mi-a spus că a ieşit simţindu-se ca un milionar.

— Nu-i căsătorit? Bineînţeles, mă refer la Tommy Mortimer.

— Nu. Declară că o iubeşte doar pe Diana, dar cred că adevărul e altul. Îi place burlăcia, să se joace cu dragostea, să aibă aventuri galante. A şovăit întotdeauna să renunţe la libertatea lui. Dar este cel mai apropiat prieten al Dianei. Îi poartă de grijă când ea vine la Londra, după cum şi el poposeşte aici când simte nevoia unei mici relaxări şi a unei plimbări în aer curat.

Totuşi, lui Judith îi era încă dificil să priceapă.

— Şi pe colonel nu-l deranjează deloc?

— Nu cred. El şi Diana şi-au rostuit astfel vieţile încât fiecare să-şi vadă de propriile interese. Diana are cuibuşorul ei la Londra unde se retrage uneori când vrea să evadeze. Edgar urăşte Londra. Se duce acolo numai când discută cu agentul său de bursă sau când urmăreşte partidele de crichet de la Lord’s. Şi niciodată nu doarme în casa Dianei, ci stă la clubul său. În esenţă, este un provincial. Întotdeauna a fost. Viaţa sa este Nancherrow, ferma şi domeniul, vânătorile şi

câteodată pescuitul de somon în Devon. De asemenea, este magistrat şi face parte din Consiliul districtual. Un om permanent ocupat. În plus, aşa cum am menţionat deja, este mult mai bătrân decât Diana. Chiar dacă ar fi dorit, n-ar fi putut ţine pasul cu toate distracţiile care-i plac ei.

— Care-s astea?

— Oh, cumpărăturile şi jocul de bridge, dineurile la Londra, cluburile de noapte, concertele şi teatrul. Odată, l-a luat şi pe el la concert şi Edgar a moţăit aproape tot timpul. După părerea lui, singurele melodii frumoase sunt „Dacă ai fi unica fată de pe lume” şi „Pământul speranţei şi al gloriei”.

Judith surâse şi grăi:

— Mi-e foarte simpatic. Are o înfăţişare atât de blândă.

— Este bun cu adevărat. Şi e, de asemenea, penibil de timid. Dar se pare că tu ai discutat destule cu el şi ai spart gheaţa...

În acest punct, interludiul lor liniştit fu curmat brusc. Sătui de nisip şi mare, câinii veniră în căutarea lor, căţărându-se pe stânci. Tigru era leoarcă după al doilea înot, iar blana lui Pekoe prinsese o pojghiţă de nisip umed. Comportamentul lor părea să arate că se plictisiseră de acele locuri şi că doreau să-şi continue plimbarea. Totodată, soarele dispăruse sub o perdea de neguri, marea devenise cenuşie, vântul se înteţise şi, hotărât, era timpul să se urnească din loc.

Nu se întoarseră pe drumul pe care veniseră, prin grădinile sălbatice, ci pe poteca de ţară, mergând agale de-a lungul coastei o milă sau mai mult. Apoi, se depărtară de mare, urcară un vad abrupt, înconjurat de stejari strâmbi şi chirciţi de vânt, pe unde curgea o vână liniştită de apă. Când ajunseră la capătul acesteia, se pomeniră deja în apropierea mlaştinii, dar cotiră spre dreapta, pe un drumeag care ducea la Nancherrow, printre islazuri, unde păşteau cirezi de vaci de lapte. La marginea acestor păşuni, în loc de porţi, se ridicau vechi pârleazuri, lespezi de granit ce astupau şanţurile adânci.

— Primele îngrădituri pentru vite din Anglia, remarcă Jeremy, trecând peste aceste obstacole, şi mult mai eficiente decât porţile, fiindcă drumeţii şi hoinarii nu le pot lăsa

deschise.

Tigru sări peste dalele de piatră ca la curse sau la hărţuirea vânatului, dar Pekoe se poticni lângă prima şi trebui să fie purtat în braţe.

Când ajunseră din nou la Nancherrow, se făcuse aproape ora cinci şi după-amiaza se stingea încet în amurg. Acum, norii împânziseră cerul, soarele se întunecase de-a binelea, crepusculul îşi întindea umbrele.

Judith era ostenită. Pe când se apropiau de casă, de-abia târându-şi picioarele pe ultima porţiune a aleii, ea întrebă:

— S-o fi întors Loveday?

— Mai mult ca sigur. Walter n-ar fisca să-i prindă întunericul.

Acum, până şi câinii înaintau anevoie, mişcându-şi lent labele, dar se găseau deja la mică distanţă de conac. Arborii se răreau, drumul de acces şerpuia domol şi clădi Fea se ivi la orizont, luminile strălucind la ferestre şi deasupra intrării principale. Totuşi, nu intrară pe acolo, ci ocoliră prin spate, pătrunzând în sala de arme.

— Regula casei, îi explică Jeremy. Câinii n-au voie în celelalte încăperi până ce nu s-au zvântat. Altminteri, toate canapelele şi covoarele ar fi permanent murdare. El umplu vasele de email cu apă proaspătă şi rămase privind cum beau câinii. Potolindu-şi setea, ei se scuturară, apoi se tolăniră recunoscători în coşurile lor.

— Asta e, spuse Jeremy. Haide s-o căutăm pe Mary. Pesemne ne aşteaptă deja, cu ibricul pe foc. Vreau să mă spăl pe mâini. Ne întâlnim în camera copiilor.

Judith urcă anevoie scara, îndreptându-se spre dormitorul său. I se păru acum diferit: câtuşi de puţin nou şi necunoscut, ci familiar. Se întorsese la Nancherrow, însă nu se mai simţea ca atunci când văzuse casa pentru prima oară. De-acum se considera unul dintre locatarii obişnuiţi, deja acceptaţi, iar aceasta era camera ei. Îşi scoase puloverul gros, îl azvârli pe pat, intră în baie să se spele cu săpunul parfumat şi se şterse pe prosop. Apoi, îşi perie părul răvăşit de vânt şi şi-l prinse la spate într-o coadă. Chipul său reflectat în oglindă era împurpurat de mişcarea în aer liber. Căscă. Fusese o zi lungă

şi încă nu se sfârşise. Stinse lumina şi porni spre camera copiilor.

Jeremy, ajuns deja acolo, stătea împreună cu Mary şi Loveday la măsuţa de ceai, ungându-şi cu unt o plăcintă de ovăz.

— Nu ştiam unde ai dispărut, spuse Loveday când Judith li se alătură. Ai zăbovit o veşnicie. Mary şi cu mine ne gândeam să trimitem pe cineva să te caute. Judith îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ei. Era un soi de cerească beatitudine că putea, în sfârşit, să-şi odihnească, picioarele. În sobă, focul ardea cu vâlvătăi şi Mary trăsese draperiile peste priveliştea serii în asfinţit.

— Ţi-a plăcut golfuleţul?

— Este foarte frumos.

— Cum preferi ceaiul? o întrebă Mary. Cu lapte şi fără zahăr? Ai nevoie de o ceaşcă bună după o asemenea plimbare. Tocmai îi spuneam lui Jeremy că nu trebuia să te poarte atâta cale.

— Nu m-a deranjat. M-am simţit bine. Ţie cum ţi-a mers, Loveday?

— Minunat! Loveday avusese o după-amiază perfectă, plină de aventuri. Tinkerbell sărise peste un pârleaz din bârne, iar Ranger se speriase de un sac zdrenţuit care fâlfâia agăţat de un tufiş de mărăcini, însă Walter fusese uimitor şi izbutise să-i stăpânească panica şi să-l liniştească.

— Am crezut într-adevăr că o să urmeze un dezastru.

Sus, pe terenurile mlăştinoase, îşi lăsaseră caii să galopeze mile întregi, până ce-i simţiră plini de spumă; fusese raiul pe pământ şi aerul atât de limpede încât văzuseră până departe, în zare. Şi Loveday plutise ca în al nouălea cer şi de-abia aştepta să mai călărească împreună cu Walter.

— M-am distrat mult mai bine decât cu tati, fiindcă el e întotdeauna prea grijuliu.

— Sper că Walter nu te-a expus la riscuri, spuse Mary cu severitate.

— Of, Mary, eşti aşa pisăloagă. Îmi pot purta şi singură de grijă foarte bine.

Isprăviră în cele din urmă de mâncat şi de băut, după ce se

tot îndopară cu plăcinte calde, prăjiturele din aluat fraged, biscuiţi şi sandvişuri. Jeremy se sprijini de spătarul scaunului şi se întinse cu voluptate. Lui Judith îi fu teamă că scăunelul s-ar putea sfărâma în ţăndări sub greutatea lui. Dar nu se întâmplă aşa.

— N-aş vrea, dar pur şi simplu trebuie să plec. Altfel n-o să ajung acasă la timp pentru cină, spuse el.

— Nu-mi imaginez cum de te mai poţi gândi la mâncare după ce te-ai umflat, cu plăcinte, îi zise Loveday.

— Vorbeşte în numele tău.

Se ridică în picioare şi în acelaşi timp uşa se deschise şi apăru Diana.

— Ei bine, iată-vă pe toţi laolaltă, ghiftuiţi. Şi ce drăguţ arătaţi!

— Aţi servit ceaiul, doamnă Carey-Lewis?

— Da, familia Parker-Brown a plecat, fiindcă trebuia să meargă la o petrecere. Iar bărbaţii s-au cufundat în lectura ziarelor. Jeremy, văd că te pregăteşti să ne părăseşti.

— Mă tem că da.

— Ne-a făcut deosebită plăcere că ai venit în vizită. Transmite salutările mele părinţilor tăi...

— Vă mulţumesc pentru prânz şi pentru toate. Mă duc să-mi iau rămas bun de la colonel şi de la Tommy.

— Te rog. Şi nu uita, te aşteptăm cât de curând.

— Nu ştiu când o să fie posibil, deşi mi-ar plăcea. La revedere, fetelor. La revedere, Judith. Mi-a părut nespus de bine să te reîntâlnesc. La revedere, Mary... O sărută pe obraz. Şi ţie, Diana. O sărută şi pe ea, porni spre uşă, o deschise, flutură scurt din mână şi dispăru.

— N-a fost niciodată genul de om care să-şi piardă timpul, spuse Diana zâmbind. Un tânăr cu adevărat simpatic! Şi se instală în colţul canapelei, aproape de foc. Fetelor, vreţi să coborâţi la masă ori să cinaţi cu Mary?

— Trebuie să ne schimbăm pentru cină? întrebă Loveday.

— Oh, draga mea, ce întrebare stupidă! Bineînţeles că da.

— În cazul ăsta, prefer să stau aici şi să mănânc ouă jumări sau altceva.

Diana îşi încreţi sprâncenele frumoase.

— Şi tu, Judith?

— Îmi plac ouăle jumări, îi răspunse ea. În plus, n-am nicio rochie de schimb.

— Bine, dacă amândouă vreţi aşa, am să-i spun lui Nettlebed să vă aducă tava sus. Scotoci în buzunarul cardiganului său gri şi-şi scoase ţigările şi bricheta de aur. Judith, cum rămâne cu minunata cutie pe care ai adus-o? Mi-ai promis că mi-o arăţi după ceai. Vino cu ea aici ca să ne uităm acum.

Astfel că în următoarele zece minute se desfătară privind fermecătoarea cutie de lemn de cedru şi urzeala micii încuietori. Diana era vrăjită de frumuseţea ei, admiră fiecare detaliu al comorii lui Judith, deschizând şi închizând sertăraşele, promiţându-i colecţia sa de scoici de Kauri[30].

— Ai putea-o folosi drept casetă pentru bijuterii. Ca să-ţi păstrezi inelele şi alte giuvaiericale. Ar fi în deplină siguranţă.

— Nu am nici inele, nici giuvaieruri.

— O să le agoniseşti. Diana înclină capacul pentru ultima oară şi încuie broasca. Unde ai de gând s-o ţii?

— Presupun că la mătuşa Louise... Am s-o duc acolo la mijlocul trimestrului.

— Da, spuse Loveday, bestia de infirmieră refuză să cedeze un colţişor din dulapul de Cruce Roşie.

— De ce n-o laşi aici? întrebă Diana.

— Aici?

— Da, la Nancherrow. În dormitorul tău. Astfel, de fiecare dată când vei veni la noi, o vei găsi aici.

— Dar... (Deci, va fi invitată din nou, fu tot ce îi trecu lui Judith prin minte. Această vizită nu era prima şi ultima. Va mai fi poftită la Nancherrow.) Dar n-o să vă încurce?

— Câtuşi de puţin. Şi data viitoare trebuie să-ţi aduci hainele şi să le laşi de asemenea aici, ca şi cum acesta ar fi căminul tău. Astfel, n-o să mai umbli încoace şi încolo îmbrăcată în vechiturile Athenei.

---

30 Kauri (din limbă hindusă) - varietate de scoici ale unor mici gasteropozi care se găsesc pe ţărmurile Oceanului Indian. O specie asemănătoare de melci se întâlneşte şi pe coastele britanice.

— Mi-a făcut plăcere să le port. N-am avut niciodată un pulover din caşmir.

— Atunci, păstrează-l. O să-l punem în dulapul tău. Începutul garderobei tale de la Nancherrow.

* * *

Lavinia Boscawen, care se împăcase demult cu gândul că cei foarte bătrâni nu au nevoie decât de puţin somn, stătea întinsă în patul ei dublu, moale ca puful, cu faţa întoarsă spre fereastră, şi privea cum se subţiază întunericul nopţii odată cu revărsatul zorilor. Draperiile erau date într-o parte şi-n alta, trase cât se putea de mult, fiindcă ea considera dintotdeauna umbrele beznei, stelele clipind înfiorate pe boltă, miresmele şi sunetele nopţii mult prea preţioase pentru a-ţi fi ascunse.

Draperiile erau foarte vechi... dar nu la fel de vârstnice ca doamna Boscawen însăşi, totuşi numărau tot atâţia ani cât trăise ea în Casa Dower, ceea ce însemna aproape jumătate de veac. Razele soarelui şi uzura le decoloraseră şi le zdrenţuiseră; textura odinioară groasă, acum asemeni lânii unei oi bătrâne, se destrămase pe ici pe colo, tivul cu panglică extrafor şi şnururile de strâns în părţi se deşiraseră şi abia se mai ţineau într-un fir de aţă. Dar nu conta. Fuseseră frumoase odată, ea le alesese şi le îndrăgise. Cu siguranţă, aveau să-i supravieţuiască.

Nu ploua în această dimineaţă, fapt căruia îi era recunoscătoare. În timpul iernii, căzuseră multe ploi şi, cu toate că la cei optzeci şi cinci de ani ai săi încetase să mai colinde prin sat ori să hoinărească în plimbări lungi şi sănătoase, îi era totuşi plăcut să ştie că poate ieşi în grădină, ca să petreacă o oră sau două, învârtindu-se de colo-colo, în aerul dulce şi curat, acoperindu-şi trandafirii cu paie sau adunând în grămezi frunzele de narcise, odată ce florile aurii li se veştejiseră. Pentru această îndeletnicire, avea un scăunel de îngenuncheat, pe care nepotul ei Edgar îl concepuse şi îl făcuse anume pentru ea la tâmplăria din sat:

era capitonat cu un strat de cauciuc ca să-i protejeze de umezeală genunchii bătrâni şi avea mânere solide, bune de apucat când dorea să se ridice în picioare. O invenţie simplă, dar atât de practică. Exact în spiritul lui Edgar însuşi, pe care Lavinia îl îndrăgise ca pe un fiu, de vreme ce nu fusese binecuvântată să aibă proprii copii.

Cerul pălea. O zi de duminică frumoasă, deşi rece. Îşi aminti că Edgar şi Diana veneau la dejun, aducându-i pe Loveday, Tommy Mortimer şi pe colega de şcoală a lui Loveday. Tommy Mortimer era o veche cunoştinţă, întâlnită în desele ocazii când acesta părăsea Londra şi evada în weekend, în provincie, la Nancherrow. Întrucât el era prietenul Dianei, atent, afectuos, o sursă inepuizabilă de complimente exagerate, înflorite, Lavinia îi suspectase profund purtarea la început, bănuindu-l de intenţii dezonorante; de dragul lui Edgar, încercase resentimente surde faţă de Tommy, văzând cum îi dă mereu târcoale Dianei, cu galanteriile sale sufocante. Dar, cu trecerea timpului, Lavinia îşi formă propria părere despre Tommy Mortimer, realizând că nu reprezintă nici un pericol pentru căsnicia lui Edgar şi astfel fu în stare să se amuze de manierele lui extravagante şi chiar să se ataşeze de el ca de un om curtenitor. Cât despre colega de şcoală a lui Loveday, aceasta îi era complet necunoscută. Dar va fi interesant de descoperit ce fel de fată îşi găsise să aducă aici în weekend neastâmpărata şi capricioasa de Loveday.

Cu alte cuvinte, o ocazie deosebită. La prânz, urma să servească doi boboci de raţă, legume proaspete, un sufleu de lămâie şi compot de nectarine. Pe raftul din cămară se afla, de asemenea, un excelent Stilton[31].

Lavinia trebuia să-i amintească lui Isobel să pună la rece vinul alb de Rin.

Isobel! La vârsta sa înaintată, Lavinia avea puţine griji. Încă din anii de maturitate, ajunsese la concluzia că era inutil să se frământe în legătură cu lucrurile asupra cărora nu avea

[31] Stilton - varietate superioară de brânză din localitatea cu acelaşi nume.

nici un control. Acestea includeau propria sa moarte, vremea, şi, în ultimul timp, nefericitul şir de evenimente ce se derulau în Germania.

Aşa că, după ce citea ziarele cu conştiinciozitate, îşi îndrepta gândul cu fermitate spre alte lucruri: să comande un nou soi de trandafiri, să taie crengile uscate ale arbuştilor, să răsfoiască romanele din bibliotecă, să scrie epistole şi să le citească pe cele primite de la vechi prietene. Apoi, lucra să-şi termine goblenul şi discuta zilnic cu Isobel despre problemele micii gospodării. Însă Isobel începuse s-o cam îngrijoreze. Cu doar zece ani mai tânără decât Lavinia, pe bătrâna menajeră o părăsiseră puterile şi era într-adevăr depăşită de treburile casei, care constituiseră esenţa vieţii ei în ultimele patru decenii. Din când în când, Lavinia îşi aduna curajul şi aducea vorba despre pensionarea lui Isobel, dar aceasta devenea atunci arţăgoasă şi supărăcioasă, de parcă Lavinia ar fi încercat să se debaraseze de ea şi, inevitabil, urmau două, trei zile umbrite de pică şi de susceptibilităţi exagerate. Totuşi, ajunseseră la un compromis şi acum nevasta poştaşului urca dealul din sat în fiecare dimineaţă. Angajată să facă „muncile grele”, ea se infiltrase treptat dincolo de uşile bucătăriei şi preluase şi restul treburilor casnice – lustruirea podelelor, curăţarea cu peria a plăcilor de ardezie de pe verandă şi, în general, dereticarea tuturor odăilor care să arate strălucitor şi să fie plăcut mirositoare. La început, Isobel tratase această paşnică fiinţă cu dispreţ suveran, ceea ce pleda în favoarea soţiei poştaşului care rezistase unei lungi perioade de necooperare; învinsese în cele din urmă ostilitatea lui Isobel, sfârşind prin a se împrieteni. Dar soţia poştaşului nu venea duminicile şi prânzul avea să însemne multă trudă pentru Isobel. Lavinia îşi dorea s-o poată ajuta puţin, deşi nu mai era în stare să facă ceva mai mult decât să fiarbă un ou. Însă era întotdeauna în joc orgoliul ţâfnoasei Isobel şi, la sfârşitul zilei îi venea mai uşor dadă nu se amesteca.

Undeva, în grădină, o mierlă cânta ca un flaut nevăzut. Jos, la parter, o uşă fu deschisă şi apoi trântită. Lavinia se propti în grămada de perne moi, se răsuci şi întinse mâna după

ochelarii aşezaţi pe noptieră. Era o noptieră destul de mare, asemeni unui birouaş, datorită puzderiei de obiecte mărunte, dar importante, pe care obişnuia să şi le ţină la îndemână: ochelarii, paharul cu apă, cutia cu biscuiţi pentru ceai, un bloc de hârtie, un creion ascuţit în cazul în care vreo idee sclipitoare îi fulgera prin minte în miez de noapte; o fotografie a răposatului ei soţ, Eustace Boscawen, holbându-se cu severitate din chenarul de catifea albastră, Biblia şi cartea ei preferată, „Turnurile din Barchester”. Probabil, o recitea pentru a şasea oară, dar Trollope[32] era un romancier care o reconforta; parcurgând filele cărţii se simţea ca şi cum cineva ar fi condus-o de mână şi ar fi purtat-o îndărăt în timp, într-un trecut patriarhal.

Se forţă să se întindă după ochelari. Un lucru bun măcar, îşi spuse ea în sine, cel puţin proteza dentară nu-i rânjea sfidător dintr-un păhărel cu apă, ca la alţii. Era mândră de dinţii ei. Câte femei la optzeci şi cinci de ani mai aveau încă dantura intactă? În orice caz, puţine la număr. Iar cele care îşi dăduseră obştescul sfârşit nu mai contau acum. Lavinia putea încă să zâmbească şi să râdă fără teama de a supăra pe cineva, arătându-şi gura ştirbă şi placa glisantă.

Privi la ceas: şapte şi jumătate. Isobel urca scara. Auzea treptele scârţâind şi paşii ei opintiţi, de om bătrân, traversând palierul. Un ciocănit pripit; uşă se deschise şi ea apăru purtând pe o tavă un pahar cu apă fiartă în care plutea o tămâie. N-ar mai trebui să persiste în acest vechi obicei; Laviniei îi mergea destul de bine şi fără acest păhărel. Dar Isobel îi servise limonada fierbinte în fiecare dimineaţă, timp de patruzeci de ani şi nu avea de gând să se oprească acum.

— Bună dimineaţa. E destul de rece afară, îi spuse ea. Făcu loc pe noptieră şi aşeză tava. Mâinile îi erau noduroase şi înroşite, încheieturile inflamate din cauza artritei şi purta o

---

32 Anthony Trollope - (1815-1882) scriitor englez. Romanul său "Turnurile din Barchester", localizat în vestul Angliei, înfăţişează cu o ironie ilară monoţonia vieţii cotidiene provinciale şi creează o galerie de portrete memorabile ale reprezentanţilor diverselor clase sociale.

rochie albastră din bumbac şi un şorţ alb cu pestelcuţă[33].

Mai demult, îşi acoperise creştetul cu o bonetă albă din bumbac, ţuguiată şi urâtă, însă Lavinia o convinsese în cele din urmă să renunţe la acest semn de servitute. În fapt, arăta mult mai bine astfel, dezvăluindu-şi vederii părul cenuşiu, ondulat, strâns la spate în conci şi prins cu spelci[34] negre.

— Oh, îţi mulţumesc, Isobel.

Isobel străbătu camera ca să închidă fereastra, împiedicând astfel să mai răzbată încoace cântecul mierlei. Ciorapii îi erau negri, gleznele umflate deasupra pantofilor uzaţi, strânşi în curele. Ea însăşi ar fi trebuit să zacă în pat şi să fie servită cu băuturi calde, fortifiante. Lavinia îşi dorea să nu se mai simtă atât de vinovată.

Grăi sub impulsul momentului:

— Sper că n-o să ai prea multe de făcut azi. Probabil ar trebui să nu mai dăm dejunuri.

— Asta-i acum, vă rog să nu începeţi iarăşi. Isobel aranja aferată draperiile, agitându-se fără rost şi dându-şi importanţă de parcă ar fi copleşit-o treburile. Vă purtaţi ca şi când aş fi cu un picior în groapă!

— Nu-i deloc adevărat. Vreau doar să fiu sigură că n-o să te snopeşti cu munca.

Isobel scoase un hohot sforăitor:

— Nu-i nici o şansă. Oricum, totu-i aproape pregătit. Masa este aşezată de ieri seară, când aţi servit cina în cameră, şi toate legumele sunt fierte. Am cumpărat nişte verze de Bruxelles minunate, de-abia atinse de chiciură şi le-am rumenit crocant. Acum, cobor să fac sufleul. Loveday n-ar fi mulţumită dacă n-aş prepara şi un sufleu.

— O răsfeţi, Isobel, ca toată lumea de altfel.

Isobel smârcâi de câteva ori, trăgând aer pe nas.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, toţi copiii Carey-Lewis sunt răzgâiaţi, dar se pare că nu-i nicio pagubă. Se opri şi ridică de jos capotul din lână al Laviniei, care alunecase de pe scaun

---

33 pestelcă, pestelcuţă - partea de sus a unui şorţ.

34 spelcă - ac de păr.

pe podea. Iar eu n-am aprobat niciodată s-o trimită pe Loveday la şcoala aia... Ce rost are să faci copii dacă îi trimiţi la mile depărtare?

— S-au gândit, presupun, că aşa era cel mai bine. Oricum, asta-i de domeniul trecutului şi se pare că ea s-a acomodat la St. Ursula.

— E semn bun că şi-a adus o prietenă. Dacă s-a împrietenit cu colegele de şcoală, înseamnă că nu se simte stingheră.

— Da, ai dreptate. Dar trebuie să ne amintim că nu-i treaba noastră.

— Poate, însă avem dreptul la o părere, nu-i aşa? După ce ţinu să facă această subliniere, Isobel se îndreptă spre uşă. V-ar plăcea un ou prăjit la micul dejun?

— Îţi mulţumesc, dragă Isobel, aşa trataţie mai zic şi eu!

Isobel se retrase. Paşii ei, făcuţi cu prudenţă pe scara arcuită, se stinseră încet. Lavinia şi-o închipui coborând grijulie treaptă cu treaptă, cu mâna încleştată pe balustradă. Sentimentul de vină nu i se risipise, dar ce putea face? Absolut nimic. Îşi sorbi limonada fierbinte, se gândi la dejun şi hotărî să îmbrace rochia nouă, albastră.

* * *

Comportamentul lui Loveday din dimineaţa următoare sugeră limpede că mătuşa Lavinia era, dacă nu singura, una dintre puţinele persoane capabile să exercite varii influenţe asupra personalităţii ei năbădăioase. În primul rând, ea se trezise devreme ca să se spele pe cap, apoi îmbrăcă fără nici cea mai mică obiecţie tot ceea ce Mary îi pregătise de cu seară: o rochie de lână în pătrăţele, cu guler şi manşete albe strălucitoare, ciorapi albi trei sferturi şi pantofi negri cu cureluşe şi bumbi.

Găsind-o în camera copiilor, unde Mary îi usca şi-i peria părul, Judith începu să-şi facă griji în legătură cu propria-i înfăţişare. Cum Loveday arăta neobişnuit de drăguţă şi elegantă, se simţi cuprinsă de inferioritate ca o rudă săracă, nevoiaşă. Puloverul roşu-aprins din caşmir era perfect, dar...

— Nu pot să merg la dejun în pantaloni scurţi, nu-i aşa? încercă ea s-o emoţioneze pe Mary. Şi uniforma-i atât de urâtă. Nu vreau să port uniforma...

— Bineînţeles că nu. Mary era înţelegătoare şi practică la fel ca totdeauna. O să caut în dulapul Athenei o fustă drăguţă. Poţi împrumuta şi o pereche de ciorapi albi de la Loveday, identici cu ai ei, şi o să-ţi lustruiesc pantofii. Atunci, o să fii sclipitoare şi cochetă ca un bănuţ nou... Acum, pentru numele lui Dumnezeu, stai potolită, Loveday, altminteri n-o să-ţi mai usuc niciodată claia asta de păr.

Fusta, sustrasă fără scrupule din dulapul Athenei, era un kilt[35] ecosez, cu curele din piele şi catarame în talie.

— Kilt-urile sunt minunate, sublinie Mary, fiindcă oricât de gras sau de slab eşti, le poţi ajusta totdeauna. Îngenunche şi înfăşură fusta în jurul taliei lui Judith, apoi fixă curelele.

Privindu-le, Loveday chicoti:

— E ca şi cum i-ai strânge chinga lui Tinkerbell.

— Nicidecum. Ştii cum fornăie Tinkerbell aerul pe nări, ca un balon. Aşa. Este perfect! Şi lungimea-i tocmai potrivită. Îţi vine până la jumătatea genunchiului. Şi stofa are puţin roşu care se asortează cu puloverul. Mary îi zâmbi şi se săltă cu efort în picioare. Arăţi minunat. De parcă ai fi os domnesc. Acum, scoate-ţi pantofii să ţi-i lustruiască Mary bine ca să te poţi oglindi în ei.

În dimineţile de duminică, la Nancherrow micul dejun nu se servea până la ora nouă, dar chiar şi aşa, până când fetele şi Mary îşi făcură apariţia în sufragerie, ceilalţi erau deja strânşi acolo, ospătându-se cu porridge[36] şi cârnaţi prăjiţi. Încăperea era luminată de razele soarelui şi pluteau în aer arome de cafea proaspătă.

— Ne pare rău că am întârziat, se scuză Mary.

— Ne întrebam ce faceţi. Aşezată în capul mesei, Diana purta un taior din flanelă gri deschis, impecabil croit, mulat

---

35 Kilt - fustanelă plisată a muntenilor din Scoţia sau a soldaţilor scoţieni.

36 porridge - griş de ovăz, fiert în lapte.

pe trupu-i de silfidă. O bluză azurie de mătase îi scotea în relief limpezimile de safir ale ochilor şi îşi pusese cercei cu perle şi diamante, iar în jurul gâtului îi scânteia un şirag triplu de perle.

— A durat câtva timp până ne-am aranjat.

— N-are importanţă. Diana le surâse fetelor. Înţeleg perfect de bine, văzând o pereche aşa de elegantă. Mary, te-ai descurcat de minune.

Loveday se duse să-şi sărute tatăl. El şi Tommy Mortimer erau la fel de pedant îmbrăcaţi, purtând costume cu vestă, cămăşi cu guler tare şi cravate de mătase. Colonelul lăsă deoparte furculiţa ca să-şi îmbrăţişeze fiica.

— De-abia te recunosc, îi spuse el. O adevărată domniţă, gătită în rochie. Începusem să uit că picioarele tale seamănă cu...

— Of, tati, nu fi prostuţ. Arătând de parcă nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase, Loveday demonstră că nu avea intenţia să renunţe cu una cu două la comportamentul său obişnuit. Şi, uite, bătrân lacom ce eşti, ţi-ai pus în farfurie trei cârnaţi. Sper că ne-ai mai păstrat şi nouă...

* * *

Mai târziu, se deplasară cu maşina pe scurta distanţă până la Rosemullion, toţi cinci aşezaţi confortabil în enormul Daimler al colonelului. Pentru biserică, Diana îşi pusese o pălărie gri de fetru, cu o mică voaletă şic, şi întrucât ziua, senină şi însorită, era totuşi friguroasă, îşi înfăşurase în jurul umerilor o capă din vulpe argintie.

Automobilul fu parcat lângă zidul ţintirimului şi merseră în coloană pe poteca îngustă, la fel ca şi ceilalţi săteni, printre vechi lespezi de mormânt şi tise bătrâne. Biserica era mică şi foarte, foarte veche, chiar mai veche, bănuia Judith, decât cea din Penmarron. Atât de veche încât părea scufundată în pământ, aşa că pătrundeai direct din lumina sclipitoare a

soarelui într-o întunecime îngheţată, într-o atmosferă grea, mirosind a piatră umedă, a lemn putrezit, ros de carii, şi a cărţi de rugăciune mucegăite. Stranele erau tari şi groaznic de incomode, şi pe când se instalau în rândul din faţă, un clopot prinse a dăngăni cu sunet spart din turla de deasupra lor.

Slujba religioasă începu la unsprezece fără un sfert şi se prelungi mult, fiindcă vicarul, slujitorul bisericesc şi organistul, cu toţii extrem de bătrâni, aidoma bisericii, se împotmoleau din când în când. Singura persoană care părea să ştie ce are de făcut era colonelul Carey-Lewis: el păşi semeţ spre pupitru pentru a săvârşi citania şi apoi se strecură cu abilitate înapoi în strană. Vicarul îşi rosti incoerent predica, al cărei subiect fu neclar de la început până la sfârşit; se cântară trei imnuri, se strânse cheta (zece şilingi de la fiecare adult şi jumătate de coroană[37] din partea fiecărui copil), iar la urmă drept-credincioşii primiră blagoslovirea şi totul se isprăvi.

După ce îi învăluise frigul umed din biserică, pătrunzându-le până-n oase, simţiră la ieşire căldura răspândindu-li-se prin vine... Zăboviră puţin în curte, în vreme ce Diana şi colonelul schimbară câteva cuvinte cu vicarul. Părul rar şi cărunt al bătrânului ierarh i se răvăşea în bătaia vântului, iar stiharul lung se înfoia şi fâlfâia ca o pânză atârnată pe frânghie. Alţi enoriaşi, în drum spre casă, îşi duceau mâna la pălărie şi-i salutau cu respect:

— Bună dimineaţa, domnule colonel. Bună dimineaţa, doamnă Carey-Lewis...

Plictisită deja, Loveday începu să ţopăie într-un picior lângă o piatră funerară, acoperită de licheni.

— Of, hai să mergem. Ea îşi smuci tatăl de braţ. Mi-e foame...

— Bună dimineaţa, domnule colonel. Ce zi splendidă!

Într-un târziu, oamenii se împrăştiară care încotro, sosind deci timpul să plece şi ei: Colonelul se uită la ceas.

Mai sunt zece minute până la prânz, anunţă el. Aşa că vom

---

37 o coroană - monadă da cinci şilingi.

lăsa maşina aici şi ne vom continua drumul pe jos. N-o să ne strice puţină mişcare, ca să ne sporească apetitul. Haideţi, fetelor...

Porniră, apucând pe drumul îngust şi şerpuitor care urca din sat spre creasta dealului. Ziduri înalte de piatră, încununate de iederă, se aliniau de fiecare parte a drumeagului şi pe ulmii desfrunziţi, cu vârfurile avântate spre slava cerului, se adunaseră cârduri de ciori care umpleau văzduhul cu ţipete şi croncănituri. Colina deveni mai abruptă şi toată lumea răsufla greu.

— Dacă aş fi ştiut că mergem pe jos, nu m-aş fi încălţat cu pantofi cu tocuri, spuse Diana.

Tommy o înlănţui pe după mijloc.

— Vrei să te duc în braţe?

— Nu cred c-ar fi prea decent.

— Atunci, am să te îmboldesc pur şi simplu. Şi doar gândeşte-te ce splendid o să fie la întoarcere: coborând, putem fugi tot drumul. Sau să alunecăm la vale ca pe tobogan.

— Cel puţin, lumea va avea ce să clevetească.

Ignorând aceste persiflări, colonelul înainta cu paşi mari în frunte.

Cărarea cotea la dreapta, dar se părea că aici, la această întorsură râpoasă ajunseseră, în sfârşit, la destinaţie: în zidul înalt de pe partea dreaptă a drumului se vedea o poartă deschisă. Dincolo de aceasta, aleea de acces spre casă se unduia printre borduri de iarbă şi garduri vii, îngrijit tunse. Era o uşurare să păşeşti pe un teren mai neted, deşi poteca, presărată cu pietriş de mare, grunţuros, scârţâia sub tălpi.

Tommy Mortimer de-abia îşi mai ţâra picioarele, cu o ultimă sforţare de voinţă. Efortul fizic nu se număra printre pasiunile sale, cu excepţia cazurilor când se întâmpla să mânuiască racheta de tenis sau să care vreo puşcă de vânătoare.

— Crezi că o să fiu omenit cu un gin rozaliu? întrebă el cu un aer melancolic.

— Doar ai mai fost invitat aici la prânz şi-n alte dăţi, îi reaminti Diana cu energie. Ai să fii servit cu vin de Xeres sau

poate de Madera. Nici nu trebuie să ceri gin.

El oftă, resemnat.

— Scumpă fată, cât despre tine ar fi mai bine să beau cucută. Dar, recunoaşte, vinul de Madera se potriveşte numai eroinelor lui Jane Austen.

— Nici Jane Austen, nici vinul de Madera nu ţi-au pricinuit vreun rău.

Micul grup ocoli pe lângă curba desenată de gardurile de arbuşti şi Casa Dower le apăru în faţa ochilor. Nu era nici mare, nici impunătoare, însă avea o anume demnitate a stilului care impresiona chiar de la prima vedere: o clădire pătrată, simetrică şi solidă, tencuită în lapte de var, cu ferestre gotice, acoperiş gri din ardezie, cu portic din piatră, susţinut de colonade năpădite de viţă-albă. Tupilată acolo sub bolta cerului, avea aspectul unei construcţii care-şi întorsese spatele spre lume, dormind tăcută, neştiută de nimeni, nepăsătoare la scurgerea timpului, uitată în adâncă amorţire de mult mai multă vreme decât şi-ar fi putut închipui vreo fiinţă omenească. Nu fu nevoie să ciocăne, nici să sune clopoţelul nichelat. Pe când colonelul se apropia, uşa se deschise şi o femeie vârstnică ieşi în portic. Purta o uniformă de jupânească, cu şorţ din muselină şi bonetă din acelaşi material, îndesată peste părul sur şi tivită cu panglică de catifea.

— Credeam că o să veniţi aici direct. Vă aşteptăm de mult.

— Bună ziua, Isobel.

— Bună ziua, doamnă Carey-Lewis. E minunat, nu-i aşa, dar încă-i răcoare. Vocea ei era ascuţită şi păstra accentele specifice regiunii Cornwall.

— Isobel, îţi aminteşti de domnul Mortimer?

— Da, desigur. Bună ziua, domnule. Intraţi, vă rog, ca să închid uşa. Să vă iau hainele, nu? Dumnezeule, Loveday, ce mult ai crescut! Şi ea este prietena ta? Judith? Daţi-mi mie blana, doamnă Carey-Lewis, s-o pun bine...

Descheindu-şi paltonul verde-închis de şcoală, Judith privea pe furiş în jurul său. Casele altor persoane erau întotdeauna fascinante. De îndată ce treceai pentru prima oară pragul unui cămin, simţeai imediat atmosfera locului şi astfel

descopereai ceva din personalitatea oamenilor care locuiau acolo. Riverview, deşi vremelnic şi oarecum sărăcăcios, fusese neîndoios căminul drag fiindcă mami se afla mereu acolo: jucându-se cu Jess, sau în bucătărie scriind liste de cumpărături pentru Phyllis; sau cuibărită în fotoliu, lângă foc, cu toate bibelourile ei mici şi frumoase în jur. Pe de altă parte, Windyridge avusese întotdeauna un aer impersonal, semănând cu un club de golf, iar acum Nancherrow, sub influenţa Dianei, se transformase într-un luxos apartament londonez, la scara unui enorm conac, de provincie.

Dar Casa Dower exercita asupra lui Judith o înrâurire pe care nu o mai simţise niciodată. Era ca şi cum s-ar fi întors în trecut. Atât de veche – cu siguranţă previctoriană – perfect proporţionată, aşa de liniştită încât, în ciuda murmurului de voci, ticăitul molcom al pendulei bunicului se putea distinge clar. Podeaua din hol era acoperită cu plăcuţe de ardezie şi aşternută cu covoare; de aici se ridica o scară circulară, curbându-se sub o fereastră gotică, cu perdele fine din bumbac. De asemenea, în aer plutea o mireasmă amestecată de veşnicie, mobile străvechi, flori, cu un uşor iz de piatră jilavă şi pivniţe reci. Nu exista încălzire centrală, doar un foc strălucitor ardea în vatră, iar printr-o uşă întredeschisă scăpărau razele piezişe ale soarelui, oglindindu-se în luciul podelei.

— Doamna Boscawen este în salon...

— Mulţumesc, Isobel.

Lăsând-o pe Isobel să care hainele la etaj, Diana le-o luă înainte, conducându-i spre uşa aceea deschisă.

— Mătuşă Lavinia. Glasul său era cald, pătruns de sinceră plăcere, iată-ne istoviţi, după ce am urcat dealul. Edgar ne-a obligat. Eşti o sfântă să tolerezi o asemenea invazie...

— Aţi, fost la biserică! Ce milostivi sunteţi! Eu n-am venit fiindcă nu mai suport, deocamdată, predicile vicarului. Loveday, maimuţico, apropie-te şi dă-mi un sărut... Şi tu, dragul meu Edgar. Şi Tommy. Ce minunat să te revăd!

Judith rămase în urmă, nu atât pentru că se intimidase, ci fiindcă erau aşa de multe lucruri de privit. O încăpere luminoasă, inundată de razele aurii ce radiau prin fereastra

înaltă de pe faţada sudică. Culori pale, tonuri de roz, crem şi verde, puţin şterse acum, dar niciodată izbitor de intense. O bibliotecă lungă, plină de volume legate în piele; o vitrină din lemn de nuc, conţinând un serviciu de farfurii Meissen pentru desert; o oglindă veneţiană, împodobită cu flori din sticlă, deasupra şemineului de marmură. În vatră pâlpâia leneş un foc de cărbuni, dar lumina soarelui estompa strălucirea flăcărilor, scăpărând în curcubeie subţiri ce tremurau pe ţurţurii unui candelabru de cristal. Şi erau flori, multe flori. Mai ales crini cu parfum ameţitor. Totul orbea prin strălucire.

— Judith!

Tresărind, realiză că Diana o strigase pe nume. Ce neplăcut dacă doamna Boscawen ar considera-o prost crescută sau lipsită de jenă!

— Îmi pare rău.

Diana surâse.

— Parcă eşti hipnotizată. Vino să o saluţi pe mătuşa Lavinia. Întinse braţul, îndemnând-o pe Judith să li se alăture. Îşi sprijini mâna de umărul ei. Mătuşă Lavinia, Judith Dunbar este prietena lui Loveday.

Deodată, se simţi cu adevărat timorată. Doamna Boscawen aştepta, stând foarte ţeapănă într-un fotoliu scund, întoarsă pe jumătate spre lumină, cu rochia albastră din lână revărsându-i-se în falduri până la glezne. Era bătrână... cam la optzeci de ani sau poate demult trecută de această vârstă. Pe sub stratul gros de pudră, obrajii îi erau brăzdaţi de zbârcituri şi, pus de-o parte, la îndemână, îşi păstra un baston de abanos cu măciulie din argint. Bătrână. Minunat de bătrână. Dar ochii de un albastru şters sticleau cu interes şi nu era greu să-ţi dai seama că odinioară fusese foarte frumoasă.

— Draga mea! Glasul îi era limpede şi doar puţin tremurător. Prinse mâna lui Judith într-a ei şi o ţinu aşa. Ce încântător că ai venit împreună cu ceilalţi! Nu-i prea palpitant aici, probabil, dar îmi place teribil să cunosc noi prieteni.

— Motivul pentru care am chemat-o pe Judith să stea la noi este că familia ei se află în Colombo şi ea n-are unde să se ducă, interveni Loveday cu grosolănie.

Diana îşi încruntă sprâncenele-i subţiri.

— Of, Loveday, asta aduce a invitaţie lipsită de căldură. Ştii că ai chemat-o pe Judith fiindcă aşa doreai. Nu m-ai lăsat în pace până când nu i-am telefonat domnişoarei Catto.

— Păi, oricum, şi ăsta a fost unul dintre motive.

— Şi încă unul bine întemeiat, o asigură mătuşa Lavinia. Apoi, îi zâmbi lui Judith. Dar Colombo pare atât de departe!

— Vor sta acolo puţin timp. Atât cât să împacheteze lucrurile şi să elibereze casa. Pe urmă, se mută la Singapore, unde tata a primit o nouă slujbă.

— Singapore! Ce romantic sună! N-am fost niciodată în sud-estul Asiei, dar am avut un văr care făcea parte din personalul guvernatorului general. El mi-a spus că locul este absolut fantastic. Petreceri tot timpul. Mama ta o să se distreze foarte bine. Acum... vino şi aşază-te undeva. Ce zi minunată! N-aş suporta să mă ghemuiesc lângă foc. Edgar, te ocupi tu de băuturi? Serveşte pe toată lumea cu un pahar de vin de Xeres. Mai avem răgaz încă zece minute până când Isobel sună gongul pentru masă. Draga mea Diana, ce veşti ai de la Athena? Când se întoarce din Elveţia?

La baza ferestrei se afla o pernă lungă. Cu atenţia distrasă, Judith se duse acolo şi îngenunche pentru a privi dincolo de veranda acoperită, spre grădina în pantă care se întindea în zare. La poalele pajiştii creştea o dumbravă de pini şi peste ramurile lor înalte se contura linia îndepărtată a orizontului albastru. Această privelişte, alăturarea dintre coniferele întunecate şi marea limpede ca vara, insuflau extraordinara senzaţie că ar fi fost purtaţi cu toţii prin magie de la Nancherrow într-o vilă din Italia, scăldată de razele soarelui meridional şi înălţată pe o colină străjuind ţărmul Mediteranei. Iluzia aceasta îi umplu sufletul de extaz.

— Îţi plac grădinile? Din nou, bătrâna doamnă i se adresa lui Judith.

— Îmi place în special aceasta, îi răspunse ea.

— Eşti un copil potrivit inimii mele. După prânz, ne vom pune hainele şi vom ieşi să ne clătim ochii.

— E într-adevăr posibil?

— Eu n-am de gând să merg, le întrerupse Loveday. Este

mult prea frig şi am văzut grădina de mii de ori.

— Bănuiesc că nimeni altcineva nu vrea, observă mătuşa Lavinia cu blândeţe. Ca şi tine, Loveday, toţi ştiu grădina foarte bine. Dar asta n-o să ne împiedice pe mine şi pe Judith să petrecem puţin timp împreună, să ne bucurăm de o scurtă plimbare şi de aerul curat. Şi apoi, putem să pălăvrăgim şi să ne cunoaştem mai bine. Cum te descurci, Edgar? Ah, iată paharul meu cu vin de Xeres. Îţi mulţumesc. Lavinia îl închină în cinstea lor. Şi vă mulţumesc mult tuturor că sunteţi aici.

— Judith! În spate, colonelul îi rostise numele. Ea se întoarse. El îi surâse. Uite-ţi limonada.

— Oh, mulţumesc.

Stătea acolo unde îngenunchease mai înainte, cu spatele la fereastră, şi întinse mâna după pahar. Loveday, care, dintr-un anume motiv, împărţea un jilţ încăpător cu Tommy Mortimer, cuibărită alături de el, primi şi ea limonada. Peste micul spaţiu care le separa, privirile li se încrucişară şi, pe chipul de spiriduş poznaş al lui Loveday, se lăţi un rânjet. Dintr-odată, i se păru lui Judith atât de nostimă şi de drăguţă, încât i se topi brusc inima de afecţiune pentru ea. Ca şi de ataşament şi gratitudine, fiindcă Loveday îi împărtăşise deja atâtea lucruri, şi acum, mulţumită ei, se afla ea, Judith, aici.

* * *

— ...acum, iată primii bulbi care răsar, omag, şofran timpuriu şi ghiocei. Vezi, este adăpost aici, aşa că mi-am făcut un obicei ca în prima zi a noului an să vin în grădină şi să descopăr dacă le-au încolţit mugurii şi le-a dat frunza. Şi arunc din casă ilexul prăfuit şi găsesc un bucheţel de flori proaspete, suficient pentru a umple o cană. Apoi, simt într-adevăr că anul a început şi că primăvara va sosi curând.

— Credeam că trebuie să aşteptăm până în seara de Bobotează. Mă refer la aruncarea ilexului. Cum se cheamă floarea asta roz?

— Călin parfumat. Miroase a vară, răsărită brusc în mijlocul iernii. Şi, asta-i hortensia mea, arată cam trist acum, dar în

toiul verii roiesc fluturii în jurul ei. Este destul de mare, nu-i aşa, şi am sădit-o abia în urmă cu doi, trei ani...

Coborau una lângă alta poteca povârnită şi prunduită. Credincioasă cuvântului dat, mătuşa Lavinia nu-şi uitase făgăduiala şi, când prânzul se isprăvise, îi trimisese pe ceilalţi înapoi în salon, ca să-şi petreacă timpul cum voiau, şi o scosese pe Judith într-un mic tur de inspecţie. Pentru această expediţie, îşi trăsese o pereche de cizme solide din cauciuc, se înveşmântase cu o pelerină imensă din tweed şi îşi legase o eşarfă pe cap. Bastonul o ajuta să se ţină bine pe picioare, servindu-i de reazem în timpul mersului.

— După cum observi, pământul meu se înclină în pantă până la poalele dealului. La capătul potecii, se află grădina de legume, iar crângul de pini marchează hotarul meu de sud. Terenul era terasat când am venit noi aici, dar eu mi-am dorit o grădină în parcele, ca nişte camere în aer liber, fiecare cu personalitatea ei, mai degrabă neprevăzută şi tainică. Aşa că am plantat tot soiul de arbuşti, garduri vii din măliniţă şi lemn-câinesc, şi am tuns intrările sub formă de boltă. Cărarea îţi captează privirile, nu crezi? Te face să tânjeşti să explorezi şi să descoperi ce se întinde mai departe. Haide, am să-ţi arăt ce vreau să spun. Vezi? Trecură pe sub primul pasaj boltit. Iată trandafirii mei. Trandafiri de altă dată. Asta-i Rosamunde, cel mai vechi dintre toţi. Pare puţin ofilit acum, dar, când înfloreşte, petalele sunt spicate cu roz şi alb. Ca nişte fetiţe în rochii de petrecere.

— De când locuiţi aici?

Mătuşa Lavinia se opri şi Judith se gândi ce plăcut e să fii în compania unui adult care nu dă semne de grabă, fericit să sporovăiască de parcă ar avea tot timpul de pe lume.

— Acum se împlinesc cincizeci de ani. Dar, vezi, când eram copil, căminul meu era la Nancherrow. Nu casa Dianei, ci vechea casă, cea care a ars. Tatăl lui Edgar era fratele meu.

— Deci aţi trăit totdeauna în Cornwall?

— Nu chiar totdeauna. Soţul meu a fost avocat al curţii regale şi apoi magistrat de instrucţie. Am locuit întâi la Londra, pe urmă în Exeter, dar ne întorceam regulat în vacanţe la Nancherrow.

— Vă aduceaţi şi copiii?

— Scumpa mea, eu n-am copii. Edgar şi Diana sunt copiii mei, iar odraslele lor îmi sunt ca nişte nepoţi.

— Oh, Doamne, ce păcat!

— De ce? Că n-am făcut copii? Ei bine, ştii, în viaţă, în ciuda tristeţilor şi regretelor, găseşti şi recompense. Şi poate aş fi fost o mamă neajutorată. Oricum, hai să nu ne lăsăm copleşite de trecut! Despre ce vorbeam?

— Despre grădină şi casă.

— Oh, da. Casa! Asta-i cel mai frumos liliac roz.

Încerc să-i îndrept creşterea ca să nu se lungească prea mult. Casa! Înţelegi, Dower aparţinea de Nancherrow. Bunica mea a trăit aici pe când era la fel de bătrână ca şi mine. Iar când soţul meu s-a retras din magistratură, am închiriat-o şi mai târziu am putut s-o cumpărăm. Am fost foarte fericiţi aici. Soţul meu a murit pe când şedea liniştit într-un şezlong, pe peluză, în faţa casei... Vezi, era vară şi foarte cald. Acum, ajungem la grădina copiilor. Cred că are să-ţi placă cel mai mult. Ţi-a povestit Loveday despre colibă?

Nedumerită, Judith clătină din cap:

— Nu.

— Nu, aşa socoteam şi eu. Ea niciodată nu s-a jucat prea mult aici. Coliba n-a atras-o nicicând la fel de mult ca pe Athena sau pe Edward. Şi asta, probabil, fiindcă era cu mult mai mică decât ei şi n-avea un alt prunc cu care s-o împartă.

— Este o căbănuţă?

— Aşteaptă şi ai să vezi. Bărbatul meu a construit-o pentru că Athena şi Edward obişnuiau să petreacă mult timp cu noi. Stăteau zile întregi aici şi, când s-au mărit, le îngăduiam să doarmă în colibă. Mult mai palpitant şi mai amuzant decât într-un cort, nu crezi? Apoi, dimineaţa, îşi pregăteau singuri propriul mic dejun...

— Are şi sobă?

— Nu are, dar nu fiindcă ne-ar fi fost teamă de foc şi că ei s-ar fi ales cumva cu arsuri. Dar există un cămin de cărămidă prin preajmă şi acolo Athena şi cu Edward îşi prăjeau slănină şi îşi fierbeau ceaiul. Hai, vino să ne uităm. Am strecurat cheia în buzunar, în caz că vrei s-o vezi pe dinăuntru...

Mergea înainte şi Judith o urma, cuprinsă de febra nerăbdării, pe sub borta împletită din ghirlande lungi de lemnul-câinelui, apoi pe treptele de piatră care coborau într-o mică livadă de meri şi peri. Aici, iarba era aspră şi alungită, mănunchiuri de ghiocei şi scile albastre înconjurau trunchiurile noduroase şi primele vlăstare de narcise şi lăcrămioare ţâşneau ca nişte săgeţi verzi din pământul roditor. În mod clar, totul avea să devină nu peste mult timp o dezlănţuire nestăvilită, primăvăratică, de galben şi alb. Deasupra, pe o creangă desfrunzită, se cocoţase o mierlă care şuiera cu foc, iar de-a curmezişul livezii, tupilată într-un colţ adăpostit, se găsea coliba. Era construită din buşteni, ca o cabană de la munte, cu acoperiş de şindrilă smolită şi două ferestre de fiecare parte a uşii vopsite în albastru. În faţă, se aflau o verandă, trepte de lemn şi o balustradă lucrată în traforaj; nu era o căsuţă de jucărie, ci una adevărată, în care adulţii puteau intra şi ieşi fără să-şi plece creştetul.

— Dar cine mai vine aici acum? întrebă Judith. Mătuşa Lavinia râse.

— Pari dezolată.

— Este atât de drăguţă şi de retrasă. Ar trebui să se joace copiii tot timpul şi să fie îngrijită...

— Dar este bine întreţinută. Eu am grijă de ea. O aerisesc permanent şi impregnez în fiecare an lemnul cu creozot[38]. Este solid construită şi, în consecinţă, destul de uscată.

— Nu-mi pot imagina de ce nu mi-a spus nimic Loveday.

— Îngrijirea colibei n-o interesează. Preferă să se umple de bălegar pe la grajduri şi să călărească poneiul. La urma urmei, nu-i strică nici astea. Şi, din când în când, vin unii copii aici. Şcoala de duminică din Rosemullion îşi ţine anual picnicurile în această livadă şi atunci coliba redevine ceea ce a fost odinioară. Se dau însă destul de des lupte dintre cele mai aprige pentru ea, băieţii vrând să le fie „fortăreaţă a pieilor roşii”, iar fetele să se joace de-a mămica şi tăticu’ Uite, ţine cheia. Du-te şi descuie uşa şi am să-ţi arăt

38 creozot - lichid uleios, extras prin distilare din gudronul de lemn.

interiorul.

Judith luă cheia şi păşi înainte, înclinându-şi capul pe sub crengile merilor care atârnau aproape până la pământ; urcă treptele verandei, potrivi cheiţa în broască şi o răsuci încetişor. Apăsă pe clanţă şi uşa trosni din ţâţâni. Simţi un miros pătrunzător de creozot şi intră. Nu era întuneric înăuntru, fiindcă mai exista şi o a treia fereastră pe peretele din spate. Văzu două priciuri de scândură, construite pe fiecare parte, sub tavanul înclinat, o masă de lemn, două scaune, rafturi pentru cărţi, o oglindă, un tablou înrămat reprezentând o pajişte împestriţată cu clopoţei albaştri, petecul de covor aşternut pe podea. O ladă de împachetat, vopsită portocaliu, servea drept dulap de bucătărie: se înălţau din ea un stog de farfurii şi ceşti desperecheate din porţelan, un ibric mânjit de funingine, o tigaie arsă. La ferestre atârnau perdele albastre în carouri şi pe paturi fuseseră aşezate pături şi perne albastre. O lampă cu parafină anina prinsă într-un belciug înfipt în grinda tavanului. Judith se lăsă furată de imaginaţie şi-şi închipui cum ar arăta coliba cu perdelele trase şi cu lampa aprinsă, răspândind în jur pâlpâiri concentrice, şi îi trecu prin gând, cu tristeţe, că probabil la paisprezece ani era deja prea mare ca să se mai complacă în asemenea jocuri inocente.

— Deci, ce părere ai?

Judith se întoarse şi o zări pe mătuşa Lavinia stând în prag.

— Perfectă.

— Ştiam că o să te farmece. Bătrâna doamnă trase aer proaspăt pe nas. Nu e umezeală, doar puţină răcoare. Sărmana colibă! Are nevoie de companie. Ne trebuie copilaşi aici, nu-i aşa? O nouă generaţie. Iscodi cu privirea în jur. Vreo urmă de şoareci? Câteodată, şoarecii de câmp pătrund în căsuţă, rod cergile şi fac găuri în lemn.

— Când eram mică, pe la zece ani, cred că mi-aş fi vândut sufletul pentru un locşor de joacă la fel ca ăsta.

— O ascunzătoare, un cuibuşor al tău. Eşti un alt şoricel de câmp.

— Bănuiesc că da. Mi-ar plăcea nespus să dorm în aer liber, într-o noapte de vară, să miros ierburile jilave, să privesc

stelele...

— Lui Loveday nici nu i-ar da prin gând să doarmă aici, singură. Spune că sunt zgomote ciudate şi năluci.

— Mie nu mi-e frică să stau afară din casă. Dar câteodată căminele întunecate pot fi cam înfricoşătoare.

— Şi singuratice. Poate de aceea îmi petrec atâta timp în grădină. Acum... Mătuşa Lavinia îşi potrivi eşarfa şi se înfăşură mai strâns în pelerina de tweed. Cred că s-a cam lăsat răcoare. Poate e timpul să ne întoarcem la ceilalţi. Probabil se şi întreabă ce ni s-a întâmplat... Zâmbi. Ghiceşti ce face Loveday acum că ne aşteaptă? Joacă marocco[39] cu domnul Mortimer.

— Marocco? De unde ştiţi?

— Fiindcă asta face întotdeauna când vine să mă viziteze. În ciuda firii ei capricioase şi voluntare, Loveday este sclava tradiţiei. Mă bucur că-i eşti prietenă. Cred că ai o influență bună asupra sa.

— Nu pot s-o opresc să fie neastâmpărată la şcoală. Din cauza asta primeşte observaţii la disciplină.

— Este foarte neascultătoare. Dar cuceritoare totodată. Mi-e teamă că farmecul ei o va duce la decădere. Aşa, acum încuie uşa şi hai să plecăm.

* * *

St. Ursula
Duminică, 23 februarie

„Dragă mami şi tati,
Îmi pare rău că nu v-am scris duminica trecută, dar am fost plecată în weekend şi n-am avut timp. Domnişoara Catto a fost foarte amabilă şi mi-a permis să merg cu Loveday în vizită la familia Carey-Lewis”.

---

39 marocco - joc cu beţişoare din lemn, os sau fildeş.

Aici, Judith se opri, zbătându-se într-o dilemă şi rozându-şi stiloul. Îşi iubea mult părinţii, dar îi şi cunoştea foarte bine şi era prudentă față de scăderile şi prejudecăţile lor, de altfel inofensive. Ceea ce sporea dificultatea de a le povesti despre Nancherrow, pur şi simplu fiindcă totul fusese incredibil de minunat şi se temea că nu vor înţelege. Ei nu se desfătaseră niciodată cu plăcerile unui asemenea stil seducător de viaţă şi nici nu aveau prieteni care să locuiască în case impunătoare ori să se lăfăie în lux şi huzur. Trăind în Orientul îndepărtat, închistaţi în convenţiile rigide ale dominaţiei britanice, deveniseră pătrunşi de principiile inflexibile ale deosebirilor de clasă, pătură socială, rasă şi privilegii profesionale, iar regula tacit acceptată părea să fie că aveai datoria să-ţi cunoşti locul în societate, important sau insignifiant, şi să nu depăşeşti barierele convenţionale.

Aşa că, dacă ar proslăvi pe larg frumuseţea şi farmecul Dianei Carey-Lewis, atunci Molly Dunbar, cea mai bănuitoare şi mai nesigură de sine dintre femei, ar putea să suspecteze că aceste comparaţii sunt făcute intenţionat şi că Judith lasă a se înţelege că mama ei este o persoană ştearsă şi anostă.

Şi dacă ar descrie minuţios dimensiunile şi grandoarea conacului Nancherrow, grădinile şi pajiştile, caii şi grajdurile, şi ar pomeni despre numărul impresionant de servitori, partidele de vânătoare şi faptul că domnul Carey-Lewis este magistrat şi membru în Consiliul districtual, atunci, tatăl ei, care-şi petrece anii în monotonie, s-ar simţi oarecum jignit. Dacă, de asemenea, ar preamări distracţiile mondene care aici se ţineau lanţ întregul weekend, cocteilurile ocazionale, partidele de bridge de după-amiaza, mesele oficiale, probabil li s-ar părea să Judith se făleşte într-un fel sau chiar îşi critică pe ascuns părinţii pentru modul lor de viaţă simplu, fără pretenţii, lipsit de ambiţii. Şi ultimul lucru din lume pe care l-ar fi dorit era să-i îndurereze în vreo privinţă sau alta. Cel puţin un aspect al problemei îi era limpede. Nu avea de gând să-l menţioneze pe Tommy Mortimer, altminteri ei ar intra în panică, conchizând că Nancherrow este o cloacă a tuturor viciilor şi i-ar scrie domnişoarei Catto, interzicându-i fiicei lor să se reîntoarcă acolo. Ceea ce era de neconceput. Avea

nevoie de un punct de referinţă, un eveniment pe care li-l putea împărtăşi. O fericită inspiraţie o străfulgeră: Jeremy Wells apărând pe neaşteptate şi sacrificându-şi după-amiaza ca s-o ia pe Judith sub aripa sa ocrotitoare şi să-i arate golfuleţul. Era ca şi când el i-ar fi sărit în ajutor a doua oară. Hotărându-se să le scrie despre el, restul epistolei părea uşor de formulat. Trase coala de hârtie în faţă şi reîncepu, de parcă-i zburau cuvintele, aşternându-se singure pe hârtie.

„Casa se numeşte Nancherrow şi mi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru. Venise acolo un tânăr, pe nume Jeremy Wells, la o partidă de vânătoare cu colonelul Carey-Lewis şi era de fapt doctorul pe care l-am întâlnit în tren, mergând de la Plymouth ia Truro, după ce am stat la mătuşa Biddy. Ce coincidentă, nu-i aşa? Este foarte drăguţ, iar tatăl lui este medicul familiei Carey-Lewis.

Sâmbătă după-amiaza, Loveday a călărit pe poneiul ei, Tinkerbell, aşa că Jeremy, plin de amabilitate, s-a oferit să mă scoată la plimbare şi am hoinărit împreună de-a lungul coastei. Acolo, sunt multe stânci şi plaje înguste. Nu seamănă nici pe departe cu ţărmul de la Penmarron.

Duminică dimineaţa ne-am dus cu toţii la biserica din Rosemullion şi după aceea am prânzit la doamna Boscawen, care este mătuşa colonelului Carey-Lewis. Este foarte bătrână şi locuieşte într-o casă veche. Se numeşte Casa Dower. A înţesat-o de obiecte antice, demodate acum, şi are o menajeră, Isobel, care o slujeşte de mulţi ani. Casa se înalţă pe un deal, deci poţi privi marea de pe culme, şi este împrejmuită de o grădină în pantă, cu terase şi garduri vii. Într-o livadă de meri se află o cabană încântătoare din lemn, unde să se joace copiii. De fapt, are dimensiuni normale, este mobilată cum trebuie şi i-ar plăcea nespus lui Jess. Doamna Boscawen (mi-a permis să-i spun mătuşa Lavinia) m-a luat să mi-o arate după prânz, am discutat mult

şi mi s-a părut foarte prietenoasă. Sper că, într-o zi, o voi vizita iarăşi.

Doamna Carey-Lewis spune că pot veni din nou să stau la Nancherrow, ceea ce este foarte amabil din partea ei. I-am trimis deja o scrisoare de mulţumire pentru ospitalitate. Săptămâna viitoare este vacanța mică de la jumătatea trimestrului şi voi pleca la Windyridge. Avem patru zile libere, de vineri până luni. Am primit o carte poştală de la mătuşa Louise şi vine să mă ia cu maşina vineri de dimineaţă. Apoi, vom merge la Porthkerris, să-mi cumpere bicicleta.

Mi-am luat cu mine la Nancherrow cutia chinezească şi am lăsat-o acolo deocamdată, fiindcă n-am unde s-o ţin la şcoală. Doamna Carey-Lewis mi-a dăruit câteva scoici Kauri pentru unul dintre sertăraşe.

Mă descurc bine la învăţătură şi am obţinut nota şapte la testul de istorie. Studiem despre Horace Walpole[40] *şi despre tratatele de la Utrecht*[41]*.*

De-abia aştept să aflu noutăţi despre noua casă de pe Orchard Road, din Singapore. Probabil, ați suferit când v-aţi luat adio de la Joseph şi de la Amah.

Cu multă dragoste şi sărutări pentru Jess.

Judith".

---

40 Horace Walpole - (1717-1797), scriitor preromantic englez. Este unul dintre creatorii aşa-numitului "roman gotic" sau "roman al ororilor şi misterelor", a cărui apariţie este legată de reînvierea interesului pentru medievalism.

41 Tratatele de la Utrecht - sistem de înţelegeri de pace încheiate între 1713-1715 în acest oraş olandez între Anglia, Franţa, Spania, Olanda, Brandenburg, Savoia şi Portugalia, participante la războiul pentru succesiunea la tronul Spaniei (1710-1714). De pe urma tratatelor de la Utrecht, cele mai mari avantaje le-a avut Anglia care a obţinut recunoaşterea stăpânirii asupra unor posesiuni franceze din America de Nord şi asupra Gibraltarului, ocupate în timpul războiului.

Judith era la Windyridge, zgâindu-se de la fereastra dormitorului său la panorama ce se deschidea spre terenul de sport şi spre golful îndepărtat, dar nu izbutea să distingă nimic foarte clar, fiindcă era moină şi cernea de sus o ploaie măruntă şi deasă. Totodată, ochii i se înceţoşară de lacrimi copilăreşti şi prosteşti, întrucât, aşa dintr-odată, tânjea amarnic de dorul de-acasă şi de-ai săi. Ceea ce era ciudat, pentru că se afla deja la mijlocul trimestrului şi nu mai încercase o asemenea stare de deprimare de când mami îşi luase rămas bun şi se despărţise de ea la St. Ursula. Într-un fel, la şcoală, nu avea timp să sufere de nostalgie, fiind atâtea de învăţat, de memorat, de realizat, de meditat adânc; atât de multe persoane se foiau în jur, răsunau aşa de multe dangăte de clopot, întregul program se intercala cu ample şedinţe de exerciţii fizice obligatorii, încât atunci când se cuibărea în pat pentru acel clasic răgaz de plâns în intimitate, era deja prea ostenită ca să mai poată face şi altceva decât să citească o clipă, două, înainte s-o fure somnul.

Iar la Nancherrow, tot pomenind despre părinţi şi Jess în timpul conversaţiilor şi tot răspunzând cuviincios la întrebări politicoase, n-avea când să i se trezească în suflet şi s-o chinuiască dorurile mistuitoare.

De fapt, în timpul acelui weekend magic, de-abia îşi amintise de mămica şi de tăticu', de parcă ei ar fi aparţinut unei lumi dispărute ori care încetase temporar să existe. Sau poate pentru că ea, Judith, înveşmântată în hainele Athenei, dobândise o nouă identitate; fără nici o legătură cu familia ei; o fiinţă absorbită doar de prezent şi de proximul lucru palpitant care urma să se petreacă.

Acum, se gândea la Nancherrow cu melancolie, dorindu-şi să fie acolo cu Loveday, în acel loc scăldat de soare, de flori şi lumină, mai degrabă decât în casa Windyridge, lipsită de suflet şi cocoţată pe deal, unde nu avea drept companie decât trei femei vârstnice. Dar bunul-simţ îi veni în ajutor zicându-şi că întreaga regiune Cornwall era înnegurată şi îmbibată de ploaie, deci şi Nancherrow suporta aceeaşi soartă. La St. Ursula, un val de tristeţe se abătu asupra dormitorului când fetele se treziră dimineaţa şi văzură

vremea mohorâtă. Imediat, mantalele de ploaie şi cizmele de cauciuc fură decretate ţinută obligatorie a zilei. La ora zece, elevele interne se revărsau pe uşa principală şi, lipăind şi împroşcând prin băltoace, înaintau spre diversele maşini parcate în curte. Întotdeauna punctuală, mătuşa Louise era deja acolo, în Roverul său, însă nu sosise încă nici o maşină pentru Loveday şi aceasta se lamentă amarnic, zvârlind nervoasă din picioare, fiindcă era obligată să aştepte până când o să apară cineva. (Într-un fel, fusese mai bine aşa pentru că Judith nu ţinea cu tot dinadinsul să i-o prezinte Dianei pe mătuşa Louise. Cele două doamne nu aveau nimic comun, iar mătuşa Louise ar fi făcut, cu siguranţă, observaţii caustice la adresa Dianei tot drumul spre casă).

Totuşi, în ciuda vremii închise, fusese o dimineaţă destul de bună. Se opriseră în Penzance la cumpărături şi intraseră la bancă să scoată nişte bani de cheltuială pentru Judith. (Dar nu bani pentru bicicletă, întrucât mătuşa Louise îi promisese că i-o va plăti ea). Se duseseră la librărie, răsfoiseră cărţi şi reviste, iar Judith îşi cumpărase un stilou nou, fiindcă îl împrumutase pe cel vechi unor colege care-i stricaseră peniţa. Apoi, băuseră ceai într-o cafenea, mâncaseră prăjituri Kunzle şi se întoarseră aici. Drumul cu maşina, prin ploaie, stând alături de mătuşa Louise care conducea totdeauna în plină viteză şi apăsa măreu cu talpa pe accelerator, îi stârnise fiori de groază, pentru a nu spune mai mult. Judith închisese ochii şi-şi aşteptase moartea instantanee când mătuşa Louise depăşise în trombă la o curbă un autobuz hodorogit care înainta cu greutate sau când gonise ca un vârtej pe panta îngustă a unui deal, fără a avea idee ce ar putea veni din sens opus. Dar, printr-un miracol, ajunseseră tefere şi nevătămate la Penmarron, iar dorul de Riverview, de mami şi de Jess o apucase în timp ce străbăteau satul, fiindcă i se păruse greşit să ruleze pe drumul principal, în loc să cotească spre estuar şi spre gară, deci către vechiul lor cămin. Şi sosind la Windyridge, senzaţia că totul era în neregulă i se accentuă când Judith desluşi prin pâcla vineţie a ploii contururile casei şi grădina pustie, fără copaci, ceea ce nu-i oferea nici primire caldă, nici mângâiere.

Hilda, menajera, le întâmpină în uşă ca să le ajute la căratul valizelor.

— O să le duc imediat sus, anunţă ea; Judith îi călcă pe urme pas cu pas, deşi cunoştea casa la fel de bine ca la Riverview. Era însă prima oară când stătea aici şi se simţea ciudat de străină. Iar totul în jur răspândea un iz greu, bizar, şi deodată tânji să se afle în oricare alt loc de pe lume, numai aici nu.

Fără vreun motiv justificat, o copleşea pur şi simplu un soi de frământ emoţional, o panică de a se găsi într-un loc şi-ntr-un moment nepotrivit. Fiindcă, la urma urmei, odaia ei, camera de musafiri a mătuşii Louise, era foarte drăguţă, iar lucrurile pe care şi le adusese de la Riverview erau rânduite cu grijă în dulap şi-n sertare. Şi biroul ei era acolo, şi cărţile sale înşirate în raft, şi flori pe noptieră. Dar nimic altceva. Totuşi, ce şi-ar mai fi putut dori? Ce altceva ar mai fi umplut golul teribil pe care-l resimţea de parcă i s-ar fi căscat o gaură în inimă?

Hilda făcu câteva remarci banale despre vremea oribilă, despre faptul că baia o avea aproape, despre prânzul care se servea la ora unu fix, şi apoi se retrase. Rămasă singură, Judith se îndreptă spre fereastră şi se lăsă pradă lacrimilor ridicole, prăpădindu-se de plâns.

Dorea cu ardoare să fie la Riverview, cu mami, cu Jess şi cu Phyllis. Tânjea cu dor după priveliştile, mirosurile şi sunetele familiare: grădina povârnită, panora mă spre estuarul liniştit, umflarea şi retragerea apelor mării odată cu mareele, pufăitul şi fluierul ascuţit al micului tren. Farmecul salonului modest, încărcat cu flori, clinchetul vaselor, în timp ce Phyllis pregătea masa în bucătărie, însoţit de murmurul continuu al vocii piţigăiate a lui Jess. Miresmele erau chiar mai evocatoare şi nostalgice. Amestecul de Vim şi săpun de lavandă Yardley emanând din bucătărie; mirosul dulceag de lemn-câinesc de la tufişurile din faţa uşii; izul puternic al algelor marine la reflux. Şi aromele de mâncare care te făceau să-ţi lase gura apă când intrai hămesit în casă. O prăjitură în cuptor sau ceapa sfârâind în tigaie...

N-avea nici un rost să şi le amintească. Nu-i făcea bine.

Riverview fusese părăsită şi închiriată altei familii. Mămica, tăticu' şi Jess se aflau acum peste mări şi ţări, în celălalt capăt al lumii. N-o să-i aducă înapoi smiorcăindu-se ca un ţânc! Găsi o batistă, îşi suflă nasul şi începu să despacheteze, umblând încoace şi încolo prin odaie, deschizând sertare şi uşi de dulap. Cotrobăi printre haine şi găsi ceva de purtat. Aici nu avea pulovere din caşmir. Doar o fustă veche şi un jerseu Shetland, care fusese spălat de atâtea ori încât îşi pierduse asprimea. Îşi perie părul, trăgând cu putere, şi această ocupaţie o calmă, apoi încercă să cugete la lucruri vesele. Bicicleta nouă pe care urmau s-o cumpere din Porthkerris azi după-amiază. Patru zile de libertate, departe de şcoală. Va merge cu bicicleta spre plajă şi va rula pe nisip. Poate se va duce să-l vadă pe domnul Willis. Îi va telefona lui Heather şi-şi vor face planuri împreună. Perspectiva de a se întâlni cu Heather îi ajungea ca să se binedispună. Treptat, mâhnirea i se risipi; îşi strânse părul cu o panglică şi coborî în căutarea mătuşii Louise.

În timpul prânzului, care consta din cotlete de berbec cu sos de mentă şi din compot de mere, mătuşa Louise se arătă curios de interesată de vizita pe care Judith o făcuse familiei Carey-Lewis.

— N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că au o grădină absolut spectaculoasă.

— Da, aşa e, plină de plante rare. Sunt hortensii pe aleea spre casă, camelii şi multe altele. În plus, au propria lor plajă.

— Cum arată fata?

— Loveday? Este neastâmpărată, însă se pare că nimeni nu se sinchiseşte. Are o doică foarte drăguţă, pe nume Mary, care calcă toată rufăria.

— O să ţi se năzărească idei mai presus de poziţia ta socială.

— Nu, nu-i adevărat. A fost cu totul altceva, dar plăcut.

— Ce părere ai despre doamna Carey-Lewis? Este în realitate la fel de fluşturatică aşa cum i s-a dus faima?

— Are o asemenea reputaţie?

— Întocmai. Îşi face veacul la Londra sau în sudul Franţei. Şi mai ales în compania unor inşi cam destrăbălaţi.

Judith se gândi la Tommy Mortimer şi decise, încă o dată, că n-ar fi prudent să-i pomenească numele. În schimb, spuse:

— Era acolo un tânăr extrem de amabil. Îl cheamă Jeremy Wells şi este doctor. Mami şi cu mine l-am întâlnit în tren când ne întorceam de la Plymouth. Ne-am nimerit în acelaşi compartiment. Nu stătea la Nancherrow, venise în vizită.

— Jeremy Wells?

— Îl cunoşti?

— Nu, dar toată lumea a auzit de performanţele sale sportive. Este căpitanul echipei de rugbi din Cornwall şi a jucat pentru selecţionata de la Cambridge. A marcat de trei ori în ultimul său meci din campionatul universitar. Îmi amintesc că am citit în ziar. A fost eroul zilei.

— Joacă şi crichet. Mi-a spus colonelul Carey-Lewis.

— Păi, bag seama, te-ai învârtit printre celebrităţi! Sper să nu ţi se pară prea plicticos aici.

— De-abia aştept să cumpărăm bicicleta!

— Asta o să şi facem azi după-amiază. Mi s-a spus că Pitway’s este cel mai bun magazin din Porthkerris, aşa că o să mergem acolo. Domnul Pitway are o furgonetă, deci o să-l rugăm să ne-o livreze cât de repede poate. Cred că n-ar trebui să te plimbi cu bicicleta pe drumul principal până când n-o ghidonezi cum se cuvine. Poţi exersa în jurul satului, ca să înveţi să semnalizezi din mână la fiecare cotitură. N-aş vrea să fiu nevoită să-i scriu mamei tale că ţi-ai sfârşit zilele sub roţile unui camion.

Mătuşa Louise izbucni în râs de parcă ar fi făcut o glumă bună şi Judith râse şi ea, deşi nu găsea că-i deosebit de amuzant.

— În ce priveşte restul weekendului, să sperăm că ploaia se va opri, ca să poţi umbla de colo-colo. Mi-e teamă că duminică trebuie să te părăsesc, fiindcă joc golf toată ziua! De asemenea, Edna şi Hilda or să plece la o aniversare, o mătuşă bătrână de-a lor împlineşte optzeci de ani şi trebuie s-o ajute la pregătiri. Aşa că ai să fii de capul tău, dar sunt sigură că te poţi distra şi singură.

Perspectiva de a petrece o zi în solitudine nu era prea atrăgătoare, dar îşi putea umple ziua liberă făcând o vizită

familiei Warren.

— Mă gândeam să-i dau un telefon lui Heather, dacă nu te superi, spuse Judith.

— Micuţa Warren? Ce idee bună! Mă bizui pe tine. Este foarte bine să păstrezi legătura cu vechii prieteni. Acum, mai vrei compot de mere? Nu? Atunci, sun-o pe Hilda să vină să strângă masa. Apoi, îmi voi bea cafeaua şi pe la două şi jumătate vom pleca la Porthkerris. O să fii gata?

— Da, bineînţeles. Judith ardea de nerăbdare.

* * *

Ploaia măruntă şi rece nu contenise. Judith şi mătuşa Louise se deplasară cu maşina la Porthkerris, care arăta mohorât şi dezolant, în rigole apele umflate curgeau şuvoi, iar în rada portului, sub cerul cenuşiu, marea clocotea. Magazinul de biciclete al domnului Pitway se înălţa la poalele dealului şi mătuşa Louise îşi parcă Roverul pe o alee învecinată. Intrară. Prăvălia mirosea a cauciuc, ulei şi piele şi peste tot erau înşirate biciclete şi triciclete, de la cele pentru copii mici care abia încep să umble, până la cele de curse, cu ghidon curbat şi lucios, considerate de Judith nepotrivite, fiindcă, pedalând într-o poziţie precară, cu capul înclinat aproape de genunchi, vedeai numai drumul de sub tine, ceea ce nu dădea nici un sens efortului fizic.

Domnul Pitway, îmbrăcat în salopetă kaki, îşi făcu apariţia şi începură să se sfătuiască în vederea luării marii decizii. În cele din urmă, se învoiră cu toţii asupra unei biciclete Raleigh, verde-închis, cu şa neagră. Avea lanţ de siguranţă, trei viteze, ghidon cu mânere solide din cauciuc, pompă pentru roţi şi o mică tolbă agăţată în spatele şeii, cu scule şi o cutie de ulei. Costa exact cinci lire sterline şi mătuşa Louise scoase galant portofelul şi extrase bancnotele.

— Acum, domnule Pitway, vreau să mi-o livraţi cât se poate de repede. Ce-aţi zice chiar azi după amiază?

— Păi, sunt singur în magazin...

— Prostii! Puteţi s-o chemaţi pe soţia dumneavoastră să vă

ţină locul o jumătate de oră. Puneţi bicicleta în furgonetă şi aduceţi-ne-o. La Windyridge, în Penmarron.

— Da, ştiu unde, dar...

— Splendid! Deci totu-i stabilit. Ne vedem în jur de ora patru. Vă aşteptăm. Mătuşa Louise era deja aproape la uşă. Şi mulţumesc pentru ajutor.

— Mulţumesc şi eu, răspunse nefericitul domn Pitway.

El se ţinu de cuvânt, vădit intimidat de mătuşa Louise. După-amiază, vremea se îndreptă uşor şi deşi văzduhurile erau încă cenuşii, iar ţarinile musteau şi şiroiau de apă, ploaia, îndatoritoare, se oprise, şi când, la patru fără cinci minute, furgoneta albastră trase în faţa porţilor de la Windyridge, Judith, care o pândise la geam, se năpusti afară ca să-l ajute pe domnul Pitway să descarce preţioasa încărcătură. Auzind şi ea scrâşnetul maşinii, mătuşa Louise o urmă pe Judith ca o umbră, doar ca să se asigure că totul era în ordine şi că bicicleta nu fusese zgâriată sau deteriorată în timpul scurtei călătorii. Măcar de data asta, după o cercetare amănunţită, mătuşa Louise nu putu găsi nici un cusur. Îi mulţumi domnului Pitway şi îi dădu jumătate de coroană pentru osteneală şi benzină. El îi primi bacşişul uşor stânjenit dar recunoscător, aşteptă până ce Judith se urcă pe bicicletă şi făcu câteva ture pe aleea ce înconjufa peluza, apoi le salută din cap, se sui în furgonetă şi plecă.

— Ei bine, spuse mătuşa Louise, cum e?

— Nici că se putea mai bine. Oh, mulţumesc, mătuşă Louise. Ţinându-se de ghidon, Judith plasă un sărut pe obrazul nereceptivei Louise. Bicicleta este nemaipomenită şi darul absolut minunat! O să am grijă de ea, este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată.

— Nu uita s-o pui în garaj, să n-o laşi niciodată în ploaie.

— Oh, nu, nici vorbă. Acum, vreau să fac o plimbare în jurul satului.

— Ştii cum funcţionează frânele?

— Da, bineînţeles.

— Atunci, hai, du-te. Distracţie plăcută!

Acestea fiind spuse, mătuşa Louise intră în casă, grăbită să se apuce de tricotat, să-şi bea ceaiul şi să-şi citească

romanul.

* * *

Judith se simţea în al nouălea cer, parcă plutea: gonind cu bicicleta la vale, pe panta dealului, străbătu satul, revăzând toate prăvălioarele bine cunoscute şi casele ţărăneşti familiare de pe strada principală. Trecu val-vârtej pe lângă oficiul poştal şi pe lângă birt, depăşi cotitura care ducea la casa parohială, apoi coborî în mare viteză, fără să pedaleze, colina împădurită ce se deşira până spre marginile estuarului. Acolo, drumul pe dig şerpuia până la apele mării. Judith apucă pe cărarea care înconjura grădina de violete şi înaintă prin noroi şi bălţoace, stropind şi împroşcând, de-a lungul potecii pline de hârtoape, care mergea paralel cu calea ferată. Aici era întotdeauna adăpost, iar rambleurile erau înstelate de o spuză de ciuboţica-cucului, cu flori galbene mirositoare. Nu-i mai păsa de cerul întunecat şi deprimant! Aerul era dulceag şi plutea o mireasmă de pământ jilav. Cauciucurile groase ale bicicletei lunecau în zbor peste hârtoape şi smârcuri. Judith se simţea mai mult decât liberă şi deborda de energie, de parcă, dacă i s-ar fi cerut, ar fi putut călători până la capătul lumii. Îi veni poftă să cânte şi fiindcă nu era nimeni prin preajmă, începu să fredoneze:

„Aprig suflă vânturile.
Peste noi s-aştern ninsorile.
Dar eu pot înfrânge urgia furtunii...”

Ajunse la marginea potecii şi la primul şir de case: clădiri mari şi importante din Penmarron, cu grădini umbroase şi tainice, împrejmuite de ziduri înalte de piatră. Pini falnici şi întunecaţi înfruntau văzduhul, iar de pe mirişti se ridicau, din când în când, stoluri de ciori croncănitoare. Judith zări gara şi Casa Riverview.

Frână, oprindu-se cu piciorul proptit în pământ. Nu intenţionase să vină până aici, dar parcă bicicleta găsise

singură drumul, ca un cal credincios, şi o purtase, în ciuda propriei voinţe, la vechiul ei cămin. Îşi aţinti privirile spre casă şi se simţi împăcată cu sine. Emoţia, deşi copleşitoare, era suportabilă. Grădina arăta îngrijit şi pe ici, pe colo, în livadă, îmbobociseră primele coprine. Şi cineva agăţase de crengile unui măr un leagăn de copil. Îi făcea bine să ştie că alţi copii locuiau acolo.

După un timp, îşi continuă drumul printre copaci, trecu de izvor, unde apa proaspătă băltea şi vântura mâl. Aici, fusese întotdeauna un loc bun de prins broaşte şi mormoloci. Poteca urca o coastă şi dădea în drumul principal, lângă biserică. Se gândi o clipă să coboare spre plajă ca să-i facă o vizită domnului Willis, dar se cam lăsase întunericul, după-amiaza se stingea în amurg, şi la bicicletă nu avea încă lumini. Data viitoare când o fi să meargă la Porthkerris, o să-şi cumpere un far mare şi o lampă roşie de semnalizare pentru spate. Acum era însă timpul să se îndrepte spre casă.

Drumul şerpuia la deal, mărginit într-o parte de câmpuri, iar în cealaltă de litoralul nisipos, uşor ondulat. Pedalând cu furie, Judith descoperi curând că urcuşul era mult mai abrupt decât îşi imaginase şi, chiar cu cele trei viteze, sufla din greu şi gâfâia. În apropierea clubului de golf, renunţă la efort şi coborî din şa, resemnându-se să meargă pe jos restul drumului şi să-şi împingă bicicleta. Îi trecu prin minte că probabil de aceea se numeau biciclete simple, fără motor...

— Bună, tu de colo! Judith se opri şi se întoarse să vadă cine-o strigă. Un bărbat ieşise pe uşa clubului şi cobora treptele care dădeau în drum.

Era îmbrăcat în ţinută de golf, pantaloni lăbărţaţi şi bufanţi, strâns legaţi deasupra gleznei şi un pulover galben, cu o şapcă din tweed purtată pe-o ureche cu un aer dezinvolt, ceea ce-i dădea o înfăţişare uşor suspectă, de parcă ar fi fost un bookmaker[42] dubios.

— Trebuie că eşti Judith, sau mă înşel cumva?

— Da, eu sunt, răspunse Judith, fără să aibă idee cine

[42] bookmaker - persoană care ţine registrele de rămăşaguri la curse.

putea fi.

— Mătuşa ta mi-a spus că vii aici în weekend. O scurtă vacanţă şcolară. Bărbatul avea obrajii congestionaţi şi aprinşi, mustaţă şi ochi care-i sticleau cu perfidie. Nu mă cunoşti pentru că nu ne-am întâlnit niciodată. Sunt colonelul Fawcett, Billy Fawcett. Un vechi prieten de-al Louisei, din India. Acum, locuiesc în casa de alături.

În sfârşit, Judith se dumiri cine era necunoscutul.

— Oh, da, îmi amintesc. Mătuşa Louise ne-a pomenit mamei şi mie despre dumneavoastră. Aţi fost prieten cu unchiul Jack.

— Aşa e. Am luptat în acelaşi regiment, la frontiera din nord-vest. El îşi aţinti privirile asupra bicicletei. Dar ce-avem aici?

— Este noua mea bicicletă. Mătuşa Louise mi-a cumpărat-o azi. Are trei viteze, însă tot nu pot urca dealul, aşa că sunt nevoită s-o împing.

— Ăsta-i necazul cu bicicletele, dar trebuie să recunosc că-i frumoasă. Ai ieşit la plimbare, nu? Te însoţesc şi eu, dacă nu te deranjează...

Deşi era destul de supărător că îi tulbura liniştea, Judith îi spuse:

— Nu, bineînţeles. Apoi, porniră la drum, Fawcett păşind lângă ea.

— Aţi fost să jucaţi golf? îl întrebă.

— Doar să mă exersez puţin, de unul singur. Trebuie să-mi îmbunătăţesc tehnica înainte de a concura cu mătuşa ta.

— Ştiu, ea este foarte bună.

— O jucătoare desăvârşită! Loveşte mingea ca un bărbat. Şi-i necruţătoare. Cum te simţi acum că te-ai reîntors la Penmarron...?

Continuară să discute, în mod politicos, chiar preţios, tot restul drumului. Când ajunseră la răscrucea spre Windyridge şi bungalourile care se profilau în zare, poteca se netezi şi Judith şi-ar fi putut încăleca bicicleta, pedalând mai departe, dar l-ar fi lăsat în urmă pe colonelul Fawcett, ceea ce i se părea o lipsă de bună-cuviinţă, aşa că renunţă.

Judith se opri în dreptul porţii de la Windyridge,

aşteptându-se ca el să-şi ia la revedere şi să plece mai departe, dar colonelul Fawcett nu se arătă dornic să pună capăt întâlnirii. Acum, se înserase bine şi printre perdelele de la salonul mătuşii Louise lumina strălucea viu în amurg, Billy Fawcett fiind vădit tentat de această invitaţie tacită. Ezitând intenţionat, el jucă o farsă ordinară, trăgându-şi mâneca puloverului şi miji din ochi, uitându-se chiorâş la ceas.

— Cinci fără un sfert. Mai am câteva minute de răgaz. Ce-ar fi să intru cu tine şi să-i prezint omagiile mele Louisei? N-am văzut-o de o zi sau două...

Lui Judith nu-i trecu prin minte nici o obiecţie şi, oricum, presupunea că mătuşa Louise nu s-ar supăra. Şi astfel, împreună, trecură pragul porţii şi păşiră pe aleea pietruită. Judith îi spuse în dreptul intrării principale:

— Trebuie să-mi pun bicicleta în garaj.

— Nu-ţi face griji. Nu-i nevoie să mă conduci.

Pătrunse în casă, fără să sune sau măcar să ciocăne. Pur şi simplu, el apăsă pe clanţă, strigă „Louise?” şi probabil i se răspunse, fiindcă dispăru înăuntru, trântind uşa cu putere. Rămasă singură, Judith făcu o grimasă de dispreţ în urma lui. Nu era sigură dacă-i plăcea colonelul Fawcett, însă cu certitudine nu-i aproba comportamentul arogant. Dar poate că mătuşa Louise îl simpatiza şi nu obiecta dacă el se năpustea în casa ei, intempestiv şi neinvitat. Gânditoare, îşi duse bicicleta în garaj şi o aşeză cu mare grijă, cât mai departe de Rover: cum conducea mătuşa Louise, nu puteai şti niciodată.

Trăgând de timp în mod deliberat, închise şi zăvorî uşile garajului. Îi era silă să intre în casă. Ar fi fost bine dacă s-ar fi putut furişa pe scară până în odaia ei şi să aştepte acolo până când colonelul Fawcett pleca, însă felul cum fusese proiectată Windyridge excludea orice scăpare. Trecu pragul şi se trezi în prezenţa amândurora, în salonul mătuşii Louise, şi nu era nicio cale de a se fofila fără să pară insolentă cu ostentaţie.

Îl găsi pe colonelul Fawcett deja instalat lângă foc, de parcă acela ar fi fost dintotdeauna locul său, iar mătuşa Louise îi turna de băut, după ce-şi sorbise ceaiul de după-

amiază.

* * *

— Şi cum aveţi de gând să vă petreceţi weekendul? Billy Fawcett trase prima duşcă zdravănă de rachiu, legănându-şi afectuos paharul în mâna butucănoasă. V-aţi făcut planuri? V-aţi aranjat treburile?

Mătuşa Louise se reapucă de tricotat. Ea nu-şi pusese nici o băutură fiindcă eră prea devreme şi soarele nu scăpătase peste vârful vergii[43].

Era severă cu ea însăşi în privinţa respectării acestor reguli. Trăind singură, trebuia să fie astfel.

— N-am discutat prea mult despre asta. Duminică joc golf cu Polly şi John Richards şi cu un prieten de-al lor care stă la ei. El locuieşte la Rye[44] şi se pare că este un foarte bun jucător de golf...

— Şi tu cum intenţionezi să-ţi petreci ziua?

Billy Fawcett îi făcu cu ochiul lui Judith.

— Probabil am să merg în vizită la prietena mea din Porthkerris. O s-o sun la telefon.

— Nu se poate să umbli singură de colo-colo. Sunt întotdeauna disponibil dacă ai nevoie de companie. Judith se prefăcu a nu-l auzi.

Mătuşa Louise îşi schimbă andrelele.

— Ar fi splendid dacă doamna Warren ar putea-o primi pe Judith duminică, fiindcă Hilda şi Edna sunt libere. S-ar putea să te plictiseşti într-o casă pustie.

— Dar pot să mă plimb cu bicicleta.

— Nu şi dacă plouă cu băşici. Ţi-ar trebui o manta lungă de ploaie care să-ţi vină până la glezne. Şi-n această perioadă a anului, numai Dumnezeu ştie cum poate fi vremea.

---

43 vergă – bară de lemn, aşezată perpendicular pe catargul corăbiei şi folosită la susţinerea pânzelor.

44 Rye – orăşel în nord-estul New York-ului, în Long Island.

Billy Fawcett puse paharul pe măsuţă şi, strâmbându-se niţel, băgă mâna în buzunarul pantalonilor de golf ca să-şi scoată tabachera şi bricheta. Îşi aprinse ţigara şi Judith văzu că degetele lui erau pătate de tutun. Mustaţa îi părea uşor încreţită, de parcă ar fi fost pârlită.

— Ce-aţi zice să vedem un film? sugeră el brusc. Azi dimineaţă am fost la Porthkerris şi am văzut că rulează la cinematograf „Jobenul” cu Fred Astaire şi Ginger Rogers. Trebuie să fie un spectacol grozav. Ce-ar fi să-mi îngăduiţi să vă duc la cinema mâine seară? Desigur, fac eu cinste.

Mătuşa Louise se arătă puţin surprinsă. Probabil era prima dată când Billy Fawcett se oferea să plătească el ceva.

— E foarte drăguţ din partea ta, Billy. Ce spui, Judith? Ţi-ar plăcea să mergi la cinema să vezi „Jobenul”? Sau poate l-ai văzut deja?

Însă nu, Judith nu avusese încă prilejul să vadă filmul, deşi îşi dorea de mult timp. Privise fotografiile într-o revistă ilustrată pe care Loveday o adusese pe furiş în dormitorul de la St. Ursula. Admirase cuplul fermecător, învârtindu-se şi lunecând uşor pe ringul de dans, Ginger Rogers, îmbrăcată vaporos, plutind în aer ca un fulg. Iar una dintre fetele din clasele superioare, care văzuse deja filmul de două ori la Londra, se îndrăgostise de Fred Astaire şi îşi lipise imaginea lui graţioasă în interiorul carnetului de notiţe.

Pe de altă parte, Judith ar fi preferat să meargă la cinematograf doar cu Heather. Ar fi ronţăit împreună drajeuri şi ar fi leşinat de fericire stând în întunericul înăbuşitor. N-ar fi acelaşi lucru cu mătuşa Louise şi cu Billy Fawcett.

— Nu, nu l-am văzut.

— Ţi-ar surâde să mergi? o întrebă mătuşa Louise.

— Da, mi-ar plăcea. Nu mai avea nimic altceva de adăugat.

— Splendid! Billy Fawcett se plesni peste genunchi, aprobând astfel o decizie bine luată. Atunci, totu-i aranjat. Pe la cât plecăm? Şase fix? Mi-e teamă că va trebui să conduci tu, Louise, fiindcă rabla mea de maşină pufăie şi trosneşte. Trebuie s-o duc la reparat.

— Foarte bine. Dacă vii aici la cinci şi jumătate, pornim împreună. E foarte amabil din partea ta.

— Este o adevărată plăcere să escortez două domniţe frumoase. Cine şi-ar dori mai mult? întinse mâna după pahar, îl goli până la fund dintr-o sorbire şi trase adânc din ţigară, scoţând vălătuci de fum.

Mătuşa Louise îşi încruntă sprâncenele.

— Mai vrei whisky, Billy?

— Păi, bine, dacă insişti. Privea uimit paharul gol, ca şi când era surprins să-l vadă într-o stare atât de jalnică.

— Serveşte-te, te rog.

— Dar tu, Louise?

Ea se uită la ceas.

— Doar puţin, mulţumesc.

Aşa că Fawcett se ridică în picioare şi se îndreptă spre tava cu băuturi ca să facă onorurile casei. Urmărindu-l cu coada ochiului, Judith se gândi că arăta destul de hidos. Se întrebă cum era bungaloul său şi conchise că trebuia să fie oribil, sumbru, mohorât. Poate că era sărac lipit şi nu-şi putea permite un foc tihnit, sticle de whisky, o menajeră şi toate comodităţile vieţii de care aveau nevoie holteii singuratici. Probabil de aceea părea să se insinueze cu dibăcie în traiul rostuit şi îmbelşugat al mătuşii Louise, să-i intre în graţii. Poate... oroarea ororilor... că o curta pe mătuşa Louise în felul său, urmărind s-o ia în căsătorie.

Era o idee atât de îngrozitoare încât Judith de-abia suporta să reflecteze asupra ei. Şi totuşi, de ce nu? Billy Fawcett era o veche cunoştinţă a lui Jack Forrester, iar mătuşa Louise găsea compania lui amuzantă, altminteri l-ar fi trimis de mult la plimbare. Ea nu era genul de femeie care să-i tolereze de bunăvoie pe proşti. Sau poate îl compătimea şi legătura lor de prietenie evoluase odată cu trecerea timpului. Asemenea lucruri se întâmplau...

— Iată, draga mea...

Judith iscodi cu privirea chipul mătuşii Louise, însă ea primi băutura în maniera sa obişnuită, aşezând paharul pe măsuţă. Fără a-i arunca ocheade, fără a-i surâde cu subînţeles. Judith se relaxă uşor. Mătuşa Louise era mult prea raţională ca să ia decizii pripite şi ce-ar putea fi mai imprudent decât să ajungi la un soi de compromis cu un beţivan bătrân şi lefter ca Billy

Fawcett?

— Mersi, Billy.

Buna şi bătrâna mătuşă Louise! Judith decise să dea uitării temerile-i instinctive, să şi le alunge din gând. Dar descoperi că, odată ce ideea îi încolţise în minte, i se şi înrădăcina adânc şi ştia că nu poate să ignore această turnură. Pur şi simplu, trebuia să nu-i piardă din priviri şi să aştepte.

* * *

A doua zi dimineaţă, Judith o sună pe Heather. Doamna Warren răspunse la telefon, scoase câteva sunete de satisfacţie şi de încântare când realiză cine era la celălalt capăt al firului şi apoi se duse să-şi cheme fiica.

— Judith!

— Bună!

— Ce mai faci?

— Sunt într-o scurtă vacanţă. Stau la mătuşa Louise.

— Ai căpătat bicicleta, nu-i aşa?

— Da, am cumpărat-o ieri de la Pitway’s. Este superbă. Ieri seară am făcut o lungă plimbare. Îmi mai trebuie far şi lumină de semnalizare.

— Ce marcă este?

— Raleigh, verde-închis, cu trei viteze.

— Sună minunat.

— Vreau să te văd. Mă gândeam să ne întâlnim mâine. Aş putea trece pe la tine?

— Of, la naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— Plecăm în weekend la Bodmin, să-i facem o vizită bunicii. Tati a scos maşina din garaj şi peste cinci minute pornim la drum. Ne întoarcem de-abia duminică seară.

— Dar e insuportabil! De ce trebuie să pleci de-acasă tocmai în acest weekend? Dezamăgirea era prea cruntă pentru Judith.

— Totu-i aranjat de mult. Şi nu ştiam că vii acasă. Ar fi trebuit să-mi dai de ştire.

— Eu sunt şi luni liberă.

— Degeaba! Luni dimineaţă mă duc la şcoală. Ai putea veni după-amiază, la ceai?

— Nu, fiindcă la ora patru trebuie să mă întorc la St. Ursula.

— Of, ce pacoste! exclamă Heather. Sunt realmente necăjită. De-abia aşteptam să te văd. Să-mi povesteşti despre toate. Cum e acolo? Ţi-ai făcut noi prietene, nu?

— Da. Una sau două. În rest, nu-i prea rău.

— Ţi-e dor de mama ta?

— Câteodată. Dar nu m-ajută cu nimic.

— Au ajuns acolo? La Colombo, vreau, să spun. Ai primit vreo scrisoare?

— Da, mai multe. Toţi sunt bine, inclusiv Jess.

— Elaine m-a întrebat de tine chiar alaltăieri. Acum, pot să-i dau nişte veşti. Ascultă, nu fi tristă, o să ne vedem în vacanţa de Paşti.

— În regulă.

— Când intraţi voi în vacanţă?

— În prima săptămână din aprilie.

— Păi, sună-mă imediat şi o să aranjăm ceva. Mami spune că poţi veni să dormi câteva nopţi la noi.

— Mi-ar plăcea enorm.

— Trebuie să plec, Judith. Tăticu' claxonează şi mămica îşi pune pălăria şi zumzăie pe-aici ca o muscă în captivitate.

— Weekend plăcut la bunica ta!

— Şi ţie! Nu uita! Te aştept de Paşte.

— O să ţin minte.

— La revedere.

Judith se duse abătută să-i împărtăşească vestea proastă mătuşii Louise.

— Familia Warren pleacă la Bodmin pentru două zile, în vizită la bunica lui Heather. Aşa că mâine n-or să fie aici.

— Oh, draga mea. Ce decepţie! Nu face nimic! O să vă întâlniţi vacanţa viitoare. Şi, cu puţin noroc, mâine are să fie o zi frumoasă şi fără umezeală; Dacă-i aşa, o să-i spun Ednei să-ţi pregătească un picnic şi poţi ieşi la plimbare cu bicicleta. Poate până la plajă sau sus, pe dealul Veglos. Acolo, primulele sălbatice au îmbobocit deja. Poţi să-mi culegi

primul buchet din acest sezon.

— Da, aşa cred. Totuşi, Judith era încă deziluzionată. Se prăbuşi într-un fotoliu, cu genunchii ghemuiţi la piept şi sugându-şi o şuviţă de păr care-i scăpase de sub panglică. Se gândea la duminica dezolantă şi nădăjdui că mătuşa Louise nu-i va spune lui Billy Fawcett despre acea schimbare de plan. Întredeschise gura ca să-i atragă atenţia, chibzui o clipă, apoi se răzgândi, strângându-şi buzele la loc. Era mai bine să nu-i pomenească nimic; să nu-şi trădeze câtuşi de puţin antipatia instinctivă faţă de bătrânul excentric pe care mătuşa Louise îl socotea prieten apropiat.

Urmă o dimineaţă de sâmbătă ploioasă, dar după amiaza fu scăldată de razele soarelui strălucind din când în când printre pâlcurile de nori împrăştiaţi de vânt dinspre mare spre uscat. Mătuşa Louise o anunţă că se va ocupa cu grădinăritul. Aşa că Judith o ajută, smulgând buruienile din pământul afânat şi reavăn şi cărând cu roaba crengile uscate pe care mătuşa Louise le tăiase din tufele de trandafiri şi arbuşti. Nu intrară în casă până la ora patru şi jumătate, fiindcă aveau suficient timp să se spele pe mâini, să-şi aranjeze ţinuta şi să bea o ceaşcă de ceai înainte ca Billy Fawcett să se ivească mărşăluind pe alee, nerăbdător să le scoată în lume.

Se înghesuiră cu toţii în Rover, Billy pe bancheta din faţă şi porniră la drum.

— Ce-aţi făcut azi dimineaţă? vru el să afle.

— Am grădinărit, îi răspunse mătuşa Louise.

Se răsuci în scaun şi rânji spre Judith, arătându-şi dinţii gălbejiţi şi ochii scăpărători.

— Nu prea sună a vacanţă, dacă memsahib te pune la muncă.

— Îmi place să îngrijesc grădina, spuse simplu Judith.

— Cum rămâne cu ziua de mâine? Ţi-ai găsit prietena?

Judith privi pe geam, prefăcându-se că nu-l aude, dar el repetă întrebarea.

— Ai reuşit să aranjezi ceva?

— Nu prea, fu tot ce putu Judith să îngaime, rugându-se ca mătuşa Louise să-şi ţină gura şi astfel discuţia să fie încheiată. Dar, spontană şi nebănuitoare, mătuşa Louise o

dădu de gol.

— Din păcate, Heather este plecată în weekend. Însă n-are importanţă, ele se vor întâlni în vacanţa de Paşti.

Deşi ştia că nu-i vina mătuşii, Judith abia se abţinu să nu zbiere la ea.

— Deci trebuie să-ţi umpli singurică timpul, nu-i aşa? Păi, dacă ai nevoie de companie, mă găseşti puţin mai la vale, în casa de-alături.

Billy Fawcett se întoarse cu faţa spre parbriz şi Judith, la fel de obraznică precum Loveday, se schimonosi şi-şi scoase limba în spatele lui. S-ar fi putut ca el s-o vadă în oglinda retrovizoare, însă chiar şi-aşa el nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin.

În seara asta, în timp ce coborau panta spre oraş, Porthkerris li se arătă complet schimbat în comparaţie cu înfăţişarea deplorabilă din ziua precedentă. Cerul se înseninase şi ultimele vâlvătăi ale soarelui la asfinţit învăluiau casele vechi, cenuşii, din piatră, într-o lumină auriu-roşietică, aruncându-şi împrejur reflexele pale, translucide, asemeni scoicilor irizate. Brtea se domolise, marea era argintie şi liniştită, iar mai jos de drum, pe plaja în formă de semilună, un bărbat și o femeie se plimbau, lăsând în urmă două dâre de paşi pe nisipul moale.

Pe când maşina cobora spre labirintul de străduţe înguste, această, seară de sâmbătă era plină de miresme de peşte proaspăt şi cartofi prăjiţi, risipite de curent prin vreişă întredeschisă. Billy Fawcett îşi înălţă capul şi trase adânc aer pe nas, umflându-şi nările şi adulmecând ca un câine.

— Aroma asta îţi stârneşte sucurile gastrice, nu-i aşa? Poate, după spectacol, cinăm împreună?

Însă mătuşa Louise nu consideră că ideea era bună. Poate fiindcă nu dorea să se dondănească din pricina notei de plată.

— Nu astă-seară, Billy. Edna ne aşteaptă acasă şi ne-a pregătit deja o gustare rece. În mod clar, Billy Fawcett nu era invitat să se înfrupte şi el din acest festin frugal. În sinea ei, Judith îl compătimea, dar mătuşa Louise spuse:

— Poate altă dată, ceea ce atenuă puţin impresia de

nepoliteţe.

Judith se întrebă ce urma să-şi dorească el la cină.

Probabil un whisky cu sifon şi un pachet de cartofi crocanţi. Sărmanul bătrân! Totuşi, era bucuroasă că mătuşa Louise nu-l chemase din nou la Windyridge. Bănuia că, până când se va sfârşi filmul, va fi deja sătulă de compania lui.

Mătuşa Louise parcă maşina lângă bancă şi traversară drumul spre cinematograf. Nu era coadă, dar o mulţime de oameni se revărsau spre uşi. Billy Fawcett păşi înainte şi se apropie de ghişeu ca să cumpere bilete. Mătuşa Louise şi Judith priviră atent fotografiile lucioase, în alb-negru, care, expuse pe pereţii cinematografului, făceau publicitate filmului. Reieşea limpede că spectacolul se anunţa romantic, amuzant, încântător. Cu ochii sclipind de însufleţire şi de aşteptare, Judith simţi un fior pe şira spinării, dar mătuşa Louise doar strâmbă din nas.

— Sper să nu fie vreo povestioară siropoasă.

— Pariez că o să-ţi placă, mătuşă Louise.

— Păi, cel puţin, am să mă delectez cu melodiile frumoase.

Se depărtară de şirul de fotografii, însă Billy Fawcett dispăruse fără urmă.

— Unde naiba s-a mai dus acum? întrebă mătuşa Louise de parcă Billy o tulise ca un câine la vânătoare. El apăru însă aproape imediat: cumpărase din prăvălia de alături o cutie mică de bomboane de ciocolată Cadbury.

— Trebuie să ne răsfăţăm în stil mare, nu-i aşa? îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi. Acum, să intrăm...

Sala de cinema – odinioară hală de peşte – era înghesuită şi îmbâcsită ca totdeauna, duhnind puternic a dezinfectant împroşcat peste tot contra puricilor. Îi conduse la locurile lor o plasatoare cu lanternă pe care însă nu fu nevoie s-o aprindă, fiindcă luminile nu se stinseseră încă! Judith se pregătea să se strecoare pe rândul de scaune, când. Billy Fawcett interveni:

— Doamnele mai întâi, aşa cred că-i politicos, Judith. S-o lăsăm pe mătuşa ta să se instaleze confortabil. Ceea ce însemna că Judith o să stea între ei, având-o la stânga pe mătuşa Louise, iar la dreapta pe Billy Fawcett. De îndată ce

se aşezară şi se debarasară de haine, el deschise cutia cu bomboane şi le servi. Aveau un gust rău, uşor rânced, căci probabil cutia zăcuse mulţi ani pe raftul prăvăliei.

Luminile păliră. Urmăriră secvenţe dintr-un film care urma să ruleze în curând... O scenă dintr-un soi de western palpitant, transpus în America de Sud. „Străinul din Rio”. O actriţă blondă, îmbrăcată în bulendre pitoreşti, dar cu machiajul intact, se sforţa gâfâind să răzbată prin ierburile pampasului. Eroul, cu un uriaş sombrero, îşi mâna calul alb de-a lungul unui râu, învârtind în acelaşi timp un lasou deasupra capului. „Filmul va fi proiectat la acest cinematograf. Săptămâna viitoare. Nu pierdeţi şansa unei vieţi”.

— Eu am s-o ratez, spuse mătuşa Louise. Westernul ăsta pare o prostie.

Rulă în continuare jurnalul de actualităţi. Herr Hitler trecea trupele în revistă, umblând ţanţoş în nădragi bufanţi; regele discutând cu constructorii de vapoare, după o lansare la apă în nordul Angliei. Apoi, nişte secvenţe amuzante cu pui de căţei într-un spectacol de circ. Veni în fine şi genericul de la „Jobenul”.

— Slavă cerului! murmură mătuşa Louise. Credeam că n-o să mai înceapă niciodată. Dar Judith aproape că nu o auzi. Cufundată în scaun, cu ochii lipiţi de ecran, se lăsă prinsă în mrejele unei magii vechi şi familiare, captivată de imaginile şi sunetele povestirii proiectate.

Şi nu după mult timp, apăru şi Fred Astaire, rotindu-se, lovind sincopat podeaua cu vârful şi cu tocul pantofilor în paşi de step, în ritmul muzicii de jazz, plimbându-se, hoinărind, jonglând cu bastonul, dar reuşind într-un fel sau altul să danseze întruna. Urmă intriga: el o întâlni pe Ginger Rogers, o curtă, cântară împreună „Nu-i aşa că-i o zi minunată să fii surprins de bătaia ploii?” şi dansară din nou. Apoi, el putea fi confundat cu Edward Everett Horton, amândoi fiind îmbrăcaţi la fel şi schimbându-şi servietele, încât Ginger Rogers crezu că Fred Astaire era Edward Everett Horton şi se înfurie, fiindcă Horton era căsătorit cu Madge, cea mai bună prietenă a ei... În acest moment al filmului, Judith fu conştientă că se

petrecea ceva ciudat. Billy Fawcett, agitat, se foia şi în general îi distrăgea atenţia. Judith îşi schimbă uşor poziţia ca să-i lase lui mai mult loc să-şi întindă picioarele şi atunci simţi ceva pe genunchi. Şi acel ceva era mâna lui Billy Fawcett, care alunecase ca din greşeală şi se proptise acolo, grea şi neplăcut de caldă.

Şocul acesta o trezi din vrajă. „Jobenul”, cu strălucirea şi farmecul său, încetă pur şi simplu să mai existe. Dialogurile, glumele şi râsetele îi deveniră imperceptibile. Continuă să se holbeze la ecran, dar nu desluşea nimic şi gândul de a urmări intriga îi zbură din minte, pe când se frământa să iasă dintr-o situaţie alarmantă, neprevăzută. Dar cum să procedeze? Ştia el oare că mâna îi era pe genunchiul ei? Ori credea că se sprijină pe braţul îngust care separa scaunele înghesuite, capitonate în pluş? Să-i spună? Şi dacă da, o să-şi retragă mâna?

Taman atunci, degetele lui se încleştară, o strânseră ca într-o menghină şi începură să-i frământe carnea. Judith realiză acum că intruziunea asta nu era accidentală, ci bine plănuită. Mângâind-o, mâna se mişcă mai sus, de-a lungul coapsei, vârându-i-se sub fustă. Într-o clipă, avea să-i ajungă la chiloţi. În întunericul sufocant, Judith rămase paralizată de oroare şi neputinţă, întrebându-se unde se va opri Billy Fawcett, ce trebuia ea să facă, de ce se purta el aşa şi cum ar putea s-o alerteze pe mătuşa Louise...

Sus, pe ecran, tocmai se desfăşura o scenă amuzantă. Publicul, inclusiv mătuşa Louise, izbucni în hohote de râs. Profitând de rumoarea stârnită, Judith simulă că a scăpat ceva pe jos, se lăsă să lunece şi ateriză în genunchi, strivită între cele două rânduri de scaune, înecată de mirosul muced.

— Ce naiba faci? întrebă mătuşa Louise.

— Mi-am pierdut agrafa.

— N-am observat s-o fi avut.

— Păi, ba da, însă mi-a căzut.

— Lasă, nu-i nimic, o s-o căutăm la sfârşitul filmului.

— Ssst! Nu, se poate să tăceţi? se auzi un şuşotit mânios dinspre rândul din spate.

— Îmi pare rău. Cu oarecare dificultate, Judith se strecură

înapoi la locul ei, de data aceasta înghesuindu-se atât de tare în mătuşa Louise încât braţul fotoliului o împungea în coaste. Cu siguranţă, acum, Billy Fawcett va pricepe aluzia şi o va lăsa în pace. Dar nici gând. După cinci minute, mâna lui era din nou acolo, insinuându-se ca o târâtoare respingătoare pe care nici măcar o ploaie de lovituri n-ar fi putut-o ucide. Mângâind-o, mişcându-se, lunecând, strecurându-se pe furiş...

Judith ţâşni în picioare.

În mod cât se poate de firesc, mătuşa Louise ajunse la exasperare.

— Judith, pentru numele lui Dumnezeu!

— Trebuie să merg la toaletă, sâsâi Judith.

— Ţi-am spus doar să te duci înainte de-a pleca de acasă.

— Ssst! Alţi oameni vor să urmărească filmul! Linişte, vă rog!

— Îmi pare rău. Mătuşă Louise, lasă-mă să trec.

— Ieşi pe partea cealaltă. E mai scurt.

— Vreau să ies pe-aici.

— Ei bine, încetaţi cu vorba. Stricaţi plăcerea tuturor!

— Îmi pare rău.

Judith păşi, căţărându-se peste genunchii mătuşii Louise şi peste genunchii celorlalţi spectatori, iritaţi şi deranjaţi, care se nimeriseră să stea pe rândul lor. Străbătu în goană culoarul întunecat şi trecu printre faldurile draperiei duble din spatele sălii. Găsi toaleta pentru doamne, intră, încuie uşa, stătu nemişcată, în duhoarea grea, şi o podidi plânsul de dezgust şi disperare. Ce voia creatura aia odioasă? De ce trebuia s-o atingă? De ce nu putea s-o lase în pace? Nu-i păsa că pierdea filmul. Chiar simpla idee de a se reîntoarce în sala de cinema îi stârnea fiori. Dorea doar să iasă la aer, să meargă acasă, să nu-l mai vadă şi să nu-i mai vorbească niciodată.

„Haideţi să ne ducem la cinematograf” le sugerase el, fără să clipească măcar, lăsând-o pe mătuşa Louise să creadă că le invitase din generozitate. Billy Fawcett o prostise şi-şi bătuse joc de mătuşa Louise, iar acest singur fapt îl făcea viclean şi periculos. De ce îi mângâiase genunchiul? De ce îşi

strecurase degetele dezgustătoare pe sub fustă? Era de neînţeles. Această experienţă o pângărise, îi terfelise sufletul fără de prihană, îi provocase scârbă şi repulsie. Chiar de la început, nu-i prea plăcuse Billy Fawcett, considerându-l pur şi simplu patetic şi ridicol. Acum ea însăşi se simţea ridicolă, precum şi înjosită. Atât de umilită şi dezonorată încât ştia că nu-i va putea spune niciodată mătuşii Louise ce se întâmplase. Simpla idee de a o privi drept în ochi şi a-i mărturisi: „Billy Fawcett a încercat să-mi atingă chiloţii” era de-ajuns să-i ardă obrajii dă ruşine. Un lucru era sigur. Se va întoarce în sală şi nu se va clinti până când mătuşa Louise nu se va ridica să se aşeze în locul ei, lângă Billy Fawcett. Putea reuşi rămânând în picioare şi înverşunându-se, ajutată bineînţeles şi de persoanele nervoase care stăteau lângă ele. Astfel, mătuşa Louise va fi obligată să cedeze, din jenă faţă de ceilalţi, şi să facă aşa cum insista Judith. Şi dacă mai apoi mătuşa îşi va descărca furia asupra ei, voind să afle ce naiba a apucat-o, de ce se comportă aşa, etc., etc., atunci Judith nici n-o va băga în seamă, fiindcă, indirect, întreaga situaţie survenise chiar din vina mătuşii sale. Billy Fawcett era prietenul ei şi ea putea foarte bine să stea alături de el. Judith era ferm convinsă că, fie ce-o fi, Billy Fawcett nu va îndrăzni să-şi bage mâna pe sub poalele mătuşii Louise, darămite s-o mai şi pipăie până la chiloţi.

Cerul limpede până atunci, luminat de razele lunii pline, se întunecă brusc şi un vârtej se iscă din neant, năpustindu-se asupra casei de pe deal, urlând lugubru, cu vaiet de strigoi rătăcit. Judith stătea întinsă în pat şi tremura înfricoşată, holbându-se la fereastra pătrată, aşteptând să se întâmple inevitabilul, neştiind totuşi despre ce era vorba. Ştia doar că dacă se dădea jos din pat şi fugea spre uşă, evadarea fiind singura-i speranţă, atunci va găsi uşa ferecată. În ciuda vuietelor bizare, auzi paşi scârţâind pe pietriş, apoi o bufnitură grea ca şi când o scară de lemn era rezemată de pervazul ferestrei. Ceva se apropia. Venea, căţărându-se tiptil ca o pisică. Judith se zgâia într-acolo, inima îi zvâcnea îţi

coşul pieptului, stătea pa paralizată de groază, neştiind ce să facă. El venea, creatura cu intenţii necurate, cu ochi holbaţi şi scăpărători de maniac, cu degete fierbinţi şi iscoditoare. Iar ea era pierdută deoarece chiar dacă ar fi încercat să ţipe, ştia că nu poate să scoată un sunet şi că nimeni n-ar auzi-o... Nimeni nu i-ar sări în ajutor. Şi în timp ce privea, înlemnită de spaimă, creştetul lui se ivi deasupra pervazului şi, deşi era întuneric, Judith îi putu distinge trăsăturile, îi văzu rânjetul sarcastic... Billy Fawcett.

Se ridică iute în capul oaselor şi ţipă, zbieră din nou cât o ţinea gura, dar el era încă acolo. Se crăpase de ziuă, era la revărsatul zorilor, şi ea se trezi, însă imaginea înspăimântătoare mai persistă o clipă, după care, din fericire, se destrămă. Dispăru şi scara, rămânând doar fereastra deschisă şi lumina dimipeţii pătrunsă în odaie.

Un coşmar! Inima îi bubuia fără întrerupere ca o tobă, de groaza plăsmuirilor propriei imaginaţii surescitate. Zvâcnirile din piept se domoliră încet-încet. Gura îi era uscată. Sorbi din paharul cu apă de pe noptieră. Tremurând şi răsufiind istovită, se propti în perne.

Se gândi că avea să înfrunte privirile mătuşii Louise la micul dejun, compus ca de obicei din ochiuri cu slănină, şi nădăjdui că nu mai era supărată foc ca ieri seara, după ce plecaseră de la cinematograf. Visul înfricoşător se spulberase odată cu ivirea zorilor, însă fapta lui Billy Fawcett era la fel de reală, crudă şi implacabilă ca până acum; o apăsa dureros pe inimă ca o povară şi Judith ştia că, indiferent cât de mult ar cugeta la dezastrul din seara trecută, nu putea să rezolve problema, nici să şteargă răul făcut, orice-ar fi.

„Haideţi să mergem la cinema”. Vorbele lui sunaseră atât de blând, de binevoitoare. Şi tot timpul îşi plănuise pas cu pas fapta mârşavă. Le înşelase pe amândouă, ceea ce-i dezvăluia perfidia şi deci îl transforma într-un duşman înverşunat cu care trebuie să te răfuieşti. Gândul lui pângăritor îi era de nepătruns. Ştia doar că, într-un fel sau altul, totul se asocia cu sexualitatea şi deci era oribil.

Încă de la bun început, Judith nu-l găsise atrăgător... nu ca pe dragul domn Willis sau chiar pe colonelul Carey-Lewis de

care se apropiase sufleteşte imediat... ci pur şi simplu i se păruse o caricatură ridicolă. Şi acum era ciudat că şi ea se simţea ridicolă fiindcă se purtase ca o proastă. De asemenea, trebuia s-o ia în considerare pe mătuşa Louise. Billy Fawcett îi era o veche cunoştinţă, o verigă de legătură cu Jack Forrester şi cu zilele fericite şi luminoase ale tinereţii lor petrecute în India. A i-l spune însemna să-i distrugă încrederea, să pună capăt prieteniei lor. Iar lui Judith, chiar aşa tulburată cum era, nu-i stătea în fire să fie atât de crudă. Fiindcă mătuşa Louise se dovedise foarte înţelegătoare în legătură cu cele petrecute la cinema, nerostind niciun cuvânt de reproş până când nu reveniră la Windyridge. După ce filmul se terminase şi publicul se ridicase în picioare pentru a intona „God Save the King”[45], ieşiră încolonaţi, în beznă şi-n vântul tăios, se îngrămădiră în Rover şi se întoarseră la Penmarron. Tot drumul, Billy Fawcett întreţinuse conversaţia cu dezinvoltură, repetând şi amintindu-şi frânturi amuzante de dialog din film şi fredonând melodii:

„Fercheş, spilcuit, cu părul frizat,
Îmi pun jobenul
Îmi înnod papionul”...

Judith îşi pironise privirile în ceafa lui, dorindu-i moartea. Pe când se apropiau de porţile de la Windyridge, el spuse:

— Lasă-mă aici, draga mea Louise, mai sunt doar câţiva paşi până acasă. Drăguţ din partea ta că ne-ai dus cu maşina. M-am distrat minunat.

— Şi noi, Billy. Nu-i aşa, Judith? Roverul se opri, el deschise portiera şi coborî. Şi-ţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Mi-a făcut plăcere, draga mea. La revedere, Judith. Şi avu neruşinarea să-şi vâre capul pe geam şi să-i arunce o căutătură lungă şi galeşă. Apoi, portiera fu trântită şi el se depărtă. Mătuşa Louise viră spre poartă. Ajunseră acasă.

Mătuşa Louise nu fusese realmente furioasă, ci doar

45 "God Save the King" - imnul britanic; în traducere: "Dumnezeu să ne ocrotească regele”

nedumerită, în mare încurcătură, neştiind de ce naiba dăduse strechea în Judith.

— Te-ai purtat ca o maniacă. Credeam că te-a pişcat vreun purice sau altceva, de ţopăiai şi zvâcneai ca lovită de coree[46]. Ţi-ai pierdut agrafa, ai scăpat-o pe jos, apoi ai deranjat un rând întreg de oameni nevinovaţi care veniseră să se amuze. Şi toată forfota şi tot tărăboiul de-a sta în locul meu! N-am văzut în viaţa mea asemenea comportament.

Ceea ce era destul de rezonabil. Judith se scuză, îi spuse că agrafa legendară, într-un fel, sau cum o socotea, era podoaba ei preferată, că plecarea la toaletă fusese absolut necesară şi că-i ceruse să schimbe locurile doar pentru că se gândise că era mai uşor aşa decât să îndure din nou tot deranjul. În plus, dacă Judith ar fi trecut iarăşi peste genunchii ei, ar fi putut-o lovi. De fapt, nu cumpănise decât la binele mătuşii Louise atunci când îi făcuse propunerea.

— Binele meu! Halal de tine! Ştii că-mi placi, amintindu-mi cum perechea din spate mă insulta, ameninţând să cheme poliţia...

— Dar n-ar fi îndrăznit pentru atâta lucru.

— Nu-i asta problema. A fost foarte jenant.

— Îmi pare rău.

— Pe deasupra, îmi şi plăcea filmul. N-aş fi crezut, dar era amuzant.

— Da, avea haz. Judith mințea cu sfruntare, fiindcă, în realitate, de când începuse Billy Fawcett s-o pipăie, nu-şi mai putea aminti nimic altceva. Adăugă câteva vorbe de complezenţă, sperând să adoarmă vigilenţa mătuşii Louise. Foarte amabil din partea colonelului Fawcett că ne-a invitat.

— Da, aşa e. Bietul meu prieten! E cam la ananghie, n-are o para chioară. Pensia lui este destul de mică... Se părea că gâlceava luase sfârşit. Lepădându-şi haina şi pălăria, mătuşa Louise se duse să-şi toarne un whisky ţeapăn, uşor stropit cu sifon şi, cu paharul în mână, se îndreptă spre sufragerie, unde Edna le lăsase friptură rece de berbec şi salată de

46 coree - boală de nervi caracterizată prin mişcări musculare involuntare şi dezordonate.

sfeclă, ideea ei originală despre o gustare potrivită după un spectacol de cinema. Însă Judith nu era flămândă, ci doar obosită moartă. Ciuguli de ici, de colo, din friptura de berbec şi bău puţină apă.

— Te simţi bine? o întrebă mătuşa Louise. Eşti îngrozitor de palidă şi trasă la faţă. Probabil că emoţia şi agitaţia te-au doborât. De ce nu te duci la culcare?

— Te superi?

— Câtuşi de puţin.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat.

— Consideră discuţia încheiată.

A doua zi de dimineaţă, Judith ştia că mătuşa Louise nu va mai pomeni nimic despre toată tărăşenia. Din acest motiv, îi era recunoscătoare, totuşi se simţea jalnic. Nu numai lamentabil, ci şi pângărită, năpăstuită, râioasă, de parcă i-ar fi fost lehamite de ea însăşi. Contaminată de detestabilul Billy Fawcett, precum şi întinată fizic, ca şi când trupul ei ar fi absorbit duhoarea grea din mica sală de cinema sau mirosul fetid de la toaletă, unde se refugiase speriată de mâna lui alunecoasă. Iar părul puţea a fum de ţigară, ceea ce era dezgustător. Aseară fusese prea istovită ca să se mai îmbăieze, aşa că se gândi să facă o baie acum. Hotărârea fiind luată, zvârli deoparte aşternuturile boţite şi traversă palierul să deschidă robinetele la maximum.

Se cufundă în apa minunată, fierbinte şi destul de adâncă. Îşi săpuni şi îşi frecă fiecare bucăţică de piele, se spălă pe cap. Uscată şi parfumată cu pudră de talc, spălată pe dinţi, se simţea cu mult mai bine. Se întoarse în cameră, azvârli hainele de ieri seară ca să fie curăţate mai apoi de Hilda şi-şi căută altele: lenjerie imaculată, ciorapi, o fustă bine călcată, un pulover roz-închis. Îşi şterse părul cu prosopul, şi-l descurcă, se îmbrăcă, îşi puse pantofii şi-şi legă şireturile. Apoi, coborî la parter.

Mătuşa Louise îşi lua deja gustarea de dimineaţă, ungându-şi cu unt o felie de pâine prăjită şi sorbind cafeaua. Era echipată pentru golf, într-un costum din tweed, încheiat peste o cămaşă bărbătească. Părul, strâns în fileu, îi stătea impecabil. Când Judith intră, ea îşi ridică privirea.

— Credeam că dormi un somn de plumb.

— Îmi pare rău. M-am decis să fac o baie.

— Eu m-am spălat aseară. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna când mergi la cinema, te simţi mai apoi murdar. Chipurile, greşelile de comportament comise de Judith fură iertate şi date uitării. Mătuşa Louise era veselă şi bine dispusă, aşteptând cu nerăbdare jocul de golf. Cum ai dormit? L-ai visat pe Fred Astaire?

— Nu, deloc.

— Actorul meu favorit era cel care pretindea că-i preot. Judith se servi cu ochiuri cu slănină şi se aşeză la masă. Fiind englez, mi s-a părut mult mai nostim.

— La ce oră pleci la golf?

— Le-am spus să ne întâlnim la zece. Probabil că o să dăm prima lovitură pe la şi jumătate, apoi o să prânzim la club. Dar tu ce-o să faci? Mătuşa Louise privi pe fereastră. Pare să fie o zi promiţătoare azi. Vrei să te plimbi cu bicicleta sau ţi-ai pus altceva în gând?

— Nu. Cred că am să urc dealul Veglos ca să-ţi culeg primule.

— O pun pe Edna să-ţi pregătească nişte sandvişuri într-un pachet. Şi poate un măr şi o sticlă cu sirop de ghimbir. Ea şi Hilda pleacă la zece şi jumătate, la aniversarea mătuşii lor. Un văr de-al lor vine să le ia cu maşina. Caraghios, nu-i aşa? N-am ştiut niciodată că au un văr care posedă un automobil. Aş vrea să aştepţi până când ei pornesc la drum şi poţi lua apoi cheia de la uşa din spate. Eu am să iau cheia de la intrarea principală. Astfel, o să fim independente una faţă de cealaltă. Şi am să verific dacă toate ferestrele sunt zăvorâte. Nu se ştie niciodată. Circulă pe-aici atâţia inşi dubioşi. Pe vremuri, nu m-aş fi gândit niciodată să încui uşile, dar, de când a fost jefuită doamna Battersby, nu mai poţi fi sigură de nimic. Şi-ai face bine să-ţi iei o pelerină, în caz că plouă. Şi întoarce-te acasă înainte de lăsarea întunericului.

— Trebuie, n-am far, nici lumină de semnalizare.

— Ce prostie fără margini! Cum de nu ne-am gândit la asta când am cumpărat bicicleta?! Îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Ei bine, totu-i stabilit. Se ridică în picioare, ieşi din

cameră ţinând ceaşca în mână şi se îndreptă spre bucătărie să-i dea poruncă Ednei să pregătească mâncarea pentru picnicul lui Judith. Mai târziu, încălţată cu ghete grosolane şi purtând o beretă, după ce-şi pusese crosele pe bancheta din spate a Roverului, mătuşa Louise porni spre clubul de golf, zăvorând uşa din faţă. Judith o conduse pentru a-şi lua rămas bun, apoi reintră în casă prin spate, pe la bucătărie. Edna şi Hilda erau gătite cu cele mai bune haine pentru importanta petrecere de aniversare. Hilda purta o haină bej, o pălărie rotundă, ca un fund de ceaunaş, iar Edna îşi pusese jacheta de duminică, o fustă şi o beretă purpurie scoţiană, cu pampon prins cu o broşă. Dintre cele două surori, Judith o prefera pe Hilda, fiindcă Edna se văicărea la nesfârşit de varice şi de junghiuri reumatice, manifestând o înclinaţie excesivă de a vedea întotdeauna partea neagră a lucrurilor. A-i smulge un surâs era ca şi cum ai stoarce sânge din piatră seacă. Totuşi, ea era bună la suflet şi gustarea pentru picnicul lui Judith fusese pregătită fără zăbavă, aşteptând-o pe masa din bucătărie, într-un mic rucsac.

— Îţi mulţumesc mult, Edna. Sper că nu ţi-am dat prea mare bătaie de cap.

— Nu m-am ostenit deloc. Ţi-am făcut doar nişte sandvişurr cu pastă de carne. Doamna mi-a spus că o să iei la tine cheia de la uşa din spate. Şi lasă uşa descuiată când te întorci. Venim şi noi acasă pe la ora nouă seara.

— Dumnezeule! Ce petrecere lungă!

— Trebuie să strângem şi să dereticăm după aceea.

— Sunt sigură că o să vă distraţi bine.

— Păi, aşa sper şi eu, spuse Edna cu un aer posomorât.

— Of, zău, Edna! interveni Hilda. Toată lumea va fi acolo. O să fie un chef de pomină. Dar Edna clătină din cap.

— Am spus întotdeauna că-i prea mult să trăieşti până la optzeci de ani. Mătuşa Lily e înţepenită în scaun, gleznele-i sunt aşa de umflate încât de-abia mai poate sta pe picioare. Şi greoaie pe deasupra! E nevoie de două persoane ca s-o susţină până la toaletă. Prefer să fiu în mormânt decât într-o asemenea stare.

— N-avem noi dreptul să alegem, sublinie Hilda. Oricum,

încă îi mai place şi ei să se veselească. Ţii minte, s-a strâmbat de râs când capra ei a mâncat toate rufele de pe frânghia doamnei Daniels...

Şi discuţia în contradictoriu, care ar fi putut continua la infinit, fu curmată de sosirea vărului lor. Precum două găini bete, surorile zburătăciră împleticindu-se, repezindu-se să-şi strângă poşetele şi umbrelele, cutia cu prăjitura coaptă de cu seară, buchetul de narcise înfăşurat într-o coală de ziar.

— Ne vedem mâine.

— Distracţie plăcută!

Judith le urmări din priviri cum se urcă în maşina hârbuită, cotcodăcind de emoţie. Le făcu semn fluturând din mână şi ele îi răspunseră. Ţeava de eşapament pocnea şi duduia, scoţând nori negri de fum, uruitul motorului se înăspri şi surorile se depărtară încet.

Rămase singură. Şi Billy Fawcett ştia că era singură! Spectrul lui omniprezent îi amintea că nu mai are timp de pierdut. Îşi luă iute mantaua de ploaie din cuier, o rulă şi o îndesă în rucsac, deasupra merindelor. Cu raniţa în spate, ieşi pe uşa de serviciu şi o zăvorî ceremonios. În garaj, băgă cheia enormă în trusa cu scule. Apoi, îşi scoase bicicleta pe aleea pietruită, aruncă o privire pripită în jur ca să se încredinţeze că el nu se zărea nicăieri, se sui pe bicicletă şi o zbughi pe poartă.

Semăna a evadare: tainică, furişă, grăbită. Dar lucrul îngrozitor era că, atâta vreme cât Billy Fawcett se găsea prin preajmă-i, trebuia să fugă mâncând pământul.

* * *

Dealul Veglos se ridica la patru mile depărtare de Penmarron, un semn de hotar distinctiv, în ciuda înălţimii modeste. Cărărui înguste duceau spre vârf şi şerpuiau dându-i ocol, iar împrejur se întindeau terenuri mlăştinoase, mici ferme, sihle de stejari, pâlcuri de păducei şi de tufari, chirciţi şi contorsionaţi de vântoasele cumplite. Pe creasta sa plată

se înălţau tumuli[47] celtici din piatră, lespezi uriaşe de granit, înşirate una după alta şi împrejmuite de un zid circular din rocă. Pantele mai joase erau pline de rugi-de-mure, troscot şi ferigi, iar potecile cu smocuri de ierburi unduiau printre tufişurile dese până sus, pe coamă. Florile sălbatice creşteau din abundenţă: iarbă-neagră, rostopască, primule, iar vara, văioagele gemeau de degetariţe, cu inflorescenţe mari, purpurii, în formă de clopot. Totuşi era un loc străvechi, cu o atmosferă aparte. Pe povârnişurile mai înalte, pe tăpşanul ocolit de movile tumulare celtice, se puteau desluşi vestigii de aşezări omeneşti, colibe din epoca de piatră. Pe-o zi ploioasă, când pâcla se învârtejea în văzduh dinspre ocean şi cornul de ceaţă de la Pendeen stăruia în întuneric, nu era greu să-ţi imaginezi fantasmele acelor omuleţi primitivi şi negricioşi, încă bântuind pe Veglos, ascunse vederii, dar permanent la pândă.

Pe când locuiseră în Casa Riverview, ea, Molly şi Jess urcaseră deseori pe Veglos, primăvara sau în septembrie, când murele erau coapte, bune de cules. Întotdeauna era o excursie care dura o zi şi fiindcă dealul se găsea prea departe pentru ca Jess să meargă pe jos, mama îşi aduna tot curajul şi le ducea cu micul Austin. Le însoţea mai mereu şi Phyllis, iar toată lumea, inclusiv micuţa Jess, căra câte ceva din merindele pregătite.

Judith îşi amintea de aceste ieşiri ca de nişte momente fericite. Dar acum era prima dată când venea pe bicicletă şi urcuşul se dovedea greu, istovitor. În cele din urmă, reuşi să parcurgă panta, şi creasta dealului se ivi în zare, dincolo de zidul de piatră. Trecerea spre cărăruie se făcea printr-un pârleaz, ceea ce însemna că nu-şi mai putea continua drumul pe bicicletă. Aşa că o abandonă, ascunzând-o printre ferigi şi troscot, îşi potrivi mai bine raniţa în spinare şi porni pe jos.

Ziua era friguroasă dar plăcută, nori grei alunecau pe cerul palid, aburi albi se ridicau dinspre mare, adumbrind orizontul. În timp ce urca, simţea sub picioare pământul elastic şi

[47] tumul - movilă conică sau piramidală, din pământ sau din piatră, ridicată pe morminte de unele popoare din vechime.

moale, acoperit cu brazde de ierburi. Făcu mici popasuri din când în când, ca să-şi recapete suflul şi să admire priveliştea ţinutului ce i se deschidea în faţa ochilor ca o hartă uriaşă. Marea era atotcuprinzătoare: la nord, golful albăstrui se arcuia spre farul îndepărtat şi la sud, licărind în pâcla uşoară, se întindeau Mount's Bay şi Canalul Mânecii. În sfârşit, ajunse pe tăpşan şi tumulii celtici se înălţau deasupra. Ultimul urcuş, pe povârnişul unei movile, fu anevoios, opintindu-se, căţărându-se cu ajutorul mâinilor, agăţându-se de arbuşti. În cele din urmă, poposi pe creastă, în bătaia vântului, cu întreaga lume aşternută la picioare.

Era aproape ora unu şi se aşeză pe o stâncă năpădită de licheni galbeni, simţind pe obrajj razele călduţe ale soarelui. Vecinătăţile erau liniştite şi pustii, doar vântul foşnea prin copaci şi păsările cântau. Se odihni şi-şi plimbă privirile roată, cuprinsă de un simţământ de împlinire, şi recunoscu locurile dimprejur. Văzu mozaicul pestriţ de câmpuri şi ferme, reduse la dimensiunile unor mici jucării; un bărbat ara cu plugul tras de un cal, un nour de pescăruşi albi fâlfâia pe urmele brăzdarului. Lizard Head[48] era înecat într-o lumină difuză, dar putu distinge contururile palide ale oraşului Penzance, turla bisericii şi domul băncii. Se gândi la drumul care şerpuia de-a lungul coastei spre Rosemullion şi Nancherrow. Îşi aminti de Loveday şi se întrebă cum îşi petrecea ea ziua. Se gândi la Diana.

Şi-ar fi dorit ca Diana să fie aici acum. Numai Diana. Să stea lângă ea, fără altcineva prin preajmă, aşa încât Judith să i se poată destăinui, să-i spună despre Billy Fawcett, să-i ceară sfatul. Doar pe Diana ar putea-o întreba ce trebuie să facă. Fiindcă şi pe culmea dealului Veglos, Billy Fawcett îi nălucea în gând şi o apăsa pe umeri ca o povară. Simţea că ar fi în stare să pedaleze şi să cutreiere până la epuizare fizică, dar nimic nu-i adormea neliniştile, atotrăscolitoare şi veşnic prezente, care răbufneau din clipă în clipă. Cel mai rău lucru era că n-avea cui să i se spovedească. Toată dimineaţa

48 Lizard Head - "Capul Şopârlei"; promontoriu situat în sud-vestul regiunii Cornwall, cel mai sudic punct al Angliei.

disecase în subconştient fiecare posibilă confidentă şi n-ajunsese la nici un rezultat.

Mami. Nici vorbă! Era la celălalt capăt al lumii. Şi chiar dacă s-ar afla aici, la Riverview, Judith ştia bine că Molly, în esenţă, este prea inocentă, prea vulnerabilă pentru a fi împovărată cu o asemenea dilemă şocantă.

Phyllis. Lucra acum în Porthkerris, pentru doamna Bessington. Dar Judith n-avea habar unde locuia doamna Bessington şi nici nu se vedea sunându-i la uşă, înfruntând privirile acestei necunoscute doamne şi cerându-i să vorbească între patru ochi cu bucătăreasa ei.

Apoi, mătuşa Biddy: Mătuşa Biddy o va asculta, probabil se va strâmba de râs, pe urmă se va indigna, va lua legătura cu mătuşa Louise şi se vor ciorovăi. Relaţiile dintre cele două mătuşi nu fuseseră niciodată prea apropiate şi dacă şi-ar dezvălui secretul faţă de mătuşa Biddy ar fi ca şi cum ar lăsa pisica printre porumbei. Aproape că nu suporta să se gândească la carnajul rezultat şi la consecinţe.

Heather. Sau Loveday. Dar amândouă erau mai mici decât Judith şi la fel de naive. Probabil că ele ar rămâne gură-cască sau ar chicoti şi ar pune o sumedenie de întrebări fără putinţă de răspuns, debitând o grămadă de prostii din care oricum n-ar ieşi nimic bun.

Ceea ce însemna că ea însăşi purta întreaga responsabilitate. Prin orice mijloace, trebuia pur şi simplu s-o scoată la capăt cu Billy Fawcett de una singură. Şi dacă cele mai cumplite temeri se împlineau şi dintr-un motiv de neimaginat mătuşa Louise îşi pierduse minţile, capitulând în faţa linguşirilor lui şi consimţind să-l ia în căsătorie, atunci Judith va părăsi Windyridge, îşi va împacheta lucrurile şi va pleca la Plymouth să locuiască la mătuşa Biddy. În eventualitatea în care Billy Fawcett rămânea în bungaloul său, Judith socotea că putea să-l înfrunte. Dar la prima aluzie că el urmează să devină domnul Louise Forrester şi să preia în stăpânire Windyridge, Judith va da bir cu fugiţii.

În cele din urmă, ajunse la o hotărâre. Cu dârzenie şi dezgust, încercă să-şi alunge toată povestea din gând şi prinse a se bucura de expediţia solitară. Explorarea movilelor

tumulare dură ceva timp, apoi îşi mâncă sandvişurile şi stătu sub pâlpâirea razelor de soare până când norii acoperiră cerul şi o pătrunse frigul. Îşi strânse rucsacul şi prinse a coborî pe panta unde vâlcelele erau pline de primule. Începu să culeagă, legând buchetele cu fâşii de lână, când nu le mai putea cuprinde în mână. Înţepenise tot gârbovindu-se. Când termină cel de al treilea buchet, se îndreptă de şale, crispându-se din cauza cârceilor ce-i furnicau prin toate încheieturile. Îşi înălţă ochii spre cer şi, văzând o pâclă neagră împânzită dinspre vest, ştiu că ploaia avea să se dezlănţuie curând, şi că deci venise timpul să pornească spre casă. Îşi deschise raniţa, îşi scoase mantaua de ploaie şi se îmbrăcă. Băgă buchetele de primule înăuntru, deasupra resturilor de la picnic. Prinse curelele rucsacului, şi-l atârnă pe umeri şi alerga la vale, spre locul unde-şi ascunsese bicicleta.

Rula de-abia pe la jumătatea drumului spre sat când văzduhul, încărcat de nori, căpătă culoarea granitului şi ploaia se stârni. Nu se iscă treptat, ci în torente vijelioase, şi în câteva clipe o udă leoarcă. Nu conta. De fapt, pedalatul în viteză îi dădea o senzaţie plăcută, pe când stropii grei, aduşi de vânt, o izbeau în faţă şi i se prelingeau din păr pe ceafă, iar roţile bicicletei împroşcau în toate părţile vârtejuri de apă tulbure. Ajunse la panta colinei (prea abruptă ca să mai pedaleze, aşa că aici îşi împinse bicicleta), străbătu apoi satul şi apucă pe drumul principal. O depăşiră maşini şi autobuzul local, hurducăindu-se spre Porthkerris, cu chipurile pasagerilor estompate de geamurile aburite. Era frig şi odată cu ploaia se dezlănţuise un vânt aspru, dar ea simţea o căldură plăcută în trup, deşi mâinile îi erau îngheţate.

În fine, se ivi Windyridge. Coborî cărarea, intră pe poartă şi merse de-a lungul aleii din grădină. Îşi duse în garaj bicicleta şiroind de apă, scoase cheia din trusa de scule şi o tuli spre casă. Îşi va face o baie fierbinte, îşi va usca hainele jilave lângă şemineu, va bea o ceaşcă de ceai.

Era bine înăuntru. Bucătăria caldă, fără Edna şi Hilda, părea cufundată în linişte. Numai vechea pendulă de pe perete ticăia şi cărbunii încinşi sfârâiau în vatră. Îşi dezbrăcă

pelerina muiată de ploaie şi o azvârli pe un scaun. Găsi borcane goale de gem, le umplu cu apă şi aranjă primulele care se ofiliseră puţin pe drum. Lăsă borcanele şi raniţa pe masa din bucătărie, ieşi, traversă holul şi începu să urce scara.

Chiar în acel moment, telefonul, aşezat pe scrinul din hol, prinse a zbârnâi. Se întoarse să răspundă, dar înainte de-a rosti vreo vorbă, o izbi vocea de la celălalt capăt al firului:

— Judith!

Îi îngheţă sângele în vine.

— Eşti acolo, Judith? Aici e Billy Fawcett. Te-am căutat, am văzut când ai venit acasă. M-am îngrijorat puţin din pricina ta, fiindcă umbli pe musonul ăsta. M-am gândit să verific ce faci. Glasul lui suna dogit. Probabil că deja golise jumătate din sticla de whisky. Vin acolo să bem o ceaşcă de ceai. Ea de-abia mai respira. Judith? Judith, eşti acolo...?

Judith repuse uşurel receptorul în furcă. Legătura se întrerupse. Rămase încremenită, cuprinsă de disperare, dar mintea îi era limpede precum cristalul. Billy Fawcett, la pândă, în căutarea prăzii! Însă ea se simţea la adăpost. Graţie scumpei, adorabilei mătuşi Louise, intrarea principală şi toate ferestrele de la parter erau zăvorâte. Doar uşa din spate rămăsese descuiată...

Goni înapoi pe drumul pe care venise, prin bucătărie şi prin oficiu; regăsi cheia, trânti uşa şi o încuie. Mecanismul vechi, bine uns, alunecă pe nesimţite în lăcaş. Acum, şi la parter era în siguranţă. Dar la etaj...? O zbughi la fugă înapoi spre hol, se repezi spre scară, urcă dintr-odată câte două trepte, neputând irosi nicio secundă. Noaptea trecută, în coşmarul ei, el se echipase cu o scară şi, găsind fereastra deschisă, încercase să intre pe acolo. Visul de groază îi năluci din nou în minte: creştetul şi umerii săi ivindu-se încet-încet, profilându-se în întunericul nopţii, dinţii galbeni rânjiţi ameninţător, privirile lui viclene... În dormitoare, ferestrele stăteau larg deschise. Fugi din cameră în cameră, închizându-le şi ferecându-le, pe fiecare în parte. Dormitorul mătuşii Louise rămase la urmă şi, pe când trăgea în grabă ivărul, îl zări pe Billy Fawcett, prin perdeaua de ploaie, înveşmântat în

mantaua de cauciuc de pe care apa curgea şiroaie, intrând pe poarta grădinii şi iuţindu-şi paşii pe aleea cu pietriş. Înainte ca el s-o observe, Judith se trânti pe covor şi se rostogoli, precum un buştean, în spaţiul strâmt, sufocant şi întunecos de sub patul dublu din mahon al mătuşii Louise.

Inima îi zvâcnea să-i spargă pieptul şi răsufla cu greu.

„Te-am căutat. Te-am văzut când ai venit acasă". Şi-l imagină stând la fereastră, înarmat cu paharul de whisky şi, probabil, cu un binoclu, de parcă s-ar fi pitulat într-un fort de graniţă şi-ar fi pândit să-i răpună pe războinicii afghani. Spionând, îşi urmărise prada. Aşteptând la post, fusese răsplătit pentru răbdarea lui. Şi ea ştia că e atât de singură! Îi auzi paşii pe pietriş, prin ropotele ploii; bubuituri în uşă, ţârâitul prelung al soneriei. Zgomotele stridente deşteptară ecouri în casa pustie. Judith rămase nemişcată.

— Judith! Ştiu că eşti acolo.

Ea îşi înfundă pumnul în gură. Îşi aminti de ferestruica din cămară, permanent deschisă, şi se înfricoşă pe dată. Dar bunul simţ îi veni în ajutor: doar un bebeluş s-ar fi putut strecura pe acolo şi, oricum, ferestruica era astupată cu o plasă rezistentă de sârmă împotriva viespilor şi a muştelor albastre de carne.

Tropăitul paşilor săi greoi răsună pe când dădu ocol casei, apoi se stinse. Avea de gând să încerce uşa din spate. Judith îşi aduse aminte de zăvorul solid ca de temniţă şi prinse curaj.

Zăcea întinsă pe podea, în tăcere, ascultând cu atenţie, cu urechile ciulite, precum un câine iscoditor. Nu distingea decât răpăitul de darabană al ploii şi ticăitul molcom al deşteptătorului mătuşii Louise. Tic-tac, tic-tac, bătea ceasornicul cu spor. Aşteptă. După un timp, care i se păru lung ca veşnicia, Billy Fawcett se întoarse la intrarea principală, zgomotul paşilor săi trosni din nou.

— Judith! Un zbierăt adânc, neomenesc, răsună de sub fereastră şi ea tresări de spaimă. Ud leoarcă şi frustrat, el îşi ieşise, de bună seamă, din fire şi renunţase la orice tentativă de a fi îndatoritor sau prietenos. Ce fel de joacă crezi că-i asta? E al naibii de nepoliticos din partea ta! Coboară şi

deschide-mi...

Ea nici nu se mişcă.

— Judith! Acum, el îşi înteţi loviturile sălbatice în uşă, bocănind în lemnul solid cu furia unui dement. Dinspre bucătărie, răzbătu iarăşi zbârnâitul prelung al soneriei. În cele din urmă, ecoul său metalic se stinse. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Doar vântul se tânguia prin cotloane, zăngănind ferestrele. Şi ea fu recunoscătoare vijeliei şi ploii torenţiale, fiindcă, în mod sigur, el nu putea sta afară la infinit, fără şansa de a realiza ceva, udându-se până la piele. Neîndoielnic, în curând, Billy Fawcett se va da bătut, se va recunoaşte învins şi va pleca.

— Judith! Dar, acum, era un vaiet de dihanie rănită. O ultimă şi jalnică rugă. Billy Fawcett îşi pierdea speranţa. Apoi, îl auzi rostind destul de răspicat pentru un om care vorbea singur, în pustiu:

— Of, drăcia dracului! Şi se îndreptă, târşâind picioarele, spre poartă.

În fine, pleca! O lăsa în pace!

Judith aşteptă până când paşii lui deveniră aproape imperceptibili, apoi ieşi rostogolindu-se de sub pat, se târî până la fereastră şi, ascunzându-se în dosul draperiilor, căută cu prudenţă afară. El trecuse deja de poartă şi, pe deasupra gardului viu de lemn-câinesc, îi zări creştetul, pe când se retrăgea deznădăjduit spre bungaloul său.

Plecase! Judith răsuflă uşurată. Genunchii i se înmuiară, copleşită de slăbiciune ca un pisoi; se simţea aidoma unui balon dezumflat, o fărâmă zbârcită şi moale de cauciuc colorat. Picioarele i se tăiară din încheieturi şi se prăbuşi pe podea. Câtva timp zăcu întinsă acolo. Câştigase hărţuiala, îl învinsese pe ticălos, dar era o biruinţă amară. Se simţea prea vlăguită, fusese prea înfricoşată ca să-şi mai poată savura triumful. Şi-i era frig.

Înveşmântată încă în hainele jilave, tremura, mădularele o dureau, n-avea puterea să se ridice, să se mişte până la baie, să pună dopul, să deschidă robinetul. El plecase. Deodată, totul, spaima, zbuciumul, tensiunea nervoasă, se dovediră a fi mai mult decât putea îndura. Îşi simţi faţa boţindu-i-se

asemeni unui prunc. Îşi rezemă capul de masa de toaletă, tare şi lucioasă, a mătuşii Louise şi, în tăcere, lăsă şiroiul de lacrimi să-i curgă pe obraji.

* * *

A doua zi după-amiază, mătuşa Louise o conduse pe Judith cu maşina la St. Ursula. Judith era îmbrăcată din nou în uniforma şcolară, dat fiind că scurta vacanţă se sfârşise.

— Sper că te-ai simţit bine.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Din păcate, a trebuit să te părăsesc duminică, dar ştiu că n-ai fost niciodată un copil care să aibă nevoie de companie tot timpul. De altfel, nu pot să sufăr copiii pretenţioşi. Ce ghinion că nu te-ai întâlnit cu Heather! Dar o să facem un program pentru vacanţa de Paşti.

Judith nu voia nici măcar să se gândească la vacanţa de Paşti, aşa că zise doar:

— Îmi place nespus bicicleta.

— O să am grijă de ea în locul tău.

Judith nu găsea cuvinte să-şi exprime gratitudinea, fiindcă primirea bicicletei era într-adevăr singurul lucru bun care se întâmplase în weekend şi tot ce-şi dorea acum era să revină la normalitate, la rutina şi ambianţa familiară ale şcolii.

Singurul lucru pe care îl regreta sincer era că n-apucase să-l vadă pe domnul Willis. În acea dimineaţă, avusese răgazul şi prilejul să-i facă o vizită, dar găsise tot felul de scuze ieftine şi lăsase să-i scape această şansă. Ştia că prietenia presupune statornicie şi consecvenţă, însă, într-un fel sau altul, Billy Fawcett îi stricase şi această plăcere.

* * *

St. Ursula
8 martie 1936

„Dragă mami şi tati.

Am mai pierdut o săptămână fiindcă am fost plecată la mătuşa Louise, să-mi petrec scurta vacanță de la mijlocul trimestrului. Vă mulţumesc pentru scrisoare. Mi-e dor să aflu veşti despre Singapore şi despre noua voastră casă de pe Orchard Road. Sunt sigură că este minunată şi că în curând vă veţi deprinde cu clima toridă şi umedă. Probabil vă simţiţi ciudat văzând în jur doar feţe galbene de chinezi, în locui chipurilor negricioase ale tamililor. Şi, cel puţin, mămica nu va mai fi nevoită de acum încolo să conducă vreo maşină.

Vremea în weekend n-a fost prea bună: Mătuşa Louise mi-a cumpărat bicicleta promisă. Este un Raleigh verde. Duminică, ea a jucat golf cu nişte prieteni, aşa că am mers cu bicicleta până pe dealul Vegios la un picnic. Erau o grămadă de primule. I-am dat telefon lui Heather, dar nu ne-am întâlnit fiindcă ea a plecat la Bodmin să-şi vadă bunica".

Destul pentru moment despre cum îşi petrecuse weekend-ul! Nu mai avea nimic de adăugat, altminteri riscând să săvârşească o imprudenţă. Dar scrisoarea nu era destul de lungă, aşa că mai aşternu câteva cuvinte.

„M-am bucurat când m-am reîntors la şcoală şi-am revăzut-o pe Loveday. Sora ei, Athena, a revenit din Elveţia şi a fost la Nancherrow în weekend. Şi-a adus şi prietenul, dar Loveday susţine că este îngrozitor de plicticos şi nici pe departe la fel de drăguţ ca Jeremy Wells.

Îmi pare rău că vă trimit o scrisoare atât de scurtă, dar trebuie să tocesc pentru testul la istorie.

Cu multă dragoste,

Judith[n].

* * *

Prietenii de golf ai Louisei Forrester, Polly şi John Richards, formau un cuplu care lucrase odinioară în marina militară; acum, la pensie, părăsiseră porturile Alverstoke şi Newton Ferrars şi cumpăraseră, în schimb, o casă solidă din piatră lângă Helston, cu trei acri de grădină şi acareturi spaţioase. Tatăl lui Polly Richards fusese un prosper fabricant de bere şi pesemne o parte bunicică a averii lui îi revenise fiicei sale, întrucât soţii Richards se lăfăi au în belşug, adoptând un stil de viaţă opulent, sfidând parcimonia majorităţii contemporanilor lor la vârsta pensionării. Ei îşi permiteau să angajeze o pereche care să-i îngrijească, slujnică şi grădinar cu ziua. Cuplul de bătrânei erau un fost subofiţer de marină şi soţia sa mândră că purta numele de Makepeace[49], iar grădinarul – un om tăcut, ursuz, care trudea din zori şi până-n seară, când îşi lepăda sculele şi se retrăgea în vizuina sa, o colibă tupilată în preajma serelor. Neîmpovăraţi de corvezile casnice, soţii Richards puteau să se bucure de o viaţă mondenă, activă, trepidantă. Întreţineau un iaht ancorat la St. Mews şi în lunile de vară navigau cu această ambarcaţiune în apele interioare din sudul regiunii Cornwall sau participau la diverse regate. De-a lungul anului, primeau valuri-valuri de musafiri, iar când nu cutreierau mările, nici nu-şi distrau oaspeţii, lâncezeau pe terenul de golf sau la mesele de bridge de la clubul din Penmarron. Astfel, o întâlniseră pe Louise şi, după multe întreceri prieteneşti pe postațele de iarbă, ajunseseră la relaţii pline de familiaritate.

Polly îi telefonă Louisei. După câteva amabilităţi, ea trecu direct la subiect:

— Îmi pare rău, nu te-am înştiinţat din timp, dar ai putea veni să jucăm bridge mâine seară? Aşa e, miercuri, douăzeci şi trei.

Louise îşi răsfoi agenda. Cu excepţia programării la coafor, n-avea nici un alt aranjament.

— Drăguţ din partea ta. Îmi face plăcere.

— Eşti o comoară! Îl avem în vizită pe un vechi fârtat de-al lui John care arde de nerăbdare să joace o partidă. Ai putea

49 Makepeace (Ib. engl.) - împăciuitoarea, conciliatoarea.

să fii aici la ora şase? Este puţin cam devreme, dar putem da un rober[50] înainte de cină şi aşa n-ai să ajungi prea târziu acasă. Mă tem că-i al dracului de greu să conduci pe-o vreme ca asta. Limbajul jovial, degajat, fără perdea al lui Polly se potrivea perfect cu marinăria şi ea devenise legendară pentru sudălmile rostite răspicat în timp ce iahtul lor naviga printre balize, mânat de vânt, cu pânzele umflate, despicând apele cenuşii şi agitate spre portul Falmouth.

— Nu-ţi bate capul cu asta. De-abia aştept să ne vedem.

— Atunci, te aşteptăm mâine.

Şi fără multă vorbă, Polly închise telefonul.

Era un drum lung, dar merita efortul, aşa cum şi Louise o ştia prea bine. O seară cu adevărat splendidă! Prietenul lui John Richards, un bărbat chipeş, cu ochi drăcoşi, cu multe calităţi proprii omului de lume, avea rangul de comandant în Marina Regală. Băuturile fură servite cu dărnicie, cina şi vinul excelente. De asemenea, Louise etală cărţi bune toată seara şi jucă impecabil. După ultimul rober, scorul fu stabilit şi mizele împărţite. Louise îşi luă poşeta şi îşi strânse câştigul. Ceasornicul de pe poliţa şemineului bătu de ora zece şi ea pocni încuietoarea genţii, anunţând că era timpul să pornească spre casă. Ei o rugară să mai stea, să mai joace un rober, dar Louise, deşi tentată, rezistă ispitei şi le refuză ofertele pline de amabilitate.

În hol, John o ajută să se îmbrace cu haina de blană şi, după ce obişnuitele formule de rămas bun fură rostite, el o însoţi afară, în noaptea umedă, să se încredinţeze că Louise va sui cu bine la volan.

— Totu-i în ordine, Louise?

— Perfect!

— Bagă de seamă cum conduci.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru seara asta fantastică.

Automobilul demară aproape fără zgomot, cu ştergătoarele de parbriz pulsând încoace şi încolo; drumul umezit de ploaie

---

50 rober (la bridge şi whist) - o serie sau rundă a jocului de cărţi până când una dintre părţi atinge un scor sau câştigă un anumit număr de mâini.

sclipea în mănunchiurile de raze ale farurilor asemeni unei panglici negre din satin. Louise o luă prin Marazion, către Penzance, şi, pe când se apropia de curba ce ieşea în şoseaua principală pentru Porthkerris, se decise, sub impulsul momentului, dat fiind că noaptea era dezagreabilă şi călătoria cu maşina prea lungă, s-o apuce pe un traseu mai scurt, pe poteca îngustă care străbătea tărâmurile mlăştinoase. Era o cale de acces anevoioasă, întortocheată şi cu multe obstacole, cu turnante fără vizibilitate, cu meandre, dar ea o cunoştea bine, nu era circulată în orele târzii şi, la urma urmei, scurta din drum cu cel puţin cinci mile.

Odată hotărârea luată, Louise viră spre stânga în loc de dreapta şi câteva momente mai apoi, coti iarăşi, aburcând pe panta abruptă şi împădurită care se deşira spre ţinuturile joase, pustii. Văzduhul era înnegurat şi nicio stea nu pâlpâia pe bolta întunecată.

* * *

Cu patru mile înaintea Louisei, mergând în aceeaşi direcţie, Jimmy Jelks se întorcea în Pendeen, la volanul unui camion hodorogit. Tatăl său, Dick Jelks, gospodărea o mică proprietate de pământ, situată în vecinătate şi intens exploatată: creştea porci şi păsări, cultiva cartofi şi broccoli, dar i se dusese buhul că avea cea mai murdară ogradă din tot comitatul. Jimmy împlinise douăzeci şi unu de ani şi locuia încă în casa bătrânească, bruftuluit de ambii părinţi şi tratat drept cal de corvoadă, ajuns de batjocura lumii, şi cum îi lipseau atât isteţimea cât şi priceperea de a flirta sau de a umbla în peţit, părea puţin probabil că va reuşi vreodată să-şi croiască altă soartă.

El pornise spre Penzance la începutul după-amiezii, cu un transport de broccoli, ca să-şi vândă legumele la piaţă. Trebuia să se reîntoarcă imediat ce-şi isprăvea treburile, dar, fiindcă pe taică-su îl apucaseră toate năbădăile, Jimmy, cu buzunarele doldora de gologani, fu tentat să mai tragă de timp, umblând teleleu prin piaţă şi tăifăsuind cu orice

persoană care-i făcea hatârul să-i vorbească. Până la urmă, căutând stăruitor companie, cedase ispitei şi intrase în taverna „Cap de maur”, unde zăbovi până la ora închiderii.

Acum, înainta cu greu prin noroaiele drumului. Sub el, vechiul camion huruia asurzitor şi se zdruncina din încheieturi. Dick Jelks îl cumpărase, la mâna a patra, de la un negustor de cărbuni şi hârbul suferise de la bun început din pricina tuturor defecţiunilor mecanice posibile. Geamurile refuzau să se închidă; mânerele de la portiere căzuseră; aripile ruginiseră şi grilajul de la radiator era prins cu o sfoară cu cocleţi. Pornirea motorului era un perpetuu război al nervilor, implicând rotirea manivelei până la epuizarea fizică, ba deseori şi vătămări dureroase, ca de pildă scrântirea degetelor sau lovituri atroce la genunchi. Chiar şi atunci când, în cele din urmă, motorul prindea să vibreze, camionul se crampona cu încăpăţânare pe poziţii, refuzând să cupleze dincolo de viteza a doua. Adesea, sfârâia, scoţând aburi fierbinţi, pneurile vechi pocneau şi maşinăria dădea rateuri cu o asemenea forţă explozivă încât orice om aflat din nefericire prin apropiere se temea să nu-l lovească apoplexia.

În acea seară, circulând prin ploaie toată după-amiaza, camionul se comporta mai îndărătnic ca de obicei. Farurile, nicicând prea strălucitoare, păreau să-şi fi pierdut şi bruma de putere, pâlpâindu-şi obosite lumina şi fumegând ca două lumânări de seu. Din când în când, motorul tuşea şi scuipa precum un ftizic nouraşi alburii şi se poticnea, ameninţând să se oprească de-a binelea. Maşina se târa cu greu prin ţinuturile mlăştinoase, cu nenumărate ridicături şi adâncituri, şi, după ce se opinti să urce un povârniş abrupt, ca să ajungă pe o suprafaţă netedă, îşi dădu duhul, răpusă de această supremă sforţare. Farurile se stinseră, motorul tuşi pentru ultima oară, iar roţile, istovite, încetară brusc să se mai învârtească, scoţând un scrâşnet ascuţit. Jimmy trase frâna de mână şi înjură printre dinţi. Afară, totul era învăluit în negreală deasă şi ploaia cădea necontenit. Auzi şuierul vântului tăios. Văzu lucind în depărtare un punct de lumină de la vreo fermă şi ştiu că distanţa era prea mare ca să caute ajutor acolo. Îşi ridică gulerul hainei şi, înhăţând manivela,

coborî din camion, hotărât să ducă bătălia cea crâncenă. Dar numai după ce răsuci pârghia cotită preţ de vreo cinci minute, zdrelindu-şi pielea şi însângerându-şi încheieturile degetelor, creierul lui ameţit de băutură pricepu crudul adevăr: bateria era descărcată şi blestemata de rablă n-avea să se mai urnească. Aproape cu lacrimi de furie şi de frustrare, azvârli manivela în cabină, trânti portiera şi porni să străbată pe jos cele şapte mile până la Pendeen, cu mâinile înfundate în buzunare şi gârbovindu-şi spinarea sub răpăiala ploii.

* * *

Rulând spre casă, Louise Forrester îşi recăpătă buna dispoziţie; mulţumită că alesese să parcurgă acest drumeag, gustând provocarea traseului, solitudinea drumului de ţară neluminat, satisfăcută că era singura persoană care circula atât de târziu, prin clisa mocirloasă, într-o asemenea noapte detestabilă. Îi plăcea să conducă şi o stimula întotdeauna senzaţia de-a fi sigură de ea însăşi, stăpână pe situaţie, la volanul maşinii sale puternice.

Accelerând, vibra înfiorată de răspunsul prompt al motorului şi palpită de emoţie ca un tânăr, în timp ce îşi manevra Roverul la răspântiile înguste şi periculoase fără să piardă din viteză. Totul o îmboldea, îi dădea un avânt voinicesc şi puteri noi. Se gândea la un cântec, dar nu-şi amintea cuvintele, aşa că născoci ea unele:

„M-ai alungat din viaţa ta.
Depărtându-te în goană
Odată cu amintirea trecutei iubirii...”

„Mă port cu frivolitate, îşi spuse, precum creatura aia fâşneaţă, Biddy Somerville. Dar a fost o seară excelentă”.

Drumul trepidant spre casă, prin ţinuturile mlăştinoase şi pustii, era tocmai modalitatea potrivită de a-şi sfârşi ziua. Un epilog tumultuos, impetuos. Nu fusese niciodată femeia care

să umble cu jumătăţi de măsură.

Drumeagul se afundă, coborând şerpuitor într-o vale puţin adâncă. La capătul acesteia, traversă un podeţ ghebos din piatră şi începu din nou să urce. Cuplă în viteza a treia, farurile îşi aruncau fasciculele de raze spre cer, maşina puternică ţâşni înainte pe coama dealului şi trecu de panta abruptă întocmai ca la o alergare ecvestră cu obstacole.

Talpa piciorului ei apăsa încă pe accelerator. Zări camionul, abandonat şi fără lumini de semnalizare, abia cu o fracţiune de secundă înaintea impactului. Coliziunea violentă, scrâşnetul sinistru de fier, zgomotul de geamuri zdrobite, vuiră asurzitor în aer, dar Louise nu mai era conştientă de nimic. Forţa ciocnirii o azvârli înainte ca pe o păpuşă, smulgând-o de pe banchetă şi proiectând-o prin parbriz; în raportul de constatare a decesului, medicul poliţiei avea să conchidă că doamna Forrester murise instantaneu. Deşi era imposibil să fii absolut sigur. Timp de vreo jumătate de minut după accident, nu se întâmplă mai nimic. Doar ţăndări de metal şi cioburi mărunte zburară pe drum şi o roată, aruncată pieziş în văzduh, îşi conteni încet-încet rotaţiile. Fireşte, în beznă, ploaie şi pustietate, nu fusese nici un martor ocular al acestui dezastru şi deci nimeni care să poată fugi după ajutor.

Teatrul catastrofei şi epava neluminată, sfâşiată în bucăţi şi contorsionată, fără putinţa de-a mai fi recunoscută vreodată, existau pur şi simplu nebănuite acolo; cele două vehicule zdrobite se împreunaseră precum o pereche de câini în călduri.

Apoi, un bubuit îngrozitor ca tunetul, sparse liniştea nopţii: rezervorul de benzină al Roverului se aprinse şi explodă, iar flăcările ţâşniră într-o pălălaie mistuitoare, învăpăind bolta întunecată cu reflexe purpurii. Incendiul, asemeni unui semnal luminos de avertisment, rumeni împrejurimile şi nori de fum rău prevestitori se învălătuciră spre ceruri, răspândind în aerul umed o duhoare de cauciuc ars.

* * *

Deirdre Ledingham deschise uşa bibliotecii şi spuse:

— Deci aici îmi eşti...

Judith îşi ridică privirile. Era o după-amiază de joi, avea liber şi venise la bibliotecă să se documenteze pentru eseul la literatura engleză pe care trebuia să-l scrie despre Elizabeth Barrett Browning[51].

Când colo, ea se amuza răsfoind ultimul număr al revistei „The Illustrated London News”, pe care domnişoara Catto o considera educativă şi o comanda în fiecare săptămână. Paginile cuprindeau o diversitate de subiecte şi ştiri: arheologie şi horticultură, articole despre natură, despre modul de viaţă al diferitelor insecte şi târâtoare, precum şi al unor păsări cu nume ciudate. Numai că Judith nu era câtuşi de puţin pasionată de zoologie şi se cufundase în lectura unui articol neliniştitor despre înfiinţarea şi dezvoltarea organizaţiei „Tineretul hitlerist” din Germania. Se părea că această mişcare nu semăna defel cu cea a cercetaşilor, care se îndeletniceau cu activităţi inofensive, cum ar fi ridicarea corturilor, aprinderea focurilor de tabără şi intonarea de cântece ca de pildă „Sub ramurile dese ale castanului”. În schimb, flăcăiandrii nemţi aveau aspectul unor soldaţi get-beget, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, purtând chipiuri militare şi banderole cu însemnul zvasticii. Chiar şi activităţile lor păreau arogante şi belicoase; în special fotografia unui grup de juni blonzi şi chipeşi deşteptă în sufletul lui Judith un presentiment amar, de rău augur. Pentru că, în loc să fi jucat crichet sau fotbal, ori să se fi căţărat în copaci, ei mărşăluiau probabil la o ceremonie civică, cu feţe posace şi încruntate, instruiţi milităreşte ca un pluton de soldaţi profesionişti. Încercă să-şi imagineze cum s-ar simţi dacă o asemenea paradă ar înainta în mers cadenţat de-a lungul Străzii Negustorilor evrei şi găsi această perspectivă neînchipuit de groaznică. Şi, totuşi, în imaginea din revistă, pe chipurile gloatei de oameni strânşi să-i privească pe flăcăiandrii ţanţoşi

---

51 Elizabeth Barrett Browning (1806-1661) - poetă engleză. Ciclul ei de sonete conţine câteva din cele mai frumoase poezii de dragoste din literatura engleză.

nu puteai citi decât plăcere şi mândrie. Se părea că asta îşi doreau oamenii de rând din Germania...

— Te-am căutat peste tot.

Judith închise „The Illustrated London News”.

— De ce? întrebă ea. Pe măsură ce săptămânile trimestrului se scurgeau şi şcoala cu rutina ei îi devenise la fel de familiară ca un cămin, îi crescuse şi încrederea în sine, aşa că nu se mai smerea în faţa Deirdrei Ledingham. Instigată de Loveday, căreia nimeni nu-i insufla teamă sau supuşenie, Judith hotărâse că infatuarea şi atitudinile autoritare ale Deirdrei frizau câteodată ridicolul. Ea era, aşa cum sublinia deseori Loveday, doar o fată ca oricare alta, în ciuda aerului său trufaş, a insignelor sportive şi a sânilor ei rotunzi şi plini.

— Pentru ce anume?

— Domnişoara Catto te-a chemat în biroul său.

— În legătură cu ce?

— Habar n-am. Dar ai face mai bine să n-o laşi să aştepte.

După prima întrevedere, Judith nu se mai simţea înspăimântată de domnişoara Catto, dar chiar şi aşa nutrea destul respect pentru directoarea şcolii ca să se conformeze chemărilor ei. Îşi strânse cărţile, înşurubă capacul stiloului, apoi se duse la toaletă să se spele pe mâini şi să-şi aranjeze părul. Cu ţinuta îngrijită şi doar puţin temătoare, Judith ciocăni în uşa biroului domnişoarei Catto.

— Intră!

Ea se afla acolo, la masa de lucru, întocmai ca şi data trecută. Cu deosebirea că azi cerul era cenuşiu, înnourat, soarele nu strălucea şi florile din vas nu erau primule, ci anemone. Judith adora anemonele, cu nuanţele lor purpurii, roz-albe şi verde-albăstrui ca marea; toate culorile vii ale spectrului.

— Judith!

— Deirdre mi-a spus că doriţi să mă vedeţi, domnişoară Catto.

— Da, draga mea, aşa e. Vino şi aşază-te.

Un scaun o aştepta. Luă loc şi-şi întoarse faţa spre domnişoara Catto. De astă dată, n-avea să fie o conversaţie banală. Domnişoara Catto trecu direct la subiectul discuţiei.

— Motivul pentru care am trimis după tine n-are legătură cu şcoala, nici cu munca ta. Este o chestiune cu totul diferită. Dar mă tem că are să-ţi producă un şoc, aşa că vreau să fii pregătită pentru orice eventualitate... Vezi... e vorba despre mătuşa Louise...

Judith n-o mai ascultă. Ştiu instinctiv ce urma să-i spună domnişoara Catto: mătuşa Louise se căsătorea cu Billy Fawcett. Palmele îi erau umede şi reci şi aproape simţea sângele scurgându-i-se din obraji. Coşmarul se adeverea. Lucrul pentru care se rugase să nu se întâmple niciodată era aievea...

Domnişoara Catto continua să vorbească. Neatenţia ar fi fost acum un păcat cardinal. Judith îşi adună puterile şi încercă să se concentreze la ceea ce îndruga directoarea ei. Ceva în legătură cu seara trecută.

— conducea spre casă, pe la ora unsprezece... era singură... nu se găsea nimeni prin preajmă...

Deodată, adevărul îi miji în minte. Domnişoara Catto vorbea despre mătuşa Louise şi maşina ei. Toată povestea n-avea nimic de-a face cu Billy Fawcett. Judith îşi întredeschise buzele într-un oftat de uşurare şi ştiu că faţa i se roşise ca para focului în mod aproape ruşinos.

— un accident. O coliziune realmente groaznică. Domnişoara Catto făcu o pauză şi Judith se uită ţintă la ea şi surprinse pe chipul ei îndeobşte calm o expresie de perplexitate şi nelinişte.

— Te simţi bine, Judith?

Ea răspunse printr-o înclinare a capului.

— Înţelegi ce încerc să-ţi spun?

Judith încuviinţă din nou. Mătuşa Louise avusese un accident de maşină. Asta era tot ce se petrecuse. Mătuşa Louise gonind ca totdeauna, depăşind la curbe şi speriind oile şi găinile cu sunete prelungi de claxon. Dar se părea că acum steaua norocoasă îi apusese.

— Totuşi, ea n-a păţit nimic grav, nu-i aşa, domnişoară

Catto? Pesemne, mătuşa Louise se găsea într-un spital local, bandajată la cap şi cu braţul în ghips. Asta era tot. Doar uşor rănită. Ea e bine, nu?

— Of, Judith, nu. Mă tem că nu. A fost un accident fatal. Ea a murit pe loc.

Judith se holba la domnişoara Catto, având o mină sfidător de sceptică, fiindcă ştia că un sfârşit atât de violent şi crunt nu putea fi adevărat. Apoi, sesiză durerea şi compasiunea oglindite în ochii domnişoarei Catto şi pricepu cum stăteau lucrurile.

— Asta e ceea ce trebuia să-ţi spun, scumpa mea. Mătuşa Louise este moartă. „Răposată, decedată, dispărută. Pentru totdeauna. Cuvântul moarte este groaznic, are o rezonantă crudă şi implacabilă. Precum cel de pe urmă ticăit al unui ceasornic sau ţăcănitul unei perechi de foarfece, retezând un fir de aţă. Mătuşa Louise!”

Judith îşi auzi răsuflarea întretăiată de răbufniri grele, ca un şuier. Rosti foarte calm, dorind să afle amănunte:

— Cum s-a întâmplat?

— Ţi-am spus deja. A fost o coliziune.

— Unde?

— Sus, pe drumul vechi care trece pe lângă mlaştină. Un camion defect fusese abandonat la marginea drumeagului. N-avea lumini de semnalizare. Ea a intrat din plin în el, lovindu-l dindărăt.

— Mergea cu viteză mare?

— Nu ştiu.

— Mătuşa Louise conducea întotdeauna imprudent. Gonea ca o săgeată, depăşea tot ce-i ieşea în cale.

— Cred că acest accident nu s-a produs din vina ei.

— Cine a găsit-o?

— A izbucnit un incendiu. Flăcările au fost zărite şi poliţia alertată.

— A mai murit şi altcineva?

— Nu, mătuşa ta era singură.

— Unde fusese?

— Să cineze cu nişte prieteni, lângă Helston.

— Căpitanul-comandor şi doamna Richards. Cu ei obişnuia

să joace golf. Judith se gândi la mătuşa Louise conducând spre casă prin întuneric, aşa cum o făcuse de nenumărate ori înainte. Se uită la domnişoara Catto. Cine v-a înştiinţat?

— Domnul Baines.

Judith nu-şi amintea absolut nimic despre el.

— Cine-i domnul Baines?

— Este avocatul mătuşii tale din Penzance. Cred că tot el se ocupă şi de afacerile mamei tale.

În sfârşit, îşi aduse aminte de domnul Baines.

— Mami ştie că mătuşa Louise a murit?

— Domnul Baines i-a trimis o telegramă tatălui tău. Bineînţeles, urmează să-i expedieze şi o scrisoare. Şi desigur îi voi scrie şi eu mamei tale.

— Dar cum a rămas cu Edna şi Hilda? Pentru prima dată, vocea lui Judith fu înecată de durere.

— Cine sunt?

— Bucătăreasa şi menajera mătuşii Louise. Sunt surori. Lucrează la ea de ani de zile... pesemne or fi teribil de mâhnite.

— Da, aşa socot şi eu. Ele n-au realizat că mătuşa ta nu s-a întors acasă. Au bănuit că s-a întâmplat ceva rău, când una dintre ele i-a dus micul dejun pe tavă a doua zi dimineaţă şi a găsit patul neatins.

— Şi ce-au făcut?

— S-au purtat cu multă judecată, l-au telefonat vicarului. Apoi, şeful poliţiei a trecut pe la ele şi le-a dat vestea cea tristă. Firește, au suferit cumplit, dar s-au hotărât să rămână deocamdată în casa mătuşii tale.

Gândul la Hilda şi Edna, singure şi jeluindu-se într-un cămin pustiu, consolându-se reciproc şi bând la ceşti de ceai, îi stârnea într-un fel mai multă tristeţe decât orice altceva. Fără mătuşa Louise, viaţa lor îşi pierdea sensul şi menirea. Şi era de prisos a gândi că-şi vor căuta alte slujbe, fiindcă ele nu erau tinere şi pline de energie ca Phyllis, ci vârstnice, necăsătorite şi neajutorate. Şi dacă nu-şi găseau alte posturi; unde vor locui? Ce vor face? Hilda şi Edna erau inseparabile, nu s-ar putea despărţi niciodată.

— O să fie şi o înmormântare? întrebă Judith.

— Desigur, la timpul potrivit.

— Trebuie să merg şi eu?

— Numai dacă vrei. Dar socot că aşa se cuvine. Şi, fireşte, eu te voi însoţi şi voi fi alături de tine tot timpul.

— N-am fost niciodată la o îngropăciune.

Domnişoara Catto tăcu. Se ridică, se îndepărtă spre fereastră, unde zăbovi câteva clipe, învăluită în rochia-i neagră ca într-un şal, de parcă ar fi căutat acolo alinare. Privi lung afară, spre grădina jilavă şi înceţoşată, tablou care, gândi Judith, nu-i putea oferi nici un fel de mângâiere. Se părea că domnişoara Catto era preocupată de ceva.

— Ce zi tristă, observă ea. Se întoarse cu spatele la fereastră şi surâse. Prohodul face parte din ritualul funebru, aşa cum moartea este o realitate intrinsecă a vieţii. Îmi dau seama că la vârsta ta nu te poţi împăca uşor cu un lucru aşa dezolant, dar, mai devreme sau mai târziu, toţi trecem prin atare experienţă. Şi, în plus, nu eşti singură. Fiindcă eu sunt aici ca să te ajut să înfrunţi realitatea. S-o accepţi cu seninătate. Pentru că moartea este parte integrantă a vieţii, de fapt singura certitudine a vremelnicei treceri a omului pe pământ. Dar asemenea vorbe de consolare sună destul de banal când tragedia loveşte aşa de năprasnic în cei apropiaţi. Tu eşti foarte curajoasă şi altruistă. Te gândeşti mereu la alţii. Dar să nu te simţi intimidată. Nu-ţi încătuşa durerea, deschide-ţi sufletul. Ştiu că-ţi sunt directoare, dar, în acest moment, consideră-mă o prietenă. Poţi să spui ce vrei, ce-ţi trece prin minte. Şi nu te sfii să plângi.

Însă lacrimile care-i puteau domoli aleanul nu i se aninau acum de gene, nu-i izvorau din ochi.

— Mi-e bine.

— Eşti o fată bună. Ştii ce cred? C-ar fi nimerit să bem o ceaşcă de ceai. Ţi-ar plăcea?

Judith clătină aprobator din cap. Domnişoara Catto se apropie de şemineu şi apăsă pe soneria montată alături.

— Este remediul clasic pentru toate, nu? O simplă ceaşcă de ceai fierbinte. Nici nu-mi închipui cum de nu m-am gândit mai înainte. Nu se reîntoarse la birou, ci se instală într-un fotoliu, lângă vatră. Jăraticul era deja întins, dar focul nu

izbucnise încă şi, fără să rostească vreun cuvânt, domnişoara Catto apucă o cutie de chibrituri, se aplecă, scăpără un băţ şi aprinse o hârtie boţită de ziar. Rezemându-se de spătar, privi cum flăcările încep să pâlpâie şi să învăluie iute grămada de cărbuni.

— Am întâlnit-o pe mătuşa ta de puţine ori, dar mi-a plăcut foarte mult, spuse ea. Era o persoană cu multă judecată, demnă de încredere şi destoinică. O femeie adevărată. Mă simţeam liniştită ştiindu-te în grija ei.

Ceea ce aduse în discuţie problema vitală. Judith aruncă o privire pripită spre fereastră şi încercă să-şi dreagă glasul.

— Unde am să mă mai duc acum?

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Mi-a mai rămas aici doar mătuşa Biddy.

— Desigur, doamna Somerville care locuieşte la Plymouth. Mama ta mi-a pomenit despre familia Somerville, am adresa şi numărul lor de telefon. Vezi, Judith, de vreme ce părinţii tăi sunt în străinătate, noi trebuie să ţinem legătura cu toate rudele apropiate. Altminteri, responsabilitatea noastră ar fi realmente mult prea mare.

— Mătuşa Biddy mi-a spus întotdeauna că pot sta la ea dacă vreau. A aflat despre mătuşa Louise?

— Nu încă. Voiam mai întâi să discut cu tine. Dar o s-o înştiinţez.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Domnişoara Catto rosti simplu „Intră” şi una dintre slujnice păşi în odaie.

— Oh, Edith, ce bine! Ne poţi aduce ceaiul? Două ceşti şi poate câţiva biscuiţi.

Fata răspunse că le va servi numaidecât şi se retrase.

Domnişoara Catto continuă de parcă întreruperea n-o tulburase deloc.

— Ţi-ar plăcea să-ţi petreci vacanţele la mătuşa Biddy?

— Bineînţeles. Şi ea şi unchiul Bob mi-s foarte dragi. Amândoi sunt într-adevăr plăcuţi şi simpatici. Dar problema e că ei nu s-au stabilit la Plymouth pentru totdeauna. Va trebui ca mai devreme sau mai târziu să plece din Keyham şi probabil unchiul Bob va porni pe mare. Mătuşa Biddy se gândeşte să cumpere o căsuţă. Ei n-au avut niciodată o

proprietate a lor... Vocea i se pierdu într-o îngânare slabă.

— Mai există şi altcineva?

— Da, doamna Warren. Fiica ei, Heather Warren, era cea mai bună prietenă a mea de la şcoala din Porthkerris. Domnul Warren este băcan şi mama îi simpatiza foarte mult. Sunt sigură că, din când în când, mă pot găzdui.

— Bine, fie. Domnişoara Catto surâse. Nu-ţi face griji, o să rezolvăm lucrurile. Nu uita că eşti înconjurată de prieteni. Ah, iată şi ceaiul. Mulţumesc, Edith. Pune, te rog, tava pe măsuţa de colo... Acum, Judith, de ce nu te scoli de pe scaunul ăla incomod, ca să şezi aici, lângă foc...

* * *

Aşa deci, îşi spuse Muriel Catto, răul cel mare trecuse, vestea tristă fusese împărtăşită şi copila părea s-o fi acceptat cu destul calm, păstrându-şi sângele rece. De două ori în cariera sa de directoare trebuise să îndeplinească această obligaţie nenorocită, încunoştiinţându-şi elevele că murise fie mama, fie tatăl, şi acest lucru o făcea să se simtă ca un criminal. Fiindcă mesagerul devine asasin. Până când vorbele fatale sunt rostite, fiinţa mult iubită este încă vie, mergând, dormind, văzându-şi de treburi, dând telefoane, scriind epistole, plimbându-se, respirând, cugetând. Cuvintele necruţătoare ucideau de fapt.

De la începutul profesiunii sale de dascăl, domnişoara Catto îşi statornicise reguli stricte: imparţialitate şi nici urmă cât de vagă de favoritism. Dar, involuntar, Judith îi anihilase oarecum această rezistenţă şi, deşi riguroasă şi lipsită de înduioşări materne, domnişoarei Catto îi venea deosebit de greu să ignore interesul special pe care i-l purta acestei copile şi să se împotrivească farmecului ei. Judith se acomodase bine la St. Ursula şi părea să se bucure de popularitate printre colege, în ciuda deosebirilor de educaţie şi de origine socială. Muncea susţinut, rezultatele la învăţătură erau satisfăcătoare şi-şi dădea silinţa şi la orele de sport. Relaţia de prietenie cu familia Carey-Lewis era un soi

de răsplată neaşteptată şi chiar infirmiera-şefă nu găsea nici o pricină să se plângă de comportamentul ei.

Şi, acum, această întâmplare tragică! O traumă care putea să zdruncine echilibrul sufletesc al oricărei fiinţe, determinând un refugiu în sine, izolare de lume şi tumult lăuntric. Pe când şedea la birou, în aparenţă stăpână pe ea însăşi, dar roasă de gânduri şi griji, aşteptând-o pe Judith să ciocăne la uşă, domnişoara Catto se mortifica dorindu-şi ca această tragedie şocantă să i se fi întâmplat oricărei alte fete din pension. Şi nu numai din pricină că Judith era aşa izolată, cu familia departe de ţară, rămasă fără consolare sau companie. Ci, mai ales, pentru că Judith se distingea prin personalitate, simţire, cuget: acceptarea stoică a lungii despărţiri (nici măcar o dată ea nu se lăsase pradă lacrimilor sau acceselor de furie); francheţe şi spontaneitate dezarmante, o anume blândeţe şi prospeţime a firii care erau înnăscute, fiindcă domnişoara Catto ştia că aceste calităţi nu puteau fi dobândite. De asemenea, fata avea un farmec aparte. Toate dezavantajele fireşti ale unei adolescente obişnuite se regăseau acolo, picioarele lungi şi fusiforme, umerii ososi, pistruii şi urechile mari, clăpăuge, dar la Judith, într-un fel, acestea nu erau neatrăgătoare, ci pur şi simplu subjugau, aveau un anume vino-ncoace ca al unei mânzişoare zglobii. Şi era mai mult decât atât: ochii cu adevărat frumoşi, albaştri-cenuşii, foarte mari, mărginiţi de gene negre, arcuite, cu pupile limpezi asemeni unor stropi de cleştar. Şi, ca la un copil mai mic, fiecare gând i se oglindea pe chipul expresiv, de parcă ea nu aflase încă de arta disimulării. Domnişoara Catto se rugă lui Dumnezeu să n-o deprindă niciodată.

Sorbeau amândouă ceaiul fierbinte, alinător, şi vorbeau nu despre mătuşa Louise ci despre Oxford, unde domnişoara Catto îşi petrecuse copilăria.

— un loc aşa de minunat să creşti şi să te maturizezi. Un orăşel de vis, cu turle de biserici şi clopotniţe, cu tineri mergând pe biciclete, şi atât de propice pentru a-ţi însuşi cunoştinţe nelimitate. Locuiam într-o casă veche, mare şi cu multe cotloane, pe Banbury Road şi aveam o grădină,

împrejmuită de un zid înalt de piatră, şi un dud bătrân. Tatăl meu era profesor de filosofie, iar mama preda şi ea cursuri la universitate, amândoi scriind totdeauna sau lucrând, cufundaţi în studii ştiinţifice. În perioada examenelor, în casa noastră se revărsau valuri-valuri de studenţi care veneau şi plecau, pregătindu-şi lucrările practice. Îmi amintesc că intrarea principală stătea permanent deschisă, aşa că nimeni nu mai trebuia să sune clopoţelul şi, prin urmare, în fiecare cameră năvăleau vârtejuri de aer. Domnişoara Catto surâse. Există o mireasmă specială, nu-i aşa, o anume ambianţă care te leagă de căminul în care ai trăit copil fiind. Şi dacă resimţi pe neaşteptate acel miros particular – cărţile vechi, mobilele lustruite şi antice, pietrele străvechi, mucezlte de umezeală, te trezeşti deodată acolo, revenind la vârsta de opt ani.

Judith încercă să şi-o închipuie pe domnişoara Catto la opt ani, dar imaginaţia îi dădu greş.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, grăi ea. Casa noastră din Colombo mirosea a mare, fiindcă locuiam chiar la ţărmul oceanului. Şi grădina era un veritabil templu al florilor, iar noaptea parfumul lor tare şi dulceag înmiresma aerul. Dar erau şi izuri de dezinfectant şi alte chimicale de-astea pe care amah[52] le pulveriza ca să omoare gândacii.

— Gândaci! Oribil! Urăsc insectele. Erau multe?

— Da, ţânţari, păianjeni şi furnici roşii. Şi câteodată şerpi. Odată, am găsit o cobră în grădină şi tati a tras în ea cu puşca. Iar viperele cu corn obişnuiau să se ascundă în baie. Se târau prin canalele de scurgere. Trebuia să fim foarte atenţi, fiindcă sunt veninoase.

— Înspăimântător! Îmi piere curajul când văd şerpi...

— Când mergeam la cumpărături în Pettah, zăream întotdeauna îmblânzitori de şerpi. Şedeau pe iarbă, cu picioarele încrucişate, şi cântau din fluier, iar şerpii se ridicau din coşurile de nuiele mlădiindu-se în sunetul muzicii. Lui mami nu-i plăceau, dar eu îi priveam vrăjită. Judith luă încă un biscuit şi-l ronţăi gânditoare. Apoi, spuse:

— N-am fost niciodată la Oxford.

---

52 amah - cuvânt anglo-indian, însemnând servitoare, slujnică.

— Cred c-ar trebui să te duci. Mai târziu vreau să spun, la universitate. Mai întâi să-ţi termini studiile aici, să obţii certificatul de absolvire a şcolii. Însă cunoscându-ţi aptitudinile la învăţătură, cred că n-o să ai dificultăţi să treci examenele şi să intri la Oxford.

— Cât timp va trebui să stau acolo?

— Trei ani. Dar ce şansă extraordinară vei avea! Nu-mi închipui că există ceva mai minunat decât să profiţi de trei ani întregi ca să te afunzi cu nesaţ în cunoaştere... şi nu algebră sau zoologie, fiindcă socot că nu te interesează nici una... ci poate literatura engleză sau filosofia.

— Costă mulţi bani?

— Nu-i deloc ieftin. Dar, la urma urmei, în viaţă nimic nu se capătă gratuit.

— Nu-mi place să cer părinţilor ceva ce nu şi-ar permite...

Domnişoara Catto zâmbi şi spuse:

— Era doar o sugestie, o idee. Avem destul timp să ne gândim la chestiunile practice. Acum, mai doreşti ceai?

— Nu, mulţumesc. A fost foarte bun.

Se lăsă un moment de tăcere, nu încordată, nici apăsătoare, ci de astă dată destinsă, împăcată. Remediul cu ceaiul fusese inspirat. Obrajii lui Judith se împurpuraseră iarăşi, şocul trecuse. Acum, venise timpul să aducă treptat vorba despre problema pe care domnişoara Catto ştia că trebuie s-o abordeze.

— Ştii, dacă vrei, poţi oricând folosi telefonul meu ca să vorbeşti cu vreuna dintre prietenele tale, spuse ea. Dă-mi un răgaz s-o sun pe doamna Somerville, să-i explic situaţia. Între timp, poate doreşti să vorbeşti cu Edna, cu Hilda sau cu oricare dintre prietenele tale din Penmarron.

Cu fata întoarsă spre flăcările focului, Judith ezită o clipă, apoi clătină din cap a îndoială.

— Nu, nu cred. Nu încă. Dar sunteţi foarte amabilă.

— Socot că domnul Baines va veni probabil să discute cu tine, dar asta nu se va întâmpla decât peste o zi, două. Până atunci, vom afla toate aranjamentele pentru înmormântare.

Judith trase aer în plămâni, apoi îl slobozi cu un oftat.

— Da, răspunse ea.

Domnişoara Catto se sprijini de spătarul scaunului.

— Trebuie să te întreb încă un lucru, continuă ea. Te rog, să nu consideri că mă amestec în viaţa ta şi nu eşti obligată să-mi spui dacă nu vrei. Dar am sentimentul că atunci când îţi dezvăluiam ce se întâmplase... tu... tu ţi-ai imaginat că era vorba despre altbeva. Bineînţeles, s-ar putea să greşesc. Urmă o lungă tăcere. Judith îşi pironise privirile asupra focului. Apoi, îşi ridică mâna şi începu să-şi răsucească între degete o şuviţă de păr care-i scăpase din panglică. Era ceva care te neliniştea? Ce anume îţi provocase atâta teamă? Judith îşi muşcă buzele şi îngăimă câteva cuvinte.

— Îmi pare rău, rosti domnişoara Catto, n-am auzit nimic.

— Bănuiam că mătuşa Louise intenţiona să se căsătorească.

Peste măsură de uimită, domnişoarei Catto nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Să se căsătorească?! Te gândeai că doamna Forrester urma să se mărite? Cu cine?

— Cu colonelul Fawcett.

— Şi cine-i colonelul Fawcett?

— Este vecinul ei. Emoţionată, Judith se corectă. Era vecinul ei. Un vechi prieten din India.

— Şi probabil tu nu voiai să se cunune cu el.

— Nu.

— Nu-l agreai.

— Îl uram. Judith îşi întoarse capul şi se uită fix în ochii directoarei. Era de-a dreptul hidos. Dacă s-ar fi însurat cu mătuşa Louise, el ar fi venit să locuiască în casa ei. Ştiu sigur. Nu voiam să-l văd acolo.

Înţelegând imediat situaţia, domnişoara Catto îşi păstră un calm imperturbabil. Nu era momentul să-şi dezvăluie imensa compasiune.

— Te-a necăjit cumva?

— Da.

— Ce ţi-a făcut?

— Ne-a invitat la cinema şi acolo m-a pipăit pe genunchi.

— Oh, pricep acum.

— A făcut asta de două ori. Şi-a băgat mâna sub fusta mea

şi m-a mângâiat până sus, pe coapsă.

— I-ai spus doamnei Forrester?

— Nu, nu puteam, răspunse Judith clătinând din cap.

— Dacă aş fi fost în locul tău, nici eu nu cred că i-aş fi putut spune. Este o situaţie foarte delicată. Domnişoara Catto surâse, mascându-şi oarecum furia faţă de năravurile scandaloase şi dezgustătoare ale bătrânilor scabroşi.

— La Cambridge, obişnuiam să le spunem acestor creaturi josnice „dibuitori" sau „căutători de jartiere".

Judith căscă ochii de mirare:

— Asta înseamnă... înseamnă că vi s-a întâmplat şi dumneavoastră?

— Toate studentele tinerele erau considerate de ei o pradă bună. Dar noi am învăţat repede să le evităm tacticile mârşave şi ne-am perfecţionat mijloacele de apărare. Desigur, pentru mai multă siguranţă, noi, fetele, umblam în grup şi în plus ne destăinuiam secretele. Însă tu n-ai avut cui să i te confesezi, deci trebuie să-ţi fi fost cu atât mai greu.

— Nu ştiam cum să procedez.

— Îmi dau perfect de bine seama.

— Nu cred că mătuşa Louise s-ar fi căsătorit cu el, dar odată ce am intrat la idei, n-am mai putut să mă dezbar de hâda obsesie. Mă urmărea permanent. Nu ştiam ce să fac.

— Ei bine, acum nu mai ai de ce să te nelinişteşti. Problema s-a rezolvat de la sine într-un mod tragic şi drastic. Se zice întotdeauna că orice rău, indiferent cât de mistuitor, îşi are până la urmă binele lui. Şi n-ai greşit că mi-ai mărturisit. Acum, poţi să dai uitării povestea asta tristă.

— Dacă mergem la înmormântare, mă aştept să fie şi el acolo.

— Fără îndoială. Dar mi-l vei arăta şi mie. Îmi vei spune „Vi-l prezint pe colonelul Fawcett" şi atunci voi avea plăcerea să-l pocnesc în cap cu umbrela.

— Adevărat?

— Probabil nu. Închipuie-ţi titlul cu litere de-o şchioapă din „Western Morning News": „Directoarea pensionului din localitate atacă un colonel în rezervă". N-ar fi o imagine prea bună pentru St. Ursula, nu-i aşa? Nu era te miri ce mare

scofală de glumă, dar pentru prima oară o văzu pe Judith zâmbind şi apoi râzând spontan. Acum e mai bine. Păi, domnişoara Catto se uită la ceas, trebuie să pleci iar eu să-mi continui treburile. Este ora de sport. Bănuiesc că ai vrea să tăifăsuieşti puţin cu Loveday. O s-o trimit pe Deirdre să-i comunice domnişoarei Fanshaw că sunteţi amândouă învoite de la hochei, aşa încât să puteţi sta câtva timp împreună. Plimbaţi-vă prin grădină, căţăraţi-vă într-un copac sau aşezaţi-vă pe bancă. Te vei simţi mult mai bine dacă discuţi şi cu Loveday.

— N-o să-i spun despre colonelul Fawcett.

— Bineînţeles. Asta o să rămână taina noastră. Domnişoara Catto se ridică şi Judith se sculă şi ea numaidecât în picioare. Acum, totul a trecut. Îmi pare nespus de rău pentru mătuşa ta, dar recunosc că te-ai purtat bine în această teribilă încercare. Şi nu trebuie să te frământi în legătură cu viitorul tău, fiindcă asta este responsabilitatea mea. Tot ce pot face e să te încredinţez că eşti în mâini sigure.

— Da, domnişoară Catto. Şi vă mulţumesc pentru ceai.

— Atunci, hai, du-te... Dar în timp ce Judith se strecura pe uşă, domnişoara Catto îi adresă ultimele vorbe. Redevenise directoarea riguroasă.

— și nu uita să n-alergi pe coridor.

* * *

Sâmbătă, 28 martie
Reşedinţa căpitanului de marină Somerviiie
Keyham Terrace
Keyham
Plymouth

„Scumpă şi sărmană Judith.

Tocmai am purtat o lungă discuţie la telefon cu amabila domnişoară Catto, care pare într-adevăr extrem de afectuoasă şi înţelegătoare. Iubita mea,

mă simt literalmente zdrobită în ceea ce te priveşte. Ce lucru groaznic i s-a întâmplat bietei Louise! Am ştiut dintotdeauna că ea conduce ca un birjar, dar nu mi-am imaginat vreodată că va sfârşi astfel. Mi se părea indestructibilă şi, deşi nu m-am purtat prea frumos cu ea, ştiu că a fost o femeie bună la suflet, în ciuda gurii sale slobode şi clevetitoare. Domnişoara Catto mi-a spus că părinţii tăi au fost înştiinţaţi şi că are de gând să-i scrie mamei tale. De asemenea m-a întrebat dacă eu şi Bob am putea să te găzduim în vacanţa de Paşti. Draga mea, nimic altceva nu mi-ar face mai multă plăcere, însă suntem copleşiţi de probleme. Ambii tăi bunici au fost bolnavi, iar eu a trebuit să-i îngrijesc. Totodată, caut să cumpăr o casă în Devon, aşa încât să putem conferi o oarecare stabilitate vieţii noastre. Cred că am găsit una, dar trebuie renovată înainte de-a intra în posesia ei. În sfârşit, unchiul Bob preacă din Keyham în iunie şi se înroiează pe nava HMS[53] *„Resolve", cu baza la Invergordon, în golful Cromarty, aproximativ o mie de mile în nordul îndepărtat. Pe-acolo, nimic altceva decât ploaie, kilt-uri şi genţi acoperite cu blană pe care scoţienii le agaţă de fustanele. Nu este o slujbă „de uscat", deci va trebui să plec şi eu ca să caut o altă casă, de închiriat de astă dată, astfel încât să pot sta cu el.*

Probabil, ai dedus din toată această flecăreală că nu vom putea să te primim în vacanţa de Paşti, dar în vară vom fi mai mult sau mai puţin statorniciţi şi te rog, te implor să vii la noi atunci. Domnişoara Catto mi-a dat asigurări că va avea grijă de tine şi părea atât de sensibilă încât nu o să mă frământ în fel şi chip cu gândul, ci o să aştept cu nerăbdare să ne vedem la vară.

Iubita mea, îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

---

53 H.M.S. - His Majesty's Ship, abreviere pentru navele imperiului britanic, în traducere "Nava Maiestăţii Sale"

Anunţă-mă când are loc înmormântarea, deşi după toate probabilităţile nu cred că voi putea fi de faţă. Tata este iarăşi bolnav, iar mama se luptă să-l îngrijească. Strigătele de ajutor din partea lor nu mai contenesc, deci trebuie să găsesc o menajeră internă care să le poarte de grijă celor doi bătrâni.
Unchiul Bob îţi transmite şi el urări de bine şi multă dragoste. Îţi spune să înfrunţi bărbăteşte situaţia, cu alte cuvinte: Fruntea sus! Nu te lăsa!
Te îmbrăţişează cu dragoste.

Mătuşa Biddy

* * *

Duminică, 5 aprilie

„Dragii mei părinţi.

Ştiu că aţi primit telegrame şi că atât domnişoara Catto cât şi domnul Baines v-au scris. M-a întristat teribil moartea mătuşii Louise şi voi regreta nespus lipsa ei, fiindcă a fost atât de bună cu mine. Când am stat la Windyridge, în scurta vacanţă de la mijlocul trimestrului, m-am topit de dorul vostru, dar curând mi-a trecut pentru că mătuşa Louise s-a purtat foarte frumos şi nu m-a dojenit deloc. Ştiu că era o şoferiţă imprudentă, dar domnişoara Catto mi-a spus că accidentul nu s-a produs din vina ei; întrucât acel camion fusese abandonat dincolo de creasta dealului şi de aceea s-a ciocnit cu el.
În ce mă priveşte, vă rog să nu vă faceţi griji. Aş fi putut merge în vacanţa de Paşti la mătuşa Biddy, însă ea este foarte ocupată acum cu aranjarea casei pe care a cumpărat-o şi, în plus, bunicul Evans este iar bolnav. Sunt însă sigură că pot sta câteva zile la familia Warrens din Porthkerris şi domnişoara Catto mi-a propus chiar să-mi petrec o parte a vacanței la

Oxford, unde locuiesc părinţii ei. Mi-ar plăcea asta, fiindcă domnişoara Catto crede că sunt în stare să trec examenele de admitere şi să intru la Universitatea Oxford, prin urmare m-ar interesa să văd oraşul. Apoi, la vară, mă pot duce la mătuşa Biddy.

Îmi pare foarte rău de Edna şi Hiida, dar poate îşi vor găsi altă slujbă ca să rămână împreună.

A fost oribil când am aflat de mătuşa Louise, o coliziune aduce un sfârşit atât de violent, iar ea nici nu era prea bătrână. Domnişoara Catto spune că moartea face parte din viaţă, dar chiar aşa fiind nimeni nu-şi doreşte sfârşitul atât de repede şi de tragic.

Înmormântarea a avut loc joia trecută. Domnişoara Catto mi-a spus că nu trebuie să asist dacă nu vreau, dar m-am gândit că nu se cade să lipsesc. M-am îmbrăcat în uniformă şi infirmiera şefă mi-a dat o banderolă neagră de doliu. Domnişoara Catto mă anunţase că urma să mergem împreună, iar domnul Baines a venit cu maşina şi ne-a luat pe amândouă. El a fost foarte amabil şi eu am stat în faţă, lângă dânsul. Slujba religioasă a fost oficiată în biserica din Penmarron şi se adunase acolo puhoi de oameni, pe mulţi dintre ei nici nu-i cunoşteam. Noi am ajuns în acelaşi timp cu familia Warren şi doamna Warren m-a îmbrăţişat cu căldură, s-a prezentat domnişoarei Catto şi mi-a spus că, oricând vreau, sunt binevenită în casa lor. Nu-i aşa că a fost foarte drăguţ din partea ei?

În biserică, am cântat cu toţii „Zilele pe care ni le-ai dăruit, Doamne Dumnezeul nostru, s-au săvârşit” şi peste tot fuseseră aşternute fiori. Vicarul în odăjdii a slujit întru veşnica pomenire a mătuşii Louise. Hiida şi Edna stăteau în spatele nostru şi jeluiau amarnic. Văru’ lor le adusese cu maşina şi după prohod au plecat toţi trei. Amândouă erau înveşmântate în negru şi se vedea pe chipul lor că suferă cumplit.

După isprăvirea serviciului divin, am urmat cu toţii coşciugul până la locul de îngropăciune. Era o zi foarte friguroasă, dar cerul se înseninase şi un vânt rece, nordic, sufla aspru dinspre mare. În ţintirim, ierburile înalte foşneau jalnic şi puteam auzi vuietul talazurilor şi mirosi marea. Sunt bucuroasă că n-a plouat. A fost îngrozitor să privesc coşciugul afundându-se în groapă, ştiind că mătuşa Louise zăcea întinsă acolo. Vicarul mi-a dat un pumn de ţărână pe care l-am aruncat peste sicriu şi domnişoara Catto a azvârlit un buchet de primule, iar domnul Baines un trandafir, ceea ce a fost un gest într-adevăr mişcător. El ştia probabil cât de mult îndrăgea mătuşa Louise trandafirii. Doar în acea clipă am realizat că ea era cu adevărat moartă pentru totdeauna. Apoi, ne-am luat rămas bun de la toată lumea şi ne-am reîntors la Penzance. Domnul Baines ne-a invitat pe mine şi pe domnişoara Catto la restaurantul „The Mitre" şi, scumpă mamă, m-am tot gândit la ziua când am prânzit şi noi acolo şi m-am mistuit în ascuns de dorul tău, dorindu-mi să fii lângă mine.

Majoritatea oamenilor din sat erau de faţă şi am vorbit cu doamna Berry şi cu doamna Southey. Doamna Southey m-a sărutat, dar duhnea a whisky".

Aici, Judith se împotmoli, pierzând firul gândurilor. Amintirile de la înmormântare se estompaseră cu-ncetul. Alte figuri i se conturau în memorie, dar se destrămau repede ca într-un vis şi-i era greu să le asocieze cu vreun nume. Şi Billy Fawcett fusese prezent acolo, însă nu voia nici măcar să-i aştearnă numele pe hârtie. La sfârşitul slujbei religioase, îi iscodise pe furiş, pe când păşea de-a lungul pereţilor naosului, urmată îndeaproape de domnişoara Catto, şi-şi croia drum spre ieşire. Îl văzu bine, iar el se uita ţintă la ea. Încurajată şi îmbărbătată de prezenta directoarei sale, Judith îi întâlni privirea şi-l înfruntă fără sfială de parcă şi-ar fi

măsurat forţele. Billy Fawcett se întoarse, dar puţin înainte Judith citi pe chipul său o expresie, adresată ei însăşi, de ură neîmpăcată. Nu uitase de uşile zăvorâte de la Windyridge şi nu o iertase pentru înfrângerea ruşinoasă. Ei puţin îi păsa! În cimitir, Judith observase că el nu se număra printre cei care boceau la marginea gropii. Ofensat şi umilit, Billy Fawcett plecase ostentativ, iar pentru această mică pildă de milostenie Judith se simţea recunoscătoare. Dar spectrul său reapărea încă din când în când, bântuindu-i sufletul şi obsedând-o în vis. Pesemne, fără mătuşa Louise care să aibă grijă de el, să-i ţină companie sau să-i toarne whisky din belşug pe gâtleju-i însetat, Billy Fawcett se va recunoaşte învins, va părăsi regiunea Cornwall şi va pleca să-şi caute alt loc unde să-şi petreacă bătrâneţile. Poate în Scoţia. Existau o grămadă de terenuri de golf în Scoţia. Judith îşi dorea cu ardoare ca el să plece şi să se stabilească acolo; ea nu va mai fi astfel obligată să-l vadă în faţa ochilor niciodată în viaţa ei. Dar, pesemne, Billy Fawcett nu cunoştea pe nimeni în Scoţia; în realitate, el era atât de hidos, încât Judith nu-şi imagina ca ticălosul să aibă vreun singur prieten pe aiurea. Deci, după toate probabilităţile, colonelul Fawcett va rămâne unde este, pândind din bungaloul său închiriat, bântuind pe la clubul din Penmarron ca un câine pierdut, deplasându-se cu maşina până la prăvăliile din Porthkerris după cele indispensabile existenţei. El va fi întotdeauna prin preajmă şi Judith avea o judecată mult prea sănătoasă ca să nu-şi dea seama că nu se va descotorosi niciodată de Billy Fawcett, până în ziua când el nu crăpa odată, să-l înghită pământul. Tremurând de frig în curtea bisericii, în bătaia vântului, Judith îşi dorea ca el să fi fost cadavrul pe care-l înhumau într-un mormânt adânc, şi nu mătuşa Louise. Totul era atât de nedrept. De ce s-o răpească moartea necruţătoare pe mătuşa Louise dintre cei vii, pe când era încă în deplinătatea puterilor, în vreme ce mârşavul şi bătrânul „dibuitor” continua să trăiască, cruţându-i-se viaţa, slobod să-şi urmărească intenţiile murdare?

Reflecţii destul de necuviincioase într-o asemenea împrejurare tristă şi copleşitoare! Dar tocmai atunci îl zări pe

domnul Willis şi fu aşa de recunoscătoare să-l vadă încât şi-l alungă din minte pe Billy Fawcett. Domnul Willis stătea respectuos mai de-o parte, prea timid ca să tulbure suferinţa cuiva. Bărbierit şi curat, purta un costum albastru strălucitor, încheiat strâns în nasturi, şi o cravată care părea cât pe ce să-l gâtuie. Îşi ţinea în mână melonul şi Judith, care nu plânsese în timpul slujbei religioase, fu mişcată până la lacrimi de silinţa evidentă pe care şi-o dăduse el. Aşa că înainte de a părăsi cimitirul, Judith se îndepărtă de domnişoara Catto-şi de domnul Baines, care schimbau câteva cuvinte cu vicarul, şi îşi croi drum prin ierburile înalte, printre străvechile lespezi funerare, ca să-şi salute vechiul prieten.

— Domnule Willis!

— Oh, draga mea. Îşi puse melonul pe cap şi-i prinse ambele mâini într-ale lui. Ce lucru groaznic s-a întâmplat! Tu eşti bine, nu?

— Da, mă simt bine. Vă mulţumesc mult că sunteţi aici.

— Am fost îngrozitor de şocat când am auzit vestea. M-am dus la birt joi seara şi mi-a spus atunci Ted Barney. Nu-mi venea să-mi cred urechilor... nătângul ăla de Jimmy Jelks...

— Domnule Willis, n-am venit să vă văd în scurta vacanţă de la mijlocul trimestrului. Am avut remuşcări. Am vrut să vin... dar nu ştiu de ce n-am făcut-o. Sper că nu v-am necăjit...

— Nu, socot că ai avut destule de făcut ca să mai străbaţi şi drumul până la bac.

— Data viitoare când sunt în Penmarron, promit să vă vizitez. Am atâtea lucruri să vă povestesc.

— Ce mai fac mama şi Jess?

— Totu-i în ordine, după câte ştiu.

— Cine o să aibă grijă de tine acum?

— Oh, bănuiesc că mătuşa Biddy din Plymouth. O să-mi meargă bine.

— O mare nenorocire, nu-i aşa, un ghinion afurisit pentru tine. Totuşi, moartea seceră pe neaşteptate, iar noi nu prea ne putem împotrivi sorţii, nu?

— Aşa e. Domnule Willis, trebuie să plec acum. Sunt aşteptată. Mă bucur nespus că v-am văzut. Mâinile lor erau

încă încleştate. Judith îl privi drept în faţă şi observă că lacrimile îi înceţoşară deodată ochii. Se aplecă înainte şi-i sărută obrazul aspru, bătătorit, care mirosea a săpun Lifebuoy şi a tutun.

— La revedere, domnule Willis.

— La revedere, frumoasa mea.

Amintirea acestui moment o înfiora de tristeţe, fiindcă probabil nu va mai avea niciodată prilejul să meargă la Penmarron şi poate că, la înmormântare, ei îşi luaseră adio pentru totdeauna. Şi gândurile o purtau în trecut, la zilele fericite, la după-amiezile petrecute pe furiş în compania lui. Zilele frumoase când el se sprijinea de carcasa putrezită a bărcii cu vâsle, pufăia liniştit din pipă şi depăna poveşti, în timp ce aştepta să crească apele mării odată cu venirea fluxului, astfel ca şlepurile încărcate cu cărbuni să poată trece peste bancurile de nisip. Şi zilele umede, friguroase de iarnă, care erau chiar şi mai minunate, fiindcă ei stăteau împreună în micul lor bordei şi pregăteau ceaiul pe soba veche şi pântecoasă.

Dar nu era timp de meditaţii melancolice, întrucât trebuia să-şi termine scrisoarea. O clipă sau două, cumpăni dacă să pomenească prezenţa la funeralii a domnului Willis. Nu-i destăinuise niciodată mamei acest secret intim, pe de o parte fiindcă se ferise de orice amestec, iar pe de alta din pricina aşa-zisului statut îndoielnic al doamnei Willis. Şi apoi, se gândi, oh, la naiba, fiindcă în realitate, în împrejurările ştiute, domnul Willis şi viaţa sa particulară nu erau mai importante decât o furtună într-un pahar cu apă! El era prietenul lui Judith şi aşa avea să rămână pentru totdeauna. Şi dacă mami citea printre rânduri şi descoperea vreun tâlc ascuns, ciudat, aveau să treacă şase săptămâni înainte ca Judith să primească o scrisoare de răspuns, iar până atunci s-ar putea schimba întreaga lume.

Totuşi, ţinea să scrie ceva şi despre domnul Willis.

„De asemenea, se afla acolo şi domnul Willis. Ţi-l aminteşti? Este luntraş la bac şi lucrează pentru autorităţile portuare. Arăta foarte elegant, purta un

melon şi m-a întrebat despre tine şi despre Jess. M-am gândit că era drăguţ din partea lui că venise acolo, ras proaspăt, fercheş, spilcuit.
Mâine după-amiază, domnul Baines vine la şcoală şi trebuie să discutăm despre ceea ce el numeşte afaceri de familie. Bănuiesc că asta are de-a face cu şcoala şi celelalte lucruri, dar n-am o idee dară ce înseamnă de fapt. Sper ca el să nu folosească nişte cuvinte lungi pe care să nu le pricep şi sper, de asemenea, că le va ajuta pe Edna şi pe Hilda să-şi găsească o altă slujbă. Şi nădăjduiesc că voi toţi sunteţi bine şi că tati nu este prea mâhnit după moartea mătuşii Louise. Domnişoara Catto spune că ea s-a stins fulgerător, aşa încât n-a realizat ce se întâmplă şi că îi plăcea la nebunie să conducă. Dar, la urma urmei, asta nu vă aduce nicio alinare când sunteţi la mii de mile depărtare şi mai ales când aţi îndrăgit-o atât de mult. Vă rog încă o dată să nu vă faceţi griji în privinţa mea. Noi intrăm în vacanţă vineri, pe zece aprilie.
Cu toată dragostea.

Judith".

* * *

— Ei bine, iată-te în sfârşit, Judith... Domnul Baines, pesemne cu permisiunea domnişoarei Catto, se instalase deja la biroul ei, aşezându-şi talmeş-balmeş servieta şi vraful de documente. Era un bărbat foarte înalt, cu părul bălţat, aspru şi zbârlit ca al unui terier, purta ochelari imenşi cu ramă de baga şi, înveşmântat aşa, în costum din tweed şi-n cămaşă cadrilată, părea întruchiparea tipică a avocatului prosper de provincie. Firma sa, printre ai cărei vechi fondatori se număra şi el, fusese înfiinţată demult în Penzance şi ocupa birouri într-o clădire demnă de invidiat, datând din perioada

Regenţei[54], situată pe strada Alverton. Judith o ştia fiindcă pe acolo mărşăluia în fiecare duminică şirul de fete de la St. Ursula în drum spre biserică; şi întrucât aceea era firma avocaţilor familiei Dunbar, profitase mereu de ocazie ca să admire proporţiile încântătoare ale clădirii şi citise numele vechi – Tregarthen, Opie & Baines – scrise pe plăcuţa lucioasă de alamă montată la intrare. Totuşi, nu-l întâlnise pe domnul Baines decât în ziua înmormântării mătuşii Louise, când el se purtase extrem de atent şi de amabil, ducându-le cu maşina, pe ea şi pe domnişoara Catto, invitându-le apoi la prânz la restaurantul „The Mitre” şi, în general, străduindu-se să li se pară acel moment dureros cât mai suportabil cu putinţă. Datorită acestui fapt, Judith se simţea acum de parcă gheaţa dintre ei se spărsese deja, ceea ce era un lucru bun. N-avea nici cea mai vagă idee ce voia el să-i spună, dar, cel puţin, puteau conversa cu familiaritate, dispensându-se de amabilităţi şi formalităţi sterile care, îşi imagina ea, erau norme riguroase în asemenea împrejurări.

— Cum te simţi?

Judith îi răspunse că se simţea foarte bine şi el se sculă de la birou şi îi aduse un scaun pe care să se aşeze. Apoi, se reînscăună pe tronul domnişoarei Catto şi începu să-şi răsfoiască hârtiile.

— Întâi de toate, vreau să te liniştesc în privinţa Ednei şi a Hildei. Cred că le-am găsit un post la o veche clientă de-a mea care locuieşte lângă Truro. Le voi aranja surorilor să meargă la o întrevedere şi, dacă acceptă slujba, socot că vor fi fericite şi mulţumite. E vorba de o femeie singură, cam de aceeaşi vârstă cu doamna Forrester, şi de condiţii plăcute de muncă. Domnul Baines surâse. Când zâmbea, părea mult mai tânăr şi chiar atrăgător. Deci, nu trebuie să-ţi mai faci griji din pricina lor.

---

54 Regenţa în istoria Angliei - perioadă cuprinsă între 1811- 1820, în timpul căreia era regent George, prinţ de Walles, mai târziu George al IV-lea. Arhitectura din acea epocă se caracterizează prin simplitate extremă, eleganţă şi măreţie, imitând îndeaproape stilul antic grec.

— Oh, mulţumesc. Judith îl privea cu gratitudine. Sunteţi foarte înţelept. Pare să fie locul potrivit pentru ele şi ştiu că vor să rămână împreună.

— Prin urmare, un lucru s-a rezolvat. Ai aflat că i-am telegrafiat tatălui tău să-i aduc la cunoştinţă despre doamna Forrester, nu? Ei bine, am primit o telegramă de răspuns acum două zile şi el îţi transmite multă dragoste. Zice că îţi va scrie. Tu le-ai scris părinţilor tăi?

— Da, le-am povestit totul despre înmormântare.

— Bine-ai făcut! Deşi, nu mă îndoiesc, a fost cam trist să compui scrisoarea. Domnul Baines mută o hârtie sau două, punând lucrurile în ordine. Preţ de-o clipă, el dădu impresia că nu mai ştia cum să continue. Acum, că tot mi-am amintit, câţi ani ai? Paisprezece? Cincisprezece? Ceea ce i se păru lui Judith o întrebare destul de ciudată.

— O să împlinesc cincisprezece în iunie, răspunse ea.

— A, da. Fiica mea mai mare are de-abia opt. La anul, va învăţa şi ea la St. Ursula. Eşti norocoasă că studiezi aici. Vei primi o educaţie excelentă. Eu şi domnişoara Catto am discutat îndelung despre asta şi, după părerea ei, eşti capabilă să urmezi învăţământul superior. Domnul Baines zâmbi din nou. Ţi-ar plăcea să mergi la universitate?

— Nu prea m-am gândit serios la asta. Mi-e teamă că va fi îngrozitor de scump.

— Da, înţeleg, spuse el. Se lăsă tăcerea, dar înainte de a deveni stânjenitoare, domnul Baines îşi adună puterile, trase un dosar în faţă, îşi luă stiloul şi spuse:

— Bine, să trecem la afacerile noastre.

Judith aştepta politicoasă.

— Înainte de-a muri, mătuşa ta şi-a întocmit un testament cuprinzător. O rentă viageră generoasă a fixat-o pentru Hilda şi Edna. Tot restul averii şi toate celelalte posesiuni ţi le-a lăsat ţie.

Judith continua să aştepte. Domnul Baines îşi scoase ochelarii. Fără ei, rochii îi mijeau tulburi, într-un mod iscoditor. Privirile li se încrucişară pe deasupra biroului.

— Toate bunurile ei mobile şi imobile.

Judith îşi regăsi vocea:

— Sună ca şi când ar fi o puzderie.

— Este o avere considerabilă, rosti domnul Baines cu blândeţe.

— Totul pentru mine?

— Totul pentru tine.

— Dar... Judith ştia că se purta prosteşte, totuşi domnul Baines era foarte răbdător. El aştepta, iscodind-o din priviri. Dar de ce mie? De ce nu tatii? Doar el este fratele ei.

— Tatăl tău are, o slujbă sigură, o carieră, primeşte un salariu lunar, a fost recent promovat, deci viitorul îi este asigurat.

— Dar, eu... Păi, eu credeam că oameni ca mătuşa Louise, femeile singure adică, îşi donează banii vreunei instituţii filantropice sau vreunui cămin pentru pisici vagaboande. Sau clubului de golf. Clubul de golf organizează totdeauna partide de whist sau de bridge pentru a-şi acoperi cheltuielile cu încălzirea centrală, cu garderoba sau cu orice altceva.

Domnul Baines îşi îngădui un zâmbet.

— Pesemne că mătuşa Louise a hotărât că dotările clubului sunt pe deplin mulţumitoare.

Era aproape ca şi când el n-o pricepea neam!

— Totuşi, de ce mie...?

— Ea n-a avut descendenţi, Judith. Nici copii, nici alţi urmaşi de întreţinut, nici familie. De-a lungul anilor, doamna Forrester mi-a povestit o grămadă despre viaţa ei. Pe vremea când era tânără, fetele nu aveau slujbe şi nu se dedicau unei cariere, puţine dintre ele erau încurajate să intre la universitate. Dacă erai frumoasă şi bogată, desigur că aceste lucruri nu contau, dar pentru tinerele de rând, din clasa de mijloc, singura perspectivă a unei existenţe cât de cât decente era căsătoria. Mătuşa ta nu era nici înstărită, nici frumoasă. Ea însăşi mi-a spus toate astea. În Anglia, n-a prea avut succes la bărbaţi, aşa că, până la urmă, părinţii au îmbarcat-o şi au expediat-o în India ca să-şi găsească un soţ. Doamna Forrester îşi amintea aceste lucruri fără ranchiună şi totuşi cu un soi de umilinţă. Era doar una dintre multele tinere drăguţe, nelogodite, care străbăteau mările, dintr-o parte în cealaltă a lumii, cu un singur gând în minte.

— Adică să se mărite?

— Mai rău era că deveniseră cunoscute sub porecla generică de „Flota de pescuit”, fiindcă porniseră cu năvodul după bărbaţi.

— Mătuşa Louise ar fi detestat acest epitet de batjocură.

— În cazul ei, povestea a avut un final fericit, deoarece s-a căsătorit cu Jack Forrester şi au vieţuit ani buni împreună. Ea a fost norocoasă. Însă cunoştea şi alte fete care nu duceau un trai prea bun.

— Credeţi că suferea fiindcă n-avea copii?

— Nu, nu cred.

— Atunci, ce anume vreţi să-mi spuneţi?

— Of, draga mea, nu reuşesc să mă fac înţeles, nu-i aşa? Încerc să-ţi explic că mătuşa Louise te îndrăgea foarte mult. Remarcase marele potenţial al personalităţii tale. Şi nu voia ca tu să treci prin toate pătimirile ei din tinereţe. Dorea ca tu să ai parte de tot ce n-a avut ea: independenţă, libertatea de a alege, de a decide când eşti tânără şi deci ai toată viaţa înainte.

— Dar ei nu i-au lipsit toate astea. S-a măritat cu Jack Forrester şi s-a distrat de minune în India.

— Da, ea a nimerit bine. Dar nu voia ca tu să te expui vreodată unor riscuri.

— Înţeleg...

Totul începea să sune puţin copleşitor şi o cam obliga la o grea răspundere. Chiar o punea pe gânduri.

— Puteţi să mai repetaţi? Mă refer la avuţia ei.

— Desigur. Ţi-a lăsat casa cu tot ce-i în ea. Dar, mai important, investiţiile de capital.

— Şi ce-am să fac cu căminul ei?

— Cred că ar trebui să-l vinzi, iar banii obţinuţi să-i plasezi în afaceri rentabile.

Domnul Baines puse deoparte stiloul, se aplecă în faţă şi-şi încrucişă braţele deasupra biroului.

— Bag seamă că ţi-e puţin cam greu să te dumireşti asupra situaţiei şi nu-ţi fac reproşuri pentru asta. Ceea ce trebuie să pricepi este că mătuşa Louise era o femeie foarte înstărită. Şi subliniez iarăşi, foarte înstărită.

— Bogată?

— Hai să folosim acest cuvânt, înstărită. Avută sau cu stare sunt alţi termeni buni. Ţi-a lăsat o moştenire considerabilă, acum eşti o tânără căpătuită. Probabil că n-aveai idee de valoarea averii ei, fiindcă, deşi trăia confortabil, nu afişa un lux ostentativ.

— Dar... Judith sfârşi prin a rămâne încremenită de mirare. Familia Dunbar n-a fost niciodată bogată. Mami şi tati discutau întotdeauna despre economisirea banilor şi ştiu că uniforma mea de şcoală a fost grozav de scumpă...

— Averea doamnei Forrester nu provenea din banii familiei Dunbar. Jack Forrester era ofiţer de carieră, dar, de asemenea, un om cu însemnate resurse financiare proprii. N-a avut fraţi sau surori şi deci întreaga avuţie i-a revenit soţiei sale, mătuşă-ta. La rândul ei, ea te-a desemnat prin testament moştenitoarea tuturor bunurilor materiale.

— Credeţi că mătuşa Louise ştia când s-a măritat că el era bogat?

Domnul Baines izbucni în râs.

— La drept vorbind, îmi închipui că nu a avut nici cea mai vagă idee.

— Trebuie să fi fost o surpriză plăcută pentru ea.

— Aşa cum este şi pentru tine.

— Nu ştiu. Mi-e greu să-mi imaginez exact ce înseamnă toate astea. Judith îşi încreţi fruntea. Domnule Baines, tata a aflat?

— Nu încă. Voiam să-ţi spun ţie mai întâi. Bineînţeles, îi voi aduce la cunoştinţă această situaţie de îndată ce mă voi întoarce la birou. Îi voi trimite o telegramă. În privinţa semnificaţiei moştenirii, am să te lămuresc imediat. El vorbea cu oarecare plăcere. Înseamnă siguranţă şi independenţă pentru tot restul vieţii tale. Poţi să urmezi studii universitare şi, dacă te măriţi, nu vei depinde niciodată materialiceşte de soţul tău. Actul de proprietate dobândit de femeile căsătorite, una dintre cele mai bune legi elaborate şi adoptate vreodată de Parlament, îţi garantează controlul asupra propriilor afaceri. Prin urmare, tu poţi dispune de banii tăi şi îi poţi manevra aşa cum crezi de cuviinţă. Te alarmează această

perspectivă?

— Puţin.

— Nu fi neliniştită. Banii sunt tot atât de buni ca şi persoanele care-i deţin. Pot fi risipiţi şi tocaţi sau pot fi folosiţi cu prudenţă, pentru a-i agonisi şi a te chivernisi. Deocamdată, moştenirea va fi administrată prin procură şi încredinţată spre păstrare unor tutori. Eu voi fi unul dintre aceştia şi mă gândesc să-l rog pe căpitanul Somerville să se alăture acestei echipe.

— Unchiul Bob?

— Nu-i o idee bună?

— Ba da, desigur... În mod limpede, domnul Baines se gândise la toate.

— Voi redacta şi actele necesare. Şi între timp voi aranja să ţi se fixeze o sumă lunară de întreţinere. Acum eşti singură şi ai nevoie să cumperi haine, cărţi, cadouri pentru prietene... să faci deci toate micile cheltuieli pe care în mod normal le achită părinţii sau tutorele. Eşti prea tânără pentru un carnet de cecuri, dar peste un an ţi se va îngădui să ai unul. Deschidem deci un cont de depuneri la oficiul poştal. Mă voi ocupa eu de asta.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— Vei putea astfel să mergi la cumpărături. Tuturor femeilor le place să colinde prin prăvălii. Sunt sigur că trebuie să existe ceva după care tânjeşti de multă vreme.

— Mi-am dorit dintotdeauna o bicicletă, dar mătuşa Louise mi-a cumpărat-o.

— Şi nimic altceva?

— Păi... strâng bani pentru un gramofon, însă n-am reuşit să economisesc prea mulţi.

— Acum îţi poţi cumpăra un gramofon, îi spuse domnul Baines. Şi o grămadă de discuri.

— Adevărat? Mi se va permite? Îmi daţi voie? Judith era încântată.

— De ce nu? Este o dorinţă modestă. Şi poate ai vrea să păstrezi ceva din casa doamnei Forrester? Eşti mult prea tânără ca să te vezi deodată împresurată de cărămizi şi mortar, vechituri, piese de mobilier, dar pesemne un obiect

fin din porţelan sau un ceasornic frumos...?

— Nu. Judith îşi avea biroul, cărţile şi bicicleta la Windyridge. Şi cutia chinezească la Nancherrow. Posesiunile suplimentare ar deveni doar o povară. Se gândi la suportul pentru umbrelă, confecţionat dintr-un picior de elefant, la pieile de tigru, la coarnele de cerb, la trofeele de golf ale unchiului Jack şi ştiu sigur că nu-şi dorea nici unul dintre aceste obiecte. Windyridge era un cămin impregnat de amintirile altei fiinţe. Nimic de acolo nu însemna ceva pentru ea. Nu, nu vreau să păstrez nici un lucru.

— În ordine. Domnul Baines începu să-şi adune documentele. Atunci, asta-i tot. Alte întrebări?

— Nu cred.

— Dacă te frământă ceva anume, poţi să-mi telefonezi oricând. Dar ne vom mai întâlni negreşit şi atunci te voi pune la curent cu ultimele amănunte...

În acel moment, uşa biroului se deschise şi domnişoara Catto li se alătură, cu rochia neagră foşnindu-i în mers, cu obişnuitul snop de maculatoare vârât sub braţ. Instinctiv, Judith sări în picioare. Domnişoara Catto îşi plimbă privirile de la ea la domnul Baines.

— Nu deranjez, nu-i aşa? V-am lăsat destul timp?

De asemenea, şi domnul Baines se ridicase, dominându-le prin înălţime pe amândouă.

— Din belşug. Totul s-a lămurit şi discutat în detaliu. Vă puteţi relua în stăpânire biroul. Şi vă mulţumesc că ne-aţi permis să-l folosim.

— Ce ziceţi de o ceaşcă de ceai?

— Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc la firmă.

— Foarte bine. Judith, te rog nu pleca încă. Vreau să-ţi vorbesc.

Domnul Baines îşi îndesă actele în servietă şi părăsi masa de lucru.

— Atunci, la revedere, Judith. Domnul Baines radia, cu surâsul său pur, numai bunătate şi simpatie. Deocamdată!

— La revedere, domnule Baines.

— Şi vă mulţumesc încă o dată, domnişoară Catto.

Judith îl petrecu până la ieşire, îi deschise uşa şi avocatul

se retrase cu paşi mărunţi şi săltaţi, cu capul puţin înălţat. Ea închise uşa în urma lui şi-şi întoarse faţa spre directoare. Se aşternu un moment de tăcere, apoi domnişoara Catto rosti:

— Ei bine, şi?

— Şi ce anume, domnişoară Catto?

— Cum te simţi ştiind că studiile universitare nu mai reprezintă o problemă financiară, fiindcă banii simplifică atât de mult viaţa?

— N-am ştiut-o niciodată atât de înstărită pe mătuşa Louise!

— Era doar una dintre calităţile ei de preţ, O femeie modestă, fără pretenţii. Domnişoara Catto răsturnă grămada de caiete de teme pe birou, apoi se propti pe coate cu obrajii în palme, aşa încât ochii ei se găseau la acelaşi nivel cu ai lui Judith. Cred că mătuşa ta ţi-a făcut un mare compliment. Ea ştia că tu nu eşti şi n-o să fii niciodată o neroadă.

— Domnul Baines spune că pot să-mi cumpăr un gramofon.

— Asta-ţi doreşti?

— Păi... am câţiva bani puşi deoparte. Şi o colecţie de plăci ca a unchiului Bob.

— Ai dreptate. Pasiunea pentru muzică nu poate fi egalată decât de setea de cunoaştere. Directoarea îi surâse. Acum, vreau să-ţi împărtăşesc o veste bună. Bănuiesc că diseară vei scrie în jurnalul tău „Asta este ziua mea norocoasă!” Am vorbit cu mama la telefon şi s-a arătat încântată la gândul ca tu să-ţi petreci o parte a vacanţei de Paşti, sau chiar pe toată, în casa noastră din Oxford. Dar ai primit şi altă invitaţie şi eşti liberă s-o accepţi, dacă aşa doreşti. Am avut o lungă discuţie, tot la telefon, cu doamna Carey-Lewis. A fost profund întristată când a aflat de moartea mătuşii Louise... a citit ferparul şi relatarea despre funeralii în „The Cornish Guardian” şi m-a sunat numaidecât. Desigur, ea este de părere că trebuie să mergi la Nancherrow şi să stai acolo întreaga vacanţă de Paşti. Are destul spaţiu disponibil, în plus, te-a îndrăgit foarte mult şi consideră o adevărată onoare dacă i-ai accepta invitaţia. Domnişoara Catto făcu o pauză, apoi zâmbi. Pari atât de uimită. Eşti la fel de încântată sau nu?

— Da, da. Dar mama dumneavoastră...

— Oh, draga mea, vei fi bine venită la Oxford. Oricând vrei. Însă cred că la Nancherrow te vei distra mult mai bine. Ştiu cât de bucuroase sunteţi tu şi Loveday când staţi împreună. Deci, măcar o dată, gândeşte-te doar la tine însăţi. Trebuie să faci ce vrei. Realmente!

Nancherrow! O lună întreagă la Nancherrow cu familia Carey-Lewis. Era de parcă i s-ar fi oferit o vacanţă în paradis, pe neprevăzute şi pe neînchipuite; în acelaşi timp, Judith se chinuia cu mustrări de cuget pentru că se comportase într-un mod lipsit de gratitudine şi grosolan. Eu... nu ştiu ce să zic... Recunoscând că fata se învârtea într-o dilemă grea, agonizantă, domnişoara Catto preluă iniţiativa. Spuse zâmbind;

— Ce hotărâre dificilă trebuie să iei! Atunci, de ce să nu decid eu în locul tău? Pleci la Nancherrow de Paşti şi poate, mai târziu, vii şi petreci câteva zile cu noi la Oxford. Iată, compromisul! Viaţa este alcătuită dintr-un şir de compromisuri. Şi nu te învinovăţesc câtuşi de puţin că-ţi doreşti să mergi la Nancherrow. Este un loc de vis şi sunt sigură că doamna şi colonelul Carey-Lewis sunt cele mai generoase şi plăcute gazde.

— Da, murmură Judith, mi-ar plăcea să mă duc acolo.

— Atunci, aşa vei face. Voi vorbi cu doamna Carey-Lewis şi voi accepta, condiţionat, în numele tău.

— Condiţionat? Judith îşi încruntă sprâncenele.

— Trebuie să lămuresc lucrurile cu mama ta. Să-i cer mai întâi permisiunea. Dar îi voi expedia o telegramă. Şi vom primi răspunsul într-o zi sau două.

— Sunt sigură că o să spună da.

— Şi eu. Văzu că Judith era încă posomorâtă. Te mai frământă ceva?

— Nu, doar că... toate hainele mele, tot ce am se află în casa mătuşii Louise.

— I-am pomenit asta doamnei Carey-Lewis şi mi-a spus că se vor îngriji ei de toate. Colonelul va trimite un camion de la fermă până la Windyridge să aducă totul la Nancherrow. Doamna Carey-Lewis mi-a explicat că tu ai deja acolo

dormitorul tău, chiar unul sau două lucruri şi jură că este destul spaţiu pentru toate.

— Şi pentru biroul şi bicicleta mea?

— Chiar şi pentru biroul şi bicicleta ta.

— Este ca şi când voi locui de-acum înainte la ei.

— Oriunde vei pleca, Judith, trebuie să ai un loc de baştină. Asta nu înseamnă că nu eşti liberă să accepţi şi alte invitaţii. Ci înseamnă doar că, pe măsură ce creşti şi te maturizezi, vei avea întotdeauna un cămin unde să te reîntorci.

— Nu ştiu cum poate fi cineva aşa de bun.

— Oamenii sunt mărinimoşi.

— Îmi doresc cu adevărat să ajung la Oxford într-o bună zi.

— Aşa se va şi întâmpla. Mai este doar un singur aspect. Datorită generozităţii mătuşii tale şi fiindcă într-o zi vei fi femeie cu dare de mână, nu trebuie să te simţi niciodată ca şi cum ai căpăta ceva din milă sau de pomană atunci când accepţi mărinimia şi ospitalitatea unor persoane. Tu eşti pe deplin independentă. Siguranţa financiară este un atu în viaţă, îi unge binişor rotiţele. Dar nu uita: a discuta despre bani, fie ei mulţi sau puţini, reprezintă vulgaritatea împinsă la extrem. Unii oameni, ori că se laudă, ori că se vaită, se comportă la fel de indecent. Înţelegi ce-am vrut să spun?

— Da, domnişoară Catto.

— Bravo ţie! Cel mai important lucru de care să-ţi aduci aminte şi pentru care să fii recunoscătoare este că mătuşa ta ţi-a lăsat prin testament nu numai bunurile ei materiale, ci şi un privilegiu de care se bucură puţini. Şi ăsta-i dreptul de a fi tu însăţi. O entitate. O individualitate. Şansa de a-ţi trăi viaţa, dictând propriile-ţi condiţii, fără a depinde de altă persoană. Probabil, nu vei aprecia lucrul ăsta la adevărata lui valoare până nu vei fi mai mare, dar îţi promit că într-o zi vei realiza importanţa acestor adevăruri. Acum, eu o să corectez lucrările de istorie, iar tu trebuie să pleci. Domnişoara Catto se uită la ceas. Este deja trei şi un sfert. Ai pierdut ultima oră de clasă, dar n-au început încă jocurile în aer liber, aşa că mai ai puţin timp la dispoziţie. Te poţi duce la bibliotecă să citeşti ceva...

Însăşi ideea de a se închide în bibliotecă o făcea să sufere

de claustrofobie; încăperea prăfuită, sufocantă, lumina filtrată prin ferestrele închise, mirosul de cărţi vechi, tăcerea grea. (Conversaţiile erau interzise). Dacă trebuia să meargă şi să stea în bibliotecă, s-ar fi sufocat. Cu curajul disperării, Judith spuse:

— Domnişoară Catto!

— Ce este?

— În loc să merg la bibliotecă... ceea ce mi-ar plăcea într-adevăr, mai mult decât orice altceva, este să mă plimb şi să fiu de una singură. Realmente cu mine însămi, vreau să spun. Mi-aş dori să cutreier prin împrejurimi, să privesc marea, să meditez, să mă obişnuiesc cu tot ce s-a întâmplat. Măcar pentru o oră, până la ceai. Dacă aş putea hoinări pe malul mării...?

În ciuda stăpânirii de sine, domnişoara Catto îşi pierdu vizibil calmul imperturbabil, auzind această rugăminte exagerată şi nemaipomenită.

— Să colinzi pe la malul mării? De una singură? Dar asta înseamnă să străbaţi tot oraşul.

— Ştiu că n-avem voie, dar n-aş putea măcar de astă dată? Vă rog! N-o să vorbesc cu nimeni, nici n-o să mănânc dulciuri sau altceva. Vreau doar să am puţină... Intenţionase să spună „linişte”, dar i se păruse cam necuviincios, aşa că înlocui cuvântul cu „puţin răgaz pentru mine însămi”. Vă rog, rosti ea din nou şi domnişoara Catto, împotriva tuturor instinctelor, recunoscu strigătul ei disperat, pornit din inimă. Totuşi, şovăia. Însemna să încalce cu bună ştiinţă una dintre cele mai stricte reguli ale şcolii. Copila ar fi văzută, oamenii ar cleveti...

— Vă rog mult!

După destulă codeală, domnişoara Catto cedă în cele din urmă.

— Bine, fie! Dar numai de astă dată. Şi doar pentru că ai o grămadă de lucruri asupra cărora trebuie să chibzuieşti şi consider că e necesar să-ţi limpezeşti gândurile. Dar nu spune nimănui că ţi-am permis eu, nici chiar lui Loveday Carey-Lewis. Şi trebuie să te întorci la timp pentru ceai. Şi să nu te furişezi în cafenea ca să-ţi cumperi îngheţată.

— Promit.

Domnişoara Catto oftă adânc.

— Atunci, hai, du-te, dar cred că am înnebunit.

— Nu, îi răspunse Judith, nu-i adevărat. Şi evadă înainte ca directoarea să se răzgândească.

* * *

În amiaza liniştită, palidă, fără strălucire, deşi printre nouri scăpărau fâşii de lumină de la soarele care se tot ascundea, Judith ieşi încetişor pe poarta şcolii. Vântul nu sufla, dar dinspre sud adia o boare lăptoasă nu îndeajuns de puternică să clintească ramurile copacilor. Majoritatea pomilor înmuguriseră, însă mai erau pe ici pe colo câte unii în întregime golaşi, şi tăcerea era atât de adâncă încât lătratul vreunui câine sau icnetul unui motor de maşină spărgeau liniştea, răsunând ca un ecou. Judith înainta cu paşi măsuraţi şi micul oraş era pustiu. Mai târziu, când şcolile aveau să se golească, văzduhul va vui de larmă şi forfot, de ciripitul ca de vrăbii gureşe al copiilor care se întorceau acasă, hohotind pe caldarâm, azvârlind pietre în rigole, dar, la această oră, numai câţiva muşterii întârziaţi se găseau prin preajmă, aşteptându-şi autobuzul sau zgâindu-se în vitrinele măcelăriilor, spre a se hotărî ce să cumpere pentru cină. Pe o bancă de piatră şedea un cuplu de bătrânei, înfrăţiţi într-o comuniune mută şi sprijiniţi în bastoane, iar când un orologiu prinse a vibra la trei şi jumătate, un stol de hulubi se ridică în zbor cu fâlfâiri precipitate de aripi, ca imediat să se aşeze toţi la loc şi să-şi cureţe cuminţi penele cu ciocul.

Porumbeii o purtară cu gândul la Nancherrow: cel mai bun lucru era că ştia c-o să se întoarcă acolo să-şi petreacă întreaga vacanţă de Paşti; şi asta nu se întâmpla fiindcă Loveday intervenise pe lângă părinţii ei, ci pentru că Diana şi colonelul Carey-Lewis o invitaseră, o plăcuseră şi doreau ca ea să revină. Va fi din nou găzduită în dormitorul roz care, aşa cum îi promisese Diana, va rămâne întotdeauna al ei, cu

ferestrele orientate spre curtea interioară şi spre porumbar şi unde o aştepta cutia chinezească. Şi se va găti în hainele Athenei şi va deveni iarăşi altă persoană!

Dar ciudat era că se simţea chiar acum o altă fiinţă, fiindcă totul se schimbase. Cutreierând pe străzile pustii, fără a zări vreun alt copil, solitudinea ei modifica înfăţişarea locurilor şi o umplea de simţăminte noi. Casele familiare i se arătau într-o lumină complet diferită, de parcă, fără să mai fi fost vreodată în micul oraş, explora pentru prima oară o urbe străină şi necunoscută. Se simţea ca şi cum arii avut un al treilea ochi pentru perceperea luminilor şi umbrelor, pietrelor şi nuanţelor; o ulicioară neaşteptată, o pisică neagră furişându-se tiptil. Îşi surprinse propria imagine oglindită în vitrinele prăvăliilor, târşâindu-şi picioarele, înveşmântată în paltonul verde-închis din tweed şi purtând pălărioara oribilă, care o proclamau în mod public elevă la St. Ursula. Dar înăuntrul ei, se deştepta acea persoană adevărată, acea fiinţă matură şi subtilă care se îmbrăca în jerseuri din caşmir şi, într-o bună zi, va ieşi eliberându-se precum fluturele din crisalidă.

Judith apucă pe strada Capelei, lângă magazinul de antichităţi, hotelul „The Mitre” şi prăvălia de covoare. În faţa acesteia, pe caldarâm, *se* înşirau suluri de carpete Axminster şi de linoleum imprimat cu modele, iar bărbatul care vindea vechituri la mâna a doua stătea pe un scaun, lângă uşă, pufăind din pipă în aşteptarea clienţilor care, azi, era limpede, n-aveau să sosească. Când Judith trecu prin dreptul lui, omul îşi scoase pipa din gură, se plecă într-un salut ceremonios şi ea s-ar fi oprit să tăifăsuiască, dacă n-ar fi fost promisiunea făcută domnişoarei Catto.

La capătul străzii Capelei, un drum pietruit cobora spre port. Mareea smălţată cu pete de ulei era joasă şi bărcile de pescuit se legănau alene deasupra apelor, de parcă ar fi răsuflat din greu, vârful catargelor aliniindu-se la acelaşi nivel cu pământul. Se simţea un miros puternic de peşte – sare şi iarbă de mare, iar oamenii trudeau pe cheiuri, pregătindu-şi uneltele de undit şi punând nade pentru pescuitul nocturn. Preţ de o clipă, îi urmări din priviri. Se gândi la mătuşa Louise şi încercă, deşi tristă, să i se simtă cu adevărat

recunoscătoare, dar fu incapabilă să încerce o emoţie intensă. Îşi aminti că este bogată. Nu, nu bogată. Domnul Baines evitase acest cuvânt vulgar. Foarte înstărită, spusese el. Sunt foarte înstărită.

Dacă aş dori, ar putea probabil cumpăra... acea barcă de pescuit. Dar nu-şi voia o lotcă mai mult decât un cal, bunăoară. Deci, la ce râvnea, mai presus de toate? Fără îndoială, să prindă rădăcini. Un cămin şi o familie, un cuib unde să se întoarcă şi care să dăinuie veşnic. Apartenenţă! Nu doar să stea la familia Carey-Lewis, sau la mătuşa Biddy, ori la domnişoara Catto, nici chiar la vesela familie Warren. Toţi banii din lume nu pot aduce omului stabilitate, forţă, rădăcini, şi Judith ştia acest lucru prea bine, deşi în alte privinţe putea să pară ignorantă, aşa că se gândi la alte extravaganţe nebuneşti. O maşină! Când va fi destul de mare, îşi va cumpăra un automobil. Sau o casă. Un cămin era o fantezie nouă şi ademenitoare. Nu Windyridge care, oricum, nu-i plăcuse niciodată, ci o clădire din granit, sau o vilă de piatră cu un palmier în grădină. O casă cu vedere spre mare, cu scară în exterior şi cu năprasnice[55] pe trepte. Geranium în oale de lut. Şi pisici. Şi un câine sau doi. Iar înăuntru, o sobă asemănătoare celei din bojdeuca domnului Willis... şi ea va găti diverse bucate.

Dar toate astea erau vise de viitor. Ce urma acum? Deocamdată, avea de gând să-şi cumpere un patefon, însă, cu siguranţă, mai existau şi alte dorinţe la îndeplinirea cărora îi jinduia inima. În cele din urmă, se decise că, probabil, îşi va tăia pletele ca un ciump de paj, precum Ginger Rogers. Şi-şi va cumpăra şosete trei sferturi, verde-închis, pe care să le poarte la şcoală, în locul ciorapilor lungi, maro şi aspri, din fil d'Ecosse[56]. Uneori, va merge la magazinul Medways şi-şi va târgui singură şosetele şi ciorapii. Şi va plăti din banii ei de cheltuială.

---

55 Năprasnică sau geranium - plantă erbacee de pădure, cu flori mici şi roşii.

56 Fil d'Ecosse (lb. fr.) - fildecos, fire, fibre scoţiene.

Judith părăsi portul şi bărcile şi umblă de-a lungul ţărmului mării, pe lângă bazinul de înot, plimbându-se pe faleză. Aici erau adăposturi unde oamenii se puteau feri de bătaia vântului, privind şi hrănind cu firimituri pescăruşii lacomi, iar de cealaltă parte a drumului se înşiruiau hotelurile, albe ca nişte torturi de nuntă, cu ferestrele oarbe spre largul mării. Judith îşi rezemă braţele de balustrada ornamentală, din fier forjat, şi privi în jos, spre plaja stâncoasă şi spre apele argintii ale Oceanului Atlantic. Valuri mici se fugăreau nebuneşte, ridicându-se şi coborându-se, până la bolovani, se spărgeau şi erau iarăşi absorbite, trăgând cu putere şi cu zornăit dâre de prundiş în urma lor. Era mai degrabă o plajă searbădă, nici pe departe la fel de spectaculoasă ca aceea din Penmarron şi nici ca golfuleţul de la Nancherrow, dar marea rămânea şi aici veşnic neschimbată, statornică şi credincioasă, cea mai bună şi vrednică de încredere prietenă. Judith se simţea destul de puternică în încercarea de a limpezi confuzia acelei zile memorabile.

„Dreptul de a fi tu însăţi, o entitate, o individualitate”. Aceasta era domnişoara Catto, licenţiată în litere, absolventă a universităţii din Cambridge, cu suficienţa şi independenţa sa înverşunată. Poate că va deveni aidoma domnişoarei Catto o studentă eminentă, va obţine diploma sau chiar distincţia de onoare şi va ajunge directoare de şcoală. Dar nu-şi dorea să fie directoare mai mult decât să fie, poate, soţie.

„Dacă-te măriţi, nu vei depinde niciodată materialiceşte de soţul tău” Acesta era domnul Baines care, după cum se părea, ştia totul în această privinţă. Dar, în clipa aceea, Judith nu se simţea ispitită să cugete la căsnicie sau la complicaţiile acesteia. Era absolut sigură că asta implica anumite lucruri care se petreceau într-un pat dublu şi amintirea mâinilor bâjbâitoare ale lui Billy Fawcett i se păstra încă destul de vie şi neştearsă (deşi domnişoara Catto însăşi se străduise s-o adumbrească) pentru a-şi îndepărta gândul de la orice soi de contact fizic cu bărbaţii. Desigur, dacă se căsătorea, avea să fie, fără îndoială, vorba de un bărbat foarte special, dar chiar şi aşa, nici una dintre bănuitele intimităţi ale unui cuplu, de altfel voalate în neînţelegerea ei totală, nu-i stârnea o cât de

vagă urmă de plăcere. Pesemne, nu se va mărita nicicând, însă asta nu era o problemă imediată şi deci nu avea sens să-şi bată prea mult capul acum. Pe moment, trebuia pur şi simplu să cumpănească la singurele lucruri importante: vacanţa de Paşti la Nancherrow, apoi reîntoarcerea la şcoală. Învăţătură timp de patru ani şi după aceea, cu puţin noroc, voiajul spre Singapore. Regăsirea familiei, mami, tati şi Jess, soarele torid şi minunat din Orient, mirosul străzilor şi parfumurile nopţii, cerul întunecat şi catifelat, precum o cutie de giuvaiericale, spuzit cu stele de diamant. După Singapore, probabil din nou în Anglia. Oxford sau Cambridge. Cu bicicleta pe platoul dealurilor sau plimbându-se cu barca. Imaginile care i se perindau în minte pieriră brusc. Se pomeni căscând. Era istovită. Obosită să fie adultă, împovărată de deciziile şi dilemele oamenilor în toată firea. Se dorea lângă Loveday. Să chicotească şi să şuşotească, să întocmească planuri pentru vacanţa la Nancherrow. De asemenea, era lihnită, aşa că fu o uşurare să audă din spate, din înaltul oraşului, orologiul băncii care prinse a vibra, sunând de ora patru. Venise timpul să se întoarcă, dacă voia să ajungă la ceai. Pâine cu unt, gem şi prăjituri, în caz că erau norocoase. Deodată, a-şi bea ceaiul cu Loveday i se păru foarte ademenitor. Se îndepărtă de mare, traversă cărarea şi porni sprinten pe lungul drum spre şcoală.

* * *

Diana Carey-Lewis detesta mai mult decât orice pe lume să scrie epistole. Chiar şi mâzgăleala în grabă a unui răvaş de mulţumire pentru o petrecere, un dineu sau un weekend; era o corvoadă pe care, de obicei, o tărăgăna pe cât posibil, şi aproape toate treburile zilnice erau rezolvate graţie acestei admirabile invenţii, telefonul. Dar Edgar insista că trebuia, pur şi simplu, să-i scrie mamei lui Judith, Molly Dunbar.

— De ce să-i scriu?

— Fiindcă trebuie să-i prezinţi condoleanţe pentru decesul doamnei Forrester şi este, de asemenea, prevenitor şi

politicos s-o liniştească că vom avea grijă de fiica ei.

— Sunt sigură că n-are nevoie de asigurări din partea mea. Domnişoara Catto va fi făcut deja tam-tamul de rigoare, în maniera ei uzuală, vrednică de stimă.

— Nu asta-i problema, dragă Diana. Tu însăţi trebuie să-i scrii. Sunt convins că doamna Dunbar se aşteaptă să luăm legătura cu ea şi numai de tine depinde să preiei iniţiativa.

— De ce să n-o sun, mai bine?

— În Singapore? Fiindcă nu se poate.

— I-aş putea trimite o telegramă. Diana se gândi la acest lucru, apoi începu să chicotească. Dar ce-ai zice de:

„Nu leşina şi nici n-ai teamă;
Pruncu' ţi-e aici.
Şi-i îndopat cu zaharicale
Şi setea-şi astâmpără
Cu siropel din ghimbir...?"

Însă Edgar nu era defel amuzat.

— Diana, nu te ţine de şotii!

— De ce nu-i scrii tu? Doar ştii că mi-e lehamite să aştern răvaşe lungi.

— Fiindcă tu însăţi trebuie s-o faci. Chiar în dimineaţa asta. Purcede la treabă cât mai repede şi fii plină de tact, blândă şi înţelegătoare.

Şi iat-o deci pe Diana martirizată, şezând la birou şi adunându-şi toată energia ca să se achite de această obligaţie nesuferită. Fără tragere de inimă, scoase din mapa de corespondenţă o coală de hârtie sinilie şi gofrată, îşi luă stiloul cu peniţă latră de aur şi începu. Odată pornită şi având senzaţia crescândă de a transforma necesitatea în virtute, Diana se apucă să acopere cu scrisul ei mare, lăbărţat, aproape ilizibil, foaie după foaie. La urma urmei, n-avea sens să facă un lucru de mântuială.

Nancherrow
Rosemullion,
Cornwall. Vineri, 10 aprilie

„Stimată doamnă Dunbar,

Am fost nespus de îndurerată să citesc în ziar despre moartea cumnatei dumneavoastră, doamna Forrester. Nu o cunoşteam personal, dar pot înţelege pe deplin şocul şi descurajarea care v-au lovit când aţi aflat trista veste. Îmi este foarte dificil să vă scriu despre asemenea chestiuni particulare de vreme ce noi n-am făcut niciodată cunoştinţă din punct de vedere formal, însă, vă rog să fiţi sigură că atât eu cât şi soţul meu vă împărtăşim durerea şi vă transmitem dumneavoastră şi domnului Dunbar sincere condoleanţe pentru tragica pierdere.

Totuşi, noi ne-am întâlnit doar o singură dată, când cumpăram uniformele şcolare pentru odraslele noastre de la magazinul Medways din Penzance. Eu îmi amintesc bine împrejurarea şi sper să nu consideraţi că această scrisoare vă este trimisă de o persoană complet străină.

Am invitat-o pe Judith să vină şi să-şi petreacă vacanţa de Paşti la noi. Ea ne-a mai vizitat deja o dată, într-un weekend, şi a fost un oaspete încântător; fiind o prietenă perfectă pentru neastâmpărata noastră fiică, Loveday.

Casa noastră este foarte spaţioasă, cu multe dormitoare pentru musafiri şi Judith se simte deja ca acasă în odaia roz care va fi de-acum înainte a sa atâta vreme cât va dori. Edgar, soţul meu, a aranjat ca toate bunurile proprii să-i fie transportate de la Windyridge aici. Unul dintre oamenii noştri de la fermă se va deplasa acolo cu un camion şi sunt convinsă că slujnicele doamnei Forrester, care locuiesc încă la Windyridge, vor împacheta toate hainele lui Judith şi celelalte mărunţişuri.

Vă promit că fata dumneavoastră va fi iubită şi bine îngrijită la noi. Şi nicidecum n-o s-o răpim familiei. Ştiu că Judith are rude la Plymouth şi bunicii în

Devon, pe care probabil va dori să-i viziteze. De asemenea, o veche prietenă de şcoală în Porthkerris şi chiar domnişoara Catto, ştiu bine, ar fi fericită s-o găzduiască acasă la ea, la Oxford. Dar este bine pentru Judith să simtă că are un anume soi de siguranţă, iar eu şi Edgar vom face tot ce ne stă în putinţă să-i garantăm acest lucru.
Vă rog să nu vă imaginaţi că şederea ei aici ne va pricinui greutăţi, trudă sau probleme suplimentare. Avem destul personal şi Mary Millyway, fosta doică a lui Loveday, locuieşte încă la noi. Ea are grijă de fete, se ocupă de buna tor creştere, şi, dacă eu sunt fa Londra, ceea ce se întâmplă frecvent, atunci draga mea Mary Millyway este cu mult mai competentă decât mine, o făptură neîndemânatică...”

„Dacă eu sunt la Londra, ceea ce se întâmplă frecvent...” Concentrarea Dianei se risipi. Puse deoparte condeiul, se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi ţintui privirea pe fereastră, spre grădina încă învăluită în neguri, deşi era aprilie, la mănunchiurile de narcise, pe verdele proaspăt al pomilor, la marea înceţoşată. Chiar acum, când se apropia sărbătoarea Paştelui, nu era timpul potrivit să evadeze, dar nu fusese la Londra de atâta amar de vreme şi dintr-odată îşi dori cu înflăcărare să plece acolo, de parcă i-ar fi lipsit drogul.

Londra însemna vrajă, freamăt, vechi prieteni, magazine, teatre, galerii de artă, muzică. Dineuri la Berkeley şi la Ritz, o plimbare cu automobilul până la Ascot unde se disputau tradiţionalele curse de cai; un dejun discret la „The White Tower” cu bărbatul altei femei şi dans toată seara la „Mirabel”, „Bagatelle” sau „Four Hundred”. Desigur, Cornwall simboliza căminul ei, dar Nancherrow îi aparţinea lui Edgar. Cornwall reprezenta familia, copiii, servitorii, musafirii, dar Londra era doar a ei, tot ce avea mai scump pe lume. Diana fusese singurul copil al bătrânilor ei părinţi, putred de bogaţi. Când tatăl ei murise, domeniul din Gloucestershire şi casa impunătoare din Berkeley Square fuseseră deopotrivă

moştenite, laolaltă cu titlul nobiliar, Lord Awliscombe, de un văr îndepărtat. Dar, la căsătoria ei cu Edgar Carey-Lewis, zestrea considerabilă a Dianei inclusese şi somptuoasa casă de sihăstrie din Cadogan Square. „Vei trăi în Cornwall”, îi spusese tatăl ei, „dar cărămizile şi mortarul reprezintă întotdeauna o bună investiţie. Şi, câteodată, nu-i lipsit de sens să ai un bârlog propriu”. Diana nu pusese sub semnul îndoielii argumentele acelui raţionament şi nu încetase niciodată de atunci să-i fie recunoscătoare tatălui pentru prudenţa şi clarviziunea lui. Fără ascunzătoarea ei, se întreba câteodată dacă ar fi supravieţuit, fiindcă numai acolo, între pereţii în miniatură ai cuibuşorului său, simţea cu adevărat că-şi aparţine sieşi. Îi veni în minte o frântură dintr-o melodie. Un cântec melancolic, de dor, compus de Noel Coward, în acordurile căruia ea şi Tommy Mortimer dansaseră în ultima seară petrecută împreună la Quaglino.

„Aşa cred
Oh, şi tu ştii de bună seamă
Mult, ah! mult de iubeşti un bărbat
Inima îi dăruieşti
Şi mult mai pătimeşti...”

Diana oftă din adânc. „Când se isprăveşte sârbătoarea Paştelui, îşi promise ea, voi pleca. Îl voi lua pe Pekoe, mă voi urca în Bentley şi voi porni spre Londra”. Avea ceva la care să se gândească. Ceva ce aştepta cu nerăbdare. Viaţa nu însemna nimic fără năzuinţe şi dorinţe arzătoare. Înveselită brusc de această perspectivă luminoasă, Diana îşi luă din nou stiloul şi purcese să încheie scrisoarea către Molly Dunbar.

„Prin urmate, vă rog nu vă faceţi griji în nici o privinţă. Judith va fi fericită, sunt sigură. În timpul sărbătorilor, casa este totdeauna plină de prieteni şi apropiaţi şi, dacă ea se îmbolnăveşte sau are vreo neplăcere, vă voi anunţa imediat.
Sper că vă simţiţi bine la Singapore şi în noua dumneavoastră casă. Trebuie să fie minunat să te bucuri de soare în fiecare zi.
Cu cele mai bune urări.

A dumneavoastră.
Diana Carey-Lewis”.

Terminase. Îşi mâzgăli semnătura, răsfoi paginile scrise, apoi le împături şi le îndesă într-un plic. Linse marginea cu lipici, o presă vârtos cu pumnul şi scrise adresa pe care i-o dictase domnişoara Catto la telefon.

Zis şi făcut! Datoria onorată. Edgar va fi încântat. Se ridică de la birou, Pekoe se descolăci de la picioarele ei şi ieşiră împreună din cameră, îndreptându-se de-a lungul coridorului spre vestibulul mare de la intrare. Aici, pe o-masă rotundă aşezată în mijloc, trona un platou de argint, pus anume pentru strângerea corespondentei. Diana azvârli scrisoarea acolo. Mai devreme sau mai târziu, cineva o va găsi, probabil Nettlebed sau Edgar, îi va lipi un timbru şi o va expedia prin poştă.

[n]Aşa cred
Oh, şi tu ştii de bună seamă
Mult, ah! mult de iubeşti un bărbat
Inima îi dăruieşti...”

S-a făcut! Şi peste o lună, va fi în drum spre Londra. Deodată, voioasă şi cu inima uşoară, se opri, îl prinse în braţe pe Pekoe şi-i sărută dulce creştetul pufos. „Şi tu o să vii cu mine”, îi făgădui ea şi ieşiră împreună pe uşă, învăluiţi de răcoarea şi prospeţimea umedei dimineţi de aprilie.

* * *

St Ursvla Sâmbătă,
11 aprilie 1936

Scumpi părinţi.

Vă mulţumesc că i-aţi trimis domnişoarei Catto telegrama şi că aţi fost de acord să petrec Paştele la familia Carey-Lewis. Aşa după cum v-am mai pomenit, domnişoara Catto a fost deosebit de amabilă şi mi-a spus că aş fi putut sta cu părinţii ei

la Oxford, dar a amânat invitaţia pentru altă dată, aşadar nu este supărată. Ea a decis de fapt în tocul meu. Asta este prima zi de vacanţă şi e zece şi jumătate dimineaţa, dar sunt încă aici şi cineva de la Nancherrow urmează să vină ca să mă ia la ora unsprezece. Bagajele mele sunt înşirate în faţa uşii, iar cum nu plouă, totul e-n ordine. Este ciudat să fiu încă în şcoală, doar cu câteva profesoare. Mi se pare de-a dreptul bizar şi vă scriu acest răvaş în sala de întruniri, fără nici un suflet prin preajmă. Mă simt mult mai în largul meu de una singură, de parcă aş fi o persoană în toată firea şi nu doar o simplă fată. Partea nostimă este că totul în jur miroase complet diferit, nu a alte fiinţe sau a praf de cretă, ci a tutun de pipă. Un om care îndeplineşte munci ocazionale a venit să strângă şuruburile de la clanţe şi să repare ferestrele şi pufăie dintr-o pipă veche tot timpul.

N-am plecat acasă ieri, odată cu Loveday, pentru motivul că domnul Baines m-a dus la târguieli la Truro, ca să cumpăr un gramofon. V-a încunoştinţat deja, mi-a spus el, că mătuşa Louise mi-a lăsat o moştenire prin testament. Încă nu-mi vine să cred şi va dura ceva timp până mă voi obişnui cu ideea. Mă simt puţin vinovată faţă de Jess, dar presupun că deocamdată este prea mică să se supere din această cauză. Oricum, domnul Baines a venit ieri după-amiază şi am mers cu maşina la Truro. N-am mai fost niciodată acolo, oraşul este foarte vechi şi frumos, cu o catedrală şi puzderie de străduţe înguste, iar la căpătui său râul se încolăceşte şi bărcile sunt legate la mal. Crengile pomilor se întind peste apă şi există un palat al episcopului. Când am terminat târguielile (gramofonul şi trei plăci), ne-am dus la „The Red Lion” să bem ceaiul. Şi domnul Baines mi-a explicat că trebuie să am nişte bani de cheltuială şi mi-a deschis un cont la poştă şi de acum înainte mi se vor vira cinci lire în fiecare lună.

Îmi pare grozav de mult, dar nu cred că voi cheltui banii. Am să-i strâng şi astfel voi primi dobândă. Domnul Baines mi-a lămurit toate astea. Este aşa de drăguţ şi nu mă simt deloc timidă în prezenţa lui. După aceea, ne-am reîntors la Penzance şi el m-a invitat să-i cunosc familia. O grămadă de copii mici făceau o larmă infernală şi un ţânc numai de-o şchioapă tot scuipa pâinea unsă cu unt şi împroşcă laptele. Chiar mai rău decât Jess, când era ea mai neastâmpărată. Domnul Baines crede că Windyridge ar trebui vândută. El le-a găsit deja o altă slujbă Hildei şi Ednei şi...”

* * *

— Judith! Infirmiera-şefă, cu obişnuita-i atitudine autoritară. Pentru numele lui Dumnezeu, te-am căutat peste tot. Ce faci? A sosit maşina de ia Nancherrow şi eşti aşteptată. Haide, grăbeşte-te.

Întreruptă atât de violent, Judith sări în picioare, încercă să strângă paginile scrisorii, să înşurubeze capacul stiloului, toate în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, doamnă. Tocmai îi scriam mamei...

— n-am mai văzut o asemenea fată. Nu-i timp să termini, deci pune-o deoparte şi vino. Ţi-ai luat paltonul şi pălăria? Şi toate flecuşteţele...?

Nerăbdarea ei era molipsitoare. Judith înghesui epistola neterminată în servietă, aruncă înăuntru şi stiloul, se căzni să prindă curelele şi aproape nici nu apucă să-şi închidă geanta de piele, când infirmiera i-o înhaţă cu forţă. Până ce-şi trase haina şi-şi îndesă pălăria pe cap, infirmiera-şefă şi porni brusc, iscând numai freamăt şi foşnet de şorţ scrobit, năvălind pe uşă şi de-a lungul coridorului lustruit. Judith trebui să alerge ca să ţină pasul cu ea: în jos, pe scări, prin sala de mese, pe hol, până afară. O fracţiune de secundă îi fu de ajuns să-şi dea seama că era o dimineaţă frumoasă, că cerul se arăta ca sineala, norii se împrăştiaseră şi în aer

plutea un miros dulce după ploaia căzută, în timpul nopţii. Bagajele ei fuseseră deja luate şi maşina aştepta, izolată, în mijlocul aleii cu pietriş. Nu era vorba nici de Daimler, nici de Bentley, ci de un vagon militar de dimensiuni mari, placat în lemn şi cu o caroserie ca de autobuz, mult înălţată de la nivelul solului. Lângă vehicul, şedeau două figuri bărbăteşti, rezemându-se de capotă şi sporovăind ca să-şi ţină de urât. Unul era Palmer, grădinar de la Nancherrow, îmbrăcat în haine ponosite de lucru şi, din respect pentru acest prilej, purta un chipiu boţit de şofer. Celălalt era un necunoscut, un tânăr blond, înveşmântat într-un pulover alb pe gât şi în pantaloni diformi de catifea reiată. Un străin. Dar când le zări ieşind pe Judith şi pe infirmieră, el se apropie ca să le întâmpine; Judith realiză că nu era defel un străin, fiindcă şi-l aminti din numeroasele fotografii care erau înşirate peste tot la Nancherrow. Aşadar, acesta era Edward. Fratele lui Loveday. Edward Carey-Lewis!

El i se adresă:

— Hei, bună! Îi întinse mâna. Deci, tu eşti Judith! Ce mai faci? Eu sunt Edward.

Avea aceiaşi ochi limpezi şi albaştri că ai mamei sale şi trăsături ascuţite, puternice, alese. Deşi înalt şi lat în umeri, îşi păstrase fizionomia copilărească de băieţandru, întrucât pielea îi era pârlită de soare, foarte nedetă şi gingaşă, Zâmbetu-i spontan şi prietenos părea o scăpărare de lumină, iar dinţii îi sticleau albi şi egali. În ciuda caracterului neprotocolar al veşmintelor sale şi a pantofilor scâlciaţi, întreaga lui făptură dădea impresia de curăţenie şi puritate, asemeni unei cămăşi înălbită şi pusă la soare să se usuce. Înfăţişarea şi vigoarea lui juvenilă erau atât de neaşteptate şi de cuceritoare, încât Judith îşi dori să nu-şi fi îndesat în grabă pălăria hidoasă pe cap, fără să-şi fi pieptănat părul. Dar, politicoasă, îi strânse mâna.

— Bună!

— Credeam că ai uitat să mai vii. Ştiu, am sosit mai devreme, însă am avut se rezolvat nişte treburi în Penzance. Acum, totu-i încărcat în maşină. Eşti gata?

— Da, desigur. La revedere, doamnă.

— La revedere, draga mea. În dosul ochelarilor, ochii infirmierei licăreau cu o zvâcnire de emoţie la primul contact nemijlocit cu viaţa protipendadei: vagonul militar, şoferul, tânărul chipeş şi încrezător. Îţi doresc vacanţă plăcută.

— Da, mulţumesc, şi eu dumneavoastră...

— Mulţumesc că aţi găsit-o, doamnă... Edward îşi luă domol asupră-şi toată iniţiativa, despovărând-o pe infirmieră de servieta pe care o ţinea încă şi împingând-o uşor pe Judith înainte. Şi, adăugă el peste umăr, spuneţi-i domnişoarei Catto că vom avea mare grijă de Judith.

Infirmiera-şefă nu se urni imediat îndărăt spre şcoală. Rămase neclintită, şorţul şi vălul fâlfâindu-i în adierea vântului, şi-i urmări din priviri cum se caţără în vagonul militar, trântesc portierele şi pornesc la drum. Uitându-se în urmă, pe când înaintau hurducându-se pe aleea de acces mărginită de rododendroni, Judith o văzu stând încă acolo şi aşteptând ca vehiculul să piară în zare. Se instală comod pe banchetă şi îşi scoase pălăria.

— N-am ştiut că infirmiera poate fi aşa de binevoitoare.

— Biata vită bătrână! făcu Edward. Probabil ăsta-i cel mai palpitant lucru care i se va întâmpla toată ziua. O şuviţă de păr îi alunecă pe frunte şi şi-o înlătură degrabă. Îmi pare rău că am venit noi să te luăm, dar tata avea o întâlnire importantă, iar mama s-a dus cu Loveday la un club al poneilor. Am pierdut mult timp până ce l-am închis pe poneiul ăla blestemat într-o boxă, însă Walter Mudge le-a însoţit. Bănuiesc că mama nu va avea ceva prea greu de făcut odată ce ajung acolo.

— Unde-au plecat?

— Oh, nu ştiu sigur. Undeva pe lângă Falmouth. Îţi plac caii?

— Nu foarte mult.

— Slavă cerului! Mi-e de-ajuns o maniacă în familie. Eu personal nu i-am putut suferi niciodată. Te muşcă, dau cu picioarele şi, în general, sunt al naibii de dezagreabili. În orice caz, de aceea suntem aici eu şi cu Palmer. Îl cunoşti pe Palmer, nu-i aşa?

Judith privi pieziş spre ceafa roşie a lui Palmer.

— L-am văzut la Nancherrow, dar nu cred c-am făcut cunoştinţă.

— E-n ordine, spuse Palmer peste umăr. Ştiu totul despre tine. Vii să stai câtva timp la conac?

— Da, în vacanţa de Paşti.

— Foarte bine! Intră-n cârd, cu lumea, aşa obişnuiesc să zic.

— Peste o lună, explică Edward, aş fi putut veni să te iau eu singur, fiindcă atunci voi avea dreptul să şofez. Din punct de vedere oficial, vreau să spun. Bineînţeles, conduc şi acum pe lângă Nancherrow, dar n-am voie să ies în şoseaua principală până nu împlinesc şaptesprezece ani. E din cale afară de enervant, dar n-am ce face, mai ales cu un tată care respectă legile şi care judecă procese. Apropo, te deranjează dacă nu mergem direct acasă? Trebuie să trec pe la magazinul Medways să mi se ia măsurile în vederea confecţionării unui costum nou de tweed. Şi-apoi, mi se pare o idee bună să dobor două păsări dintr-o lovitură. Te supără dacă zăbovim puţin pe-acolo?

— Nu. De fapt, Judith se simţea chiar încântată, fiindcă a zăbovi puţin însemna să-şi petreacă mai mult timp în compania acestui tânăr fermecător.

— N-o să dureze prea mult. Până una alta, poţi face niscaiva târguieli. Tati mi-a dat o bancnotă de cinci lire şi mi-a spus să te invit la masa de prânz. Zicea ceva despre restaurantul „The Mitre”, însă este un local aşa de vechi şi de sufocant. În plus, mi s-a cam acrit de friptură de vacă în sos, aşa că m-am gândit să găsim altceva. Edward se înclină în faţă. Palmer, cum se cheamă birtul ăla de pe Lower Lane?

— Edward, n-o poţi invita pe domnişoară la cârciumă. Este minoră.

— Putem pretexta că-i mai mare.

— Nu şi îmbrăcată aşa, în uniforma de şcoală.

Edward se uită la Judith. Ea nădăjdui să nu roşească. Însă el spuse doar:

— Aşa e, ai dreptate, ceea ce era cam descurajant, de parcă ar fi fost examinată cu mare atenţie şi n-ar fi corespuns aşteptărilor.

— Tu te poţi duce într-un birt dacă vrei, grăi Judith. Eu îmi voi lua un sandviş şi-l voi mânca în maşină.

Ceea ce-l făcu pe Edward să râdă.

— Ce fată înţelegătoare eşti, asta-i sigur. E clar că n-o să stai în maşină. Doar mai sunt şi alte locuri splendide în afară de „The Mitre”.

Judith nu-i răspunse nimic. În mintea ei, „The Mitre” reprezentase întotdeauna culmea luxului şi a rafinamentului în ce priveşte o invitaţie la dejun. Dar acum, se părea, restaurantul devenise nu numai anost, ci şi îmbâcsit, iar Edward avea, fără îndoială, alte idei mult mai sclipitoare. Oriunde ar merge, Judith nădăjduia că nu se va face de râs, că va comanda băutura potrivită şi nu va scăpa şervetul sau nu va fi nevoită să iasă la toaletă, taman în mijlocul prânzului. Incontestabil, dejunul în compania lui Edward Carey-Lewis va fi diferit de cel cu domnul Baines şi, în ciuda chinurilor lăuntrice, era imposibil să nu se simtă emoţionată. În acest moment, ajunseseră în centrul oraşului, gonind de-a lungul străzii Alverton spre piaţa de legume.

— Palmer, e-n ordine dacă ne laşi la bancă. Şi poate vii să ne iei din acelaşi loc peste două ore.

— Îmi convine şi mie. Am de îndeplinit câteva comisioane pentru colonel.

— Te opreşti să mănânci şi tu ceva, nu?

— Nu-ţi face griji din pricina mea. Palmer era amuzat.

— Nici gând. Un lucru-i sigur, tu nu eşti prea tânăr ca să poţi intra în cârciumă.

— Nu beau niciodată când lucrez.

— Ei bine, te cred, dar alţii nu. E perfect, Palmer. Lasă-ne aici. Edward se aplecă spre Judith şi deschise portiera. O clipă, ea ezită, întrebându-se dacă să-şi pună sau nu pălăria. Purtarea pălăriei la uniforma şcolară era un precept de neîncălcat şi Judith n-ar fi îndrăznit niciodată să meargă pe stradă în timpul trimestrului cu capul descoperit. Dar acum era în vacanţă şi se simţea cutezătoare, chiar cuprinsă de iresponsabilitate. În plus, cine ar putea-o vedea şi cui ce-i păsa, pentru a spune lucrurilor pe şleau. Aşa că pălăria odioasă fu abandonată pe bancheta vehiculului. Coborî,

urmată de Edward care trânti portiera. Maşina impunătoare se urni duduind în josul străzii. Ei priviră în urmă-i până ce dispăru, apoi se întoarseră şi porniră pe caldarâmul însorit şi aglomerat în direcţia magazinului Medways.

Era bizar să revină acolo după atâta vreme: acelaşi interior întunecat, aceleaşi tejghele instruite, aceiaşi vânzători cu gulere înalte. Dar diferit. Fiindcă ultima dată când intrase pe uşă, Judith fusese cu mama ei, amândouă încercând un sentiment de tristeţe cu gândul la noua viaţă ce le aştepta: despărţirea şi St. Ursula. În acea zi le văzuse pentru prima oară pe Diana şi pe Loveday Carey-Lewis, fără să ştie cum se numeau şi le observase pe ascuns, orbită şi uluită de prietenia lor la toartă, de farmecul şi frumuseţea Dianei. Pe atunci, nu avusese nici cea mai vagă bănuială sau habar cât de apropiată urma să devină cu cele două fiinţe interesante şi diafane. Dar se întâmplase. Şi iat-o aici, câteva luni mai târziu, păşind degajată alături de superbul frate al lui Loveday şi deja acceptată de clanul Carey-Lewis. Dar meritul nu-i aparţinea în întregime ei însăşi şi Judith o ştia prea bine. În chip paradoxal, împrejurările îi rânduiseră viaţa. Cu doar puţin timp în urmă, viitorul nu-i promitea decât despărţirea de familie, împăcarea sufletească faţă de cei patru ani de pension şi tutela mătuşii Louise. Însă mătuşa murise şi dispariţia ei îi deschisese larg uşile de la Nancherrow şi-i oferise un şir de perspective şi posibilităţi care păreau să se amplifice la infinit.

— Bună dimineaţa, Edward.

Reflecţiile ei profunde şi oarecum tulburătoare fură întrerupte în acel moment de apariţia croitorului ivit din vreo încăpere obscură. Vioi şi prompt, acesta era gata să se apuce de lucru, ruleta de măsurat îi atârna în jurul gâtului, tigva pleşuvă îi strălucea de parcă fusese lustruită.

— Bună dimineaţa, domnule Tuckett. El şi Edward îşi strânseră mâna, după un tipic ce nu ieşea din tiparul îngust al convenienţelor sociale. Domnul Tuckett îşi aţinti privirea asupra lui Judith, încruntându-şi sprâncenele.

— Dânsa nu-i tânăra Loveday, nu?

— Dumnezeule, nu! Este prietena ei, Judith Dunbar. Stă la

Nancherrow.

— Ei bine, asta lămureşte lucrurile. Mă gândeam eu că nu poate fi Loveday. Am vorbit la telefon cu domnul colonel azi dimineaţă şi mi-a spus că o să treci pe aici. Un costum nou din tweed pentru vânătoare, aşa mi-a zis.

— Întocmai, toate mi-au rămas mici.

Domnul Tuckett îl scrută din ochi pe Edward şi umbra unui rânjet i se furişă pe chip.

— Da, înţeleg aluzia. Trebuie că te hrănesc foarte bine la internat. Acum, vrei mai întâi să-ţi alegi stofa de tweed sau să facem măsurătorile?

— Luaţi-mi mai întâi de toate măsurile. Să isprăvim mai repede.

— Perfect! Urmează-mă dacă eşti amabil...

— E-n regulă, Judith?

— Desigur, am să aştept.

— Aşază-te pe un scaun.

Dar când ei dispăruseră în cabina domnului Tuckett, trăgând discret perdelele negre, Judith urcă la etaj, la raionul cu articole pentru şcolari, şi-şi cumpără câteva perechi de şosete trei sferturi, astfel încât să nu mai fie nevoită, decât dacă i s-ar fi poruncit expres, să poarte vreodată ciorapii maro din fil d'Ecosse. Dintr-un motiv oarecare, acest gest insignifiant de sfidătoare independenţă îi insuflă încredere în sine şi coborî veselă treptele, îşi găsi un scaun şi se instală să-l aştepte pe Edward.

Şi tot adăsta timp îndelungat. Dar, în cele din urmă, Edward şi domnul Tuckett reapărură de după perdele, Edward trăgându-şi puloverul pe cap.

— Îmi pare rău c-am stat atât, se scuză el.

— Nu-i nimic.

Domnul Tuckett îi explică:

— O serie nouă de măsuri. De-acum, dimensiunile unui adevărat bărbat. Acest costum de vânătoare i se va potrivi şi-n viitor.

Urmă în continuare alegerea stofei de tweed, ceea ce dură şi mai mult. În mod surprinzător, Edward era foarte cusurgiu. Fură scoase la iveală cataloage groase cu eşantioane, puse

grămadă pe tejghea şi frunzărite.

Se dezbătu pe îndelete problema avantajelor relative ale tweed-ului Harris în comparaţie cu ale celui fabricat în Yorkshire. Era mai frumoasă urzeala decorativă a stofei în chip de colţi de câine, os de hering sau în spic? Eşantioanele fură examinate, pipăite şi întoarse pe o parte şi pe alta. În cele din urmă, Edward îşi alese un material scoţian verde-murdar cu textură în formă de spini, cu uşoare striaţii brun-roşcate. Cercetându-l cu atenţie, Judith încuviinţă.

— E foarte deosebit, chiar extravagant, îi spuse ea. Tentele se armonizează, nu vei arăta ostentativ şi totuşi este potrivit pentru dejunuri ca şi pentru mers la biserică.

Domnul Tuckett radia de plăcere.

— Exact, domnişoară. El îndoi colţul eşantionului selectat şi-l prinse cu un bold. Îl voi comanda imediat şi, cum va sosi, voi începe croitul. Trebuie să-ţi termin costumul de vânătoare înainte de sfârşitul vacanţei. Acum, mai ai nevoie de altceva? Cămăşi? Cravate? Ciorapi? Domnul Tuckett îşi coborî deodată glasul cu discreţie. Lenjerie de corp?

Dar Edward se săturase până peste cap. Era timpul să plece. Domnul Tuckett îi însoţi până la uşă, cu tot atâta demnitate şi galanterie precum însuşi Nettlebed, şi le ură după-amiază plăcută.

Ajuns cu bine pe trotuar, Edward slobozi un oftat de uşurare.

— Pfui! A dat Dumnezeu şi-am isprăvit! Hai să bem şi să mâncăm ceva!

— Credeam că te bucuri.

— Până la un punct. Însă am irosit prea mult timp.

— Îmi place tweed-ul.

— Oricum, e mai frumos decât stofa cu textură în chip de colţi de câine. Cel puţin, n-o să arăt ca un bookmaker de mâna a doua. Acum, să mergem... Edward îşi petrecu braţul pe sub cotul ei şi o conduse cu fermitate peste drum, evitând în ultima clipă două maşini şi o bicicletă.

— Unde ne ducem? întrebă Judith, făcând salturi mari ca să se ţină în rând cu Edward care înainta pe caldarâm cu paşi iuţi.

— Nu ştiu. O să găsim un local.

În cele din urmă, dădură peste o tavernă care avea şi o grădină, aşa încât Judith nu trebui să intre în birt. Terasa era foarte mică, împrejmuită de un zid scund din piatră, dincolo de care se deschidea o vedere minunată spre port şi spre marea nemărginită. Câteva scaune şi niscaiva mese erau presărate ici, colo, şi locul, destul de adăpostit de adierea brizei, nu era prea friguros. Edward o instală la una din mese şi o întrebă ce doreşte să bea. Judith îi răspunse că ar prefera Orange Corona, care era încă licoarea ei favorită; el râse şi intră în local, aplecându-şi capul sub portalul joc. Reveni curând, aducând oranjada, o cană înaltă cu bere pentru el şi o listă de bucate, cu colţurile paginilor îndoite.

— Mă-tem că nu-i la fel de select ca „The Mitre”, dar cel puţin suntem scutiţi de acea linişte mormântală, spartă doar de zgomotul râgâielilor, sau şi mai rău, de râcâitul de şoarece al tacâmurilor pe farfuriile de porţelan. El se încruntă pe când scruta lista de bucate şi colţurile gurii i se curbară într-o grimasă exagerată. Carne friptă în aluat, cârnaţi cu pireu de cartofi, plăcintă de casă à la Cornwall. Eu zic să luăm plăcintă cu carne.

— E-n ordine.

— Îţi place?

— La nebunie!

— Şi la desert poţi opta pentru şarlotă, jeleu de fructe sau îngheţată. Toate de casă.

— S-ar putea să mă satur cu plăcinta. Să mă simt prea plină la stomac ca să mai îmbuc ceva în plus.

— Pesemne, da. El îşi ridică privirea când o femeie încinsă cu un şorţ ieşi din cârciumă să le ia comanda. Edward îi ceru consumaţia în maniera unui lord de viţă veche, dezminţindu-şi vârsta de şaisprezece ani. Era într-adevăr, se minună Judith, extraordinar de sofisticat.

— Ne-am hotărât să mâncăm plăcintă cu carne.

— Ehei! Prea bine! El rânji la dânsa, iar chelneriţa adăugă apelativul „iubiţelule”.

Era un local minunat. Edward avusese dreptate. Mult mai plăcut decât „The Mitre” Judith nu simţea frigul fiindcă purta

paltonul. Şi-apoi, părea mult mai hazliu să stea în aer liber, sub bolta cerului pe care goneau nouri plumburii, pe când pescăruşii planau în văzduh şi survolau în cercuri catargele şi covertele bărcilor de pescuit, făcând un larmăt nemaipomenit. Marea era în flux şi, în capătul îndepărtat al golfului, Muntele Sfântul Mihail părea că pluteşte pe întinderea albastră de apă, crenelurile castelului îşi crestau muchiile ascuţite şi neregulate în limpezimea cerului. Judith se rezemă de scaun şi sorbi din băutură. Apoi, spuse:

— Când ai luat vacanţă?

— Cu două sau trei zile în urmă. Athena s-a reîntors în Elveţia. Numai Dumnezeu ştie când şi dacă va veni acasă.

— Habar n-am avut că te-ai înapoiat deja la Nancherrow.

— Şi de ce ar fi trebuit?

— Mă gândeam doar că Loveday ar fi putut să-mi spună.

— Slabă speranţă. Nu-i e gândul decât la blestematul de Tinkerbell. Deodată, el îi zâmbi peste masa din lemn. Îţi surâde perspectiva de a sta la Nancherrow o lună întreagă sau ai o strângere de inimă?

Judith avea discernământul să realizeze că Edward o şicana.

— Nu, nicio strângere de inimă.

Zâmbetu-i i se stinse pe buze. Devenind brusc serios, el rosti:

— Mama mi-a povestit că mătuşa ta a murit. Oribil, îmi pare rău. Trebuie să fi fost un şoc groaznic.

— Da, chiar aşa. Dar mă tem că ea nu şofa niciodată cu prudenţă.

— Am fost acasă la ea, continuă el.

— Adevărat?

— Da. Palmer şi cu mine am fost trimişi cu camionul fermei să-ţi aducem lucrurile. Prima mea zi de libertate, şi eu am muncit ca un câine!

— Drăguţ din partea ta.

— N-am prea avut de ales.

— Cum... cum arăta Windyridge?

— Cam deprimant.

— Edna şi Hilda erau acolo?

— Cele două bătrâne slujnice? Da, se aflau încă la post şi ne-au ajutat să aranjăm calabalâcul. Totul era gata împachetat. Foarte îngrijit, trebuie să recunosc.

— A fost întotdeauna un cămin cam sumbru... Se întrebă dacă el îl zărise pe Billy Fawcett dând târcoale, pândind tot ce se întâmpla, dar se hotărî să nu-i pună întrebări. Judith strâmbă din nas... Şi plin de relicvele ciudate ale anilor petrecuţi de mătuşa Louise în India. Piei de tigru, picioare de elefant şi tobe din alamă.

— N-am apucat să intru în casă, aşa că nu pot să-mi spun părerea despre gusturile ei.

— Şi lucrurile mele?

— Cred că Mary Millyway s-a ocupat deja de asta. Ţi-a rostuit catrafusele, probabil ţi-a despachetat hainele. Mama mi-a declarat că acum dormitorul roz e-al tău.

— Este aşa de amabilă!

— Nu se ţine cu nasul pe sus. Şi-i place să primească musafiri. Edward îşi ridică privirea. Oh, ura! Iată şi plăcintele noastre! Leşinam de foame.

— Uite, drăguţule, eşti servit! Chelneriţa le trânti farfuriile dinainte. Înfulecaţi cât sunt calde, n-o să vă cadă greu.

Plăcintele erau într-adevăr enorme, aburinde şi plăcut mirositoare. Judith luă cuţitul şi-şi tăie bucata în două, fărâme fierbinţi de carne şi cartofi alunecând dintre foile de aluat fraged. Aroma de ceapă prăjită făcea să-i lase gura apă. O boare de vânt răbufnită dinspre mare îi răsfiră pletele peste faţă. Îşi netezi părul la loc şi-i surâse companionului ei.

— Sunt aşa de bucuroasă că nu ne-am dus la „The Mitre”, îi mărturisi ea într-o izbucnire de mulţumire vecină cu fericirea.

* * *

Înapoindu-se la Nancherrow, pe când roţile vagonului militar se rostogoleau pe panta dealului spre Rosemullion, Edward fu străfulgerat de altă idee.

— Hai s-o vizităm pe mătuşa Lavinia. N-am apucat încă s-o văd şi poate o înduplecăm pe Isobel să ne ofere o ceaşcă de ceai.

— M-am umflat cu plăcintă.

— Şi eu, dar nu contează. Se înclină spre Palmer şi-l înghionti în umărul solid.

— Palmer, nu trebuie să te întorci la lucru, nu-i aşa?

— Am lucrurile pe care le-am luat pentru domnul colonel. Mă aşteaptă. I-am promis că vin direct la conac.

— În cazul ăsta, treci de povârnişul următor şi lasă-ne în vale. De acolo, ne continuăm drumul pe jos.

— Cum doriţi.

— Atunci, e-n regulă. Deci, trecem pe la mătuşa Lavinia. Edward se sprijini de spătarul banchetei şi-şi îndepărtă un smoc de păr care-i căzuse peste ochi. Ţi-ar plăcea, nu, Judith? Lavinia este întotdeauna amatoare de flecăreală.

— Da, fireşte, dacă aşa vrei şi tu. Dar n-o să se supere că picăm nepoftiţi pe capul ei?

— Nu, câtuşi de puţin. Ea adoră surprizele plăcute.

— Este doar trei fără un sfert. Poate se odihneşte.

— Nu doarme niciodată după-amiaza, o informă Edward scurt şi concis.

Şi într-adevăr, avu perfectă dreptate, mătuşa nici nu se gândea la un pui de somn. Ei intrară în casă fără să mai ceară voie şi o găsiră în salonul inundat de razele soarelui, stând la birou şi făcându-şi corespondenta. Un foc molcom pâlpâia în cămin, iar odaia, fermecătoare ca şi înainte, orbea cu reflexele scânteietoare de lumină. Când uşa se dădu brusc de perete, mătuşa Lavinia se răsuci în scaun, ridicându-şi mâna să-şi scoată ochelarii. Tulburată intempestiv şi cam necuviincios, pe faţă i se văzu întipărită o mirare mută, care dură însă doar o fracţiune de secundă. Recunoscându-l în prag pe Edward, trăsăturile i se destinseră şi se înseninară de încântare.

— Dragul meu! Ea puse condeiul pe birou. Ce surpriză plăcută! Nici nu ştiam că eşti acasă. Îşi întinse braţele şi Edward se duse s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute. Judith observă că acum mătuşa Lavinia era înveşmântată mai puţin formal

decât fusese la dejunul din acea sâmbătă de neuitat şi purta o fustă groasă din tweed, ciorapi de bumbac şi pantofi comozi. Cardiganu-i lung era încheiat peste o bluză crem de mătase, dezvăluind vederii fulgerările unui lanţ de aur şi ale şiragului de perle.

— Ne-am hotărât aşa, deodată, să-ţi facem o vizită. Ne întoarcem de la Penzance. L-am rugat pe Palmer să ne lase în drum şi o să mergem acasă pe jos.

— Dumnezeule mare, câtă energie! Şi tu, Judith! Arăţi din ce în ce mai bine. Iată-te în uniforma de şcoală! De-abia aţi intrat în vacanţă, nu? Ce răsfăţ pe capul meu! Acum, veniţi amândoi, luaţi loc şi faceţi-vă comozi. Şi tu, Edward, trebuie să-mi istoriseşti tot ce ţi s-a întâmplat... De cât timp te-ai întors?

Mătuşa Lavinia se propti în fotoliu, Edward îşi trase un taburet, iar Judith, aşezându-se lângă fereastră, îi privi pe amândoi, îi ascultă şi află despre viaţa de la colegiul Harrow, despre posibilitatea ca Edward să devină şeful clasei, despre succesele sportive sau, altfel zis, despre echipa de rugbi. El fu întrebat despre rezultatele la examene, despre şansele de a merge la universitatea Oxford sau Cambridge, sporovăiră despre prieteni comuni şi despre flăcăul pe care Edward îl adusese la Nancherrow în vacanţa de vară. Şi Judith se minuna cum o persoană atât de bătrână putea fi aşa de ageră şi de interesată; cum o femeie care nu avusese niciodată copii dovedea atâta receptivitate faţă de preocupările generaţiei tinere şi era aşa de informată cu privire la aspectele cu adevărat importante din viaţa adolescenţilor. Judith presupuse că mătuşa Lavinia se implicase întotdeauna profund în educaţia odraslelor Carey-Lewis şi datorită lor nu-şi îngăduise niciodată să se rupă de realitate.

În cele din urmă, mătuşa auzi tot ce-şi dorise, fu mulţumită şi nu mai ceru decât să fie pusă la curent cu ultimele noutăţi. Astfel că Edward îi povesti cum o luase pe Judith de la St. Ursula, cum îşi făcuse măsurătorile pentru noul costum de tweed şi cum mâncaseră apoi plăcintă în grădina unei mici bodegi.

— Oh, cât sunt de invidioasă. Nu-i nimic mai delicios decât o plăcintă bună, savurată în aer liber. Acum bănuiesc că sunteţi iarăşi lihniţi. Îşi ridică manşeta şi se uită la micul ceas de aur. Este aproape ora patru. Scumpul meu Edward, ce ar fi să te duci la bucătărie şi s-o rogi pe Isobel să ne servească tradiţionalul ceai. Şi, cu puţin noroc, poate ne găseşte ea şi nişte prăjiturele. Sau pesemne pâine prăjită, unt şi gem?

— Sună grozav. Chiar mă întrebam când ai s-aduci vorba de asta. Edward se ridică, se întinse cu poftă şi plecă în căutarea lui Isobel. Pe când uşa se închidea încetişor în urma lui, mătuşa Lavinia se întoarse spre Judith.

— Acum, pot să discut cu tine. Îşi puse ochelarii şi o cercetă îndeaproape pe Judith. Dintr-odată, expresia chipului ei redeveni serioasă. N-am vrut să-şi vorbesc de fată cu Edward, dar am fost atât de mâhnită când am auzit că mătuşa ta a murit în acel îngrozitor accident de maşină. Te simţi bine?

— Da, mi-e bine, mulţumesc.

— O mare tragedie, mai ales pentru tine care ai părinţii plecaţi în străinătate.

— Ar fi fost mult mai rău dacă toată lumea nu s-ar fi purtat atât de drăguţ. Domnişoara Catto şi domnul Baines şi Diana. Realmente, toată lumea.

— Diana este foarte generoasă din fire. Şi, lucrul cel mai important, eşti primită cu braţele deschise la Nancherrow. Asta a fost o mare mângâiere pentru mine când Diana mi-a împărtăşit planurile în ceea ce te priveşte. Am încetat atunci să-mi mai fac griji. Înseamnă că te bucuri de un cămin primitor şi nimic nu-i insuportabil când ai un soi de familie, chiar dacă nu este a ta proprie.

Judith simţi că e necesar să-i dea unele explicaţii.

— De fapt, am rude în ţară, pe mătuşa Biddy şi pe unchiul Bob. Amândoi sunt minunaţi, dar mătuşa este momentan ocupată cu aranjarea noii lor case, iar atât unchiul Bob cât şi vărul meu Ned sunt înrolaţi în marina militară. Însă vor fi totdeauna aici şi eu ştiu că pot merge oricând să stau la ei. Dar chiar şi aşa, Nancherrow este cu totul deosebit.

— Şi un cămin aşa de vesel! În permanenţă, se petrec

atâtea întâmplări, încât îţi dă acea impresie a tinereţii care rămâne pururi vitală pentru sufletul omului. Câteodată, cred că bietul Edgar se buimăceşte la toate câte vede. Vei fi fericită acolo, sunt convinsă, dar aminteşte-ţi, dragă Judith, că, dacă dintr-un motiv sau altul, te simţi puţin abătută, deprimată sau stingheră, dacă vrei să vorbeşti despre anumite lucruri ori numai să diseci problemele, mă găseşti întotdeauna aici. La Casa Dover. După ani întregi de căsnicie cu un avocat, am învăţat să ascult cu sfinţenie. N-o să uiţi, nu?

— Am să ţin minte.

— Acum, îl aud pe Edward întorcându-se. L-am trimis fiindcă Isobel îl adoră. De obicei, eu nu-mi beau ceaiul până la patru şi jumătate şi n-am vrut să dau în bucătărie peste mutra-i îmbufnată care ameninţă a furtună. Dar pentru Edward, Isobel este gata să prăjească pâinea, să pregătească prăjiturile, şi tot restul zilei faţa îi va fi luminată de zâmbete fericite.

* * *

Nancherrow
Aceeaşi zi, dar mai târziu.

”Acum, îmi pot încheia scrisoarea. După cum vedeţi, sunt aici, în aceiaşi dormitor, dar de-abia acum îmi pare cu adevărat al meu fiindcă am toate lucrurile în preajmă. Neînsemnatele mele bunuri îmi dau senzaţia că mă găsesc acasă şi Mary Millyway a mutat patul aşa încât să am loc pentru birou şi cărţi. Este ora şase şi-i o seară frumoasă şi dincolo de fereastră aud uguitui porumbeilor iar dacă mă aplec

în afară pot desluşi vuietul mării.
Am avut o asemenea surpriză azi! Edward, fratele lui Loveday, a venit să mă ia de la şcoală împreună cu unul dintre grădinari care a condus vagonul militar al colonelului Carey-Lewis. Am mers la Penzance şi la magazinul Medways fiindcă Edward trebuia să-şi comande la croitor un nou costum şi apoi am prânzit într-o mică tavernă. La întoarcere, am făcut o vizită şi am băut ceaiul cu mătuşa Lavinia, doamna Boscawen, la Casa Dower. Am mâncat pâine prăjită şi după aceea am pornit pe jos spre casă, care mi s-a părut mult mai departe decât îmi aminteam, şi a fost într-adevăr o mare uşurare când am sosit la Nancherrow. Edward este foarte drăguţ. Are aproape şaptesprezece ani, învaţă la colegiul Harrow şi cred că va merge la Oxford după absolvirea şcolii. Ei s-a dus la Windyridge să-mi aducă toate lucrurile. Le-a văzut pe Edna şi pe Hilda care sunt încă acolo, dar curând vor primi o altă slujbă.
Nu le-am întâlnit încă pe Loveday şi pe Diana, fiindcă nu s-au întors de la clubul de ponei şi nu l-am zărit nici pe colonelul Carey-Lewis. M-am văzut doar cu Mary Millyway care a venit să mă ajute să despachetez hainele şi să le rânduiesc în dulap. Mai târziu, când voi coborî la cină, voi da ochi cu toţi. Vă rog, scrieţi-mi curând şi spuneţi-mi ce faceţi ca să-mi pot făuri în imaginaţie o reprezentare concretă. Sau roagă-l pe tăticu' să facă nişte fotografii, aşa încât să-mi dau seama cât a crescut Jess. Vreau să ştiu dacă merge la şcoală sau ia lecţii particulare. Şi Golly este încă vie şi nevătămată sau a fost înghiţită de vreun şarpe?
O scrisoare cam dezlânată, confuză, dar am avut atâtea lucruri să vă destăinui. Totul se schimbă cu repeziciune, încât îmi pare câteodată dificil să fiu în pas cu vremea şi mă pomenesc întrebându-mă dacă mi-am amintit să vă istorisesc despre toate. Aş dori

să fim împreună şi să tăifăsuim pe îndelete. Socot că maturizarea presupune puţină însingurare.
Vă rog, nu vă faceţi griji. Sunt foarte bine.

Cu adâncă afecţiune.
Judith”.

1938

În bungaloul de pe Orchard Road, din exotica insulă Singapore, Molly Dunbar tresări din aţipeală şi se trezi asudând de spaimă, mistuită de o senzaţie de teamă obscură şi inexplicabilă. Aproape în lacrimi, se întrebă: „Ce-i cu mine? Ce s-a întâmplat?” Absolut ridicol, fiindcă nu se întunecase încă, era în miezul zilei şi plasa imensă contra cohortei de ţânţari îi atârna deasupra capului, aninată din tavanul înalt. Siesta. Nici un fel de vârcolaci, şerpi sau intruşi nocturni. Totuşi, gura îi era încleştată, uscată, răsuflarea sacadată şi neregulată, bătăile inimii o sufocau şi bubuiau precum o tobă spartă. Preţ de o clipă sau două, zăcu pur şi simplu înţepenită, paralizată de o rigiditate aproape cadaverică, aşteptând ca primejdia groaznică, sau orice ar fi fost, s-o sfredelească. Dar nu se petrecu nimic. În schimb, panica se disipă încet-încet. Pasămite un coşmar, dar visul apăsător, dacă existase cu adevărat, îi zburase din minte. În mod deliberat, îşi restabili ritmul domol al respiraţiei, se sforţă să-şi relaxeze muşchii încordaţi. După câtva timp, teroarea iraţională se evaporă, iar golul lăsat în urmă fu umplut de un soi de uşurare pasivă, istovitoare.

Prin urmare, nimic. Doar fantasmagoriile sale împresurând-o din toate direcţiile, ca de obicei, chiar şi când lenevea toropită de moleşeală, în intimitatea dormitorului, alături de soţul ei. Privirea-i măsură ambianţa familiară, căutând să se agaţe de orice lucru de natură s-o liniştească din nou, să-i aducă alinare: pereţii albi, podeaua de marmură, masa ei de toaletă, drapată în horbote din muslin străveziu şi curat ca spuma; dulapul din lemn de tek, cu ornamentaţii, minunat sculptate. Scaune din trestie-indiană, un scrin din cedru. Lângă acesta, uşa larg deschisă dezvăluia vederii camera de toaletă a lui Bruce, iar deasupra, în tavanul înalt, padelele din lemn ale uriaşului evantai se roteau, vânturând aerul greu ca plumbul şi iscând o vagă răcoreală. Două şopârle se chirciseră pe peretele opus, nemişcate şi lipsite de viaţă

precum o broşă bizară prinsă de rever. Molly se uită la ceas. Ora trei, într-o amiază de aprilie, şi zăpuşeala ce plutea în cameră era atât de umedă şi de înăbuşitoare încât părea insuportabilă. Stătea întinsă goală-goluţă, sub o învelitoare subţire din batist, şi obrajii, gâtul, părul şi ceafa îi şiroiau de năduşeală. În cealaltă parte a patului, Bruce dormita în tihnă, sforăind uşor. Molly îşi întoarse capul şi-l privi, invidiindu-l pentru putinţa de a moţăi pe căldura tropicală din acea după-amiază copleşitor de toridă. Cu toate astea, ştia că, la ora patru, el se va trezi la ţanc, se va duşa, se va îmbrăca în haine curate şi va porni spre birou ca să lucreze încă două sau trei ore.

Molly se foi, închise ochii şi aproape imediat îi redeschise. Era imposibil să mai zacă trează chiar şi o secundă. Cu grijă, ca să nu-şi deştepte bărbatul din somn, se ridică în capul oaselor şi se răsuci spre marginea patului, se înfăşură în pânza de batist şi-şi vâri picioarele într-o pereche de sandale din curele. Călcând uşor, traversă încăperea şi ieşi pe uşile cu lambrechin care dădeau spre verandă. Aceasta era lată şi umbroasă, închizând întregul perimetru al bungaloului, şi avea un acoperiş înclinat care împiedica razele fierbinţi ale soarelui să se infiltreze în interior. De asemenea, evantaiele omniprezente se învârteau şi aici pe deasupra capului. Pe latura îndepărtată de lângă uşile deschise ale salonului, erau grupate măsuţe şi scaune. O cameră de zi în exterior, unde Molly îşi petrecea majoritatea timpului. Vase mari în alb cu albastru erau pline de hibiscus[57] şi portocali înfloriţi, iar dincolo de umbra verandei, grădina clocotea înăbuşit sub cerul înălbit de dogoare. Nicio boare cât de blândă nu fremăta printre frunzele palmierilor încremeniţi în soare şi nici nu clintea florile gingaşe, viu colorate sau crengile arbuştilor fragipani. Dar, în timp ce Molly stătea acolo, un guzgan de copac se căţără pe o tulpină de bougainvilla[58], cernind de sus o ploaie de flori. Petalele catifelate plutiră lin

[57] Hibiscus sau Zămoşiţă - plantă cu tulpina ramificată chiar de la bază, acoperită cu peri aspri, cu flori mari, de culoare galbenă deschis, albă sau purpurie şi catifelate la mijloc.

în aer şi apoi se aşternură pe treptele terasei.

Era o tăcere desăvârşită. Jess, servitorii, câinii dormeau încă. Molly păşi de-a lungul cerdacului; tocurile de piele ale sandalelor îi bocăneau pe duşumea. Se prăbuşi într-unul din scaunele de trestie-indiană, proptindu-şi picioarele în bara rezemătoare. Lângă acest jilţ se afla o măsuţă împletită din stuf pe care zăceau împrăştiate toate flecuşteţele indispensabile vieţii ei tihnite şi sedentare: cartea, coşuleţul cu cele necesare pentru cusut, reviste, corespondenţă; agenda unde-şi nota îndatoririle zilnice (foarte importantă!) şi broderia. De asemenea, azi se găsea acolo un exemplar vechi de trei săptămâni al ziarului „Times” de la Londra, care-i era trimis lui Bruce de acasă cu oarecare regularitate. El susţinea că-i place să citească ceea ce numea „ştiri propriu-zise”, deşi Molly bănuia că soţul ei studia cu atenţie doar rezultatele partidelor de rugbi şi punctajele jocurilor de crichet.

În mod normal, Molly nu citea „The Times”. Dar acum, neavând ceva mai bun de făcut, înhăţă ziarul, îl despături şi-l deschise. Data era cincisprezece martie şi titlurile îi săreau în ochi aidoma unui spectru în întuneric, fiindcă în ziua de douăsprezece a aceleiaşi luni, Germania nazistă invadase şi ocupase Austria. Desigur, o ştire deja veche acum, întrucât auziseră despre invazie la radio cu trei săptămâni în urmă, aproape imediat după ce şocantul eveniment avusese loc. Dar Bruce, deşi abătut şi încruntat, nu discutase prea mult despre acest subiect şi Molly îi fusese recunoscătoare fiindcă însemna că pur şi simplu putea să-şi alunge din minte întreaga tărăşenie. Pesimismul este cel mai distrugător sentiment pentru om. Poate că se va întâmpla ceva şi lucrurile se vor îndrepta. Şi oricum, erau întdtdeauna alte probleme care-i absorbeau gândurile, ca de pildă supravegherea lui Jess la lecţii, stabilirea meniurilor cu bucătăreasa şi împlinirea îndatoririlor sociale. Pe acestea din

---

58 Bougainvilla - plantă căţărătoare originară din America, cultivată ca ornament datorită florilor sale mari şi parfumate de culoare roşu-violet. Poartă numele unui navigator francez, Louis Antoine Bougainville, care a făcut ocolul lumii.

urmă, îndeosebi, le găsea extrem de istovitoare.

Dar acum... singură şi neobservată, fără nicio persoană în preajmă care să-i surprindă reacţiile, Molly îşi adună curajul şi rezistă tentaţiei de a azvârli cât colo jurnalul cu ştiri oribile. Exista chiar o fotografie: Hitler în picioare, trecând pe străzile Vienei cu automobilul flancat de trupe germane, trotuarele înţesate până la refuz de lume. Molly studie chipurile liotei de oameni şi fu cuprinsă de consternare pentru că, deşi unele oglindeau limpede oroare faţă de ceea ce se întâmplase, multe altele jubilau, ovaţionându-l pe noul lider şi fluturând drapele împodobite cu emblema nazismului, crucea neagră cu braţe egale şi frântă la capete în unghi drept. Era incomprehensibil. Cum putea un patriot să întâmpine cu bucurie o asemenea invazie? Căutând un răspuns la această întrebare, începu să citească relatarea evenimentelor şi, odată pornită, nu se mai putu opri, fiindcă sumbra înşiruire de cuvinte, naraţiunea cumpătată, îi captă atenţia, zugrăvind imaginea extraordinar de vie a nelegiuitei subjugări. Isprăvi lectura articolului. Dacă această aberaţie, se întrebă ea, fusese tacit îngăduită, atunci ce naiba urma să se mai petreacă?

Nimic de bun augur. La Londra, în Parlament, starea de spirit era funebră. În Camera Comunelor, Winston Churchill se ridicase să vorbească. Ani de-a rândul, el fusese considerat un fel de Casandră[59], predicând în pustiu pieire şi distrugere, în vreme ce alţii îşi văzuseră încrezători de treburile lor. Dar acum se părea că Churchill avusese tot timpul dreptate şi avertismentele sale sunau a moarte şi dăngăneau a îngropăciune. „Europa se confundă cu o strategie a agresiunii... alternativa fiind... supunerea spre examinare sau luarea de măsuri efective...”

Destul! Molly împături ziarul şi-l lăsă să cadă lângă ea, pe duşumea. Măsuri efective nu puteau însemna decât declanşarea războiului. Chiar şi o naivă ca ea înţelegea

---

59 Casandra - eroină din poemele homerice, înzestrată cu darul profeţiei, dar condamnată să nu fie crezută de nimeni. **In** timpul asediului Troiei, Casandra a prezis zadarnic ruina cetăţii.

implicaţiile. Norii prevestitori de furtună care apăruseră la orizontul vieţii sale lipsite de complicaţii, nici nu se disipaseră, nici nu dispăruseră, ci se adunaseră şi se împânziseră, ameninţând acum să întunece tot cerul Europei. Şi Anglia? Şi Judith? Judith! Molly simţea că ar trebui să-i fie ruşine. S-ar fi cuvenit să se gândească la alţii, la naţiuni deja înrobite prin forţa armelor, la popoare subjugate, dar tot ce i se năzărea în minte era siguranţa copilului ei. Dacă izbucnea războiul în Europa, dacă Anglia se implica militar, atunci ce se va întâmpla cu Judith? Pesemne, ar trebui să trimită după ea numaidecât? Să nu ţină seama de şcoală, să uite toate planurile pe care le făurise pentru Judith şi s-o aducă degrabă în Singapore? Războiul nu-i va atinge aici. Şi vor fi din nou cu toţii împreună şi Judith va fi în afara primejdiei. Dar chiar atunci când ideea îi trecu prin gând, fu convinsă că Bruce nu va fi de acord. Susţinător de nădejde al guvernului, conservator împătimit, patriot înflăcărat, el nu-şi putea imagina vreo situaţie în care Anglia să fie ameninţată de un pericol mortal, invadată sau suprimată. Dacă Molly ar îndrăzni să-i demonstreze prin argumente, Bruce i-ar reaminti de inexpugnabila linie Maginot, de superioritatea covârşitoare a marinei militare britanice şi de puterea globală a imperiului britanic. „Judith va fi în deplină siguranţă, ar conchide el. Este ridicol să intri în panică. Încetează cu prostiile tale”.

Ştia toate lucrurile astea fiindcă le auzise de nenumărate ori înainte. Când Louise Forrester decedase în acel îngrozitor accident de maşină şi telegrama trimisă de domnul Baines îi informase despre tragicul eveniment, pornirea instinctuală a lui Molly nu fusese să o jeluiască pe Louise, ci se frământase pentru soarta lui Judith, îi venise să se îmbarce pe primul vapor şi să se reîntoarcă în Anglia pentru a fi alături de fiica abandonată. Însă Bruce, deşi zguduit în mod clar de vestea morţii surorii sale, devenise extrem de britanic, strângând din buze şi păstrându-şi picioarele pe pământ. Mai rău încă, el insistase în faţa soţiei lui rătăcite că n-avea nici un sens să acţioneze impulsiv. Judith era la pension, domnişoara Catto stăpânea situaţia, iar Biddy Somerville le era, în caz de nevoie, la îndemână. Emoţia reîntoarcerii mamei i-ar

îngreuna lui Judith situaţia. Mult mai bine era s-o lase în pace, să-şi continue studiile, urmând ca viaţa să şi reia de la sine făgaşul normal.

— Dar Judith n-are un cămin. N-are unde să se ducă! Molly vărsase lacrimi amare, dar Bruce rămăsese inflexibil.

— Ce bine i-ai putea face? întrebă el, pierzându-şi răbdarea.

— Aş putea fi alături de ea...

— Până când vei ajunge tu acolo, criza se va fi sfârşit, aşa că vei fi literalmente de prisos.

— Tu nu înţelegi.

— Nu, nu înţeleg. Aşa că linişteşte-te. Du-te şi scrie-i câteva rânduri. Şi nu te mai zbuciuma. Copiii detestă părinţii care se agită fără rost din pricina lor.

Şi nu mai fu nimic de adăugat, fiindcă Molly nu avea un venit propriu şi dacă Bruce nu voia să meargă la agenţia navală ca să-i reţină şi să-i plătească biletul de vapor, atunci ea era complet neajutorată. Se străduí cât putu să se împace cu această situaţie, dar următoarele două sau trei săptămâni fură pentru ea o perioadă de jelanie, prăpădindu-se de dorul lui Judith, tânjind să-i vadă chipul dulce, s-o îmbrăţişeze, să-i asculte glasul, s-o mângâie şi s-o sfătuiască.

Dar, spre exasperarea ei, la sfârşitul zilei Molly realiză că Bruce avusese dreptate. Dacă ar fi plecat pe mare, ar fi durat cinci sau şase săptămâni până când s-ar fi găsit alături de Judith şi, în acest îndelungat răstimp, toate problemele se descâlciră de la sine ca prin minune, vidul lăsat prin moartea Louisei fiind umplut de acea familie binevoitoare şi necunoscută numită Carey-Lewis.

Adopţiunea virtuală a lui Judith era înfăptuită într-o manieră ordonată, cât se poate de practică. Domnişoara Catto îi scrisese şi-i dăduse în esenţă referinţe excelente despre colonelul şi doamna Carey-Lewis, adăugând că, după părerea ei, ospitalitatea acestora nu putea fi decât benefică pentru Judith. Ea se împrietenise cu tânăra Loveday Carey-Lewis, familia era de viţă veche şi foarte respectată în întreg comitatul, iar doamna Carey-Lewis îşi exprimase cu adâncă sinceritate dorinţa de a o găzdui pe Judith. Apoi, aproape

imediat după scrisoarea domnişoarei Catto, sosise o alta de la însăşi doamna Carey-Lewis, aşternută cu litere lăbărţate, greu descifrabile, pe cea mai scumpă, groasă şi dichisită hârtie de corespondenţă. Fără voie, Molly fu atât de impresionată şi de flatată, încât imediat ce reuşi să desluşească scrisul neclar, se pomeni că e mişcată şi dezarmată. În mod limpede, Judith făcuse o impresie excelentă. Molly îşi îngădui să se simtă mândră. Tot ce îi rămânea de făcut era doar să spere că fiica ei nu va fi copleşită de grandoarea stării sociale şi a stilului de viaţă ale marilor proprietari funciari.

Nancherrow! Molly îşi amintea acea zi de la magazinul Medways, când dăduse ochii cu Diana Carey-Lewis pentru prima şi ultima oară. Vieţile lor se întrepătrunseră doar preţ de o clipă – precum vapoarele încrucişându-se în larg – dar încă păstra vii în memorie imaginile mamei tinere şi frumoase, a copilei cu chip vioi, ştrengăresc, a pechinezului cu lesă purpurie. Întrebând cine era, i se răspunsese „Aceasta-i doamna Carey-Lewis. Doamna Carey-Lewis de la Nancherrow”.

Totul va fi bine. N-avea rost să stea în cumpănă, nu existau motive de reticenţă. Recunoscătoare şi acceptând propunerea, Molly îi trimise şi ea o scrisoare Dianei Carey-Lewis şi îşi dădu silinţa să-şi înăbuşe senzaţia dureroasă că se descotorosea de Judith. Bruce era mulţumit de sine.

— Ţi-am spus doar că totul se rezolvă.

Molly găsi atitudinea lui teribil de iritantă:

— Ţi-e uşor să zici asta acum. Ce ne-am fi făcut dacă familia Carey-Lewis nu ne-ar fi scos din impas?

— De ce să ne pierdem în presupuneri sterile? Totu-i aranjat. Am susţinut întotdeauna că Judith e în stare să-şi poarte de grijă.

— De unde ştii tu? N-ai văzit-o de cinci ani! Agasată din cauza lui, Molly deveni arţăgoasă. Şi nu cred c-ar trebui să-şi petreacă tot timpul la Nancherrow. La urma urmei, mai este şi Biddy pe acolo. Ar fi fericită s-o primească pe Judith oricând.

— Mai întâi, ele trebuie să cadă la învoială. Molly se

bosumflă o clipă, nefiind dispusă să-l lase să aibă ultimul cuvânt.

— Nu mă pot împiedica să simt că am pierdut-o în favoarea unor străini.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te martirizezi singură. Fii doar recunoscătoare!

Şi astfel Molly îşi înăbuşi spasmele chinuitoare provocate de resentimente şi de invidie, spunându-şi cu fermitate cât de norocoasă era, şi se concentră să fie recunoscătoare şi să-i scrie răvaşe fiicei sale.

De atunci, se scurseseră deja doi ani. Judith urma să împlinească şaptesprezece ani în iunie şi în toată această perioadă nu trecuse o săptămână fără să le fi sosit la bungaloul de pe Orchard Road câte un plic voluminos trimis de ea. Scrisori lungi, afectuoase şi dragi, conţinând veşti pe care orice mamă și-ar dori să le afle; fiecare citită şi răscitită, savurată pe îndelete şi aşezată în cele din urmă într-o cutie maro din carton, ascunsă de Molly în fundul dulapului. Într-o oarecare măsură, viaţa lui Judith era cuprinsă în acea cutie; o virtuală imortalizare a tot ceea ce i se întâmplase din ziua de neuitat când Judith şi Molly îşi luaseră rămas bun. Cele dintâi scrisori vorbeau despre şcoală, lecţii, bicicletă nouă şi viaţa ta Windyridge. Apoi, şocul morţii Louisei; înmormântarea ei, prima menţionare a domnului Baines şi vestea uluitoare a moştenirii lăsate lui Judith. (Nici unul dintre ei nu bănuise valoarea reală a averii Louisei. Dar era atât de mulţumitor să ştie că Judith nu va fi nevoită să-i ceară bani soţului ei, aspect dintre cele mai dezagreabile ale unei căsnicii).

Apoi, prima vizită la Nancherrow şi integrarea treptată a lui Judith în clanul Carey-Lewis. Ceea ce se asemuia cu urzeala unui roman stufos cu prea multe personaje... copii, prieteni, rude, fără a spune nimic despre majordom, servitori, bucătărese sau doici. Puţin câte puţin, Molly izbuti să trieze totuşi mulţimea de indivizi şi după aceea nu-i mai fu dificil să urmărească intriga.

Mai târziu, alte veşti de la şcoală: concerte şi jocuri, partide de hochei, rezultatele la învăţătură şi o epidemie blândă de pojar. Un Crăciun petrecut cu Biddy şi Bob în noua lor casă

din Dartmoor; o vacanţă la mijloc de trimestru cu familia Warren din Porthkerris. (Molly era încântată că Judith păstrase legăturile cu Heather. Ar fi fost foarte trist dacă Judith ar fi desconsiderat sau ar fi minimalizat importanţa vechilor prietenii). Apoi, o călătorie pe timp de vară cu Diana şi Loveday Carey-Lewis la Londra, şederea în mica vilă a Dianei, nenumăratele târguieli şi dejunuri culminând cu o seară la Covent Garden pentru a o vedea pe Tatiana Riabuşinska dansând cu trupa rusească de balet.

Toate experienţele, încercările, bucuriile şi dilemele unei fete obişnuite în plină creştere şi maturizare. Şi Molly, mama ei, se priva de atâtea, pierzând cei mai frumoşi ani din viaţa unui copil. Este aşa de nedrept, îşi spuse într-o izbucnire de resentimente. Aşa de greşit! Totuşi, ştia că nu era un caz izolat. Mii de alte soţii şi mame britanice îi împărtăşeau suferinţa.

Fie în Singapore, fie în Anglia, omul nu se considera niciodată a fi la locul potrivit şi tânjea totdeauna după altul. Bunăoară, înfruntând ploile şi frigul de-acasă, dar visând la soare; ori stând aşa cum şedea ea acum, zgâindu-se la grădina dogorită de arşiţă de pe Orchard Road, dar văzând numai poteca spre Riverview într-o seară ceţoasă şi pe Judith în drum de la gară spre casă. Judith urcând panta şi apoi zărind-o pe mama ei şi presându-şi uşor obrazul de cei al lui Molly şi rostindu-i numele. Mângâind-o. Câteodată, Molly îşi lipea de obraz colile scrise de Judith, atinse de mâna fiicei sale, cea mai apropiată formă de comuniune la care putea ajunge.

Oftă din greu. În spatele ei, din interiorul bungaloului, se stârni freamăt. Răzbătu din dormitorul lui Jess vocea domoală a lui Amah, trezind copila din somn. Siesta se sfârşise. Grădinarul se ivi în capătul îndepărtat al pajiştii, târând un bidon plin ochi cu apă. Curând, va ieşi şi Bruce, spilcuit şi îngrijit, gata să pornească spre birou, iar mai târziu va veni vremea pentru ceaiul de după-amiază. Ceainicul din argint, sandvişurile cu castraveţi, prăjiturile de lămâie în formă de semilună. Ce ruşinos ar fi dacă Ah Lin, valetul, şi-ar găsi stăpâna stând aici, acoperită doar cu pânza subţire din batist!

Trebuia deci să-şi adune puterile, să se reîntoarcă în dormitor, să se duşeze, să se primenească, să-şi aranjeze părul şi apoi să se înfăţişeze din nou ca o memsahib respectabilă. Dar înainte de a apuca să depună acest uriaş efort, se pomeni acolo cu Jess, proaspătă şi curată, într-o rochiţă de plajă fără mâneci, cu păru-i bălan neted ca mătasea, periat cu sârg de către Amah.

— Mămico!

— Oh, draga mea! Molly întinse braţul să-şi strângă fiica mai mică la piept, într-o caldă îmbrăţişare, şi o sărută pe creştet. Jess avea acum şase ani şi crescuse înaltă şi zveltă în arşiţa tropicală din Singapore, aidoma unei flori căreia îi priesc deopotrivă căldura şi umezeaja. Chipul ei îşi pierduse rotunjimile de bebeluş, dar ochii îi erau încă mari şi asemeni albăstrelelor, iar obrajii, braţele şi picioarele bronzate în nuanţa ouălor uşor cafenii.

Apariţia ei deşteptă în sufletul mamei o umbră de vinovăţie, fiindcă gândurile îi fuseseră în întregime absorbite de Judith, uitând complet de Jess vreme de câteva clipe.

— Cum te simţi? Îşi înmuie drăgăstos glasul, chinuită de culpă. Ce frumuşel arăţi!

— De ce eşti încă în vălul ăsta?

— Fiindcă am fost leneşă şi nu m-am îmbrăcat.

— Mergem la club să înotăm?

Adunându-şi gândurile, Molly îşi reaminti de planurile stabilite.

— Da, bineînţeles. Uitasem.

— Şi după aia jucăm crochet?

— Nu astă-seară, iubita mea. N-avem timp. Trebuie să vin devreme acasă şi să mă schimb. Eu şi tati cinăm în oraş. Jess primi vestea în felul ei obişnuit. Până acum, se resemnase cu faptul că părinţii ieşeau în cele mai multe din seri, iar dacă nu, atunci primeau oaspeţi. Serile pe care le petreceau împreună cu Jess erau foarte rare.

— Unde plecaţi?

— La un local de noapte. Ne-a invitat colonelul.

— Cum ai de gând să te îmbraci?

— M-am gândit la rochia nouă din voal lila. Cea pe care

croitorul mi-a terminat-o săptămâna trecută. Ce crezi?

— Ce-ar fi să vin şi să căutăm în dulap, ca să te-ajut să alegi? Jess era extrem de pasionată de haine şi se juca prin casă clămpănind din pantofii cu tocuri înalte ai mamei sau împopoţonându-se cu şiraguri de mărgele.

— Ce idee bună! Haide, să mergem înainte ca Ah Lin să mă găsească în halul ăsta. Molly se ridică de pe scaun, strângându-şi cu sfială la piept învelitoarea din batist. Jess îi apucă mâna liberă şi porniră amândouă de-a lungul verandei. Micul guzgan de copac încă zburda încoace şi-ncolo printre ramurile de bougainvilla, iar petalele se scuturau, adunându-se, acolo unde cădeau, într-o risipă de fucsină[60].

* * *

Fusese o vreme când pe Judith o deziluzionase sărbătoarea Crăciunului. Aceasta se întâmplase în anii petrecuţi la Riverview, când lipsa de entuziasm a lui Molly Dunbar pentru ceremonia anuală şi împotrivirea ei de a împodobi casa cu ilex, chiar şi dezinteresul faţă de bucatele tradiţionale îi provocaseră o senzaţie pregnantă de discrepanță, aşa încât pe la ora patru în după amiaza de Crăciun Judith era gata să se retragă ca să-şi citească noua carte, bucuroasă că ziua aproape se sfârşise. Bineînţeles, nu fusese în întregime vina lui Molly. Sorții îi erau îndeobşte potrivnici. Nu-şi făcuse niciodată prietene cu uşurinţă şi, fără rude mai tinere care să umple casa de veselie, îi era greu să işte o volbură de vorbe, râsete şi voie bună spre amuzamentul celor două fiice. Lipsită de sprijinul moral al unui soţ care să se îmbrace în Moş Crăciun, să pună darurile în ciorapi şi să tranşeze curcanul, firea-i pasivă ruina ziua şi ea sfârşea urmând cu consecvenţă linia minimei rezistenţe.

Dar acum, ca şi multe altele, lucrurile se schimbaseră. Trei Crăciunuri veniseră şi trecuseră de la acele vremuri atât de

---

60 Fucsină - (în original "magenta") materie colorantă, de nuanţă carmin.

nefestive din Casa Riverview; fiecare diferit şi, privind retrospectiv, chiar ceva mai plăcut decât cel dinainte. Primul, acele două săptămâni la Keyham cu mătuşa Biddy şi unchiul Bob. O vacanţă ce restabilise în mare măsură, încrederea lui Judith în magia esenţială a sfintelor sărbători. Apoi, întâiul Crăciun la Nancherrow, conacul scânteind de podoabe şi înţesat de daruri. Se adunaseră toţi membrii familiei Carey-Lewis, precum şi mulţi alţi invitaţi, şi distracţiile se ţinuseră lanţ, din Ajun până la slujba de la miezul nopţii, incluzând totodată şi lunga plimbare la întoarcerea acasă după „Ziua Darurilor”[61] celebrată la Societatea locală de vânătoare. Diana îi făcuse lui Judith primul cadou de acest fel, o rochie lungă albastră deschis din tafta, purtată de ea la dineul de Crăciun, după care valsase cu colonelul, învârtindu-se mereu şi mereu şi legănându-se lin în ritmul duios al muzicii.

Anul trecut, în ’37, Judith se reîntoarse la familia Somerville, dar nu la Keyham, ci în noul lor cămin de pe platoul stâncos Dartmoor. Se aflau acolo şi Ned şi un prieten de-al său, tânăr sublocotenent de pe aceeaşi navă. Zăpada căzuse în troiene şi ei se plimbară cu sania, iar într-o seară plecară cu maşina la Plymouth pentru o petrecere memorabilă organizată la popota ofiţerilor de pe unul dintre crucişătoarele Majestăţii Sale.

Acum urma să meargă din nou de Crăciun la Nancherrow şi Judith era la şaptesprezece ani tot atât de emoţionată ca un copil, numărând zilele până la sfârşitul trimestrului. De la Loveday, care încă revenea în fiecare weekend acasă, Judith aduna cu plăcere crâmpeie de informaţii despre planurile făcute, sindrofiile puse la cale şi musafirii ce aveau să fie invitaţi.

— Casa o să fie plină de oameni. Mary Millyway verifică aşternuturile ca o maniacă, iar doamna Nettlebed este îngropată până peste cap în carne tocată pentru plăcinte, budinci şi prăjituri. Nu pot să-ţi spun cât de apetisant miroase în bucătărie. A mirodenii şi a cofeturi stropite cu coniac. Va

61 "Ziua Darurilor" - 26 decembrie, când, potrivit obiceiului britanic, servitorii, funcţionarii, comisionarii etc. primesc cadouri.

veni de la Londra şi Athena, iar Edward, care s-a dus să schieze la Arosa, a promis şi el că se va înapoia la timp. Ceea ce deşteptă un uşor freamăt de nelinişte în inima lui Judith: ar fi de-a dreptul groaznic dacă el nu ar reuşi să-şi respecte cuvântul dat. Edward, acum adult în toată firea, absolvise colegiul Harrow, începuse primul an de studenţie la Cambridge şi perspectiva de a-l revedea era parte integrantă din emoţia şi anticipările trăite de Judith. De fapt, partea cea mai mare. Fireşte, nu era îndrăgostită de Edward. Iubirea era un sentiment pe care adolescente ca ea îl nutreau de regulă pentru starurile de film sau idolii de matineu, sau pentru alte fiinţe, din fericire, inaccesibile. Dar prezenţa lui adăuga atâta viaţă şi farmec oricărui prilej, încât era greu să-şi imagineze că o sărbătoare de orice soi ar fi întregită fără el.

— Sper într-adevăr să sosească. Ce ştii despre Jeremy Wells?

— Mami nu mi-a spus nimic. Probabil lucrează sau stă de Crăciun cu părinţii săi. Dar pariez că îşi va face şi el apariţia într-una din zilele astea. Întotdeauna se întâmplă aşa. Şi mămica a invitat familia Pearson de la Londra. Ei sunt veri de gradul doi de-ai tatii, însă cu mult mai tineri... Socot că au în jur de treizeci de ani. Îi cheamă Jane şi Alistair. Când s-au căsătorit, le-am fost domnişoară de onoare. Nuntă cu tot fastul la catedrala Westminster. Extraordinar de pompoasă. Acum, au şi doi copii. Vin şi ei cu doica lor.

— Cum se numesc copiii?

— Camilla şi Roddy. Loveday strâmbă din nas. Nu-i aşa că deteşti numele ăsta, Camilla? Sună de parcă ar fi vreo marcă pentru lenjerie de corp. Sunt foarte mici. Să sperăm că n-or să urle tot timpul.

— Probabil sunt foarte drăguţi.

— Ei bine, nu le voi îngădui să intre în dormitorul meu, asta-i sigur.

— Eu nu mi-aş face griji. Îi va supraveghea bona lor.

— Mary spune că dacă tipa aia începe să facă talmeş-balmeş prin camera copiilor, atunci o să-i arate ea. Oh, şi sâmbătă, eu şi tati ne-am dus în pădure să alegem un brad...

Clopotul dăngăni şi nu mai avură timp să isprăvească

discuţia. Judith plecă la lecţia de franceză, radiind de bucurie că totul părea să anunţe cel mai minunat Crăciun de până atunci. Între timp, la St. Ursula, sărbătoarea căpătă cuvenita notă de gravitate religioasă, dat fiind că se aflau în plin post şi-n rugăciuni. La întrunirile de dimineaţă, elevele cântau imnuri întru slava naşterii lui Hristos.

„O vino, o vino Emanuel[62]
Şi mântuie-i pe înrobiţii din Israel”...

şi zilele erau scurte, iar nopţile lungi. La orele de arte frumoase, fetele pictau felicitări de Crăciun şi confecţionau podoabe din hârtie. În timpul lecţiilor de muzică, se repetau colinde, corul forţându-se să scoată triluri la intonarea melodiilor „Primul Noel” şi „Oh, urmaţi-mă cu toţii cei cu credinţă”. Urmă serbarea anuală, pe o temă diferită în fiecare iarnă. Anul acesta era vorba de un bal mascat, costumaţiile improvizate din hârtie costând nu mai mult de cinci şilingi. Judith îşi tigheli la maşina de cusut a administratoarei câteva fâşii de-hârtie creponată, croindu-şi un veşmânt de ţigancă, şi-şi prinse de urechi, cu aţă, inele de perdele, însă Loveday lipi pur şi simplu un strai din coli de ziare vechi, îşi puse pălăria de călărie şi se deghiză în chip de „cursa ştirilor” Costumul ei se sfâşie în timpul pasionatelor jocuri distractive şi ea îşi petrecu restul serii în pantalonii largi bleumarin şi-n vechiul pulover Aertex pe care le purta sub straturile din „Daily Telegraph”. Chiar şi vremea îşi ticlui după plac mrejele pe potriva acestui deznodământ de sezon, aducând un cumplit val de frig, neobişnuit pentru această gheară de pământ temperat, împresurat de mare, din cel mai sudic punct al Angliei. Nu ningea, dar gerurile năprasnice poleiseră pajiştile în argintiu şi învârtoşaseră glodurile de pe terenurile de sport, aşa că toate jocurile fură anulate. În grădini, palmierii şi arbuştii semitropicali degeraţi se veştejiseră jalnic şi era greu să-ţi închipui că-şi vor mai reveni vreodată după o

62 Emanuei - numele lui Mesia, aşa cum a fost proorocit de către Isaia, deseori reprezentat în exegeza creştină ca fiind Iisus Hristos.

asemenea crudă experienţă. Dar erau lucruri mai importante la care să se gândească. În fine, ultima dimineaţă de şcoală, ultimele imnuri şi colinde de proslăvire de la slujba în capelă, apoi acasă. Pe aleea cu pietriş din faţa intrării principale, se adunaseră deja maşini, taxiuri şi autobuze pentru a transporta puhoiul gureş de şcolăriţe. Luându-şi rămas bun de la domnişoara Catto şi urându-i Crăciun fericit, Judith şi Loveday, cu braţele încărcate de cărţi şi boccele, ţâşniră afară, în aerul tăios de rece, dornice de libertate. Palmer le aştepta acolo, cu vagonul militar deja încărcat de bagaje, şi ele se urcară în maşină şi porniră la drum.

La Nancherrow, pregătirile erau în toi; focurile pălălăiau vesel în sobe şi bradul uriaş trona împodobit în hol. Chiar când intraseră pe uşă, Diana fusese acolo, alergând pe scară ca să le întâmpine, cu o ghirlandă de ilex într-o mână şi un fir lung de betealã în cealaltă.

— Oh, scumpe făpturi, iată-vă în sfârşit, întregi şi nevătămate. Nu-i aşa că-i ger de crapă pietrele? Închideţi repede uşa să nu pătrundă frigul. Nu credeam să sosiţi aşa de iute. Judith, draga mea, îmi pare bine că te văd! Dumnezeule, ce mult ai crescut!

— Cine-i aici? întrebă Loveday.

— Deocamdată, doar Athena. Nicio piuitură încă de la Edward. Asta înseamnă că se distrează de minune. Şi familia Pearson vine astă-seară. Bieţii de ei se deplasează cu maşina de la Londra. Sper că drumurile nu sunt prea groaznice.

— Cum rămâne cu Nenny, Camilla şi Roddy?

— Iubito, nu-i spune Nenny. Asta-i o poreclă în glumă. Ei vor sosi mâine cu trenul. Poimâine, va veni şi Tommy Mortimer. Are destulă judecată ca să călătorească şi el cu trenul. Ce de lume avem de întâmpinat la gară!

— Deci, unde-s ceilalţi?

— Tati şi Walter Mudge au luat tractorul cu remorcă şi s-au dus să-mi caute mormane de ilex. Athena scrie felicitările de Crăciun.

— Nu le-a terminat încă? Aşa niciodată nu vor ajunge la timp.

— Oh, pesemne va ura doar An Nou Fericit! Diana chibzui o

clipă, apoi chicoti. Sau chiar... Paşte Fericit! Acum, drăguţelor, trebuie să ne continuăm treaba. Ce făceam oare? Ea – se holbă la beteală şi la ilex, de parcă ar fi căutat o inspiraţie. Împodobeam holurile, aşa cred. Am atâtea pe cap. De ce nu urcaţi la Mary? Diana pornise deja în direcţia salonului... Despachetaţi-vă bagajele. Faceţi-vă comode. Ne vedem la prânz.

Singură în dormitorul roz, de îndată ce se acomodă, Judith îşi cercetă bunurile şi petrecu câteva clipe glaciale aplecându-se peste pervazul ferestrei deschise; ceea ce făcu mai întâi fu să se schimbe, să-şi scoată uniforma şi să-şi pună haine confortabile, cumsecade. Odată ce împlini acest lucru, se simţi gata să se apuce de despachetat şi îngenunche lângă valiză scotocind după peria de cap. Chiar atunci auzi glasul Athenei care-o striga pe nume.

— Sunt aici!

Îşi încetă cotrobăiala şi-şi întoarse faţa spre uşă. Desluşi fâşâitul paşilor uşori şi mărunţi şi-n clipa următoare Athena fu acolo.

— Am trecut pe la tine să-ţi spun bun venit, sărbători fericite şi toate cele de rigoare. Intră în odaie şi se lăsă domol pe pat. Athena îi surâse. Tocmai am văzut-o pe Loveday, deci ştiam că ai sosit. Cum merg lucrurile?

— Bine.

Dintre toţi membrii familiei Carey-Lewis, Athena era cea pe care Judith o cunoştea cel mai puţin şi, în consecinţă, chiar de la primele întâlniri, se simţea uşor copleşită şi intimidată. Nu fiindcă ea, ca soră mai mare, nu era prietenoasă, amuzantă sau simpatică, ci tocmai pentru că dovedea toate aceste însuşiri la un loc. Nespus de fascinantă şi de sofisticată, exercita asupra oricui o înrâurire puternică şi prezenţa ei uluia pur şi simplu. De asemenea, Athena nu venea deseori la Nancherrow. Isprăvind noviciatul în înalta societate şi pelerinajul prin Elveţia, ea depăşise demult vârsta adolescenţei şi-şi petrecea marea parte a timpului la Londra, aciuindu-se în cuibuşorul mamei sale din Cadogan Mews şi ducând o viaţă de lux şi plăceri, asemeni sibariţilor de odinioară. Nu avea nicio ocupaţie propriu-zisă (Athena

susţinea că orice slujbă i-ar stânjeni impromptu[63] aranjamentele şi dacă era chestionată în legătură cu trândăvia ei, se mulţumea să zâmbească în maniera-i fermecătoare şi murmura ceva despre vreun bal de caritate la a cărui organizare contribuia sau despre vreo expoziţie pentru popularizarea unui pictor sau sculptor scrofulos, cu opere ininteligibile, dar pe care pretindea că le admiră).

Viaţa ei mondenă părea a fi fără de sfârşit. Bărbaţii roiau în jurul Athenei, aidoma bondarilor în preajma stupilor cu miere şi ori de câte ori se afla la Nancherrow, îşi pierdea vremea la telefon, împăcându-şi curtezanii bolnavi de dragoste, promiţându-le să ia legătura cu ei de îndată ce revenea la Londra sau plăsmuind vreo minciună neverosimilă despre indisponibilitatea-i temporară. Uneori, colonelul era mânat să observe că atitudinea ei îl făcea să se zvârcolească pe patul de suferinţă şi că era o adevărată minune că nu murise încă.

Dar Judith era înţelegătoare. Într-un fel, trebuia să fie o teribilă povară să fii înzestrat de la natură cu o asemenea frumuseţe: păr lung şi blond, ten fără de cusur, ochi enormi albaştri, umbriţi de gene negre.

Athena era la fel de înaltă ca şi mama ei, zveltă, cu picioare lungi, îşi ruja buzele cu roşu aprins, îşi lăcuia unghiile cu carmin şi se îmbrăca totdeauna cu cele mai minunate haine, după ultima modă. Astăzi, fiindcă era la ţară, purta o pereche de pantaloni după croiala bărbătească, o bluză din mătase şi o jachetă din păr de cămilă, cu perniţe la umeri şi o broşă scânteietoare cu diamante prinsă la rever. Judith nu mai văzuse niciodată acea bijuterie şi presupuse că era un dar de la unul dintre numeroşii admiratori. Acesta era un alt fapt care-o deosebea pe Athena de toate celelalte tinere. Primea în permanență cadouri. Nu numai de Crăciun sau de zilele de naştere, ci tot timpul. Şi nu doar flori şi cărţi, ci giuvaiere scumpe şi amulete pentru brăţara de aur, cape sau gulere costisitoare din blană de nurcă sau de samur. Stând dincolo pe pat, mireasma parfumului ei romantic umpluse toată odaia şi Judith îşi închipui flaconul mare din sticlă, oferit

63 Impromptu (Ib. fr.) - pe loc, pe nepregătite, pe nepusă masă.

de unul dintre bărbaţii înnebuniţi s-o cucerească, dar aşezat cu nepăsare printre celelalte, o duzină, pe măsuţa toaletei.

În ciuda tuturor acestor lucruri, Athena era o făptură foarte dulce; şi extrem de generoasă la împrumutarea de haine şi la dat sfaturi despre coafuri, iar dintr-un anume motiv nu părea câtuşi de puţin plină de emfază sau înfumurată. Masculii, insinua ea, fără a spune de fapt aşa, erau realmente anoşti şi Athena părea totdeauna perfect mulţumită să scape de atenţiile lor şi să-şi petreacă un timp – desigur, nu prea îndelungat – cu familia.

Acum, îşi încovrigă picioarele şi se instală confortabil pentru un mic taifas.

— Ador culoarea acestui jerseu. De unde l-ai cumpărat?

— Din Plymouth, la Crăciunul trecut.

— Bineînţeles. N-ai fost atunci la noi, nu? Ţi-am dus cu toţii dorul. Cum îţi merge la şcoală? Nu te-ai săturat de învăţat? Eu aproape turbasem de plictiseală când aveam şaptesprezece ani. Toate regulile alea groaznice! N-are importanţă, în curând vei termina şi atunci poţi să pleci glonţ la Singapore. Edward spune că n-a realizat niciodată până la absolvire cât de oribil era la Harrow. Cred că Universitatea Cambridge i-a deschis o nouă lume.

— L-ai... mai văzut în ultima vreme?

— Da, a venit şi a stat o noapte la Londra înainte de-a porni spre Arosa. Ne-am distrat de minune, fripturi, şampanie şi multă sporovăială. Ştii ce face? N-o să-ţi vină a crede. S-a înscris la un club de aviaţie şi învaţă să piloteze. Nu gândeşti că-i o dovadă de curaj şi eroism?

— Ba da, rosti Judith cu înflăcărare. Însăşi ideea de a zbura cu avionul o îngrozea de moarte.

— Îi place la nebunie. Zice că-i cel mai magic lucru de pe lume. Să pluteşti în văzduh ca un pescăruş şi să priveşti de sus micile câmpuri.

— Crezi că o să se întoarcă de Crăciun?

— S-ar putea. Într-una din zilele astea. Cum ai de gând să te îmbraci la festinul de sărbătoare? Ţi-ai luat ceva nou?

— Păi, da, oarecum. Nu-i tocmai nouă, dar n-am apucat încă s-o port.

— Atunci, e nouă. Spune-mi mai repede.

— Este o rochie confecţionată dintr-un sari. Mami mi l-a trimis de ziua mea şi Diana m-a ajutat să găsesc un model şi am, fost împreună la croitoreasă. Se simţea foarte mondenă să discute cu Athena despre toalete, în maniera femeilor de lume. Loveday nu vorbea niciodată despre haine, fiindcă subiectul o plictisea şi nu-i păsa cum arată. Dar Athena fu numaidecât interesată.

— Sună grozav. Pot s-o văd? O ai aici?

— Da, în dulap.

— Oh, arată-mi-o!

Judith se ridică din poziţia îngenuncheată, se duse să deschidă şifonierul, apucă umeraşul pe care atârna preţioasa rochie, învelită în hârtie neagră de mătase.

— Foiţa are menirea de a păstra strălucirea firelor de aur. A fost îngrozitor de dificil să schiţăm desenul, fiindcă doream să punem în valoare modelul de pe margini, dar Diana s-a descurcat...

Când ultima foiţă de hârtie alunecă pe podea, rochia fu dezvăluită privirii. Judith o ţinea în faţă, răsfirându-i faldurile pentru a-i arăta lărgimea. Atât de fină era mătasea, încât cântărea cât un fulg şi părea uşoară ca aerul. În jurul tivului şi al manşetelor, scânteiau ornamentele brodate cu găitane şi fireturi de aur, împrăştiind reflexe de lumină. Athenei i se lungise obrazul.

— Draga mea, e divină. Şi ce culoare! Nici turcoaz, nici albastru. Absolut perfectă! Judith se înflăcără de plăcere. Era liniştitor ca dintre toţi oamenii s-o vadă pe Athena cu adevărat entuziasmată.

— Cum stăm cu pantofii? Ea îşi miji ochii. Aurii sau albaştri?

— Aurii. Un fel de sandale.

— Desigur. Şi trebuie să-ţi pui bijuterii de aur. Cercei imenşi. Am tocmai podoabele potrivite. O să ţi le împrumut. Dumnezeule, o să suceşti minţile fiecărui bărbat din încăpere. Rochia e realmente minunată şi eu sunt nebună de invidie. Acum, înfăşoar-o în foiţă ca să nu-şi piardă strălucirea. Athena privi cum Judith făcu acest lucru cu oarecare dificultate, apoi căscă o gură până la urechi şi se uită la ceas.

— Doamne, este unu fără un sfert! Nu ştiu dacă şi tu, dar eu sunt literalmente moartă de foame. Să coborâm înainte ca Nettlebed să bată gongul de ora mesei. Se ridică graţios din pat, îşi trecu mâna prin părul lucios şi rămase pe loc în aşteptarea lui Judith. N-ai reuşit să despachetezi. E vina mea că te-am întrerupt. Nu contează. Ai destulă vreme mai târziu. Nu-i aşa că este încântător să fii în vacanţă, ştiind că ai zile şi zile întregi libere? Tot timpul de pe lume!

* * *

Judith fu trezită din somn de şuieratul ascuţit al vântului, un uragan înteţit în timpul nopţii şi care urla acum dinspre mare, zgâlţâind cercevelele şi zdrăngănind canaturile de geamlâcuri. Era încă întuneric. La culcare, crăpase puţin fereastra, însă acum curentul se năpustea înăuntru şi flutura năvalnic perdelele, făcându-le să danseze ca nişte pricolici, aşa că, după câteva clipe, Judith se dădu jos din pat şi, tremurând în aerul rece, îmbrânci ferestrele şi zăvorî ivărul. Geamurile încă zăngăneau, dar fâlfâitul perdelelor se domolise. Aprinse lampa de pe noptieră şi văzu că era ora şapte dimineaţa. Zorile nu luminaseră deocamdată văzduhul, astfel încât sări înapoi în patul cald şi-şi trase plapuma de puf până la gât. Acum, fiind complet trează şi nemaipicotind, zăcu întinsă şi se gândi la ziua ce începea şi la seara dinainte. Nancherrow se umplea încet-încet de musafiri. Cei mai recenţi musafiri, Jane şi Alistair Pearson, sosiseră la timp pentru cină, supravieţuind unui lung şi glacial drum de la Londra cu maşina. Întreaga familie se revărsase în hol ca să-i întâmpine, îmbrăţişându-i şi sărutându-i pe sub crengile încărcate ale pomului strălucitor de Crăciun. Noii veniţi formau o pereche atrăgătoare, arătând cu mult mai tineri decât le era vârsta şi aducând cu ei un zvon de sofisticare londoneză, el în palton, bleumarin şi fular lung, ea în haină roşu-intens cu guler din vulpe argintie. Jane Preston îşi legase o eşarfă pe cap, dar, dând de căldura din interior, şi-o deznodă şi o scoase, părul negru răsfirându-i-se peste gulerul

pufos de blană.

— Oh, dragilor... Diana era evident emoţionată... E minunat să vă vedem. Călătoria a fost îngrozitoare?

— Maşina patina şi derapa pe şosete, dar Alistair şi-a păstrat sângele rece. Credeam că are să ningă. Slavă cerului că pruncii şi doica n-au fost cu noi. Cel puţin ea ar fi înţepenit de spaimă.

— Unde vă sunt bagajele? În automobil?

— Da, plus un milion de pachete pentru pomul de iarnă...

— O să le aducem înăuntru. Unde-i Nettlebed? Nettlebed...! Dar Nettlebed se ivi numaidecât, croindu-şi drum dinspre bucătărie.

— Nu vă faceţi griji, doamnă, mă ocup pe dată de toate.

Ceea ce, desigur, majordomul nu pregetă să execute şi soţii Pearson fuseseră imediat instalaţi în dormitorul mare cu pat împodobit cu baldachin, unde, în momentul de faţă, mai dormeau încă, dacă nu cumva fuseseră tulburaţi din somn, ca şi Judith, de vuietul furtunii. Aceasta nu dădea semne să se potolească. O altă rafală de vânt asaltă casa şi ploaia prinse a răpăi, stropi grei de apă biciuiau geamurile. Judith nădăjdui că potopul nu va continua toată ziua, deşi vremea era cea mai neînsemnată dintre neliniştile sale. Cu mult mai presant era faptul că, deşi pachetele fuseseră deja îngrămădite sub bradul de Crăciun, ea nu avea nici un cadou pentru nimeni. Cu ochii căscaţi, stătu şi medită câteva clipe la această problemă, apoi ţâşni din pat, îşi aruncă halatul pe umeri, se aşeză la birou şi începu să alcătuiască o listă. Înşirui pe hârtie şaptesprezece nume. Şaptesprezece daruri, şi numai trei zile disponibile până la Ajun! N-avea timp de pierdut. Îşi făcu un plan la repezeală, se spălă pe dinţi şi pe faţă, îşi perie părul, se îmbrăcă şi coborî la parter.

Era ora opt. La Nancherrow, micul dejun se servea la opt şi jumătate, dar Judith ştia că domnul Carey-Lewis, profitând de scurtul interval de linişte, se deştepta totdeauna devreme pentru a-şi savura în tihnă ochiurile cu slănină şi a-şi răsfoi ziarul din ziua precedentă pe care nu avusese nici timpul, nici prilejul, să-l citească atent la momentul oportun.

Judith deschise uşa sufrageriei şi el se afla acolo, în scaunul

din capul mesei. Tresărind, colonelul lăsă jos jurnalul şi privi pe deasupra ochelarilor, cu o mină vădit consternată de această tulburare intempestivă a intimităţii. Dar când dădu cu ochii de Judith, el afişă respectuos o înfăţişare plăcut surprinsă. Pentru a nu ştiu câta oară, ea se gândi că domnul Carey-Lewis era probabil cel mai curtenitor bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

— Judith!

— Îmi pare rău. Închise uşa. În şemineu, focul fusese aprins şi cărbunii emanau un miros acru, înţepător. Ştiu că vă deranjez şi că nu doriţi să vorbiţi cu nimeni acum, dar am o problemă şi mă gândeam că m-aţi putea ajuta.

— Bineînţeles. Despre ce-i vorba?

— Păi, este...

— Nu, nu-mi spune până nu mănânci ceva. O să discutăm după aceea. Niciodată să nu iei vreo hotărâre pe stomacul gol.

Judith îi surâse, nutrindu-i o adâncă afecţiune. De-a lungul anilor, de când venise la Nancherrow, se legase sufleteşte de el şi relaţia lor depăşise curând timiditatea iniţială, devenind, dacă nu foarte apropiată, oricum lesnicioasă şi degajată. Cât despre colonel, el o trata pe Judith ca pe una dintre fiicele lui, iar dacă nu, cel puţin ca şi cum i-ar fi fost nepoata preferată. Aşa că, ascultătoare din fire, Judith se îndreptă spre bufet, luă un ou fiert şi o ceaşcă de ceai, apoi se întoarse la masă şi se aşeză lângă el.

— Acum, spune-mi ce este?

— E vorba despre cadourile de Crăciun, îi explică ea. N-am apucat să cumpăr nimic. În timpul şcolii n-am putut şi înainte de-a veni aici n-a fost timp. Desigur, am trimis demult darurile pentru familie, fiindcă aşa şi trebuia ca să ajungă la vreme în Singapore, dar asta-i tot. Şi tocmai am făcut o listă şi am de cumpărat şaptesprezece cadouri pentru toată lumea de-aici.

— Şaptesprezece? El păru uşor uimit. Suntem într-adevăr atât de mulţi?

— Păi, o să cam fim de Crăciun.

— Şi deci, cum te-aş putea ajuta?

— Ei bine, nu-i nimic deosebit. Mă întrebam dacă merge vreo maşină la Penzance, aşa încât să pot pleca şi eu la târguieli. Nu vreau s-o rog pe Diana, fiindcă are atâtea pregătiri de făcut pentru musafiri. Dar gândeam că aţi putea aranja dumneavoastră ceva.

— Ai perfectă dreptate c-ai venit la mine. Diana aleargă şi umblă în toate părţile ca o sfârlează. Acum, e imposibil să scoţi vreo vorbă înţeleaptă de la ea. Colonelul Carey-Lewis îi zâmbi. Ce-ar fi ca tu şi eu să plecăm împreună la Penzance în dimineaţa asta?

— Oh, dar nu pretind să mă duceţi dumneavoastră cu maşina...

— Ştiu că nu, însă oricum sunt nevoit să merg la bancă şi este mai bine azi decât altă dată. El îşi înălţă capul să privească pe fereastră, în vreme ce o nouă rafală de ploaie şi vânt se dezlănţui dinspre mare. La urma urmei, nu s-ar putea face nimic altceva pe-o asemenea zi câinoasă.

— Trebuie într-adevăr să vă duceţi la bancă?

— Da, realmente. După cum ştii, nu prea mă pricep la cumpărături, aşa că toţi cei dragi primesc de Crăciun un plic cu bani peşin. Este aşa de prozaic, dar mă strădui cel puţin să am grijă ca bancnotele să fie nou-nouţe, nemototolite şi scorţoase. Şi le voi aduna în această dimineaţă.

— Dar asta nu va dura mai mult de câteva minute, iar mie îmi trebuie măcar două ore. Nu vreau să zăboviţi fără rost, aşteptându-mă.

— Voi trece pe la club să citesc ziarele, să mă întâlnesc cu prietenii şi, la momentul cuvenit, voi comanda chiar ceva de băut. Îşi trase manşeta cămăşii şi se uită la ceas. Dacă nu irosim timpul, putem fi la Penzance în jur de zece, ceea ce ne va da posibilitatea să ne înapoiem, fără grabă, la ora prânzului. Trebuie să fixăm un loc de rendez-vous. Îţi propun hotelul „The Mitre”, la douăsprezece şi jumătate. Astfel, ai la dispoziţie două ore şi jumătate pentru târguieli. Dacă ar fi să ne călăuzim după Diana, două ore sunt insuficiente. O simplă bagatelă. La ea durează o jumătate de zi să-şi aleagă o pălărie. Colonelul Carey-Lewis vorbea arareori pe un ton glumeţ, încât Judith fu tentată să-l îmbrăţişeze, dar se reţinu.

În schimb, îi spuse:

— Oh, sunteţi foarte amabil. Vă sunt recunoscătoare. Mi-aţi luat o piatră de pe inimă.

— Trebuie să-ţi destăinui totdeauna grijile apăsătoare. Promite-mi asta. Şi mă bucur de compania ta. Acum, fii fată drăguţă şi mai toarnă-mi o ceaşcă de cafea...

* * *

În Penzance, vremea nu era mai bună. Ba dimpotrivă, cu mult mai rea. Puhoaiele inundaseră străzile, în rigolele pline ochi pluteau gunoaie şi crengi smulse din copaci. Cumpărătorii zgribuliţi şi asaltaţi de furtună se luptau să-şi ţină umbrelele, care oricum le erau răsucite, iar pălăriile le zburau de pe cap, rostogolindu-se în văzduhul neguros de parcă piereau în uitare. Din când în când, plăci de ardezie desprinse din acoperişuri planau în aer şi se sfărâmau în ţăndări pe caldarâm, iar dimineaţa era atât de întunecată încât în interiorul magazinelor şi birourilor luminile ardeau în plină zi. Dinspre plajă, se putea auzi desluşit bubuitul valurilor de hulă şi peste tot surprindeai discuţii despre dezastre: case inundate, pomi doborâţi, vulnerabilitatea piscinei, falezei şi a portului. Părea că întreg oraşul se află în stare de asediu, ceea ce nu era câtuşi de puţin palpitant; încălţată în cizme de cauciuc, înfăşurată într-o haină de ploaie neagră, cu o căciulă de lână trasă bine peste urechi, Judith se lupta să-şi croiască drum de la o prăvălie la alta, împovărându-se treptat-treptat cu bocceluţe, pachete, cutioare şi sacoşe. La unsprezece şi jumătate, se găsea în papetăria lui W.H. Smith, după ce cumpărase cadouri pentru toată lumea, cu excepţia lui Edward. Lăsase la urmă târguirea acestui dar din două motive: nu-i trecea prin minte ce i-ar putea lua şi nu-şi îngăduia să creadă că el va fi cu adevărat la Nancherrow de Crăciun. „Se va întoarce de la Arosa”, îi promisese Diana, dar nu putea fi sigură, deşi Judith tânjea atât de mult să-l revadă încât devenise grozav de superstiţioasă. Era ca şi cum şi-ar fi luat şi umbrela la un

picnic ca pe un soi de asigurare împotriva unei posibile ploi torenţiale. Dacă nu-i cumpăra un cadou, atunci s-ar putea întâmpla ca el să-şi facă apariţia şi Judith n-ar avea nimic să-i dăruiască. Dar dacă i-ar cumpăra, ar ispiti providenţa divină şi, la fel de sigur cum doi şi cu doi fac patru, Edward se va decide în ultima clipă să rămână în Arosa cu prietenii săi. Îşi închipuia chiar telegrama expediată din Elveţia la Nancherrow: „Regret teribil. Stau aici de Crăciun. Ne vedem de Anul Nou”. Sau ceva asemănător. Poate...

— Poţi să te dai la o parte din drumul meu? încercând să ajungă la tejghea cu o cutie de hârtie pentru corespondenţă, o, doamnă enervată îi tulbură şirul reflecţiilor posomorâte.

— Îmi pare rău. Judith îşi strânse pachetele şi legăturicile şi se mişcă de-o parte, dar micul incident o readuse la raţiune. Bineînţeles că trebuia să-i cumpere un dar lui Edward. Chiar dacă n-ar veni acasă de Crăciun, atunci i l-ar da mai târziu. Înconjurată de stive de cărţi noi, minunate, se gândi să-i facă una cadou, apoi se răzgândi. În loc de asta... Simţindu-se dârză şi hotărâtă, se cufundă din nou în vânt şi-n ploaie şi porni pe strada Negustorilor evrei, în direcţia magazinului Medways.

Chiar şi această prăvălie de modă veche, de obicei liniştită şi cam anostă, fremăta de veselia specifică sărbătorilor de sezon. Clopoței de hârtie aninau pe lămpi şi înăuntru erau mai mulţi clienţi în comparaţie cu alte dăţi – gospodine cu simţ practic cumpărau ciorapi gri de lână pentru soţi sau se martirizau în legătură cu măsura de la guler pentru o nouă cămaşă. Dar Judith nu dorea şosete pentru Edward şi era convinsă că el avea deja o grămadă de cămăşi. Tot cumpănind în minte, cu apa şiroindu-i de pe mantaua de ploaie într-o mică băltoacă în mijlocul podelei lustruite, Judith ar fi stat acolo la nesfârşit dacă nu s-ar fi apropiat de ea cel mai vârstnic dintre vânzători şi, faţă-n faţă cu el, fu îmboldită să ia o decizie.

— O eşarfă? rosti ea.

— Pentru un dar de Crăciun, nu?

— Da. Mai chibzui o clipă. Ceva strălucitor. Nu bleumarin şi nici gri. Poate roşie.

— Ce părere aveţi despre una ecosez? Avem nişte eşarfe tartan minunate. Sunt din caşmir, deşi destul de costisitoare.

Caşmir! O eşarfă ecosez din caşmir! Şi-l imagină pe Edward cu o asemenea eşarfă luxoasă înnodată lejer la gât.

— Nu mă deranjează dacă-i puţin mai scumpă, spuse ea.

— Ei bine, atunci haideţi să aruncăm o privire, nu?

Judith o alese pe cea mai viu colorată, roşie cu dungi fine verzi şi galbene. Vânzătorul se retrase s-o împacheteze, ea îşi scoase carnetul de cecuri şi stiloul şi-l aşteptă să se reîntoarcă. Stând lângă tejghea, cătă în jur cu oarecare afecţiune, fiindcă acest magazin vechi şi desuet era un loc de întâlniri şi de amintiri alese. Aici dăduse ochi pentru prima dată cu Diana Carey-Lewis şi cu Loveday. Tot aici venise în acea zi specială împreună cu Edward, îl ajutase să-şi aleagă materialul din tweed, iar după aceea el o invitase la dejun.

— ... iată pachetul, domnişoară.

— Vă mulţumesc. Vânzătorul învelise cadoul în hârtie lucioasă de ambalaj.

— Şi asta-i nota de plată...

Judith completă cecul. În timp ce făcea acest lucru, uşa de la stradă se deschise în spatele ei. O pală rece de vânt năvăli înăuntru, cu totul efemeră, dispărând după câteva clipe când uşa fu închisă din nou. Judith îşi semnă numele, rupse fila de cec şi o întinse vânzătorului. Dindărăt, se auzi deodată chemată de o voce. Tresărinţi, se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu Edward.

Uluiala mută ţinu doar un moment, pentru ca imediat să-i salte inima în piept de bucurie. Judith simţea cum zâmbetul îi înflorea pe buze şi obrazul i se lungea de uimire.

— Edward!

— Surpriză, surpriză!

— Dar ce-i cu tine...? Cum ai ajuns...? Ce faci aici?

— Am venit să te caut.

— Credeam că eşti încă la Arosa.

— M-am înapoiat azi dimineaţă cu trenul de noapte de la Londra.

— Dar...

— Ascultă – Edward o prinse de braţ şi o scutură uşor – nu

putem vorbi aici. Hai să ieşim. El îşi coborî privirea spre puzderia de pacheţele şi bocceluţe care îi înconjurau. Toate sunt ale tale? Glasul său suna a scepticism.

— Târguieli de Crăciun.

— Ai terminat?

— Acum da.

— Atunci, să mergem.

— Unde?

— La „The Mitre”. Unde altundeva? Nu acolo te întâlneşti cu tati?

— Da, dar... Judith se încruntă.

— Am să-ţi explic totul. Strânsese deja pachetele şi cu braţele încărcate îşi croi drum spre uşă. Judith adună repede cele câteva legături ici pe care el le lăsase pe podea şi alergă să-l prindă din urmă. Edward împinse uşa grea de sticlă cu umărul şi o aşteptă să treacă, apoi ieşiră împreună în bătaia ploii, plecându-şi capetele sub suflarea vântului; traversară strada în maniera obişnuită a lui Edward, fără nici o băgare de seamă, şi-şi iuţiră paşii pe strada Capelei, îndreptându-se spre căldura şi adăpostul vechiului hotel „The Mitre”. Pătrunzând înăuntru, Edward o conduse în holul care mirosea din seara precedentă a bere şi a tutun, dar unde pâlpâia un foc îmbietor şi nu se aflau alte persoane care să-i deranjeze.

Începură să se instaleze comod, simţindu-se ca acasă. Edward îngrămădi toate pachetele într-o stivă pe podea.

— Vino, scoate-ţi haina udă leoarcă şi aşază-te lângă şemineu, îi spuse el. Să comand o cafea? Probabil are un gust scârbos, dar cu puţin noroc va fi măcar fierbinte. Iscodind în jur, zări soneria montată lângă cămin şi apăsă pe buton. Judith îşi descheie mantaua de ploaie şi, negăsind un alt loc mai bun, o atârnă de spătarul unui scaun, unde prinse a picura încet-încet, ca un robinet defect, pe covorul turcesc în culori şterse. Îşi trase căciula de lână şi-şi scutură părul jilav.

Un chelner foarte bătrân apăru în pragul uşii.

— Am dori nişte cafea, vă rog. Cât mai multă. Poate două cafetiere. Şi nişte biscuiţi, spuse Edward.

Judith îşi găsi pieptenul în sacoşă şi încercă să-şi aranjeze cât de cât cosiţele. Era o oglindă deasupra şemineului şi,

dacă s-ar fi înălţat pe vârfuri, şi-ar fi putut privi imaginea în sticla poleită. Îşi văzu chipul, obrajii îmbujoraţi de frig şi ochii strălucitori ca stelele. Fericirea i se zugrăvea pe faţă; gândi ea. Îşi puse pieptenul la loc şi se întoarse să-l privească pe Edward.

Arăta minunat, nebărbierit, dar uluitor; foarte bronzat, viguros, în plină formă. După ce comandase cafeaua, îşi lepădase jacheta de schi, îmbibată cu apă, sub care purta pantaloni de catifea reiată şi un pulover bleumarin cu guler răsfrânt. Pantalonii îi erau umeziţi de ploaie şi, când se apropie de vâlvătaia flăcărilor, aburi uşori se înălţară alene sub dogoarea focului.

— Arăţi grozav, spuse Judith.

— Şi tu.

— N-am ştiut că vii acasă.

— N-am apucat să trimit o telegramă. Dar de sărbători n-am lipsit niciodată. Nu puteam pierde Crăciunul în familie, pentru tot schiatul din lume! Iar dacă aş fi anunţat când sosesc, atunci mami s-ar fi agitat fără rost şi-ar fi ţinut morţiş să mă întâmpine la gară şi toată tevatura de rigoare. E mult mai bine fără termene limită, mai ales când călătoreşti prin Europa. Nu ştii niciodată dacă vei prinde trenul sau dacă feribotul pleacă la timp.

Judith îi înţelegea punctul de vedere şi decise că exprima o temeinică filosofie de viaţă. Dar...

— Când ai ajuns, deci, aici? îl întrebă ea. Trebui să-i aştepte răspunsul până când Edward se scotoci în buzunarul pantalonilor după brichetă şi după pachetul de ţigări, şi-şi aprinse una. Pufăi, scoţând norişori de fum şi îi surâse.

— Ţi-am spus doar, cu trenul de noapte, la ora şapte dimineaţa.

— Fără ca nimeni să te întâmpine.

El privi în jur, căutând un loc unde să se aşeze, şi-şi alese un vechi fotoliu pe care îl împinse şi-l trecu peste covor ca să-l apropie de vatră. Apoi, se prăbuşi în acel jilţ cu un bufnet.

— Deci, ce-ai făcut?

— Mi s-a părut prea devreme să sun acasă şi să cer o maşină. Şi sunt prea zgârcit să iau un taxi, aşa că mi-am

lăsat bagajele la gară, m-am dus pe jos la clubul tatii şi am bătut la uşă până mi-a deschis cineva.

— Nu ştiam că eşti şi tu membru la clubul tatălui tău.

— Nici nu sunt, dar mă cunoaşte toată lumea şi am născocit o poveste înduioşătoare, aşa că mi-au îngăduit să intru. Iar când le-am spus că am bântuit două zile pe drumuri, că sunt obosit şi murdar, mi-au permis să folosesc baia. Şi m-am înmuiat în apă fierbinte preţ de-o oră, apoi o doamnă drăguţă mi-a pregătit micul dejun.

Judith era cuprinsă de admiraţie.

— Edward, ce tupeu ai!

— Cred c-a fost mai degrabă o stratagemă. Aşa am avut parte de un mic dejun copios. Ochiuri cu slănină, cârnaţi şi ceai fierbinte. Şi, pe toţi sfinţii din ceruri, taman când îmi terminam festinul pantagruelic – nu mâncasem nimic de douăsprezece ore – cine s-a nimerit să intre, nimeni altul decât tati în persoană.

— A fost la fel de uluit ca şi mine?

— Întocmai.

— Eşti cam nechibzuit! Putea să aibă un atac de inimă.

— Oh, nu vorbi prostii. S-a arătat încântat să mă vadă. Şi s-a aşezat la masă, am băut ceaiul împreună şi mi-a spus că te-a adus în oraş pentru târguielile de Crăciun şi că se întâlneşte aici cu tine la ora douăsprezece şi jumătate. Aşa că am venit să te caut şi să te zoresc încoace.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la Medways?

— Păi, nu erai în nici un alt magazin, deci am sfârşit prin a trece şi pe-acolo. Edward rânji. Şi se pare c-am avut succes.

Însuşi gândul că el, pe vremea asta groaznică, hoinărea prin Penzance în căutarea ei, o impresiona puternic pe Judith şi-i învăpăie inima.

— Ai fi putut sta comod la club şi citi un ziar, îi spuse ea.

— N-aveam chef să şed în tihnă niciunde. Am lâncezit prea mult timp în trenuri sufocante. Povesteşte-mi cum o mai duci...

Dar înainte de-a putea Judith să-i istorisească, bătrânul chelner se întoarse purtând o tavă cu două cafetiere, ceşti şi o farfurioară pe care erau aşezaţi doi biscuiţi extrem de mici.

Edward scormoni în buzunarul pantalonilor, scoase un pumn de monede şi-l plăti.

— Păstraţi restul.

— Vă mulţumesc, domnule.

Când bătrâiorul dispăru din încăpere, Judith îngenunche pe carpeta uzată din faţa căminului şi turnă cafeaua. Era neagră şi mirosea puţin ciudat, dar cel puţin era fierbinte.

— ... Deci, ce-ai mai făcut? insistă Edward.

— Nimic deosebit. Şcoală şi atât.

— Dumnezeule, îmi pare rău pentru tine. N-are nicio importanţă, în curând vei isprăvi studiile şi atunci te vei minuna cum naiba de le-ai putut îndura. Şi Nancherrow?

— Încă neclintită.

— Prostuţo, vreau să zic ce se petrece? Cine-i acolo?

— Socot că toţi ai casei, acum c-ai sosit şi tu.

— Dar prietenii şi rudele?

— Familia Pearson de la Londra. Ei au venit ieri seară.

— Jane şi Alistair? Perfect, ei sunt simpatici.

— Şi cred că doica şi copiii lor sunt aşteptaţi să sosească diseară cu trenul.

— Păi, presupun că toţi trebuie să ne purtăm crucea.

— Şi Tommy Mortimer vine de Crăciun, dar nu sunt sigură când anume.

— Inevitabil! Edward imită vocea mieroasă a lui Tommy Mortimer. Diana, scumpa mea, un mic Martini?

— Of, haide, nu-i chiar atât de rău.

— De fapt, îmi place bătrânul excentric. Iar Athena n-a adus nici un ibovnic pătimaş?

— De astă dată, nu.

— Măcar ăsta-i un motiv de petrecere. Ce ştii despre mătuşa Lavinia?

— N-am văzut-o încă. De-abia ieri am plecat de la St. Ursula. Dar ştiu că vine la dineul de Crăciun.

— Maiestuoasă, în catifea neagră. Draga bătrânică. Edward sorbi din cafea şi-şi schimonosi faţa. Doamne, ce poşircă dezgustătoare!

— Povesteşte-mi şi tu despre Arosa.

El puse cu un zăngănit ceaşca deoparte şi fu limpede că n-

avea să mai bea vreo înghiţitură.

— Grozav! se mulţumi Edward să-i spună. Toate teleschiurile funcţionau şi nu era prea mare îmbulzeală. O zăpadă fantastică şi soare întreaga ziulică. Schiam toată dimineaţa şi dansam aproape toată noaptea... Este acolo un bar nou, „Cei trei husari”, unde se adună toată lumea. De obicei, cheful se spărgea la patru în zori. Edward începu să fredoneze... „Fetele sunt făcute să iubească şi să sărute, şi cine-s eu să mă împotrivesc”. Noi am convins orchestra să ne cânte melodia asta în fiecare seară.

Noi! Care noi? Judith îşi înăbuşi un spasm de jalnică invidie.

— Cu cine mai erai? îl întrebă ea.

— Oh, doar cu prietenii de la Cambridge.

— Trebuie să fi fost minunat.

— N-ai schiat niciodată?

— Nu, răspunse Judith clătinând din cap.

— Într-o bună zi, am să te iau şi pe tine.

— Nu ştiu să schiez.

— Te voi învăţa eu.

— Athena mi-a spus că iei lecţii de pilotaj.

— Am terminat deja. Am obţinut brevetul de pilot.

— Nu-i înfricoşător?

— Nu, e un soi de beatitudine cerească. Te simţi sacru, supraom.

— Nu-i dificil?

— La fel de uşor ca atunci când conduci maşina, dar de un milion de ori mai fascinant.

— Cred totuşi că eşti grozav de curajos.

— Oh, desigur, o tachină el, un adevărat aviator neînfricat. Brusc, Edward îşi răsuci mâneca puloverului de lână şi se uită la ceas. Este douăsprezece şi un sfert. În curând, tati va fi aici ca să ne ducă acasă. Soarele a trecut de vârful vergii, aşa că hai să bem un pahar de spumos cu băşicuţe.

— Şampanie?

— De ce nu?

— Nu s-ar cuveni să-l aşteptăm pe tatăl tău?

— De ce? El urăşte şampania. Ţie-ţi place, nu?

— N-am băut niciodată.

— Tocmai acum este. Momentul potrivit s-o deguşti. Şi înainte ca Judith să obiecteze, Edward ţâşni în picioare şi se duse din nou să apese pe sonerie.

— Bine, dar... în miezul zilei, Edward?

— De bună seamă. Şampania poate fi băută la orice oră din zi sau din noapte. Ăsta-i farmecul ei. Bunicul obişnuia să-i spună elixirul celor bogaţi. În plus, cum am putea noi doi începe mai bine sărbătorirea Crăciunului?

* * *

Înclinându-se cu înfrigurare spre oglindă, Judith şedea la masa de toaletă şi-şi rimela genele. Era pentru prima oară când folosea rimel, dar Athena îi dăruise de Crăciun o frumoasă trusă de cosmetice „Elizabeth Arden”, iar cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face drept mulţumire era să încerce să-şi aplice complicatul machiaj. Exista şi o periuţă în cutia cu farduri pe care o udase uşor la robinet şi apoi înmuiase pasta neagră. Athena o sfătuise discret să scuipe pe rimel, susţinând că astfel rezista mai mult timp, însă lui Judith împroşcătura cu salivă i se păruse cam dezgustătoare şi recurse la robinetul cu apă.

Era ora şapte în seara de Crăciun şi Judith se gătea pentru banchetul festiv, punctul-pulminant al întregii sărbători. Îşi buclase părul pe bigudiuri şi o mulţime de cârlionţi spiralaţi ca nişte şerpişori îi cădeau unduios pe umeri, îşi curăţase faţa cu o nouă cremă, se dăduse cu fond de ten şi apoi cu pudră fină, în nuanţă pală şi parfumată. Nu-i plăcea să-şi coloreze buzele cu ruj, dar rimelul era o provocare; totul decurse bine şi reuşi să nu-şi bage din greşeală periuţa în ochi, ceea ce probabil ar fi avut consecinţe neplăcute. Isprăvind, se rezemă de spătar, atentă să nu clipească şi aşteptă să i se usuce rimelul. Propria-i imagine reflectată în oglindă se zgâia la ea, cu ochi căscaţi şi mari ca de păpuşă, dar minunat machiată. În aşteptare, îşi ciuli urechile. Dincolo de uşa închisă, casa era plină de zgomote surde, îndepărtate. Un clinchet de vase de la bucătărie, glasul ridicat al doamnei Nettlebed strigându-şi

soţul. Şi mai distant, motivul muzical al unui vals „Contele de Luxemburg”. Probabil, Edward proba radioul cu picup pentru cazul în care mama lui va hotărî că vor dansa după dineu. Şi apoi, mult mai aproape, bălăceli în apă şi voci gureşe de copii din baia musafirilor, unde dădaca familiei Pearson se străduia să pregătească de culcare odraslele de sub oblăduirea ei. Dar amândoi ţâncii erau moleşiţi şi surescitaţi după o zi atât de lungă şi din când în când glasurile lor de copii se tânguiau în bocete şi văicăreli în timp ce pesemne se loveau în cadă unul de altul. Judith nutrea un simţământ de compasiune pentru doica Pearson care gonise după ei întreaga ziulică. Acum, probabil, ea îşi dorea cu ardoare ca pruncii să zacă istoviţi în pat, astfel încât ea să-şi poată odihni picioarele umflate, stând la bârfă cu Mary Millyway.

Rimelul părea că se zvântase. Judith îşi scoase acele cu care îşi prinsese pletele, îşi perie vârfurile şi le rulă spre partea dinăuntru asemeni pieptănăturii unui paj. Acum, rochia. Lăsă să-i alunece halatul de pe umeri şi se îndreptă spre pat, unde răsfirase veşmântul albăstrui şi vaporos, gata pregătit anume pentru acest moment. Subţire şi fin, aproape impalpabil, aidoma funigeilor ce plutesc în aer în zilele senine de toamnă. Îşi ridică rochia deasupra creştetului, îşi băgă uşor braţele pe mâneci, simţind cum îi alunecă alene mătasea pe piele. Îşi încheie năsturaşul de la spate şi-şi trase fermoarul din talie. Rochia era puţin cam lungă, dar, de îndată ce se încălţă cu sandalele, cu tocuri, problema fu rezolvată. Deci, aproape isprăvise cu dichiseala. Cerceii de aur, pe care Athena i-i împrumutase cu atâta amabilitate, fură prinşi de lobii urechilor. Noul ruj, Coral Rose, noul parfum, şi Judith fu gata.

Stând în picioare, îşi cercetă cu de-amănuntul imaginea în oglinda lungă, fixată în mijlocul şifonierului. Era perfect. De fapt, era minunat, fiindcă arăta de-a dreptul fantastic: înaltă, zveltă şi, mai important decât orice, femeie în toată firea, elegantă şi rafinată. În sfârşit, optsprezece ani! Şi rochia era de vis. Se învârti pe călcâie şi faldurile se învălurarâi uşor în jurul ei, exact ca veşmântul lui Ginger Rogers; întocmai cum se vor undui în aer dacă Edward o va invita la dans. Se rugă

să se întâmple aşa.

Era timpul să coboare. Stinse luminile, ieşi din odaie, porni de-a lungul coridorului, unde tălpile subţiri ale sandalelor i se afundau în covorul pufos. De dincolo de uşa băii ieşeau aburi cu mireasmă de săpun Pears şi răzbătu glasul dojenitor al doicii Pearson. „Ce rost are să vă purtaţi prosteşte?" Judith se gândi să intre ca să le spună noapte bună, dar îşi schimbă părerea, presupunând că Roddy şi Camilla vor începe să bâzâie iarăşi.

Coborî pe scara de serviciu şi ajunse în dreptul salonului. Uşa stătea larg deschisă, răsuflă adânc şi păşi înăuntru, simţindu-se de parcă ar fi apărut pe scenă într-o piesă de teatru montată la şcoală. Lămpile mari de bronz, vâlvătăile foculuf şi ornamentele scânteietoare de Crăciun aruncau raze de lumină în încăperea imensă, în culori pale. Judith o văzu pe mătuşa Lavinia, impunătoare în rochia de catifea neagră şi împodobită cu diamante, deja instalată comod într-un fotoliu lângă şemineu, colonelul, Tommy Mortimer şi Edward fiind grupaţi în jurul ei. Ţineau pahare în mâini şi discutau, aşa că nu o observară imediat pe Judith, dar mătuşa Lavinia o zări numaidecât şi schiţă un gest de bun-venit, aşa că cei trei bărbaţi se întoarseră să vadă cine-i întrerupsese. Conversaţia fu curmată de îndată. Preţ de-o clipă se aşternu tăcerea. Şovăind lângă uşă, Judith fu cea care sparse liniştea.

— Sunt prima care-am coborât?

— Sfinte Dumnezeule! Este Judith! Colonelul clătină din cap a mirare. Scumpa mea, de-abia te-am recunoscut.

— Ce splendidă apariţie! Acesta era Tommy Mortimer.

— Nu ştiu de ce păreţi cu toţii atât de surprinşi, îi mustră blând mătuşa Lavinia. Bineînţeles că-i frumoasă... Şi ce culoare, dragă Judith! Aidoma unui pescăruş-albastru.

Edward nu rosti o vorbă. Pur şi simplu, îşi lăsă paharul pe măsuţă, străbătu încăperea şi o apucă de mână pe Judith. Ea îl privi drept în faţă şi ştiu că Edward nu trebuie să spună nimic, fiindcă ochii lui grăiau de la sine.

— Bem şampanie, vorbi el în cele din urmă.

— Iarăşi? îl şicană Judith, iar Edward izbucni în râs.

— Vino şi ţine-ne companie.

* * *

Mai târziu, în anii ce aveau să vină, ori de câte ori Judith îşi amintea acel dineu de Crăciun la Nancherrow în 1938, revedea totul ca şi când s-ar fi uitat la o pictură impresionistă, cu contururile obiectelor estompate de moliciunea luminii unei lumânări fumegânie şi de ameţeala provocată de prea multă şampanie. Focul ardea în vâlvătăi şi pară pe vatră; buştenii se mistuiau cuprinşi de flăcări şi trosneau, dar mobilierul era pierdut în obscuritate, ca şi pereţii lambrisaţi, iar portretele întunecate dispăreau şi se contopeau, devenind simple umbre dincolo de strălucirea de prim plan a banchetului festiv. Candelabre de argint îşi aruncau razele în mijlocul mesei lungi de mahon, înţesată de rămurele de ilex, uscăţele, alune, fructe şi bomboane de ciocolată, şi aranjată cu şervete albe de olandă, cu cea mai cizelată argintărie a familiei, cu pahare fine de cristal, scânteietoare ca baloanele de săpun.

În privinţa celor zece care stăteau în jurul mesei, Judith n-avea să uite niciodată cum erau plasaţi şi îmbrăcaţi. Desigur, bărbaţii în costume negre de ceremonie, cu haina scurtă până în talie, cămăşi scrobite şi albe ca zăpada, papioane tot negre. Colonelul se hotărâse să-şi ataşeze un guler înalt cu marginile îndoite, ceea ce-l făcea să arate ca descins direct dintre ramele aurite ale unui tablou victorian. Cât despre femei, ele parcă s-ar fi sfătuit dinainte, asemeni doamnelor din familia regală, să fie sigure că nuanţele toaletelor nu vor coincide şi că nici una nu o va eclipsa pe cealaltă.

Colonelul stătea în capul mesei, pe obişnuitul său scaun Carver, iar mătuşa Lavinia în dreapta sa, Nettlebed foindu-se îndatoritor în spatele lor. Judith şedea între mătuşa Lavinia şi Alistair Pearson; dincolo de el se afla Athena, arătând ca o zeiţă a verii în veşmânt alb din şagrin. De cealaltă parte a colonelului era Jane Pearson, strălucitoare ca un papagal, în culoarea să favorită roşie, avându-l în stânga pe Edward. Ceea ce însemna că Edward se găsea faţă-n faţă cu Judith şi din când în când ea îşi ridica ochii şi privirile li se întâlneau,

iar el zâmbea cu subînţeles ca şi cum şi-ar fi împărtăşit o minunată taină şi închina paharul, sorbind din şampanie.

Sora lui mai mică era aşezată lângă el. La şaisprezece ani, Loveday era încă la muchia dintre adolescenţă şi maturitate, însă, dintr-un anume motiv, această stare incomodă nu părea s-o deranjeze câtuşi de puţin. Călăria o pasiona şi acum, şi-şi petrecea majoritatea zilelor la grajduri, mânjindu-se de bălegar şi curăţind padocurile în compania lui Walter Mudge. Hainele erau, ca totdeauna, la fel de neimportante pentru ea; nădragii bufanţi şi strâmţi la genunchi, pătaţi şi scorojiţi, constituiau ţinuta ei favorită, asortaţi cu un vechi pulover găsit în dulapul din camera copiilor. Şi astfel, în seara aceea, Loveday nu purta bijuterii, cârlionţii negri îi erau zburliţi ca de obicei, iar chipul vioi, cu acei ochi uluitori bătând în violet, care străluceau cu inocenţă, fără a fi fost fardaţi. Dar rochia, prima ei toaletă de seară, aleasă de Diana la Londra şi dăruită de Crăciun, era absolut încântătoare, din organdi verde-intens, decoltată pe umeri, gofrată la mâneci şi la poale. Chiar şi Loveday fusese sedusă de eleganţa veşmântului şi se îmbrăcase fără un cuvânt de reproş. Ceea ce fu o imensă uşurare pentru toată lumea, în special pentru Mary Millyway care îi cunoştea firea îndărătnică mai bine decât oricine altcineva. Tommy Mortimer stătea lângă Loveday, iar în capătul îndepărtat al mesei, Diana, într-o rochie din satin, de culoarea oţelului, mulată pe trup. În timp ce se mişca sau când lumina se reflecta în luciul faldurilor, această nuanţă se schimba subtil, făcând ape-ape, încât uneori părea albastră, iar alteori gri. Diana purta perle şi diamante, singura pată de culoare mai vie fiind carminul unghiilor şi rujul roşu-intens.

Conversaţia generală se iscă molcom ca un zumzet, vocile ridicându-se treptat în vreme ce vinurile şi bucatele delicioase erau consumate cu poftă. Mai întâi, felii trandafirii, subţiri ca hârtia, de somon afumat; apoi curcan, slănină, cârnaţi, cartofi rumeniţi la cuptor, varză de Bruxelles şi morcovi înăbuşiţi în unt, sos din miez de pâine, lapte, ceapă şi mirodenii pentru friptură, jeleu din afine, bulion gros de carne stropit cu vin. Până când farfuriile fură luate de pe

masă, Judith începu să simtă că o strânge rochia, dar, bineînţeles mai urmară şi alte bunătăţi: budinca de Crăciun a doamnei Nettlebed, prăjiturile cu unt şi coniac, plăcinta cu carne şi creme cu diverse arome. Apoi, alune în coajă, mandarine, dulci şi zemoase, şi biscuiţi săraţi şi crocanţi. Festinul regesc degeneră într-o petrecere de copii, pălărioare din hârtie purtate pieziş pe-o ureche, glume deocheate şi ghicitori citite cu glas tare.

În cele din urmă, totul se isprăvi şi veni timpul ca doamnele să se retragă. Se ridicară de la masa acum murdărită şi înţesată de şervetele mototolite, poleială de la bomboane, scrumiere, coji de alune, şi părăsiră încăperea, îndreptându-se spre salon să-şi bea cafelele. Diana conducea şirul. Înainte de-a ieşi, ea se înclină şi-şi sărută soţul.

— Doar zece minute, îi spuse ea. Aveţi numai atât timp la dispoziţie ca să savuraţi vinul de Porto. Altminteri, ne stricaţi toată seara.

— Şi cum intenţionaţi să vă petreceţi restul serii?

— Bineînţeles, vom dansa toată noaptea. Cum altfel?

Şi, într-adevăr, până când să se alăture bărbaţii doamnelor, Diana organizase deja totul: canapelele şi scaunele trase de-o parte, covoarele rulate şi radioul cu picup gemând de discurile ei preferate.

Muzica era un alt lucru de care Judith îşi va aminti întotdeauna; melodiile din acea seară erau cele la modă în acel an: „Fumul de ţigară îţi intră în ochi”, „Tu eşti frişca din cafeaua mea”, „Purpuriu intens” şi „Dragostea mea”.

„Luna-şi înalţă obrazu-n betele
Pe bolta spuzită de stele
Și totul romantic ne-apare
Pe tainica noastră cărare.
Deci vino, iubito, sub cerul senin
Un stih rupt din suflet cu dor să-ţi închin”.

Judith dansă pe această melodie cu Tommy Mortimer, care era atât de versat încât ea nici nu trebui să se concentreze asupra potrivirii paşilor. Apoi fu rândul lui Alistair Pearson, însă senzaţia îi păru dezagreabilă, fiindcă el nu făcu decât să

mărşăluiască greoi prin odaie, târând-o de parcă ar fi fost un aspirator. După asta, urmă un vals, în onoarea mătuşii Lavinia. Ea şi colonelul fură cei mai buni dansatori, eclipsându-i pe toţi, ca singura pereche care ştia cum se execută mişcările line şi dese de învârtire. Iar mătuşa Lavinia îşi ridicase cu o mână faldurile grele ale rochiei de catifea, dezvăluind vederii pantofii cu bumbi de diamante şi picioarele care scăpărau şi se roteau cu vioiciunea şi vitalitatea tinerei de odinioară.

Valsând la nesfârşit, lui Judith i se uscase gura de sete. Se duse să-şi toarne suc de portocale şi când se întoarse se trezi cu Edward alături.

— Am lăsat ce-i mai bun la urmă, îi spuse el. Mi-am făcut datoria faţă de toate prietenele şi rudele. Acum, vino să dansezi cu mine.

Judith puse paharul pe măsuţă şi se afundă în braţele lui.

„Ţi-am aruncat o singură privire.
Vai, n-am avut ce face
Ş-apoi simţirea mi-a amorţit
Şi inima mi-a încremenit”.

Dar inima lui Judith nu încremenise. Dimpotrivă, îi zvâcnea atât de tare în piept încât era sigură că Edward îi simţea bătăile puternice. El o înlănţuise strâns şi-i murmura cuvintele cântecului la ureche, iar Judith îşi dorea cu ardoare ca muzica să continue şi să nu se sfârşească în veci. Dar, bineînţeles, nu se întâmplă aşa şi ei îşi desprinseră mâinile.

— Poţi să-ţi bei acum oranjada, îi spuse el şi se duse să i-o aducă.

Un timp se lăsă un soi de acalmie, de parcă toată lumea începea să se simtă uşor istovită, deci recunoscătoare pentru un scurt răgaz. Cu excepţia Dianei. Pentru ea, fiecare clipă trebuia să fie plină şi când muzica reîncepu, cu acea piesă clasică „Gelozie”, porni imediat spre fotoliul în care se tolănise Tommy Mortimer, îl luă de mână şi-l ridică în picioare. Docil şi galanton ca totdeauna, el o strânse la piept şi perechea, singură în mijlocul odăii, dansă în ritmul pasional al tangoului. Ei se mlădiau cu iscusinţa unor profesionişti, dar, de asemenea, într-un chip plin de sarcasm, trupurile lor

îngemănate se presau, braţele ridicate se încleştau cu o rigiditate excesivă. Fiecare pas, pauză şi înclinare erau exagerate şi, fără să zâmbească, se sorbeau cu nesaţ din priviri. Era o execuţie extraordinară, totodată extrem de amuzantă, şi îşi isprăviră dansul în mod triumfal, pe strunele finale de chitară, Diana aplecată pe spate, sprijinindu-se pe mâna lui Tommy, cu păru-i blond aproape atingând podeaua, iar el înclinându-se pătimaş deasupra ei. De-abia când Tommy o ridică într-un ropot de aplauze, îşi îngădui Diana să bufnească în râs. Se duse să se aşeze lângă mătuşa Lavinia care îşi ştergea lacrimile de veselie din colţul ochilor.

— Draga mea Diana, tangoul tău a fost strălucitor, iar mina ta serioasă şi mai şi. Ar fi trebuit să te faci actriţă. Of, Doamne, nu ştiu de când nu m-am mai distrat aşa de bine, dar bag seamă că-i aproape miezul nopţii. S-ar cuveni să spun că-i o nouă zi şi să plec acasă.

Încercând să nu dea o impresie de nerăbdare, colonelul se urni numaidecât din loc:

— Te duc cu maşina.

— Urăsc să sparg petrecerile. Ea îl lăsă s-o ajute să se ridice din scaun. Dar cel mai nimerit moment de plecare este doar atunci când cheful e în toi. Cred că mantoul meu de blană-i în hol... Mătuşa Lavinia dădu ocol camerei, sărutându-i pe toţi şi spunându-le noapte bună. La uşă se întoarse. Scumpă Diana... îi trimise o bezea din vârful buzelor. O seară într-adevăr perfectă! Îţi voi telefona de dimineaţă. Se retrase însoţită îndeaproape de colonel. Uşa se închise în urma lor. Diana aşteptă o clipă, apoi se aplecă să ia o ţigară. Un moment, atmosfera păru ciudată, ca şi cum toţi erau nişte copii poznaşi, lăsaţi de capul lor, fără adulţi prin preajmă care să le strice buna dispoziţie.

Aprinzându-şi ţigara, Diana. Iscodi chipurile invitaţilor ei.

— Ce facem acum? Nimeni n-avea nicio sugestie. Ştiu! Deodată, zâmbetul îi lumină faţa. Haideţi să ne jucăm de-a sardelele!

Athena, care-şi sorbea şampania, slobozi un geamăt.

— Of, mami. Nu te mai maturizezi odată!

— De ce nu? N-am mai jucat de-o veşnicie. Toată lumea

cunoaşte jocul, nu?

Alistair Pearson răspunse că-l jucase în copilărie, dar uitase regulile. Poate dacă i-ar aminti cineva...? Edward îi explică:

— O persoană se ascunde. Stingem toate luminile. Casa este cufundată în beznă. Ceilalţi aşteaptă aici. Numărăm până la o sută şi pornim în căutare. Dacă-l găseşti pe cel pitit, n-ai voie să scoţi o vorbă. Te tupilezi alături de el, până când toţi se înghesuie într-un dulap sau după o uşă, sau oriunde se întâmplă să fie locul de ascunzătoare. Ultimul venit rămâne de gogoman.

— Ah, da, spuse Alistair, nepărând prea entuziasmat. Acum îmi amintesc.

— Singura regulă importantă, ciripi Diana, este că nu trebuie să urcăm la etaj. E suficient loc la parter. Altminteri, s-ar putea să trezim copiii...

— Sau să nimerim în pat cu doica Pearson...

— Of, Edward!

— Din greşeală, desigur.

— Dar cum vom alege persoana care se ascunde prima? întrebă Alistair, stăruind cu tenacitate să lămurească bine lucrurile.

— O să tragem toţi câte o carte de joc. Picile sunt miza, cea mai mare câştigă. Diana se îndreptă spre masa de bridge, deschise un sertar şi scoase un pachet. Aranjând cărţile cu figurile în jos, le răsfiră în evantai şi trecu pe la fiecare ca să extragă câte una. Judith întoarse cartea trasă. Asul de pică!

— Eu mă ascund, spuse ea.

Diana o trimise pe Loveday să stingă toate luminile.

— Chiar fiecare lumină din casă? întrebă ea.

— Nu, iubito, laşi doar lămpile de pe palier. Altfel, doicile vor intra în panică şi vor cădea pe scară.

— Dar asta înseamnă că n-o să vedem nimic.

— Aşa-i, aproape deloc. Hai, du-te repede.

— Acum, preluă Edward iniţiativa, o să numărăm până la o sută, apoi venim după tine, Judith.

— E vreun loc interzis?”

— Bucătăria, presupun. Nu cred că soţii Nettlebed au

isprăvit treaba. Altminteri, ai cale liberă.

Loveday se reîntoarse în salon.

— Este într-adevăr întuneric şi parcă te-ai aştepta să se arate stafiile, anunţă ea cu oarecare satisfacţie. Cu greu mai distingi ceva.

Judith era ţintuită de un fior rece de frică. Ridicol de-a dreptul, totuşi îşi dorea ca altcineva să fi tras cartea cea mare. Nu recunoscuse faţă de nimeni că acest soi de jocuri îi stârneau o stare nervoasă, considerând totdeauna un supliciu chiar şi „v-aţi ascunselea” în grădină, fiindcă, din cauza emoţiilor, tocmai atunci o apuca nevoia presantă să-şi satisfacă anumite necesităţi trupeşti. Dar n-avea ce face decât să braveze.

— Atunci, să începem. Pregăteşte-te, Judith. Pe locuri, fii gata, porneşte!

Ei prinseră a număra înainte ca ea să părăsească încăperea. „Unu, doi, trei...” Judith închise uşa binişor şi fu învăluită deodată de beznă. Era ca şi când ochii i-ar fi fost acoperiţi cu o bandă de catifea.

Fu cuprinsă de panică, chinuindu-şi memoria să-şi amintească de vreo ascunzătoare unde s-ar putea chirci înainte ca ei s-o încolţească asemeni copoilor de vânătoare. Tremura, dar dincolo de uşă ei îşi continuau numărătoarea. „Treisprezece, paisprezece, cincisprezece” Acum, totuşi, ochii i se obişnuiră cu bezna şi distinse, în capătul îndepărtat al coridorului, o licărire de lumină filtrată pe scări de la lămpile care ardeau la etaj, în faţa camerei copiilor. Ceea ce îmbunătăţi considerabil lucrurile. Şi apoi, n-avea timp de pierdut, înaintă cu prudenţă, ca un orb, nesigură, înspăimântată că se va poticni de vreun scaun sau de vreo masă. Unde să se ascundă? Căznindu-se să se orienteze în spaţiu, să dibuie distanţele, atât de bine cunoscute, dar acum total confuze, păşea cu şovăială şi cerceta pe pipăite locurile: la dreapta, micul salon, apoi sufrageria; la stânga, sala de biliard şi biroul colonelului. Pe când se afunda pe coridor, dâra de lumină de la etaj o purtă înainte. Apucă spre stânga, bâjbâind cu mâinile pe pereţi, şi se lăsă călăuzită de cornişele ieşite în relief. Se izbi de o masă şi simţi pe braţe atingerea

rece a frunzelor unei plante. Apoi, canaturile unei uşi. Degetele pipăiră tăblia solidă şi găsi orbecăind clanţa, o apăsă şi se strecură înăuntru.

Sala de biliard. Acum, la fel de întunecată. Închise uşa binişor. Simţi mirosul familiar, de postav verde mucezit şi fum de ţigară. Trişând, dibui comutatorul electric şi răsuci butonul. Deodată, masa de biljard se ilumină înfăşurată într-o pânză albă contra prafului. Totul era îngrijit şi curat; tacurile rânduite în rastel, gata pregătite pentru următorul joc. Focul nu ardea, iar draperiile groase din brocart erau bine trase. Judith măsură cu privirea încăperea, apoi stinse lumina, străbătu repede imensa sală, paşii ei înfundându-se în covorul gros turcesc.

Ferestrele înalte aveau un pervaz lat şi adâncit, unde câteodată, în după-amiezile ploioase, ea şi Loveday se cocoţau ca să urmărească vreo partidă în plină desfăşurare, străduindu-se să ţină scorul. Nu era o ascunzătoare prea ingenioasă, dar nu-i venea alta în minte şi secundele se scurgeau cu repeziciune. Trase draperia, îşi strânse faldurile rochiei şi se căţără pe pervaz. Apoi, încetişor, aranjă draperiile la loc, îndreptându-şi pliurile, astfel încât să nu pară deranjate şi să n-o dea de pol.

— În regulă! Reuşise. Era aici. Se mişcă puţin într-o parte şi-şi rezemă umerii de cornişă. Era îngrozitor de frig, de parcă s-ar fi aflat într-o cămăruţă foarte rece, fiindcă geamul ferestrei îngheţase, iar draperiile grele nu lăsau să pătrundă căldura de la radiatoare. Afară, cerul se înnegurase, nori groşi pluteau în văzduh, despicându-se pe ici pe colo pentru a dezvălui licăr de stele. Judith privi în întuneric şi întrezări siluetele contorsionate ale pomilor, scuturându-şi ramurile de vijelia iernii. Nu remarcase înainte că vântul suflă aşa de tare, dar, acum, fu conştientă de rafalele reci ţâşnind dinspre mare, şuierând la ferestre, gata parcă să năvălească înăuntru.

Un zgomot! Îşi înălţă capul să asculte. O uşă scârţâi la distanţă. O voce strigă. „Venim! Eşti gata sau nu?” Isprăviseră numărătoarea. Acum, începu vânătoarea, îi adulmecau urma. Judith se gândi să se ducă la toaletă, dar îşi

inhibă cu fermitate nevoia fiziologică. Nădăjduia că ei o vor găsi înainte să sucombe de frig. Aşteptă. Adăstarea păru să dureze o veşnicie. Mai multe. Voci. Paşi. Un râset strident de femeie. Minutele treceau. Şi apoi, foarte încet, o uşă fu deschisă şi închisă binişor. Uşa sălii de biliard. Intui prezenţa unei persoane şi dintr-odată se simţi înfricoşată. Dar nici un sunet. Covorul gros înăbuşea orice zgomot, totuşi fu dintr-odată sigură că se târau paşi tiptil spre ea. Îşi ţinu răsuflarea ce-ar fi putut s-o trădeze. Apoi, draperia fu trasă uşurel şi Edward şopti:

— Judith!

— Oh, un oftat involuntar de uşurare că aşteptarea şi tensiunea erau curmate. Sunt aici, şuşoti ea.

El sări iute pe pervazul ferestrei boltite şi trase la loc draperia. Se afla acolo, înalt, viguros şi foarte aproape. Şi radia căldură.

— Ştii cum te-am găsit?

— Nu vorbi. Or să ne audă.

— Ştii?

— Nu.

— După miros.

— Ce oribil! Judith îşi înăbuşi un chicot nervos.

— Nu. Parfumul tău e minunat.

— Am îngheţat.

— Este al naibii de frig aici. Edward o trase lângă el şi începu să-i frece energic braţele reci, ca şi cum ar fi buşumat un cal. Dumnezeule, ai degerat. Cum te simţi? E mai bine?

— Da, mult mai bine.

— Ca şi când am fi într-o căsuţă, nu? Cu un perete şi o fereastră şi destul loc pentru amândoi.

— Afară s-a iscat o vântoasă cumplită. Nu ştiam că bate vântul astă-seară.

— Se răceşte totdeauna în timpul nopţii. Marea ne face un dar de Crăciun. Şi spunând acestea, fără să mai adauge altceva, Edward o cuprinse în braţe, o strânse la piept şi o sărută. Judith îşi imaginase întotdeauna că prima sărutare adevărată dată de-un bărbat va fi ciudată şi dezgustătoare, o experienţă cu care va trebui să se împace, dar sărutul lui

Edward era apăsat şi competent, câtuşi de puţin bizar, doar minunat de alinător şi exact ceea ce visase de luni de zile.

El îşi dezlipi buzele de-ale ei, dar continuă s-o înlănţuie strâns, strivind-o cu trupul, apăsându-şi obrazul de-al ei, murmurându-i la ureche:

— Am tânjit toată seara după această clipă. Chiar de când ai intrat pe uşă, arătând ca... un frumos pescăruş-albastru, aşa cum spunea mătuşa Lavinia.

Edward se depărtă puţin şi-şi coborî privirea spre ea.

— Cum de-a fost posibil ca o răţuşcă nostimă să se transforme într-o minunată lebădă? zâmbi şi în bruma de lumină Judith îi desluşi surâsul. Îi simţi mâinile calde lunecându-i pe umeri, de-a lungul spatelui, dezmierdându-i talia, şoldurile, cu mişcări line pe luciul mătăsii. Şi apoi o sărută din nou, dar de-astă dată fu diferit, fiindcă gura i se deschise hulpav, limba îi despărţi cu forţă buzele şi palma i se cuibări pe sân, frământându-i-l. Şi atunci vechea obsesie îi reveni. Refulată în subconştient atât de multă vreme, senzaţia de repulsie o birui iar şi Judith *se* văzu din nou la cinematograf, în sala mică, întunecată şi înăbuşitoare, unde mână lui Billy Fawcett i se furişa pe genunchi, tatonând, pângărind-o, insinuându-se...

Reacţia sa de panică fu instinctivă. Ceea ce fusese plăcut şi fermecător deveni dintr-odată ameninţător şi n-avea nici un sens să-şi repete că acesta era Edward, fiindcă de fapt nu conta; pur şi simplu, ştia că nu poate suporta această intruziune sexuală. N-o voia mai mult decât o dorise sau fusese în stare să-i facă faţă când avusese paisprezece ani. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să-şi înfrângă aversiunea şi brusc îşi ridică braţul şi-l înghionti cu putere pe Edward.

— Nu!

— Judith? Ea îi sesiză nedumerirea din glas; îl privi în faţă şi desluşi confuzia întipărită pe chipul său încruntat.

— Nu, Edward, spuse din nou. Nu! Clătină din cap cu violenţă.

— De ce-ai intrat în panică? Doar eu sunt.

— Nu vreau. Nu trebuie...

Judith îl îmbrânci şi el îşi desprinse braţele. Ea se dădu

câţiva paşi îndărăt, aşa încât umerii i se sprijineau din nou de cornişa rece. Preţ de câteva clipe, nici unul nu rosti o vorbă. Tăcerea atârna greu între ei, întreruptă din când în când doar de şuieratul vântului. Treptat, panica stupidă, iraţională a lui Judith se stinse şi simţi că palpitaţiile inimii i se domolesc. „Ce-am făcut?” se întrebă ea şi fu copleşită de ruşine fiindcă îşi dorise atât de mult să fie adultă, dar în schimb se purtase ca o puştancă imatură, stângace şi lipsită de tact. Billy Fawcett! Brusc, îi veni să urle de furie. Se gândi să încerce să-i explice lui Edward, dar ştia că n-ar reuşi niciodată.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă. Însă vorbele-i sunau patetic şi inadecvat.

— Nu-ţi place să fii sărutată? În mod clar, Edward era complet buimăcit. Judith se întrebă dacă vreo fată îl tratase cândva astfel. Edward Carey-Lewis, tânăr privilegiat, irezistibil şi bine înzestrat de la natură, care probabil nu fusese refuzat de cineva niciodată în viaţa lui.

— E doar vina mea, rosti ea tristă.

— Credeam că asta voiai şi tu.

— Da... Vreau să zic... Of, nu mai ştiu.

— Nu suport să te văd atât de nefericită... Edward făcu un pas spre ea, dar, cu disperare, Judith ridică mâna şi-l ţinu la distanţă. Ce mai e acum?

— Oh, nimic. N-are nicio legătură cu tine.

— Dar...

El se opri. Îşi întoarse capul să asculte. Uşa sălii de biliard fu deschisă şi apoi închisă încetişor. Cineva îi descoperise şi se apropia pe furiş. Judith privi deznădăjduită spre profilul lui Edward şi-şi spuse că-l pierduse pentru totdeauna. Dar nu mai fu timp să scoată vreo vorbă. Draperiile fură date de-o parte şi de alta.

— Mă gândeam c-aţi putea fi aici, şopti Loveday şi Edward se înclină şi-o ajută să se caţere pe pervaz alături de ei.

* * *

În acea noapte, vechiul vis o bântui din nou. Coşmarul pe

care Judith îl credea îngropat şi uitat pentru totdeauna: dormitorul de la Windyridge, fereastra deschisă, perdelele fâlfâând, Billy Fawcett urcând pe scară să ajungă la ea. Şi lungită în pat, paralizată de spaimă, holbându-se şi aşteptând ca ţeasta lui să se ivească deasupra prichiciului ferestrei, cu ochi sfredelitori şi vicleni, cu dinţii galbeni rânjiţi. Şi, pe când el înainta tiptil, ea tremura de frică, lac de sudoare, cu buzele uscate, cu trupul amorţit şi ţeapăn, deschizând gura să scoată un ţipăt surd.

Era ca şi cum el ar fi câştigat! Billy Fawcett sluţise totul, fiindcă, într-un mod groaznic şi oribil, ea îl confundase cu Edward, mâinile acestuia devenind mâinile bâjbâitoare ale lui Billy Fawcett; astfel, inhibiţiile ei fundamentale ţâşniră la suprafaţă, ea fiind mult prea tânără şi prea neexperimentată ca să ştie cum să şi le reprime.

Stătea în dormitorul întunecos de la Nancherrow şi-şi îneca suspinele în pernă, fiindcă îl iubea atât de mult pe Edward şi ruinase totul, ca nimic să nu mai fie la fel de-acum înainte. Se răfuise cu Edward fără de pricină.

Dimineaţă, pe când era toropită de somn, el o trezi deodată. Judith îl auzise ciocănind şi apoi uşa se deschise.

— Judith? Era încă întuneric, dar imediat lampa fu aprinsă, orbind-o cu lumina-i strălucitoare. Deşteptată astfel, Judith se ridică, clipind des şi fâstâcindu-se.

— Judith!

Edward. Ea se zgâia prosteşte. Îl văzu ras, îmbrăcat, cu ochi limpezi, gata pregătit pentru o nouă zi, având o mină proaspătă, odihnită, ca şi cum nu s-ar fi culcat la trei noaptea.

— Ce este?

— Nu fi alarmată.

— Cât e ceasul?

— Nouă. Edward se duse la fereastră să tragă draperiile şi camera fu scăldată în lumina cenuşie a dimineţii de decembrie.

— Am căzut într-un somn adânc.

— N-are importanţă. Toată lumea lâncezeşte încă. Se reîntoarse la uşă să stingă becul şi apoi se aşeză pe pat,

lângă ea. Trebuie să vorbim.

Amintirile serii trecute i se conturară viu în minte.

— Of, Edward. Judith se simţea de parcă avea să o înece din nou potopul de lacrimi amare.

— De ce ai aerul ăsta chinuit? Uite!... El se aplecă şi-i culese halatul aruncat pe covor. Pune-ţi-l, altfel o să mori de frig. Judith făcu ce îi ceruse, vârându-şi braţele pe mâneci şi înfăşurându-şi-l pe trup. Cum ai dormit?

Judith îşi reaminti coşmarul oribil şi obsedant.

— Bine, minţi ea.

— Mă bucur. Acum, ascultă, am reflectat îndelung la toate, de aceea sunt aici. Ceea ce s-a întâmplat aseară.

— A fost vina mea.

— N-a fost vina nimănui. Poate am judecat greşit situaţia, dar n-am de gând să-mi cer scuze, fiindcă, după părerea mea, n-am făcut nimic ca să mă dezvinovăţesc acum. Pesemne, atâta doar că am uitat cât de tânără eşti. Văzându-te gătită şi fermecătoare, mi s-a părut c-ai crescut într-un minut. Dar, desigur, aşa ceva n-a fost niciodată şi nici nu se poate petrece aievea. Câteodată, oamenii arată mai maturi decât sunt. Nu te poţi schimba atât de repede înăuntru.

Judith îşi coborî privirile, fixându-şi degetele care frământau marginea cearşafului.

— Voiam să mă săruţi, spuse ea îndureratã. Doream să dansez cu tine şi apoi să fiu sărutată. Şi, deodată, am stricat totul.

— Dar nu mă urăşti?

Ea cătă drept în ochii lui limpezi şi albaştri.

— Nu, răspunse. Ţin prea mult la tine ca să te urăsc.

— În cazul ăsta, putem şterge trecutul cu buretele.

— De-aia ai venit să mă trezeşti?

— Nu numai. Voiam să fiu sigur că ne înţelegem perfect. Fiindcă nu trebuie să existe nicio stare de tensiune sau dezacord între noi. Şi nu atât pentru mine şi pentru tine, ci mai ales din pricina celorlalţi ai casei. Vom mai sta împreună câteva zile şi nimic, n-ar fi mai jenant decât o, atmosferă încordată, cu tăceri apăsătoare, remarci înveninate sau feţe posomorâte. Pricepi ce-ţi spun?

— Da, Edward.

— Mama e la fel de pătrunzătoare ca un ac când e vorba de relaţiile dintre oameni. Nu vreau să-ţi arunce priviri scrutătoare sau piezişe ori să-mi pună mie întrebări incomode. Deci, nu vei afişa o mutră jeluitoare, nu-i aşa, imitând-o pe Doamna din Shalott?

— Nu, Edward.

— Bravo, eşti o fată bună.

Judith nu-i replică, fiindcă nu-i venea nimic în minte, pur şi simplu stătea acolo copleşită de simţăminte învălmăşite. Uşurarea era cea mai puternică. Alinarea că Edward n-o va ignora şi n-o va dispreţui tot restul vieţii; că totuşi voia să-i vorbească, să rămână prieteni. Şi că n-o socotea vreo „şicanatoare de coconaşi", izmenită şi prefăcută. (Judith aflase această expresie sofisticată de la Heather Warren care, la rându-i, o auzise de la fratele ei, Paddy. Paddy avea o prietenă de care era îndrăgostit nebuneşte, dar cu care, în ciuda părului ei vopsit, a fustelor scurte şi a manierelor libertine, nu ajunsese nicăieri. „Este o afurisită de şicanatoare de coconaşi" îi spusese el surorii sale în cele din urmă şi îşi dezlănţuise temperamentul năvalnic. Cu prima ocazie, Heather îi dezvălui această informaţie fascinantă şi lui Judith, dându-i limpede de înţeles că un asemenea comportament nu conta nici cât o ceapă degerată pentru bărbaţi.)

Deci, uşurare! Dar, de asemenea, se pomeni profund impresionată de bunul lui simţ, mai ales de preocuparea faţă de mama sa şi de invitaţii la sărbătorirea Crăciunului; însă, cu siguranţă, el se gândise şi la ea măcar puţin.

— Desigur, ai perfectă dreptate, spuse Judith.

— Prin urmare, zâmbi el, devotament pentru familie?

— Nu-i familia mea.

— E ca şi cum ar fi...

Ceea ce-i umplu inima de dragoste pentru el. Îl cuprinse în braţe, strângându-l aproape, şi-i sărută obrazul neted. Edward mirosea proaspăt a lămâie. Coşmarul cu Billy Fawcett se risipi din nou, alungat de Edward şi de lumina strălucitoare a dimineţii, iar iubirea era iarăşi acolo unde-şi avea locul. Judith se propti în perne.

— Ai luat micul dejun?

— Nu încă. Mi s-a părut mai important să limpezim întâi lucrurile.

— Sunt lihnită, îi spuse Judith şi descoperi, spre surprinderea ei, că era adevărat.

— Vorbeşti ca Athena. Edward se ridică în picioare. Eu am să cobor. Cât timp îţi trebuie să vii şi tu?

— Zece minute.

— O să te aştept.

1939

Conform tradiţiei, serbarea şcolară de sfârşit de an se desfăşura la St. Ursula cu toată ceremonia, în ultima săptămână de iulie şi-n cea din urmă zi a trimestrului de vară. Era un prilej de solemnă festivitate, respectând un şablon consfinţit de vreme: adunarea părinţilor şi a elevelor în marea sală de întruniri, rugăciunea, o cuvântare sau două, împărţirea premiilor, intonarea imnului şcolii, binecuvântarea dată de episcop, apoi ritualul ceaiului de după-amiază, servit fie în sala de mese, fie în grădină, potrivit cu blândeţea anotimpului. După care toată lumea evada acasă pentru vacanţa de vară.

Formularea în scris a invitaţiilor la această sărbătoare anuală era, de asemenea, neschimbată:

„Guvernatorii pensionului St. Ursula şi domnişoara Muriel Catto (licenţiată în litere la Cambridge) ... Serbarea şcolară de sfârşit de an... Marea sală de întruniri la ora două după-amiază... Vă rugăm să fiţi prezenţi la 1,45... RSVP[64] la secretariatul şcolii...” O invitaţie frumoasă, cu margini aurii, gravată în cupru. Semănând puţin, gândeau unii părinţi, cu un ordin regal. Pătrunşi de simţul datoriei, toţi se prezentară supuşi la ora cuvenită. Sala impresionantă, lambrisată în lemn de stejar, se umplu până la refuz întrucât toată lumea răspunse solicitării şi, deşi ferestrele fuseseră deschise pe toate laturile, înăuntru era o căldură înăbuşitoare. Afară, înflorea o zi perfectă de vară, nici un nor nu întuneca seninul cerului. În mod obişnuit, marea sală de ceremonii era un loc auster, răcoros şi expus curenţilor de aer ca o biserică neîncălzită, singurele ornamente fiind un vitraliu ce evoca martiriul Sfântului Sebastian, câteva pergamente cu peceţi şi un scut sau două. Dar astăzi, imensa încăpere era împodobită cu flori şi verdeaţă, plante în ghivece aduse din seră, şi

---

64 RSVP - abreviere din franceză - "Repondez s'il vous plait" – „'Confirmaţi participarea la”

parfumul acestora plutea greu, aproape copleşitor, în aerul cald.

La capătul dinspre nord al sălii, se înălţa un podium flancat de două şiruri de trepte din lemn. Aici era locul unde domnişoara Catto ţinea rugăciunile de dimineaţă de la un înalt pupitru de citit sau împărţea instrucţiunile zilnice, admonestările şi, în general, observaţiile privind bunul mers al şcolii. Astăzi însă, podiumul era înconjurat de un câmp de muşcate creţe în vase din lut şi înţesat de şiruri de jilţuri pregătite pentru festivitate. Mulţimea adunată ciopor aştepta sosirea ilustrului grup – episcopul, preşedintele Consiliului Guvernatorilor, şeful puterii judecătoreşti a comitatului, Lady Beazeley (care fusese desemnată să înmâneze premiile) şi domnişoara Catto.

Două treimi din adunare se compuneau din părinţi şi rude, toţi gătiţi la patru ace. Mamele etalau în mod ostentativ pălării înflorate din mătase şi sandale cu tocuri înalte. Taţii purtau mai ales costume de culori închise, cu excepţia câtorva înveşmântaţi în uniformă militară. Odraslele mai mici erau împopoţonate în rochiţe lejere cu volane, funde în păr, iar băieţeii garnisiţi în straie de marinar, cu gulere mari, albe, lăsate pe spate, şi pantofi din piele bine lustruiţi. Protestele lor se auzeau clar în timp ce scânceau jalnic, văicărindu-se de căldură şi plictiseală.

Edgar şi Diana Carey-Lewis se îmbulziseră în acest puhoi de lume, ca şi domnul Baines, avocatul, şi soţia lui. Copiii Baines nu erau prezenţi. Din prudenţă, fuseseră lăsaţi acasă cu bona lor. Restul auditoriului, în partea anterioară a sălii, era înţesat de fete; cele mai mici şedeau pe bănci, cele mai mari în spatele acestora. Toate purtau costumaţia regulamentară de gală: fuste plisate, bluze crem din mătase indiană şi ciorapi negri. Numai elevelor foarte mici li se îngăduise să apară în şosete albe, răcoroase. La capătul fiecărui şir de şcolăriţe stătea câte o profesoară gătită în veşminte negre, potrivit uzanţelor formale. Dar, astăzi, chiar şi aceste straie arhaice păreau destul de fermecătoare fiindcă fiecare institutoare îşi pusese tradiţionala tocă academică, iar sub faldurile togii aranjate cu grijă se iveau căptuşeli de

mătase, roşu-rubiniu, verde-smarald sau albastru-safir. Stând pe ultimul şir, Judith îşi trase mâneca bluzei să se uite la ceas. Două fără două minute. Din clipă în clipă, oficialităţile aveau să apară, chemate din biroul domnişoarei Catto de către responsabila cu disciplina pe şcoală, Freda Roberts. Judith era monitoare, dar nu fusese numită şefă peste eleve. Amintindu-şi de fioroasa Deirdre Ledingham, se simţea infinit de recunoscătoare pentru această adevărată clemenţă. În spatele ei, un băieţel se foia vădit incomodat.

— Vreau să beau ceva, rosti el pe un ton tânguitor şi fu imediat redus la tăcere.

Judith îl compătimea sincer. Festivităţile şcolare de împărţire a premiilor erau întotdeauna o grea corvoadă şi chiar ei i se păreau oarecum insuportabile, deşi avea optsprezece ani şi ştia că, terminând şcoala, aceasta era ultima serbare la care mai asista vreodată. Rochiile din ţesătură indiană erau grele şi înăbuşitoare, şi Judith simţea şiroaiele de năduşeală prelingându-i-se la subsuori şi la încheieturile genunchilor. Spre a-şi abate gândurile de la propriu-i disconfort, începu să înşire în minte o listă a evenimentelor îmbucurătoare care se succedaseră sau aveau să se întâmple. Cel mai important dintre ele era, după cum socotea, că va lua examenele de la sfârşitul studiilor secundare şi va obţine, cu un dram de noroc, certificatul de absolvire. Rezultatele aveau să fie anunţate abia mai târziu, dar domnişoara Catto era încrezătoare şi se pornise deja să facă aranjamente pentru plecarea lui Judith la Oxford.

Însă chiar dacă totul se rezolva, intrarea la universitate nu va urma decât peste un an, fiindcă lui Judith i se reţinuse un bilet de călătorie pe un vapor de pasageri cu destinaţia Singapore, unde urma să-şi petreacă zece luni cel puţin, reunindu-se cu familia. „Fiecare lucru la momentul potrivit”, îşi spusese ea cu mulţi ani înainte, pe când se sprijinea de balustrada de pe faleza din Penzance, privind cum marea cenuşie spăla plaja presărată cu pietricele. „Termină şcoala, treci examenele şi apoi întoarce-te în Orientul îndepărtat, alături de mami, tati şi Jess” ...Jess avea acum opt ani. Judith de-abia aştepta să-i revadă pe toţi.

Dar viitorul imediat îi pregătea şi alte lucruri bune: sfârşitul anilor de şcoală, libertate şi vacanţa de vară. Şi în această privinţă, planurile fuseseră întocmite: două săptămâni în august petrecute în Porthkerris cu Heather Warren şi cu părinţii ei, iar mai târziu, poate, o vizită la mătuşa Biddy. Data acesteia nu fusese încă fixată. „Sună-mă şi anunţă-mă când vrei să vii”, îi scrisese Biddy într-un răvaş. „Este o invitaţie deschisă, deci te las pe tine să stabileşti perioada”.

Altminteri, Nancherrow. Ceea ce însemna Edward!

Judith stătea în sala sufocantă de întruniri şi fiinţa îi vibra de exaltare. Întâmplările de la Crăciun, avansurile lui Edward, în dosul draperiilor din camera de biliard şi ratate prin respingerea ei copilărească, „repararea” situaţiei jenante, precumpăniseră decisiv asupra relaţiilor dintre ei, Judith deschizându-şi tot mai larg inima şi îndrăgostindu-se cu patimă. Nu-şi închipuia cum un bărbat, atrăgător şi seducător, putea fi, totodată atât de înţelegător şi răbdător. Datorită lui, incidentul inofensiv, care ar fi putut provoca încurcături pline de neprevăzut, trecuse neobservat, precum alunecă apa la vale pe sub un pod. Gratitudinea şi admiraţia se împleteau cu iubirea. Afinitatea... (Judith căutase cuvântul în dicţionar. „Apropiere, potrivire între oameni datorită unor asemănări”, se explica termenul acolo. „Înrudire de idei, de caractere”) ... era şi mai puternică. De asemenea, despărţirea jucase şi ea un rol hotărâtor, întocmai ca o boare de vânt ce suflă într-o mică lumânare, separarea îndelungată făcuse ca flacăra să devină mai strălucitoare şi să ardă ca o limbă de foc. Judith nu-l văzuse pe Edward din ianuarie. El îşi petrecuse vacanţa de Paşti la o fermă din Colorado, invitat de un coleg din studenţie, un american ager care câştigase o bursă la Cambridge. Cei doi tineri navigaseră la bordul vasului „Queen Mary” de la Southampton la New York şi apoi călătoriseră cu trenul până la Denver. Întreg voiajul i se păruse plin de aventuri ca în cărţile citite odinioară, şi, deşi nu obişnuia să corespondeze, îi trimisese lui Judith câteva rânduri pe ilustrate colorate viu, cu peisaje din Munţii Stâncoşi şi cu piei-roşii vânzând coşuri împletite. Judith păstra cu sfinţenie aceste suveniruri de preţ între foile jurnalului,

alături de o fotografie sustrasă din albumul lui Loveday. Chiar dacă Loveday observase dispariţia acesteia, nu spusese nimic. Iar acum, Edward se afla în sudul Franţei, venit acolo direct de la Cambridge, împreună cu un grup de prieteni, să stea în vila mătuşii unuia dintre ei.

Când Diana le istorisise fetelor despre această ultimă poznă, se chinuia să surâdă, dar zâmbetu-i era jalnic şi clătina din cap a uimire, deşi clar încântată de popularitatea de care se bucura îndrăgitul ei fiu. „Este extraordinar, Edward cade totdeauna în picioare! Nu numai că îşi face doar prieteni bogaţi, dar toţi par să aibă case în cele mai exotice locuri. Şi, mai mult, îl invită la ei. Ceea ce este plăcut pentru Edward, dar puţin cam trist pentru noi ceilalţi. Nu contează. Să sperăm că la vară o să vină acasă". Judith nu se sinchisea. Ardoarea şi nerăbdarea de a-l revedea pe Edward erau parte a bucuriei resimţite.

Celălalt lucru grozav de emoţionant care i se întâmplase era că domnul Baines declarase că Judith îşi poate cumpăra un mic automobil. Petrecându-şi vacanţa de Paşti fără Edward, ea învăţase să conducă şi trecuse testul, neaşteptat, de la prima încercare. Dar era cam dificil să găsească la Nancherrow vreo maşină disponibilă. Bentley-ul Dianei şi Daimlerul colonelului ieşeau din discuţie, fiind amândouă atât de mari şi de greoaie, încât Judith se temea să nu le lovească bara de protecţie. Iar mijlocul de transport al familiei era demodatul vagon militar, atât de imens încât îi lăsa impresia că ar conduce un autobuz.

Judith îi explicase astfel situaţia domnului Baines: „Dacă vreau să merg la târguieli, în Penzance, trebuie să aştept ca să mă ia cineva cu maşina şi adesea este un serios inconvenient". Domnul Baines se arătase deosebit de înţelegător. „Da, îmi dau seama", spusese el, chibzuind asupra problemei. În cele din urmă, ajunse la o hotărâre. „Ştii, Judith, cred c-ar trebui să ai o maşină proprie. Ai împlinit optsprezece ani, deci eşti perfect responsabilă. Şi, desigur, s-ar cuveni să te poţi mişca încoace şi încolo după cum pofteşti, fără a fi o povară pe capul familiei Carey-Lewis".

„Adevărat?" Judith nu-şi putea crede urechilor. „O maşină a

mea, proprie?”

„Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?”

„Oh, mai mult. Decât orice pe lume, dar nu mi-am închipuit vreodată că o să-mi sugeraţi asta. Şi dacă îmi îngăduiţi să mi-o cumpăr, o voi îngriji, o voi spăla şi-i voi pune benzină. Şi-o voi folosi. Mă simţeam atât de frustrată când mami nu voia să conducă Austin-ul, fiindcă era înspăimântată. Existau aşa de multe lucruri minunate unde ne-am fi putut plimba, aşa de multe lucruri încântătoare de văzut, ca de pildă grădini sau plaje tăinuite. Dar nu reuşeam niciodată”.

„Şi-o vei face întocmai?”

„Nu neapărat. Dar e nemaipomenit să ştiu că pot, dacă vreau. Şi mai e ceva care mă frământă de mult. E vorba de Phyllis, care lucra la noi când stăteam la Riverview. A avut o altă slujbă în Porthkerris, apoi s-a măritat cu prietenul ei şi acum locuiesc la Pendeen. El este miner şi compania minieră le-a dat o căsuţă sărăcăcioasă. Au deja un copil şi mi-ar plăcea mult să merg s-o văd. Dacă aş avea o maşină, ar fi foarte simplu”.

„Phyllis! Da, a răspuns la uşă când am venit în vizită la mama ta. Zâmbea totdeauna”.

„Este o scumpă. Una dintre cele mai bune prietene. Am ţinut legătura, ne-am scris cărţi poştale, dar nu ne-am mai văzut de când ne-am luat adio în urmă cu patru ani. Chiar şi când stăteam în Porthkerris n-a fost posibil, fiindcă nu era decât un autobuz pe săptămână, iar distanţa mi se părea prea mare ca să merg cu bicicleta”.

„E ridicol, nu-i aşa? spuse domnul Baines cu oarecare compasiune. Trăim într-o ţară mică şi totuşi suntem izolaţi unii de alţii, aidoma creaturilor de pe lună” Domnul Baines îi surâse. „O maşină a ta şi astfel totala independenţă mi se pare o necesitate şi nu un lux. Dar nu conta imediat pe asta. Mai întâi, termină-ţi şcoala, ia-ţi certificatul de absolvire şi vom cântări problema. Am să discut şi cu căpitanul Somerville”.

Şi astfel fusese temporizată chestiunea. Dar Judith era plină de speranţă, fiindcă, la sfârşitul zilei, nu-şi putea imagina că unchiul Bob va spune nu.

Lui Judith îi trecu prin gând că dacă i-ar surâde oleacă norocul, şi-ar putea cumpăra maşina înainte de a se duce să stea la familia Warren şi deci s-ar deplasa singură la Porthkerris. De asemenea, şi lui Loveday i se oferise ospitalitate în veselul cămin de deasupra băcăniei, dar ea nu se obligase să accepte, întrucât avea un nou ponei de dresat şi diferite întreceri atletice şi curse la care plănuise să participe şi eventual să le câştige. Totuşi, dacă i se arunca momeala unei maşini noi cu care să călătorească, exista posibilitatea ca Loveday să se hotărască să vină măcar pentru câteva zile. Gândul că ele singure vor goni de-a curmezişul ţinutului într-un mic automobil sport, de două locuri, cu valizele îngrămădite în portbagaj, era atât de ameţitor încât ar fi dorit să i-l împărtăşească numaidecât lui Loveday, numai că ea se afla cu două şiruri mai în faţă şi, prin urmare, trebuia să aştepte.

La şaptesprezece ani, Loveday părăsea pensionul St. Ursula. Nu fusese numită monitoare, şi, din punct de vedere academic, nu reuşise decât să treacă examenul de absolvire a studiilor secundare, fără a fi recomandată pentru universitate. Dar le dăduse limpede de înţeles părinţilor săi îndureraţi că, în lipsa lui Judith, nu vor mai suporta şederea la St. Ursula.

„Dar, scumpo, ce-o să ne facem cu tine?” întrebase Diana vădit încurcată.

„O să rămân acasă”.

„Pur şi simplu, nu se poate să trândăveşti aici. Te vei veşteji ca o legumă”.

„Aş putea pleca în Elveţia, cum a făcut Athena”.

„Dar ai spus totdeauna să nu te mai trimitem departe de casă”.

„E altceva în Elveţia”.

„Socot c-ar fi posibil. Deşi Athena nu s-a ales cu mare lucru. A învăţat doar să schieze şi s-a amorezat de instructorul ei”.

„De-aia vreau să merg”.

Diana se prăpădi de râs, îşi îmbrăţişă cea mai mică odraslă şi-i răspunse că se va mai gândi.

* **

Ora două fix. Se iscă, deodată, puţină larmă în spatele sălii şi întreaga asistenţă se ridică în picioare, răsuflând uşurată de parcă primise o binefacere. În sfârşit, începea festivitatea. Părea, gândi Judith, că participă la o nuntă, cu marea de flori aşternute în jur şi cu toată lumea în straie de gală, mamele făcându-şi vânt cu broşurică de imnuri, iar o gingaşă mireasă fiind pe punctul de a se ivi la braţul tatălui ei. Atât de puternică era această iluzie încât pe când episcopul păşea în fruntea micului alai, Judith se şi aştepta ca vreo orgă să intoneze o tocată sau altă compoziţie muzicală.

Desigur, nu exista nicio mireasă. Oficialităţile îşi ocupară locurile pe podium. Episcopul făcu câţiva paşi înainte şi rosti o scurtă rugăciune. Toată lumea şedea în picioare. Ceremonia continuă cu luările de cuvânt. (Preşedintele Consiliului Guvernatorilor perora la nesfârşit cu glas monoton, în schimb domnişoara Catto fu energică şi concisă, chiar amuzantă, descreţind frunţile şi iscând câteva hohote de râs, binevenite şi spontane.)

Împărţirea premiilor. Judith se gândi că ar putea primi Premiul de excelenţă la literatura engleză, ceea ce se şi întâmplă, apoi urcă din nou pe podium pentru a i se înmâna şi Premiul de excelenţă la istorie; o adevărată recompensă, întrucât nu se aşteptase nici pe departe. În cele din urmă, avea să fie anunţată distincţia onorifică pentru merite deosebite, mult râvnita Cupă Carnhayl.

Acum, Judith îşi înăbuşi cu greu un căscat. Ştia perfect de bine cine va obţine Cupa Carnhayl. Freda Roberts, care îşi petrecuse zilele secătuindu-şi tot repertoriul de ochi dulci şi de slugărnicii smerite, linguşind pe fiecare profesor în parte. Cupa Carnhayl, explică domnişoara Catto cu vocea-i răspicată, era acordată în fiecare an acelei eleve care, aprobată prin vot de întregul corp didactic, contribuise în cea mai mare măsură la procesul de instrucţie. Şi nu numai din punctul de vedere al rezultatelor la învăţătură, ci mai ales din perspectiva celor trei C esenţiali: capacitate, caracter şi

competenţă. „Iar câştigătoarea din acest an este... Judith Dunbar”.

Judith rămase gură-cască, privind nedumerită şi buimacă. O fată o înghionti în coaste şi-i spuse: „Du-te, proasto!” Se urni anevoie pentru a treia oară şi, simţind că i se înmoaie genunchii, îşi croi drum să-şi culeagă prestigiosul trofeu. Picioarele îi şontâcăiau în mers şi se poticni când urcă treptele, aproape gata-gata să se împiedice şi să cadă.

— Bravo, felicitări, îi spuse Lady Beazeley, zâmbindu-i radioasă şi Judith luă cupa, făcu o reverenţă şi se înapoie la locul ei într-un ropot de aplauze, simţind că obrajii îi erau împurpuraţi şi-i ardeau ca focul.

În sfârşit, imnul şcolii. Profesoara de muzică atinse o coardă a pianului pentru a da tonul, toată lumea se ridică în picioare şi opt sute de glasuri se înălţară la unison:

„Acelui care-i brav şi cu voinţă
Să sfarme-n luptă orice metereze.
Uraţi-i, dragi prieteni, cu credinţă
Magistru! în victorii să-şi urmeze”.

Forţa muzicii exercitase totdeauna o înrâurire adâncă asupra lui Judith, prilejuindu-i stări sufleteşti de tristeţe sau de bucurie. Acum, încheiase o perioadă din viaţă şi ştia că ori de câte ori va mai asculta cuvintele înălţătoare ale poemului compus de John Bunyan îşi va reaminti fiecare amănunt al acestui moment: după-amiaza fierbinte de vară, mireasma florilor, vibrarea vocilor. Era greu să-şi dea seama dacă se simţea tristă sau fericită.

„De când Tu, Doamne, pe pământ
Pogori asupra noastră duhu-Ți sfânt.
Cunosc că prin sfârşitul meu obştesc
Eu viaţă veşnică în ceruri moştenesc”.

Fericire! Era fericită. Cu vitalitatea tinereţii, spiritul ei tindea spre culmi. Şi cântând, un alt gând senin îi străfulgeră prin minte. Odată cu primirea Cupei Carnhayl, era stăpână pe

situaţie şi îndreptăţită să intre în posesia unei maşini, înainte ca ea şi Loveday să pornească la drum spre Porthkerris. Vor merge împreună. Două prietene, absolvente de şcoală, deja adulte în toată firea.

„Şi-apoi himere făr' de umbră vor pieri
Și nu mă tem de-a lumii vorbă cu venin
Căci voi trudi din noapte până-n zi
Să fiu cum mi-am dorit, un pelerin".

* * *

Serbarea de sfârşit de an se isprăvise, mulţimea plecase, şcoala şi dormitoarele erau pustii. Numai Judith rămăsese în urmă. Şedea pe pat şi-şi aranja lucrurile în sacoşă, trăgând de timp până la ora şase, când avea întâlnire în biroul directoarei, ca să-şi ia rămas bun de la domnişoara Catto. Geamantanele şi cufărul ei uzat erau deja în drum spre conacul familiei Carey-Lewis, burduşite în Daimlerul colonelului. Mai târziu, după ce domnişoara Catto sfârşea ce voia să-i spună, domnul Baines se oferise de bunăvoie să vină şi s-o conducă la Nancherrow. Răstimpul petrecut împreună cu el în maşină, pe când vor rula pe şosele, va fi un prilej minunat să exercite presiuni în vederea cumpărării automobilului sport.

Terminând cu pusul flecuşteţelor în sacul de mână, Judith traversă dormitorul şi se duse să privească pe fereastra deschisă. Văzu pajiştile aride povârnindu-se până spre terenurile de tenis şi încurcatele tufărişuri din preajmă. Toate urmele petrecerii din grădină fuseseră îndepărtate, iar umbrele amurgului începeau să se întindă peste iarba bătătorită. Se gândi la după-amiaza când zărise aceste locuri pentru prima oară; ziua când venise cu mama să dea târcoale în taină. În retrospectivă, cei patru ani scurşi de atunci trecuseră mai repede decât îşi imaginase Judith vreodată şi, totuşi, într-un anume chip, acea amiază de demult i se părea aşa de îndepărtată de parcă trăise o viaţă întreagă.

Şase fără cinci minute. Era timpul să plece. Recuperându-şi sacoşa, părăsi dormitorul pustiu şi coborî la parter. Marea scară i se părea dezolantă şi totul în jur încremenise într-o stranie linişte. Nici murmur de glasuri, nici dangăt de clopot, nici triluri de gamă din sala de muzică, pe când fetele repetau în cor. Ciocăni în uşa biroului, iar domnişoara Catto îi strigă: „Intră” şi Judith îşi găsi directoarea nu la masa de lucru, ci instalată comod în fotoliul îndreptat spre fereastră şi odihnindu-şi picioarele pe un taburet. Citise „The Times”, dar, când apăru Judith îl împături şi-l lăsă pe podea.

— Judith! Vino! N-am de gând să sar în picioare fiindcă sunt istovită. Domnişoara Catto îşi lepădase pe birou toga şi toca şi acum înfăţişarea ei era destul de diferită fără acele însemne de ceremonie. Judith putu să-i admire rochia de mătase, îi observă gambele bine proporţionate, acoperite de ciorapi fini. Pantofii comozi din marochin bleumarin aveau tocuri joase şi catarame de argint şi, relaxându-se după o zi extenuantă, domnişoara Catto arăta pe cât de feminină pe atât de atrăgătoare, iar lui Judith îi trecu prin minte că era într-adevăr mare păcat că domnul Baines avea soţie şi familie.

— Nu mă mir că sunteţi obosită. N-aţi avut o clipă de răgaz toată ziua.

Între jilţuri se afla o măsuţă pe care fuseseră aşezate o tavă de argint, o sticlă de vin de Xeres şi trei păhărele. Judith se încruntă când le zări. În această încăpere sobră nu simţise niciodată măcar o uşoară aburealăde băutură. Domnişoara Catto îi sesiză surprinderea şi-i zâmbi.

— Cele trei pahare sunt pentru noi două şi pentru domnul Baines, când se va ivi. Dar n-o să-l aşteptăm. Draga mea, te rog toarnă tu şi apoi ia loc.

— N-am băut niciodată vin de Xeres.

— Ei bine, ăsta-i momentul potrivit să-l guşti. Şi cred că amândurora ne va face bine. Aşa că Judith turnă. În pahare, apoi se înfundă în pernele celui de-al doilea fotoliu. Domnişoara Catto închină în cinstea ei.

— Pentru tine şi viitorul tău, Judith.

— Vă mulţumesc.

— Şi înainte să uit, felicitări pentru câştigarea Cupei Carnhayl. Şi reţine, a fost un scrutin aproape în unanimitate, deci absolut nimic de-a face cu mine.

— Alegerea m-a luat pe neaşteptate... Credeam că Freda Roberts o va obţine. Şi era cât pe ce să cad pe treptele alea nenorocite...

— Păi, nu te-ai prăbuşit şi asta-i tot ce contează. Acum, care ţi-e programul în vacanţă?...

Vinul de Xeres era bun. O căldură plăcută i se răspândea prin trup şi Judith se simţea destinsă şi în largul său. Îşi încolăci picioarele, ceea ce n-ar fi cutezat înainte, şi-i spuse domnişoarei Catto planurile:

— La început, plec la Nancherrow, apoi doamna Warren m-a invitat la Porthkerris pentru două săptămâni.

— Ah, la prietena ta Heather! O să-ţi placă acolo. Domnişoara Catto nu uita niciodată numele unei persoane.

— Da, au chemat-o şi pe Loveday, dar ea nu se poate hotărî dacă să vină sau nu.

— Tipic pentru Loveday! Domnişoara Catto râse. Poate-i intimidată?

— Nu, nicidecum. Este vorba despre noul ei ponei. De altfel, a mai fost şi înainte împreună cu mine la Porthkerris. O dată am stat o zi, iar a doua oară, o săptămână întreagă.

— Şi s-a distrat bine Loveday?

— Nemaipomenit. Am rămas oarecum surprinsă.

— Trei într-o prietenie nu reprezintă câteodată un număr prea bun.

— Ştiu, dar Loveday şi Heather s-au înţeles repede şi uşor, iar domnul şi doamna Warren o consideră pe Loveday o fată cu personalitate. Şi fraţii lui Heather au tachinat-o şi au şicanat-o, însă ei i-a plăcut şi s-a comportat de minune.

— E bine pentru ea să mai iasă din atmosfera cam rarefiată de-acasă. Să vadă cum trăiesc alţi oameni şi să se acomodeze cu alt mod de viaţă.

— Sper că o să vină şi Loveday. Şi poate vom putea merge împreună cu maşina mea. V-a spus ceva domnul Baines în legătură cu asta?

— Parcă a făcut o aluzie.

— A fost ideea lui. Susţine că trebuie să fiu independentă şi poate dacă trec examenele de admitere la universitate... Judith ezită, nedorind să pară infatuată sau lăudăroasă. Dar acum, c-am câştigat Cupa Carnhayl?... înţelegând-o, domnişoara Catto izbucni în râs.

— Aşa cred şi eu! Realizează ce ţi-ai pus în gând, cât timp te sprijini pe fapte. Independenţă! Ce bucurie! Acum, mai spune-mi. Ce alte planuri ţi-ai mai făurit?

— Probabil voi merge să stau un timp la mătuşa Biddy. Unchiul Bob este pe mare şi Ned s-a înrolat pe nava Royal Oak, deci ea se bucură să-i ţină cineva companie. Ne-am gândit să ne ducem la Londra vreo două zile, ca să mă ajute să-mi cumpăr nişte haine pentru Singapore. Nu pot pleca acolo îmbrăcată prost.

— Bineînţeles că nu. Dar promite-mi un lucru. Nu te îndrăgosti cât timp eşti în Singapore, nu te căsători şi nu renunţa la Oxford. Ai toată viaţa înainte să iubeşti, să te măriţi, dar nu vei mai avea altă dată prilejul să intri la universitate.

— Domnişoară Catto, n-am intenţia să mă mărit mult timp de-acum încolo. Cu siguranţă nu înainte de-a împlini douăzeci şi cinci de ani.

— Bravo! Şi fereşte-te de idile la bordul vasului. Eu n-am avut niciodată una, dar am auzit că sunt fatale.

— N-am să uit.

Domnişoara Catto surâse blând.

— O să-ţi duc dorul, îi spuse ea lui Judith. Dar e viaţa ta şi-i timpul să-ţi continui drumul, să hotărăşti de una singură, să-ţi fixezi propriile norme şi reguli, în loc să ţi le stabilească alte persoane. Ţine minte doar, cel mai important lucru este să fii statornică faţă de tine însăţi. Dacă respecţi acest principiu, nu se poate să greşeşti.

— Aţi fost întotdeauna atât de bună...

— Scumpa mea copilă, ce absurditate! Pur şi simplu mi-am făcut datoria.

— Nu, mai mult decât atât. Şi întotdeauna m-am simţit stânjenită fiindcă nu v-am onorat invitaţia de-a sta la părinţii dumneavoastră în Oxford. Mi-ar fi plăcut mult să merg, să-i

cunosc, dar într-un fel...

Judith şovăi. Domnişoara Catto râse:

— Ţi-ai găsit o familie-surogat. Un aranjament cu mult mai potrivit şi mai mulţumitor. La urma urmei, o directoare nu poate decât îndruma într-o anumită direcţie. Simţământul de intimitate familială şi de aparenţă trebuie să fie insuflat de altcineva. Privindu-te acum, aş spune că doamna Carey-Lewis a făcut o treabă excelentă. Dar, în acelaşi timp, cred că-i timpul să te reîntorci la familia ta. Acum...

În acest punct, conversaţia le fu întreruptă de o bătaie viguroasă în uşă şi de apariţia domnului Baines.

— Nu deranjez?...

— Câtuşi de puţin, răspunse domnişoara Catto.

Domnul Baines îşi sprijini prieteneşte mâna pe umărul lui Judith.

— Şoferul domnişoarei s-a prezentat la datorie. Nu-i prea devreme, sper?

Domnişoara Catto surâdea binevoitor numai cu un colţ al gurii.

— Tocmai beam un pahar fortifiant cu vin de Xeres.

Luaţi loc şi staţi cu noi o clipă. Ceea ce domnul Baines şi făcu. Se instală comod, acceptă băutura, îşi aprinse o ţigară, părând mai în vervă decât oricând. Începură să discute. El o felicitase deja pe Judith, în timpul petrecerii din grădină, pentru câştigarea Cupei Carnhayl şi nu mai aduse vorba despre asta, dar se grăbi s-o laude pe domnişoara Catto pentru reuşita şi buna desfăşurare a festivităţii.

— În mod cert, am fost blagosloviţi cu o vreme însorită, sublinie domnişoara Catto. Aş dori ca vreun editor să publice discursurile anuale ale Preşedintelui Consiliului Guvernatorilor. Cine vrea să asculte despre putrezirea grinzilor din capelă? Sau despre epidemia de pojar din trimestrul al doilea?

Domnul Baines râse.

— E un soi de obligaţie. Când se ridică să vorbească la întrunirile Consiliului districtual, toată lumea începe să moţăie...

Dar, în cele din urmă, veni timpul să încheie discuţia.

Paharele cu vin de Xeres fură golite şi domnul Baines se uită la ceas.

— Cred că trebuie să plecăm.

Se sculară din fotolii.

— N-o să vă conduc, îi spuse domnişoara Catto lui Judith. Detest despărţirile. Dar te rog să ţinem legătura şi înştiinţează-mă din când în când ce faci.

— Desigur.

— Şi-ţi urez vacanţă plăcută.

— Şi eu dumneavoastră.

— La revedere, draga mea.

— La revedere, domnişoară Catto.

Îşi strânseră mâinile. Nu se sărutară. De fapt, nu se sărutaseră niciodată. Judith se întoarse şi ieşi din odaie, iar domnul Baines, care-o însoţea ca o umbră, închise uşa în urmă. Domnişoara Catto rămase singură. Stătu o clipă nemişcată, cufundată în gânduri; apoi culese de pe jos ziarul pe care-l aruncase când se ivise Judith. Ştirile erau din ce în ce mai grave pe zi ce trecea. Două mii de soldaţi nazişti dintr-un regiment de gardă, bănuiţi a fi înarmaţi, intraseră deja în Danzig. Mai devreme sau mai târziu, Hitler avea să invadeze Polonia, întocmai cum anexase Cehoslovacia şi Austria. Şi asta va însemna un război, iar o întreagă generaţie de tineri, a căror viaţă plină de promisiuni de-abia începea să înflorească, vor fi traumatizaţi şi jertfiţi în acest cumplit conflict.

Domnişoara Catto împături cu grijă ziarul şi-l puse pe birou. Era necesar, ştia prea bine, să-şi păstreze tăria morală şi dârzenia, dar în momente ca acestea, imediat după ce Judith plecase pentru totdeauna, tragedia imensei pierderi de vieţi pe care avea s-o cunoască omenirea îi sfâşia inima de durere.

Toga şi toca zăceau unde le aruncase. Acum, le adună, le mototoli şi le strânse la piept de parcă ar fi căutat alinare. Serbarea şcolară de împărţire a premiilor era o corvoadă care se repeta an de an şi care o extenua totdeauna; n-avea totuşi motive să se simtă atât de chinuită şi de îndurerată. Deodată, lacrimile îi izvorâră în ochi şi, pe când îi şiroiau încet pe obraji, îşi îngropă faţa în stofa aspră şi neagră, înăbuşindu-şi

furia împotriva războiului iminent; jelind tinerii, pe Judith, şi toate împrejurările favorabile care vor fi irosite pentru totdeauna.

August, o dimineaţă umedă de luni. O ploaie torenţială şi rece de vară răpăia îndârjit deasupra conacului Nancherrow. Plutind în voia vânturilor dinspre sud-est, nori cenuşii şi joşi întunecau stâncile şi marea, iar pomii încărcaţi de frunze se înclinau până la pământ şi şiroiau de apă. Tot mai deşi, stropii se scurgeau pe jgheaburi şi săptămânala spălare a rufelor fu amânată pentru altă zi. Nimeni nu se plângea. După un val de secetă, răcoarea dulceagă era bine venită. Ploaia cădea cu bulbuci mari şi florile, fructele şi zarzavaturile însetate absorbeau umezeala cu recunoştinţă, iar aerul era plin de mireasma incomparabilă a pământului jilav.

Loveday, urmată îndeaproape de Tigru, ieşi afară pe uşa de la bucătăria auxiliară, păşi în curte şi se opri o clipă să smârcăie de câteva ori, trăgând pe nas şi umplându-şi plămânii de aer proaspăt şi reconfortant. Purta cizme de cauciuc şi o veche manta de ploaie, trasă la repezeală peste şort şi peste puloverul dungat din bumbac, dar capul îi era descoperit şi, pe când porni în direcţia fermei Lidgey, picăturile îi umeziră părul, cârlionţându-i şi mai tare zulufii negri.

Apucă pe drumeagul care ducea spre grajduri, dar coti înainte de-a ajunge acolo, urmând poteca brăzdată de făgaşe care se deşira spre ţinuturile mlăştinoase. Aici, zidurile vechi de piatră, acoperite cu licheni, erau separate de cărare printr-un şanţ adânc, acum mustind de apă, unde creşteau arbuşti spinoşi de grozamă în desişuri cu vâlvătăi de flori galbene şi miros de migdală. De asemenea, erau puzderie de degetariţe purpurii, nalbe pestriţe şi caprifoi încâlciţi. Rocile de granit erau spuzite de pete catifelate de muşchi de culoarea şofranului. Dincolo de ziduri, se întindeau imaşurile unde păşteau vacile de lapte din rasa Guernsey ale domnului Mudge, iarba strălucitor de verde se unduia în legănarea vântului printre bolovani răzleţi, cu creste aidoma spinărilor

de balene, iar în văzduh pescăruşii se roteau şi ţipau, goniţi spre interiorul ţinutului de vitregia vremii.

Lui Loveday îi plăcea ploaia. Se obişnuise cu ea şi chiar o înviora. Tigru alerga înainte şi-l urma iuţindu-şi paşii pe măsura freneziei lui dezlănţuite. După un timp, se încălzi şi-şi descheie mantaua, lăsând-o să-i fâlfâie pe lângă trup ca o pereche de aripi inutile. Îşi continuă drumul pe poteca şerpuită spre culmea dealului. Lidgey se întindea în faţă, dar nu putea zări ferma din pricina pâclei de nori. Ceea ce nu conta fiindcă ştia că se afla acolo, după cum cunoştea totul la Nancherrow, gospodăriile ţărăneşti şi moşia, mai ceva ca propria-i palmă. Acrii de pământ ai tatălui reprezentau lumea ei şi, chiar cu ochii legaţi, ştia că poate găsi cu bine calea în orice colţ s-ar fi aflat. Până şi de-a lungul tunelului ţesut de revent, prin cariera de piatră sau peste stânci, până la golfuleţ.

În fine, ultimul meandru al potecii, şi ferma Lidgey se desenă vag în zare prin obscuritate; masivă şi teşită, cu acareturi, grajduri şi cocini de porci. Fereastra de la bucătăria doamnei Mudge lucea ca o candelă gălbuie şi deloc surprinzător, ţinând seama de întunecimea din jur, mai ales că bucătărioara cu pricina părea cufundată chiar şi în zilele însorite într-o beznă perpetuă. Loveday ajunse la poarta ogrăzii şi se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea. Tigru intrase deja înaintea ei, aşa că traversă şi ea curtea înnoroită, plină de bălegar fetid. În mijlocul bătăturii, aburea uşor o platformă de gunoi de grajd pus la fermentare ca să se facă numai bun de împrăştiat pe câmp. De jur-împrejurul grămezii, găinile maronii ale doamnei Mudge cârâiau şi scurmau cu ciocul, ciugulind grăunţe şi râme, iar în vârful mormanului, stătea băţos în gheare un cocoş bătând falnic din aripi şi cântând la cucuriguri de mama focului. Loveday îşi croi drum printre pietrele alunecoase de pavaj şi intră pe cea de-a doua poartă în grădina fermei. O potecuţă pietruită ducea spre uşa principală şi aici îşi scoase cizmele de cauciuc şi pătrunse înăuntru în ciorapi. Tavanul era jos şi micul vestibul slab luminat. O scară de lemn urca la etaj. Puse mâna pe clanţa uşii de la bucătărie, o apăsă şi fu asaltată de aromele

bucatelor gătite de doamna Mudge: ciorbă de legume şi pâine de casă.

— Doamnă Mudge?

Doamna Mudge se afla acolo, stând la chiuvetă şi curăţând cartofi, înconjurată ca totdeauna de un soi de haos. La un capăt al mesei, rulase coca pentru plăcinte, dar cum bucătăria era folosită şi ca salon, în celălalt capăt fuseseră îngrămădite ziare, eşantioane de seminţe, broşuri cu articole de fierărie, note de plată încă neachitate.

Cizme murdare se înşiruiau lângă sobă, şervete atârnau deasupra, rufărie de tot felul se zvânta pe o frânghie ridicată pe un scripete până sub tavan. Izmenele lungi ale domnului Mudge săreau în ochi dintre toate celelalte rufe. De asemenea, era acolo un dulap vopsit în albastru, ale cărui policioare gemeau nu numai de văsărie de porţelan desperecheată, ci şi de cărţi poştale încreţite, cutioare cu pastile împotriva viermilor intestinali, scrisori vechi, lese pentru câini, o seringă, un telefon demodat, un coş cu ouă pătate de noroi, aşteptând să fie spălate. Găinilor doamnei Mudge nu le păsa unde ouau şi locul lor preferat era în spatele cuştii câinelui ciobănesc.

Loveday nu prea băgă în seamă debandada. Bucătăria de la Lidgey arăta întotdeauna la fel, oarecum intimă şi tihnită, şi ei îi plăcea. Şi, de asemenea, doamna Mudge era dezarmant de neglijentă, stând acolo flancată de tigăi arse, mâncăruri din carne de pasăre, toate oalele şi cănile nespălate de dimineaţă. Se încinsese cu un şorţ şi se încălţase cu cizme de cauciuc pe care, de altfel, le purta tot timpul, fiindcă ieşea şi intra în casă neîncetat, aruncând firimituri găinilor, aducând surcele ori cărând coşuri cu rufe murdare în spălătorie, şi deci nu merita osteneala să şi le tot scoată. Podeaua scorojită şi carpetele uzate erau în permanenţă pătate şi soioase, dar jegul nu ieşea prea mult la iveală, iar domnul Mudge şi Walter, bine hrăniţi şi îngrijiţi cum erau, n-aveau motive să se plângă şi să-şi bată capul cu asemenea chestiuni banale. (Totuşi, Loveday ştia, căşăria de care răspundea doar doamna Mudge, era imaculată, curăţată şi dezinfectată conform regulilor de igienă. Ceea ce era,

desigur, bine, având în vedere numărul mare de oameni care consumau laptele, untul şi smântână de aici.)

Doamna Mudge întoarse capul, ţinând într-o mână un cartof şi în cealaltă briceagu-i fatal, un cuţitaş vechi şi ascuţit pe tocilă.

— Loveday! Ca totdeauna, părea încântată. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât o pauză neaşteptată. Un bun pretext de a pune ibricul cu ceai pe foc şi de a se întinde la bârfă. Păi, ce surpriză plăcută!

Doamna Mudge era ştirbă. Desigur, avea proteză dentară, dar o purta numai la ocazii speciale ca de pildă la praznicele bisericeşti, când se căznea să molfăie picromigdalele bine glazurate. Aşa, fără dinţi, arăta cu mult mai bătrână, dar, în realitate, era încă destul de tânără, de-abia împlinise patruzeci de ani. Părul îi şedea drept şi lins, iar pe cap avea o bonetă cafenie pe care o purta cu tot atâta consecvenţă şi din aceleaşi motive ca şi cizmele de cauciuc.

— Te-ai trezit demult, nu-i aşa, pe vremea asta urâtă?

— Am venit cu Tigru. Vă supăraţi dacă intră şi el? Ceea ce era o întrebare de-a dreptul prostească, fiindcă Tigru se afla deja înăuntru, ud leoarcă şi adulmecând găleata cu resturi pentru porci. Doamna Mudge îl sudui prieteneşte şi-l alungă cu piciorul, aşa că el se retrase pe zdreanţa din faţa sobei şi începu a se curăţa, lingându-şi tacticos blana împroşcată de noroi.

Loveday îşi lepădă pelerina de ploaie, o azvârli pe un scaun, apoi întinse mâna, rupse o bucăţică de cocă crudă şi o mestecă. Doamna Mudge râse pe înfundate.

— N-am mai văzut altă fetişcană căreia să-i placă aluatul crud.

— E delicios.

— Vrei o ceaşcă de ceai, nu?

Loveday înclină aprobator din cap, nu fiindcă ar fi dorit neapărat, dar băutul ceaiului cu doamna Mudge devenise aproape o tradiţie.

— Unde-i Walter?

— Pe câmp, cu taică-su. Doamna Mudge abandonă curăţatul cartofilor, umplu ibricul cu apă şi-l puse la fiert.

Voiai să-l vezi, nu-i aşa?

— Păi, nu era la grajduri de dimineaţă şi, până să ajung eu acolo, el deja scosese caii.

— S-a dus la staul de cu zori, pentru că tătâne-su voia să-i ajute să cârpească unul dintre ziduri. Două vaci au scăpat aseară pe drum, bestii afurisite. De ce-l cauţi pe Walter?

— Doar ca să-i spun ceva. Dar poţi dumneata să-i transmiţi mesajul. Plec mâine la Porthkerris pentru o săptămână, aşa că el trebuie să se îngrijească de cai. Însă-i destul fân şi ieri seară am curăţat padocurile.

— O să-i spun. Am să-l bat la cap ca să fiu sigură că nu uită. Doamna Mudge luă de pe etajeră cutia cu ceai, împodobită cu însemnele regalităţii, şi apoi ibricul maroniu de pe sobă. De ce pleci la Porthkerris?

— Am să stau la familia Warren cu Judith. M-au invitat şi pe mine. Judith rămâne acolo două săptămâni şi eram gata-gata să refuz, dar m-am gândit c-ar putea fi distractiv. Însă sunt puţin întristată că-mi părăsesc noul ponei, dar tati a spus c-ar trebui să mă duc. În plus, n-o să vă vină a crede, doamnă Mudge, eu şi Judith vom merge singure cu maşina. Judith a plecat de dimineaţă cu domnul Baines avocatul, să-şi cumpere un automobil sport. Şi are doar optsprezece ani. Nu credeţi că-i o fată norocoasă? Şi încă unul nou-nouţ, nu la mâna a doua.

Zăngănind ceştile şi farfurioarele, doamna Mudge se opri la această veste cu gura căscată.

— O maşină a ei! De neînchipuit, nu-i aşa? Şi să porniţi la drum, două domnişoare, de capul vostru! Sper numai să n-aveţi un accident şi să nu muriţi cu zile. După ce pregăti ceaiul, doamna Mudge luă dintr-o oală de pământ o jimblă cu şofran din care tăie felii groase cât degetul. Familia Warren? E vorba de Jan Warren, băcanul?

— Exact. Are o fiică pe care o cheamă Heather. Este prietena lui Judith de când erau la şcoala din Porthkerris. Heather are şi doi fraţi chipeşi, pe nume Paddy şi Joe.

Doamna scoase un ţipăt de bucurie.

— Oh... deci de-asta te duci!

— Of, doamnă Mudge, nu-i adevărat. Asta-i o prostie!

— Bineînţeles, nu-i cunosc prea bine, dar Warrenii sunt veri îndepărtaţi de-ai mei. Daisy Warren era verişoara mătuşii mele Flo. Mătuşa Flo s-a măritat cu unchiul Bert. Familie numeroasă, Warrenii ăştia. Iar Jan Warren era în tinereţe un crai sălbatic ca un ţap de munte, nici unul dintre noi nu credea că o să se aşeze la casa lui.

— Este încă groaznic de sâcâitor.

Doamna Mudge turnă ceaiul, trase un scaun şi se puse temeinic pe trăncăneală.

— Ce se mai petrece pe la conac? E arhiplin pe-acolo, nu-i aşa?

— Dimpotrivă. Suntem numai tati, Judith şi cu mine. Athena este încă la Londra, Edward se distrează grozav în sudul Franţei şi, ca de obicei, nu ştim când se întoarce acasă.

— Dar mama ta?

— A plecat ieri la Londra. S-a urcat în Bentley şi l-a luat şi pe Pekoe cu ea. Loveday îşi crispă faţa.

— S-a dus la Londra? Doamna Mudge părea uluită din cale-afară. Acum, când aţi venit toţi acasă, în mijlocul vacanţei? Într-adevăr, Diana Carey-Lewis nu mai făcuse niciodată un asemenea lucru. Dar Loveday, deşi se simţea contrariată de dezertarea mamei sale, gândea că o înţelege.

— Între noi vorbind, doamnă Mudge, cred că era puţin deprimată şi tristă. Avea nevoie să evadeze din mediul ăsta. Athena o înveseleşte întotdeauna şi bănuiesc că-şi dorea o schimbare.

— Păi, de ce să vrea o schimbare?

— Ei bine, trebuie să recunoaştem, totu-i cam demoralizant în ultimul timp, nu? Mă refer la ştiri, toată lumea discută despre război, Edward s-a înrolat ca rezervist în Forţa Aeriană Regală şi cred că asta a înspăimântat-o. Iar tati e puţin abătut şi insistă să asculte toate buletinele de ştiri de la cap la coadă. Acum se sapă adăposturi antiaeriene în Hyde Park şi tăticu' înclină să creadă că vom fi cu toţii gazaţi. Realmente, viaţa nu mai este la fel de amuzantă. Aşa că, mama şi-a făcut bagajul şi a plecat.

— Cât timp are de gând să stea?

— Oh, nu ştiu. O săptămână, poate două. Socot că atâta

timp cât simte nevoia.

— Păi, dacă-i aşa de neliniştită, mai bine că şi-a căutat de drum. Vreau să zic, nu-i ca şi cum şi-ar fi dorit, nu-i aşa? Mai ales ştiind că aici Nettlebed şi Mary Millyway se îngrijesc de toate cele. Doamna Mudge trăgea din când în când, cu sorbituri zgomotoase, câte o înghiţitură din ceaşca de ceai, apoi, gânditoare, înmuie felia de pâine cu şofran în ceea ce mai rămăsese, îi plăcea să mănânce totul, zemos şi terciuit ca piureul, din pricină că n-avea dinţi. Nu ştiu, dar timpurile sunt cu adevărat mai grele pentru noi toţi. Presupun doar că Walter n-o să fie chemat la oaste. Cultivarea pământului e o ocupaţie strategică, aşa spune taică-su. El nu poate administra ferma de unul singur.

— Şi dacă se înrolează şi el?

— Cine? Walter? Doamna Mudge pufni cu dispreţ orgolios. N-o să dea iureş să se ofere voluntar. Nu i-a plăcut niciodată să i se comande. Când era la şcoală, căuta buclucul cu lumânarea, numai în ciuda regulilor şi regulamentelor. Nu-l văd pe Walter spunând te miri cărui sergent major „Să trăiţi, dom’le, am înţeles”. Nu, nicidecum. Mai bine stă aici. E de mai mare folos.

Loveday îşi termină ceaiul. Se uită la ceas.

— Oh, Doamne, cred că-i timpul să purced spre casă. Mai e ceva. Trebuie să iau un bidon cu smântână fiindcă doamna Nettlebed vrea să facă la cină o prăjitură cu zmeură. De asta am venit şi ca să-i spun lui Walter de plecare.

— Păi, dacă vrei să-ţi iei singură, e destulă smântână în lăptărie. Dar bagă de seamă să-mi aduci bidonul înapoi.

— Nu pot, fiindcă plec mâine. O să-i zic însă doamnei Nettlebed.

* * *

Căşăria friguroasă strălucea de curăţenie şi mirosea a săpun carbolic pe care doamna Mudge îl folosea ca să frece podelele din ardezie. Loveday găsi smântână şi umplu un bidon cu polonicul. Refuzând să intre, Tigru scâncea în uşa

deschisă şi se extazie deodată ca-ntr-o explozie de bucurie când ea ieşi în curte, rotindu-i-se în cercuri şi gudurându-i-se de parcă s-ar fi crezut abandonat pentru totdeauna. Loveday îi spuse că era prost, iar el se aşeză pe labele din spate, cu ochii parcă numai zâmbet.

— Hai, prostovanule, trebuie să mergem acasă. Ea străbătu ograda, se căţără pe gard şi stătu o clipă acolo, pe stinghia de sus. Cât timp sporovăise cu doamna Mudge, vântul se înteţise alungând norii, iar ploaia se mai domolise oleacă. Undeva, deasupra pâclei, soarele prinse a străluci, răspândind raze de lumină, aşa cum apăreau zugrăvite în imaginile din Biblie. Ceaţa, ca o pânză nebuloasă, se risipea şi acum era posibil să zărească marea încă argintie.

Loveday se gândi la Walter şi la iminenţa războiului şi se simţi recunoscătoare că nu va părăsi Nancherrow devenind soldat, fiindcă el aparţinea acelor locuri, era parte a tuturor experienţelor ei de viaţă, iar ea se temea de schimbări. În plus, îl îndrăgea foarte mult. Walter era bădărănos, nerafinat şi spurcat la gură şi se zvonea că începuse să-şi piardă prea multe seri într-o cârciumă din Rosemullion. Totuşi, el rămânea o prezentă statornică în existenţa ei şi unul dintre puţinii tineri pe care-i cunoştea şi cu care se simţea la largul său. Chiar de când plecase la şcoala elementară, Edward adusese mulţi prieteni acasă în vizită, dar lui Loveday toţi i se păreau veniţi dintr-o lume diferită, cu glasurile lor tărăgănate, cu ifose de protipendadă şi câteodată cu purtări excesiv de formale. În timp ce Loveday se înnămolea la grajduri şi călărea cu Walter ori cu tatăl ei, junii boemi trândăveau în şezlonguri sau jucau tenis cu mare plictis, iar conversaţiile lor la cină se referau la oameni pe care ea nu-i ştia, nu-i întâlnise niciodată şi nici nu dorea să-i cunoască.

În ciuda manierelor lui sălbatice şi necizelate, Walter o atrăgea în toate privinţele. Câteodată, când ţesăla caii sau descărca fânul, Loveday îl privea pe furiş, observând plină de încântare vigoarea şi naturaleţea trupului său, braţele-i vânjoase şi arse de soare, ochii negri, părul ca pana corbului. Era asemeni unui ţigan frumos din romanul lui D.H. Lawrence, iar primii fiori de sexualitate fizică, un soi de gol în

stomac, îi fuseseră stârniţi de prezenţa lui Walter. Era cumva la fel ca în cazul fraţilor Warren din Porthkerris: vocile lor cu accent specific limbii comice, glumele grosolane şi şicanele mărunte n-o intimidau şi nu o plictiseau. Îi trecu prin minte că, pesemne, această preferinţă pentru... căută cuvântul potrivit... clasele inferioare era oribilă. Mai rău, pentru cei prost educaţi. Înclinaţia ei spre oamenii obişnuiţi avea oarecare legătură cu modul în care fusese crescută, păzită ca o comoară şi răsfăţată în raiul de la Nancherrow. Fie ce-o fi. Era taina ei pe care nu o împărtăşise nici lui Judith, nici Athenei.

Walter! Se gândi la război. În fiecare seară, toţi ascultau vrând-nevrând ştirile de la ora nouă şi de fiecare dată evenimentele din lume păreau să se înrăutăţească. Totul era ca un semnal al unei calamităţi nemaipomenite – un cutremur pustiitor sau un incendiu groaznic – fără ca nimeni să poată face ceva pentru a le preveni. Dangătele orologiului Big Ben bătând fix la ora nouă începuseră să-i răsune în urechi ca surlele din ziua judecăţii de apoi. Loweday era mult mai preocupată de pericolul iminent al războiului decât bănuia oricare dintre membrii familiei, totuşi nu-şi putea imagina cum va fi, mai ales în privinţa repercusiunilor asupra căminului şi celor dragi, asupra vieţii de fiecare zi. Nu avusese niciodată o imaginaţie bogată, fiind totdeauna neajutorată când trebuia să scrie eseuri sau compuneri literare. Vor cădea bombe din avioane de luptă, vor fi explozii, casele vor fi prefăcute în ruină? Oare trupele germane vor debarca undeva, poate chiar la Londra şi vor mărşălui de-a curmezişul ţării? Şi vor ajunge şi în Cornwall? Şi dacă da, cum vor traversa râul Tamar peste care există doar un pod de cale ferată? Pesemne, vor construi pontoane sau vor vâsli încet-încet şi vor trece apa în bărci, ceea ce i se părea destul de primitiv. Iar dacă vor intra în Anglia, ce se va întâmpla? Aproape fiecare bărbat pe care-l cunoştea Loweday şi, indiscutabil, toţi prietenii tatălui său, aveau puşti de vânătoare cu care trăgeau în fazani şi iepuri sau cruţau de suferinţă vreun câine sau cal grav rănit. Dacă toată lumea ar ridica armele împotriva nemţilor, atunci, în mod sigur,

invadatorii n-ar avea nicio şansă.

Îi veniră în minte cuvintele vechiului cântec din Cornwall, închinat unui personaj legendar şi intonat de mulţime în tribune, la meciurile de rugbi din comitat:

„De-o fi să moară Trelawney.
Flăcăi vreo patruzeci de mii
Și-or da şi viaţa-n bătălii
Veniţi din Cornwall
Ca un val.
Cu piepturi de oţel
Și-un nobil ţel”.

Nerăbdător, Tigru lătră. Cu un oftat, Loweday îşi alungă din minte gândurile negre, sări peste gard şi porni în fugă de-a lungul potecii cu făgaşe, bidonul cu smântână balansându-se încoace şi încolo în timp ce alerga. Ca să se înveselească, se gândi la ziua următoare, la plecarea spre Porthkerris, unde va sta la familia Warren. Revederea cu Heather, Paddy şi Joe, băi de soare pe plaja aglomerată şi cornete cu îngheţată din belşug. Şi noua maşină a lui Judith! Poate că va fi un mic MG decapotabil. De-abia aştepta s-o vadă.

Cu toate cele care i se învălmăşeau în minte, până când ajunse acasă, buna dispoziţie îi reveni degrabă.

* * *

9 august 1939
Porthkerris

„Dragă mami şi tati,

Îmi pare rău că nu v-am mai scris de atâta vreme. Voi încerca să rezum cât pot de concis ultimele noutăţi, altminteri scrisoarea aceasta ar fi la fel de groasă ca un ziar. După cum vedeţi, sunt în Porthkerris la familia Waren, împreună cu Loveday. La început, ea a şovăit să vină fiindcă are un nou

ponei, botezat Fleet, şi-l dresează pentru curse, dar, în cele din urmă, s-a hotărât să stea doar o săptămână, aşa că ne distrăm de minune. Este puţin cam înghesuială, însă asta nu pare s-o deranjeze pe doamna Warren. Paddy deprinde acum, pe barca unchiului său, meşteşugul adevăratului pescar de larg, deci este plecat cea mai mare parte a timpului. Prin urmare, în patul lui doarme Loveday, iar eu m-am instalat în odaia lui Heather. Heather a absolvit şi ea şcoala şi va urma un curs de secretariat chiar aici în Porthkerris, apoi va pleca probabil ia Londra să-şi caute o slujbă.

Vremea este absolut minunată, iar orăşelul geme de vizitatori de sezon, în şorturi şi-n papuci de baie. Joe trudeşte acum din zori şi până în seară pe plajă, curăţă solariile şi aranjează şezlongurile, iar ieri, când ne-am dus să înotăm, ne-a tratat pe toate cu îngheţată.

În băcănia domnului Warren lucrează o nouă fată, pe nume Ellie. Cred că are în jur de şaisprezece ani. Şi-a decolorat păru! cu peroxid, dar, în ciuda faptului că arată cam slabă de minte, doamna Warren spune că este cea mai bună vânzătoare pe care au avut-o vreodată şi că a învăţat să bată la casa de marcaj cât ai clipi.

Îmi pare ciudat ştiind că nu mai trebuie să mă întorc la şcoală. Desigur, n-am încă veşti despre înmatricularea la universitate, dar am primit Premiile de excelenţă la istorie şi la literatura engleză la serbarea de sfârşit de an şcolar, ceea ce a fost extraordinar. Şi, în plus, Cupa Carnhayl, ceea ce m-a surprins nespus şi m-a făcut să şontâcăi de emoţie. Dar a meritat, deoarece câştigând acest mult râvnit trofeu, domnul Baines şi unchiul Bob s-au sfătuit şi au căzut de acord să-mi cumpere o maşină, ca un soi de răsplată. Eu şi domnul Baines am mers împreună la un garaj din Truro şi am ales-o. Este un mic Morris, albastru-închis, foarte drăguţ,

cu patru locuri. Era acolo şi un automobil sport decapotabil, dar domnul Baines mi-a spus că dacă m-aş răsturna (ceea ce bineînţeles nu se poate întâmpla), probabil mi-aş frânge gâtul şi, din acest motiv, socoteşte Morris-ul mult mai potrivit. Oricum, îmi place la nebunie şi am condus eu însămi la întoarcere, tot drumul prin Camborne, Redruth şi prin Penzance, iar domnul Baines, în maşina lui, se târa în urma mea, păzindu-mă ca un fel de gardă de corp! Este cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată de când mătuşa Louise mi-a cumpărat bicicleta şi cât de curând voi pleca la Pendeen să le văd pe Phyllis şi fetiţa ei. Vă voi povesti totul despre ele.

Oricum, asta a însemnat că eu şi Loveday am putut veni aici singure, în loc să fim aduse cu vagonul militar de la Nancherrow. Nu am cuvinte să vă spun ce amuzant a fost să şofez eu însămi, rulând foarte încet şi savurând momentul. A fost cea mai minunată zi din viaţa mea; privind gardurile vii smălţate cu degetariţe purpurii, am apucat pe drumeagul care ocoleşte mlaştina, iar în depărtare marea strălucea limpede şi sidefie. Am cântat întruna.

Chiar înainte de a părăsi Nancherrow, a plecat şi Diana Carey-Lewis (la Londra pentru un timp. Colonelul Carey-Lewis era mâhnit când ea i-a anunţat intenţia; extrem de deprimat, nu încetează să citească ziarele şi să asculte radioul, şi cred că bietul om o cam scosese din sărite. Totuşi, în cele din urmă, colonelul a suportat despărţirea de Diana bărbăteşte, a condus-o la maşină şi i-a urat distracţie plăcută. Este cu adevărat cel mai galant şi cel mai altruist dintre soţi şi cine-l poate învinui că-i atât de îngrijorat de modul cum evoluează lucrurile? Trebuie să fie agonizant pentru un bărbat care a luptat în tranşeele celuilalt război. Mă bucur că voi toţi sunteţi în Singapore şi deci departe de toate

astea. Cel puţin acolo veţi fi feriţi de ceea ce se întâmplă în Europa.
Acum, trebuie să plec. Loveday şi Heather vor să mergem la plajă şi doamna Warren ne-a pregătit un coş cu merinde. Simt de-aici mirosul plăcintelor fierbinţi. Ştiţi ceva mai bun pe lume decât o plăcintă caldă, după ce-ai înotat în mare? Eu nu.
Vă voi scrie din nou curând. Ca totdeauna, toată dragostea mea pentru voi toţi.

Judith".

* * *

Spre deosebire de Nancherrow, mesele din casa Warren erau, prin forţa împrejurărilor, prilejuri neprotocolare. Cu doi bărbaţi care munceau, începând la ore diferite, micul dejun era frugal şi lipsit de rigorile etichetei, şi domnul Warren se retrăgea în băcănie, iar Joe pleca pe plajă cu mult înainte ca fetele să se trezească din somn? La amiază, doamna Warren îşi hrănea soţul ori de câte ori survenea un răgaz în negustorie şi el putea să scape dintre hălcile de slănină, cutiile de ceai şi livrele de unt. Stând în picioare de cu zori, domnul Warren simţea nevoia să se odihnească măcar pentru scurtă vreme, să-şi arunce privirea pe ziarul local, să se delecteze cu un castron cu supă, o felie de pâine şi de brânză, o ceaşcă de ceai. De obicei, doamna Warren nu şedea pe scaun. În timp ce bărbatul ei mânca, ea călca rufe, făcea o prăjitură, spăla pe jos în bucătărie sau stătea la chiuvetă, curăţând cartofi, ascultând cu interes când soţul ei îi citea frânturi de ştiri, ca de pildă scorurile la partidele de crichet sau câţi bani reuşea să strângă Asociaţia de femei din St. Enedoc la reuniunile filantropice. Când îşi termina ceaiul, domnul Warren răsucea între degete o foiţă cu tutun, umectând-o cu limba, şi pufăia ţigara mototolită până când se întorcea la muncă. Apoi, venea rândul lui Ellie să ia o gustare. Ei nu-i plăcea supa. Obişnuia să-şi facă singură sandvişuri cu pastă de carne şi ronţăia biscuiţi cu glazură de

ciocolată, flecărind încontinuu, povestindu-i doamnei Warren ce-i spusese Russell Oates când stătuseră la coadă la cinematograf şi întrebând-o totodată dacă n-ar trebui să-şi facă părul permanent. Era o fată fluşturatică şi înnebunită după băieţi, dar doamna Warren o cunoştea de când fusese şcolăriţă şi-i plăcea compania ei. O simpatiza fiindcă Ellie era cochetă, muncitoare, strălucea ca un bănuţ nou-nouţ şi se purta întotdeauna amabil cu clienţii.

— Săptămâna asta e un film cu Jeanette MacDonald, îi spunea Ellie. Şi cu Nelson Eddy. Cred că-i siropos, dar muzica pare drăguţă. Săptămâna trecută l-am văzut pe James Cagney într-un film dur, cu gangsteri din Chicago.

— Dragă Ellie, pur şi simplu nu pricep cum de te poţi uita la atâtea împuşcături şi omoruri.

— E palpitant. Şi dacă devine prea sângeros, mă bag sub scaun.

* * *

Loveday stătu o săptămână, răstimp în care Judith nu conteni să se minuneze cum s-a acomodat prietena ei la stilul de viaţă din casa aglomerată, de deasupra băcăniei, în toate privinţele diametral opusă căminului în care crescuse. Familia Carey-Lewis aparţinea clasei privilegiate, marilor moşieri de origine aristocratică, şi nimeni nu putea ignora această frapantă şi stânjenitoare stare de fapt. Loveday fusese educată în acest spirit, dar răsfăţată şi tolerându-ise toate capriciile, înconjurată de doici şi servitori devotaţi, veneratăde părinţii îngăduitori. Dar chiar de la prima ei vizită la Porthkerris, când amândouă erau încă la pension, Loveday fusese vrăjită de familia Warren şi de toate din jur. Fascinată de noutatea de a trăi un timp în inima unui orăşel agitat, de-a păşi afară direct în străduţa îngustă şi pietruită care dădea spre port. Când domnul Warren şi Joe începură s-o tachineze, Loveday se prinse în jocul hazliu, iar de la doamna Warren învăţă să aranjeze patul, să ajute la spălatul vaselor, să atârne rufele pe frânghie în curtea din spatele spălătoriei.

Băcănia mişuna totdeauna de muşterii şi era o sursă permanentă de diversiune. Deplina libertate pe care odraslele Warren o luau drept bună, Loveday o găsi nepreţuită. „Plec acum” era tot ce trebuia să strigi de pe scări şi nimeni nu te întreba unde te duci sau când te întorci acasă.

Dar mai mult decât toate, lui Loveday îi plăceau distracţiile de pe plaja aglomerată unde ea, Judith şi Heather îşi petreceau cea mai mare parte a timpului. Vremea bună nu contenea cu adieri de briză, cu cer limpede, fără nori peste nisipurile împestriţate de solarii şi umbrele dungate, totul în jur răsunând de veselia vilegiaturiştilor. Diana îi cumpărase lui Loveday un costum de baie în două piese, la care ea adăugase o pereche de ochelari fumurii, aşa că se putea holba ostentativ la oameni fără a fi observată. De asemenea, presupunea Judith, Loveday spera că ochelarii o făceau să arate ca o vedetă de film. Aşa zveltă, bronzată şi orbitor de frumoasă, ea atrăgea inevitabil priviri admirative şi nu dura mult până când vreun tânăr imberb arunca intenţionat o minge de plajă în direcţia lor, doar ca să lege o nouă cunoştinţă. Aproape nu trecea zi fără o astfel de întâmplare şi cele trei fete erau invitate să se alăture la o partidă de oină sau volei, ori să înoate până la pontonul unde acostau navele şi să se prăjească la soare pe nişte rogojini umede de culoarea nucii de cocos.

Loveday nu se amuzase nicicând la fel de copios în golfuleţul de la Nancherrow. Dar timpul zbura şi, aproape fără să realizeze, veni şi ultima zi a lui Loveday la Porthkerris. Cina în casa Warren era unicul prilej când întreaga familie şi oricine altcineva se întâmpla să se găsească prin preajmă se strângeau în jurul mesei lungi, frecate cu peria, din bucătăria doamnei Warren, pentru a sporovăi, a râde, a tachina şi în general pentru a se ţine la curent cu chestiunile zilei. Nu se punea niciodată problema să-şi schimbe cineva hainele sau să se gătească special. Singura pretenţie era să-şi spele toţi mâinile şi toată lumea se aşeza la masă în straiele purtate peste zi, bărbaţii în cămăşi deschise la gât, iar doamna Warren încă încinsă cu şorţ. Cina, deşi ospăţ îndestulat, se

servea la şase şi jumătate şi era tradiţional numită „ceai”: pulpă de miel la cuptor sau clapon, peşte fript la grătar, cu garnitură de cartofi copţi sau piure, trei feluri de legume, sosuri şi murături! La desert, jeleuri şi cremă de ouă sau de migdale, prăjituri de casă, biscuiţi şi brânză, toate udate din belşug cu ceşti mari de ceai tare.

În această seară, doar familia era prezentă: părinţii Warren, Joe şi cele trei fete, în rochii din bumbac, fără mâneci, pe care şi le trăseseră în grabă peste costumele de baie, după o zi întreagă petrecută pe plajă.

— O să-ţi ducem dorul, îi spuse domnul Warren lui Loveday. N-are să mai fie la fel fără tine pe-aici, aiurindu-ne pe toţi.

— Trebuie într-adevăr să pleci? întrebă doamna Warrea, puţin întristată.

— Da, musai. I-am promis lui Fleet că mă întorc şi avem o grămadă de treabă. Sper că Walter mi-a călărit poneiul, altminteri o să fie zburdalnic şi neastâmpărat ca la început.

— Păi, fără doar şi poate, te-ai prăjit bine la soare. Domnul Warren rânji. Ce-o să spună mama ta când te-o vedea negricioasă ca o mică indiancă?

— E plecată la Londra, deci n-o să fie acolo. Dar chiar dacă ar fi, ar plesni de ciudă. Ea mereu încearcă să se bronzeze. Câteodată, stă la soare în pielea goală.

Joe ridică surprins din sprâncenele-i negre şi stufoase.

— Atunci, zi-i să vină la plaja noastră. Ne-ar prinde bine un spectacol de-ăsta.

— Oh, prostule! Nu-şi expune goliciunea pe plajele înţesate de lume. Doar câteodată, în intimitate, în grădină sau pe stânci izolate.

— Nu poate fi atât de intim dacă ştii şi tu. Tragi cu ochiul, nu-i aşa?

Loveday aruncă în el cu o bucăţică de pâine, iar doamna Warren se ridică cu greu în picioare şi se duse să pună ibricul pe foc.

* * *

Loveday plecă în dimineaţa următoare, Palmer fiind trimis s-o aducă înapoi la Nancherrow cu vagonul militar, nicidecum cel mai potrivit vehicul pentru dealurile abrupte şi uliţele înguste. Când îşi făcu apariţia în cele din urmă, Palmer era puţin iritat fiindcă se rătăcise în labirintul de străduţe pietruite, nimerind – într-un târziu la uşa băcăniei Warren, mai mult prin noroc decât datorită iscusinţei de a se orienta. Valizele lui Loveday fură săltate şi cărate la parter şi toată lumea ieşi pe caldarâm ca s-o conducă, îmbrăţişând-o, sărutând-o şi smulgându-i promisiuni că nu peste mult timp o să-i viziteze din nou.

— Când te întorci? o întrebă ea pe Judith, rezemându-se de portiera vagonului militar.

— Probabil duminică dimineaţa. Te voi suna să te anunţ. Transmite dragostea mea tuturor.

— Aşa o să fac... Icnind şi zgâlţâindu-se, vagonul militar demară şi se urni din loc cu o monstruoasă demnitate. La revedere! La revedere!

Toţi fluturară din mâini, dar numai o clipă, fiindcă uriaşul hârb dădu imediat colţul pe lângă piaţă şi dispăru. La început, lui Judith i se păru niţel ciudat fără Loveday. Ea avea acel har, ca întreaga familie Carey-Lewis, de a adăuga un farmec aparte oricărei reuniuni. Dar şi aşa era plăcut, ştiind că se putea bucura în întregime de compania lui Heather, vorbind despre zilele de odinioară şi despre vechile prietene, fără să se simtă stingherite că o excludeau pe Loveday din conversaţie sau să fie nevoite să-i explice în amănunt cine erau cutărică şi cutăriţă sau cum se desfăşurase cutare sau cutare întâmplare.

Judith şi Heather şedeau ia masa din bucătărie, sorbeau ceai şi discutau cum îşi vor petrece ziua şi se hotărâră să nu meargă pe plaja din Porthkerris, fiindcă în absenţa lui Loveday, care nu dorise nimic altceva, găsiră acum un bun prilej să hoinărească puţin mai departe.

— La urma urmei, am maşină. Hai să ne ducem într-un loc

cu adevărat inaccesibil. Ele se străduiau încă să decidă unde să plece, când doamna Warren li se alătură, urcând greoi scările dinspre prăvălie şi ajutându-le să ia o hotărâre.

— De ce nu mergeţi la Treen? Durează puţin cu maşina şi priveliştea e minunată pe-o astfel de zi, probabil cu nici un suflet prin preajmă. Băgaţi de seamă, se coboară anevoios pe plajă, dar aveţi toată ziulica la dispoziţie.

Aşa că fetele plecară spre Treen, apucând pe Land's End Road, prin Pendeen şi St. Just. Gonind pe drumeag, Judith îşi reaminti de Phyllis.

— Trebuie s-o revăd într-o bună zi. Locuieşte undeva pe-aici, dar nu ştiu exact unde. O să-i scriu, fiindcă mai mult ca sigur n-are telefon.

— Trimite-i o scrisoare săptămâna asta. Şi putem trece şi pe la Penmarron, dacă vrei.

— Nu, nu vreau. Judith strâmbă din nas.

— Te-ar apuca dorul de-acasă, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu vreau să risc.

Judith se gândi la mica gară şi la Riverview, precum şi la o eventuală vizită făcută domnului Willis.

Ajungând în Treen, parcară maşina lângă birt, traversară câmpurile, purtând în spate rucsacurile încărcate cu lucrurile de plajă şi merindele pentru picnic. Albinele zumzăiau în seninul zilei şi culegeau nectarul din florile de iarbă-neagră, iar razele soarelui, rarefiate de căldură, smălţau marea leneşă cu irizări de jad. Stâncile erau îngrozitor de înalte şi golfuleţul scobit în mal se întindea mult mai jos, dar ele începură a se prăvăli la vale, de-a lungul cărăruii râpoase şi când ajunseră în cele din urmă pe nisipuri, se simţiră de parcă ar fi fost abandonate pe o insulă pustie, întrucât nu se zărea ţipenie prin preajmă.

— Nici nu trebuie să ne punem costumele de baie, sublinie Heather, aşa că se despuiară la piele şi se năpustiră goale-goluţe în valurile spumegânde, şi apa era rece ca gheaţa şi catifelată ca mătasea. Înotară până când le pătrunse frigul, apoi ieşiră şi alergară pe nisipul încins, se şterseră cu prosoapele şi se tolăniră la soare pe stânci.

Începură să tăifăsuiască. Heather îi destăinui că acum avea

un prieten în adevăratul înţeles al cuvântului, un anume Charlie Lanyon, fiul unui negustor prosper de cherestea din Marazion. Îl întâlnise la un club de jucători de crichet, dar păstra secretul faţă de familie fiindcă nu ar fi suportat hărţuielile frăţeşti inevitabile dacă Joe le-ar fi descoperit prietenia.

— Charlie este realmente drăguţ. Nu foarte chipeş, dar destul de arătos. Are ochi frumoşi şi un zâmbet minunat.

— Ce faceţi când sunteţi împreună?

— Mergem la Palais de Dance, la tavernă, bem un pahar de bere. Are maşină şi de obicei ne întâlnim în staţia de autobuz.

— Va trebui să-l prezinţi şi părinţilor odată şi odată.

— Ştiu, dar e puţin cam timid. Amânăm deocamdată.

— Lucrează cu tatăl lui?

— Nu, învaţă la un colegiu tehnic din Camborne. A împlinit de-abia nouăsprezece ani, dar se presupune că va intra şi el în afaceri într-o bună zi.

— Pare într-adevăr drăguţ.

— Aşa şi este, spuse Heather şi surâse.

Întinsă pe spate, Judith îşi puse mâna streaşină la ochi şi tăcu. O clipă, cumpăni în minte dacă să-i povestească lui Heather despre Edward. Aşa cum Heather îi încredinţase taina, simţea că ar trebui şi ea să-şi deschidă inima, însă apoi se răzgândi. Dintr-un anume motiv, sentimentul pe care-l nutrea faţă de Edward era mult prea delicat pentru a-l împărtăşi oricui, fie chiar şi lui Heather. Ştia că Heather nu-i va înşela niciodată încrederea, dar secretele odată destăinuite dispăreau pentru totdeauna.

Soarele dogorea şi umerii şi coapsele începură să i se înroşească şi s-o usture. Cu o senzaţie de durere, se rostogoli pe burtă, căutându-şi o poziţie cât mai comodă pe stânca implacabil de tare.

— Aveţi de gând să vă logodiţi? întrebă ea.

— Nu. Ce rost are logodna? Dacă izbucneşte războiul, el o să fie chemat la oaste. Bănuiesc că n-o să ne mai vedem câţiva ani. În plus, nu vreau să mă mărit, să fiu împovărată de plozi. Nu încă. Am destul timp pentru asta. Deodată, Heather începu a chicoti.

— Ce-i de râs?

— Tocmai mi-am adus aminte. De Norah Elliot şi de ce ne-a spus în dosul hangarului pentru biciclete. Despre cum se zămislesc copiii...

Amintindu-şi şi ea, Judith se înveseli şi aproape se strică de râs.

— și noi credeam că era dezgustătoare, că născocise totul şi că numai cineva atât de oribil ca Norah Elliot putea concepe ceva aşa de scârbos.

— Şi, desigur, la urma urmei avusese dreptate.

Când, într-un târziu, îşi domoliră hohotele şi-şi şterseră lacrimile de pe obraji, Heather întrebă:

— Ţie cine ţi-a spus?

— Ce? Despre sex?

— Da. Vreau să zic, mie mi-a spus mami, dar mama ta nu-i aici.

— Domnişoara Catto. Ne-a spus tuturor fetelor din clasă. La ora de educaţie fiziologică.

— Pe legea mea! Trebuie să fi fost jenant.

— Ciudat, dar n-a fost câtuşi de puţin. Făcusem înainte biologie, aşa că nu mai era o surpriză pentru nimeni.

— Mami a fost o dulceaţă. Mi-a spus că nu pare prea atrăgător, dar când iubeşti din suflet, totul devine special. Ştii şi tu, emoţiile şi toate astea.

— Şi aşa simţi şi tu pentru Charlie?

— Nu vreau să fac dragoste cu el, dacă la asta te referi...

— Nu, adică... îl iubeşti?

— Nu în felul ăsta. Heather chibzui o clipă. Nu-i de fel aşa. Nu vreau să-mi leg viaţa de cineva.

— Atunci ce doreşti? O slujbă la Londra?

— Eventual. Să am propriul meu apartament, un salariu decent...

— Te şi văd într-o rochie neagră cu guler alb, stând pe genunchii şefului şi scriind ce-ţi dictează.

— N-o să stau pe genunchii şefului, te-asigur.

— Nu-ţi va fi dor de Porthkerris?

— Ba da, însă nu intenţionez să trăiesc aici tot restul vieţii. Cunosc prea multe fete cu o liotă de plozi, care n-au ieşit

niciodată din oraş. Eu vreau să văd lumea. Mi-ar plăcea să merg în străinătate. De pildă în Australia.

— Pentru totdeauna?

— Nu, m-aş întoarce oricum în ţară. Heather se ridică şi căscă. E zăpuşeală, nu-i aşa? Mi-e foame. Hai să mâncăm.

Îşi petrecură toată ziua la soare, pe stânci, pe nisip şi în mare. În timpul după-amiezii, apele mării crescuseră, revărsându-se peste plaja fierbinte, sfârâind molcom, şi valurile mici nu mai erau atât de reci aşa că putură să facă pluta, holbându-se în înaltul cerului, legănate lin pe undele hulei uşoare. Pe la patru fără un sfert, arşiţa dogoritoare a soarelui se mai potoli şi ele hotărâră să pună capăt zilei şi să aburce cu nădejde pe panta stâncoasă.

— Păcat că plecăm, spuse Heather pe când îşi trăgeau rochiile de bumbac şi-şi îndesau în rucsacuri prosoapele ude şi resturile de la picnic. Se întoarse să privească marea care, în lumina schimbătoare, căpătase ca prin minune o tentă diferită, fiindcă acum nu mai era de culoarea jadului, ci albastru-acvamarin.

— Ştii, niciodată nu va mai fi ca acum, spuse ea. Nicicând altă dată. Doar eu şi tu, locul ăsta, un moment încremenit în timp. Lucrurile se petrec doar o dată. Te-ai gândit la asta, Judith? Desigur, pot fi cumva asemănătoare, dar niciodată identice.

Heather se opri, îşi azvârli rucsacul pe spate, trecându-şi braţele goale printre curele.

— Hai să pornim. Ne aşteaptă ascensiunea.

Şi într-adevăr fu o căţărare lungă şi extenuantă, dacă nu chiar la fel de groaznică precum coborârea. Când ajunseră pe culme fără vreo păţanie nefericită, răsuflară uşurate şi se odihniră puţin pentru a-şi trage răsuflarea, aşezându-se pe brazdele de iarbă deasă, cu privirile aţintite spre golfuleţul pustiu, stâncile neschimbate, marea liniştită şi limpede.

„Lucrurile se petrec doar o dată” Heather avea dreptate. „Niciodată nu mai pot fi exact la fel”. Judith se întrebă peste cât timp vor reveni la Treen.

* * *

Arse de soare, cu pielea plină de sare, istovite, Judith şi Heather sosiră în Porthkerris pe la şase. În geamul magazinului anina deja tăbliţa cu înscrisul „închis”, dar uşa era descuiată şi ele intrară şi-l găsiră pe domnul Warren în micul său birou, cu nasul în registru, făcând socoteala încasărilor de peste zi. Când apărură ele, îşi înălţă ochii din coloana de cifre.

— Ia te uită cine-i aici. V-aţi distrat bine, nu-i aşa?

— Perfect... am fost la Treen.

— Ştiu. Mi-a spus mama. Domnul Warren îşi aţinti ochii asupra lui Judith. Ai primit un telefon, cam cu o oră în urmă.

— Adevărat?

— Da. Te roagă să-l suni. Îşi puse deoparte condeiul şi scotoci pe birou... iată. Îi întinse lui Judith o bucăţică de hârtie, pe care erau scrise trei cuvinte: „Sună-l pe Edward”. Mi-a zis că-i ştii numărul de telefon.

Edward! Judith se simţea năpădită de fericire, precum un burete îmbibat cu apă. Se aprinse din călcâie până în creştet şi un zâmbet îi înflori în colţul gurii. Edward!

— De unde a dat telefon?

— N-a menţionat. A spus doar că este acasă.

Heather ardea de curiozitate.

— Cine e, Judith?

— Ah, doar Edward Carey-Lewis. Credeam că este încă în Franţa.

— Atunci, mai bine sună-l imediat. Judith şovăia. Telefonul aşezat pe biroul domnului Warren era singurul din toată casa. Heather îi sesiză şovăiala.

— Nu te deranjează, nu-i aşa, tati?

— Absolut deloc. Judith, eşti liberă să-i telefonezi, nu te sfii. Şi domnul Warren se ridică în picioare.

Judith se simţi stânjenită.

— Oh, vă rog, nu trebuie să plecaţi. Nu-i nimic confidenţial. E vorba doar de Edward.

— Am terminat aici pentru moment. Pot face restul mai

târziu. Mă duc să beau o bere...

Ochii negri ai lui Heather licăreau neîncetat ca două mărgele de sticlă.

— Vin şi eu să-ţi torn în pahar, spuse ea. Judith, dă-mi rucsacul să întind prosopul ud pe frânghie...

Cu tact desăvârşit, ei o lăsară singură. Ea îi urmări din priviri cum urcă scara, apoi se aşeză pe scaunul domnului Warren, ridică receptorul telefonului demodat şi-i dădu telefonistei numărul de la Nancherrow.

— Alo! Era chiar Edward.

— Eu sunt, rosti ea.

— Judith!

— De-abia m-am întors. Domnul Warren mi-a transmis mesajul. Credeam că eşti încă în Franţa.

— Nu, am sosit joia trecută într-o casă practic pustie. Fără mama, fără tine şi fără Loveday. Tata şi cu mine ducem o viaţă de burlaci.

— Dar Loveday e deja acolo.

— Sigur, deşi n-am prea văzut-o. Toate după-amiezile stă la grajduri, dresându-şi noul ponei.

— Ai petrecut bine în Franţa?

— Nemaipomenit. Vreau să-ţi povestesc. Când vii aici?

— Peste o săptămână.

— De-abia aştept. Ce faci astă-seară? Mă gândeam să bat drumul până în Porthkerris şi să te scot în oraş ca să bem ceva. S-ar supăra familia Warren?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Păi, atunci, să zicem la ora opt. Cum te găsesc?

— Cobori dealul şi te îndrepţi către port. Băcănia Warren se află chiar lângă vechea piaţă. Uşa prăvăliei va fi încuiată, dar poţi intra pe o uşiţă laterală care rămâne totdeauna deschisă. E de culoare albastră şi are o clanţă de alamă.

— Nu-i greu de nimerit. Judith îi auzi râsul cald. La opt, deci. Pe curând. Şi legătura se întrerupse.

Judith mai zăbovi câteva clipe, pierdută într-o dulce visare, reamintindu-şi tot ce-i spusese el şi fiecare inflexiune a vocii sale. Edward venea. Voia să-i povestească despre Franţa. „De-abia aştept”. Dorea să o vadă. Venea special pentru ea.

Trebuia să se îmbăieze, să-şi spele sarea din păr, să se primenească.

* * *

Era în dormitor şi se machia când auzi maşina dând colţul străzii şi oprindu-se cu un scrâşnet în dreptul prăvăliei cu obloanele trase. Puse deoparte rujul şi se năpusti spre fereastra larg deschisă. Se aplecă peste pervaz şi văzu jos automobilul bleumarin Triumph şi pe Edward punându-şi picioarele lungi pe caldarâm. Închise portiera cu un bufnet înfundat.

— Edward!

Auzindu-i glasul, se opri, apoi se zgâi în sus; în câmpul ei vizual, chipul lui apărea micşorat printr-un efect de perspectivă.

— Arăţi precum Rapunzel, îi spuse el. Coboară iute.

— Vin imediat.

Ieşi din odaie, goni pe trepte, se repezi spre uşa albastră şi se opri în stradă, unde umbre lungi se aşternuseră peste lespezile încă dogoritoare după arşiţa zilei şi unde o aştepta Edward, rezemându-se de capota strălucitoare a maşinii. El îşi întinse braţele şi ea i se cuibări la piept. Se sărutară pe obraz. Edward purta pantaloni ruginii din in, espadrile şi o cămaşă albă cu dungi fine sinilii, deschisă la gât. Mânecile îi erau suflecate până la cot şi era foarte bronzat, cu părul decolorat de soarele mediteranean.

— Arăţi minunat, îi spuse Judith.

— Şi tu la fel.

Înfăţişarea lui neprotocolară o linişti. Rezistase tentaţiei de a se găti la patru ace şi după baie îşi pusese o rochie curată din bumbac azuriu, învârstată cu alb. Picioarele îi erau goale şi răcorite în sandale albe.

— Sunt gelos, îi zise el. Cred că eşti mai înnegrită de soare decât mine.

— Am avut o vreme incredibilă.

Edward se depărtă de maşină şi rămase cu mâinile vârâte

în buzunare, privind uimit faţada casei înguste şi înalte din piatră.

— Stai într-un locşor splendid.

— E construită în trepte, îl explică Judith. Pe această latură sunt trei etaje, iar în spate doar două. Fiindcă, presupun, a fost ridicată, ca şi restul oraşului, pe o colină. Bucătăria este la primul nivel, iar o uşă duce în curtea din dos. Acolo îşi creşte doamna Warren plantele şi-şi întinde rufăria. Nu au deloc grădină.

— Şi nu sunt invitat şi eu înăuntru?

— Ba da; bineînţeles, dacă vrei. Dar nu-i nimeni acasă, în afară de mine. Azi, se ţine un bâlci de vară pe câmpurile pietroase de la marginea oraşului şi Heather s-a dus cu părinţii să se dea în căişori şi-n carusel, să arunce la ţintă şi să câştige premii.

— Elefănţei roz din pluş?

Judith râse.

— Întocmai. Iar Joe, fratele lui Heather, a plecat să se întâlnească în târg cu prietenii.

— Deci noi unde mergem? Care-i cel mai la modă local al sezonului?

— Nu ştiu. Bănuiesc c-am putea încerca la „Sliding Tackle”.

— Ce idee bună! N-am fost acolo de ani de zile. Să mergem şi să vedem ce se întâmplă. Vrei cu maşina sau facem o plimbare pe jos?

— Prefer să ne plimbăm. Pe străduţele astea înguste se circulă greu.

— În cazul ăsta, en avant[65].

Porniră la drum, păşind agale unul lângă celălalt, de-a lungul uliţei care cobora spre port. Deodată, un gând îi trecu lui Judith prin minte.

— Ai mâncat ceva?

— De ce? Par hămesit?

— Nu. Dar ştiu la fel de bine ca tine că la Nancherrow serviţi cina la opt fix, deci presupun că ai pierdut-o.

— Ai dreptate. N-am mâncat şi nici nu-mi trebuie. Am

[65] En avant (Ib. fr.) - înainte.

constatat că acasă înfulecăm prea mult. Socot că-i din pricina bunătăţilor pregătite de doamna Nettlebed. Nu-mi închipui cum de nu-mi sunt părinţii graşi ca poloboacele, fiindcă rumegă de patru ori pe zi şi totuşi nu pun pe ei nici măcar o livră de osânză.

— Asta depinde de ceea ce se cheamă tipul de metabolism.

— De unde ai învăţat cuvântul ăsta lung?

— Oh, am fost bine educate la St. Ursula.

— Bine educate, repetă Edward. Nu-i minunat să ştii că ai terminat şcoala? Mie nu-mi venea a crede când am absolvit colegiul Harrow. Aveam coşmaruri când mi se năzărea în somn că trebuie să mă reîntorc acolo şi mă trezeam în toiul nopţii leoarcă de sudoare şi tremurând de frică.

— Of, haide, nu se poate să fi fost aşa de rău. Pariez că simţi un nod în gât când asculţi vocile băieţilor cântând vechile imnuri şcolare.

— Nu, nu ştiu. Dar recunosc că probabil mă vor emoţiona când voi avea cincizeci de ani.

Cotiră pe lângă Serviciul de salvare pe apă şi apucară pe drumeagul dinspre port. Era o seară plăcută şi senină, iar străzile erau încă înţesate de lume; vilegiaturiştii de sezon hoinăreau de colo-colo, călcând mărunt de-a lungul cheiurilor, oprindu-se să se sprijine de balustradă şi să privească bărcile de pescuit, răcorindu-se cu îngheţate sau ciugulind peşte şi cartofi prăjiţi din cornete de ziar. Se cunoştea de departe că erau turişti fiindcă purtau straie excentrice, pielea neobişnuită cu soarele puternic le era roşie ca un rac fiert şi vorbeau cu accente de Manchester, Birmingham şi Londra. Mareea era înaltă şi cerul plin de pescăruşi lacomi, iar câţiva dintre băştinaşii care încă locuiau în casele din preajma portului îşi scoseseră scaunele afară şi stăteau acolo, îmbrăcaţi în negru, sporovăind în gura mare, pentru a se bucura de liniştea amurgului cald de vară şi pentru a privi trecătorii. Pe caldarâm, în faţa tavernei „Sliding Tackle” un grup de tineri în vacanţă, gălăgioşi şi arşi de soare, şedeau la o masă de lemn şi gâlgâiau câte o halbă de bere. Edward făcu o grimasă.

— Sper că nu-i groaznic de aglomerat. Ultima dată când am fost atei era iarnă şi nu se aflau înăuntru decât doi sau trei muşterii, căutând să scape de cicăleala nevestelor. Totuşi, hai să încercăm. Şi el merse înainte, aplecându-şi capul pe sub pragul încovoiat al uşii. Urmându-l îndeaproape, Judith păşi în semiobscuritate şi fu de îndată izbită deopotrivă de o duhoare grea de bere, rachiu, transpiraţie, fum de ţigară, ca şi de un vacarm de glasuri şi răcnete de cheflii. Nu recunoscuse faţă de Edward, dar intra pentru prima oară în „Sliding Tackle”, cârciumă frecventată în exclusivitate de bărbaţi. Acum, Judith se uita în jur cu oarecare curiozitate, încercând să descopere ce anume deosebea acest local de altele.

— E mai rău decât mi-am imaginat, observă Edward. O luăm la sănătoasa, sau stăm?

— Hai să rămânem.

— Bine. Tu stai aici şi ocupă o masă, dacă se eliberează vreuna. Eu aduc băuturile. Ce doreşti?

— O bere cu ghimbir. Sau cidru. Nu contează.

— O să-ţi iau bere cu ghimbir. Edward se depărtă, croindu-şi abil drum cu umerii spre bar şi ea privi cum înaintează lent, împingându-se cu încăpăţânare, dar, în acelaşi timp fiind extrem de politicos.

— Îmi pare rău... Scuzaţi-mă... Îmi daţi voie?

Edward se găsea destul de aproape de birtaşul distrat când, printr-un noroc uluitor, grupul care stătuse la o masă sub un ochi de geamlâc, începu să se foiască şi să dea semne de plecare. Cu o iuţeală care o surprinse chiar şi pe ea însăşi, Judith fu lângă ei într-o clipă.

— Îmi pare rău că deranjez, dar plecaţi?

— Aşa e. Trebuie să ne întoarcem la pensiunea noastră. Vrei masa, nu-i aşa?

— Ar fi bine să ocup locurile.

— Ştiu. Aici e ca în carcera din Calcutta.

Erau patru indivizi şi mai zăboviră puţin, dar Judith se ţinea cât mai pe-aproape, păzindu-şi locul de intruşi, şi, imediat după ce ei îşi văzură de drum, se lăsă pe banca îngustă de lemn şi-şi aşeză geanta lângă ea, ocupând loc şi pentru

Edward. Când el se întoarse aducând un pahar şi o cană de metal cu capac, plină cu bere, se arătă foarte încântat de agilitatea ei.

— Ce fată isteaţă eşti! Se strecură pe bancă alături de ea. Cum ai reuşit? Te-ai strâmbat şi i-ai speriat pe toţi?

— Nu. Plecau oricum înapoi la pensiunea lor.

— Ce noroc! Era crimă să fi stat toată seara în picioare.

— Nu mi-am dat seama până acum că Sliding Tackle e aşa de mică:

— Ba chiar mititică. Edward îşi scoase o ţigară şi o aprinse. Însă toată lumea preferă să vină aici. Sunt cu grămada alte cârciumi în oraş, dar presupun că turiştii o socotesc doar pe-asta pitorească. Ceea ce este adevărat. Dar, Dumnezeule, e prea aglomerată! N-ai loc nici măcar să joci un umil dart[66]. Ai străpunge cu săgeata ochiul cuiva! Oricum, ridică el paharul, noroc! Mă bucur să te revăd. A trecut atâta vreme.

— De la Crăciun.

— Aşa de mult?

— Păi, de Paşti ai fost în America.

— Exact.

— Spune-mi despre Franţa.

— A fost splendid.

— Pe unde-ai fost?

— La o vilă, sus pe colinele din apropiere de Cannes. Lângă un sat numit Sillence. Foarte pastoral. Înconjurat de vii şi dumbrăvi de măslini. Vila aceea, o terasă mare, împrejmuită de ghirlande de viţă de vie, unde mâncam de obicei, avea în grădină un mic bazin de înot cu apa rece şi limpede a unui pârâiaş venit din munţi. Şi existau puzderie de greieri şi geranium roz, iar înăuntru mirosea a usturoi, a ulei pentru plajă şi a ţigări Gauloise. Un adevărat rai pe pământ!

— A cui e vila?

— A unui cuplu simpatic, deşi ceva mai vârstnic, pe nume Beath. Cred că el lucrează la Ministerul Afacerilor Externe.

— Deci nu-i cunoşteai?

---

66 Dart - joc englezesc cu mici săgeţi care se aruncă într-o ţintă de lemn marcată prin cercuri concentrice.

— Nu-i întâlnisem niciodată în viaţa mea.

— Atunci, cum...

Edward oftă şi se strădui să-i explice.

— Când eram la Londra, am mers împreună cu Athena la o petrecere. Am întâlnit acolo o fată adorabilă şi, în timpul cinei, ea mi-a spus că mătuşa şi unchiul ei aveau vila asta în sudul Franţei, unde tocmai fusese invitată, iar invitaţia mai includea şi unul sau doi prieteni.

— Edward, eşti...

— De ce râzi?

— Fiindcă numai ţie ţi se poate întâmpla să nimereşti la o petrecere în Londra şi de-acolo să sfârşeşti prin prin a sta două săptămâni în sudul Franţei.

— Chiar cred că sunt grozav de deştept.

— Ea... trebuie să fie nemaipomenit de drăguţă.

— Vilele din sudul Franţei tind să înfrumuseţeze orice fată. Întocmai cum un cont zdravăn în bancă face din cea mai hidoasă femeie o atracţie din punct de vedere sexual. Desigur, pentru un anume tip de bărbat.

Edward voia, s-o şicaneze. Judith zâmbi. De Crăciun, când el îi povestise despre vacanţa petrecută în Elveţia, nu fusese în stare să-şi înăbuşe gelozia surdă faţă de fetele necunoscute cu care schiase şi pe care le dansase nopţi de-a rândul după melodiile lui Richard Tauber „Fetele sunt făcute să iubească şi să sărute”. Acum, totuşi, poate fiindcă era mai mare şi cu mult mai sigură pe sine, Judith nu se mai simţea chinuită de gelozie. La urma urmei, întorcându-se la Nancherrow şi negăsind-o acolo, Edward nu pregetase s-o caute. Ceea ce părea să denote că ea era cât de cât importantă pentru el şi că nu-şi dăruise inima alteia, necum să şi-o fi pierdut în sudul Franţei.

— Şi ce s-a mai întâmplat, Edward?

— Poftim?

— Spuneai că invitaţia includea un prieten sau doi.

— Da, aşa e. Ea aranjase deja cu o amică, dar ceilalţi băieţi pe care-i simpatiza aveau deja alte aranjamente. Deci... Edward ridică uşor din umeri. M-a chemat pe mine. Şi fiind un tip care nu refuză niciodată o ofertă bună, am acceptat

înainte să se răzgândească. Şi apoi mi-a spus: „Adu-ţi şi un prieten” şi mi-a trecut prin minte să i-l propun pe un fârtat de-al meu, pe nume Gus Callender.

— Cine? Era prima oară când Judith îi auzea numele.

— Un scoţian negricios şi dur din sălbaticul Highlands[67]. E cu mine la Pembroke şi studiază ingineria, dar n-am ajuns să-l cunosc cu adevărat până-n vara asta, când amândoi am primit camere pe acelaşi palier. Este un individ timid, destul de rezervat, dar grozav de drăguţ şi m-am gândit de îndată la el fiindcă eram sigur că nu-şi făcuse încă planuri pentru vacanţă. În nici un caz unele care să nu sufere vreo schimbare.

— Şi. S-a acomodat cu restul grupului?

— Bineînţeles. Edward se arătă oarecum surprins că Judith se îndoia măcar şi-o clipă de flerul său ireproşabil în materie de mondenităţi. Ştiam dinainte că se va adapta. Una dintre fete s-a îndrăgostit nebuneşte de mina şi de privirile lui melancolice, aidoma lui Heathcliff, iar doamna Beath îmi spunea întruna că-l socotea foarte scump. De asemenea, Gus e şi artist, ceea ce-i adaugă un farmec aparte. El a pictat în ulei un tablou al vilei, l-a înrămat şi l-a dăruit drept mulţumire familiei Beath. Gazdele au fost mai mult decât impresionate. Gus părea într-adevăr, hotărî Judith, un personaj extrem de interesant.

— Inginer şi artist. O combinaţie bizară.

— Nu tocmai. Gândeşte-te la toate desenele tehnice, la ce-i mai complicat din geometria în spaţiu. Şi s-ar putea să ai şansa să-l cunoşti în persoană. După ce ne-am întors acasă şi am ajuns la Dover, i-am propus să vină cu mine la Nancherrow, dar trebuia să plece în întunecata Scoţie şi să stea un timp cu părinţii. Nu prea vorbeşte despre familia lui şi am impresia că nici nu are cei mai atrăgători părinţi din lume.

— Şi atunci, de ce zici că am şansa să-l întâlnesc?

— Poate va veni mai târziu. Îl tenta ideea. Desigur, n-a sărit în sus de bucurie, dar el niciodată nu-şi iese din fire. Edward se uită la Judith şi o văzu că râde. Îşi încruntă sprâncenele.

---

67 Highlands - ţinut muntos din nord-vestul Scoţiei.

Ce-i aşa ilar?

— Sper ca n-are bărbia turtită şi nu-i plicticos, altminteri Loveday îl va răstigni pe cruce.

— Loveday e enervantă din cale-afară. Şi, normal, Gus are şi bărbie. Toţi scoţienii au.

— A mai fost vreodată în Cornwall?

— Nu.

— Dacă-i pictor, îl vor fascina priveliştile de-aici, aşa cum li se întâmplă tuturor artiştilor, şi nu va mai voi să plece niciodată.

— Ştiindu-l pe Gus, cred că profesia lui e-n siguranţă. E mult prea conştiincios ca să se lase ademenit. Prin tradiţie, scoţienii respecta enorm educaţia. De-aia sunt aşa de deştepţi şi inventează tot felul de lucruri, ca de pildă impermeabile, pompe de aer pentru pneuri şi macadamuri.

— Mai spune-mi despre Franţa. Povesteşte-mi cum a fost drumul. Era frumos?

— Extraordinar, când mergeam cu maşina spre sud, dar, la întoarcere, groaznic. După ce-am trecut de Paris, toate drumurile spre Calais erau gâtuite din cauza traficului animat. A trebuit să aştept o jumătate de zi până m-am îmbarcat pe feribot.

— De ce?

— Panică. Nervi din pricina războiului. Toate familiile britanice aflate în vacanţă prin Belgia şi Bretagne s-au decis brusc să-şi scurteze şederea şi s-o tulească în ţară.

— Ce credeau că o să se întâmple?

— Nu ştiu. Bănuiesc că se tem că armata germană va forţa pe neaşteptate linia Maginot, invadând Franţa. Sau ceva de felul ăsta. Mare ghinion pentru hotelieri. Nu-ţi poţi imagina feţele posomorâte ale domnului şi doamnei du Pont de la Hotel du Plage, privind cum turiştii gonesc pe şosea înapoi spre Anglia.

— Situaţia e chiar atât de rea?

— Nu se întrezăreşte nimic bun. Bietul tati e ros de nelinişte.

— Ştiu. Cred că de-aia a plecat şi mama ta la Londra.

— N-a fost niciodată în stare să înfrunte realitatea crudă.

Strălucitoare când e vorba să ţină piept lucrurilor obişnuite, dar la mare ananghie dacă trebuie să facă faţă unor împrejurări potrivnice. Ne-a telefonat aseară, doar ca să se încredinţeze că supravieţuim şi fără ea, şi ne-a dat ultimele ştiri. Athena are un nou prieten. Se numeşte Rupert Rycroft şi e înrolat în Gărzile regale de dragoni.

— Dumnezeule, ce şic!

— Tata şi eu am pariat cât de mult va dura şi această idilă. Pe o bancnotă de cinci lire. Mă duc să mai iau o bere? Tu mai vrei?

— E-n regulă. N-am terminat paharul.

— Nu lăsa pe nimeni să-mi fure locul.

— Sigur.

Edward o părăsi pentru a-şi croi anevoie drum spre bar şi Judith rămase singură. Ceea ce nu conta, fiindcă erau atât de mulţi oameni în jur la care se putea uita. O şleahtă pestriţă, gândi în sinea ei. Trei sau patru bătrâni, evident băştinaşi, şedeau ţanţoşi pe băncile de lemn care flancau şemineul. Îşi legănau cănile cu bere în mâinile noduroase şi sleite de muncă şi pălăvrăgeau, cu mucurile fumegânde de ţigară teşite între buze. Arătau, hotărî Judith, de parcă lâncezeau acolo de la ora deschiderii, ceea ce probabil era adevărat.

Se afla în apropiere şi un grup de oameni distinşi, care trăseseră pesemne la unul dintre marile hoteluri din oraş, dar făcuseră o incursiune la „Sliding Tackle” doar ca să vadă cum trăiesc localnicii. Păreau să aparţină păturilor de sus, glăsuiau domol şi puţin afectat, nu se simţeau deloc în apele lor şi, chiar în timp ce Judith îi iscodea, dădeau impresia că se săturaâeră aici până peste cap şi chiar se pregăteau să purceadă la drum.

Plecarea lor precipitată crea un vid care nu se umplu imediat şi Judith avu un unghi bun de vizibilitate de-a curmezişul localului către banca de lemn tupilată în cotlonul îndepărtat. Un bărbat şedea acolo, dinainte cu un pahar plin pe jumătate. Îşi pironise privirile asupra ei, holbându-se lung. Judith îi văzu ochii boldiţi, fără clipire, mustaţa încârligată, pătată de nicotină, şapca din tweed trasă bine pe frunte. Pe sub sprâncenele-i stufoase, căutătura lui era aspră şi

scrutătoare. Judith apucă paharul, luă o înghiţitură şi apoi puse repede băutura pe masă fiindcă mâna începuse să-i tremure. Îşi simţea inima zvâcnindu-i tare în coşul pieptului şi sângele scurgându-i-se din obraji, ca apa printr-un ciur. Billy Fawcett!

Nici nu-l mai văzuse, nici nu auzise nimic despre el din ziua funeraliilor mătuşii Louise. Pe măsură ce anii trecuseră – şi acum i se părea că se scursese o viaţă de când avusese paisprezece ani – trauma adolescenţei sale se estompase încet-încet. În ultima vreme, fiind mai mare şi mai bine informată încercase chiar să găsească oleacă de înţelegere pentru aberaţiile sexuale patetice ale lui Billy Fawcett, dar această încercare imposibilă nu o ajută câtuşi de puţin. Dimpotrivă, spectrul lui Billy aproape îi distrusese orice relaţie normală cu Edward şi, desigur, el, Billy Fawcett, era pricina pentru care nu mai voise niciodată să se întoarcă la Penmarron.

În timpul primelor ei vizite în casa familiei Warren, pe când era încă la pension, trăise cu teroarea de a-l întâlni pe Billy Fawcett din întâmplare, pe stradă sau ieşind din bancă sau din frizerie. Dar, din fericire, temutul scenariu nu devenise niciodată realitate şi, treptat, pe când anii zburau, spaima i se ostoi şi prinse curaj. Se gândea că poate el se mutase din Penmarron, îşi abandonase bungaloul şi clubul de golf, se retrase să locuiască undeva, înspre interiorul ţării. Sau pasămite, ce gând fericit, dăduse ortul popii. Însă Billy Fawcett nu murise. Era aici. La „Sliding Tackle”. Stând în celălalt ungher al tavernei şi zgâindu-se la ea, cu ochii ca două pietricele încinse pe chipu-i rumen. Judith îl căută din priviri pe Edward, dar Edward se înghesuia la tejghea după bere şi ea nu putea să ţipe ca să primească ajutor. „Oh, Edward, vino”, se rugă ea în tăcere. „Vino iute”.

Însă Edward tândălea prea mult, schimbând remarci prietenoase cu un bărbat de lângă el. Şi, acum, Billy Fawcett se urni din loc, înhăţându-şi paharul şi îndreptându-se spre locul unde Judith rămăsese hipnotizată ca un iepuraş încolţit de şarpe. Văzu cum se apropie şi că arăta la fel, doar puţin mai ramolit, jigărit, şleampăt. Obrajii lui buhăiţi erau

împurpuraţi, cu vinişoare vinete pe sub piele.

— Judith! Era acolo, proptindu-şi mâna noduroasă de spătarul scaunului.

Ea nu rosti o vorbă.

— Te superi dacă mă aşez aici? Lângă tine? Îşi trase scaunul şi se lăsă cu prudenţă. Te-am văzut, îi spuse el. Te-am recunoscut din momentul când ai intrat pe uşă. Răsuflarea îi duhnea a tutun stătut şi a whisky. Ai crescut.

— Da.

Edward îşi făcea drum prin mulţime. Judith îşi înălţă privirea, ochii ei îi trimiteau un strigăt surd, implorându-l să-i sară în ajutor, şi, într-o oarecare stare de confuzie, el se tulbură vizibil să-l găsească la masa lor pe străinul bătrân şi răvăşit.

— Bună seara, spuse, dar vocea lui nu suna prea prietenos şi expresia întipărită pe chip îi era circumspectă.

— Scumpul – meu băiat. Îmi cer scuze... Cuvintele fură rostite tărăgănat şi şovăielnic, aşa că Billy Fawcett încercă din nou... scuze pentru deranj, dar Judith şi cu mine suntem vechi prieteni. Trebuia să schimbăm o vorbă. Mă cheamă Fawcett. Billy Fawcett. Fost colonel în armata din India. El îl fulgera cu privirea cu Edward. Nu cred c-am avut plăcerea...? Glasul i se stinse.

— Edward Carey-Lewis, răspunse Edward, dar nu-i întinse mâna.

— Încântat de cunoştinţă. Billy Fawcett, parcă orbecăind, îşi dibui paharul cu whisky, trase o duşcă zdravănă, apoi îl trânti înapoi pe masă. Şi de unde eşti, Edward?

— Din Rosemullion, Nancherrow.

— Nu cunosc, dragă băiete. Nu prea mai colind prin împrejurimi în ultima vreme. Şi cum îţi câştigi existenţa?

— Deocamdată, sunt student la Cambridge.

— Un visător, ţinteşti spre sferele înalte, eh? Colinele nostalgicei aduceri-aminte. Mult am mai hălăduit pe tărâmurile de aur. Ochii lui se îngustară de parcă ar fi clocit alte gânduri spurcate. Bănuiesc, Edward, că n-ai niscaiva ţigări la tine? Se pare că eu le-am isprăvit.

În tăcere, Edward îşi scoase pachetul de Players şi i-l oferi

lui Billy Fawcett. Cu oarecare dificultate, el extrase o ţigară şi scotoci apoi în buzunarul adânc, scoţând o brichefă metalică grosolană. Îşi concentră toată atenţia să scapere cu rotiţa şi să işte o scânteie, iar apoi să-şi aprindă vârful ţigării, acum îndoită; izbutind în cele din urmă, trase vârtos fum în piept, tuşi puternic, gâlgâi o altă duşcă de whisky şi-şi rezemă coatele pe masă, ca şi cum ar fi intenţionat să şadă acolo o veşnicie. Tonul lui deveni confidenţial.

— Judith locuia în casa vecină, îi spuse el lui Edward. Cu mătuşa ei Louise. În Penmarron. Ce vremuri minunate! Louise era o femeie straşnică. Cea mai bună prietenă a mea. Unica mea prietenă, ca să zic aşa. Ştii, Judith, dacă n-ai fi apărut tu, probabil m-aş fi însurat cu Louise. Avea mult timp liber pentru mine înainte să te iveşti tu. Prieteni apropiaţi, asta eram. Îi simt lipsa al naibii de tare de când a murit în accidentul ăla de maşină. Îi duc dorul grozav de mult. Nu m-am simţit nicicând aşa de singur. Abandonat.

Glasul îi tremura. Îşi ridică mâna acoperită cu pete şi-şi şterse o lacrimă răzleaţă. Se îmbătase şi din cauza ameţelii căzuse în sentimentalism dulceag, implorând înţelegere şi bălăcindu-se în autocompătimire. Judith îşi fixa paharul cu privirea. Nu dorea să se uite la Billy Fawcett şi era prea îngrozită şi stânjenită ca să-l privească pe Edward.

Billy Fawcett bătea câmpii înainte, vorbind vrute şi nevrute.

— Totuşi, situaţia e diferită pentru tine, eh, Judith? Nu-ţi merge prea rău, nu-i aşa? Ţi-ai însuşit bănetu'. Îţi cunoşti interesele. Nu ţi-a păsat de mine. I-ai băgat în cap Louisei tot soiul de prostii despre mine. Nici nu mi-ai vorbit la înmormântarea ei. M-ai ignorat. Şi-ai înhăţat toţi gologanii. Louise îmi spusese întotdeauna că va avea grijă de mine, dar mie nu mi-a lăsat nimic. Nici măcar unul dintre afurisitele alea de trofee de golf ale lui Jack. Billy Fawcett medită o clipă asupra acestei nedreptăţi, apoi dezlănţui un potop de ocări. Căţea blestemată! Complotista naibii! Secătură ce eşti! Un strop de salivă ţâşni prin aer şi ateriză pe masă, aproape de mâna lui Judith.

O lungă tăcere se aşternu, după care Edward se răsuci

uşor în scaun.

— Nu mai vrei să asculţi aceste porcării, nu-i aşa, Judith? rosti el încet.

— Nu. Judith clătină din cap.

Edward se ridică fără grabă în picioare, dominându-l pe bătrânul beţivan.

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi, îi spuse el politicos.

Chipul apoplectic al lui Billy Fawcett, pe care se puteau citi suspiciune şi confuzie, se zgâia cu neruşinare.

— Să plec? Mucosule, am să plec când sunt gata, şi n-am isprăvit încă.

— Ba da. Ai sfârşit. Ţi-ai terminat băutura şi-ai insultat-o destul pe Judith... Acum, du-te.

— Ptiu! Să te ia mama dracului! spuse Billy Fawcett.

Răspunsul lui Edward la această sudalmă fu să-l înşface de gulerul jachetei boţite şi să-l smucească în picioare. Până când Billy Fawcett îşi curmă protestele „... Cum îndrăzneşti să pui mâna pe mine... Cum îndrăzneşti... Te desfid... să tratezi un om serios ca pe un criminal de rând... Am să te dau în judecată...” Edward îl târî de lângă masă, îl împinse peste prag şi-l scoase afară pe uşă. Acolo, îl aruncă grămadă pe caldarâm, unde Billy Fawcett, şocat şi clătinându-se pe picioare, se prăbuşi în rigolă. Se găseau mulţi oameni prin preajmă, toţi martori la umilirea lui.

— Să nu mai vii pe-aici, îi spuse Edward. Să nu-ţi mai arăţi vreodată mutra nesuferită în locul ăsta.

Dar, chiar întins pe spate în şanţ, Billy încă avea poftă de harţă.

— Bastard nenorocit, strigă el. Nici nu mi-am terminat băutura. Aşa că Edward intră cu paşi mari în cârciumă, luă paharul cu rămăşiţa de whisky şi zvârli conţinutul în faţa lui Billy Fawcett.

— Acum, ai isprăvit-o, deci du-te acasă, spuse el.

După care, Billy Fawcett îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Joe Warren, călcând mărunt de-a lungul străzii Pescarilor, după o seară petrecută în compania camaradului său, Rob Padlow, ajunse lângă „Sliding Tackle” taman la timp pentru a asista la neplăcuta scenă. O grămadă de lume se adunase în jur, adoptând atitudini de şoc sau oroare şi un bătrânel zăcea culcat pe spate în şanţ, iar un tânăr înalt şi blond, într-o cămaşă cu mâneci lungi îl împroşcase cu whisky, înainte de a se înapoia în cârciumă.

Joe nu intenţionase să intre la „Sliding Tackle”, dar un asemenea deznodământ dramatic necesita o oarecare investigaţie. Bătrânul părea să fi leşinat, aşa că Joe îi sări peste picioare şi se luă după agresor în tavernă, fiind surprins să-l găsească la aceeaşi masă cu Judith, albă la faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Joe şi ea îşi ridică privirea şi-l văzu stând acolo, dar nu putu decât să scuture din cap. Joe îşi întoarse privirea spre însoţitorul ei. Eşti fratele lui Loveday?

— Exact. Edward.

— Eu sunt Joe Warren. Îşi trase scaunul de pe care doar cu puţin înainte fusese sculat cu forţa Billy Fawcett, şi se aşeză. De ce-ai făcut asta? îl întrebă el pe Edward cu blândeţe.

— Este un beţivan agresiv, aşadar l-am sprijinit să iasă la aer curat, apoi el m-a înjurat şi mi-a spus că voia să-şi termine băutura, deci l-am ajutat. Asta-i tot, cum nu se poate mai simplu.

— Ei bine, acum, el e doborât la pământ. A necăjit-o pe Judith? Joe se încruntă. Eşti palidă. Te simţi bine?

— Da, e-n ordine. Mulţumesc, Joe.

— Îl cunoşti pe bătrân?

— Da, este Billy Fawcett.

— Dar tu? îl întrebă Edward.

— Doar din vedere, fiindcă îşi pierde cam două sau trei seri pe săptămână pe-aici. Deşi, de obicei, pare destul de docil. Nimeni n-a avut până acum vreun motiv să-l arunce afară pe uşă. Te-a supărat, nu-i aşa, Judith?

— Oh, Joe, s-a sfârşit.

— Păi, arăţi de parcă te ia cu leşin. Joe se ridică. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut. Vin imediat.

Şi dispăru înainte ca Judith să-l oprească. Ea se întoarse spre Edward.

— N-am isprăvit nici paharul ăsta, se lamentă ea jalnic.

— Cred că Joe se gândeşte să-ţi ia un rachiu. Spune-mi, era într-adevăr nemernicul ăla bătrân prietenul mătuşii tale?

— Da.

— Pesemne, ea îşi ieşise din minţi.

— Nu, nu-i aşa. Era doar cumsecade şi bună la suflet. Mătuşa Louise şi soţul ei l-au cunoscut pe vremuri în India. Socot că, într-un fel se simţea răspunzătoare pentru soarta lui. Jucau golf împreună. El locuieşte într-un mic şi oribil bungalou în Penmarron. Of, Edward, cum o să ajungă acasă?

— L-am lăsat înconjurat de trecători. Presupun că unul dintre ei va fi suficient de indus în eroare ca să se înduioşeze.

— Dar n-ar trebui să facem noi ceva?

— Nu.

— Am ştiut dintotdeauna că voia să se însoare cu mătuşa Louise, spuse ea. Desigur, râvnea la casa confortabilă, la banii şi whisky-ul ei.

— Înseamnă că mereu a fost un suge-bute.

— Îl urăsc.

— Biată Judith, ce oribil!

— Şi el... Se gândi la mâna lui Billy Fawcett pipăindu-i coapsa şi se întrebă cum Dumnezeului ar putea să-i explice lui Edward ca să-l facă să înţeleagă. Dar chiar în acel moment se reîntoarse Joe şi prilejul favorabil se risipi. Joe îi întinse un păhărel cu coniac.

— Bea-l şi-ai să te simţi mai bine.

— Eşti amabil. Şi n-o să sufli o vorbă părinţilor, nu-i aşa? Acum, s-a isprăvit. Nu vreau să afle nimeni.

— N-am văzut nimic ca să am ce vorbi. Doar un beţivan bătrân căzut în şanţ. Nimic ce-ar avea legătură cu tine. Poate, ar trebui să mă duc şi să mă uit ce se mai întâmplă. Ceea ce şi făcu, revenind într-o clipă cu vestea că un trecător caritabil se milostivise și chemase un taxi; Billy Fawcett fusese împachetat şi expediat spre casă. După ce le comunică

mesajul, Joe îi anunţă că se retrage.

— Nu vrei să-ţi ofer ceva de băut? îl întrebă Edward.

— Nu, sunt deja plin ca un butoi. Am nevoie de pat şi de somnul de frumuseţe. Noapte bună, Judith.

— Noapte bună, Joe. Şi-ţi mulţumesc.

— Soarbe-ţi coniacul, scumpo... Şi dispăru.

Urmă un răstimp de tăcere. Judith înghiţea din când în când câte o gură de coniac. Simţi că-i arde gâtlejul ca focul, dar licoarea tare îi aluneca domol în stomac şi-o ajuta să-şi domolească zvâcnirile inimii.

Lângă ea, Edward îşi aprjnse altă ţigară şi se întinse să tragă scrumiera aproape.

— Cred că trebuie să discutăm, nu-i aşa? spuse el într-un târziu. Fiindcă, dacă simţi nevoia, eu sunt pregătit să te-ascult. Ea nu spuse nimic, pur şi simplu stătea, privindu-şi lung, fix, degetele. Îl urai. Neîndoios, nu doar fiindcă era mare pilangiu.

— Nu, nu de-asta.

— Deci care-i pricina?

Judith începu să-i spună şi odată pornită nu îi mai fu deloc dificil aşa cum crezuse c-o să-i fie. Îi povesti despre plecarea lui Molly şi a lui Jess, despre închiderea casei Riverview şi despre faptul că fusese lăsată sub tutela mătuşii Louise. Apoi, apariţia lui Billy Fawcett pe scenă şi aparenta lui prietenie cu Louise.

— Nu mi-a plăcut din prima clipă. Era ceva atât de... Judith strâmbă din nas... putred în înfăţişarea lui. Şi era mereu aşa de exuberant, ochii îi clipeau şi-i scăpărau... oarecum perfid.

— Mătuşa ta n-a sesizat şi ea asta?

— Nu ştiu. Apoi, m-am temut îngrozitor că ea avea să se mărite cu el, dar acum, cu mintea cea de pe urmă, sunt convinsă că n-ar fi făcut niciodată o asemenea greşeală stupidă.

— Şi ce s-a întâmplat de fapt?

— Într-o seară, ne-a invitat la cinema. Rula filmul „Jobenul” şi eu a trebuit să mă aşez lângă el, iar Billy Fawcett a început să-mi pipăie şi să-mi strângă piciorul. Judith se uită la Edward. Aveam doar paisprezece ani, Edward, şi nu-mi trecea

prin minte ce voia. M-a cuprins panica, am fugit din sala de cinematograf şi după aceea m-a muştruluit zdravăn mătuşa Louise. Judith se încruntă. Doar n-ai de gând să râzi, nu-i aşa?

— Nu, îţi promit. I-ai spus mătuşii Louise?

— Pur şi simplu, n-am putut. Nu ştiu de ce. N-am putut şi pace.

— Asta-i tot?

— Nu.

— Atunci, zi-mi şi restul.

Aşa că ea îi istorisi despre acea duminică ploioasă, când rămăsese singură şi plecase cu bicicleta spre dealul Veglos ca să scape de Billy Fawcett.

— Obişnuia să mă urmărească din bungaloul lui. Sunt sigură că avea binoclu. Şi aflase de la mătuşa Louise, în inocenţa ei, că eram de capul meu. Oricum, când am ajuns acasă...

— Să nu-mi spui că te-aştepta...

— De-abia am apucat să intru, că a şi sunat la telefon ca să m-anunţe că vine acolo. Am zăvorât toate uşile şi ferestrele şi m-am ascuns sub patul mătuşii. Timp de zece minute a strigat, a înjurat, a bocănit în uşi, a zbârnâit soneria, încercând să ajungă la mine. Iar eu zăceam sub pat înlemnită de teroare. Nu mai fusesem niciodată aşa de înfricoşată şi nici nu cred să mai fiu vreodată. Am avut coşmaruri. Şi, uneori, încă le mai am. De fapt, acelaşi coşmar şi anume că el pătrunde în dormitorul meu. Ştiu că-i o copilărie, dar când l-am văzut în acea după-amiază, m-au luat fiori de spaimă...

— Sunt prima persoană căreia i-ai destăinuit toate acestea?

— Nu. După ce a murit mătuşa Louise, i-am spus şi domnişoarei Catto.

— Şi ea ce ţi-a zis?

— Oh, a fost drăguţă, dar puţin rezervată şi protocolară. A pomenit doar că el era un bătrân scabros şi că nu trebuie să mă mai gândesc la cele întâmplate. Dar cum poţi scăpa de obsesii? Dacă aş fi putut să fac ceva concret, ca de pildă să-l ucid pe Billy Fawcett sau să-l strivesc ca pe un gândac, probabil mi-ar fi fost mult mai uşor. Însă nu pot ieşi din impas

dacă psihicul meu tresaltă şi se frământă de parcă ar fi bolnav, ori de câte ori e rostit numele lui sau mi se aminteşte de el.

— Asta-i ceea ce s-a întâmplat de Crăciun, când te-am sărutat în dosul draperiilor din sala de biliard?

Judith era aşa de jenată de această amintire, de faptul că Edward menţionase incidentul, încât îşi simţi obrajii arzând de ruşine.

— N-a fost deloc la fel cu ce-a făcut Billy Fawcett. Nu trebuie să gândeşti aşa. Doar că atunci... când m-ai atins... totul s-a dus de râpă.

— Cred că eşti traumatizată.

Judith se întoarse spre el, cu ochii scăldaţi în lacrimile deznădejdii.

— Dar de ce nu mă pot vindeca? Nu vreau să trăiesc cu trauma asta tot restul vieţii. Şi el încă mă înspăimântă, fiindcă mă urăşte atât de mult...

— De ce să te urască?

— Fiindcă nu l-am lăsat să se apropie de mine. Şi, fiindcă, la moartea mătuşii Louise, eu am moştenit toată averea.

— Înţeleg. N-am ştiut asta.

— N-am spus nimănui până acum. Nu pentru că e secret, ci din pricină că domnişoara Catto mi-a zis că-i vulgar să vorbeşti despre bani. Desigur, mama ta ştie, ca şi tatăl tău de altfel. În rest, nimeni altcineva.

— Atâta bănet? Judith încuviinţă cu tristeţe. Atunci, e de-a dreptul minunat!

— Da, întrucâtva. Asta înseamnă că pot cumpăra mici cadouri pentru alţii şi acum am propria mea maşină.

— Şi de-asta nu te iartă Billy Fawcett?

— A fost la funeraliile mătuşii Louise. În ziua aia, ochii lui mă sfredeleau de parcă ar fi vrut să mă omoare.

Aici, Edward zâmbi.

— Dacă privirea ar putea ucide, atunci toţi am fi morţi de mult. Îşi stinse chiştocul de ţigară, o cuprinse în braţe şi o sărută pe obraz. Dragă Judith! Ce furtună într-un pahar cu apă! Ştii ce cred? Cred că ai nevoie de un soi de catalizator. Nu mă întreba ce anume, dar odată şi-odată se va întâmpla

ceva, totul se va linişti şi vechile răni se vor tămădui. Nu trebuie să laşi o amintire nefericită să-ţi întunece iubirea. Eşti mult prea dulce. Şi nu oricare bărbat va fi la fel de răbdător şi statornic ca mine.

— Of, Edward, îmi pare rău.

— N-ai de ce. Dar ai grijă să-mi dai de înţeles când totul a trecut. Şi, acum, socot că-i nimerit să te conduc acasă. A fost o seară destul de agitată.

— Cel mai frumos lucru este că ai venit aici.

— Când te reîntorci la Nancherrow?

— Duminica viitoare.

— O să te aşteptăm. Edward se sculă în picioare şi stătu aşa până când se strecură şi ea pe lângă banca îngustă. Afară căzdeau umbrele înserării. Soarele scăpătase în asfinţit, alunecând dincolo de mare, şi văzduhul se întunecase. Valuri mici clipoceau lângă cheiuri şi portul era împresurat de luminiţele tremurătoare ale bărcilor de pescuit. Câţiva oameni se mai aflau încă prin preajmă, delectându-se cu spectacolul crepuscular, dar Billy Fawcett dispăruse. Edward o prinse de braţ şi porniră împreună agale spre locul unde îşi lăsase maşina.

* * *

Edward îi dădu telefon a doua zi dimineaţă. Judith era în bucătărie, ajutând-o pe doamna Warren să pregătească micul dejun, când Ellie urcă în goana mare scara dinspre prăvălie.

— Judith, te caută cineva la telefon. Spune că-i Edward.

— Edward! Gura doamnei Warren se schimonosi într-un rânjet. Băiatul ăsta nu pierde vremea degeaba.

Judith se făcu ca nu aude. Încă legată cu şorţul alb cu dungi albastre, coborî în biroul domnului Warren.

— Edward?

— Bună dimineaţa.

— E de-abia oa nouă. De ce mă suni aşa devreme?

— Voiam să te întreb dacă ai dormit bine.

— Oh, ce prostie. Bineînţeles. Îmi pare rău de ce s-a

întâmplat aseară, dar nu m-am putut stăpâni. Ai ajuns teafăr acasă? Ce întrebare stupidă! Desigur, după cum se vede.

— Da, normal. Dar... El ezita. Mai e şi un alt motiv pentru care ţi-am telefonat. Domneşte o uşoară panică pe-aici.

— E ceva în neregulă? Lui Judith îi sări inima din piept.

— Nu, nu-i aşa grav cum crezi. Păi, de fapt, da. Mătuşa Lavinia s-a îmbolnăvit ieri seară. Cu o zi înainte, se pare, a robotit în grădină, a stat prea mult afară şi a răcit. S-a dus la culcare, dar, în timpul nopţii, starea sănătăţii i s-a agravat şi acum a făcut pneumonie. Sărmana Isobel a sunat-o pe Mary Millyway, doctorul vine şi pleacă întruna. Sigur, tata a angajat o infirmieră s-o îngrijească pe biata bătrânică, dar toată lumea e îngrijorată. Totul s-a petrecut atât de repede.

— Of, Edward, sunt zdrpbită. „Mătuşa Lavinia, aparent indestructibilă!” N-o să moară, nu-i aşa?

— Păi, este destul de în vârstă. Toţi răposăm mai devreme sau mai târziu, dar nici unul dintre noi n-ar vrea ca ea să se stingă.

— Mama ta e acasă?

— Taţi a sunat-o târziu aseară. Vine azi cu maşina.

— Dar Athena? O iubeşte nespus pe mătuşa Lavinia.

— Athena a plecat în Scoţia cu Rupert Rycroft... Cred că pe la începutul săptămânii. Ne-am frământat puţin dacă s-o anunţăm sau nu şi apoi tata a hotărât că dacă se întâmplă ce-i mai rău şi Athena nu află din timp de boala Laviniei, atunci ea nu-l va ierta niciodată. Aşa că i-a cerut numărul de telefon mamei, a obţinut legătura cu un sătuc îndepărtat de munte, dar Athena tocmai plecase, aşa că n-a putut decât să-i lase un mesaj.

— Biata Athena! Crezi că se întoarce acasă?

— Nu ştiu. E un drum al naibii de lung. O să vedem.

— Şi Loveday? E bine?

— Da, cât se poate. Uşor înlăcrimată, dar Mary Millyway o mângâie cu duioşie maternă. Loveday îşi va reveni de îndată ce va sosi mama acasă.

— Te-ai dus s-o vezi pe mătuşa Lavinia?

— Nu, doar tata a fost. L-a recunoscut, dar era foarte bolnavă. Dacă mi se îngăduie, s-ar putea să merg împreună

cu el la Casa Dower azi după-amiază.

— Situaţia nu pare prea încurajatoare, nu-i aşa?

— Nu deznădăjdui. Mătuşa Lavinia este o femeie rezistentă şi tenace. Probabil, o să supravieţuiască.

— Vin azi la Nancherrow, dacă v-ajut într-un fel.

— Tocmai asta nu trebuie să faci. Ţi-am spus fiindcă altfel te-ai fi supărat. Ştiu ce simţi pentru mătuşa Lavinia, ca noi toţi, desigur. Dar nu-ţi scurta vacanţa. Ne vedem duminica viitoare. Şi, apropo, şi Gus va fi aici. Când am ajuns aseară, mă aştepta un mesaj de la el. Se deplasează cu maşina din Scoţia şi acum este deja pe drum.

— Oh, Edward. Ce moment nepotrivit pentru oaspeţi! Nu poţi să-l expediezi cu o scuză?

— Nu, nu ştiu unde este. Poate la Birmingham sau în alt loc la fel de groaznic. Nu pot să dau de el.

— Bietul om! Va nimeri într-un soi de pandemoniu.

— Eh, o să fie-n ordine. Nu e un musafir pretenţios. O să înţeleagă.

Judith gândi în sinea ei că bărbaţii, chiar şi Edward, puteau fi uneori extrem de obtuzi şi insensibili. Edward îşi depăna firul vieţii invitând prietenii la Nancherrow şi considera de la sine înţeles preocupările domestice cerute de organizarea acestor vizite prelungite. Acum, lui Judith i se şi perindă prin faţă imaginea sărmanei Mary Millyway, confruntată cu o criză în familie, după ce că şi aşa era împovărată cu destule treburi, acum trebuind să îndeplinească o corvoadă suplimentară: s-o alerteze pe doamna Nettlebed că mai aveau o gură de hrănit, să ia aşternuturile curate din dulapul cu lenjerie, s-o mobilizeze pe Janet la pregătirea unuia dintre dormitoarele de oaspeţi, să se ooupe de prosoape şi săpunuri, să verifice dacă existau umeraşe în şifonier şi să pună biscuiţi în cutia de pe noptieră.

— Poate ar fi bine să vin.

— Nici să nu te gândeşti. Îţi interzic.

— E-n ordine. Dar îmi pare rău pentru voi. Îmbrăţişează-i pe toţi. Transmite salutările mele tatălui tău.

— Aşa o să fac. Nu te nelinişti.

— Şi multă dragoste, pentru tine.

— Şi ţie, la fel. Judith aproape că-i desluşea zâmbetul înecat din glas. La revedere, Judith.

* * *

La volanul maşinii sale Lagonda de culoare verde-închis, Gus Callender părăsi Okehampton şi ambală motorul urcând colina îngustă care se deşira dinspre micul târg către meleagurile muntoase din zare. Era o dimineaţă senină şi răcoroasă de august şi împrejurimile arătau plăcut de noi şi de necunoscute, lucru de altfel firesc pentru el care nu mai străbătuse niciodată acest drum; un ţinut înverzit de păşuni şi mirişti care se întindeau până în nemărginit, scăldate de razele aurii ale soarelui de vară. În depărtare, siluetele ulmilor străvechi şi albicioşi marcau hotarele gardurilor vii.

Gus Callender conducea de două zile, zăbovind la nevoie şi savurând rularea lină a maşinii sale puternice. (Îşi cumpărase Lagonda cu un an în urmă din banii primiţi la cea de-a douăzeci şi una aniversare a zilei sale de naştere şi era cel mai frumos cadou care i se oferise vreodată.) Desigur, plecarea de-acasă fusese un soi de lovitură neaşteptată, drept în faţă, întrucât părinţii săi crezuseră că, după două săptămâni petrecute în Franţa, el va fi mulţumit să stea restul vacanţei cu ei. Dar Gus le explicase, îi amăgise cu vorbe dulci şi le promisese să se reîntoarcă în scurtă vreme, iar mama sa suportase despărţirea cu stoicism, bravând când îşi luaseră la revedere, fluturându-şi batista în aer de parcă ar fi fost un mic stindard. În ciuda fermităţii lui, pe moment, fusese chinuit de un simţământ ridicol de culpă, dar imediat ce o pierduse din ochi, fu în stare, fără prea mult efort, să-şi alunge imaginea ei din minte.

Parcursese drumul de la Deeside la Carlisle, apoi de la Carlisle până în Gloucester. Acum rula cu viteză pe ultima porţiune a lungii călătorii. După Scoţia (deosebit de umedă) şi Midlands[68] (foarte cenuşie), se simţea deci ajuns într-o lume

[68] The Midlands - regiunea din centrul Angliei.

complet nouă, însorită şi pastorală. De pe culmea dealului povârnit, se ivi în zare Dartmoor, platoul nesfârşit din sud-vestul Angliei, cu vârfuri stâncoase şi pustii şi cu mlaştini care-şi schimbau subtil culoarea pe când avalanşa de nori, mânată de vântul de apus, îşi rostogolea încet umbrele pe cuprinsul cerului. Gus văzu contururile arcuite ale colinelor care păreau să se îngemăne cu văzduhul, verdele smarald al ţinuturilor mlăştinoase, tumuli celtici din granit, şlefuiţi şi ciopliţi de vânturi în chip de sculpturi primitive, totuşi paradoxal de moderniste. Ochii lui de artist erau vrăjiţi, iar degetele tânjeau după penel şi pânză, şi dorea cu ardoare să poposească ici şi colo, încercând să imortalizeze pe albumul său de crochiuri priveliştile şi petele de lumină.

Ştia că dacă s-ar opri ar rămâne acolo tot restul zilei, dar era aşteptat să sosească la Nancherrow în cursul după-amiezii. Pictura mai putea adăsta. Se gândi la Franţa şi la pânza pe care zugrăvise încântătoarea vilă a familiei Beath. Reamintindu-şi, începu să îngâne un cântec care fusese permanent laitmotivul vacanţei, ascultat la radio, imprimat pe placa de gramofon, în timp ce ei se tolăneau la soare lângă piscină, sau stăteau pe terasă în serile înmiresmate, sorbind vin, privind cum soarele apune şi dispare sub orizont, dincolo de munţii din Midi[69], şi cum se aprind una câte una luminile din Sillence, presărând cu scântei versantul dealului precum înviorează podoabele pomul de Crăciun.

„Marea
Dansează iscând
Talazuri perechi, rând pe rând.
Iar luna îşi picură raze-argintii
În apele ei sinilii.
Şi-n glumă culoarea îşi schimbă apoi
Marea.
Sub repede ropot de ploi”.

Launceston. Îşi aduse aminte de micul pod şi îşi dădu

69 Midi - regiunea sudica a Franţei.

seama că trecuse deja hotarul comitatului. Se afla în Cornwall. Înainte se întindeau pustiurile din Bodmin Moor. Pe undeva, prin apropiere, se găsea un han numit „Jamaica”. Era ceasul unsprezece şi jumătate şi cumpăni o clipă dacă să se oprească acolo ca să bea şi să mănânce ceva, apoi se răzgândi. Rulă înainte spre Truro. În faţă, drumul se deşira la nesfârşit. Acceleră şi-şi îngădui să se desfete în această bună dispoziţie puţin obişnuită lui:

„Marea
De-a viselor vrajă e plină.
Unită în zare cu bolta senină
Prin valuri albastre şi pure.
De parc-ar voi un sărut să îi fure
Acelui azur infinit
Și tainic al Mării iubit”.

Truro picotea în vale sub razele soarelui de amiază. Apropiindu-se, Gus văzu turla catedralei, licăririle argintii ale râului străjuit de pomi. Intră în oraş pe strada principală, îşi parcă maşina lângă „The Red Lion” şi ajuns înăuntru se opri la bar. Încăperea întunecată era lambrisată cu lemn şi duhnea a bere. Vreo doi bătrânei şedeau prin preajmă, citindu-şi ziarele şi pufăind din pipă; Gus se instală lângă tejghea şi, după ce comandă jumătate de pintă de biter, îl întrebă pe barman dacă era posibil să mănânce ceva.

— Nu. Nu servim gustări aici. Trebuie să mergeţi în restaurant.

— E nevoie să rezerv o masă?

— O să trimit eu vorbă şefului de sală. Sunteţi singur, nu-i aşa?

— Da, doar eu.

Barmanul măsură într-un pahar gradat jumătate de pintă, apoi aşeză băutura pe tejghea.

— Voiajaţi, nu?

— Da, cu maşina.

— Veniţi de departe?

— De fapt, da. De la Aberdeen.

— Aberdeen? Asta-i în Scoţia, nu? E ceva drum. Cât timp v-a luat?

— Două zile.

— Aţi străbătut cale lungă. Cât mai aveţi de mers?

— Până dincolo de Penzance.

— De la un capăt la altul al ţării, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

— Locuiţi în Scoţia, nu?

— Da, născut şi crescut acolo.

— N-aveţi pic de accent, scuzaţi-mă că vă spun. Am avut un scoţian aici, cu două sau trei luni în urmă, venit din Glasgow şi nu-i înţelegeam cuvintele.

— Accentul de Glasgow e înşelător.

— Cum nu se poate mai adevărat.

Alţi doi clienţi intrară pe uşă şi barmanul se scuză, îl lăsă pe Gus şi se duse să-i servească. Singur, Gus îşi căută ţigările şi-şi aprinse una. În spatele barului, dincolo de rafturile cu sticle, peretele era acoperit cu o oglindă. Din abisurile lucioase, uşor estompate de butelcife negre astupate cu dopuri, crâmpeie din propria-i imagine răsfrântă acolo se holbau la el; un tânăr brunet, arătând, îşi spuse Gus, mult mai în vârstă decât era. Ochi negri, păr aşijderea, palid la faţă, proaspăt ras. Purta o cămaşă albastră din bumbac, o batistă la gât înnodată în loc de cravată, dar şi această extravaganţa nu-i îmblânzea înfăţişarea dură. Chiar sumbră.

„Înveseleşte-te, figură tristă”, se adresă el în gând propriei reflectări. „Eşti în Cornwall. Ai reuşit. Ai ajuns aici în cele din urmă”. Ca şi când imaginea răsfrântă în oglindă n-ar fi ştiut. „Aţi străbătut cale lungă”, remarcase barmanul, dar rostise un adevăr cu mult mai subtil decât ar fi crezut. Gus închină paharul în cinstea lui însuşi. „Ai străbătut cale lungă”. Sorbi din biterul amar şi rece.

* * *

Edward Carey-Lewis fu primul care îl numise „Gus” şi porecla prinsese. Înainte de ăsta, el fusese Angus, singurul

copil al părinţilor săi vârstnici. Tatăl, Duncan Callender, era un om de afaceri prosper şi şiret din Aberdeen care, deşi de obârşie umilă, se ridicase prin propriile mijloace şi, până când Angus venise pe lume, strânsese deja o frumuşică avere ca negustor ce aprovizionează vasele. De asemenea; de-a lungul anilor, interesele lui se extinseseră, incluzând negoţul cu ridicata al obiectelor de fierărie, cu parcele mari din proprietatea orăşenească, şi închirierea la preţuri modice de locuinţe şi imobile de raport, corpuri de case şi cvartale.

Angus îşi petrecuse copilăria în inima orăşelului Aberdeen, într-o casă solidă din granit, situată într-o mică grădină împrejmuită cu ziduri de piatră. Grădina avea o peluză la faţadă, un teren în spatele casei unde se întindeau rufele şi o fâşie de pământ cultivată de mama lui cu fasole şi varză. O lume mică, potrivită pentru un băieţandru, iar Angus era mulţumit peste măsură. Dar nu şi Duncan Callender, tatăl. Reuşise să răzbată în viaţă cu greu, numai prin trudă, cinste şi corectitudine, şi astfel câştigase respectul angajaţilor şi-al tagmei negustorilor. Însă nu era îndeajuns. Pentru unicul său fiu, avea ambiţii mari şi era ferm hotărât să-l crească şi să-l educe ca pe un gentleman.

În consecinţă, când Angus avea şapte ani, familia se mută din căminul confortabil dar modest care-i găzduise până atunci, într-un conac imens, în stil victorian, situat într-un sat, pe malurile râului Dee. De aici, Duncan Callender se deplasa în fiecare zi la biroul său din Aberdeen, iar Angus şi mama lui erau lăsaţi să facă tot ce le stătea în putinţă. În comparaţie cu străzile oraşului, prăvăliile şi uruitul familiar al tramvaielor, dealurile impunătoare, luncile şi valea largă a râului Dee erau pe cât de ciudate, pe atât de copleşitoare, iar noul lor sălaş nu făcea excepţie, cu puzderia de mobile din stejar fumuriu, vitralii, covoare tartan şi şemineuri îndeajuns de mari ca să frigi un bou, dacă aveai chef.

De asemenea, o grămadă de servitori fură angajaţi pentru a îngriji această clădire masivă. Acolo unde, înainte, doamna Callender se descurcase de minune cu o bucătăreasă şi o menajeră, se pomeni acum că se aşteaptă de la ea să dea ordine personalului intern, alcătuit din şase servitori şi doi

grădinari, dintre care unul locuia în căsuţa paznicului de lângă poarta de la intrare. Era o soţie şi o mamă devotată, dar un suflet simplu, şi se văzu confruntată cu trista experienţă de a se lupta încontinuu să menţină aparenţele.

În Aberdeen, se simţise la largul ei, cunoscându-şi locul în lume şi voindu-l în siguranţă, în căminul modest, dar demn şi bine întreţinut. Însă pe meleagurile de la Deeside, era complet depăşită de realitate. Nici cal, nici măgar, nici catâr. Îi fu aproape imposibil să comunice cu oamenii din sat şi se convinse că feţele lor aspre şi răspunsurile monosilabice la tentativele ei de a înjgheba o conversaţie dovedeau că o desconsideră şi că nu-s deloc impresionaţi de bogăţia şi stilul de viaţă al unor asemenea nou-veniţi.

Ceilalţi vecini, familii nobile, de viţă veche, care sălăşluiau în castele şi stăpâneau moşii de generaţii, erau chiar şi mai înspăimântători, mai străini ca nişte creaturi de pe altă planetă. Lady Cutărică şi marchizul Cutare, cu nasurile coroiate, cu faţa suptă, costelivi, în straie din tweed. Doamna Huntingdori-Gordon, care creştea labradori şi domnea precum un dictator militar, atotputernic, peste o fortăreaţă arhaică, pe coama dealului. Şi generalul de divizie Robertson, care citea fragmente din scriptură la slujbele de duminică din biserică, de parcă şi-ar fi lătrat ordinele de luptă subordonaţilor şi care nu se căznea să-şi coboare glasul nici când era insolent cu pastorul.

Această perioadă foarte dificilă nu dură însă mult pentru Angus. La vârsta de opt ani, el fu expediat la internat, o şcoală pregătitoare, extrem de costisitoare din Perthshire, şi copilăria lui se încheie virtual. La început, fu şicanat, intimidat şi bruscat. Din cauza accentului provincial din Aberdeen, a fustanelei sale scoţiene exagerat de lungă şi a stiloului său fistichiu, precum şi din pricină că învăţa cel mai bine din clasă, şi fu catalogat, cu maliţie, drept tocilar. Dar era un băietan puternic, muşchiulos, bun la fotbal şi, după ce umplu de sânge nasul unui bătăuş din cursul elementar, în văzul tuturor celor aflaţi din întâmplare pe terenul de joacă, fu lăsat în pace şi treptat se acomodă. Până când se reîntoarse la

Deeside, în vacanţa de Crăciun, se înălţase deja cu doi ţoli[70], iar accentul sau provincial era de domeniul trecutului. Mama lui se jeluia în taină după pruncul pe care-l credea pierdut, dar Duncan Callender era încântat.

— De ce nu-ţi inviţi colegii acasă? întrebă el, însă Angus simulă că nu-l aude şi ieşi să se plimbe cu bicicleta.

Isprăvind şcoala pregătitoare, se apucă să joace rugbi şi-şi câştigă reputaţia de marcator iscusit. Exact în această perioadă, descoperi în sala de belle-arte bucuriile picturii, ca şi îndemânarea latentă pe care nu o bănuise vreodată, de a face crochiuri. La încurajările unui înţelegător profesor licenţiat în arte, începu să umple un album de schiţe, dobândind în timp un stil personal: desene în creion, colorate uşor în acuarelă, terenurile de sport; un ucenic lucrând la roata olarului, un magistru cu un vraf de cărţi sub braţ, străbătând cu paşi mari o curte pătrată, toga neagră fâlfâindu-i ca două aripi negre.

Într-o bună zi, răsfoind un număr al revistei „The Studio”, dădu peste un articol despre pictorii din Cornwall şi despre şcoala din Newlyn, ilustrat cu o pictură făcută de Laura Knight; o fată cocoţată pe o stâncă şi privind marea. Întinderea nesfârşită de apă era albastră ca penele păunului, dar fetişcana purta un pulover, deci nu putea să fie prea cald şi părul arămiu îi cădea unduios pe umeri.

Odată ce atenţia îi fu captivată, parcurse în goană articolul şi, dintr-un anume motiv, imaginaţia i se înflăcăra. Cornwall! Poate că va deveni artist profesionist, va merge şi se va stabili în Cornwall, aşa cum mulţi alţii făcuseră înaintea lui. Va purta straie ciudate, pătate de vopsele, îşi va lăsa părul să crească şi va fuma ţigări Gitanes. Şi-i va fi totdeauna prin preajmă o tânără frumoasă şi devotată, dar, desigur, cu înclinaţii domestice. Va locui cu el într-o bojdeucă de pescar sau poate într-un şopron reamenajat, cu scară din lespezi de granit, uşă vopsită în albastru, şi acolo vor străluci în oale din lut, flori ca năprasnicele purpurii...

---

70 Ţol sau inch- măsură de lungime a sistemului englezesc sau imperial, egală cu 2,54 cm. (N. corectorului)

Iluzia era atât de reală încât aproape simţi dogoarea soarelui, se pătrunse de mirosul brizei de mare, de mireasma-florilor sălbatice. Totuşi, o simplă fantasmă, îşi înălţă privirea deasupra sălii pustii de belle-arte, către fereastra înaltă, de unde zări cerul hibernal din Midlands. Nălucirile unui elev. Nu va putea fi niciodată pictor, fiindcă se dedicase deja matematicii şi fizicii, croindu-şi planuri să urmeze Universitatea Cambridge şi să obţină o diplomă în inginerie.

Dar visurile şi fanteziile erau mult prea preţioase pentru a fi în întregime abandonate.

Îşi scoase briceagul şi decupă cu grijă ilustraţia colorată din revistă. O strecură în mapa în care-şi păstra unele dintre desene şi îşi reprimă îndată mustrările de cuget. Mai târziu, înrămă pictura cu fata necunoscută de lângă ţărmul mării din Cornwall, aninând acest peisaj impresionant pe peretele biroului său.

În multe privinţe, jocul de rugbi îi îmbogăţi experienţa de viaţă. Deşi prea necomunicativ ca să-şi facă prieteni apropiaţi, sportul îl ajută să câştige popularitate şi din când în când primea invitaţii să-şi petreacă vacanţele în casele altora de la ţară, în Yorkshire, Wiltshire sau Hampshire. Le accepta politicos, era întâmpinat cu bunăvoinţă şi reuşea să nu facă gafe în public.

— Şi de unde eşti? obişnuia să-l întrebe la o ceaşcă de ceai mama vreunui coleg.

— Din Scoţia.

— Ce băiat norocos! Din ce parte anume?

— Părinţii mei au o casă în Deeside. Şi înainte ca ea să înceapă a vorbi despre pescuitul somonilor şi bălăceala în râul Dee sau despre potârnichile-scoţiene de pe mirişti, el schimba subiectul şi cerea îngăduinţa să servească o felie de turtă dulce cu nucă. Pe urmă, cu puţin noroc, conversaţia se abătea asupra altor chestiuni.

Întoarcerea acasă, după aceste vizite, scotea invariabil în vileag un soi de discrepanţă. Adevărul era că Angus îşi depăşise în multe privinţe părinţii vârstnici, casa hidoasă i se părea claustrofobică, iar zilele nesfârşite, numai mesele lungi

şi anoste spărgând întrucâtva monotonia. Atenţiile drăgăstoase ale mamei îl sufocau, iar mândria şi interesul stânjenitor arătate de tată înrăutăţeau şi mai mult situaţia.

Totuşi, nu toate lucrurile erau triste. Când împlini şaptesprezece ani, pogorî asupra lui din senin o recompensă nesperată, deşi se dovedi până la urmă o binefacere dezorientantă. După cât se pare, se răspândise vorba din gură-n gură prin împrejurimi că feciorul soţilor Callender, în ciuda condiţiei sociale a părinţilor, clar dezavantajoasă, era nu numai chipeş, ci şi deosebit de prezentabil, încât dacă vreo amfitrioană avea nevoie de un tânăr disponibil...?

Invitaţii gravate cu blazoane începură să sosească, poftindu-l pe Angus la diverse reuniuni mondene, la care mama şi tatăl lui nu aveau acces. Petreceri simandicoase şi baluri de vară unde părtaşii purtau nume precum Lady Henrietta McMilian sau Onorabila[71] Camilla Strokes. Acum, Angus era în stare să conducă o maşină şi la volanul masivului Rover care aparţinea tatălui său ajungea punctual la toate aceste evenimente, protocolar, gătit corespunzător etichetei, în redingotă, cămaşă albă scrobită şi papion negru. Ucenicia în acele conace de ţară din Yorkshire, Wiltshire şi Hampshire îi fu acum de mare folos şi se dovedi capabil să facă faţă formalismului excesiv al acestor grandioase dineuri şi să danseze până în zori, zâmbind galant, plin de solicitudine faţă de toată lumea bună – şi, în general, achitându-se de obligaţii spre imensa satisfacţie a tuturor.

Dar totul i se părea un joc de teatru. La urma urmei, el era cine era, fără să-şi facă iluzii deşarte în privinţa provenienţei sociale sau a educaţiei. După una dintre aceste serate dansante, rulând pe lungul drum spre casă, cu privelişti întunecate, pustii, uşor sumbre, sub un cer care se ilumina anevoie odată cu ivirea zorilor, lui Angus îi trecu prin minte că, de când avusese şapte ani şi familia lui părăsise oraşul Aberdeen pentru totdeauna, nu-şi putea aminti de nici un alt locşor pe pământ unde să se fi simţit în largul său, ca acasă. Cu siguranţă, nu în conacul de acum al tatălui. Nici la şcoală.

---

71 Titlu dat în Anglia descendenţilor unor nobili de un anumit rang.

Nici în căminele ospitaliere din Yorkshire, Wiltshire şi Hampshire, unde fusese călduros primit. Totuşi, oricât de bine se distra, se simţea totdeauna stingher, de unul singur, complet izolat, iscodindu-i din priviri pe ceilalţi. Şi Angus dorea fierbinte să-şi găsească locul, să aibă o apartenenţă anume.

Poate, într-o bună zi, asta i se va întâmpla. Ca de pildă să se îndrăgostească. Sau să audă o voce de demult. Ori să păşească într-o cameră străină, pomenindu-se că o recunoaşte numaidecât, fără s-o fi văzut niciodată în viaţa lui. Un locşor unde nimeni să nu-i arate o falsă condescendenţă şi unde să nu aibă nevoie de etichetă sau de titlu pompos. Unde să fie bine venit, pur şi simplu fiindcă este el însuşi. „Angus, dragul meu, ce bine că ai venit! Ce minunat că te văd!”

Dar, pe neaşteptate, lucrurile se îmbunătăţiră. După anii dificili ai adolescenţei care, pentru Gus, fură mult mai dureroşi şi mai anevoioşi decât pentru majoritatea semenilor săi, Cambridge veni ca o revelaţie şi ca o eliberare. Din prima clipă, Angus îl consideră cel mai fermecător oraş văzut vreodată, iar catedrala Sfintei Treimi i se păru un vis al arhitecturii. În primele săptămâni, îşi petrecu timpul liber plimbându-se pur şi simplu, învăţând pe de rost străduţele străvechi, impregnate de reminiscenţele vremurilor trecute. Crescut în doctrina prezbiteriană, Angus asista în fiecare dimineaţă la slujba religioasă oficiată în King’s Chapel, din pura plăcere de a asculta cântările de slavă; acolo auzi pentru prima dată rugăciunea gregoriană de îndurare „Miserere” şi se pătrunse de o fericire inexplicabilă pe când vocile băieţilor din cor se înălţau spre culmile cerului, imposibil de atins, decât, poate, cu excepţia îngerilor.

După un timp, când se familiariză cu noile împrejurimi, înrâurirea vizuală pe care o avu asupra lui oraşul universitar Cambridge îi trezi instinctul de pictor şi, curând, albumul lui de schiţe fu umplut cu impresii creionate în cărbune. Bărci trase la mal lângă sălcii pletoase, Puntea Suspinelor; biserica Corpus Christi, turnurile gemene ale Colegiului Kings, profilate pe fundalul cerului. Liniile verticale şi puritatea

proporţiilor şi a perspectivei i se părură o provocare; tonalităţile cromatice ale văzduhului şi ale peluzelor, vitraliile şi frunzişul toamnei îi strigau pur şi simplu să fie aşternute pe hârtie. Angus se simţi împresurat nu numai de izvoarele profunde ale cunoaşterii, ci şi de o frumuseţe desăvârşită care nu era a naturii, fiind, în mod surprinzător, urzită de om. Se înscrise la colegiul Pembroke şi-şi alese ingineria ca subiect de studiu. Şi Edward Carey-Lewis era tot la Pembroke, dar studia engleza şi filosofia. Ei deveniseră boboci în acelaşi timp, în semestrul de toamnă al anului 1937, dar de-abia spre sfârşitul celui de-al doilea an universitar ajunseseră să se cunoască şi să se împrietenească. Desigur, existau motive întemeiate. Studiind materii diferite, nu aveau aceleaşi cursuri şi seminarii. Camerele lor erau situate în puncte diferite ale internatului Pembroke şi deci discuţiile amicale despre nimicuri erau excluse. Şi în timp ce Gus juca crichet şi rugbi, Edward nu arăta nici un interes pentru sporturile de echipă, în schimb îşi pierdea vremea la Clubul universitar de aviaţie, străduindu-se să obţină brevetul de pilot.

În consecinţă, drumurile lor se întretăiau arareori. Dar, inevitabil, Gus îl zărea pe Edward cu diferite prilejuri, bunăoară în capătul îndepărtat al sălii de mese din internat şi la ocaziile oficiale când toţi studenţii prânzeau laolaltă cu oarecare pompă. Sau gonind cu viteză în josul străzii Sfânta Treime, în automobilul său bleumarin, Triumph, mereu cu una sau două fete drăguţe înghesuite alături de el. Câteodată, îl vedea în treacăt prin cârciumi aglomerate, în mijlocul unor adunături gălăgioase, fiind, de obicei, cel care achita nota de plată pentru un rând de băutură. Şi, la fiecare întâlnire, Gus fu frapat de faptul că Edward arăta din ce în ce mai chipeş, mai încrezător şi mai mulţumit de sine. Antipatia instinctivă (născută din invidie? – ceea ce nu şi-ar fi recunoscut) se transformă în aversiune, dar, cu o discreţie înnăscută, Gus nu-şi dădu în vileag simţămintele. N-avea sens să-şi facă duşmani şi, la urma urmei, nu schimbase nici măcar o vorbă cu Edward. Doar că figura, înfăţişarea, felul acestuia de a se purta erau prea frumoase ca să fie adevărate. Edward Carey-Lewis! Nici un om nu putea să aibă

chiar totul. În orice boboc de floare se ascunde un vierme, dar nu era treaba lui Gus să-l descopere. Aşa că, lăsă lucrurile cum erau şi se concentră asupra studiilor. Dar soarta nestatornică ticlui altfel rosturile. În 1939, în semestrul de vară, lui Gus şi lui Edward Carey-Lewis li se repartizară camere pe acelaşi palier şi o bucătărie în miniatură, pe care o împărţeau denumind-o în batjocură „camera servanţilor”. Într-o după-amiază, în timp ce aştepta să dea în fiert ceaiul din ibric, Gus auzi tropot de paşi pe scara de piatră şi apoi cineva se opri în pragul uşii deschise. O voce rosti:

— Hei, bună!

Se întoarse şi-l văzu pe Edward Carey-Lewis cu o şuviţă de păr blond ce-i alunecase peste frunte şi cu fularul lung înfăşurat în jurul gâtului.

— Bună.

— Eşti Angus Callender.

— Exact.

— Edward Carey-Lewis. Se pare că suntem vecini. Cum arată camera ta?

— O.K.

— Faci ceai? „O aluzie neruşinată!”

— Da. Vrei şi tu?

— Ai ceva de mâncare?

— Da. Prăjitură cu fructe.

— Perfect! Sunt lihnit de foame.

Acestea fiind zise, Edward intră şi se aşezară în dreptul ferestrei deschise, băură ceai din căni, Gus fumă o ţigară şi Edward înfulecă aproape toată prăjitura. Începură a sporovăi despre diverse nimicuri, dar, după un sfert de oră, Gus realiză că în ceea ce-l priveşte pe Edward se înşelase amarnic, fiindcă acesta nu era nici snob, nici stupid. Manierele nobile şi expresia francă a ochilor lui albaştri erau pe deplin sincere, iar încrederea în sine izvora nu dintr-o educaţie pedantă, ci din faptul că se simţea stăpân pe el, pe soarta lui, considerându-se nici mai rău, nici mai bun decât ceilalţi tineri de acelaşi leat.

Odată ceainicul golit şi prăjitura terminată, Edward se sculă în picioare şi începu să iscodească prin camera lui Gus, citind

titlurile cărţilor şi răsfoindu-i revistele.

— Îmi place blana de tigru din faţa şemineului.

— Am cumpărat-o dintr-o prăvălie de vechituri.

Acum, Edward se uita la picturile lui Gus, examinându-le pe rând de parcă ar fi intenţionat să le cumpere.

— Frumoase acuarele. Ce reprezintă asta?

— Ţinutul Lacurilor.

— Ai o adevărată colecţie aici. Le-ai cumpărat?

— Nu. Eu însumi le-am pictat.

Edward îl privi pe Gus cu gura căscată.

— Adevărat? Ce tip talentat eşti! Şi e bine să ştii că dacă pici la examenul de licenţă, o poţi duce de azi pe mâine mânuind penelul. Edward îşi reluă inspecţia. Foloseşti vreodată şi uleiuri?

— Da, uneori.

— Tu l-ai făcut şi pe-ăsta?

— Nu, recunoscu Gus. Mi-e ruşine să spun, dar l-am decupat din paginile unei reviste când eram la şcoală. Îmi place atât de mult încât îl iau pretutindeni cu mine. Şi-l atârn la vedere.

— Faţa frumoasă ţi-a înflăcărat imaginaţia, sau stâncile şi marea?

— Întreaga compoziţie, presupun.

— Cine-i artistul?

— Laura Knight.

— Peisajul e din Cornwall, spuse, Edward.

— Ştiu. Cum ţi-ai dat seama?

— Nu putea fi din altă parte.

— Cunoşti regiunea Cornwall? Gus îşi încreţi fruntea.

— Cred şi eu. Doar locuiesc acolo. Dintotdeauna. E căminul şi locul meu de baştină.

— Ce nemaipomenit! exclamă Gus.

— De ce?

— Nu ştiu. Numai că m-au interesat totdeauna pictorii din Cornwall. Mi se pare uimitor cum un număr atât de mare de oameni, incredibil de înzestraţi, s-au adunat laolaltă într-un loc aşa de îndepărtat şi au exercitat o asemenea influenţă.

— Nu prea mă pricep la chestiile astea, dar Newlyn este

invadat de artişti. Colonii întregi. Mişună ca şoarecii.

— L-ai întâlnit?

— Nu pot să mă laud cu asta. Edward clătină din cap. Mă tem că sunt cam filistin când vine vorba de artă. La Nancherrow avem o grămadă de tablouri cu scene de vânătoare şi portrete întunecate de familie, înţelegi ce vreau să spun. Strămoşi cu albeaţă la ochi, alături de câinii lor. Edward chibzui o clipă. Cu excepţia portretului făcut mamei mele de pictorul Laszlo. E de-a dreptul fermecător. Atârnă deasupra şemineului din salon. Deodată, Edward păru să se moleşească. Fără multă jenă, căscă gura până la urechi. Dumnezeule, sunt istovit. Mă duc să fac o baie. Mersi pentru ceai. Îmi place odaia ta. Păşi spre uşă, o deschise, apoi se întoarse. Ce program ai diseară?

— Nimic deosebit.

— Noi, câţiva amici, mergem cu maşinile la Grantchester să bem ceva într-un birt de-acdo. Vrei să vii şi tu?

— Mi-ar plăcea mult. Mulţumesc.

— O să-ţi bat la uşă pe la şapte şi un sfert.

— În regulă.

— Atunci, pe curând, Gus. Edward îi zâmbi. Gus crezu că aude greşit. Edward tocmai se pregătea să iasă din cameră.

— Cum mi-ai spus?

Edward se iţea din prag.

— Gus!

— De ce?

— Bănuiesc că mi te închipui ca fiind Gus. Numele de Angus nu ţi se potriveşte. După mintea mea, Angus sugerează un văcar cu păr roşcat, ciubote grosolane cu talpa ca şenilele de tanchetă şi nădragi aspri din tweed vărgat.

Gus izbucni în râs.

— Fii atent cum vorbeşti. M-am născut chiar în Aberdeen[72].

Dar Edward era imperturbabil.

— În cazul ăsta, spuse el, pricepi exact ce vreau să zic. Şi se retrase, închizând uşa în urma lui.

---

[72] Aluzie la o rasă de taurine, denumită Aberdeen Angus şi creată în Scoţia.

Gus! Era Gus. Şi atât de mare fu înrâurirea lui Edward, încât, după acea seară, nimeni nu-l va mai numi altfel.

* * *

Brusc, Gus se pomeni că leşină de foame. La etajul superior, în restaurantul gol – demodat, cu covoare turceşti vechi de când lumea, cu feţe de-masă albe şi scrobite, şi cu zvon de glasuri înăbuşite pe fundalul zgomotului discret de tacâmuri manipulate – el devoră hulpav supa, carnea fiartă de vită, garnitura de morcovi şi budinca; apoi, simţindu-se un om nou, achită nota de plată şi ieşi din nou în aerul proaspăt. Se plimbă o vreme de-a lungul caldarâmului, până găsi o librărie, intră acolo şi cumpără o hartă topografică a comitatului Cornwall. Înapoindu-se la maşină, îşi aprinse o ţigară, deschise harta şi îşi plănui restul itinerariului. Nancherrow! La telefon, Edward îi dăduse câteva indicaţii vagi, dar acum, calculând distanţele la scara de un ţol la milă, Gus gândi că numai un idiot s-ar putea rătăci. Deci, de la Truro la Penzance şi apoi de-a lungul drumului de coastă care ducea la promontoriul Land’s End! Degetul lui urmări direcţia de-a curmezişul hârtiei bătoase şi se opri la Rosemullion, marcat clar cu semnele convenţionale pentru biserică, râu şi pod. Zări apoi cuvântul Nancherrow scris cu litere italice, o linie punctată pentru drumul de acces şi un mic simbol pentru casă. Era bine s-o găsească acolo, însemnată de vreun geograf atotcunoscător. Astfel, destinaţia lui devenea reală, nu doar un simplu nume, rostit la întâmplare şi nici o plăsmuire a propriei imaginaţii. Gus împături harta şi o aşeză lângă el pe banchetă. Terminându-şi ţigara, răsuci cheia de contact.

Rula de-a lungul principalei căi ferate din comitat, unde se desluşeau reminiscenţe ale unor mine de cositor, de mult părăsite, coşuri de fum, hale de maşini şi stive de lemne aproape putrezite. Peisajul nu era deloc atrăgător. Şi când va ajunge oare la mare? Era nerăbdător să vadă întinderea nesfârşită de apă. Dar, într-un târziu, drumul coborî pe o

coastă de deal şi ţinuturile se schimbară. În dreapta, se ivi un şir de dune de nisip, apoi un estuar adânc şi în cele din urmă fu răsplătit cu prima privelişte asupra Oceanului Atlantic. O licărire trecătoare, numai mult, a talazurilor verzui ce se revărsau peste bancul de nisip. Dincolo de estuar, drumul se afunda în interiorul regiunii şi acolo erau imaşuri păscute de vaci sau povârnişuri meridionale, cultivate cu legume, toate împrejmuite de ziduri asimetrice, din piatră, care păreau înălţate acolo pe veci. În grădini creşteau palmieri, casele prinseseră patina calcaroasă a laptelui de var şi potecile înguste şerpuiau din drumul principal, coborând în văi împădurite, marcate îmbietor prin denumiri absconse ori sfinte. Totul în jur dormita sub licăritul razelor călduţe ale soarelui de amiază. Copacii aruncau pete şi dungi negre de umbră, vărgând tăpşanele, şi peste tot plutea o atmosferă de veşnicie, de parcă aici urma să fie totdeauna vară; ca şi când frunzele nu căzeau niciodată din acei arbori străvechi, iar pantele domoale nu cunoscuseră nicicând suflarea îngheţată a vânturilor de iarnă.

Curând, în faţă, Gus văzu, într-o lumină difuză, cealaltă mare, apoi conturul maiestuos al Mount’s Bay şi, ca o licărire de albastru, linia orizontului. O droaie de mici ambarcaţiuni se întreceau pe apă, probabil o regată. Pui[73] şi bărci cu velă navigau purtate de briză, lunecând aproape una de alta, spre vreun golf îndepărtat, cu pânzele purpurii umflate de vânt.

Şi totul i se părea izbitor de familiar, ca şi cum mai văzuse cândva toate astea, iar acum pur şi simplu se întorcea într-un loc bine cunoscut şi mult îndrăgit. „Da. Da, toate sunt acolo. Exact cum vor fi fost dintotdeauna. Întocmai cum mi le închipuiam”. Braţul adăpostit al unui dig de pod, dumbrava de catarge, văzduhul însufleţit de ţipetele pescăruşilor. Un mic tren cu aburi porni pufăind din gară, legănându-se apoi pe curba ţărmului. Un rând de case în stilul Regenţei, ferestrele clipind în lumina strălucitoare, grădinile gemând de magnolii şi de camelii. Şi peste poate, pătrunzând pe geamul

73 Pui - Mini-ambarcaţiune prevăzută cu vâsle, din dotarea navelor mai mari.

deschis al maşinii, mirosul proaspăt, răcoros, sărat al mării şi al algelor aduse de flux.

„Marea
Îngână un cântec de dor
În freamăt de valuri uşor.
Da, Marea.
De ofuri când inima-i plină
Pe viaţă amarul ți-alină”.

De când se ştia, Gus se simţea sufleteşte părtaş la toate aceste trăiri, ca unul care îşi regăsise rădăcinile, de parcă tot ce făptuise până atunci, fiecare din locurile unde trăise, fuseseră o haltă, un interludiu întâmplător. Ceea ce era ciudat, dar nu i se mai părea deloc aşa la o analiză atentă, fiindcă pur şi simplu încerca, fie şi pentru prima oară, un sentiment înălţător, altminteri cunoscut de el pe deplin prin intermediul artiştilor de aici, din Cornwall, ale căror opere le studiase şi le urmărise cu atâta aviditate: Laura Knight, Lamorna Birch, Stanhope şi Elizabeth Forbes şi mulţi alţii. Îşi amintea şi de fanteziile lui din copilărie, născute în sala de belle-arte, de a veni să se stabilească în Cornwall de a îmbrăţişa viaţa boemă şi de a picta; de a-şi cumpăra o căsuţă văruită în alb şi de a planta geranium la uşă. Şi Gus zâmbi, reamintindu-şi că reveriile sale includeau şi o prezenţă feminină, vagă şi nedefinită. Nu o persoană anume, fiindcă nu avea un chip concret, dar era, sigur, tânără, frumoasă, companioană pe viaţă, demnă de a fi imortalizată pe pânză şi, evident... o bună bucătăreasă. Bineînţeles, ibovnica lui. Şi pe când gonea cu maşina, Gus se porni să râdă tare de inocenţa tinereţii pierdute şi de visurile nevinovate ale băiatului naiv care fusese. Mai apoi îşi curmă hohotele, fiindcă acum era aici, venise cu adevărat pe aceste meleaguri şi visurile îi păreau pe deplin viabile, nicidecum ireale. Furat de amintiri, trecuse printr-un orăşel şi înainta repede spre ţinutul din cealaltă parte. Urcă un deal, la fel de abrupt ca acoperişul unei case, şi, ajungând pe culme văzu că împrejurimile se schimbară iarăşi dintr-odată, câmpurile

fermelor răzleţe întinzându-se până pe tărâmurile mlăştinoase, arse de soare şi încununate cu tumuli celtici de piatră. În stânga, marea era omniprezentă, dar, acum, cu o mireasmă pătrunzător de dulceagă şi catifelată, ca a apei de lagună şi a smârcurilor mocirloase...

Mai revenea apoi un alt vis, cândva uitat şi alungat din minte, de astă dată însă emoţionant şi foarte real, şi anume că într-o bună zi va ajunge la o casă, un loc cu totul necunoscut, şi va şti numaidecât, fără nici un dubiu, că acolo avea să-şi afle rădăcinile, fiindcă niciodată nu simţise că aparţinea conacului victorian şi posomorât din Deeside sau caselor la nevoie ospitaliere ale unor colegi de şcoală.

Cambridge era singurul loc unde se apropiase de acest joc al închipuirii; totuşi, Cambridge, oraş universitar şi lăcaş al cunoaşterii, era o prelungire a şcolii. Deci nu un astfel de bârlog, ci un colţişor pe lume unde să te reîntorci ştiind că va dăinui totdeauna acolo, neschimbat, tihnit, lesnicios şi comod ca o pereche de încălţări vechi. Propriul tău cuibuşor! „Gus, dragă Gus, te-ai întors!”

Trezit din această visare cu ochii deschişi, privilegiu al celor foarte tineri, Gus se concentră brusc şi cu fermitate să urmărească drumul. Chiar atunci zări la o răspântie un indicator de lemn pe care scria Rosemullion şi realiză că mai avea de mers numai vreo zece mile; calmul cumpănit îi zbură dintr-odată pe geam, înlocuit de vechea agitaţie febrilă a băieţandrului care părăsea şcoala şi pleca în vacanţă. Emoţiile întoarcerir acasă! Simţăminte curioase în sine, fiindcă revenirea la căminul părintesc nu-i pricinuise niciodată lui Gus prea multă plăcere. Dimpotrivă, întoarcerea la ai săi devenise un fel de datorie dureroasă pe care şi-o asuma fără tragere de inimă, înapoindu-se numai din loialitate să stea cu ei; nu rezista însă niciodată mai mult de câteva zile, sfârşind prin a căuta cu disperare orice scuză ca să plece. Mama şi tatăl lui nu se puteau abţine să nu fie bătrânicioşi şi serbezi, anchilozaţi în deprinderi şi patetic de mândri de unicul lor vlăstar, dar dintr-un anume motiv, tocmai asta înrăutăţea situaţia. Nu fiindcă lui Gus îi era în vreun fel ruşine de ei. De fapt, şi el se mândrea cu ei, mai

ales cu tatăl lui. Dar se înstrăinase de bătrân, aveau prea puţine lucruri în comun şi îi repugna că trebuia să-şi scormonească mintea ca să spună ceva şi să poarte nişte conversaţii banale. Şi toate acestea deoarece bravul Duncan Callender fusese ferm hotărât să facă din fiul său un veritabil gentleman; insistase să-l educe la şcoli particulare scumpe şi astfel îl înălţase pe Gus într-o lume pe care ei, părinţii, n-o cunoscuseră niciodată şi nici nu aveau s-o cunoască.

Era realitatea crudă. O ironie a sorţii. Dar cel care ridicase stavila dintre ei nu era Gus. Chiar înainte de a absolvi şcoala secundară, făcuse efortul să se împace cu situaţia stânjenitoare şi cu propria-i conştiinţă, lepădându-se, în cele din urmă, de orice sentiment de vină.

Lucru important, fiindcă altminteri şi-ar fi petrecut tot restul vieţii cu o piatră de moară atârnată de gât.

* * *

Pribegind prin tufărişuri, Loveday culegea zmeură. Era bine să aibă ceva de făcut, fiindcă, în prezent, situaţia era oribilă. Neliniştea şi teama pentru mătuşa Lavinia pluteau şi se împrăştiau în casă ca norii grei, afectând tot şi pe toată lumea. Pentru tatăl ei, starea sănătăţii mătuşii Lavinia precumpănea chiar şi faţă de ştirile zilnice şi, în loc să asculte radioul, el îşi petrecea acum cea mai mare parte a timpului la telefon, vorbind cu doctorul, cu Diana la Londra, trimiţând mesaje Athenei în Scoţia, aranjând ca infirmierele să vegheze zi şi noapte la căpătâiul bolnavei din Casa Dower. Se purtaseră discuţii dacă mătuşa Lavinia ar trebui mutată la spital sau nu, dar în cele din urmă se hotărâse că precaritatea condiţiei sale fizice nu permitea o călătorie cu ambulanţa, că dezolarea de a se pomeni dintr-odată într-un mediu complet străin îi va pricinui pacientei mai mult rău decât bine şi că s-ar cuveni să i se îngăduie mătuşii Lavinia să rămână în tihnă acolo unde se afla, în propriul ei cămin şi-n patul personal.

Era prima experienţă a lui Loveday legată de spectrul fatal

şi implacabil al morţii. Fireşte, se sfârşeau din viaţă oameni pretutindeni. Ştia asta. Dar nu cei apropiaţi şi dragi, nu cei din familie. Nu şi mătuşş Lavinia. Din când în când făcea eforturi reale să-şi imagineze existenţa ulterioară fără bătrâna doamnă, dar aceasta fusese totdeauna o prezenţă vie la Nancherrow, iar influenţa ei asupra întregii familii era atât de puternică şi de benefică, încât Loveday nici nu suporta să se gândească la asta.

Se mişca încoace şi încolo printre tufişuri, culegând fructele roşii şi dulci cu amândouă mâinile şi lăsându-le apoi să cadă într-un coş mare de papură pe care şi-l atârnase de o sfoară petrecută în jurul mijlocului. Era o după-amiază strălucitoare şi însorită, dar un vânticel înţepător sufla dinspre mare şi din această cauză îşi pusese un pulover vechi, galben şi cârpit pe care Edward îl purtase demult, pe când juca crichet. Îi era prea lung, lăbărţându-i-se peste fusta din bumbac, dar razele soarelui îi încălzeau umerii, pătrunzând prin urzeala deasă a lânii şi Loveday se simţea recunoscătoare pentru acest minim ajutor fratern.

Era de capul ei fiindcă, după prânz, tata, Edward şi Mary Millyway plecaseră cu toţii la Casa Dower. Colonelul aranjase să discute cu doctorul, Edward avea să o vegheze un timp pe mătuşa Lavinia, iar Mary Millyway îi însoţise pentru a-i ţine companie sărmanei Isobel. Ele vor sta în bucătărie şi vor bea ceai. Pesemne, Isobel avea nevoie de o alinare mai mult decât oricare dintre ei. Ea şi mătuşa Lavinia erau împreună de mai bine de patruzeci de ani. Dacă mătuşa Lavinia murea, era puţin probabil că Isobel îi va putea supravieţui.

— Cum rămâne cu tine, iubito? o întrebase tatăl pe Loveday. Vrei să vii cu noi?

Ea i se aruncase la piept, cuprinzându-l cu braţele şi apăsându-şi obrajii de jiletca lui. Colonelul o înţelese şi o îmbrăţişă strâns.

— Nu, murmură Loveday.

Dacă se întâmpla ce era mai rău, dorea să-şi amintească de mătuşa Lavinia aşa cum fusese toată viaţa, agilă şi graţioasă, ţinând isonul vorbelor de duh şi chicotind. Nicidecum ca pe o bătrână bolnavă şi muribundă, ţintuită în

patul de suferinţă, stingându-se încet-încet.

— E groaznic? Ar trebui să vin?

— Nu, nu cred.

Loveday izbucni în plâns, iar colonelul o sărută şi îi şterse ochii cu batista mare şi albă de bumbac. Toţi erau foarte buni cu Loveday. Edward o îmbrăţişă şi el şi-i spuse:

— Oricum, trebuie să fie cineva aici când vine Gus. Soseşte azi după-amiază şi n-ar fi o dovadă de ospitalitate să nu-l întâmpine nimeni. Poţi să-i faci tu o primire călduroasă.

Încă smârcâindu-se uşor, Loveday nu găsi că ideea era prea bună.

— Deci, trebuie să stau degeaba în casă?

Mary râse.

— Bineînţeles că nu. Fă ce vrei. Sunt convinsă că lui Fleet i-ar prinde bine să alerge în galop. Dar, de astă dată, Loveday n-avea chef să călărească. Voia să rămână între zidurile de la Nancherrow, unde se simţea în siguranţă, ferită de primejdie.

— Am călărit chiar ieri, spuse ea.

— Atunci, poate ţi-ar plăcea să culegi zmeură pentru doamna Nettlebed. Vrea să facă gem. Ai putea s-o ajuţi să cureţe şi să cântărească fructele.

Ceea ce nu era grozav de palpitant, dar cel puţin nu însemna să trândăvească fără rost.

— Bine, oftă Loveday.

— Bravo, eşti o fată bună! Mary o strânse la piept şi o sărută pe obraz. Şi noi o să-i transmitem complimentele tale mătuşii Lavinia şi-o să-i spunem că vii s-o vezi de îndată ce se însănătoşeşte. Şi nu uita, azi se întoarce şi mama de la Londra. O să fie obosită şi abătută, aşa că nu vrem să găsească acasă doar feţe triste. De dragul ei, încearcă să nu te arăţi prea necăjită.

Prin urmare, Loveday adună zmeură. Îi luă ceva timp să umple cele două coşuri pe care i le dăduse doamna Nettlebed, dar, într-un târziu, panerele debordau de fructe coapte, înmiresmate. Ciuguli şi ea câteva, dar nu prea multe...

În bucătărie, o găsi pe doamna Nettlebed garnisind un tort de ciocolată cu fructe zaharisite. Loveday trânti coşurile pe

masă.

— Ei, ce ziceţi, doamnă Nettlebed?

Doamna Nettlebed surâse aprobator.

— Nemaipomenit! Eşti o drăguţă.

Loveday se aplecă, râcâi un strat de glazură din castron şi-şi linse degetul. Se gândi că aroma acesteia nu se compara cu gustul dulce-acidulat al zmeurii.

— Şi uită-te la tine, Loveday. Arăţi ca naiba. Puloverul ţi-e plin de spini şi pătat de zeamă de zmeură. Ar fi trebuit să-ţi pui un şorţuleţ.

— Nu contează. E o vechitură. Vreţi să vă ajut să faceţi gemul?

— N-am timp acum. O să mă ocup de asta mai târziu. Şi, oricum, ai lucruri mai bune de făcut, fiindcă musafirul a sosit.

— Musafirul? Lui Loveday îi sări inima din piept. Hoinărind pe coclauri, uitase cu desăvârşire că amărâtul de prieten al lui Edward venea în vizită.

— Oh, drăcia dracului, e aici deja? Speram să nu ajungă până nu se întoarce Edward. Strâmbă din nas. Cum arată?

— Habar n-am. Nettlebed i-a deschis şi l-a condus în camera lui. Probabil, acum îşi despachetează bagajul. Mai bine te-ai duce sus să-l saluţi şi să-l faci să se simtă binevenit.

— Nu-mi amintesc nici măcar cum îl cheamă.

— Domnul Callender. Gus Callender.

— Chiar trebuie? Aş prefera să vă ajut la gem.

— Of, Loveday! Lasă vorba şi ia-ţi tălpăşiţa mai repede. Doamna Nettlebed o plesni uşor peste fund şi o expedie astfel.

Loveday se retrase în silă. Urcă pe scara de serviciu şi apucă de-a lungul coridorului ce ducea spre camerele pentru oaspeţi. De la jumătatea drumului zări uşa întredeschisă. Se opri o clipă în prag, ezitând. El era acolo, stând cu spatele la ea, cu mâinile vârâte în buzunare, privind pe fereastră. Bagajele îi erau stivuite pe poliţa de lemn de la capătul patului, dar, nefiind deschise încă, se părea că nu începuse să despacheteze.

Picioarele ei, în pantofi uşori de sport, se înfundau adânc în

covoarele groase fără nici un zgomot, iar Loveday realiză că el nu-i sesizase prezenţa, ceea ce o făcea să se simtă stingherită şi puţin timorată. Dincolo de fereastra deschisă, din curtea interioară se auzea uruitul drăgăstos al hulubilor. După un timp, Loveday rosti:

— Bună!

Tresărind, el se răsuci pe călcâie. Preţ de-o clipă se măsurară din ochi, apoi el surâse.

— Bună.

Loveday rămase descumpănită. Nu se aştepta defel la ceea ce vedea. Anticipase că va da peste un soi de descendent al tinerilor pestriţi pe care îi aducea Edward acasă în timpul vacanţelor şcolare. Toţi i se păruseră croiţi după acelaşi tipar şi îi venise din cale-afară de greu să se aprindă după vreunul. Însă, acum, era vorba de un june de altă teapă şi Loveday intui numaidecât acest fapt. Măcar şi numai pentru motivul că arăta mult mai vârstnic, mai matur şi mai cu experienţă decât Edward. Brunet şi înalt, mai degrabă serios. Interesant. Nu un terchea-berchea care făcea remarci şi glume de prost gust, tratând-o pe sora mezină a lui Edward drept o idioată. Până acum, Walter Mudge şi Joe Warren fuseseră etalonul de bărbat pe care-l considera deosebit de atrăgător, cu virilitatea lor ostentativă, cu maniere naturale şi degajate. Oarecum paradoxal, Gus semăna puţin cu amândoi: acelaşi păr negru, aceiaşi ochi negri, doar că era mai înalt şi mai puţin vânjos decât Walter sau Joe, şi când zâmbetul îi lumina toată faţa nu mai părea deloc sobru şi rezervat.

Brusc, timiditatea lui Loveday dispăru.

— Eşti Gus Callender.

— Aşa e. Şi tu trebuie să fii Loveday.

— Îmi pare rău că nu sunt decât eu aici. Şi, de fapt, nu m-ai găsit acasă nici pe mine, fiindcă am fost la cules de zmeură. Ea păşi în odaie şi se cocoţă pe patul înalt.

— E-n ordine. Majordomul vostru...

— Domnul Nettlebed!

— m-a întâmpinat la venire.

Loveday îşi coborî privirea spre bagaje.

— Se pare că nu le-ai despachetat.

— Nu. Ca să fiu sincer, mă întrebam dacă ar trebui.

— Ce vrei să spui?

— Domnul Nettlebed mi-a dat de înţeles că există oarecare probleme. Un bolnav în familie... Şi că Edward s-a dus să-şi vadă mătuşa...

— Da, mătuşa Lavinia. Are pneumonie. În plus este foarte bătrână, aşa că suntem toţi cam neliniştiţi.

— Prin urmare, nu-i un moment potrivit să primeşti musafiri. Cred că ar trebui să plec din proprie iniţiativă.

— Oh, nici vorbă. Edward ar fi dezamăgit. Oricum, totu-i aranjat, suntem pregătiţi, aşa că n-ar avea nici un sens, nu?

— Aş fi vrut ca Edward să mă fi anunţat, să-mi fi explicat situaţia. Dacă ştiam, nu veneam să deranjez.

— N-a putut fiindcă mătuşa s-a îmbolnăvit de curând şi nu ştia unde erai sau până unde ajunseseşi pe drum. În orice caz, nu te agita fără rost. Nu contează dacă eşti aici sau nu. (Ceea ce nu suna prea prietenos.) Toată lumea s-ar supăra pe mine dacă te-aş lăsa să pleci. Şi ştiu că mami vrea să te cunoască. A fost la Londra, dar azi vine acasă din pricina mătuşii Lavinia. Iar tăticu' s-a dus să schimbe câteva vorbe cu doctorul şi Mary Millyway s-o înveselească pe Isobel. Şi Judith, prietena mea, locuieşte împreună cu, noi, dar acum este încă la Porthkerris. Gus se buimăcire oarecum ascultând tirada dezlânată. Loveday făcu un efort să limpezească lucrurile.

— Mary Millyway a fost doica mea. E o comoară de femeie, face tot felul de treburi acum. Şt Isobel este menajera mătuşii Lavinia.

— Înţeleg.

— Se vor întoarce cu toţii la timp pentru ceai. Aşa că ai să te vezi cu Edward atunci. Cât o fi ora acum?

Gus se uită la ceasul său din aur masiv, prins cu o curea de piele deasupra încheieturii mâinii.

— Trei fix.

— Perfect! Loveday meditä o clipă. Ce ţi-ar plăcea să faci? Nu prea se pricepea să se poarte ca o adevărată gazdă. Să despachetezi? Să ieşi la plimbare sau altceva?

— Aş prefera să iau aer. Pot desface bagajele mai târziu.

— Am putea merge la golfuleţ. Poţi să înoţi, dacă vrei, dar bate un vânt destul de tăios. Mie nu-mi pasă dacă-i rece apa, însă nu suport când suflă vântul.

— Atunci n-o să înotăm.

— Bine, ne plimbăm. Tigru a plecat cu tati, altminteri l-am fi luat cu noi. Loveday se furişă jos din pat. Povârnişul spre mare e cam abrupt şi alunecos, deci ai pantofi cu talpă de cauciuc? Şi poate-ţi pui şi-un pulover? S-ar putea să fie răcoare pe stânci.

Gus zâmbi văzându-i comportarea autoritară.

— O.K. În ambele privinţe. Azvârlise un pulover Shetland, albastru-închis, pe spătarul unui scaun. Acum, îl luă, îl aruncă pe umeri şi-i înnodă mânecile la gât ca pe un fular, ia-o înainte, îi spuse Loveday.

Fiindcă Gus era un oaspete recent, Loveday nu-l conduse spre scara de serviciu, ci merseră de-a lungul coridorului, coborâră şirul de trepte pe scara principală şi ieşiră pe uşa din faţă. Acolo era parcată maşina lui Gus şi Loveday, uimită şi cu un aer distrat, se opri s-o admire.

— Dumnezeule, ce automobil elegant! Poţi goni ca săgeata, nu?

— Da, se poate.

— Arată nou-nouţ. Faruri strălucitoare şi tot dichisul.

— O am de un an.

— Mi-ar plăcea să mă plimb în maşina asta.

— Bineînţeles că o să te iau.

Porniră la drum. Ocoliră colţul casei şi vântul muşcător şi rece se năpusti în rafale asupra lor. Deasupra, nori mari şi albi se rostogoleau pe siniliul cerului. Străbătură largile terase ale pajiştii şi ajunseră pe poteca dinspre mare, împrejmuită de arbuşti deşi şi palmieri incongruenţi.

După un timp, cărarea se îngustă prea mult pentru a mai putea păşi cot la cot, aşa că mărşăluiră unul după altul. Loveday deschidea drumul, mergând din ce în ce mai repede, gonind înaintea lui Gus, astfel încât lui îi trebui un pic de concentrare şi efort pentru a ţine pasul cu ea. Se întrebă dacă nu cumva făcea asta intenţionat, ca să-l şicaneze, pe când aproape alerga pe urmele ei, aplecându-se sub tunelul

urzit de rubarbură, alunecând pe treptele abrupte care se prăvăleau spre cariera de piatră. Apoi, trecură pe lângă carieră şi intrară pe o poartă: un imaş şi un pârleaz de granit (Gus se simţea ca la un concurs hipic cu obstacole) şi, în sfârşit, stâncile.

Loveday îl aştepta, stând pe brazdele de iarbă grasă, împestriţate cu lămâiţă şi cimbrişor de câmp. Vântul năvalnic îi fâlfâia fusta din bumbac, umflându-i-o ca pe un balon în jurul picioarelor lungi şi bronzate; chipul ei vioi şi ochii violacei debordau de râs când el se prăbuşi lângă ea, gâfâind uşor.

— Fugi ca un iepure, îi spuse el când îşi recăpătă suflul.

— Ei şi? N-are a face. N-ai rămas prea mult în urmă.

— Eşti nespus de norocoasă că am scăpat teafăr şi nevătămat. Credeam că ne plimbăm şi nu că alergăm la maraton.

— Dar a meritat osteneala. Trebuie să recunoşti.

Gus privi roată în jur, văzu marea sticlind ca peruzeaua şi brizanţii uriaşi izbindu-se de rocile de la poalele stâncilor. Valurile înalte de hulă care se spărgeau de ţărm spumegau şi clocoteau în clăbuli, azvârlind curcubeie de apă şi ţâşnind în aer mai bine de douăzeci de picioare. Priveliştea era tonifiantă şi spectaculoasă. Apoi, Loveday începu să tremure.

— Ţi-e frig? o întrebă Gus.

— Puţin. De obicei; coborâm pe stânci până jos, dar azi marea e în flux şi şuvoaiele ne-ar uda până la piele.

— Atunci, să nu mergem mai departe.

Se adăpostiră de vânt în dosul unui bolovan mare, îngălbenit de licheni şi iarbă-de-şoaldină. Loveday se instală pe o pernă moale de muşchi, îşi încrucişa picioarele şi-şi încolăci braţele, cuibărindu-se bine în pulover. Gus se culcă la pământ lângă ea, cu picioarele întinse, sprijinindu-se în coate.

— Aşa e mai bine, spuse ea. Nu vedem marea, dar o auzim şi cel puţin n-or să ne împroaşte stropii. Închise ochii şi-şi întoarse faţa spre soare. E într-adevăr mult mai bine. M-am încălzit acum. Aş dori să fi adus ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Mie da. Tot timpul. Ca şi Athenei, soră-mea. Cred că o să vină şi ea acasă din pricina mătuşii Lavinia. A plecat în Scoţia. Tu locuieşti acolo, nu-i aşa?

— Da.

— Unde anume?

— În comitatul Aberdeenshire, la Deeside.

— Lângă Balmoral?

— Nu chiar.

— Eşti aproape de mare?

— Nu, doar de un râu.

— Dar râurile nu seamănă cu marea, nu?

— Nu, câtuşi de puţin.

Loveday tăcu, cumpănind la cele spuse, îngropându-şi bărbia între genunchi.

— Cred că n-aş putea trăi departe de mare.

— Nu-i aşa de rău.

— E mai mult decât rău. E o adevărată tortură.

— Chiar aşa? Gus zâmbi.

— Da. Şi ştiu bine fiindcă atunci când aveam doisprezece ani, părinţii m-au trimis te un pension din Hampshire şi era aproape să-mi dau duhul. Totul îmi mergea prost. Mă simţeam ca o străină. Casele, gardurile vii, până şi cerul mi se păreau urâte. Simţeam încontinuu că bolta cerului mă apasă pe creştet. Aveam dureri cumplite de cap. Cred că aş fi murit dacă aş mai fi stat acolo.

— Dar n-ai rămas?

— Nu. Am rezistat doar jumătate de trimestru, apoi am venit acasă. De fapt, am fugit. De atunci, nu m-am mai clintit de-aici.

— Şi şcoala?

— Am făcut-o în Penzance.

— Şi acum?

— Am absolvit deja.

— Şi mai departe?

Loveday ridică din umeri.

— Nu ştiu. Athena a plecat în Elveţia. M-aş putea duce şi eu. Dar, pe de altă parte, dacă izbucneşte războiul, nu va mai fi posibil.

— Înţeleg. Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

— Eşti prea tânără să fii mobilizată.

— Mobilizată la ce?

— La război. În serviciul militar. De exemplu, la fabrica de muniţii.

Loveday păru îngrozită.

— N-am de gând să stau la o bandă rulantă şi să confecţionez gloanţe. Dacă nu plec în Elveţia, atunci nu plec nicăieri altundeva. Dacă intrăm în război, o să fie destul de dificil să dovedeşti curaj şi vitejie chiar şi aici, la Nancherrow. Cu siguranţă, n-aş putea fi bravă şi neînfricată la Birmingham, Liverpool sau Londra. Aş înnebuni.

— Nu neapărat, spuse Gus, străduindu-se să o liniştească şi dorindu-şi oarecum să nu fi adus vorba despre asta. Loveday meditä o vreme, apoi îl întrebă:

— Crezi că va fi război?

— Tot ce-i posibil.

— Ce se va întâmpla cu tine?

— O să fiu chemat sub drapel.

— Imediat?

— Da. Sunt soldat în armata teritorială. În regimentul scoţian Gordon. M-am înrolat în 1938, după ce Hitler a intrat în Cehoslovacia.

— Ce înseamnă armata teritorială?

— Adică oşteni parţial profesionişti, dar trecuţi în rezervă.

— Eşti antrenat?

— Până la un punct. Merg două săptămâni în fiecare vară într-o tabără de instrucţie. Acum sunt în stare să trag cu arma şi să ucid inamicul.

— Cu condiţia să nu te omoare el înainte.

— Da, ăsta-i lucrul esenţial.

— Edward s-a înrolat în Forţa Aeriană Regală.

— Ştiu. Presupun că s-ar putea spune că amândoi am avut o prevestire funebră.

— Şi cum rămâne cu studiile de la Cambridge?

— Dacă Anglia declară război, atunci nu ne vom întoarce acolo. Iar examenul de licenţă va trebui să mai aştepte.

— Sfârşitul războiului?

— Aşa socot.

Loveday oftă.

— Ce pierdere! Chibzui o clipă. Toţi studenţii de la Cambridge simt la fel ca tine şi ca Edward?

— Nicidecum. Părerile politice diferă în mare măsură. Unii colegi aparţin aripii de stânga, fără să fi făcut însă pasul final şi să devină comunişti înfocaţi. Cei mai curajoşi dintre ei au dispărut deja şi au plecat să lupte în războiul civil din Spania.

— Grozav de bravi!

— Da, aşa e. Nu debsebit de raţionali, dar teribil de îndrăzneţi. Şi-apoi, sunt şi din aceia care cred că pacifismul este soluţia justă, iar alţii care aşteaptă nenorocirea să vină, aşa cum aşteaptă struţul primejdia, ascunzându-şi capul în nisip, de parcă nimic neplăcut n-are să se întâmple. Gândindu-se la acestea, Gus izbucni deodată în râs. De pildă, este un tip imposibil, pe nume Peregrine Hazlehurst[74]

— Nu-mi vine să cred. Nimeni nu se numeşte astfel!

— Te asigur, e adevărat. Uneori, mai ales când taie frunze la câini, mă caută şi-mi îngăduie binevoitor fie să-i torn în pahar, fie să-l cinstesc cu o băutură. Conversaţia lui este trivială fără excepţie, dar dacă sunt puse în discuţie chestiuni mai serioase, atitudinea lui mă frapează totdeauna prin ignoranţă şi superficialitate împinse la absurd. Ca şi cum un nou război n-ar reprezenta o ameninţare mai mare decât o partidă de crichet sau de fotbal la Eton, unde Peregrine şi-a petrecut anii adolescenţei.

— Pesemne se preface. Poate, în realitate, este la fel de temător ca noi toţi.

— Te referi la aşa-zisul sânge rece sau calm englezesc? Imperturbabilitate? Harul natural de a trece sub tăcere anumite laturi ale realităţii?

— Nu ştiu. Aşa presupun.

— Găsesc că astfel de atitudini sunt extrem de supărătoare. Mă duc cu gândul la Peter Pan, fluturându-şi

---

74 Referire la faptul că numele celui menţionat înseamnă în traducere "pribeag prin crângurile de aluni"

mica sabie în aer ca să lupte cu căpitanul Hook.

— L-am urât pe Peter Pan, spuse Loveday. Pur şi simplu am detestat cartea asta.

— Extraordinar, şi eu la fel. „Moartea va fi o mare şi grozavă aventură”. Asta trebuie să fie cea mai stupidă propoziţie pe care a scris-o cineva vreodată.

— Nu socot că este câtuşi de puţin aventuros să mori. Şi cred că nici mătuşa Lavinia nu gândeşte aşa. Loveday chibzui în tăcere la mătuşa Lavinia de care, pe moment, uitase cu desăvârşire. Cât o fi ora acum?

— Patru şi jumătate. Ar trebui să-ţi cumpere cineva un ceas.

— Le pierd mereu. Poate ar fi bine să ne întoarcem, îşi descolăci picioarele lungi şi se ridică brusc, arătându-se nerăbdătoare să plece. Pesemne şi ceilalţi au sosit deja acasă. Sper că nu s-a întâmplat nimic îngrozitor.

Gus hotărî că orice i-ar fi spus drept consolare ar fi sunat searbăd şi găunos, aşa că nu rosti o vorbă. Fusese plăcut să stea la soare, cu spatele rezemat de stâncă, dar se urni din loc, simţind prin puloverul gros de lână cum şfichiuia vântul rece.

— Atunci, hai să pornim. şi de astă dată, ce-ar fi să nu grăbeşti pasul?

Vorbise plin de voioşie, deşi ştia că nu era o glumă prea bună. Nici nu conta de fapt, fiindcă Loveday nu-l asculta. Se oprise, întorcându-i spatele, de parcă se împotrivea să părăsească stâncile, pescăruşii şi marea furtunoasă, şi să revină la realitate. În acea clipă, Gus o văzu aievea, înaintea ochilor, nu pe Loveday, ci pe fata din pictura Laurei Knight, imaginea pe care o tăiase pe furiş, cu mult timp în urmă, din paginile revistei „The Studio”. Chiar şi straiele, tenişii uzaţi, fusta vărgată din bumbac, puloverul cârpit (dar încântător, aşa – pătat cum era cu suc de zmeură) erau aidoma. Doar părul diferea. Nu o coadă roşcată, împletită, căzând greu pe spate ca o frânghie groasă, ci un ghemotoc de cârlionţi negri şi strălucitori, zbârliţi – de vânt – asemeni petalelor creţe de crizantemă.

* * *

Se înapoiară încetişor pe acelaşi drum, urmând cărarea pe care Gus alergase după ea. Acum, Loveday nu părea să se zorească. Trecură prin cariera de piatră şi se căţărară pe treptele care urcau spre vârful stâncii argiloase. Apoi, străbătură dumbrăvile, poposind din când în când să-şi recapete răsuflarea, să zăbovească pe unul dintre micile podeţe de lemn şi să privească apele învolburate ale pârâului care curgea la vale pe sub picioarele lor. Într-un târziu, când ieşiră din pădurice şi casa se ivi în zare, înălţându-se pe o culme, Gus deja se încălzise de-atâta mers. Grădinile ferite de vânt prigoreau la soare şi Gus se opri o clipă să-şi lepede puloverul, trăgându-l peste cap şi punându-şi-l pe umeri. Loveday îl aşteptă. El îi întâlni privirea şi ea îi surâse. Când porniră din nou, Loveday zise:

— E aşa de agasant, fiindcă într-o zi cu adevărat fierbinte, când ajungi până aici, nu mai vrei decât să mai înoţi o dată în mare...

Dintr-odată, Loveday stătu pe loc. Un zgomot îi atrase atenţia. Zâmbetul i se şterse de pe chip şi rămase neclintită, ciulindu-şi urechile. Din depărtare, Gus auzi un duduit de motor al unei maşini care se apropia. Privind la orizont, o şi zări: un Daimler impunător ieşind dintre pâlcurile de copaci în capătul drumului de acces, traversând curtea presărată cu pietriş şi trăgând în faţa casei.

— S-au întors! Revenind la pas de la golfuleţ, sporovăind cu inconsecvenţă, Loveday păruse destul de veselă, dar acum glasul îi era gâtuit de teamă. Tati şi Edward sunt acasă. Oh, mă întreb ce s-a întâmplat... Şi, părăsindu-l pe Gus, alergă în goana mare pe pantele înverzite ale teraselor. O auzi strigându-i. De ce aţi stat atât de mult? Ce s-a întâmplat? Totu-i în regulă?...

Rugându-se ca totul să fie bine, Gus o urmă circumspect, cu pas mărunt. Deodată, încrederea sa se risipi şi se trezi dorindu-şi să fi fost în oricare alt loc numai aici nu, să nu fi venit la Nancherrow niciodată. În împrejurările date, Edward

avea orice scuză să uite de prietenul său de la Cambridge, deşi îl invitase cu plăcere. Şi văzându-l, se va simţi obligat să simuleze că-l întâmpină cu bucurie. Loveday era cea care-l convinsese să rămână. Probabil fusese o greşeală grosolană. Neîndoios, acum nu era momentul să stânjenească prin prezenţa sa inoportună. Dar era mult prea târziu să îndrepte situaţia. Urcă încet scara lată din piatră care secţiona ultima terasă a grădinii şi călcă agale pe pământul nivelat. Daimlerul trona acolo, parcat lângă maşina lui, portierele fiind încă deschise. Ocupanţii acestuia formau un mic grup, dar Edward, zărindu-l pe Gus, se desprinse de ceilalţi şi înaintă zâmbind, cu braţele întinse.

— Gus! Mă bucur câte văd.

Era atât de vădit încântat încât toate reticenţele lui Gus se topiră complet. Îi rămase tare recunoscător.

— Şi eu, spuse el.

— Îmi pare rău de toate astea...

— Eu ar trebui să-mi cer scuze...

— Pentru ce anume?

— Fiindcă am acest sentiment chinuitor că nu se cuvine să mă aflu aici.

— Oh, nu fi prostălău. Doar te-am chemat eu...

— Majordomul mi-a spus că mătuşa ta este bolnavă. Eşti sigur că-i în ordine dacă stau?

— Prezenţa ta aici nu schimbă cu nimic lucrurile. Exceptând făptui că o să ne ajuţi să ne bine dispunem. În ce-o priveşte pe mătuşa Lavinia, ea pare să nu se dea bătută cu una cu două. Şi fiind o bătrânică tenace – refuz să cred că nu va rezista. Acum, zi-mi cum ai călătorit? Cât timp ţi-a luat drumul? Sper că ai fost primit cum se cuvine şi că Loveday nu te-a lăsat în voia sorţii. I-am dat indicaţii precise să aibă grijă de tine.

— Aşa a şi făcut. Ne-am plimbat până la golfuleţ.

— Se mai întâmplă şi minuni! De obicei nu-i prea sociabilă. Acum, hai să-ţi fac cunoştinţă cu tata şi cu Mary... Edward se întoarse lângă ceilalţi şi se opri brusc, încruntându-se de uimire. Numai că Mary a şi dispărut deja. Ridică din dmeri. Pesemne ca s-o anunţe pe doamna Nettlebed să pregătească

gustările şi ceaiul. Dar, cel puţin, ţi-l prezint pe tata. Tati!

Colonelul era absorbit într-o discuţie cu fiica sa şi îşi dădea toată silinţa să-i aline temerile cu cuvinte liniştitoare. Auzindu-se strigat de Edward, îşi încetă conversaţia, ridică privirea şi-l văzu pe Gus, apoi o împinse uşurel pe Loveday deoparte. Păşi înainte, deşirat şi slab ca o momâie, bocancii scârţâindu-i pe aleea de pietriş; dacă avea oarece rezerve faţă de găzduirea unui străin sub acoperişul său în acest moment total nepotrivit, reuşea să nu se dea în vileag. Gus citi expresia de blândeţe din ochii lui şterşi şi-i văzu zâmbetul timid de autentică plăcere.

— Gus, ţi-l prezint pe tata, Edgar Carey-Lewis. Tati, el este Gus Callender.

— Încântat de cunoştinţă, domnule.

Colonelul îi întinse mâna şi Gus i-o strânse.

— Gus, dragul meu, spuse tatăl lui Edward. Ce bine că ai venit şi ce minunat să te văd!

* * *

În dimineaţa următoare, la ora zece, Edward Carey-Lewis sună la băcănia Warren din Porthkerris şi ceru să vorbească la telefon cu Judith.

— Cine o caută, vă rog? întrebă o femeie necunoscută, pronunţând cuvintele cu accentul tipic limbii cronice.

— Edward.

— Un moment!

El rămase la aparat. „Judith e acolo? Cheam-o la telefon!” Glasul femeii care după cum se părea ţipa strident din capul unei scări, se auzi destul de înfundat în receptor. Edward aştepta.

— Alo? Vocea lui Judith era înăbuşită de emoţie. Edward?

— Bună dimineaţa.

— S-a întâmplat ceva?

— Totul e O.K. Veşti bune.

— Mătuşa Lavinia?

— Se pare că şi-a revenit. Am primit vorbă de la Casa

Dower. S-a trezit din somn azi dimineaţă, a întrebat-o pe infirmieră de ce naiba stă lângă patul ei şi a cerut o ceaşcă de ceai.

— Aproape nu-mi vine să cred.

— Aşa că tata şi mama au plecat glonţ s-o vadă pe biata bătrânică şi să verifice situaţia generală, iar eu m-am gândit că ar fi bine să te sun.

— Oh, trebuie că sunteţi cu toţii uşuraţi. Draga de ea!

— Mai degrabă, mare poznaşă, să ne sperie în halul ăsta. Şi toată lumea a dat năvală aici din toate punctele cardinale. Mami a sosit aseară, arătând groaznic de istovită, iar Athena şi Rupert sunt deja pe drum venind din Scoţia. Aşa cum s-a întâmplat şi în cazul lui Gus, nu ştim pe unde se găsesc, deci nu putem să-i sunăm şi să le spunem să se întoarcă la Auchnafechle sau cum naiba s-o fi chemând locul ăla unde stau. Totul s-a transformat într-un adevărat circ.

— N-are importanţă. Contează doar că se va însănătoşi.

— Când vii înapoi?

— Duminică.

— Dacă Lavinia este în stare să primească vizite, te voi duce s-o vezi.

— Duminică dimineaţa. Mă întorc duminică dimineaţa.

— Atunci s-a făcut. Tu cum te mai simţi?

— Încep să-mi doresc să fiu împreună cu voi.

— Nu tânji prea tare. E ca şi cum ai trăi chiar în mijlocul piaţetei Piccadilly Circus. Dar îţi duc dorul. Casa este pustie fără tine.

— Oh, Edward!

— Ne vedem duminică dimineaţă.

— La revedere. Şi mulţumesc că m-ai sunat.

* * *

La revărsatul zorilor, Rupert Rycroft dormea adânc. Când, într-un târziu, se deşteptă după un somn bun, deschise ochii, îşi pironi privirile împăienjenite pe perete, simţmdu-se dezorientat. Fusese o călătorie lungă, cu multe popasuri, se

culcase în atâtea paturi străine, într-un interval aşa de scurt de timp, iar acum, văzând tăblia de alamă a patului, tapetul în dungi, perdelele înflorate, pe jumătate trase, nu se dumirea unde naiba se afla.

Dar numai preţ de o clipită. Aducerile aminte se revărsară potop. În Cornwall! La Nancherrow! În cele din urmă o adusese acasă pe Athena, străbătând ţara de la un capăt la celălalt şi după ce condusese tot drumul. Din când în când, fără prea mare tragere de-inimă, Athena se oferise să treacă ea la volan, dar Rupert preferase să stăpânească el însuşi situaţia şi, de fapt, maşina lui era prea preţioasă pentru a fi încredinţată altcuiva. Chiar şi Athenei. Îşi scoase de sub cuvertură braţul dezgolit şi orbecăi după ceas. Era ora zece. Se lungi înapoi pe pernă, scoţând un oftat. Zece dimineaţa! Oroare! Dar colonelul, după ce-l însoţise în odaia lui, îi spusese: „Micul dejun se serveşte la opt şi jumătate, însă odihneşte-te bine, eşti trudit. Te aşteptăm când te trezeşti”, şi în mintea lui parcă se declanşase un mecanism automat, făcând întocmai cum fusese sfătuit...

Sosiseră la Nancherrow după miezul nopţii şi doar părinţii Athenei îi întâmpinaseră, ceilalţi ai casei fiind deja plecaţi la culcare. Athena, care cea mai mare parte a drumului fusese destul de vioaie şi de guralivă, tăcuse chitic în ultima oră a călătoriei şi Rupert ştiuse că tânjea, dar totodată se şi temea să ajungă acasă. Dorea cu ardoare să fie acolo, în siguranţă, în sânul familiei, numai că o înspăimântau veştile pe care ai ei s-ar fi putut să i le dezvăluie. Era un chin lăuntric şi Rupert îşi dăduse seama că nu putea s-o tulbure, aşa că nu mai rostise o vorbă şi o lăsase în pace. Dar, la sfârşitul zilei, se dovedi că totul avea să fie bine: bătrâna mătuşă, care fusese atât de bolnavă, nu va da până la urmă ortul popii. Purtarea galantă a lui Rupert care-şi sacrificase o săptămână de distracţii la vânătoare de potârnichi şi marasmul de a o readuce pe Athena acasă fuseseră zadarnice! Inutile! Înghiţi în sec, dar îşi păstră expresia de falsă încântare.

În schimb, Athena fu, firește, extaziată. Stătu împreună cu mama ei în vestibulul înalt şi luminat de la Nancherrow, se îmbrăţişară cu multă căldură, afecţiunea, bucuria lor şi

propoziţiile neterminate părând un amalgam de emoţii.

— Nu pot să cred...

— Ai venit atâta cale...

— ... Mă temeam că o să moară...

— Oh, draga mea...

— Am mers pe drum toată ziua...

— Aşa de ostenită...

— Se va însănătoşi cu adevărat?

— Aşa sper. Un drum atât de lung! Poate n-ar fi trebuit să-ţi spunem...

— Trebuia să fiu aici...

— Ţi-am stricat vacanţa...

— Nu-i nimic... Nu contează...

Rupert o cunoscuse deja pe Diana Carey-Lewis în căsuţa din Cadogan Mews, când venise s-o ia pe Athena în Scoţia. Gândise atunci şi socotea încă şi acum că ele arătau mai degrabă a surori decât a mamă şi fiică. Aseară, la ora aceea târzie, Diana era înfăşurată într-un halat de lână, lung până la podea, de culoare trandafirie, în timp ce colonelul rămăsese îmbrăcat la patru ace. Deasupra creştetelor celor două femei fericite, Rupert întâlni privirea amfitrionului său; văzu smochingul venerabil de catifea, papionul de mătase şi intui o familiaritate tihnită. La fel ca şi tatăl lui, colonelul se schimba pentru cină în fiecare seară. Acum, înainta spre el, cu mâna întinsă.

— Edgar Carey-Lewis. Câtă amabilitate să ne-o aduci pe Athena acasă. Şi, acum, probabil ţi se pare că toate eforturile tale s-au irosit pentru o cauză deşartă. Era atât de împăciuitor şi de înţelegător, încât tot necazul lui Rupert se risipi şi el îşi dădu toată silinţa să-l liniştească pe bătrân.

— Să nu credeţi asta, domnule. Cum e de obicei cazul, totu-i bine când se termină cu bine.

— Foarte generos din partea ta. Chiar aşa fiind, eşti oarecum dezamăgit că ai pierdut partida de vânătoare. Şi apoi – continuă dezarmat, cu un licăr nepotrivit de interes în ochii spălăciţi – spune-mi, cum era la potârnichi?

— Am avut două zile splendide.

— Cât aţi împuşcat?

— Peste şaizeci de perechi. Nişte exemplare splendide.

— Acum, presupun că de-abia aştepţi să te întorci acolo.

Rupert clătină din cap.

— Nu merită, domnule. Am fost invitat doar o săptămână.

— Îmi pare rău. Noi am stricat totul.

— Să nu vă închipuiţi asta.

— Ei bine, aici eşti mai mult decât binevenit. Stai cât timp vrei. Colonelul îl măsură aprobativ din ochi. Trebuie să recunosc, te-ai comportat admirabil. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi rupt cu dinţii o bucată din covor. Acum, ce zici, îţi torn o băutură înainte de culcare?

* * *

Ora zece dimineaţa. Rupert coborî din pat şi se duse să tragă perdelele. Se pomeni privind într-o curte pietruită unde răsuna uguitul porumbeilor albi, cu cozi în formă de evantai; se găseau acolo ciubere cu geranium şi o frânghie pe care se uscau la soare rufe albe şi scrobite, fremătând uşor în boarea blândă. Dincolo de curte, se întindeau pâlcuri de iarbă în jurul unor straturi de flori, iar pe la jumătatea distanţei, un crâng de arbori înfrunziţi. Aplecându-se peste pervazul ferestrei şi întinzându-şi lung gâtul pentru a vedea mai bine, Rupert fu răsplătit de priveliştea nesfârşită deschisă spre orizontul albastru. Totul era scăldat în lumina solară a unei splendide dimineţi de vară şi filozofă că dacă nu putea fi la Glenfreuchie să împuşte potârnichi, atunci locul acesta era cu siguranţă al doilea ca frumuseţe. Se depărtă de fereastră, căscă şi se întinse cu poftă. Era flămând ca un lup. Se îndreptă spre baie şi începu să se bărbierească.

Coborând la parter, rămase oarecum descumpănit, fiindcă se părea că nu era nimeni prin preajmă. Dar, făcând o recunoaştere, Rupert descoperi sufrageria, dominată de un bărbat înalt şi semeţ care era, evident, majordomul, Nettlebed. Athena îi vorbise despre Nettlebed.

— Bună dimineaţa, spuse Rupert.

Chelarul se întoarse cu spatele la bufetul unde rearanjase

bucatele pe terina pentru ţinut mâncarea fierbinte.

— Bună dimineaţa, domnule. Căpitanul Rycroft, nu-i aşa?

— Întocmai. Şi dumneata eşti Nettlebed.

— Chiar eu în persoană, domnule.

Rupert înaintă şi-şi strânseră mâinile.

— Am întârziat nespus de mult.

— Colonelul mi-a spus că v-a sfătuit să dormiţi până mai târziu. Dar sunt sigur că acum doriţi să mâncaţi ceva... Avem aici ochiuri cu slănină şi cârnaţi, iar dacă v-ar plăcea şi o roşie prăjită, doamna Nettlebed va fi fericită să vă servească. Şi cafea. Dar dacă preferaţi ceai...?

— Nu, cafeaua e tocmai bună. Rupert se uită la masa lungă din mahon pe care mai era aşezat un singur tacâm la un capăt. Se pare că sunt ultimul.

— Doar Athena mai trebuie să vină, domnule. Însă doamna Carey-Lewis mi-a zis să nu o aştept până la prânz.

— Nu. Are nevoie de somn. Rupert se servi cu ochiuri cu slănină şi cârnaţi şi Nettlebed îi turnă cafeaua.

— Aţi avut o călătorie lungă, domnule?

— Dintr-un capăt în altul al ţării. Spuneţi-mi, vă rog, unde sunt ceilalţi?

Nettlebed îi răspunse îndatoritor:

— Colonelul şi doamna Carey-Lewis au plecat la Casa Dower... Se duc acolo în fiecare dimineaţă ca să vadă cum se simte doamna Boscawen şi să se asigure că infirmiera o supraveghează cum se cuvine. Iar Edward şi Mary Millyway au purces cu maşina spre Penzance să târguie ceva provizii pentru doamna Nettlebed. Iar Loveday l-a luat pe domnul Callender să caute împreună un loc pitoresc unde el să poată schiţa câteva desene.

— Cine-i domnul Callender?

— Domnul Gus Callender, un prieten al lui Edward, de la Cambridge. După cum s-ar părea, este artist amator.

— Şi stă şi el aici? Ce gospodărie mare de care trebuie să vă ocupaţi! Nu-i de mirare că Edward a pornit să facă aprovizionarea cu alimente.

— Nu e nimic ieşit din comun, domnule, îl încredinţă Nettlebed cu modestie. Eu şi doamna Nettlebed ne-am

obişnuit să ţinem o casă plină de oaspeţi.

— Deci, după ce termin micul dejun şi până când se trezeşte şi Athena, cum îmi propuneţi să-mi ocup timpul?

Nettlebed îşi îngădui să surâdă, apreciind încrederea tânărului gentleman.

— Ziarele de dimineaţă sunt în salon, domnule. Sau, dat fiind că este o dimineaţă aşa de plăcută, poate v-ar plăcea să le citiţi afară, la soare. Găsiţi şezlonguri pe terasă. Sau preferaţi să faceţi puţină mişcare? O plimbare, pesemne...?

— Nu. Cred că promenada în aer liber poate să aştepte. Mă voi tolăni la soare şi voi citi ştirile.

— O idee excelentă, domnule.

* * *

Rupert luă „The Times” din salon, ieşi afară, dar până la urmă nu răsfoi ziarul. În schimb, se instală într-un fotoliu împletit din trestie şi miji din ochi, privind panorama încântătoare a grădinii. Soarele strălucea şi o pasăre cânta pe undeva, iar mai departe un grădinar cosea iarba de pe terenul de tenis, lăsând în urmă dâre şi pâlcuri de verdeaţă. Rupert se întrebă dacă mai târziu i se va pretinde să joace o partidă. Apoi îşi mută gândurile de la tenis şi meditä melancolic la legătura sentimentală cu Athena. Gândindu-se la trecut, îi venea greu să priceapă cum de se lăsase ademenit în această încurcătură, care, tocmai când se aşteptase cel mai puţin, se metamorfozase într-un moment cu totul neconvenabil. Avea douăzeci şi şapte de ani, era ofiţer de cavalerie, căpitan în Gărzile regale de dragoni, bărbat care preţuia, şi-şi apărase dintotdeauna viaţa dezlănţuită de burlac. Un nou război era iminent şi el avea să fie trimis pe câmpul de luptă, postat într-un loc uitat de Dumnezeu, riscând să fie bombardat, împuşcat, rănit sau chiar ucis. Tocmai acum, însurătoarea era ultimul lucru de pe lume care-i lipsea.

Athena Carey-Lewis! Rupert şi doi fârtaţi de regiment străbătuseră cu maşina drumul de la Long Weedon la Londra,

pentru a merge la o petrecere. O seară friguroasă de iarnă, un salon viu luminat, la etajul întâi al unei case din cartierul select Belgravia, unde, aproape imediat, Rupert o observă pe Athena privind de-a curmezişul încăperii şi o găsi senzaţional de frumoasă. Ea întreţinea o conversaţie cu un bărbat rotofei şi lipsit de expresie şi când acesta făcu probabil o glumă nesărată, Athena izbucni în râs, surâzând cu privirea pierdută în ochii lui. Zâmbetul îi era încântător, ochii îi erau albaştri precum zambilele şi Rupert de-abia aştepta s-o atingă, s-o strângă în braţe. Mai târziu, la momentul oportun, gazda le-a făcut cunoştinţă: „Dragul meu, ţi-o prezint pe Athena Carey-Lewis. Fără îndoială, v-aţi cunoscut deja? Nu? Athena, el este Rupert Rycroft. Nu-i aşa că e fermecător? Vânjos şi ars de soare! Şi are paharul gol! Dă-mi-l te rog să ţi-l umplu...”

După petrecere, Rupert îşi expedie colegii, o convinse pe Athena să urce în maşina lui şi merseră la „Mirabelle”, apoi la „Bagatelle” şi doar într-un târziu o conduse acasă, lăsând-o la uşa căsuţei din Cadogan Mews, numai fiindcă trebuia să se întoarcă în Northamptonshire pentru a fi prezent la parada de la ora şapte şi jumătate dimineaţa.

— E casa ta?

— Nu, a mamei mele.

— Ea este înăuntru?

— Nu, nu-i nimeni acolo. Dar nu poţi intra.

— De ce?

— Fiindcă nu vreau eu. Şi pentru că trebuie să te înapoiezi în Northamptonshire.

— Ne vom revedea?

— Nu ştiu.

— Pot să-ţi dau telefon?

— Dacă doreşti. Suntem singura familie Carey-Lewis din carte. Athena îi plasă în fugă un sărut pe obraz. La revedere. Şi înainte ca el s-o poată opri, sau chiar s-o însoţească, ieşi repede din maşină, traversă străduţa pavată, descuie uşa şi se furişă înăuntru, zăvorându-se bine. Preţ de-o clipită, Rupert rămase pironit locului, privind în gol, întrebându-se, uşor cherchelit, dacă nu cumva ratase întreaga întâlnire. Apoi oftă din rărunchi, porni motorul maşinii şi ţâșni cu zgomot de-

a lungul străzii. Ajunse înapoi la Long Weedon exact la timp pentru parada de dimineaţă.

Îi telefonă, dar niciodată nu-i răspunse nimeni. Îi scrise un răvaş, apoi o carte poştală, însă nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, într-o sâmbătă dimineaţă, se înfăţişă la uşa căsuţei, bătu cu pumnul şi când îi deschise Athena, într-un halat de mătase şi cu picioarele goale, Rupert îi întinse un buchet de flori şi-i spuse:

— Hai să fugim împreună în Gloucestershire.

— De ce acolo? îl întrebă ea.

— Fiindcă acolo locuiesc.

— De ce nu eşti în Northamptonshire să dresezi caii?

— Pentru că sunt aici şi nu trebuie să mă prezint la raport până mâine seară. Te rog, vino.

— Bine, spuse Athena împăciuitor. Dar ce se aşteaptă de la mine?

Rupert înţelese greşit.

— Absolut nimic. N-ai nimic de făcut.

— Nu mă refer la asta. Vreau să zic ce fel de haine să-mi iau. Ştii tu, o rochie pentru bal, straie lejere pentru plimbări, poate o rochie pentru ceai?

— Doar pantaloni de călărie.

— Nu obişnuiesc să călăresc.

— Niciodată?

— Nu, urăsc caii.

Lui Rupert i se strânse inima în piept, amintindu-şi că mama lui nu vorbea decât despre cai şi nici nu se gândea la altceva. Dar îşi stăpâni durerea care-i pătrunse sufletul şi perseveră:

— Veşminte pentru cină şi pentru biserică, fu tot ce putu să îngaime.

— Dumnezeule, se pare că o să ne distrăm de pomină! Mama ta ştie că vin?

— Am avertizat-o deja. Mi-a spus că pot să te aduc.

— N-o să mă placă. În general, mamele nu mă agreează. Nu mă pricep să port o conversaţie elegantă.

— Tata te va îndrăgi cu siguranţă.

— Nu va ieşi nimic bun din asta. Să fie bucluc şi

neînţelegeri familiale, atâta tot.

— Athena, te implor. Lasă-mă să intru şi tu du-te să-ţi faci bagajul. N-avem timp să stăm aici şi să ne certăm.

— Eu nu caut sfadă. Te previn doar că s-ar putea să fie un mare fiasco.

— O să aplanez divergenţele când vom ajunge acolo.

* * *

Vizita Athenei în Gloucestershire fu un eşec total. Căminul familiei lui Rupert era conacul Taddington, edificiu impunător în stil victorian, plasat în mijlocul unor grădini de un formalism auster. Dincolo de acestea, se întindeau moşii, pajişti cu arbori răzleţi, ferme, pământuri cultivate, o păstrăvărie, o fazanerie renumită pentru numărul mare de păsări. Tatăl lui Rupert, Sir Henry Rycroft, era lord şi capul puterii judecătoreşti din comitat, colonel al vechiului său regiment, maestru de vânătoare, preşedintele partidului conservator local, precum şi şeful Consiliului districtual şi judecător de pace. Lady Rycroft, la fel de activă în diverse comitete şi comisii organiza activităţi pentru Asociaţia cercetaşelor, pentru micul spital de provincie sau pentru Consiliul local de învăţământ public, iar dacă nu pescuia, se îndeletnicea cu grădinăritul sau participa la vânători călare şi cu câini. Apariţia Athenei îi şocă oarecum pe amţiii părinţi şi când ea nu se ivi la micul dejun, exact la ora stabilită, Lady Rycroft consideră nimerit să-l chestioneze pe Rupert.

— Ce face oare?

— Doarme, presupun.

— Fireşte, a auzit clopotul.

— N-am de unde să ştiu. Vrei să mă duc s-o trezesc?

— Nici măcar să nu propui asta.

— E-n regulă, n-am s-o fac.

Tatăl său interveni în discuţie.

— Cu ce se ocupă domnişorica?

— Nu ştiu. Cu nimic anume, aşa socot.

— Dar cine este? insistă Lady Rycroft. Cine sunt părinţii ei?

— Nu-i cunoaşteţi. Sunt din Cornwall.

— N-am văzut niciodată o fată aşa de indolentă. Aseară, pur şi simplu a stat degeaba. Ar fi trebuit să-şi aducă de lucru.

— Vrei să spui ceva de brodat? Bănuiesc că nu ştie nici cum să bage aţa în ac.

— Rupert, n-am crezut niciodată că vei începe o legătură sentimentală cu o fiştecine care nu-i bună de nimic.

— Mamă, n-am nicio legătură sentimentală cu ea.

— Şi-n plus, nu călăreşte. Trebuie să recunosc, asta-i de neînchipuit...

Dar în acel moment uşa se deschise şi Athena îşi făcu apariţia, îmbrăcată în pantaloni gri din flanel, un pulover bleu pal de angora şi arătând la fel de drăguţă ca un puf pentru pudrat.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Nu ştiam în care încăpere se serveşte micul dejun. Este o casă imensă, aproape m-am rătăcit...

Nu, hotărât lucru. Athena nu se bucura de succes. Fiind cel mai mare dintre cei doi fii, Rupert urma să moştenească Taddington Hall, iar mama lui îşi formase o convingere fermă, de nezdruncinat, despre genul de fată cu care fiul ei trebuia să se căsătorească. Întâi de toate, în ordinea priorităţilor, viitoarea consoartă se cuvenea să fie de neam mare şi cu rude sus-puse; la urma urmei, Rupert era căpitan în cavaleria regală şi, în cadrul unui asemenea regiment de vază, obârşia socială a soţiilor era deosebit de importantă. Apoi, o avere bunicică n-ar fi stricat defel, deşi, deocamdată, Rupert nu avea nevoie să vâneze vreo moştenitoare. Şi realmente nu conta cum arăta, cu condiţia să aibă un glas mieros şi să fie înzestrată cu coapse largi, bune de prăsilă, pentru a procrea viitorii descendenţi Rycroft, asigurând astfel perpetuarea neamului. Bineînţeles, pasionată de călărie şi capabilă, când sosea vremea, să facă faţă îndatoririlor sale şi să gospodărească Taddington, conacul gigantic cu nenumărate odăi şi coridoare, acri nesfârşiţi de grădină, toate imaginate la o scară ostentativ de mare, potrivită cu spiritul iluştrilor înaintaşi din epoca victoriană.

Athena întruchipa însăşi antiteza visurilor lor. Dar lui Rupert nu-i păsa. Nu era îndrăgostit de Athena şi nu intenţiona să se însoare cu ea. Însă îl fermecau înfăţişarea şi privirile ei, conversaţia oarecum naivă, imprevizibilitatea faptelor sale. Câteodată, îl exaspera, alteori se înduioşa de inocenţa ei aproape copilărească. Athena nu părea să aibă idee de înrâurirea pe care o exercita asupra lui şi ba pleca în weekend cu un alt tânăr, ba dispărea fără ştire să schieze în Zermatt sau să-şi viziteze la Paris un vechi prieten.

În cele din urmă, când se apropie luna august, Rupert se prinse în mrejele ei.

— În curând voi primi o lungă permisie, grăi el fără nici un preambul, şi am fost invitat la vânătoare de potârnichi. În Perthshire. Ei spun că poţi veni şi tu.

— Cine spune?

— Familia Montaque-Crichton. Jamie Montaque-Crichton şi eu am fost împreună la colegiul militar din Sandhurst. Părinţii lui sunt drăguţi şi au o minunată cabană de vânătoare pe o culme de deal în Glenfreuchie. Numai coline în jur, pârloage şi tufărişuri, şi focuri de turbă seara. Spune-mi că vii.

— Voi fi obligată să călăresc?

— Nu, doar să ieşi puţin la plimbare.

— Va ploua?

— Nu, cu oleacă de noroc, şi dacă da, poţi sta în casă şi citi o carte.

— Nu mă deranjează să lenevesc. Urăsc să mi se pretindă să fac ba una, ba alta.

— Ştiu. Înţeleg. Deci, vino, te rog. O să fie amuzant.

Athena şovăia, muşcându-şi buza de jos.

— Cât timp va trebui să stăm acolo?

— O săptămână.

— Şi la sfârşitul săptămânii vei mai fi încă în permisie?

— De ce întrebi?

— Hai să încheiem un târg. Dacă plec cu tine în Scoţia, atunci vii şi tu cu mine în Cornwall? Să stai la Nancherrow, să-mi cunoşti părinţii şi fraţii? Şi câinii noştri şi toţi oamenii pe care-i iubesc?

Rupert fu surprins şi nespus de mulţumit de această

invitaţie nesperată. Athena îl încurajase prea puţin, se arătase mereu indiferentă că umbla după ea şi o curta de atâta vreme, încât nu putea fi niciodată sigur dacă se bucura cu adevărat de compania lui sau pur şi simplu îl tolera. Ultimul lucru la care se aşteptase era să-l poftească acasă la ea! Îşi disimulă plăcerea cu un oarecare efort. O prea mare încântare ar putea s-o sperie sau s-o facă să se răzgândească. Pretinse că meditează asupra propunerii, apoi spuse:

— Mda. Cred că da.

— Oh, grozav! În cazul ăsta, merg cu tine oriunde ar fi.

— La Glenfreuchie.

— De ce au localităţile scoţiene denumiri care sună ca un strănut? Trebuie să-mi cumpăr o grămadă de haine scorţoase din tweed?

— Doar o manta de ploaie şi o pereche de pantofi sport. Sau una sau două rochii de bal pentru seratele dansante din Scoţia.

— Cerule! Ce grozav! Când vrei să plecăm?

— Părăsim Londra pe cincisprezece. E un drum lung şi o să dureze ceva timp.

— Poposim noaptea en route?[75]

— Dacă doreşti.

— Dormim în camere separate, Rupert.

— Îţi promit.

— E-n ordine, voi veni.

Glenfreuchie se dovedi a fi un succes la fel de mare pe cât fusese Taddington un eşec. Vremea fu perfectă, cerul senin, colinele acoperite cu iarbă-neagră şi, în prima zi, Athena colindă veselă mile întregi, stătu cu Rupert la vânătoare în punctul ascuns de tragere şi închise gura când el îi spuse să tacă. Restul oamenilor din casă erau prietenoşi şi neprotocolari şi Athena îmboboci ca o floare fiindcă nimeni din jur nu ridica nici cea mai mică pretenţie. În acea seară, la cină, purtă o rochie de un albastru intens care-i accentua limpezimea de safir a ochilor şi toţi bărbaţii se amorezară

[75] En route - (Ib. fr.) - pe parcurs, pe drum.

nebuneşte de ea. Lui Rupert i se umplea inima de mândrie.

În dimineaţa următoare, spre marea lui surpriză, Athena se trezi devreme, fiind gata pregătită pentru o altă hoinăreală pe dealuri. Pe când şedeau la masa din sufragerie, înfulecând un mic dejun copios, neliniştit că Athena s-ar putea extenua, Rupert îi spuse:

— Nu trebuie să vii şi azi.

— Nu vrei?

— Mai mult decât orice pe lume. Dar n-o să mă simt câtuşi de puţin jignit dacă preferi să-ţi petreci ziua aici, sau doar dimineaţa. Poţi să ni te alături mai târziu, când se aduc coşurile cu gustările de prânz.

— Mulţumesc foarte mult, dar nu doresc să fiu un coş cu merinde. Şi nu vreau să mă tratezi ca şi cum aş fi o violetă veştejită.

— Nu mi-am dat seama până acum că mă port aşa.

În acea zi, pentru prima fugărire a vânatului, Rupert fu plasat într-un post de pândă de pe culmea colinei, ceea ce implică o căţărare anevoioasă, asemănătoare cu alpinismul, pe panta pieptişă şi lungă printre tufărişurile înalte până la genunchi. Era o altă dimineaţă minunată de august. Văzduhul limpede răsuna la zumzetul albinelor şi păsărelele cântau pe multe glasuri; grohotişuri şi bucăţi de turbă se rostogoleau pe povârniş în apele pârâului din văioagă. Din când în când, Rupert şi Athena se opreau să-şi răcorească fruntea şi gura uscată, muindu-şi mâinile în torentul rece ca gheaţa, dar, în cele din urmă, înfierbântaţi şi năduşiţi, ajunseră pe culme, de unde se deschideau în toate părţile privelişti grandioase. O boare blândă de nord-vest adia dinspre pantele acoperite cu pruni brumării de la poalele Munţilor Grampiani.

Mai târziu, stând alături de Athena în punctul de tragere, Rupert se puse la pândă cu răbdare şi în linişte, la fel ca ceilalţi vânători. Ascuns vederii de un şir de coline, un lanţ de gonaci mărşăluia de-a lungul mlaştinii, cu stindarde şi beţe, ţipând şi scoţând vorbe aspre, pentru a stârni şi mâna potârnichile în direcţia puşcaşilor. Păsările nici nu se dezmeticiseră bine, dar tocmai acesta era un moment clasic de intensă emoţie şi deodată Rupert se simţi pătruns de o

fericire totală, un soi de extaz iraţional pe care nu-l mai trăise de când era băietan.

Întorcându-se, Rupert se aplecă şi o sărută pe obraz dintr-un imbold irezistibil. Athena râse.

— De ce-ai făcut asta?

— Habar n-am.

— Ar trebui să te concentrezi, nu să săruţi.

— Adevărul e că...

Dinspre hăitaşi se auzi un zbierăt: „Armaţi!” şi o potârniche stingheră se înălţă în aer, dar fu prea târziu până se dumiri Rupert să-şi ridice puşca şi să tragă.

Pasărea scăpă neatinsă. Din şirul de gonaci răsună în văzduhul liniştit un glas răspicat: „Prost afurisit!”

— Ţi-am spus, zise Athena cu îngâmfare, să te concentrezi.

Se întoarseră la cabana de vânătoare pe la şase seara, arşi de soare şi obosiţi. Pe când îşi târşâiau cu greu paşii pe ultima porţiune a potecii care cobora din vârful dealului, Athena grăi:

— Mă voi duce direct să fac o baie bună, fierbinte. Şi apoi mă voi lungi în pat şi probabil o să aţipesc.

— Te voi trezi eu.

— Te rog. Mi-ar displăcea să pierd cina. Mi-e o foame de lup.

— Jamie spunea ceva despre contradanţuri diseară.

— Nu-i bal?

— Nu. Se rulează doar covoarele şi se pun discuri la gramofon.

— Dumnezeule, ce energie! Singurul lucru este că nu ştiu să joc contradanţ.

— Te voi învăţa eu.

— Tu ştii?

— Nu prea.

— Groaznic! O să stricăm cheful tuturor.

— Tu n-ai putea strica nimic. Şi nimic n-ar putea distruge farmecul acestei zile.

Primele cuvinte pornite din inimă! Şi când intrară pe uşă, doamna Montaque-Crichton, care nu participase la partida de vânătoare pe dealuri, fiind ocupată cu îndatoririle domestice,

cobora tocmai atunci pe scări.

— Athena! O, draga mea, îmi pare nespus de rău, dar ai primit un telefon de acasă. Athena stătea smirnă şi Rupert văzu cum i se scurge sângele din obraji. Era tatăl tău. Voia doar să te anunţe că doamna Boscawen este foarte bolnavă. Mi-a explicat că este destul de în vârstă. S-a gândit, pesemne, că ai dori să te întorci acasă.

* * *

Reacţia Athenei la acest mesaj schimbă totul pentru Rupert. Fiindcă, precum un copil, ea izbucni în plâns. Rupert nu văzuse niciodată vreo fată care să fie numaidecât pustiită de durere, cu atât mai mult cu cât hohotele ei gălăgioase o stânjeniră şi pe doamna Montaque-Crichton, scoţiană de origine, care nu credea că se cuvine să-ţi dezvălui sentimentele, oricine-ai fi. Dându-şi seama de asta, Rupert o cuprinse pe Athena de după umeri şi o conduse la etaj, în dormitorul ei, închizând uşa cu speranţa că astfel îi va înăbuşi suspinele.

Aproape că aşteptase ca ea să se prăbuşească pe pat, cu faţa în jos, şi să sucombe de jale, dar Athena îşi scosese deja valiza din dulap, aruncând-o deschisă pe pat, şi-şi îndese de-a valma hainele strânse de prin sertare. Rupert nu mai văzuse pe cineva să facă una ca asta, decât în filme.

— Athena!

— Trebuie să plec acasă. Iau un taxi. Mă urc în tren.

— Dar...

— Nu înţelegi. E vorba despre mătuşa Lavinia. Tati n-ar fi sunat dacă socotea că ea are să se facă bine. Şi dacă moare cumva, nu cred că voi suporta, fiindcă pe mătuşa Lavinia o ştiu acolo dintotdeauna. Şi nu pot răbda gândul că tati şi mami suferă în lipsa mea acolo fără să-i alin şi să le împărtăşesc mâhnirea.

— Athena...

— Trebuie să plec imediat. Fii un înger şi află ce trenuri am, presupun că din gara Perth. Vezi dacă sunt bilete la

vagonul de dormit. Oriunde. Of, de ce trebuie să fiu atât de departe?

Ceea ce-l făcu pe Rupert să se simtă ca şi cum ar purta întreaga vină. Tristeţea ei îi sfâşia inima şi nu suporta s-o vadă atât de nefericită.

— Te duc eu cu maşina...

La această propunere incredibil de altruistă, Rupert anticipă o reacţie de gratitudine şi priviri înecate în lacrimi, dar când colo, Athena, imprevizibilă ca totdeauna, deveni irascibilă şi agasată.

— Oh, nu fi stupid. Deschisese larg uşile şifonierului şi trăgea veşmintele de pe umeraşe. Nici nu încape vorbă! Tu rămâi aici. (Azvârli grămada de haine pe pat.) Să împuşti potârnichi. Doar de-asta ai venit. Nu poţi să dai bir cu fugiţii şi să-l laşi pe domnul Montaque-Crichton cu un trăgător în minus. Ar fi prea nepoliticos. Athena îşi mototoli rochia albastră de seară şi o înghesui într-un colţ al valizei, apoi se întoarse şi-l privi drept în faţă.

— Te distrezi atât de bine, îi spuse ea foarte grav, aproape tragic. Alte lacrimi îi înceţoşară ochii... Şi ştiu că aşteptai vacanţa asta cu nerăbdare... de atâta vreme...

Ceea ce era adevărat dar nu îndrepta cu nimic lucrurile, aşa că Rupert o strânse în braţe şi o lăsă să plângă. Era cu desăvârşire copleşit. Nu-şi închipuise niciodată că, mereu fluşturatică, superficială şi voioasă, Athena era capabilă de o asemenea intensitate a simţirii, arătând atâta dragoste şi implicare emoţională în chestiuni de familie. Dar, acum, Rupert simţi că vedea laturile ascunse ale individualităţii ei, chipul tainic al adevăratei făpturi care era Athena.

Având batista murdară, pătată de sudoare şi ulei de puşcă, Rupert înşfăcă un prosop de faţă şi i-l întinse ca să-şi sufle nasul şi să-şi şteargă ochii.

— O să te duc eu cu maşina, îi repetă el. Oricum, urma să mergem în Cornwall şi asta înseamnă că o să ajungem puţin mai devreme decât intenţionam. Le voi explica soţilor Montaque-Crichton şi sunt convins că vor înţelege. Dar trebuie să fac o baie şi să mă schimb în haine curate. Îţi sugerez acelaşi lucru. După asta, plecăm de îndată ce eşti

gata...

— Nu ştiu de ce eşti aşa de drăguţ.

— Chiar nu? Rupert îi zâmbi. Se întâmplă cumva de la sine.

Însă chiar şi lui aceste cuvinte îi sunară destul de stupid. De fapt, era o declaraţie incompletă care căuta să camufleze realitatea.

* * *

Toată lumea se arătă amabilă şi înţelegătoare. Maşina lui Rupert fu scoasă din garaj şi trasă în dreptul intrării principale. Cineva le cără valizele şi le stivui pe burduf. Jamie promise să sune la Nancherrow şi să-l înştiinţeze pe tatăl Athenei că ei se întorceau. Doamna Montaque-Crichton le făcu sandvişuri şi umplu un termos... „Pentru orice eventualitate". Îşi luară rămas bun şi, în cele din urmă, porniră la drum, rulând de-a lungul strungii colbuite care dădea în şosea.

Athena încetase să mai plângă, dar se lamentă îndurerată, privind pe geam:

— Nu suport că trebuie să părăsim locurile astea aşa de frumoase. De-abia am sosit aici şi acum plecăm iarăşi.

— O să revenim aici, îi spuse Rupert, dar, într-un anume fel, propriile-i cuvinte răsunau găunos şi Athena nu-i răspunse.

Până când se apropiară de colinele sudice şi trecură hotarul dintre Scoţia şi Anglia, văzduhul se întunecă grăbind căderea serii şi Rupert ştiu că dacă nu se vor odihni peste noapte s-ar prea putea să moţăie la volan şi să se răstoarne amândoi în şanţ.

— Cred c-ar trebui să oprim la un hotel şi să tragem un pui de somn. Mâine dimineaţă, vom porni glonţ şi, cu puţin noroc, vom străbate restul drumului într-o zi.

— E-n ordine. Athena părea extenuată şi Rupert îşi înmuie glasul încercând s-o înveselească:

— Fireşte, în camere separate.

Athena tăcea. După un timp, rosti:

— Aşa vrei?

Ceea ce-l descumpăni.

— Nu vrei tu aşa?

— Nu neapărat. Răspunsul ei era foarte nepăsător, evaziv. Se holba înainte, la drumul întunecat, dincolo de dârele de lumină albă aruncate de farurile puternice.

— Nu-mi datorezi nimic. Ştii asta, îi răspunse Rupert.

— Nu mă gândesc la tine, ci la mine însămi.

— Eşti sigură că asta doreşti?

— Nu mă simt în stare să rămân singură.

— Atunci, domnul şi doamna Smith.

— Domnul şi doamna Smith.

Şi aşa dormiră împreună, osteneala lor şi dorinţa lui pătimaşă se ostoiră în intimitatea anonimă şi tihnită a unui imens pat dublu. Şi ultima şi nerostita întrebare îşi găsi răspuns, fiindcă Rupert descoperi în acea seară că Athena, în ciuda aventurilor ei amoroase, a droaiei de curtezani şi a weekend-urilor petrecute la Paris şi aiurea, era virgină. Această revelaţie fu oarecum cel mai înduioşător şi minunat lucru care i se întâmplase vreodată; de parcă, de bunăvoie şi drept recompensă, Athena îi dăruise un cadou nepreţuit, pe care el ştia că avea să-l păstreze cu sfinţenie tot restul vieţii.

* * *

De aici, rezulta dilema. I se insinuase, pe nesimţite, în suflet şi i se strecurase în subconştient, apropiindu-se tiptil, gata să-i sfredelească în fiece clipă creierul, pe când el, Rupert, îşi repeta mereu şi stăruitor că Athena era pur şi simplu numai o altă legătură, o altă fată. Minciuni! Ce sens avea să se amăgească singur, când adevărul era că perspectiva oricărui soi de existenţă fără ea i se părea acum insuportabilă? De fapt, Athena devenise viitorul lui.

Faptul era consumat. Zis şi făcut. Acceptat. Trase cu putere aer în piept şi slobozi un oftat prelung de uşurare.

— Pari extrem de abătut.

Întoarse capul şi Athena era acolo, stând în pragul

ferestrelor-uşi şi zâmbindu-i. Purta o rochie crem, fără mâneci, din pânză de in şi-şi înnodase o eşarfă cu picăţele bleu şi crem în jurul taliei subţiri.

— Arăţi ca o starletă de matineu care intră pe scenă, îi spuse el.

— Şi tu arăţi ca o fantomă. Dar, ce-i drept, destul de comod instalat. Nu te ridica. Athena călcă uşor pe iarbă şi-şi trase un şezlong aproape de al lui. Se aşeză într-o rână, astfel încât să-l poată privi în faţă.

— De ce oftai?

Rupert se întinse şi o prinse de mână.

— Poate era un căscat. Cum ai dormit?

— Buştean.

— Nu te-aşteptam până la prânz.

— Lumina soarelui m-a trezit.

— Ai luat micul dejun?

— Doar o ceaşcă de cafea.

— În realitate, n-am căscat, cugetam.

— Deci asta făceai? Sună groaznic de epuizant.

— Mă gândeam că probabil ar trebui să ne căsătorim.

Athena păru oarecum uluită. După un timp, exclamă:

— Oh, Dumnezeule!

— E o propunere aşa de înspăimântătoare?

— Nu, doar că survine într-un moment cam ciudat.

— Ce-i aşa ciudat?

— Nu ştiu. În fapt, totul. Mătuşa Lavinia muribundă şi apoi se însănătoşeşte, noi gonind spre casă din Scoţia... Pur şi simplu simt că nu mă dumiresc, n-am idee ce va să se mai întâmple. În afară de faptul că, după cât se pare, suntem în pragul unui război oribil.

Era prima dată când Rupert o auzea făcând o afirmaţie serioasă şi cumpănită despre situaţia din Europa. Şi în tot timpul pe care-l petrecuseră împreună, Athena i se arătase sub deosebite chipuri, uşuratică, veselă, lipsită de griji, dulce, încât nici nu îndrăznise să aducă vorba despre acest subiect, pur şi simplu fiindcă nu voia să strice totul; îşi dorea ca ea să rămână mereu la fel.

— Asta te sperie?

— De bună seamă. Însăşi ideea mă face să tremur ca gelatina. Şi urăsc să aştept. Şi să ascult ştirile. E ca şi cum aş privi nisipul ce lunecă încet într-o clepsidră şi cu fiecare zi totul devine mai înfricoşător, mai disperat.

— Dacă te consolează întrucâtva, toţi vom fi implicaţi.

— Gândul la oameni ca dragul de tati mă chinuie stăruitor. El a îndurat deja primejdiile războiului şi mami spune că este în culmea deznădejdii, deşi se străduie să nu arate. Nu de hatârul lui, ci al nostru. În special al lui Edward.

— Din pricina războiului nu vrei să te măriţi?

— N-am spus asta.

— Îţi imaginezi cum e să fi soţia unui ofiţer de carieră?

— Nu prea, dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea.

— Te conduci după simple supoziţii? Ori după cum bate vântul?

— Dacă va izbucni furtuna, cred că supoziţiile vor fi de prisos.

— Asta-i adevărat. Deci, deocamdată, nu-ţi pot oferi prea mult, decât, probabil, ani lungi de despărţire. Dacă socoţi că nu poţi înfrunta situaţia, te înţeleg perfect.

— Oh, pot face faţă cu uşurinţă, spuse Athena, încrezătoare în sine.

— Atunci, la ce n-ai putea face faţă?

— Ah, lucruri stupide pe care pesemne le consideri neimportante.

— Pune-mă la încercare.

— Păi... nu vreau să fiu necivilizată sau să critic, dar nu cred că mă voi acomoda grozav de bine în familia ta. Recunoaşte, Rupert, nu le-am făcut o impresie bună.

El se arătă plin de înţelegere.

— Ştiu, mama cam dă uneori cu barda, dar nu este neghioabă. E în stare să se împace cu orice situaţie. Şi, cu oleacă de noroc, voi moşteni conacul Taddington şi-mi voi asuma responsabilităţile de-abia peste câteva decenii bune. De asemenea, îmi respect părinţii, însă nu m-am lăsat niciodată intimidat de ei.

— Doamne Sfinte! Ce brav eşti! Vrei să spui că te-ai împotrivi dorinţei lor?

— Intenţionez să mă însor cu fiinţa iubită şi nu cu maestra de vânătoare sau cu viitoarea candidată a partidului conservator.

Ceea ce, dintr-un motiv lesne de înţeles, o făcu să izbucnească în râs şi dintr-odată redeveni draga lui Athena. Rupert îi înlănţui gâtul cu braţele, o strânse la piept şi o sărută înfocat. Când buzele li se dezlipiră, Athena spuse:

— Cu siguranţă, nu mă încadrez în nici una dintre aceste categorii.

Rupert se rezemă de spătar.

— Mai avem de-a face cu un singur amănunt prostesc. Deci, care-i următoarea obiecţie?

— N-o să râzi?

— Promit.

— Ei bine, problema e că n-am dorit niciodată să mă mărit.

— Să te măriţi sau să fii măritată?

— Să mă mărit. Mă refer la nuntă şi la toată ceremonia. Urăsc cununiile. Nici măcar nu-mi place să asist. Mi s-au părut totdeauna corvoada cea mai groaznică. Pentru toată lumea, dar îndeosebi pentru biata mireasă.

— Eu credeam că ziua nunţi este menită să fie visul oricărei fete.

— Nu şi-al meu. Am luat parte la prea multe, câteodată ca domnişoară de onoare, altă dată ca invitată, şi toate sunt la fel. Cu singura deosebire că fiecare pare puţin mai extravagantă şi mai pompoasă decât cea dinainte. De parcă singura idee ar fi să depăşească ceremonia ultimă și să se dea o reprezentaţie mai costisitoare şi mai teatrală. În plus, durează luni de zile să organizezi o cununie şi sunt de făcut o mulţime de probe la croitor şi liste de invitaţi. Iar mătuşile bătrâne se sfiesc să pomenească despre luna de miere şi trebuie să accepţi drept domnişoară de onoare vreo verişoară hidoasă. Şi apoi sute de daruri îngrozitoare de nuntă. Suporturi pentru felii de pâine prăjită, vase japoneze şi tablouri pe care niciodată, într-un milion de ani, n-ai vrea să le atârni pe perete. Şi-ţi iroseşti timpul scriind răvaşe nesincere de mulţumire şi toată lumea se agită şi se enervează şi se varsă un puhoi de lacrimi. Mare minune că

mai au loc căsătorii, dar pariez că majoritatea fetelor au o stare de surescitare nervoasă în luna de miere...

Rupert ascultă răbdător tirada până când, în cele din urmă, Athenei i se curmă răsuflarea. Izbucnirea ei pătimaşă fu urmată de o lungă tăcere. Apoi, prinse a grăi, părând îmbufnată:

— Ţi-am spus doar că este un motiv stupid.

— Nu, îi răspunse Rupert. Câtuşi de puţin. Dar cred că insişti prea mult asupra detaliilor neesenţiale. Eu vorbesc despre o viaţă întreagă trăită împreună, iar tu perorezi despre o singură zi. O simplă tradiţie. Socot că, după cum decurg evenimentele, suntem pe deplin îndreptăţiţi să renunţăm la obiceiurile tradiţionale.

— Rupert, detest să-ţi spun, dar mama va fi distrusă.

— Bineînţeles că nu. Te iubeşte şi o să înţeleagă. Acum am discutat problema pe toate feţele, pro şi contra. Iar în privinţa cununiei, când e vorba la o adică, nu trebuie să mai fie nimeni acolo, cu excepţia noastră.

Vorbeşti serios?

— Sigur.

Athena îi luă mâna şi i-o sărută şi, când îşi ridică privirea spre el, Rupert văzu că lacrimi răzleţe îi licăreau în ochi.

— Ce prostie să-mi vină să plâng! Numai că n-am crezut niciodată că se poate întâmpla aievea. Să pot avea un prieten bun şi un iubit într-una şi aceeaşi persoană. Tu eşti scumpul meu scoţian, Rupert. Prietenia este cel mai important lucru, fiindcă doar asta dăinuie pentru totdeauna.

— Aşa e, încuviinţă Rupert, şi trebui să facă oarece efort ca să nu-i tremure glasul, fiind adânc mişcat de lacrimile ei, atât de mult i se umpluse inima de dragoste proteguitoare. Asta-i cu adevărat importantă.

— Ai o batistă?

Rupert îi întinse una curată şi ea îşi suflă nasul.

— Cât e ceasul, Rupert?

— Aproape douăsprezece.

— Aş dori să se fi făcut deja ora prânzului. Sunt lihnită de foame.

* * *

Cum, necum, se nimeri că de-abia sâmbătă, în ultima zi a şederii ei în Porthkerris, Judith porni cu maşina spre Pendeen ca s-o vadă pe Phyllis. Motivele acestei întârzieri erau felurite. Nu pentru că nu dorea s-o revadă pe Phyllis, nici fiindcă simţea că avea de îndeplinit vreo datorie morală, ci tocmai din pricină că se petrecuseră mereu atâtea lucruri şi zilele se scurseseră cu o iuţeală alarmantă. De asemenea, existase o oarecare dificultate de a comunica şi trecuse destul timp până când luaseră legătura în scris. Judith îi trimisese lui Phyllis o carte poştală ilustrată, propunându-i una sau două date de întâlnire şi, în cele din urmă, primi răspunsul acesteia, aşternut pe o coală liniată, ruptă dintr-un carnet de notiţe.

„Ar fi cel mai bine să vii sâmbătă, pe la ora trei, ca să bem şi ceaiul împreună. Stau la o milă depărtare de Pendeen. Şirul de bojdeuci de pe stânga. La numărul doi. Cyril lucrează la Geevor în weekend, însă Anna şi eu te vom aştepta. Cu dragoste, Phyllis.

Sâmbătă! „E ultima mea zi aici!” protestase Judith de faţă cu Heather. „Of, la naiba, mi-aş dori să fi fixat întâlnirea mai înainte”.

„N-are importanţă. Mami vrea să meargă la Penzance să-şi cumpere o pălărie pentru nunta lui Daisy Parson şi, dacă nu o însoţesc, are să vină acasă cu vreo porcărie, părând o oală de noapte. Noi două ne putem aranja un program diseară. De exemplu, îl convingem pe Joe să ne ducă la Palais de Danse”.

Şi astfel, sâmbătă la amiază, Judith porni la drum, urcând şoseaua peste deal şi ieşind din oraş. Trecu pe lângă prăvălii şi vechea şcoală; printre şirurile de case din piatră, cocoţate în trepte pe largile terase ale colinei. Golful şi portul pieriră în urmă, şi ea ajunse deja la răspântia de drumuri, cotind spre Land’s End.

Vremea era încă frumoasă, caldă şi însorită, dar un vânt rece sufla dinspre mare, iar Oceanul Atlantic era frământat

de talazuri cu creasta înspumată. Nori pluteau pe cer şi, pe când maşina îşi urma drumul, în viteza a treia, înaintând spre ţinuturile mlăştinoase, Judith văzu umbrele negurilor aşternându-se peste dealurile cafenii. Sus, pe culme, priveliştea era spectaculoasă: brazde înverzite, stânci îndepărtate, arbuşti de grozamă cu flori galbene, fâşii nelucrate la capătul câmpurilor, orizontul limpede şi marea indigo. O clipă fu tentată să tragă maşina la marginea şoselei, să coboare geamul portierei şi să zăbovească un timp acolo ca să privească peisajul, însă Phyllis o aştepta şi n-avea vreme de pierdut.

„Stau la o milă distanţă de Pendeen. Şirul de colibe de pe stânga” Nu-i era greu să se călăuzească după îndrumările date de Phyllis, fiindcă de îndată ce străbătu orăşelul Pendeen şi trecu de minele Geevor, unde bietul Cyril trudea în galeriile subterane, ţinuturile se schimbară brusc, devenind sumbre şi sterpe. Primitive, aproape respingătoare, Nu se mai zăreau ferme mici şi pajişti înverzite, peticite de ziduri de piatră datând din epoca de bronz; nici măcar un copac, oricât de pipernicit în bătaia vântului.

Când ajunse acolo, rândul de colibe ale minerilor se ivi izolat, fără noimă, în mijlocul pustietăţii. Aşezarea semăna nici mai mult nici mai puţin cu un morman de cărămizi cimentate, zidit la nimereală şi abandonat în voia sorţii. Fiecare bojdeucă avea o ferestruică la etaj şi una la parter, o uşă, şi toate erau acoperite cu ardezie cenuşie, separate de drum printr-un zid de piatră şi învecinate cu mici grădini sărăcăcioase şi sterpe. Grădina de la numărul doi se fălea cu un petic de iarbă aspră, câteva pansele şi buruienişuri.

Judith coborî din maşină, adună mănunchiul de flori şi pacheţelele pe care le adusese pentru Phyllis, deschise poarta şubredă şi începu să urce poteca. De abia se afla la jumătatea drumului când uşa colibei fu împinsă în lături şi Phyllis, purtând-o pe micuţa Anna în braţe, ieşi fuga în întâmpinarea ei.

— Judith! Pândeam la fereastră, aşteptând să vii. Mă gândeam că te-ai rătăcit. Phyllis se holba spre mica şosea pietruită, citindu-i-se uimirea pe chip. Asta-i maşina ta, nu?

Nu-mi venea să cred când ai spus că soseşti cu maşina ta. E grozavă! N-am văzut niciodată una nou-nouţă!..

Phyllis se schimbase. Nu îmbătrânise, dar se sfrijise, pierzându-şi ceva din prospeţimea şi voioşia sănătoasă a tinereţii. Fusta şi puloverul tricotat îi atârnau şleampăt, de parcă odinioară aparţinuseră unei persoane mult mai grase, şi părul drept arăta uscat ca nişte paie. Dar ochii îi străluceau de emoţie şi nimic nu-i adumbrea zâmbetul larg.

— Oh, Phyllis! Se îmbrăţişară. Cu ani în urmă, Jess, ţinută în braţe de Phyllis, le stânjenea îmbrăţişarea. Acum, le stătea în cale Anna, dar nu conta prea mult, cu rezerva că expresia chipului ei era profund dezaprobatoare.

Judith râse.

— Se uită ca şi cum am face ceva groaznic de rău. Bună, Anna!

Fetiţa se zgâia cu ochi posomorâţi. Ce vârstă are?

— Opt luni.

— E foarte durdulie.

— Ştie ce-i place. Hai înăuntru, bate vântul şi doar n-o să rămânem aici ca să ne iscodească vecinii...

Phyllis se întoarse, intră pe uşa deschisă şi Judith o urmă, păşind direct într-o cămăruţă care, cât se poate de limpede, era singurul spaţiu locuibil. O lumină slabă pătrundea pe fereastră şi era cam întuneric, dar, într-un ungher, o sobă răspândea căldură şi un colţ al mesei fusese aranjat pentru ceai.

— Ţi-am adus câteva flecuşteţe... Judith puse pachetele în capătul liber al mesei.

— Judith! Nu trebuia... Dar ochii lui Phyllis scânteiau de însufleţire la gândul surprizelor ce i se pregătiseră. Stai puţin să iau ibricul şi apoi putem bea o ceaşcă de ceai. Sprijinind pruncul pe un umăr, Phyllis se duse să-şi caute de treabă, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză, ţinând-o pe Anna în poală. Anna înşfăcă o linguriţă şi începu s-o morfolească în gingii, iar balele îi curgeau din colţurile gurii.

— Îi ies dinţii odoraşului.

— Poate ar trebui să punem florile în apă.

— Flori! Trandafiri! Ştii, n-am văzut trandafiri de ani de zile.

Şi ce miros, ce parfum! Unde să-i pun? N-am nicio vază.

— O cană ar fi de-ajuns. Sau un borcan de gem. Spune-mi unde pot găsi unul.

Phyllis se apucă să desfacă încetişor foiţa de mătase din jurul bobocilor cu tulpina lungă.

— Este un borcan vechi de murături în dulapul ăla. Şi robinetul se află în spălătoria din spate. Oh, priveşte! Am uitat cât de frumoşi sunt!

Judith se duse să deschidă dulapul, descoperi borcanul de murături şi, prin uşa dosnică, pogorî două trepte şi intră în spălătoria cavernoasă, un soi de şopron cu aplecătoare drept acoperiş, lipit în spatele colibei. Această magherniţă avea o pardoseală de lespezi pătrate şi pereţi cu văruiala scorojită, şi mirosea a săpun de casă şi a şanţ de scurgere. Frigul şi umezeala te pătrundeau până la oase. Într-un ungher, un cazan de fiert rufe clocotea ca un monstru care scoate aburi pe nări şi, tupilate în apropierea acestuia, se aflau o chiuvetă şi o cadă din cositor. Chiuveta avea un singur robinet şi un şir de trepte din lemn duceau spre camera de la etaj.

Evident, copilaşul dormea cu părinţii.

Dinapoia spălătoriei se găsea o uşă cu geam, nepotrivită, pe unde năvălea un curent puternic. Dincolo de aceasta, se puteau vedea o curte pavată cu ciment, o frânghie pe care atârnau scutece şi cămăşi de lucru vânturând în aer, un cărucior şubred, un closet lăsat într-o parte. În acest loc deprimant, îşi petrecea Phyllis probabil majoritatea timpului, aprinzând focul sub cazan pentru a fierbe rufăria familiei sau cărând o oală cu apă clocotită ca să spele câte o chiuvetă de vase murdare. Judith se întrista doar imaginându-şi cum trudeşte Phyllis îndoită de şale, împovărată de cazna treburilor casnice din viaţa de fiecare zi. Nu era de mirare că arăta atât de slăbită. Îi venea aproape imposibil să înţeleagă cum de se putea împăca cineva cu o existenţă atât de mizeră, într-o asemenea cocioabă, fără să se gândească la femeia care trebuia să robotească mai rău ca sclavii. Desigur, numai un bărbat, hotărî ea cu amărăciune.

— Ce faci? strigă Phyllis. Înnebunesc aşteptându-te.

— Vin imediat. Judith răsuci robinetul, umplu borcanul şi se

întoarse.

— Mohorât loc, spălătoria asta, nu-i aşa? Şi rece ca gheaţa iarna, dacă nu-i aprins focul la cazan. Dar Phyllis rosti aceste vorbe destul de senină şi evident nu socotea că era vreo nenorocire să vieţuieşti în condiţii atât de primitive. Aşează trandafirii, unul câte unul, în borcan şi se lăsă pe spate ca să-i admire.

— Florile schimbă întreagă atmosferă, nu? Înveselesc odaia.

Phyllis, deschide şi celelalte pachete.

Dură câtva timp până ce Phyllis deznodă sforile şi desfăcu hârtia de ambalaj pe care o puse deoparte pentru a o folosi mai târziu.

— Săpun fin Yardley! De levănţică! Exact ca cel folosit de mama ta. O să-l păstrez pentru ocazii deosebite. Îl pun în sertarul cu lenjerie de corp. Şi asta ce-i?

— E pentru Anna.

— Oh, uite! O hăinuţă! Phyllis ridică paltonaşul. Biata micuţă n-a avut aproape niciodată un lucru nou. A fost îmbrăcată în vechituri din ziua când s-a născut. Priveşte, Anna! Nu-i minunată? O s-o porţi sâmbăta viitoare când mergem s-o vedem pe bunica. Şi e atât de pufoasă, din lână adevărată. O să arăţi ca o mică prinţesă.

— Şi dulciurile astea-s pentru Cyril. Dar poţi să le mănânci tu dacă lui nu-i plac. M-am gândit să-i cumpăr ţigări, însă nu ştiam dacă fumează.

— Nu, nu fumează. Bea câte un pahar de bere, dar nu prizează tabac. Îi face rău la piept. Şi aşa tuşeşte îngrozitor. Cred că din cauza muncii în mină.

— Dar se simte bine?

— Da, e-n ordine. Regret că nu-i şi el azi aici. Nu l-ai cunoscut niciodată, nu-i aşa, nici măcar atunci când lucram la mama ta?

— O să-l întâlnesc în altă zi.

— Într-un fel, spuse Phyllis, e mai uşor fără el. Putem tăifăsui în voie. Desprinse hârtia de ambalaj de pe ultimul pachet. Oh, pe scumpa mea viaţă! Bomboane! Cyril e nebun după ciocolată. Uită-te, Anna, ce fundă şi ce cutie drăguţă!

Vezi pisicuţa şi căţeluşul în coş? E minunat, Judith. Toate sunt grozave. Eşti prea amabilă...

Phyllis surâse, ameţită de încântare, dar lacrimile prinseră a-i sclipi în colţul ochilor şi Judith se simţi vinovată. Adusese niscaiva fleacuri şi Phyllis aproape plângea cuprinsă de gratitudine.

— Cred că fierbe apa, spuse ea.

— Aşa e, răspunse Phyllis şi o ridică în braţe pe Anna, sărind în picioare ca să ia de pe foc ibricul care clocotea şi ca să pregătească infuzia frunzelor de Ceylon.

* * *

De-a lungul anilor, ele păstraseră legătura, chiar dacă mai mult sporadic, prin intermediul scrisorilor şi al cărţilor poştale de Crăciun, totuşi, aveau destule de vorbit şi impresii de împărtăşit în cele mai mici amănunte. Cu toate astea, subiectul principal care-i trecu lui Phyllis prin minte era că Judith, la optsprezece ani, intrase realmente în posesia unei maşini. Şi pe deasupra ştia să şi conducă! Lui Phyllis i se părea un soi de miracol. Nu-şi putea reveni din uimire.

— Când ai primit-o? Cum naiba te-ai descurcat?

În limbajul lui Phyllis, a te descurca însemna a plăti. „Nu pot să-mi permit o rochie nouă” obişnuiau să spună oamenii de condiţia ei, sau „Nu ne putem permite o vacanţă în acest an”.

Judith şovăi. I se părea o inechitate crasă să stea în această colibă meschină, alături de Phyllis care arăta atât de jalnic, şi să discute despre bani. Era prea vădit că aici se trăia într-o sărăcie lucie. Dar Judith se hotărî până la urmă să-şi descarce inima. Într-un fel sau altul, când totul se întâmplase, nu fusese posibil să-i destăinuie într-o scrisoare lui Phyllis. Pur şi simplu, cuvintele ar fi făcut-o să pară ahtiată după bani, preocupată exclusiv de foloasele materiale. Dar, pe vremuri, la Riverview, Phyllis devenise cea mai dragă prietenă a lui Judith, cea mai de nădejde dintre confidente, şi nu dorea să schimbe lucrurile, ceea ce s-ar petrece inevitabil dacă

anumite secrete ar rămâne între ele nedestăinuite şi necomentate.

— datorită mătuşii Louise, Phyllis, rosti Judith într-un târziu. Nu ţi-am scris niciodată despre asta, fiindcă voiam să-ţi vorbesc între patru ochi. Vezi, când a murit, ea mi-a lăsat întreaga avere, casa... şi celelalte bunuri. Prin testament.

— Oh! Phyllis o privi cu gura căscată când primi această ştire uluitoare. Nu credeam să se întâmple aşa unor oameni adevăraţi. Socoteam că astea-s doar poveşti din Peg's Paper.

— Nici mia nu-mi venea a crede. Mi-a luat o veşnicie până când m-am obişnuit cu ideea. Desigur, nu dispun de ei până ce nu împlinesc douăzeci şi unu de ani, dar domnul Baines, avocatul, şi unchiul Bob sunt giranţii averii mele şi dacă am trebuinţă de ceva, iar ei consideră că e întemeiată, atunci mi se îngăduie să-mi cumpăr.

Phyllis se împurpurase de emoţie.

— Mă bucur nespus pentru tine...

— Eşti o scumpă. Iar eu sunt atât de norocoasă, mă simt puţin jenată...

— De ce să-ţi fie ruşine? Doar doamna Forrester a dorit aşa. N-ai motive. Nu s-ar fi putut gândi la o persoană mai drăguţă. Şi ascultă-mă, trebuie să fi cumpănit serios, era o femeie deşteaptă pe care nu o duceai cu una, cu două. Am socotit-o totdeauna o doamnă bună la suflet, deşi uneori se purta ciudat. Dintr-o bucată, bănuiesc că aşa ai putea-o numi... Phyllis clătină din cap, vădit tulburată. Viaţa e stranie, nu? Iată, unde-mi erai odată, când primeai doar şase monede de un penny pe săptămână drept bani de buzunar şi acum ai propria-ţi maşină. Închipuieşte-ţi! Şi, în plus, o şi conduci. Adu-ţi aminte de mama ta, tremura ca un pui de găină de fiecare dată când trebuia să se suie la volanul micului Austin. Bagă de seamă, avea motive să fie nervoasă dacă te gândeşti cum a sfârşit doamna Forrester! A fost de-a dreptul înfiorător. Ieşea văpaie de foc sus, către mlaştini... Şi se vedea de la mile depărtare. Şi ea şi-a găsit moartea acolo. Am rămas trăsnită când am citit ziarul în dimineaţa următoare. Nu-mi credeam ochilor. Ascultă ce-ţi spun, era o şoferiţă nesăbuită. Fiecare suflet din West Penwith o ştia.

Totuşi, lucrul ăsta nu ţi-a adus nicio consolare.

— Da, încuviinţă Judith, nu mi-a adus nicio consolare.

— M-am tot frământat ce o să se întâmple cu tine. În acel moment, vreau să zic. Şi apoi m-am gândit că probabil o să te stabileşti în căminul soţilor Somerville. Nu te-am întrebat despre ei, nu-i aşa? Ce mai face doamna Somerville? Am îndrăgit-o mult, îi plăcea totdeauna să glumească. De-abia o aşteptam când venea să stea la Riverview. Nu-şi dădea niciodată ifose.

— După câte ştiu, amândoi sunt cum nu se poate mai bine. Bunicii mei au murit la câteva luni unul după altul şi deşi a fost trist pentru mami şi mai ales pentru mătuşa Biddy, cred că s-au simţit oarecum mai uşurate. Mătuşa Biddy îşi petrecea mai tot timpul pe drumuri, mergând la casa parohială ca să se încredinţeze că nu zăceau la pat şi că nu piereau de foame sau de orice altceva.

— Bătrâneţea e cumplită. Şi bunica s-a ramolit puţin. Locuieşte singură şi trebuie s-o baţi la cap să se hrănească, altminteri uită. Câteodată, trec pe la ea şi nu găsesc nicio fărâmă de mâncare, iar bunica şade nemişcată acolo, cu pisica pe genunchi. Aşa că înţeleg uşurarea sufletească a mătuşii Biddy.

— Şi-a cumpărat o căsuţă lângă Bovey Tracey. Am stat acolo de două sau trei ori. Dar, de obicei, sunt la Nancherrow, cu familia Carey-Lewis. Mâine mă întorc acolo... Chiar când rosti aceste vorbe, Judith îşi auzi glasul cald, plin de înduioşare şi faţa i se învioră de zâmbet. Edward! Mâine îl va vedea din nou pe Edward. Nu se gândise la el în tot acest timp; nu cumpănise la legătura lor sentimentală, nici nu tânjise după prezenţa lui. Nu era bolnavă de dragoste sau lunatică, totuşi, când chipul lui îi răsărea în minte sau când numele îi era întâmplător pomenit în cursul unei conversaţii, era imposibil să-şi ignore zvâcnetul inimii, senzaţia ameţitoare de fericire. Şi acum, stând în căsuţa sărăcăcioasă a lui Phyllis, îi trecu prin gând că probabil alchimia fericirii presupunea absenţa fiinţei îndrăgite, plus certitudinea, totuşi, că foarte curând avea să fie iar alături de acea persoană... „Chiar mâine dimineaţă”.

— Minunat! Între timp, trebuie că-i socoţi propria ta familie. Când mi-ai scris şi m-ai anunţat că urma să stai la ei, nu mi-am mai făcut griji în privinţa ta. Gândeam că are să-ţi fie bine. Şi apoi, tânărul ăla pe care l-ai reîntâlnit acolo...

Judith încruntă din sprâncene. Preţ de o clipă, nu pricepu despre cine vorbeşte Phyllis.

— Care tânăr?

— Ştii tu. Doar mi-ai scris şi mi-ai povestit. Tânărul pe care l-ai văzut în tren, în seara când vă întorceaţi acasă, după Crăciunul petrecut la Plymouth. Şi iată că era şi el acolo, în casa Carey-Lewis...

În sfârşit, Judith se dumiri.

— Ah! Te referi la Jeremy Wells.

— Adevărat! Tânărul doctor. Încă-i pe aproape, nu-i aşa?

— Da, dar nu mai fi aşa sfiicioasă şi smerită. Ne vedem foarte rar. Când a plecat de la spitalul St. Thomas, s-a stabilit la Truro şi profesează în cabinetul tatălui său, deci acum este un doctor de provincie ocupat şi nu prea are timp de îndeletniciri mondene. Dar, câteodată, vine în locul tatălui său la Nancherrow, dacă se îmbolnăveşte cineva. Anul trecut, de Paşti, am avut o gripă cumplită şi, foarte amabil, el a sosit imediat.

— Nu-ţi mai place? Atunci, în tren, îţi căzuse cu tronc.

— Asta era cu ani în urmă. Oricum, acum are peste, treizeci de ani. E mult prea bătrân pentru mine.

— Dar... Evident, Phyllis nu intenţiona să se lase păcălită şi părea absorbită de subiectul vieţii sentimentale a lui Judith. Însă, chiar şi în faţa lui Phyllis, Judith nu dorea să împărtăşească taina dragostei pentru Edward. Gândindu-se în fel şi chip cum să abată discuţia spre chestiuni mai lumeşti, fu salvată când îşi aruncă privirea asupra Annei.

— Phyllis, cred că Anna moţăie.

Phyllis îşi plecă ochii spre copilă. După ce băuse o cană cu lapte şi molfăise dumicaţi de pâine cu unt, fetiţa îşi sugea acum degetul. Toropită, pleoapele îi tot cădeau alene şi iar le deschidea încet, genele lungi umbrindu-i obrajii rumeni şi bucălaţi.

— Ai dreptate. Glasul lui Phyllis se stinse într-o şoaptă. N-a

dormit azi dimineaţă. O s-o pun în cărucior. Poate să tragă un pui de somn...

Se ridică în picioare, legănându-şi cu duioşie copilul în braţe.

— Nani, nani, puiul meu. Mămica te aşază în cărucior. Deschise uşa din capătul odăii şi coborî treptele spre spălătorie... Dormi în pace şi-n curând tăticu' o să fie şi el acasă...

Singură, Judith rămase cu ochii roată prin odaie. Vântul se înteţise, şuierând peste mlaştini dinspre stânci, zăngănind cercevelele ferestrei care nu se închidea bine. Cu ceaşca de ceai în mâini, cătă de jur-împrejur şi hotărî cu tristeţe că locul nu avea într-adevăr nimic atrăgător. Sărăcăcios şi ponosit, tot ce vedea îi grăia despre bani puţini şi vremuri grele. Desigur, toate lucrurile erau curate aşijderea osemintelor înălbite, dar la fel de neplăcute la vedere. Podeaua era acoperită cu linoleum crăpat pe alocuri şi atât de uzat încât desenele imprimate iniţial nici nu se mai desluşeau. O carpetă zdrenţuită şi decolorată fusese aşternută în faţa căminului şi singurul fotoliu confortabil se deformase scoţând la iveală un smoc de roshar[76] printr-o gaură căscată în tapiţeria de catifea ştearsă. Nu vedea nici radio, nici telefon, nici tablouri. Doar un calendar negustoresc ţipător, prins pe perete. Măciuliile lustruite din alamă de la uşiţele sobei şi paravanul lucios din bronz al vetrei erau singurele obiecte care îţi luau ochii. Judith îşi aminti că Phyllis croşetase cu igliţa mileuri pentru lada de zestre şi se întrebă ce se întâmplase cu aceste mici comori. Categoric, aici, nu se zărea nici urmă. Poate în dormitor.

Dar, chiar atunci, Phyllis se înapoie. Judith întoarse capul când auzi uşa închizându-se.

— Totu-i în ordine?

— Da, sufleţelul a adormit imediat. Phyllis ridică ibricul şi umplu din nou ceştile.

— Acum, spuse ea, aşezându-se pe scaun, am lăsat ce-i

---

[76] Roshar - păr provenit-din coama sau coada cailor, folosit ca umplutură în tapiţerie.

mai bun la urmă. Povesteşte-mi despre mama şi despre Jess...

Ceea ce dură câtva timp. Dar Judith adusese ultima scrisoare şi un album cu fotografii făcute de tatăl ei.

— asta-i casa lor... iat-o pe Jess cu grădinarul chinez.

— Uite, ce mare a crescut!

— Şi imaginea asta e de la o petrecere la clubul de crichet din Singapore. Nu-i aşa că mama arată grozav? Iar aici ei înoată în piscină, Iat-o din nou pe mami, joacă o partidă de tenis. S-a apucat iarăşi de sport, joacă serile când este răcoare.

— Trebuie să fie un loc minunat... Phyllis frunzări încă o dată fotografiile.

— Îţi aminteşti că nu voia să plece? Acum îi place foarte mult acolo. Şi se întâmplă atâtea lucruri. Sindrofii pe navele militare şi la cazărmile armatei. Desigur, e arşiţă, mult mai cald decât la Colombo, fiindcă se simte în aer o umezeală aburindă, dar se pare că s-au obişnuit cu clima. Şi toată lumea doarme după-amiezile.

— Şi acum ai terminat şcoala şi te vei duce la ei. Închipuieţi! Când pleci?

— Mi-am reţinut bilet de vapor în octombrie...

— Nu mai e mult până atunci. Cât ai de gând să stai acolo?

— Un an. Şi apoi, dacă norocul îmi surâde, voi merge la universitate. Judith chibzui o clipă la asta, apoi oftă. Nu ştiu, Phyllis, realmente nu ştiu.

— Ce vrei să zici?

— Nu ştiu ce o să fac dacă izbucneşte războiul.

— Vorbeşti de Hitler ăla? El nu te poate împiedica să fii iarăşi cu mama, tata şi Jess.

— Bănuiesc că vapoarele de pasageri îşi vor continua cursele regulat. Doar dacă nu vor fi folosite pentru transportul trupelor sau ca nave-spital.

— Oh, fără îndoială, o să navigheze mereu. Trebuie să pleci. Ai aşteptat cu nerăbdare atâta timp. Phyllis tăcu şi o clipă mai târziu clătină din cap. Groaznic, nu-i aşa? Totu-i atât de nesigur. Aşa de anapoda. De ce e Hitler ăla mânat de lăcomie? De ce nu lasă oamenii în pace? Şi bieţii evrei? Ce-i

rău în a fi evreu? Nici un suflet nu-şi poate alege obârşia la naştere. Toţi suntem, făpturile lui Dumnezeu. N-are nici un sens să răstorni lumea cu susu-n jos, să desparţi familii...

Deodată, Phyllis păru deznădăjduită şi Judith încercă să-i ridice moralul.

— Nenorocirea n-o să te afecteze, Phyllis. Mineritul e foarte important. Ţine de îndeletnicirile strategice. Cyril o să fie scutit de serviciul militar. O să muncească mai departe la Geevor.

— Slabă nădejde, îi spuse Phyllis. O să se înroleze cum mă vezi şi cum te văd. S-a şi hotărât deja. Ocupaţie strategică sau nu, dacă începe războiul, are de gând să intre la marină.

— Să intre la marină? De ce, dacă nu-i obligat?

— Adevărul e, recunoscu Phyllis, că s-a săturat de lucrul în mină. Tatăl lui a fost miner, dar Cyril n-a vrut niciodată să urmeze meseria asta. De când era copil a dorit să plece pe mare. Să fie matroz în marina comercială. Dar taică-su nici n-a vrut să audă de aşa ceva şi, trăind aici, Cyril n-a avut încotro. A abandonat şcoala la paisprezece ani şi asta a fost.

Deşi îngrijorată pentru Phyllis, Judith simţea o nespusă compătimire faţă de soarta lui Cyril. Mintea ei nu găsea nimic mai rău pe lume pentru un om decât să se îngroape de viu sub pământ, în pofida voinţei sale. Dar, chiar şi aşa, Cyril era căsătorit acum şi avea răspundere grea.

— Vrei să zici că, de va fi război, o să se cramponeze de prilejul ăsta?

— Cam aşa ceva.

— Dar cum rămâne cu tine? Şi cu fetiţa?

— Habar n-am. Presupun că o să ne descurcăm.

Deci acum, o nouă nelinişte. Numeroase întrebări i se învălmăşeau în minte, dar una anume era mai importantă decât celelalte.

— Cine-i proprietarul casei?

— Compania minieră. I-a oferit-o lui Cyril înainte să ne căsătorim. Dacă nu i-ar fi dat-o, am fi flirtat încă şi acum. N-am avut nici măcar o singură mobilă, dar ne-au ajutat familiile. Mama ne-a dăruit patul şi bunica lui Cyril ne-a lăsat să luăm o masă şi câteva scaune.

— Plătiţi chirie?

— Nu, coliba e gratis pentru mineri.

— Deci... dacă Cyril pleacă la război o să fii obligată s-o evacuezi?

— Sigur, n-o să-mi îngăduie să stau aici. Coliba o să le trebuiască pentru altcineva.

— Atunci, ce-o să se întâmple?

— Cred că o să mă întorc la mama.

— În căsuţa din St. Just? Phyllis, n-o să aveţi loc toţi acolo!

— E musai, n-am ce face.

— Ah, e cumplit!

— Am încercat să-l conving, Judith. Să vadă lucrurile ca mine. De Cyril vorbesc. Dar e atât de încăpăţânat. Ţi-am spus doar că tot ce şi-a dorit vreodată a fost să pornească pe mare. Phyllis strâmbă din nas. Câteodată, mă gândesc că se roagă să înceapă războiul.

— Nu trebuie să-ţi închipui una ca asta. Sunt convinsă că nu-i aşa. Pesemne, nici nu-i trece prin minte ce pericole are de înfruntat. Nu numai marea, ci tunuri şi torpile, submarine şi bombe.

— I-am zis şi eu. Dar nu poţi opri un om care se duce să lupte pentru ţara lui. Nu-l poţi lipsi de unicul lucru pe care şi l-a dorit vreodată.

— Păi, socot că nu-i deloc cinstit. De dorinţele tale ce se alege?

— Dorinţele mele? Ştii ce-aş vrea? Uneori mă gândesc la asta. Să trăiesc într-un locşor drăguţ, cu flori şi baie adevărată. Ce răsfăţată am fost pe când locuiam cu voi în Casa Riverview! Acolo am văzut întâia cameră de baie din viaţa mea, curgea mereu apă caldă la robinet şi mirosea a săpun fin. Şi grădina! Încă n-am uitat grădina unde şedeam în după-amiezile de vară şi făceam picnicuri la iarbă verde. Şi flori peste tot. Am plantat pansele şi aici la faţadă, dar nu-i soare. Doar vânt. Şi nicio fâşie de pământ în curtea din spate. Totuşi, nu mă plâng. Ştiu, avem un acoperiş deasupra capului şi pasămite cea mai bună căsuţă pe care o s-o căpătăm vreodată. Dar nu costă nimic să visezi, nu-i aşa?

Judith încuviinţă, dând din cap.

— Da. Absolut nimic.

Se lăsă o tăcere lungă şi tristă, fiindcă deodată îi se păru că nu mai aveau ce să-şi spună. Totul era deprimant, demoralizant. Într-un târziu, Phyllis spulberă vraja sumbră. Se rezemă de spătarul scaunului şi rânji brusc cu gura până la urechi.

— Nu ştiu ce-i cu noi, spuse ea, stăm aici ca două babe la prohod. Şi Judith îşi aminti cu dragoste şi gratitudine că, oricât de critică ar fi fost situaţia, Phyllis fusese totdeauna în stare să găsească şi o latură amuzantă. Avem nişte figuri lungăreţe, posace, de parcă ne-am duce la ştreang.

— Cum obişnuia să spună mama ta, Phyllis? N-ai grijă, poate n-are să se întâmple niciodată.

— Şi fie ce-o fi, tot ieşi la liman. Phyllis luă capacul de pe ceainic şi privi atentă conţinutul. Mi se pare complet rece şi negru ca cerneala. Ce-ar fi să pun ibricul pe foc şi să mai bem un ceai proaspăt?

De-abia târziu, pe înserat, când soarele scăpăta către chindie, îşi luă şi Judith rămas bun şi porni pe drumul de întoarcere spre Porthkerris. Lumina zilei se stingea încet-încet. Pe când ea şi Phyllis stătuseră de vorbă, nori vâscoşi se îngrămădiseră pe cer, rostogolind dinspre mare o ceaţă deasă şi cenuşie care se răspândea către adâncul ţării. Trebuise ca Anna să fie trezită din somn şi adusă în casă din pricina ploii, şi Phyllis deschisese uşiţa sobei doar pentru plăcerea de a vedea cum mocnea jarul de cărbuni. Acum, ştergătoarele pendulau încoace şi încolo şi suprafaţa drumului întortocheat ce se deşira peste ţinutul acoperit cu arbuşti era umedă şi plumburie, o panglică gri-închis din satin şerpuind printre mlaştinile saturate de apă.

Privelişte destul de dezolantă şi fără povara grijilor legate de Phyllis, care acum îi frământau gândurile. „Am primit o căsuţă” îi scrisese mai demult Phyllis. „Urmează să ne căsătorim” şi, mai târziu, „O să am un copil” şi totul păruse în ordine, exact cum îşi dorise Phyllis dintotdeauna ba, mai mult, după cum meritase din plin. Dar realitatea era o amară deziluzie şi fusese dureros pentru Judith să se smulgă de lângă Phyllis, abandonând-o în bordeiul primitiv şi

respingător, înţepenit în mijlocul pustiului. După ce-şi luaseră rămas bun şi Judith îşi întorsese maşina pornind spre casă, Phyllis cu Anna rămase îndelung în pragul uşii, fluturând din mână. Judith privise imaginea lor reflectată în oglinda retrovizoare, micşorându-se pe măsură ce se îndepărta, iar Phyllis încă îi mai făcea semn cu mâna; apoi drumul coti şi ele dispărură. „Nejust! Totul e groaznic de nedrept”. Se gândi la Phyllis aşa cum fusese odinioară în anii petrecuţi în Casa Riverview. Toate o iubiseră, se bizuiseră pe ea, o trataseră ca pe un membru al familiei şi, bineînţeles; din acest motiv Phyllis stătuse cu ele până la sfârşit. Păstrând în memorie acele vremuri, era imposibil să nu-şi amintească de diverse împrejurări când fusese fie îmbufnată, fie ţâfnoasă, dar bucătăria îngrijită de Phyllis îi oferise totdeauna un refugiu unde se veselise şi stătuse la taclale. Îşi reamintea de plimbările cu Phyllis, când culegeau flori sălbatice, le învăţau denumirile şi apoi le aranjau într-un borcan pus în mijlocul mesei din bucătărie; şi înfăţişarea plăcută a lui Phyllis, în rochia apretată din bumbac, albă cu dungi roz, fugărind-o pe Jess pe scări sau cărând tava cu ceai şi gustări de partea cealaltă a peluzei, până în locul unde ele stăteau sub dud. Mai abitir decât toate, îi stăruia în minte mirosul dulceag al pudrei de talc cu care Phyllis se dădea pe piele după baie şi cum îi flutura părul după ce şi-l şampona...

Dar n-avea nici un rost să cadă în sentimentalism. La urma urmei, Phyllis alesese să se căsătorească cu Cyril şi într-adevăr aşteptase ani întregi măritişul. Viaţa unei neveste de miner n-avea cum să fie uşoară şi Phyllis, fiică de miner, o ştia mai bine decât oricine. Iar copila era dulce, după cât se părea nu duceau lipsă de-ale mâncării, dar... se făcea o mare nedreptate.

De ce trebuia Phyllis, dintre toţi oamenii, să trăiască şi să-şi crească pruncul în asemenea condiţii mizere, doar fiindcă bărbatul ei era miner? De ce nu puteau avea minerii case frumoase ca familia Warren? De ce câştiga mai mult un băcan decât un miner? Fără îndoială, oamenii care trudeau sub pământ meritau să primească mai mulţi bani decât cei cu îndeletniciri comode şi plăcute. Şi de ce unii oameni, precum

membrii clanului Carey-Lewis, erau atât de bogaţi, de privilegiaţi şi răsfăţaţi de soartă, pe când o persoană minunată ca Phyllis era nevoită să fiarbă apă înainte de a spăla vasele, să străbată curtea, pe orice vreme, când voia să se ducă la privată?

Şi dacă izbucnea războiul, atunci Cyril pleca, părăsindu-le pe Phyllis şi pe fetiţă. Şi, după cât se pare, nicidecum pătruns de sincer patriotism sau de netăgăduit simţ al datoriei, ci pur şi simplu fiindcă tânjea dintotdeauna să scape de Pendeen şi de minerit şi să cutreiere mările. Se întrebă câte mii de tineri britanici simţeau la fel. Tineri care aproape că nu-şi părăsiseră satul natal, poate doar cu excepţia unei călătorii cu autobuzul până în oraşul cel mai apropiat sau a unei participări la campionatul de dart.

Bicicleta, ştia bine, odată inventată, revoluţionase viaţa rurală din Anglia, fiindcă pentru prima dată orice băiat putea străbate cinci mile şi curta o fată din satul vecin şi această mobilitate diminuase considerabil numărul căsătoriilor între rude apropiate şi malformaţiile congenitale în comunităţile izolate. Dacă o simplă bicicletă realizase atâtea, atunci, cu siguranţă, un război modern va fărâma şi va spulbera pentru totdeauna convenienţele şi obiceiurile respectate din vremuri imemoriale. În starea de spirit din acel moment, Judith hotărî că, la urma urmei, asemenea schimbări vor fi cum nu se poate mai binevenite, deşi perspectiva imediată a mobilizării naţionale, a bombelor şi atacurilor cu gaze era înspăimântătoare. Şi ce se va întâmpla cu Phyllis şi cu Anna? „N-o să mi se permită să stau aici. Cred că o să mă-ntorc la mama”. Alungată, evacuată din casă! O femeie măritată, lipsită de demnitatea de a-şi avea propriul cămin, oricât de umil. „Ştii ce mi-aş dori? Să trăiesc într-un locşor drăguţ, cu flori şi baie adevărată”.

Măcar de-ar putea face ceva. Măcar dacă i-ar sta în putinţă s-o ajute. Dar nu întrezărea nici o soluţie. Şi chiar dacă exista vreuna, nu ar însemna să se amestece în viaţa lui Phyllis? Tot ce-i rămânea de făcut lui Judith era să păstreze legătura cu Pendeen, să vină aici cât de des posibil, să-i fie în preajmă şi s-o sprijine la nevoie.

* * *

Ceasul din turla bisericii bătu de cinci când Judith trase maşina lângă bordura din faţa băcăniei Warren. Încă deschisă, prăvălia avea să mai rămână aşa timp de o oră. Serile de sâmbătă erau de obicei agitate, fiindcă muşteriii se iveau în ultimul minut ca să târguiască provizii suficiente pentru toată perioada sărbătorilor Sabatului; o bucată de slănină pentru micul dejun, mazăre conservată şi praf de ouă pentru cremele de la prânz. Totuşi, în acea seară, când Judith intră pe uşă, prăvălia părea mai aglomerată ca de obicei, jumătate de duzină de clienţi aşteptând la coadă să fie serviţi; numai Heather se găsea în dosul tejghelei, înfierbântată, dar străduindu-se să facă faţă acestui iureş. Lucrul în sine era surprinzător. Deşi pe deplin competentă, Heather lucra arareori în prăvălie şi era chemată să dea o mână de ajutor doar în momente de criză.

— Ai spus jumătate de livră de zahăr?

— Nu, o livră. Şi nu vreau zahăr tos, ci cubic...

— Îmi pare rău... întorcându-se să ia o pungă de pe raft, Heather dădu cu ochii de Judith şi-şi înălţă exasperată privirea spre ceruri dar era greu de spus dacă acest gest sugera o chemare în ajutor sau un ţipăt surd de enervare. În mod evident, Heather îşi ieşise din răbdări.

— Poate e mai bine să iau-o livră şi jumătate.

— Păi, Betty, pentru numele lui Dumnezeu, hotărăşte-te odată.

— Unde sunt tatăl tău şi Ellie, Heather? întrebă Judith.

Cântărind zahărul, Heather clătină din cap;

— Sus, la etaj.

— La etaj?

— În bucătărie. Mai bine te-ai duce şi tu. Aşa că Judith o lăsă pradă haosului, întrebându-se ce naiba se petrecea, şi urcă treptele spre bucătărie. Uşa acesteia, totdeauna deschisă larg, era în această seară închisă.

De dincolo se auzeau suspine zgomotoase. Judith apăsă pe clanţă şi-i găsi înăuntru pe soţii Warren şi pe Ellie stând în

jurul mesei. Ellie plângea şi după înfăţişarea ei se vedea că bocea de câtăva vreme, fiindcă faţa îi era buhăită şi umflată de lacrimi, în mână strângea o batistă udă, iar părul blond îi era ciufulit. Doamna Warren şedea lângă ea în vreme ce domnul Warren se aşezase vizavi, cu braţele încrucişate pe piept, chipul lui, de obicei vesel, fiind acum împietrit. Judith se nelinişti închise binişor uşa în urma ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ellie a păţit un necaz, îi răspunse doamna Warren. Tocmai ne povestea. Nu te deranjează să afle şi Judith, nu-i aşa, Ellie? Cam incoerentă din pricina hohotelor, Ellie se tângui mai departe, clătinând din cap.

— Acum, potoleşte-ţi plânsul. Totul s-a isprăvit.

Tulburată, Judith îşi trase un scaun şi se alătură micului grup.

— A avut vreun accident sau aşa ceva?

— Nu, nimic de felul ăsta, deşi destul de neplăcut. Doamna Warren o apucă pe Ellie de mână şi o ţinu strâns. Judith aşteptă şi doamna Warren îi depănă povestea îngrozitoare. Ellie fusese la cinema să vadă un film cu Deanna Durbin. Intenţionase să meargă cu prietena ei Iris, însă aceasta se răzgândise în ultimul moment şi până la urmă Ellie se dusese singură. Pe la jumătatea filmului, un bărbat intrase în sală, luase loc alături de Ellie şi, curând după aceea, îşi puse mâna pe genunchiul ei, o pipăi pe coapsă, şi atunci Ellie văzu...

În acest punct al istorisirii, Ellie îşi căscă gura asemeni unui copil şi începu să urle cu deznădejde, lacrimi amare ţâşnindu-i din ochi precum picurii de ploaie dintr-un uluc.

— Ce-a văzut?

Pentru doamna Warren cele văzute de Ellie erau cu neputinţă de exprimat în cuvinte: se înroşise până în vârful urechilor, îşi abătuse privirea în altă parte şi-şi tot ţuguia buzele. Însă domnul Warren nu suferea de asemenea scrupule delicate. Nu-şi mai încăpea în piele de mânie.

— Nasturii de la prohab îi erau deschişi, iar nenorocitul de sodomist îşi scosese socoteala...

— A speriat-o pe Ellie de moarte. Taci, Ellie, s-a sfârşit. Nu mai plânge.

— aşa că biata fată a procedat cu cap. A ieşit din sală şi a venit aici la noi. Cică era prea tulburată ca să meargă acasă. N-avea curaj să-i spună mamei.

Lucruri de-astea se mai întâmplaseră şi înainte. Fete nevinovate, chiar şi fetişcane isteţe ca Ellie, nu se destăinuiau nici mamelor, nici mătuşilor. Erau prea ruşinate; nu găseau cuvinte să explice. Pur şi simplu fugeau să se ascundă în toaleta doamnelor sau se năpusteau în stradă plângând isteric, căutând cu disperare un soi de sanctuar.

Ştiind care va fi răspunsul, Judith întrebă totuşi:

— Ai vorbit cu directorul cinematografului?

Ştergându-şi ochii cu batista făcută ghemotoc, Ellie izbuti să bolborosească printre suspine:

— Nu... N-am putut... Şi cine m-ar fi crezut?... Ar fi zis că-i doar o minciună... Ca şi când eu aş fi putut scorni ceva...

Perspectiva era atât de tristă, încât lacrimife îi şiroiau mereu pe obraji.

— Dar ai văzut faţa bărbatului? insistă Judith.

— N-am vrut să mă uit.

— Ai idee ce vârstă avea? Era tânăr? Sau... bătrân.

— Nu era tânăr. În mod patetic, Ellie făcu efortul să-şi adune puterile. Mâna îi era osoasă, l-am simţit-o pipăindu-mă pe picior, pe sub fustă. Şi răsuflarea îi duhnea a whisky...

— Mă duc să pun de ceai, spuse doamna Warren şi se sculă de pe scaun să ia ibricul şi să-lumpiş la robinet.

Timp de o clipă, Judith tăcu. Se gândi la Edward. Ce-i spusese mai demult? „Cred că ai nevoie de un soi de catalizator. Nu mă-ntreba ce, dar într-o bună zi ceva se va întâmpla şi lucrurile se vor limpezi”. Un catatizator. Un imbold, un temei de a lupta cu îndârjire, de a-l răpune pe Billy Fawcett pentru totdeauna, de a se tămădui după trauma pe care i-o pricinuise cu atâţia ani în urmă. Stând la masa din bucătăria familiei Warren, Judith nu se îndoia câtuşi de puţin de identitatea „dibuitorului” bietei Ellie, cu singura deosebire că acum el era mai rău decât un simplu bătrân scabros inofensiv, deoarece nu numai că bâjbâise în căutare de senzaţii tari, dar se şi expusese fără pic de jenă. Însuşi gândul acesta îi stârnea fiori de groază. Nu era de mirare că sărmana

Ellie fusese adusă într-o asemenea stare. Cât despre sine însăşi, Judith încetase de multă vreme să simtă milă pentru Billy Fawcett, fiindcă mânia lecuia mai mult decât compasiunea. Un catalizator. Un motiv de a opune rezistenţă îndârjită. Sau termenul potrivit ar fi răzbunarea? Fie unul, fie altul, nu-i păsa. Ştia doar ce trebuia făcut şi că pedepsirea lui Billy Fawcett avea să-i provoace o imensă plăcere.

Răsuflă adânc şi rosti cu hotărâre:

— Trebuie să-i spunem directorului de la cinematograf. Şi apoi mergem cu toţii la poliţie şi-l acuzăm de atentat la pudoare.

— Nu ştim cine e, sublinie domnul Warren.

— Eu ştiu.

— Cum de ştii? Nici nu erai acolo.

— Ştiu, fiindcă îl cunosc. Mi-a făcut şi mie acelaşi lucru când aveam paisprezece ani.

— Judith! Vocea şi expresia doamnei Warren oglindeau neîncredere şi uluială. Nu se poate?!

— Ba da. Atunci nu s-a expus, dar sunt aproape sigură că, mai devreme sau mai târziu, asta avea de gând să facă. Se numeşte colonel Fawcett. Billy Fawcett. Locuieşte în Penmarron. Şi este cea mai odioasă persoană pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

— Mai bine ne-ai spune.

Aşa că Judith le istorisi toată povestea de când stătuse cu mătuşa Louise la Windyridge. Invitaţia la cinema, tentativa lui de a intra cu forţa în casă când era singură, apariţia lui răuvoitoare la funeraliile mătuşii Louise şi, în cele din urmă, prăpădul din seara petrecută la Sliding Tackle cu Edward Carey-Lewis.

Distrasă de dramatismul celor date în vileag, Ellie îşi contenise acum hohotele de plâns. Când Judith le povesti cum Edward deşertase paharul cu whisky drept pe faţa bătrânului, ea chiar începu să zâmbească. Dar doamna Warren nu găsi nimic amuzant în toată întâmplarea.

— De ce nu ne-ai spus şi nouă despre asta? întrebă ea cu indignare.

— Cum aş fi putut? Ce sens avea? Ce-aţi fi putut face?

— Să-l învăţăm minte pe ticălosul de moşneag.

— Păi, tocmai asta o să facem acum. Fiindcă, iată, i s-a întâmplat şi lui Ellie. Judith se întoarse spre Ellie, o cuprinse pe după umerii uscăţivi şi o îmbrăţişă. Ai procedat exact cum trebuie, venind aici şi spunându-i totul doamnei Warren. Dacă aş fi avut mai multă judecată, i-aş fi mărturisit şi eu mătuşii Louise, dar n-am fost la fel de curajoasă ca tine. Şi, Ellie, nu te lăsa pradă nenorocirii, nu lăsa experienţa asta să-ţi strice viaţa. Majoritatea bărbaţilor sunt drăguţi, amabili şi amuzanţi, doar unii dintre ei urâţesc şi întinează totul. Acum, trebuie să fim siguri că n-o să se mai întâmple niciodată. Să spunem poliţiei şi să ne încredinţăm că Billy Fawcett compare în faţa unui judecător sau a unui tribunal şi-şi primeşte pedeapsa, aşa încât să nu mai facă una ca asta niciodată. Dacă-i necesar, o să apar la proces ca martor al acuzării, şi dacă e condamnat la închisoare, o să fiu încântată. Nu-mi pasă. Ştiu doar că vreau să-i dau lovitura de graţie, pentru tine şi pentru mine, şi pentru toate celelalte fete pe care le-a pipăit. Să-l termin o dată pentru totdeauna.

După acest discurs lung şi înfocat, Judith se sprijini de spătarul scaunului şi-şi trase răsuflarea. Preţ de o clipă, auditoriul ei păru să fie redus la tăcere. Apoi, doamna Warren rosti:

— Ei bine, Judith, trebuie să recunosc. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind cu atâta patimă.

Fără voie, Judith râse. Deodată, se simţi minunat. Puternică, matură, plină de hotărâre nestrămutată.

— Se prea poate să fie adevărat. Se întoarse spre domnul Warren. Ce spuneţi?

— În ordine! Şi se ridică în picioare. Acum. Imediat. N-are rost să pierdem vremea. Şi tu, Ellie, vii cu Judith şi cu mine, fie că vrei, fie că nu. Totul o să meargă bine. O să fim alături de tine tot timpul, chezaşi pentru fiecare cuvânt pe care-l rosteşti. Şi după aia, o să te conduc acasă, la mama ta, şi împreună o să-i explicăm şi ei. Nu uita, totul s-a isprăvit fără consecinţe rele şi dacă iese ceva bun din asta, atunci ţi-ai adus şi tu contribuţia. Domnul Warren o bătu prieteneşte pe umăr şi se aplecă să plaseze un sărut de consolare pe păru-i

zbârlit de culoarea paiului. N-a fost vina ta, fetiţo. Tu n-ai greşit cu nimic.

Cum au hotărât, aşa au şi făcut. Numai că totul dură destul de mult. La secţia de poliţie, sergentul de serviciu nu se mai ocupase niciodată de un asemenea caz delicat, bicicletele şterpelite şi beţivanii predaţi comisariatului fiind lista neagră obişnuită; el fu deci obligat să urmeze procedurile necesare, să ajute la întocmirea plângerii şi a altor formalităţi cerute. Denunţul trebui să fie dictat literă cu literă şi ortografiat corect, cu o încetineală agonizantă. Reaprinsă din pricina birocraţiei deprimante de la secţia de poliţie, suferinţa lui Ellie mai mult încurcă decât descurcă iţele şi domnul Warren şi Judith fură nevoiţi s-o îmboldească la fiecare pas. Când penibila obligaţie fu în sfârşit îndeplinită, Ellie trebui să fie dusă acasă, vizită care implică şi mai multe explicaţii, reacţii de şoc şi de furie, precum şi, în ultimă instanţă, nenumărate ceşti de ceai reconfortant. Dar, în cele din urmă, toată lumea se linişti, iar domnul Warren şi Judith se putură întoarce vlăguiţi acasă. Găsiră prăvălia închisă, cu obloanele trase; sus, în bucătărie, Heather, doamna Warren şi Joe îi aşteptau cu cina gata pregătită şi cu masa pusă. Dar domnul Warren nu era deocamdată dispus să mănânce.

— Am să beau ceva mai întâi, spuse el. Şi se îndreptă spre dulapul unde păstra o sticlă de whisky Black and White, special pentru momente de grea cumpănă. Cine îmi ţine companie la un pahar? Joe? Dar Joe, amuzat de purtarea neobişnuită a tatălui, răspunse clătinând din cap a refuz. Tu, mamă? Heather? Atunci, Judith? Însă nimeni nu era amator, aşa că domnul Warren îşi turnă o porţie zdravănă de alcool şi dădu băutura pe gât dintr-o răsuflare. După care, trânti ţoiul pe masă şi anunţă că-i gata să taie friptura de porc. Mai târziu, când discuţia se isprăvi, farfuriile fură strânse şi bucătăria din nou rostuită, Judith coborî la parter, în biroul domnului Warren, şi-i telefonă avocatului Baines. Fu inevitabil o convorbire destul de lungă şi, la început, el se arătă puţin contrariat că Judith nu-i acordase încredere şi nu-i spusese despre experienţa nefericită din adolescenţă cu îngrozitorul Billy Fawcett. Dar uşoara supărare îi trecu repede şi după

aceea redeveni, ca de obicei, calm, înţelegător şi plin de solicitudine. Îi spuse că domnul Warren şi ea procedaseră exact aşa cum trebuie şi că era timpul ca bătrânul nemernic să fie silit să-şi curme faptele infame. În privinţa eventualităţii ca Judith să fie chemată în faţa instanţei judecătoreşti când procesul intra pe roi la tribunalul din Bodmin, domnul Baines îi promise că va face tot ce-i stă în putinţă să aranjeze ca ea să nu fie audiată în calitate de martor şi că el îi va reprezenta interesele, va pleda cauza şi se va ocupa de toate.

Judith îl încredinţa că îi datorează numai recunoştinţă. „Nu te mai gândi la asta acum”, îi spuse domnul Baines. „Lasă lucrurile în grija mea, de-aia sunt eu aici”, şi apoi schimbă subiectul şi o întrebă cum îşi petrecuse timpul la Porthkerris. Mai vorbiră o vreme despre vrute şi nevrute şi în cele din urmă îşi luară rămas bun, închizând telefonul.

* * *

În acea noapte, pe un întuneric tihnit, Judith stătea lungită în pat, se holba în tavan şi, după lungă chibzuială, decise că, în chip ciudat, astăzi fusese sfârşitul unui început. Nu doar pur şi simplu ultima zi de vacanţă la familia Warren, nici faptul că reuşise s-o revadă pe Phyllis, ci ştiinţa că, în fine, saga lui Billy Fawcett se isprăvise. „Mi-ar plăcea să-l ucid pe Billy Fawcett, sau să-l strivesc ca pe un gândac”, îi spusese odată lui Edward. Dar, la capătul zilei, brodise planul mult mai bine. Cu ajutorul domnului Warren, cu bocetele lui Ellie, cu excesul de zel al sergentului de poliţie, pusese în mişcare roţile justiţiei, plătindu-i astfel colonelului pentru apucăturile scârbavnice şi stârpindu-i fantoma pe vecie. Ştia că niciodată de-acum înainte spectrul lui Billy Fawcett n-o va mai bântui în vis, căţărându-se pe scară ca să se strecoare în dormitorul ei pe fereastra deschisă. Nicicând nu se va mai trezi din somn tresărind de spaimă, aşteptând încremenită ce avea să i se întâmple, scoţând ţipete surde. Şi niciodată Billy Fawcett nu se va mai insinua între ea şi cele ce îşi dorea cu ardoare. Se simţea copleşită de o senzaţie plăcută. Ca şi cum scăpase de

o povară dureroasă, o umbră spectrală care i se aciuiase într-un ungher al minţii şi aproape distrusese orice relaţie cu Edward.

Fireşte, reflecţiile ei se răsfrânseră aici asupra lui. Mâine dimineaţă se va întoarce la Nancherrow şi-l va vedea din nou pe Edward. Vor merge împreună la Casa Dower să-i facă o vizită mătuşii Lavinia, dacă ea se va fi întremat. O şansă de a fi singură cu Edward, departe de ceilalţi, de a avea prilejul şi răgazul să-i vorbească. Să-i spună că avusese dreptate în privinţa catalizatorului. Să-i explice ce se întâmplase. Şi cu mărinimie să-i dea posibilitatea, să-i replice: „Ţi-am spus doar”.

Va fi un nou început, fiindcă acum era o altă persoană. Acum, nu mai era nevoie de respingeri și temeri copilăreşti, deoarece se descătuşase de spaima bolnăvicioasă. Ca să se supună la o probă, îşi imagină că era sărutată de Edward, întocmai cum o sărutase de Crăciunul trecut, pe când se ascunseseră în dosul draperiilor din sala de biliard de la Nancherrow. Îşi aminti cum o înlănţuise cu braţele, mâna lui dezmierdându-i sânul, apăsarea gurii sale pe gura ei şi apoi limba ademenindu-i buzele să se deschidă...

Deodată, fu mistuită de dorinţă, o durere surdă în pântece, un val de căldură tăindu-i respiraţia. Închise ochii şi se răsuci brusc pe o parte, ghemuindu-se ca un prunc, încolăcindu-şi braţele în jurul genunchilor. Singură şi în beznă, zâmbi fiindcă se simţea ajunsă pe punctul să descopere un adevăr minunat.

* * *

În dormitorul său de la Nancherrow, Rupert Rycroft se schimba pentru cină. Se îmbăiase deja, se bărbierise a doua oară în acea zi, îşi trăsese pantalonii şi ciorapii şi acum îşi încheia nasturii de la cămaşa albă şi curată şi-şi punea papionul. Asta presupunea să stea în faţa oglinzii şi, cum era prea înalt, trebui să-şi îndoaie genunchii. Zăbovi o clipă examinându-şi propria imagine, acel chip banal şi fără

distincţie care se zgâise la el din oglinzi tot cursul vieţii. Urechi cam mari, ochi apatici, cu coada lăsată în jos, bărbie proeminentă care aproape i se sprijinea pe guler. Totuşi, ca un soi de recompensă, mustaţa militărească, bine îngrijită, ajuta să îmbine toate aceste trăsături într-un fel de ordine, iar soarele torid din Palestina şi din Egipt îi pârlise pielea întocmai ca unui harap şi îi brăzdase o împletitură de cute timpurii pe lângă ochi şi în jurul gurii, dându-i un aer de maturitate, de bărbat mai vârstnic şi mai experimentat decât har fi recomandat anii săi. Cel puţin aşa spera.

Părul lui cenuşiu era des şi mătăsos şi, după baie, i se ridicase vâlvoi. Dar puţină briantină şi o îndelungată netezire cu o perie cu mâner din fildeş i-l domesticiră iarăşi, readucându-l la forma rigidă potrivită cu disciplina unui ofiţer de carieră.

Rupert se întoarse cu spatele la oglindă, îşi trase manşetele pantalonilor şi apoi încercă să-şi lustruiască puţin pantofii. Nu-i făcu deloc să arate mai bine şi se gândi cu regret la soldatul de rând Stubbs, ordonanţa lui, care, cu salivă, cu cenuşă de oase şi cu o porţie bună de muncă susţinută putea da luciu chiar şi unei perechi de ghete zdrelite şi uzate.

Dar Stubbs nu era aici. Trebuia să se împace cu pantofii aşa cum arătau. Îşi puse smochingul cu revere de mătase, îşi strânse mărunţişurile personale, le îndesă în buzunare, apoi stinse lumina, ieşi din cameră şi-şi croi drum spre parter.

Era ora şapte şi cina se servea de-abia la opt. Dar, în salon, Rupert îl găsi pe colonelul Carey-Lewis, de unul singur, deja schimbat în haine de seară, instalat confortabil într-un fotoliu, citindu-şi ziarul şi savurând un whisky reconfortant, şpriţuit cu sifon înainte ca liota din casă să dea năvală şi să-i spulbere liniştea. Chiar aşa şi nădăjduise Rupert. La fel proceda şi tatăl lui când Taddington era ticsit de musafiri.

Deranjat pe neaşteptate, colonelul lăsă ziarul jos şi izbuti să nu pară prea scos din fire. Era un om deosebit de curtenitor.

— Rupert!

— Vă rog să nu vă ridicaţi, domnule. Îmi pare rău. Am venit

cam devreme...

— Câtuşi de puţin. Absolut deloc. Ziarul fu împăturit şi aşezat deoparte. Toarnă-ţi ceva de băut. Vino şi ia loc. Recunoscător la gândul unui strop de curaj, Rupert făcu precum fusese invitat. Sper că te simţi foarte bine aici. A fost destulă apă fiartă? Bună o baie caldă, nu?

— Splendidă, mulţumesc, domnule. Ţinându-şi paharul în mână, se duse şi se aşeză lângă colonel, încovrigându-se pe un taburet din faţa şemineului, cu picioarele-i lungi îndoite sub el ca lamele unor bricege marinăreşti. M-am încălzit şi am transpirat azi. Athena m-a convins să joc tenis...

În ciuda faptului că Rupert plănuise acest intermezzo cu amfitrionul său, se temuse, în acelaşi timp, de un asemenea moment, fiindcă, deşi persoană agreabilă, era cât se poate de limpede că flecăreala despre banalităţi nu reprezenta punctul forte al colonelului Carey-Lewis şi că, în esenţă, el era un om timid. Dar temerile se dovediră nejustificate. Conversaţia dintre ei se înjghebă cu uşurinţă şi interesele lor comune le oferiră o groază de subiecte de discuţie, iar vânătoarea, caii şi armata regulată sparseră gheaţa fără greutate. Apoi, colonelul îi puse întrebări cu privire la sine însuşi şi Rupert îi povesti despre Taddington, despre părinţi şi despre cariera sa: Eton, Sandhurst şi gărzile regale de dragoni; operaţiile militare la posturile din Egipt şi din Palestina şi centrul de echitaţie din Northamptonshire.

— Nenorocirea e că Long Weedon se află prea aproape de Londra. Eşti tentat să o întinzi la drum spre oraş cu fiecare ocazie şi apoi, desigur, trebuie să pleci degrabă înapoi, de obicei în zori de zi, cumplit de mahmur şi de somnoros, şi să ajungi oricum la timp la paradă.

Colonelul zâmbi.

— Asta e pur şi simplu doar una dintre problemele şi dezavantajele tinereţii. Ştii cumva dacă regimentele de infanterie vor fi mecanizate?

— Deocamdată nu, domnule. Dar ca să fiu sincer, într-un război modern un regiment de cavalerie încă nu-mi pare câtuşi de puţin un anacronism.

— Ce părere ai despre tancuri?

— Aş regreta să renunţ la cai.

Colonelul se foi în fotoliu. Îşi înălţă capul şi ochii lui şterşi priviră fix pe fereastra deschisă, la grădina care se desfăşura dinainte-i, scăldată în reflexele auriiroşietice ale amurgului.

— Mă tem că o să fim nevoiţi să intrăm în război, spuse el. S-au scurs cu iuţeală atâtea luni, pline de compromisuri şi tratative. Fără nici un rost, după câte înţeleg eu. Speranţele se sting, una câte una. Pe măsură ce a fost desfiinţată Austria, apoi Cehoslovacia, şi, iminent, Polonia. Şi, deodată, va fi prea târziu. Invadarea Poloniei este doar o problemă de timp. Hitler n-are motive să declare mobilizare generală. Armata germană este pregătită să pornească în marş forţat de îndată ce i se dă ordin. Pesemne, cât de curând. În primele două săptămâni din septembrie, înainte de ploile din octombrie. Înainte ca noroaiele din noiembrie să împiedice înaintarea tancurilor.

— Şi Rusia?

— Marele semn de întrebare. Dacă Stalin şi Hitler semnează un pact, atunci Rusia îi dă practic Germaniei mână liberă să-şi urmeze nestingherită calea. Şi ăsta o să fie începutul. Colonelul îşi întoarse privirile spre Rupert. Cum rămâne cu tine? Ce o să ţi se-ntâmple?

— Probabil, înapoi în Palestina.

— Ăsta are să fie un război al supremaţiei aeriene. Edward va lupta în Forţa Aeriană Regală. Întinse mâna după pahar şi-l goli dintr-o sorbitură, dând băutura repede pe gât de parcă ar fi fost o doctorie. Mai toarnă-mi un whisky, dragul meu. Tu mai ai?

— E-n ordine, domnule, mulţumesc. Rupert se ridică în picioare şi se duse să-l servească, apoi se întoarse la locul lui. De fapt, spuse el, mă întrebam dacă aş putea schimba o vorbă cu dumneavoastră.

Un licăr de ironiş miji pe faţa colonelului.

— Credeam că asta şi facem, vorbim.

— Nu, e... Rupert şovăi. Nu mai fusese niciodată pus într-o asemenea situaţie şi era neliniştit să nu rateze totul. Aş dori să vă cer permisiunea să mă căsătoresc cu Athenă.

Urmă un moment de tăcere împietrită, apoi colonelul

Carey-Lewts rosti:

— Dumnezeule! De ce?

Ceea ce fu o reacţie neprevăzută şi un soi de lovitură dată drept în faţă. Dar Rupert nu se descurajă.

— Păi, sunt îndrăgostit de ea şi socot că şi Athena mă iubeşte. Ştiu, nu-i un moment propice pentru căsătorie, mai ales cu războiul ăsta pe cale să izbucnească şi cu nesiguranţa viitorului, totuşi consider că e o idee bună.

— Habar n-am dacă o să-ţi fie soţia potrivită.

— Asta sună a îndoială, domnule.

— Athena e dintotdeauna un fluture de noapte. Presupun că-i seamănă leit maică-sii.

— Dar dumneavoastră v-aţi însurat cu mama ei, domnule.

— Da, aşa e. Şi Diana nu conteneşte să mă vrăjească şi să mă-ncânte. Însă, când ne-am căsătorit, eu o iubeam de ani de zile. Tu şi Athena vă cunoaşteţi de puţin timp.

— E îndeajuns, domnule.

— Ai discutat şi cu ea?

— Da, am avut o discuţie serioasă.

— Soţie de ofiţer. Ani lungi de despărţire. Despre toate astea?

— Şi viitorul. Viitorul îndepărtat, când dezastrul ăsta grozav care ne ameninţă pe toţi o să fie de domeniul trecutului. Şi atunci?

— Nu ştiu. Pot spune doar că, la moartea tatălui meu, eu voi moşteni Taddington.

— Athena şi Gloucestershire? Ţi se pare o idee bună? Ştii, ea urăşte caii. Nu s-ar apropia de unul nici măcar la un iard distanţă.

Rupert râse.

— Da, ştiu prea bine.

— Şi totuşi vrei să te căsătoreşti cu ea?

— Da, vreau.

— Când?

— Cât de curând posibil.

— Bine, dar durează luni întregi să plănuieşti o nuntă.

— Păi... noi... nu dorim o astfel de cununie, domnule. Athena are oroare de nunţile mari. Mă tem că o s-o

dezamăgim pe doamna Carey-Lewis, dar ne-am gândit la o ceremonie mică, sau chiar să ne înfăţişăm pur şi simplu la Oficiul stării civile. Aş putea obţine o permisie specială.

— Oh, fie. O să economisesc astfel ceva bani. Presupun că trebuie să fim recunoscători pentru micile binefaceri.

— O iubesc cu adevărat, domnule.

— Şi eu. Athena este o fată dulce şi nostimă şi eu am socotit-o întotdeauna fermecătoare. Regret doar că va trebui să înfruntaţi atâta incertitudine, dar dacă se întâmplă ce-i mai rău şi vă despărţiţi un timp, atunci Athena se poate întoarce la Nancherrow ca să te aştepte aici.

— Speram să spuneţi asta. Desigur, părinţii mei or s-o întâmpine cu braţele deschise şi or să facă tot posibilul ca ea să se simtă fericită, dar Athena şi mama n-au nimic comun şi nu cred că aranjamentul o să fie foarte plăcut.

Colonelul îi răspunse pe un ton sec, cu oarecare înţelegere:

— E clar că-i mare ghinion ca logodnicei tale să nu-i placă deloc caii.

— Da, din păcate. Dar nu-i sfârşitul lumii.

— În cazul ăsta, se pare că am vorbit destul. Tot ce-ţi pot spune este da, încuviinţez căsătoria şi vă urez tot norocul şi toată fericirea pe care le îngăduie lumea asta crudă.

— Mai e doar un lucru, domnule...

— Ce anume?

— Când coboară şi ceilalţi, vă rog să nu le spuneţi nimic. Vreau să zic, să nu le anunţaţi logodna sau altceva. Dacă nu vă supăraţi.

— De ce nu?

— Păi, eu şi Athena am discutat despre căsătorie, dar, în realitate, n-am cerut-o încă de soţie. Şi, în fapt, ea nu mi-a spus încă dacă acceptă.

Colonelul părea sincer nedumerit, după cum era şi lesne de înţeles.

— Foarte bine. Nici un cuvânt, dar fii băiat drăguţ şi lămureşte lucrurile cât de repede poţi.

— Aşa am să fac, domnule, şi vă mulţumesc.

— N-are sens să laşi asemenea chestiuni în suspensie. După cum spun totdeauna, bate fierul cât e cald. Altminteri,

totul are să se dezumfle.

— Precum un sufleu, domnule.

— Un sufleu? Colonelul medita la termenul neobişnuit de comparaţie. Da, da. Pricep ce vrei să spui.

În dimineaţa de duminică, atunci când erau mulţi musafiri în casă, bucătăria de la Nancherrow clocotea de activitate frenetic, ca un ceaun ce fierbe pe foc. În ciuda ferestrelor şi uşilor deschise, în acea zi răcoroasă de august, temperatura din încăpere creştea cu fiecare minut, făcând-o pe doamna Nettlebed să se înroşească la faţă şi să asude cumplit, pe când gleznele butucănoase i se umflaseră ca baloanele deasupra şireturilor de la pantofii scâlciaţi.

Se trudea să hrănească nouă persoane în sufragerie şi cinci în bucătărie. Nu, se corectă ea însăşi, nu erau nouă în sufragerie, ci opt, fiindcă doamna Carey-Lewis căzuse bolnavă la pat – o criză de bilă, îi spusese colonelul, şi trebuia probabil să-i ducă o tavă cu de-ale gurii în cameră. Doamna Nettlebed acceptase fără comentarii scuza acestei îmbolnăviri dar, în sinea lor, ea şi domnul Nettlebed hotărâră că doamna Carey-Lewis era pur şi simplu epuizată, din pricina acelor benchetuieli de la Londra şi din nevoia de a veni în grabă acasă, fiindcă toată lumea credea că bătrâna doamnă Boscawen avea să se prăpădească. Desigur, bătrânica nu răposase şi îşi recăpătase forţele în mod miraculos, însă chiar şi aşa neliniştea plutea încă în aer, iar casa gemea de oaspeţi. Nu era deloc odihnitor. Încât doamna Nettlebed, dacă ar fi fost în locui doamnei Carey-Lewis, s-ar fi retras şi ea în pat fără să coboare până când zarva nu s-ar mai fi potolit puţin. Numai că doamna Nettlebed şedea lângă masa din bucătărie şi frământa vârtos, într-o strachină mare de lut, făina, zahărul şi untul, de parcă plămădea plăcinte. Indiferent de anotimp şi oricât de cald era, colonelului îi plăcea totdeauna budinca fierbinte şi, în această duminică, bucătăreasa urma să-şi ospăteze mulţimea de guri cu budincă de mere în aluat, îndulcită cu umplutură de stafide, migdale şi miere, şi stropită-cu o lingură de coniac. Merele

fuseseră deja cojite, tăiate felioare şi aşezate, ca nişte petale verde-deschis, într-o tavă de plăcinte, în aşteptarea foii de cocă fragedă. Hetty pregătise merele, aşa după cum curăţase deja livre întregi de cartofi, spălase două conopide, tocase o varză şi adunase patru coşuri din nuiele pline cu fragi proaspeţi. Acum, în oficiu, ea spăla zăngănind de zor ceea ce doamna Nettlebed numea dintotdeauna „rămăşiţele”, oale şi tigăi, blide şi strecurători, cuţite şi răzători. În cuptor se perpelea la foc mic un muşchi de vită cântărind douăsprezece livre şi, prin uşiţa bine închisă, se strecura o aromă îmbietoare de zemuri de carne, amestecată cu mirosul cepelor folosite la împănarea muşchiului. Drept garnitură se vor servi cartofi copţi, păstârnac fiert, plăcintă cu carne Yorkshire, sos cu hrean, suc picant de carne, muştar iute englezesc.

Budincile dulci erau gata. Două vase din sticlă, conţinând sufleuri de fragi şi ciocolată, fuseseră lăsate la răcit pe un raft din cămară. De îndată ce avea să bage budinca de mere în cuptorul încins, doamna Nettlebed urma să prepare plăcinta de carne Yorkshire. Şi Hetty ar fi putut s-o facă, dar era cam neîndemânatică la frământat aluatul.

Uşa bucătăriei se deschise. Închipuindu-şi că trebuia să fie soţul ei, doamna Nettlebed nu-şi ridică privirea şi spuse:

— Crezi c-ar trebui să servim şi frişcă la sufleul de ciocolată?

— Sună delicios, răspunse un bărbat care nu era domnul Nettlebed. Mâinile doamnei Nettlebed încremeniră. Îşi întoarse brusc capul şi-l văzu acolo, stând în prag, pe nimeni altul decât Jeremy Wells. Surprinsă şi încântată, îl privea cu gura căscată şi îi trecu prin minte că în acel moment, în toiul pregătirilor febrile pentru prânzul de duminică, el era singura persoană a cărei apariţie neaşteptată îi putea umple inima de bucurie.

— Ei bine, uite cine-i aici! spuse ea.

— Bună ziua, doamnă Nettlebed. Ce mireasmă îmbătătoare de bucate! Ce-i la prânz?

— Muşchi rumenit de vacă. Stătea acolo, încremenită de uimire, cu boneta albă pusă pieziş, cu mâinile mânjite de

făină, şi chipul ei radia de fericire. Doctore Wells! Eşti cam scump la vedere. (Pe vremuri, când el, ca student, fusese câţiva ani preparatorul lui Edward, ea îi spusese totdeauna pe nume, dar de îndată ce Jeremy trecuse examenele de absolvire şi dobândise calificarea de medic, i se adresase ceremonios cu titlul de „Doctore”. Socotise că merita din plin, după atâţia ani de studiat buchiile cărţii şi de examene grele. Pentru a înlătura orice confuzie, când vorbea despre el, se referea la „tânărul doctor Wells”, în timp ce tatăl său, spre mâhnirea bunului om, era denumit „bătrânul doctor Wells”.) Ce faci. Aici? A trimis colonelul după tine? Nu mi-a spus nimic.

Jeremy închise uşa şi se apropie de masă.

— De ce să trimită după mine?

— Pentru doamna Carey-Lewis. Sărmana, e suferindă. O criză de bilă, dar eu şi Nettlebed bănuim că-i vorba de altceva. Aş spune că a răpus-o oboseala, fără doar şi poate. Ştiai că doamna Boscawen a fost bolnavă?

— Da, am auzit. Dar se pare că şi-a revenit, nu?

— Toţi am tras o sperietură! Toată lumea a venit în goană acasă de la Londra şi din Scoţia, numai Dumnezeu ştie de unde anume, gândind că ea o să-şi dea răsuflarea cea de pe urmă. Aşa de rău a fost.

— Regret nespus.

Doamna Nettlebed încruntă din sprâncene.

— Dacă nu te-a chemat colonelul, atunci de ce eşti aici?

— Doar ca să vă văd. Jeremy întinse mâna, luă o felie de măr din tavă şi o ronţăi. Dacă ar fi fost Loveday, ar fi plesnit-o peste mână. Unde sunt cei ai casei?

— Au plecat la biserică. În afară de doamna Carey-Lewis. Aşa cum ţi-am zis, ea zace în pat.

— Poate ar trebui să mă duc sus şi să văd cum se simte.

— Dacă doarme, atunci las-o să se odihnească.

— Desigur. Aveţi casa plină de musafiri?

— Ticsită şi mai multe nu. Doamna Nettlebed apucă tava de plăcintă şi începu să întindă aluatul, apăsându-l cu degetele, aşează feliile de măr şi presără praf de scorţişoară pe deasupra. Athena şi-a adus prietenul, căpitanul Rycroft,

iar Edward a primit în vizită un coleg. Un anume domn Callender.

— Şi Loveday?

— Da, sigur, şi Loveday e acasă. Şi Judith se întoarce în dimineaţa asta.

— Unde a fost plecată?

— În Porthkerris, a stat la familia Warrerr.

— E destulă mâncare dacă rămân şi eu la masă?

— Cam ce crezi, prostuţule? De ajuns şi chiar prea multă, aş spune. L-ai văzut pe Nettlebed?

— Nu, de-abia am sosit.

— O să-i spun să mai pună un tacâm. Acum, ia-ţi tălpăşiţa, du-te la doamna Carey-Lewis. Şi dacă îi vine cumva ideea să se scoale, convinge-o să şadă liniştită unde e. Hetty! Ai terminat acolo? Mai sunt vase de spălat şi am nevoie de tine să baţi smântână pentru frişcă...

* * *

Jeremy o lăsă pe doamna Nettlebed să-şi vadă de treburile sale, ieşi din bucătărie şi urcă scara de serviciu, îndreptându-se spre dormitorul Dianei. Ciocăni uşor cu două degete în uşă şi o auzi strigându-i să intre. Se aşteptase întrucâtva să găsească draperiile trase şi o atmosferă mohorâtă de boleşniţă, însă, dimpotrivă, încăperea era inundată de razele soarelui. Totuşi, Diana zăcea încă în pat, proptită într-un maldăr de perne moi şi purtând o jachetă de noapte din voal, garnisită cu dantelă. Lângă ea, parcă expus pe un catafalc de onoare, Pekoe dormita, încovrigat pe o pernă albă ca zăpada, împodobită cu horbote. Diana citise. Îşi sprijinea mâna cu unghii lăcuite pe cartea deschisă la o anumită pagină şi aşezată cu coperţile în jos pe plapuma matlasată din satin alb.

— Jeremy!

— Bună ziua.

— Ce cauţi aici? Oh, nu-i aşa, Edgar te-a deranjat, rugându-te să vii de urgenţă? I-am spus doar să nu se frământe fără

rost.

— Nu, nu m-a trimis el. Jeremy închise uşa şi se aşeză pe marginea patului, contrar legilor eticii profesionale. Diana nu arăta să aibă simptome febrile, ci doar sleită de puteri, palidă şi ofilită ca o coală de hârtie, de parcă pielea ei fină fusese întinsă până la refuz peste osatura în linii clasice a feţei. Părul de obicei ireproşabil era acum neaşteptat de ciufulit şi încâlcit, iar cearcănele negre de sub ochii uimitor de frumoşi trădau o oboseală pronunţată.

— Pari epuizată, spuse el.

— Aşa şi sunt. Dar Edgar spune la toată lumea că e vorba de o criză de bilă.

— Deci, ce s-a întâmplat? Ai stat trează toată noaptea, de-ai ajuns în starea asta?

— Vorbele tale sună ca şi cum distracţiile s-ar fi ţinut lanţ. Te asigur, în clipa de faţă, nimic n-are nici un haz. Lavinia a fost aşa de bolnavă şi sunt atâtea de făcut. Va trebui să mergem într-una din zile, Mary şi cu mine, ca să cumpărăm mii de iarzi de pânză neagră şi oribilă din bumbac şi să croim draperii pentru fiecare fereastră din casă. Ăsta-i adevărul, că sunt extenuată, deprimată şi nenorocită. Şi sunt epuizată, nu mă mai ajută puterea să pretind că-s dârză. Aşa că zac în pat şi i-am spus lui Edgar că nu mă simt bine. El preferă să mă ştie bolnavă decât nefericită.

— Te mai îngrijorează încă starea sănătăţii doamnei Boscawen?

— Da, puţin. Nu-i totuşi complet restabilită. Ne-a speriat pe toţi groaznic. Şi oricum eram sleită, după şirul de nopţi pierdute la Londra şi apoi a trebuit să vin glonţ acasă, mâncând pământul. Niciodată n-am condus cu o viteză aşa mare. Gonind pe îngrozitoarea şosea A-30 şi pe drumul în derivaţie de pe lângă Exeter, gâtuit de trafic.

— Dar ai reuşit.

— Da, am ajuns cu bine, şi am găsit-o pe Isobel apucată de istericale şi a trebuit să mă ocup de infirmiere, după care toţi s-au întors deodată acasă şi au adus musafiri. Colac peste pupăză, Edgar mi-a spus aseară că prietenul Athenei vrea s-o ia în căsătorie.

— Căpitanul Rycroft?

— Cine ţi-a pomenit de el?

— Doamna Nettlebed.

— Îl cheamă Rupert. E foarte drăguţ. Ofiţer în gărzile regale de dragoni. O situaţie obişnuită, totuşi atât de neprevăzută. Dar nimeni dintre noi nu trebuie să scoată o vorbă, fiindcă, după cum s-ar părea, nici n-a cerut-o încă de nevastă. Oamenii sunt ciudaţi, nu-i aşa?

— Cred că-i o veste îmbucurătoare.

— Păi, da, într-un fel, dar dacă se logodesc, atunci or să insiste să se cunune în taină, la repezeală. Numai la Oficiul de stare civilă, deci totul pare lipsit de bucurie. Dar, la urma urmei, mai există voie bună când ziarele sunt pline de evenimente sumbre şi când toate se înrăutăţesc pe zi ce trece, iar Edgar mă obligă să ascultăm împreună buletinul de ştiri de la ora nouă în fiecare seară şi câteodată socot că o să leşin de spaimă?!

Glasul îi tremura şi, pentru prima dată, Jâremy se nelinişti. De când o cunoştea, n-o văzuse niciodată pe Diana Carey-Lewis într-o stare aşa de proastă, îi păruse dintotdeauna calmă, nepăsătoare, capabilă să sesizeze ridicolul şi, astfel, laturile nostime ale oricărei probleme, indiferent cât de serioasă. Dar, iată, această Diana îşi pierduse pofta de viaţă şi totodată tăria morală.

Jeremy îşi lăsă mâna peste a ei.

— Nu trebuie să te temi, Diana. Ţie nu ţi-a fost niciodată frică de nimic.

Ea îi ignoră vorbele.

— Tot anul ăsta n-am avut puterea de a reacţiona. Am fost ca struţul. Mi-am ascuns capul în nisip, minţindu-mă că n-are să se întâmple nici o nenorocire, că o să se ivească un miracol, că vreun idiot de politician o să semneze un document oficial, că o să putem respira din nou, ducându-ne viaţa în linişte. Dar acum nu mai are nici un rost. Să mă amăgesc în continuare, vreau să spun. N-are să fie nici o minune. Ci doar alt război cumplit. Spre surprinderea lui, Jeremy îi văzu lacrimi de slăbiciune izvorându-i din ochi şi Diana nu se sinchisi să şi le şteargă. După armistiţiul din

1918, ne-am zis cu toţii că asta n-o să se mai întâmple niciodată. O întreagă generaţie de tineri s-a prăpădit în tranşee. Toţi prietenii mei. Morţi. Şi ştii ce-am făcut? Mi-am curmat gândurile negre. Mi-am suprimat amintirile. Pur şi simplu, le-am scos din minte, le-am închis ca pe o grămadă de vechituri într-un cufăr. Am încuiat lacătul, am strâns cufărul în curele şi l-am împins într-un cotlon al mansardei prăfuite. Dar acum, după abia douăzeci de ani, totul revine la suprafaţă şi nu mă pot stăpâni să nu-mi aduc aminte. De lucruri îngrozitoare. Când mergeam în gara Victoria să-mi iau rămas bun, de toţi tinerii în uniforme kaki, şi totul înceţoşat în aburii locomotivelor. Şi trenurile care treceau pufăind şi toată lumea care flutura din mâini... mame, surori şi iubite rămase în urmă pe peron. Şi apoi pagini şi pagini întregi de liste cu morţi, răniţi şi dispăruţi, coloane de ziar tipărite cu litere mici. Fiecare nume simbolizând viaţa unui tânăr, secerată în război înainte de-a avea timpul să şi-o trăiască din plin. Şi-mi amintesc, nu ştiu cum, că am fost la o petrecere unde o fată, urcată pe un pian, îşi legăna picioarele şi cânta „Lăsaţi Pământul să se învârtească” şi toată lumea fredona, dar eu nu puteam fiindcă mă îneca plânsul.

Acum, Diana plângea cu glas tânguitor, ştergându-şi mereu şiroaiele de lacrimi de pe obraji cu o fărâmiţă de batistă, total improprie, tivită cu dantelă.

— N-ai ceva mai zdravăn decât asta? o întrebă el.

— Batistele de damă sunt aşa de idioate, nu?

— Ia-o pe a mea. E puţin cam bătătoare la ochi, dar imaculată.

— Ce culoare minunată! Se asortează cu cămaşa ta albastră. Îşi suflă nasul tare şi cu zgomot. Vorbesc prea mult, nu?

— Nicidecum. Mi se pare că ai nevoie să te destăinui şi eu sunt aici tocmai pentru a te asculta.

— Oh, dragă Jeremy, eşti cel mai fin băiat din lume. Şi, realmente, în mod bizar, nu sunt atât de stupidă pe cât par. Ştiu că trebuie să fie război. Ştiu că nu putem lăsa să se întâmple şi mai departe lucruri îngrozitoare în Europa – oameni persecutaţi, lipsiţi de libertate, întemniţaţi şi ucişi

doar fiindcă sunt evrei. Îşi şterse din nou ochii şi apoi vârî batista lui Jeremy sub pernă.

Chiar înainte să apari, citeam cartea asta. E un roman facil, fără mare profunzime... însă naraţiunea pare grozav de reală...

— Ce carte?

— „Evadarea”, se intitulează, scrisă de o femeie, Ethel Vance. Acţiunea se petrece în Germania. Într-o şcoală de perfecţionare pentru fete, foarte şic şi cosmopolită, condusă de o contesă născută în America şi rămasă văduvă. Tinerele vin acolo să înveţe să schieze, să studieze franceza, germana şi muzica. Totu-i extrem de încântător şi civilizat. Dar, în apropiere, ascunsă în pădure, dincolo de pârtiile de schi, se află un lagăr de concentrare unde e încarcerată o actriţă evreică osândită la moarte.

— Ea este, sper, cea care evadează.

— Nu ştiu încă. N-am ajuns la final. Dar citind cartea, îţi îngheaţă sângele în vine. Fiindcă ficţiunea devine acum realitate. Totul li se petrece aievea unor oameni ca noi. Nu mai e simplă istorie. Se întâmplă acum. Şi faptele sunt atât de abjecte, încât cineva trebuie să le pună capăt. Deci socot că noi toţi trebuie să fim cineva-ul acela. Diana îi zâmbi şters şi surâsul fu asemeni unui nimb ţesut de razele soarelui palid într-o dimineaţă umedă. Deci, n-am de gând să mă jeluiesc. Mă bucur nespus să te văd. Totuşi, nu-mi închipui ce te-a adus aici. Ştiu că-i weekend şi tu eşti lejer îmbrăcat, dar de ce nu amesteci poţiuni, nu faci operaţii şi nu eşti la cabinet să dai consultaţii, cerându-le oamenilor să zică Aaa? Sau poate tatăl, tău ţi-a acordat o zi liberă?

— Nu. La drept vorbind, mama şi tata au plecat în Arhipelagul Scilly pentru câteva zile de vacanţă. Bătrânul crede că trebuie să profite de şansa asta cât se mai poate, fiindcă, în ritmul în care se succed evenimentele, doar Dumnezeu ştie dacă şi când i s-ar mai oferi vreuna.

— Și profesarea medicinii?

— Avem un locţiitor.

— Un locţiitor? Dar tu...

— Nu mai sunt demult partenerul tatălui meu.

— S-a descotorosit de tine?

Jeremy râse.

— Nu chiar. Însă am fost găsit apt pentru încorporare, de către comitetul medical local. Deocamdată, tata o să continue practica singur. M-am înrolat ca voluntar în RNVR[77] şi am fost acceptat de preşedintele comisiei medicale. Medic militar de bord, căpitan de rangul trei, Jeremy Wells, RNVR. Cum îţi sună?

— Oh, Jeremy! Grozav de impresionant, dar teribil de înspăimântător şi de brav. Trebuie într-adevăr să faci asta?

— Am şi făcut-o deja. M-am dus chiar la Gieves şi mi-am cumpărat uniforma. Arăt cumva ca un comisar dintr-un film, dar presupun că o să mă obişnuiesc.

— Ba o să arăţi nemaipomenit!

— Trebuie să mă prezint la cazarma din Devonport joia viitoare.

— Şi până atunci?

— Voiam să vă văd pe toţi. Să-mi iau rămas bun.

— Desigur, rămâi la noi.

— Dacă e vreun pat disponibil.

— Oh, scumpul meu, pentru tine se găseşte întotdeauna o odaie liberă. Chiar dacă momentan casa e plină. Ţi-ai adus bagajul? Jeremy avu bunul simţ să pară puţin sfios.

— Da, toate lucrurile-s împachetate în valiză. În caz că primesc invitaţia.

— Ţi-a spus doamna Nettlebed despre Gus Callender? Colegul lui Edward de la Cambridge?

— Mi-a pomenit că se-află şi el aici.

— Este destul de interesant. Un soi de cal necunoscut care câştigă cursa. O surpriză pentru toţi. Mă tem că i-a sucit minţile lui Loveday.

— Lui Loveday?

— Nu-i aşa că e uimitor? Ştii şi tu că ea era întotdeauna teribil de nepoliticoasă şi de insolentă fată de prietenii lui Edward. Le dădea porecle neruşinate şi le maimuţărea vocile

---

77 RNVR - Royal Naval Volunteer Reserve - Rezerva de voluntari a forţelor navale regale.

melodioase! Ei bine, acum situaţia e complet diferită. S-ar putea spune că îi soarbe lui Gus fiecare cuvânt. Este prima dată când o văd preocupată de un tânăr atrăgător. Jeremy se pomeni că se amuză mult de întreaga poveste.

— Şi el cum îi primeşte devoţiunea?

— Cu destul sânge rece. Dar se comportă foarte bine.

— Şi de ce o fi el atât de interesant?

— Nu ştiu. Se deosebeşte de toţi ceilalţi prieteni ai lui Edward. E scoţian şi puţin cam discret în legătură cu familfa lui. Rezervat şi cumpătat în manifestări, aşa socot. Fără umor. Şi, totuşi, e artist. Pictura-i îndeletnicirea lui favorită în timpul liber şi se dovedeşte surprinzător de bun. Deja a făcut aici nişte schiţe încântătoare. Trebuie să-l convingi să ţi le arate.

— Profunzimile ascunse ale spiritului.

— Da, aşa cred. Şi de ce nu? Cu toţii suntem extravertiţi, ne aşteptăm ca fiecare dintre noi să-şi îndrepte în primul rând privirea asupra vieţii dinafară. Oricum, o să-l cunoşti. Şi ţine minte, noi toţi am ajuns la înţelegerea tacită să nu-i şicanăm. Chiar şi Edward e plin de tact. La urma urmei, părinţii uită câteodată că până şi copilul cel mai poznaş creşte. Pesemne e timpul ca Loveday să se îndrăgostească şi de altcineva care n-are patru picioare şi coadă. Şi trebuie să recunosc că el e foarte drăguţ cu ea. Afecţiunea lor te înduioşează. Deodată, Diana începu a se întinde şi a căsca, înfundându-se comod în perne şi retrăgându-şi mâna dintr-a lui. Aş dori să nu mă simt aşa obosită. Tot ce vreau cu adevărat este să dorm.

— Atunci, culcă-te.

— Mă simt mult mai uşurată la suflet, acum, după ce-am vorbit cu tine.

— Asta ar trebui să fie menirea unei consultaţii medicale.

— Înseamnă că o să-mi trimiţi, o notă de plată cam piperată.

— Aşa o să fac, dacă nu stai liniştită. Odihneşte-te. Ai poftă de mâncare? Vrei să ţi se aducă prânzul în cameră? Diana strâmbă din nas.

— Nu prea.

— Puţină supă? Consommé sau altceva uşor. O să vorbesc cu doamna Nettlebed.

— Nu, mai bine spune-i lui Mary. E pe undeva prin apropiere. Şi zi-i că rămâi la noi. Ea îţi găseşte o odaie liberă.

— E-n regulă. Jeremy se ridică. Vin să te văd mai târziu.

— E o mare alinare să te ştiu aici, grăi Diana. Exact ca odinioară. Îi surâse cu sinceră afecţiune. Totul e cum nu se poate mai bine.

* * *

Jeremy o lăsă pe Diana singură, ieşi din cameră şi închise binişor uşa. Preţ de o clipă, şovăi, ştiind că ar trebui s-o caute pe Mary Millyway, dar nefiind sigur pe unde să porneaspă în căutarea ei. Şi, deodată: îi răsună în urechi o muzică minunată, făcând să-i zboare gândul de la Mary Millyway. Dinspre capătul îndepărtat al lungului coridor din aripa unde erau găzduiţi musafirii, răzbătea un cântec religios pe mai multe voci. Da, dinspre dormitorul lui Judith. Prin urmare, ea era aici. Se reîntorsese de la Porthkerris. Probabil, îşi despacheta bagajul. Şi în timp ce se îndeletnicea cu asta, îşi pusese o placă la gramofon ca să-şi treacă din vreme. Şi să-şi mai alunge urâtul.

O corală Bach: „Iisuse, rămâi bucuria mea”.

Jeremy zăbovi pironit acolo şi ascultă cuprins de o nostalgie dulce şi dureroasă. Purtat înapoi, în trecut, la cânturile de vecernie din capela şcolii, îşi aminti, cu o prospeţime surprinzătoare, vitraliile prin care radia lumina de vară în pulverizări aurii; stranele din stejar, destul de incomode, afumate de tămâie, glasurile pure de sopran ale copiilor din cor intonând fraze muzicale alternative din coralele clasice. Aproape că putea simţi mirosul cărţilor religioase mucede.

După un timp, porni de-a lungul coridorului, covorul gros înăbuşindu-i orice zgomot al paşilor. Uşa de la odaia lui Judith era întredeschisă. O împinse binişor. Ea nu-l auzi. Valize şi sacoşe stăteau împrăştiate pe podea, dar, după cât se părea,

Judith le dăduse uitării, fiindcă şedea la birou, furată de gânduri deasupra unei epistole, pe care tocmai o scria, profilul ei gingaş fiind încadrat de ramele ferestrei deschise. O şuviţă de păr de culoarea mierii îi cădea unduios pe obraz şi purta o rochie azurie din bumbac, presărată cu flori albe. Concentrarea şi candoarea ei, pe fundalul nereceptării prezenţei lui, o făceau să fie atât de vulnerabilă şi în acelaşi timp atât de fermecătoare, încât, deodată, Jeremy se pomeni dorindu-şi să oprească timpul în loc. Aidoma unui film magic, oprit la o singură secvenţă, îşi dorea ca această clipă să dăinuie de-a pururi. Îi trecu apoi prin gând că vârsta de optsprezece ani era uimitoare pentru o adolescentă suspendată temporar între tinereţea stângace şi deplina înflorire a suavei feminităţi. Era ca şi când privea un boboc sfios de trandafir desfăcându-se cu fiecare zi, ştiind că perfecţiunea lui abia urma să vină. Această metamorfoză plină de vrajă nu se întâmpla desigur oricui şi, în viaţa sa, Jeremy întâlnise o mulţime de fete de pension bine dezvoltate, robuste, cărnoase, îmbrăcate în pulovere Aertex mulate peste sânii rotunzi şi mari, răspândind în jur cam tot atâta farmec feminin cât un antrenor de rugbi într-o zi ploioasă.

Deci Jeremy fusese martor la miracolul prefacerii Athenei. Într-o zi, o puştoaică blondă, zburdalnică, fără minte, cu picioare lungi, şi, în alta, stârnind dorinţele fiecărui bărbat. Acum era neîndoielnic rândul lui Judith şi el îşi reamintea de fetiţa cu care vorbise prima oară în compartimentul de tren, cu patru ani în urmă. Şi se simţea apăsat de tristeţe, deşi existau şi motive să fie recunoscător. Tatăl lui, bătrânul doctor Wells, slujise pe front ca medic militar în primul război mondial şi îi povestise câte puţin, deşi nu prea multe, despre experienţele sale cutremurătoare. Jeremy ştia astfel că singura certitudine în lunile şi anii următori, cât timp avea să fie medic de bord pe vasul Majestăţii Sale, era împăcarea cu solitudinea, cu epuizarea şi disconfortul, cu mizeria şi teroarea cumplită, şi că amintirile din zilele mai bune vor fi probabil singura chezăşie pentru păstrarea deplinătăţii facultăţilor sale mintale. Fie deci ca această clipă,

suspendată în timp ca o insectă prinsă într-o mărgea de chihlimbar, să rămână în timp o amintire vie.

Jeremy stătu acolo destulă vreme. Fu pe punctul de a rosti o vorbă, dar, în acel moment, muzica lui Bach se curmă solemn. Tăcerea care urmă acordurilor finale aşternu o tristeţe de pustiu, întreruptă din când în când de uguitul hulubilor din curtea interioară.

— Judith! Ea îşi ridică privirea, îl văzu şi un moment nu spuse nimic, pe când et nu pierdea din ochi chipul ei peste care se întindea încet-încet paloarea îngrijorării vecine cu teama. Apoi, Judith grăi: „Diana e bolnavă" şi nu era o întrebare, ci o afirmaţie, „Iată ce înseamnă să fii doctor!"

— Câtuşi de puţin, îi răspunse el imediat. Doar epuizată.

— Oh, ce uşurare! Lăsă stiloul pe birou şi se rezemă de spătarul scaunului. Mary mi-a spus că Diana stă în pat, dar n-a pomenit că te-au chemat de urgenţă.

— Mary nu ştie nimic. Nici n-am văzut-o încă. De fapt, n-am întâlnit pe nimeni, cu excepţia doamnei Nettlebed. Sunt plecaţi cu toţii la biserică. Şi n-au trimis după mine, pur şi simplu am venit în vizită. Iar Diana se simte bine, aşa că nu-ţi face griji.

— Poate ar trebui să mă duc s-o văd.

— Las-o în pace. Cred că a aţipit. Poţi să treci pe la ea mai târziu. Jeremy şovăi. Te deranjez?

— Sigur că nu. Încercam să-i scriu mamei dar nu prea am spor. Intră. Vino şi ia loc. Nu te-am văzut de luni întregi.

Aşadar, Jeremy păşi în odaie, săltând peste bagajele nedesfăcute şi se instală într-un fotoliu ridicol de mic, mult prea îngust pentru spatele lui vânjos.

— Când te-ai întors? o întrebă el.

— Acum o jumătate de oră. Îmi propusesem să despachetez, dar apoi m-am hotărât să le scriu părinţilor. Nu le-am trimis de mult o scrisoare. Şi s-au petrecut atâtea lucruri!

— Te-ai distrat bine în Porthkerris?

— Da, a totdeauna amuzant acolo. Ca şi cum asişti la o reprezentaţie de circ. Ţi-ai luat o zi liberă?

— Nu, nu chiar.

Judith aşteptă ca el să se întindă la vorbă. Dar Jeremy nici nu catadicsi şi ea zâmbi pe neaşteptate.

— Ştii, Jeremy, eşti extraordinar. Nu te-ai schimbat deloc. Arăţi la fel ca atunci când te-am văzut întâia oară, în trenul care venea de la Plymouth.

— Habar n-am cum să interpretez asta. Am considerat că este totdeauna loc pentru desăvârşire.

Judith izbucni în râs.

— Am vrut să-ţi fac un compliment.

— Sunt într-o permisie, spuse el.

— Meritată, desigur, cu prisosinţă.

— O scurtă permisie înainte de îmbarcarea pe vas, cred că aşa s-ar putea numi mai corect. M-am înrolat voluntar în RNVR. Joia viitoare trebuie să mă prezint la baza din Devonport şi Diana m-a poftit să stau aici până plec.

— Oh, Jeremy!

— Te cam pune pe gânduri; nu-i aşa? Dar chestiunea asta pe care am rumegat-o toată vara în minte mi se pare acum foarte limpede. Cu cât izbucneşte mai devreme războiul, cu atât se termină mai repede. Şi e cu atât mai bine să particip chiar de la începutul ostilităţilor.

— Ce spune tatăl tău?

— Am discutat împreună îndelung şi, din fericire, mi-a împărtăşit părerea. Ceea ce este o dovadă de înţelegere din partea lui, fiindcă de acum încolo el singur o să poarte povara exercitării profesiunii de medic.

— O să pleci pe mare?

— Cu puţin noroc.

— Îţi vom duce dorul.

— Poţi să-mi scrii câteva rânduri din când în când.

— De acord.

— S-a făcut! Acum – Jeremy se săltă cu oarecare dificultate din micul fotoliu – trebuie să mă duc şi s-o caut pe Mary, ca să-mi dea şi mie o odaie. Ceilalţi urmează să se întoarcă de la biserică din clipă-n clipă şi nu mi-ar strica să mă ferchezuiesc puţin înainte de prânz. Dar Judith avea o noutate importantă să-i comunice.

— Ştii că acum am maşină?

— Maşină? Jeremy se arătă impresionat. A ta proprie?

— Da. Judith radia de bucurie la reacţia lui. Nouă-nouţă. Un Morris mic şi drăguţ. Trebuie să ţi-l arăt.

— Putem face o plimbare. Ce fată răsfăţată eşti! Eu am primit un automobil de-abia când am împlinit douăzeci şi unu de ani, a costat cincizeci de lire şi semăna cu o maşină veche de cusut pe roţi.

— Şi pornea?

— Ca vântul şi ca gândul. Gonea cu cel puţin treizeci de mile pe oră, cu toate portierele deschise, mai ales mânată de vijelie. Jeremy zăbovi ascultând în pragul uşii deschise. De la parter se auzeau clar murmur de voci, zgomot de paşi, uşi trântite şi lătrături vesele scoase de Tigru. Acum, trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

* * *

În sfârşit, reveniseră acasă de la slujba religioasă de duminică. Se reîntorseseră cu toţii, revărsându-se potop în casă: membrii familiei şi cei doi străini pe care Judith nu-i cunoştea încă. Şi Edward era acolo, împreună cu ceilalţi. În vestibulul de la parter. Inima începu să i se zbată, palpitând de emoţie, şi Judith ştiu că scrisoarea pentru Singapore va trebui să mai aştepte. Împinse foile de hârtie deoparte şi despachetă în pripă câteva lucruri. Îşi schimbă pantofii, se spălă pe mâini, îşi dădu cu puţin ruj şi, apoi, după o scurtă dar temeinică chibzuinţă, cu un strop de parfum. Asta fu tot. Nu era momentul să întreacă măsura. Se uită în oglindă, periindu-şi părul, când o auzi pe Loveday strigând-o:

— Judith!

— Sunt aici!

— Ce faci? Suntem toţi acasă. Trebuie să cobori şi să vezi pe toată lumea... Ei comedie! Arăţi fantastic. Cum a fost la Porthkerris? V-aţi mai distrat tot aşa de bine? Când ai sosit? Ai văzut-o pe mami? Biata de ea, se simte rău...

— Nu, n-am văzut-o, cred că doarme. Jeremy spune că-i doar istovită.

— Jeremy? Este şi el aici?

— A venit înainte să ajung eu acasă. Stă câteva zile. Cred că el şi cu Mary încearcă să găsească un dormitor liber. Şi apropo de înfăţişare, uită-te la tine! De unde ai căpătat jacheta asta fermecătoare?

— E a Athenei. Mi-a împrumutat-o. Este de la casa de modă Schiaparelli. Nu-i aşa că-i divină? Oh, Judith, trebuie să-ţi povestesc repede despre Gus înainte să-l cunoşti. Este pur şi simplu cel mai minunat om pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Am petrecut mult timp împreună şi el nu pare câtuşi de puţin plictisit de mine sau altceva de felul ăsta.

Pe când îi făcea asemenea dezvăluiri, deschizându-şi sufletul, fără nici un efort să-şi ascundă pasiunea nebună, chipul lui Loveday se luminase şi respira de o fericire lăuntrică intensă, pe care Judith nu i-o mai văzuse niciodată. Ea fusese totdeauna frumoasă, dar acum arăta uimitor. Era ca şi cum, în cele din urmă, se lepădase de tarele adolescenţei, cultivate cu tot dinadinsul, şi se hotărâse, aproape peste noapte, să se maturizeze. De asemenea, toată fiinţa ei strălucea dintr-o văpaie interioară care nu avea nimic de-a face cu artificialul. Dragostea, gândi Judith, i se potrivea lui Loveday aproape la fel de bine ca jacheta roşu-intens din pânză de in pe care o împrumutase de la Athena.

— Oh, Loveday, de ce s-ar plictisi de tine? Nimeni, în toată viaţa ta, nu s-a săturat vreodată de tine.

— Nu, dar acum înţelegi ce vreau să zic?

— Da, înţeleg şi e nemaipomenit. Judith se întoarse spre oglindă şi continuă să-şi pieptene părul. Cu ce v-aţi îndeletnicit în orele libere?

— Oh, cu de toate. Am înotat, i-am arătat ferma, am îngrijit caii, am hoinărit pe coclauri pentru ca Gus să-şi poată picta peisajele. E grozav de talentat şi sunt convinsă că o să aibă ca artist un succes imens. Numai că, fireşte, o să devină inginer. Sau soldat.

— Soldat?

— În regimentul scoţian Gordon. Dacă începe războiul. Chiar şi această perspectivă nu aruncă nici o umbră pe faţa radioasă şi înflorită de zâmbet a lui Loveday.

— Jeremy s-a înrolat în marină, spuse Judith.

— Deja? Adevărat?

— De-aia se află aici. Într-o permisie înainte de îmbarcare.

— Dumnezeule! Dar cu acea preocupare de sine caracteristică oricărei tinere îndrăgostite, Loveday era dezinteresată de oricare altă persoană, în afară de ea însăşi şi de obiectul pasiunii sale. De-abia aştept să-l cunoşti pe Gus. Nu trebuie să fii prea drăguţă cu el. Altminteri s-ar putea să te placă pe tine mai mult decât pe mine. Nu-i aşa că viaţa e absolut extraordinară? Credeam că şi el o să fie aidoma tuturor celorlalţi trântori pe care Edward i-a tot adus acasă, dar nu-i defel aşa.

— Norocul lui, altfel i-ai fi făcut zile fripte.

Loveday chicoti pe înfundate.

— Îţi aminteşti de Niggle şi cum aproape a leşinat când Edward s-a întors de la vânătoare cu un iepure mort?

— Ah, Loveday, sărmanul băiat, te-ai purtat înfiorător cu el. Şi nu-l cheamă Niggle, ci Nigel[78].

— Ştiu, dar recunoaşte, Niggle i se potriveşte cu mult mai bine. Niggle-Niggle! Oh, hai, grăbeşte-te să coborâm, toţi sunt acolo şi aşteaptă. O să servim băuturile în grădină. Şi o să mergem după-amiază în plimbare până la golfuleţ. Marea e în flux şi o să înotăm...

— S-ar putea să mă duc să-i fac o vizită mătuşii Lavinia.

— Nu-i aşa că e o minunăţie că n-a murit? N-aş fi suportat. Acum, să mergem. Nu mai am răbdare să aştept. Încetează cu dichiseala. Arăţi colosal...

Urmând-o pe Loveday peste pragul ferestrelor-uşi din salon, Judith fu orbită de strălucirea luminii. Întreaga grădină era inundată de văpăile radiate de soarele amiezii şi reflectate dinspre mare, încât totul în jur licărea, pâlpâia şi fremăta în adierea verii. Frunzele foşnitoare ale eucalipţilor tremurau, răsfrângând luciri verzi-argintii; petale roz-închis,

---

78 Niggle, Nigei - Joc de cuvinte întemeiat pe deosebirea de sensuri a unor cuvinte similare ca pronunţare. Astfel, Niggle - om care se ocupă cu fleacuri, îşi pierde timpul cu nimicuri, iar Nigel - nume propriu pentru băieţi.

scuturându-se dintr-un trandafir mângâiat de vânt, erau împrăştiate de-a lungul pajiştii şi franjurii albi şi groşi de pe marginea umbrelei de soare înfipte în mijlocul unei mese din fier forjat, bogat ornamentate, dănţuiau şi se legănau în bătaia brizei.

Pe această masă erau aşezate o tavă cu pahare, scrumiere, străchini din lut ars cu cartofi prăjiţi şi alune. Sub umbrarul întunecat, fuseseră întinse în semicerc şezlonguri, iar pe iarbă aşternute pleduri tartan. Preţuind blândeţea zilei şi ştiind că progeniturile clanului Carey-Lewis nu stăteau niciodată în casă dacă puteau ieşi la aer, domnul Nettlebed dăduse dovada cea mai limpede a forţei de previziune şi fusese harnic ca o albină.

Judith îl căută din priviri pe Edward, dar el nu era acolo. Le aşteptau doar trei figuri, dispuse cu graţie, de parcă ar fi fost anume aşezate într-o poză de un artist dornic ca prezenţa umană să însufleţească peisşiul. Această impresie de pânză pictată – o clipă imortalizată în timp – era atât de puternică încât Judith se pomeni privind scena ca şi cum evalua un splendid tablou în ulei, încadrat în rame aurii şi expus, pasămite, pe pereţii unei prestigioase galerii de artă, cu titlul „Înainte de prânz, Nancherrow, 1939”. O operă pe care oricine ar năzui s-o aibă în colecţie, ar tânji s-o cumpere, indiferent cât de costisitoare, şi s-o păstreze pentru totdeauna.

Trei figuri. Athena stătea lungită pe unul din pleduri, rezemată pe coate, cu părul blond fluturându-i în vânt şi cu faţa ascunsă după o pereche enormă de ochelari fumurii de soare. Cei doi bărbaţi trăseseră câte un şezlong şi o priveau. Unul era foarte oacheş, celălalt bălan. Îşi lepădaseră jachetele de la costumele de duminică, îşi scoseseră cravatele, îşi suflecaseră mânecile cămăşilor şi reuşeau să arate suficient de neprotocolari, în ciuda pantalonilor cu vipuşcă, puşi la dungă, şi a pantofilor lustruiţi.

Trei figuri. Athena şi doi tineri pe care Judith de abia avea să-i cunoască. Îşi repetă numele lor în gând: Gus Callender şi Rupert Rycroft. Aşadar, care dintre ei era Gus? Care bărbat cucerise inima şăgalnică a lui Loveday şi provocase, numai în

câteva zile, transformarea hotărâtoare a adolescentei voit năbădăioase în tânăra femeie strălucitoare, gătită în straie Schiaparelli, rujată şi ai cărei ochi violacei licăreau de iubire năvalnică?

Incapabilă să-şi stăpânească nerăbdarea, Loveday alergă spre ei.

— Unde sunt ceilalţi? Absorbiţi în conversaţie, dar astfel întrerupţi, cei trei conteniră discuţia. Athena rămase nemişcată, însă tinerii bărbaţi se săltară cu oarecare efort din şezlonguri.

— Oh, nu vă ridicaţi, staţi aşa de comod... Judith o urmă, păşind agale pe iarbă, sub lumina soarelui, copleşită pe moment de sfiala încă resimţită când întâlnea oameni necunoscuţi, sperând că totuşi privirile-i iscoditoare nu o vor trăda. Amândoi bărbaţii, observă ea, erau înalţi, dar cel bălai era extrem de slab şi costeliv şi categoric cel mai înalt... Nu-i nimic de băut? mai întrebă Loveday. Mi s-a uscat gura de sete după atâtea cântece religioase şi rugăciuni.

— Vine, vine imediat, ai puţină răbdare, îi spuse Athena surorii mezine şi Loveday se lăsă să cadă pe pled lângă ea. Athena îşi întoarse faţa spre Judith. Bună, draga mea, ce bine-mi pare că te văd! Parcă ai lipsit o veşnicie. Nu i-ai cunoscut încă pe Gus şi pe Rupert, nu-i aşa? Băieţi, v-o prezint pe Judith, scumpa noastră soră-surogat. Casa pare totdeauna pustie când ea nu-i aici.

Aidoma mamei sale, Athena dovedea aceeaşi rară însuşire de a face ca oricine să se simtă cu totul special. Timiditatea lui Judith dispăru îndată. Zâmbi şi spuse: „Bună”, şi îşi strânseră mâinile. Cel foarte înalt era Rupert, prietenul Athenei care îşi sacrificase o săptămână de vânătoare ca s-o aducă degrabă cu maşina înapoi în Cornwall. Evident, milităros, arhetipul ofiţerului dintr-un regiment de gardă, cu mustaţa îngrijită, tunsoare impecabilă şi, indiscutabil, bărbie proeminentă. Totuşi, cu faţa lui înnegrită de soare şi vânturi, nu arăta deloc rigid şi intransigent, dat fiindcă strângerea de mână îi fu caldă şi globii ochilor i se plecaseră spre ea, pe sub pleoape, cu o expresie deopotrivă amuzată şi prietenoasă.

Dar, neîndoios, Gus nu evoca izbitor un anume prototip de

om. Încercând să descopere singurul element care o subjugase pe Loveday şi îi şubrezise până la urmă apărarea îndârjită, Judith se găsi în mare încurcătură. Ochii lui Gus erau negri ca boabele de cafea, pielea măslinie, iar gropiţa din bărbie arăta de parcă vreun sculptor o crestase acolo cu dalta. Avea gura mare, cu contururi destul de plăcute, dar nu zâmbea şi întreaga lui atitudine trăda un om ciudat de rezervat, închis în sine, probabil timid, însă, fără doar şi poate, un ins care nu dădea câtuşi de puţin frâu slobod sentimentelor. Comparaţia între acest tânăr enigmatic şi imaginea lui aşa cum îi fusese zugrăvită în destăinuirile înfocate, pline de dragoste, ale lui Loveday, nu era numai deconcertantă, ci aproape imposibilă. Cum naiba o vrăjise oare? Judith nu ştiuse exact la ce să se aştepte, dar, de bună seamă, realitatea dezminţea aşteptările.

— Încântat de cunoştinţă, îi spuse Qus şi, preţ de o clipă, umbra unui surâs îi miji pe buze; glasul îi era cumpănit, fără vreun accent particular şi fără urmă de pronunţie afectată, tărăgănată, moştenită din naştere, cum se întâmpla cu majoritatea prietenilor lui Edward proveniţi din păturile de sus ale societăţii. În sfârşit, iată că îşi relevă o calitate, hotărî Judith. Şi, într-adevăr, de ce nu?

— Unde vrei să iei loc? Poftim, îţi aduc un scaun. Gus îi trase un şezlong mai aproape.

— Unde sunt ceilalţi? repetă Loveday întrebarea.

Pe când se instalau cu toţii comod în bătaia razelor calde, Athena îi răspunse:

— Tati a urcat s-o vadă pe mami şi Edward caută ceva de băut. Nettlebed n-a vrut să pună băuturile pe masă, fiindcă se încălzesc prea tare la soare.

— Ştiai că Jeremy a sosit pe neaşteptate?

— Da, ne-a spus Nettlebed. O surpriză minunată. Mami o să se bucure grozav.

— E în permisie înainte de îmbarcare, continuă Judith. O să fie medic militar în RNVR şi trebuie să se prezinte în Devonport săptămâna viitoare.

— Dumnezeule! exclamă Athena. Ce act de curaj! Dragul de el, exact genul de faptă altruistă care-i stă în fire.

— Vorbeşte-ne despre Jeremy, îi spuse Rupert.

— Păi, tocmai asta încercam, când şi-au făcut apariţia Judith şi Loveday. El este un alt membru-surogat al familiei noastre. Amic de-aproape, dintotdeauna. Tatăl lui e doctorul nostru şi Jeremy a fost pe vremuri preceptorul lui Edward. Cred că a sosit când eram la biserică.

— Rămâne aici până la plecare, interveni Judith.

— Atunci, trebuie să-l răsfăţăm şi să-l distrăm cum putem.

Gus îşi pusese haina pe iarbă, mai la o parte. Acum, întinse mâna s-o apuce, căutând în buzunar ţigările şi bricheta. Pe când scotocea, un obiect lunecă din buzunăraşul interior şi căzu pe iarbă alături de scaunul lui Judith. Era un bloc mic şi gros de schiţe, prins cu o bandă de cauciuc. Stând la picioarele lui, Loveday zări şi ea obiectul cu pricina şi se repezi să-l culeagă de pe pământ.

— Ah, albumul tău cu schiţe! Bagă de seamă să nu-l pierzi.

Gus surâse strâmb, stânjenit, şi îşi feri privirea.

— Oh... îmi pare rău. Ridică mâna să-l ia, dar Loveday îl ţinea strâns.

— Oh, lasă-mă să i-l arăt lui Judith. Nu te superi, nu? Eşti aşa de talentat. Vreau să vadă şi ea. Te rog.

— Sunt sigur că n-o interesează...

— Ah, Gus, nu fii atât de modest. Bineînţeles că-i interesează pe toţi. Hai, spune da.

Judith simţi o strângere de inimă şi, totodată, milă faţă de Gus, care, evident, nu voia ca îndeletnicirea sa, prin excelenţă intimă, să fie etalată cu ostentaţie.

— Loveday, poate nu vrea să ne băgăm aşa în sufletul lui...

— Nu-i vorba de asta, ci de o curiozitate foarte explicabilă. Gus ne-a stârnit tuturor admiraţia.

Judith se uită la Gus.

— Porţi totdeauna la tine blocul de schiţe?

— Da. Îi zâmbi pe neaşteptate, pesemne recunoscător pentru dovada de prietenie, şi zâmbetul îi îmblânzi trăsăturile oarecum grave. Nu se ştie niciodată când se iveşte ceva demn de a fi conturat pe hârtie şi atunci e o adevărat agonie dacă n-am posibilitatea să surprind în desen imaginea cea mai expresivă. Unii oameni preferă aparatul fotografic, dar eu

sunt mai bun la pictură.

— Ţi se întâmplă chiar şi în biserică? Gus râse.

— Se prea poate: Deşi n-am curajul să fac schiţe în biserică. Iau maşinal la mine carnetul de crochiuri, e un gest automat.

— Ca mărunţişul pe care-l ai totdeauna în buzunare pentru cheltuială.

— Întocmai, aşa e. Gus desprinse albumul din mâinile lui Loveday şi-l azvârli în poala lui Judith. Eşti liberă să-l răsfoieşti.

— Sigur?

— Absolut. Sunt doar nişte schiţe, nimic de mare valoare.

Dar Loveday interveni emoţionată, ghemuindu-se lângă Judith, scoase banda de cauciuc, îi aşeză albumul pe genunchi, începu să întoarcă paginile şi comentă neîntrerupt, cu mândrie, de parcă dispunea de dreptul de proprietate artistică:

— și iată golfuleţul. Nu-i minunat? Gus a schiţat peisajul într-o clipă. Şi aici e stânca solitară ce se-nalţă deasupra locurilor mlăştinoase. Şi uite hambarul doamnei Mudge şi găinile cocoţate pe trepte...

În vreme ce paginile erau întoarse încet, Judith se pomeni cuprinsă de mirare, uluită pur şi simplu, fiind că îşi dădu seama că se uită la operele unui adevărat profesionist. Fiecare mic desen în creion fusese realizat cu o scrupuloasă acurateţe, cu meticulozitatea unui arhitect, şi apoi intitulat şi datat cu precizie: „Golfuleţul de la Nancherrow”, „Ferma Lidgey”. Odată creionate, Gus colorase schiţele în acuarelă şi nuanţele erau întru totul originale, sesizate de ochiul unui artist autentic, astfel încât scheletul de lemn al unei vechi mine de cositor căpătase reflexe liliachii în lumina crepusculară, granitul avea tonuri de roşu-coraliu şi acoperişurile din plăci de ardezie erau albăstrii precum zambilele. O paletă de culori pe care Judith şi, probabil, majoritatea celorlalţi privitori nu o remarcaseră niciodată.

Acum, o plajă. Brizanţii puternici rostogolindu-se pe nisipurile alb-gălbui parcă dinspre orizontul înceţoşat. O altă pagină: biserica din Rosemullion. Judith văzu uşa antică

dăltuită în piatră şi portalul din secolul al XI-lea sprijinit pe capiteluri în stil romanic. Şi se simţi aproape ruşinată, întrucât Gus observase frumuseţea şi simetria desăvârşite pe care ea, Judith, deşi intrase şi ieşise pe acea uşă de nenumărate ori, nu se ostenise să le admire.

Se aflau de abia la jumătatea albumului, când Loveday o anunţă:

— Asta e ultima schiţă. Restul foilor sunt goale. Şi dădu următoarea pagină, gesticulând cu aprindere. Ta-ra, ta-ra, aici sunt eu. Gus m-a pictat şi pe mine.

Dar nu era nevoie de nici un comentariu. Loveday, aşezată pe creasta unei stânci şi profilându-şi silueta pe fondul luminos al mării, purtând o rochie trandafiriu-pal din bumbac, cu picioarele goale, cârlionţii negri zburliţi în vânt. Şi Judith văzu că Gus îşi îngăduise o licenţă de portretist, exagerând lungimea membrelor şi a gâtului ei subţire, proeminenţa umerilor osoşi, căutătura şugubeaţă, graţia naturală a atitudinii ei. Astfel, într-un anume chip, el surprinsese însăşi esenţa personalităţii lui Loveday, punctele cele mai vulnerabile, prospeţimea şi drăgălăşenia ei. Deodată, totul se schimbă şi Judith realiză că relaţia dintre Gus şi Loveday nu era unilaterală, aşa cum îşi închipuise iniţial, fiindcă acest portret în miniatură fusese pictat cu dragoste, şi se simţi pe neaşteptate ca un privitor indiscret care tulbură un moment de adâncă intimitate.

Se aşternu tăcerea, răstimp în care Judith sesiză totuşi sporovăielile în surdină ale lui Rupert şi Athenei, care împletea o coroniţă din margarete. Apoi, Loveday vorbi din nou:

— Îţi place, Judith? Brusc, Judith închise albumul şi-l prinse iarăşi cu banda de cauciuc. Nu-i aşa că e talentat?

— Foarte talentat. Îşi ridică privirea şi văzu că Gus o urmărea din ochi. Preţ de o fracţiune de secundă, se stabili între ei o comuniune intensă. „Tu înţelegi. Ştiu că ştii. Nu spune nimic.” Gus nu rostise o vorbă, dar ea îi percepea cuvintele de la distanţă, ca printr-un mesaj telepatic. Judith zâmbi, îi azvârli înapoi blocul de schiţe şi el îl prinse în zbor de parca oprea o minge de crichet. Mai mult decât talentat!

Realmente genial! Loveday are dreptate. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă uit.

— Pentru puţin. Gus îşi întoarse capul într-o parte, întinzându-se să-şi ia haina, şi vraja fu spulberată, clipa de comunicare telepatică întreruptă brusc. Puse albumul la adăpost sigur, în buzunarul interior. Pictura e doar un hobby. Nu mi-ar plăcea să ştiu că doar din asta îmi câştig existenţa.

— Pariez că, decât inginer, preferi să fii artist, spuse Loveday.

— Pot fi şi una şi alta.

— Oricum, nu cred că o să sfârşeşti prin a muri de foame într-o mansardă. Gus râse şi clătină din cap.

— N-aş fi prea sigur...

De undeva din interiorul casei, se auzi o uşă trântindu-se. Athena îşi înălţă privirea, ţinând, coroniţa de margarete în mâini.

— Ăsta trebuie să fie Edward. Ce naiba o fi făcut atâta timp? Pur şi simplu, m-am uscat de sete.

Edward! În mod surprinzător, pentru o vreme Judith uitase complet de Edward. Dar acum, Gus şi Loveday, ca şi toate speculaţiile cu privire la ei, îi zburară din minte. Edward era aici, aproape. Îşi ridică privirea şi văzu doi tineri ieşind pe uşile-ferestre: Edward şi Jeremy, purtând amândoi tăvi încărcate cu sticle şi pahare. Şi îi urmări din ochi cum vin, păşind pe peluza scăldată în razele soarelui de vară, râzând împreună de o glumă oarecare, şi simplul fapt de a-l revedea pe Edward schimbă totul. Îşi simţi inima tresărind, tânjea să alerge în întâmpinarea lui şi ştiu că aceasta era clipa de certitudine totală. Îl iubea fără seamăn, mai presus de orice, îl iubise dintotdeauna şi-l va iubi mereu. De asemenea, trebuia să-i spună ceva emoţionant... un secret pe care nu-l putea împărtăşi decât lui însuşi. Îşi zise în gând că va fi ca şi când i-ar oferi un cadou minunat, un dar care o costase mult de tot şi pe care el îl va deschide nerăbdător sub privirile ei. Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Când vor fi rămas singuri. Deocamdată, în acest moment, îi era suficient să-l vadă venind, călcând pe iarbă.

Gus se săltă în picioare şi se apucă să mute lucrurile de pe

masă, făcând loc pentru cele două tăvi, depuse în cele din urmă cu un bufnet înfundat.

— Dumnezeule, ce grea era, spuse Edward. Ce nu facem pentru voi, leneşilor!

— Tuturor ni s-a uscat gâtlejul de sete, se văicări Athena nerecunoscătoare. De ce ai zăbovit atât?

— Am trăncănit cu Nettlebed.

— Şi iată-l şi pe Jeremy! Ce surpriză divină! Hai, vino şi dă-mi un pupic. Jeremy se supuse ascultător. Şi fețe noi aşteaptă să te întâlnească. Gus şi Rupert. Ca toată lumea, de altfel. Jeremy, am auzit că pleci pe mare. Eşti curajos. Mor de nerăbdare să te văd în uniformă. Acum, cine face oficiul de barman? Poftesc grozav la un gin cu apă tonică. Ai adus şi nişte gheaţă?

Edward stătea în dreptul lui Judith, acoperind cu umbra sa razele soarelui. Ea îl privi drept în faţă, îi văzu ochii albaştri şi şuviţa de păr blond căzută pe frunte. Proptindu-se pe mânerele şezlongului, el se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Ai ajuns acasă cu bine, îi spuse Edward.

— Cu aproape o oră în urmă.

El îi zâmbi şi se îndreptă din şale.

— Ce vrei să bei? Atitudinea lui curtenitoare îi fu de ajuns, pentru moment nemaiavând nevoie de nimic altceva. Când băuturile fură servite şi toată lumea instalată comod, începură cu toţii să discute despre planurile pentru petrecerea după-amiezii.

— Fără doar şi poate, noi mergem la golfuleţ, anunţă Loveday. Gus şi cu mine, indiferent ce-ar dori altcineva. Marea e în flux la ora cinci şi o să fie perfect.

— Când v-aţi propus să porniţi? întrebă Athena.

— Imediat după prânz. Cât de repede posibil. Şi facem un picnic... Oh, vă rog, veniţi şi voi. Loveday îl privi rugător pe Rupert. Ţi-ar plăcea să vii, nu-i aţa?

— Desigur. Ce zici, Athena?

— N-aş rata asta pentru nimic în lume. O să mergem cu toţii. Cu excepţia tatii. Fiindcă el nu e mare amator de picnicuri.

— Şi nici Diana, spuse Jeremy, care stătea pe iarbă, cu

picioarele încrucişate şi ţinea în mână o cană cu bere. Are nevoie de o zi de repaus la pat...

— În cazul ăsta, hai s-o rugăm pe Mary să vină cu noi. Poate ne ajută să pregătim traista cu merinde pentru picnic. Nu ne putem aştepta ca doamna Nettlebed să mai mişte un deget după ce a gătit toate bucatele pentru prânzul de duminică. De altfel, îşi odihneşte totdeauna ciolanele trudite în după-amiezile de duminică şi e perfect îndreptăţită.

— Dau eu o mână de ajutor, se oferi imediat Loveday. Avem o cutie întreagă de biscuiţi cu ciocolată şi doamna Nettlebed a făcut o prăjitură cu cremă de lămâie. Am văzut-o azi dimineaţă înainte de-a pleca la biserică.

— Trebuie să mai cărăm cu noi galoane de ceai şi de limonadă. Şi o să-i luăm şi pe drăguţii de câini.

— Începe să semene a expediţie militară. Mă aştept în orice clipă să mi se ordone să sap o latrină, spuse Rupert.

Athena îl plesni uşor peste genunchi.

— Ah, nu fi stupid.

— Sau să întind un cort. Şi sunt cam nepriceput la întinsul corturilor. Totdeauna mi se prăbuşesc.

Athena izbucni fără voie în râs.

— Cum rămâne cu focurile de tabără? Eşti bun la asta? Nu, dacă stau să mă gândesc, nu-i nevoie să te omori cu firea, fiindcă vine şi Edward, şi el e meşter la aprins focul.

Edward îşi încruntă sprâncenele.

— Pentru ce vă trebuie foc într-o zi ca asta?

— Ca să perpelim pe jar diverse lucruri.

— Ca de exemplu?

— Cârnaţi. O să luăm şi nişte cârnaţi. Sau cartofi. Sau poate o să prindă cineva un peşte.

— Cu ce?

— Cu tridentul. Ori cu o sfoară cu cârlig.

— În ce mă priveşte, cred că ar trebui să uitaţi de focurile de tabără. E mult prea cald şi prea mare tevatură. Oricum, Judith şi eu n-o să vă însoţim.

Acest anunţ fu întâmpinat cu exclamaţii de surprindere şi consternare.

— Nici nu încape vorbă. Trebuie să veniţi. De ce nu? De ce

nu vreţi?

— Avem alt aranjament. Mergem la Casa Dower s-o vedem pe mătuşa Lavinia.

— Ea ştie?

— Sigur. A insistat să venim. Bineînţeles, o să stăm doar câteva minute. Mătuşa Lavinia n-a văzut-o pe Judith de când s-a îmbolnăvit. Deci, ne ducem acolo.

— Oh, bine. Athena ridică din umeri. Dacă-i vorba că staţi, puţin, înseamnă că o să ajungeţi la golfuleţ mai târziu. Vă lăsăm vouă să căraţi unul dintre coşurile cu merinde. Deci nu care cumva să nu veniţi, n-ar fi destulă mâncare. Apropo... Athena îşi scoase ochelarii fumurii şi se uită la ceas.

— Ştiu, spuse Rupert, eşti hămesită.

— Cum de ai ghicit?

— Din instinct. Pur instinct animalic. Dar, ascultă!

Nu mai e nevoie să leşini. Rupert îi făcu cu ochiul în derâdere. Ajutorul ţi-e la îndemână...

Chiar în acel moment, se ivi şi colonelul Carey-Lewis, ieşind în grabă din salon şi înaintând cu pas maiestuos pe gazon. Încă purta costumul de duminică şi vântul îi zburlea părul, dându-i un aer de dandi. Pe când se apropia cu un zâmbet timid, încercă să-şi netezească pletele cu palma.

— Ce comod staţi! le spuse el. Dar mă tem că trebuie să vă tulbur tihna. Cei patru tineri săriră automat în picioare. Nettlebed m-a rugat să vă anunţ că prânzul e gata de a fi servit.

— Oh, dragă tati, ai avut răgaz să bei ceva?

— Da, un pahar cu vin de Xeres, cât am stat cu mama.

— Cum se simte? Athena se ridică, scuturându-şi firele de iarbă şi margaretele din poală.

— Destul de bine. Mary tocmai i-a dus un castronaş cu supă. Diana spune că n-are poftă de friptură de vită. Cred că o să rămână în pat tot restul zilei.

Athena se repezi să-şi îmbrăţişeze tatăl.

— Biata mamă! Nu face nimic. Haideţi, să mergem! Şi îşi petrecu braţul pe sub al lui şi porniră împreună spre casă. Ceilalţi rămaseră în urmă, strângând paharele şi sticlele de bere şi îngrămădindu-le pe tăvi. Fără a fi îndemnat, Gus

înhăţă una dintre ele.

— Unde trebuie s-o duc?

— Dacă te ţii după mine, îi spuse Edward, îţi arăt drumul spre cămara lui Nettlebed...

Micul alai se răsfiră către intrare, Judith încheind coloana, cu o scrumieră şi câteva pahare care fuseseră uitate. În spatele ei, grădina pustie dormita în lumina soarelui şi umbrela cu franjuri jucăuşi arunca pete întunecate pe şezlongurile goale şi pe pledurile tartan.

Odată prânzul isprăvit şi farfuriile de budincă strânse, cafeaua fu servită, la cererea Athenei, tot în sufragerie.

— Dacă am merge cu toţii buluc în salon, sublinie ea pe bună dreptate, ne-am prăbuşi în fotolii, care aţipind, care citind ziarele, şi astfel după-amiaza s-ar sfârşi înainte chiar de a începe.

Loveday fu întru totul de acord.

— Eu nici nu vreau cafea. Mă duc să pregătesc gustările pentru picnic.

— Ai grijă să nu te împiedici în picioarele doamnei Nettlebed, o avertiză Mary.

— Aşa am să fac. Mary, vii şi tu cu mine să mă ajuţi? Dacă suntem două, o să meargă treaba mai repede. Şt vrem cu toţii să ne însoţeşti, adăugă ea linguşitor. N-ai mai fost la golfuleţ de-o veşnicie. Şi-o să luăm şi câinii.

— N-o să-l poţi lua pe Pekoe. S-a cuibărit în patul mamei ca un prinţişor. N-o să-l clintească nimeni din locul lui.

— Bine, o să-l luăm atunci pe Tigru. Te rog, Mary, vino şi ajută-mă.

Mary oftă. Era clar pentru toată lumea că i-ar fi plăcut să mai trândăvească măcar cinci minute şi să mistuie prânzul copios, dar Loveday, ca totdeauna, smulgea în final încuviinţarea oricui.

— N-am mai pomenit vreodată un copil ca tine, îi spuse Mary, dar se ridică în picioare, se scuză faţă de colonel şi o urmă pe Loveday afară din cameră, ţinând ceaşca de cafea în mână.

— O să ungem felii de pâine cu unt, o auzi Judith pe Loveday spunându-i lui Mary pe un ton plin de importanță, şi o să punem ibricul pe foc să facem galoane de ceai...

Edward se arătă la fel de nerăbdător, dar dintr-un alt motiv.

— Cred că trebuie să renunţăm la cafea, îi zise el lui Judith, şi să plecăm imediat spre Casa Dower. De obicei, mătuşa Lavinia e destul de vioaie după prânz, dar mai târziu o toropeşte somnul şi moţăie. Ăsta-i cel mai bun moment ca s-o găsim în formă.

— Să nu staţi prea mult, le atrase atenţia colonelul. Jumătate de oră ajunge. Mai mult nu rezistă.

— O.K., tati. Promit.

— Când vă întoarceţi? întrebă Athena.

— Bănuiesc că pe la trei şi jumătate.

— Şi veniţi după noi la golfuleţ?

— Desigur. Aşteptaţi-ne.

— O să vă lăsăm unul dintre coşuri pe masa din vestibul.

— Sună a pedeapsă.

— Nu, doar un tertip ca să fim siguri că veniţi. E o după-amiază perfectă, tocmai bună pentru înot şi plajă pe stânci...

— Transmite complimentele noastre mătuşii Lavinia...

— Spune-i că o îmbrăţişăm cu multă dragoste...

— Anunţ-o că trec s-o văd diseară...

Plecară. În faţa intrării principale se adunase o adevărată colecţie de maşini, inclusiv cea a lui Edward, fiindcă el îi dusese pe Athena şi pe Rupeft la biserică. Se suiră în automobil şi, întrucât acesta stătuse în soare, aerul dinăuntru se încinsese iar scaunele de piele erau fierbinţi ca tăvile pentru copt plăcinte.

— Dumnezeule, ce furnal! Edward coborî iute geamurile, iscând un curent răcoros. Din respect pentru tatăl său, la prânz, Edward îşi pusese cravată, dar acum şi-o smulse de la gât şi-şi descheie nasturii de sus ai cămăşii albastre. Ar fi trebuit să parchez la umbră. N-are importanţă, perspectiva de a sări în mare o să ni se pară şi mai ademenitoare. Va fi de-a dreptul minunat, ştiind că tu şi cu mine ne-am făcut datoria.

— Nu-i chiar o datorie, sublinie Judith, şi un alt gând îi străfulgeră prin minte. Of, Doamne, n-am nimic să-i duc! Ar fi trebuit să-i cumpăr nişte flori sau altceva. Poate chiar ciocolată.

— E suprasaturată cu de toate. Şi struguri şi apă de colonie şi cutii cu săpun Chanel. Nu numai familia se îngrijeşte de ea. Are prieteni în tot comitatul, care s-au năpustit să-şi prezinte omagiile şi să sărbătorească faptul că n-a dat ortul popii.

— Într-adevăr, trebuie că-i minunat să ai încă la bătrâneţe o grămadă de prieteni. Ar fi groaznic să fii bătrân şi singur.

— Sau bătrân, singur şi sărac. Asta-i şi mai rău.

Era o remarcă atât de străină firii lui Edward încât Judith se încruntă.

— De unde ştii tu?

— De la bătrânii necăjiţi de pe moşie. Tati obişnuia să mă ia cu el când le făcea câte o vizită. Desigur, nu în chip condescendent sau protector, ci pur şi simplu pentru a încerca să le aline suferinţele ori ca să vadă dacă erau sănătoşi. De obicei, nu erau.

— Şi ce anume făceaţi în cazul ăsta?

— Nu puteam face prea multe. De regulă, refuzau să fie urniţi din loc. Nu voiau să meargă şi să locuiască la fiul sau la fiica lor. Erau speriaţi de stigmatul oricărui soi de asistenţă socială. Îşi doreau doar să moară în propriile lor paturi.

— E lesne de înţeles.

— Da, dar nu-i uşor s-o scoţi la capăt cu ei. Mai ales când, pentru a găzdui un plugar tânăr sau un pădurar, ai nevoie de coliba în care sălăşluiesc.

— Dar nu se poate în nici un chip să-i arunci pe drumuri!

— Asta sună a replică dintr-un roman victorian. Nu, bineînţeles că nu-i izgoneam din casă. Îi păsuiam şi-i îngrijeam până când încetau din viaţă.

— Şi unde locuia noul angajat?

Edward ridică din umeri.

— La părinţii lui, într-o cameră cu chirie sau într-un dormitor comun. Era doar o chestiune de a împăca pe toată lumea.

Judith se gândi la Phyllis şi prinse a-i povesti lui Edward

despre condiţiile ei mizere.

— m-am bucurat grozav s-o văd, dar m-am şi îngrozit fiindcă trebuie să trăiască într-un loc atât de mohorât, într-o bojdeucă lugubră. Şi dacă Cyril se înrolează şi pleacă pe mare, atunci ea este obligată să evacueze căsuţa, aceasta aparţinând companiei miniere.

— Sindromul locuinţelor proprietate particulară date spre folosinţă angajaţilor!

— E îngrozitor de nedrept.

— Dar dacă vrei ca un om să lucreze pentru tine, atunci trebuie să-i asiguri o casă.

— Nu s-ar cuveni ca fiecare să aibă o casă proprie?

— Asta-i ca şi cum ai vorbi despre insula himerică Utopia.

Judith tăcu. Acum, se deplasau pe drumul principal, coborând dealul spre Rosemullion. Arborii aruncau pete întunecate, umbre pestriţe deasupra macadamului şi satul picotea liniştit în arşiţă, înşirat de-a lungul pârâului limpede Tarmac, ale cărui maluri erau îngălbenite de puzderia de flori-broşteşti. Şi Judith se gândi iar la Phyllis şi apoi cumpăni că se iscase o discuţie destul de ciudată cu Edward, pe care-l iubea mai mult decât pe oricine altcineva pe lume şi pe care nu-l mai văzuse din seara umilirii lui Billy Fawcett în şanţul din Porthkerris. Dar totodată era într-o oarecare măsură şi plăcut, fiindcă însemna că nu trebuiau să vorbească despre dragoste, ci despre alte subiecte profunde. Îi părea uşor şi firesc să vorbească cu el despre asemenea lucruri, fiindcă îl cunoştea de atâta vreme şi Edward făcuse parte din existenţa ei cu mult înainte de a reprezenta pentru ea totul în viaţă. Aşa că reveni la problema condiţiei oamenilor nevoiaşi ca Phyllis.

— Crezi că o să fie vreodată posibilă? Utopia, vreau să zic. Oare va fi cândva dreptate pentru toţi?

— Nu.

— Şi egalitatea?

— Nu există egalitate. Dar de ce ne batem capul cu asemenea chestiuni serioase? Hai a vorbim mai bine despre lucruri vesele şi atunci o să ajungem la Casa Dower cu zâmbetul pe buze şi toată lumea, inclusiv Isobel şi infirmiera,

are să fie încântată să ne vadă. Ceea ce, fireşte, se şi întâmplă. Isobel le deschise uşa tocmai când infirmiera cobora pe scări, ducând tava cu resturile de la prânzul mătuşii Lavinia. În ciuda căldurii din acea zi, infirmiera se dichisise la mare ţinută: şorţ apretat, văl alb şi ciorapi negri, groşi. Avea o înfăţişare înspăimântătoare şi Judith se simţi uşurată că nu era ea bolnava din pat îngrijită de o asemenea zgripţuroaică. Însăşi ideea aceasta îi insufla teamă, dar, la urma urmei, mătuşa Lavinia nu fusese niciodată fiinţa care să se lase intimidată de cineva, cu atât mai puţin de această făptură fioroasă şi dură, pe nume sora Vellanowath. Edward făcu prezentările şi Judith, strângându-i mâna, trebui să-şi înăbuşe chicotele care puteau scandaliza. Sus pe scări, la o distanţă de la care nu se mai putea auzi vreun sunet, Judith îl înghionti pe Edward cu pumnul:

— De ce nu mi-ai spus că o cheamă aşa? şopti ea furioasă.

— Voiam să-ţi fac o surpriză plăcută.

— Auzi, ce nume caraghios! Nu se poate s-o cheme Vellanowath.

— Ba da, se poate. Asta-i realitatea. Edward râdea şi el.

Dormitorul mătuşii Lavinia era inundat de lumina soarelui, înţesat de flori, argintărie şi cristaluri sclipitoare, fotografii şi cărţi. Ea şedea întinsă în pat, cu umerii învăluiţi într-un şal Shetland din cea mai fină lână şi rezemată de un morman de perne ca neaua, împodobite cu horbote. Părul alb îi era netezit cu grijă şi, când ei trecură pragul uşii, mătuşa Lavinia îşi scoase ochelarii şi îi primi cu braţele întinse.

— Oh, dragii mei, aşteptam cu nerăbdare să veniţi. Eram atât de emoţionată încât de-abia am putut mânca la prânz... peşte fiert şi cremă de ouă, iar eu poftesc friptură de miel. Veniţi şi daţi-mi un sărut. Scumpă Judith, nu te-am mai văzut de atâta vreme...

Mătuşa Lavinia era mai slabă, mult mai slabă. Pierduse vizibil din greutate, astfel încât faţa i se lipise de oase, obrajii i se scofâlciseră şi ochii i se înfundaseră în orbite. Dar privirea îi era la fel de strălucitoare ca totdeauna, de parcă nu mai ştia cum să-şi curme zâmbetul larg.

Judith se aplecă s-o sărute.

— Mă simt vinovată fiindcă nu v-am adus nici un cadou.

— Nu vreau daruri, pur şi simplu am nevoie doar de prezenţa ta. Şi de-a lui Edward. Dragul meu băiat, ce drăguţ din partea ta c-ai venit! Ştiu perfect de bine că într-o zi ca asta ai muri să mergi până la golfuleţ şi să sări în mare.

Edward râse.

— Ai un al şaselea simţ, mătuşă Lavinia, totdeauna ai avut. Dar nu-ţi face griji, asta mai poate să aştepte. Ceilalţi or să şi pornească într-acolo de îndată ce Loveday şi Mary Millyway vor isprăvi cu pregătirea merindelor pentru picnic. Judith şi cu mine o să-i ajungem mai târziu din urmă.

— În cazul ăsta, n-o să mă simt acaparatoare. Apropiaţi-vă şi luaţi loc, găsiţi scaune confortabile, şi spuneţi-mi tot ce-aţi mai făcut. Ştiţi, am socotit mereu că te plictiseşti cumplit bolind în pat, dar nu-i defel aşa, am văzut în ultima vreme mai mulţi oameni şi prieteni vechi decât oricând. Unii erau posomorâţi, trebuie să recunosc, şoptind de parcă eram gata să-mi dau obştescul sfârşit, dar majoritatea la fel de sociabili ca totdeauna. Uitasem că am atâţia prieteni. Acum...

Judith îşi trase un scaun lângă marginea patului şi mătuşa Lavinia o prinse de mână şi o ţinu strâns. Era încleştarea unei femei bătrâne, o mână descărnată, osoasă, plină de inele. Totuşi, un gest afectuos.

— Cum ţi-ai petrecut vacanţa la Porthkerris? Şi pe cine găzduiţi la Nancherrow? Şi povesteşte-mi despre iubitul Athenei...

Judith şi Edward statură jumătate de oră, exact durata care li se îngăduise, şi în tot acest timp discutară, râseră şi o puseră la curent pe mătuşa Lavinia cu toate lucrurile care se întâmplaseră sau aveau să se întâmple. Îi istorisiră despre Rupert, despre Jeremy şi despre Gus...

— Gus! Ăsta-i prietenul tău, Edward? Tatăl tău mi-a pomenit că Loveday străluceşte ca o stea. Nu-i aşa că viaţa e uimitoare? Cum se maturizează deodată fetele! Sper că n-o să sufere. Şi Diana, scumpa mea Diana. Cum o mai duce?

Astfel că îi vorbiră şi despre Diana, iar mătuşa Lavinia se arătă foarte îngrijorată, încât trebuiră s-o liniştească.

— E doar obosită. A avut atâtea de făcut în ultimul timp.

— Este numai vina mea. V-am speriat groaznic pe toţi. Ea, scumpă făptură, a fost o sfântă, a venit aici în fiecare zi ca să se încredinţeze că totul merge uns ca pe roate. Ceea ce, fireşte, aşa şi e. Dar dacă Jeremy se află la Nancherrow, atunci o să-i poarte el de grijă. Nu întrebă de ce era Jeremy la Nancherrow şi, ca printr-un acord tacit, nici Edward, nici Judith, nu-i spuseră că obţinuse o permisie înainte de îmbarcare. S-ar fi necăjit din pricina lui, ar fi început să se agite datorită situaţiei triste din lume. Cel puţin, în acest moment, abia scoasă din boală, trebuiau s-o cruţe.

— Şi stai aici toată vara? o întrebă ea pe Judith.

— Păi, deocamdată. Mai târziu, am să plec la mătuşa Biddy, în Devon. O să mergem împreună la Londra pentru câteva zile, să-mi cumpăr nişte haine pentru Singapore.

— Singapore! Am uitat că o să ne părăseşti. Când te îmbarci?

— În octombrie.

— Cât o să stai acolo?

— Poate un an.

— Oh, mama ta va fi extaziată! Ce mai reunire a familiei are să fie! Mă bucur nespus pentru tine, draga mea...

Dar, în cele din urmă, timpul se epuiză. Edward îşi privi discret ceasul.

— Cred c-ar trebui să ne vedem de drum, mătuşă Lavinia... Nu vrem să te ostenim din cale afară.

— Nu m-aţi obosit câtuşi de puţin. M-aţi făcut să mă simt fericită.

— Îţi doreşti ceva? Ai nevoie de ceva? Să-ţi aducem ceva? Sau e necesar să facem ceva?

— Nu, am tot ce-mi trebuie. Dar apoi mătuşa Lavinia îşi aminti. Ba da, aţi putea face ceva pentru mine.

— Ce anume?

Mătuşa Lavinia dădu drumul mâinii lui Judith (o ţinuse strâns tot timpul conversaţiei) şi se răsuci pe-o parte să ajungă la sertarul noptierei. Îl deschise, scotoci pe dibuite şi scoase la iveală o cheie de care era lipită o etichetă boţită.

— Coliba, spuse ea şi-i întinse cheia lui Edward care o luă.

— Ce-i cu coliba?

— Eu mă îngrijesc de curăţenia ei. O aerisesc periodic, înlătur pânzele de păianjen şi mă asigur că este ferită de umezeală. Din păcate, am neglijat-o de când am căzut bolnavă la pat. Înainte de-a vă întoarce la Nancherrow, n-aţi vrea să mergeţi şi să verificaţi dacă totu-i în ordine? Mi-e teamă că vreunul dintre băieţii mai mari din sat a venit să dea târcoale şi a făcut vreo stricăciune. Desigur, nu din maliţie, ci din curiozitate. Mi-aţi lua o greutate de pe inimă dacă v-aţi convinge că toate sunt în ordine. E un loc atât de preţios încât îmi repugnă să zac aici, gândind că este uitat şi neglijat.

Edward izbucni în râs:

— Mătuşă Lavinia, eşti o surpriză permanentă pentru mine. Ultimul lucru din lume de care trebuie să-ţi faci griji acum este coliba.

— Dar să ştii că îmi tot frământ mintea. E importantă pentru mine.

— În cazul ăsta, îţi promit că o să ne ducem acolo, o să deschidem uşa şi ferestrele şi dacă găsim vreun şoarece sau vreo gânganie o să-i stârpim fără milă.

— Ştiam, spuse mătuşa Lavinia, că dintre toţi oamenii tu ai să mă înţelegi cel mai bine.

* * *

Afară, bătrâna grădină dormita plină de miresme, în după-amiaza călduroasă de duminică. Mergând în frunte de-a lungul potecii, printre tufele de trandafiri, Edward coborî şirul de trepte din piatră care duceau în livadă. Aici, iarba fusese cosită şi strânsă cu grebla în mici poloage; crengile copacilor, în jurul cărora bâzâiau roiuri de viespi, atârnau până la pământ, încărcate cu fructe pârguite şi zemoase, gata să cadă de coapte ce erau. Aerul mirosea uşor a cidru.

— Nu culege nimeni poamele? întrebă Judith.

— Ba da. Nenorocirea e că munca asta îl cam depăşeşte pe grădinar... A îmbătrânit laolaltă cu mătuşa Lavinia şi cu Isobel. O să aibă nevoie de ajutor ca să culeagă merele şi să

le înmagazineze pentru iarnă. Am să discut cu tati. Poate Walter Mudge sau unul dintre băieţii de la fermă ar putea veni într-o zi ca să culeagă cu scara.

Edward păşea înaintea lui Judith, plecându-şi capul pe sub ramurile îndoite de povara fructelor roşii. Deasupra, o mierlă cânta într-un copac. Tupilată în ungherul ei proteguit de crâng, coliba se încălzea la lumina soarelui. Edward urcă treptele, potrivi cheia în broască şi descuie uşa. Judith îl urmă înăuntru.

Stăteau foarte aproape unul de celălalt, în micul spaţiu dintre cele două paturi cazone. Încă mirosea plăcut a creozot, dar era înăbuşitor de cald, un aer stătut şi îmbâcsit a pustiu, muced şi închis. O uriaşă muscă albastră zbârnâia în jurul felinarului de vânt aninat de grinda transversală din mijloc; într-un colţ era ţesută o enormă pânză de păianjen în care se prinseseră puzderie de musculiţe.

— Uf! La naiba! exclamă Edward şi se repezi să deschidă ferestrele care se deformaseră puţin şi se cereau şi spălate. Musca-albastră ieşi bâzâind la aer liber.

— Ce facem cu pânza de păianjen? întrebă Judith.

— O înlăturăm.

— Cu ce?

Edward răscoli în dulapul portocaliu şi scoase la iveală o perie mică şi un făraş vechi.

— Din când în când, îi spuse el, trebuie să măturăm podeaua. Şi Judith îl urmărea din priviri, strâmbând din nas dezgustată, în timp ce el îndepărtă cu îndemânare păienjenişul plin de năpăstuitele-i victime şi scutură totul în făraş, ca apoi să iasă pe uşă şi să azvârle conţinutul în iarbă. Reîntorcându-se, o întrebă:

— Altceva?

— Cred că asta-i tot. Nici urmă de şoareci. Nici cuiburi de păsări. Nici vreo gaură în scânduri. Poate doar ferestrele trebuie spălate.

— Asta o să fie treaba ta într-o bună zi, când n-ai nimic mai bun de făcut. Edward puse făraşul şi peria la loc şi se aşeză pe marginea unuia dintre paturi. Te poți juca de-a menajul.

— Aşa obişnuiai şi tu în copilărie? Judith se instală şi ea pe

celălalt pat, cu faţa spre Edward, de partea astălaltă a spaţiului îngust. S-ar fi părut că purtau o conversaţie în cabina unui vapor sau într-un compartiment de tren de clasa a treia. Aici, vreau să zic, la colibă.

— Nu era nimic neînsemnat, ci făceam numai lucruri utile, focuri de tabără şi tot dichisul. Curăţam cartofi şi găteam cele mai greţoase bucate dar care, dintr-un anume motiv, aveau un gust nemaipomenit. Cârnaţi, cotlete de miel şi macrouri proaspete, dacă prinsesem ceva peşte. Eram însă bucătari neajutoraţi. Nu nimeream niciodată bucatele prea bine, mâncarea era fie crudă, fie arsă scrum.

— Ce altceva mai făceaţi?

— Nimic deosebit. Distracţii inocente. Cel mai mult ne plăcea să dormim pe întuneric, cu uşa şi ferestrele deschise, şi ascultam zgomotele serii. Câteodată, se lăsa al naibii de frig. Într-o noapte, s-a iscat o furtună...

Edward era atât de aproape, încât Judith s-ar fi putut întinde uşor ca să-l mângâie pe obraz. Pielea îi era catifelată şi arămie, braţele acoperite cu peri fini, aurii, ochii la fel de albaştri ca şi cămaşa din bumbac, şuviţa de păr blond căzută pe frunte. Judith şedea amuţită, îmbrăţişându-l cu privirea, nu rostea o vorbă, desfătându-se cu frumuseţea lui, ascultându-i glasul.

— Fulgerele spintecau văzduhul. Un vas naufraglase în acea noapte, dincolo de promontoriul Land’s End, şi văzând vâlvătăi care brăzdau cerul, am crezut că erau comete...

— Ce ciudat...

Ochii lor se întâlniră.

— Dragă Judith, grăi el, eşti foarte atrăgătoare. Ştii asta? Şi realmente ţi-am dus dorul.

— Oh, Edward...

— Nu glumesc. Vorbesc cât se poate de serios. Şi găsesc că e de-a dreptul încântător să stăm aici, împreună, neînconjurați de o hoardă de oameni.

— Am ceva să-ţi spun, rosti Judith.

Expresia feţei lui se modifică subtil.

— Important?

— Cred că da, pentru mine.

— Ce este?

— Păi... e vorba despre Billy Fawcett.

— Bătrânul libidinos! Să nu-mi spui că a dat din nou semne de viaţă!

— Nu. A dispărut. S-a sfârşit cu el pentru totdeauna.

— Explică-te, te rog.

— Ai avut dreptate. Mi-ai zis că am nevoie de un catalizator şi s-a întâmplat aievea. Totul s-a schimbat.

— Spune-mi cu de-amănuntul.

Aşa că Judith îi povesti despre Ellie şi despre experienţa ei oribilă din sala de cinematograf. Despre confesiunea acesteia, însoţită de lacrimi, în prezenţa soţilor Warren. Despre furia domnului Warren şi despre demersurile ulterioare de la secţia de poliţie pentru a-l acuza pe Billy Fawcett de purtare indecentă şi de hărţuirea sexuală a unei minore.

— Toate au durat o veşnicie. Roţile birocraţiei se învârt foarte încet. Dar s-a făcut.

— Bravo ţie! Era şi timpul. Sodomist nenorocit! Ce o să se întâmple acum?

— Presupun că procesul o să fie judecat de tribunalul din Bodmin...

— Între timp, el fierbe de teamă. Măcar şi lucrul ăsta e de-ajuns ca să-şi ţină mâinile departe de fetele nevinovate.

— Edward, toată povestea m-a făcut să mă simt foarte puternică. Sunt mai realistă. Nu-mi mai e frică de nimic.

Edward zâmbi.

— În cazul ăsta... El întinse braţele, o cuprinse pe după umeri, se aplecă de-a curmezişul micului spaţiu ce-i despărţea şi o sărută pe gură. Un sărut uşor care deveni iute pătimaş, dar de această dată Judith nici nu se trase înapoi, nici nu-l respinse, fiindcă tot ce-şi dorea era să-l lase să facă orice voia şi, când îşi întredeschise gura, simţi cum o scânteie electrică îi întărâta dulce fiecare nerv şi cum întreg trupul i se trezea la viaţă.

Edward se săltă în picioare, o înlănţui cu braţele, ridicând-o binişor, şi o lungi în pat. Se aşeză şi el alături, îi potrivi pernele sub cap şi-i mângâie părul. Apoi, începu să-i descheie

cu blândeţe micii nasturi perlaţi ai rochiei din bumbac.

— Edward... Glasul ei nu mai era decât o şoaptă.

— Dragostea nu se opreşte aici. Ăsta-i doar începutul...

— Eu niciodată...

— Nu, ştiu. Dar eu da. Am mai făcut amor înainte şi o să-ţi arăt. Îi scoase rochia cu gingăşie şi apoi sutienul alb din satin şi Judith îşi simţi pe sânii goi aerul răcoros. Edward îşi plecă uşor capul şi-şi îngropă faţa în pielea-i mătăsoasă. Ea nu fu câtuşi de puţin înspăimântată, ci doar împăcată sufleteşte şi totodată aţâţată; apucându-i capul între mâini, îl privi ţintă în ochi.

— Te iubesc, Edward, vreau să ştii asta acum... Şi după aceea nu mai fu nici timpul, nici prilejul, nici nevoia de a mai spune altceva.

* * *

Un zumzet îi lovi auzul. Nu era muscoiul albastru, ci un bărzăun îmbătat de nectarul florilor. Judith deschise ochii şi-l privi cum se înalţă greoi până la tavanul înclinat, ricoşează apoi în zbor şi se agaţă, în cele din urmă, de unul dintre geamurile prăfuite.

Judith prinse a se mişca. Alături, pe patul îngust, stătea întins Edward, cuprinzându-i mijlocul cu braţul, în timp ce ea îşi rezema capul de umărul lui. Îşi întoarse faţa spre el; ochii lui strălucitori erau deschişi şi uimitor de aproape, astfel încât ea putea distinge în fiecare iris tot atâtea nuanţe de albastru câte ar fi deosebit în undele mării.

— E-n ordine? întrebă Edward foarte încet, cu blândeţe.

Judith încuviinţă.

— Nu eşti nici zdrobită, nici învineţită, nici vătămată?

Ea clătină din cap.

— Ai fost excepţională.

Judith surâse.

— Cum te simţi acum?

— Somnoroasă.

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui gol, simţindu-i coastele şi

muşchii pe sub pielea bronzată de soare.

— Ce oră e?

Edward ridică braţul să se uite la ceasul de mână.

— Trei şi jumătate.

— S-a făcut aşa de târziu.

— Târziu pentru ce?

— Credeam că stăm aici doar de câteva minute.

— După cum ar înclina Mary Millyway să zică, timpul zboară când ţi-l petreci într-un mod plăcut. Edward oftă din adânc. Poate ar trebui să pornim din loc. Ceilalţi ne aşteaptă la picnic, altminteri or să ne pună o mie de întrebări iscoditoare, incomode.

— Da, aşa e. Ştiu asta.

Edward o sărută.

— Mai poţi lenevi puţin. Nu suntem aşa de grăbiţi. Ridică-ţi capul şi lasă-mă slobod. Mi s-a pus un cârcel.

Ceea ce Judith şi făcu, iar el se desprinse şi se sculă în picioare, cu spatele la ea, îşi trase cămaşa şi indispensabilii, apoi pantalonii, vârându-şi în brăcinar poalele cămăşii; se încheie la prohab şi-şi strânse cureaua de piele. În livadă, dincolo de uşa deschisă, o boare adia printre crengile merilor şi umbrele acestora tremurau pe pereţii de lemn ai colibei. Judith auzi cântecul mierlei şi ţipetele îndepărtate ale pescăruşilor iar, la distanţă, huruitul unei maşini ce cobora pufăind dealul din Rosemullion. Atunci, Edward o părăsi şi ieşi pe uşă, scotocindu-se în buzunarul pantalonilor după ţigări şi brichetă. Judith se răsuci pe o parte şi-l urmări din priviri: îşi aprinse ţigareta şi se rezemă cu umerii de stâlpul de lemn al micii verande, şi ea gândi că imaginea lui arăta aidoma unei ilustraţii la o povestire de Somerset Maugham cu acţiunea localizată în cadrul exotic al peninsulei Malacca. Într-o ţinută dezordonată şi încântător de decadentă, cu picioarele goale şi părul zbârlit, pufăind din ţigară. În orice clipă, o fecioară ciocolatie, purtând un sarong, răsări-va din junglă, încolăcindu-se seducător în braţele lui şi murmurându-i cuvinte de dragoste.

Edward! Judith putea simţi zâmbetul care-i luneca pe faţă. Acum, nu mai exista cale de întoarcere. Făcuseră şi pasul

final şi el fusese minunat de delicat, posedând-o în cel mai desăvârşit mod, aprins până la incandescenţă de dorinţă. Erau o pereche! Un cuplu! Cândva, undeva, se vor căsători şi vor fi împreună pentru totdeauna. În această privinţă nu încăpea nici urmă de îndoială şi perspectiva îi stârnea un simţământ plăcut al contopirii şi al continuităţii. Dintr-un anume motiv, gândul la ritualurile sociale impuse de o atare situaţie – cererea în căsătorie, logodna, nunta – nu-i trecuseră niciodată prin minte. Ele erau pur şi simplu rânduieli convenţionale, neimportante şi aproape inutile, fiindcă se simţea, asemeni păgânilor, ca şi cum ea şi Edward s-ar fi legat prin jurământ de credinţă.

Judith căscă, se ridică în capul oaselor şi întinse mâna după veşminte; chiloţii, sutienul şi rochia din bumbac fură recuperate de pe podea. Se îmbrăcă iute, îşi încheie nasturii şi se gândi să-şi aranjeze părul, dar nu avea pieptene. Terminându-şi ţigara, Edward azvârli chiştocul, apoi se întoarse la ea şi se aşeză din nou pe pat. Se priveau drept în faţă, întocmai cum se priviseră în urmă cu o oră, pare-se acum o veşnicie, ca şi când s-ar fi scurs de atunci o viaţă întreagă. Judith tăcea. Grăi, după un timp, Edward:

— Ar trebui realmente să plecăm acum. Dar ea nu voia încă să se clintească. Avea atâtea să-i spună.

— Te iubesc cu adevărat, Edward. Ăsta e lucrul cel mai important. Socot că te-am iubit dintotdeauna. Era minunat să fie în stare să rostească aceste cuvinte, să înceteze de-acum înainte a mai fi timidă sau rezervată. Tot ce mi-am dorit a devenit aievea dintr-o dată. Nu-mi pot imagina să mai iubesc cândva un altul.

— Dar o să ţi se-ntâmple.

— Oh, nu. Nu înţelegi. N-aş putea nicicând.

— Ba da. Ba da, ai să vezi, repetă el. Vorbea cu blândeţe. Eşti o femeie matură acum. Nu mai eşti o copilă, nici chiar adolescentă. Ai optsprezece ani. Toată viaţa ţi se aşterne înainte. Ăsta-i doar începutul.

— Ştiu: De a-ţi aparţine, de a fi cu tine. Edward clătină din cap.

— Nu, nu cu mine...

Confuzie totală.

— Dar...

— Ascultă-mă bine. Nu înseamnă că nu ţin enorm la tine. Proteguitor. Tandru. Toate lucrurile astea. Toate cuvintele potrivite. Toate sentimentele cuvenite. Dar ele sunt valabile acum. În această clipă, în această după amiază. Nu-s tocmai efemere, după cum, de bună seamă, n-or să dăinuie de-a pururi.

Judith asculta neîncrezătoare, buimăcită de cele auzite. Edward nu ştia ce spune. Nu-şi dădea seama ce face. Certitudinea plăcută de a fi iubită, mai presus de orice, pe vecie, i se scurse uşor din suflet, aşa cum trece apa prin ciur. Cum de nu simţea şi el la fel ca ea? Cum de nu realiza ceea ce ea ştia fără putinţă de tăgadă? Că-şi aparţineau unul altuia. Că destinele lor erau pe veci legate.

Dar acum... Era mai mult decât putea îndura. Judith căuta cu frenezie fisuri în argumentaţia lui, motive pentru scuzele şi cruzimea lui.

— Ştiu ce este. E vorba de război. O să înceapă conflictul şi tu trebuie să pleci pe front şi să lupţi în Forța Aeriană Regală. Şi s-ar putea să fii ucis şi deci nu vrei să mă laşi singură...

— Războiul n-are nimic de-a face cu asta, o întrerupse Edward. Indiferent dacă o să fie sau nu război, am de trăit o viaţă întreagă înainte să renunţ la libertate, să-mi iau obligaţii faţă de o singură persoană. Să-mi înjghebez o familie, să am copii. Să preiau administrarea moşiei Nancherrow de la tata. N-am împlinit încă nici douăzeci şi doi de ani. N-aş putea ajunge la o hotărâre pe termen lung chiar dacă cineva mi-ar pune pistolul în ceafă. Poate o să mă căsătoresc într-o bună zi, dar nu înainte de douăzeci şi cinci de ani şi, până atunci, tu o să-ţi urmezi propriul drum, o să decizi singură în ce te priveşte şi o să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi. Edward îi surâse încurajator. Singapore! Pleci în Singapore. Probabil o să te măriţi cu un taipan putred de bogat şi o să duci o viaţă de lux, înconjurată de toate avuţiile Orientului, servită de slujitori cu pas uşor. Edward părea un adult care încearcă să îmbuneze cu vorbe dulci un copil ursuz şi să-i readucă buna dispoziţie. Şi gândeşte-te doar la călătoria pe

mare. Nu-mi închipui că o să ajungi nici măcar până la Canalul Suez fără să primeşti cel puţin o duzină de cereri în căsătorie...

Vorbea numai bazaconii. Judith îşi pierdu răbdarea şi îi reteză vorba scurt.

— Nu glumi, Edward, fiindcă nu-i câtuşi de puţin amuzant.

— Probabil că nu, zise el. Strâmbând din nas. Bat din buze pentru că îmi repugnă să te rănesc în vreun fel.

— Ceea ce vrei să spui este că nu mă iubeşti.

— Ba da.

— Nu aşa cum te iubesc eu.

— Poate nu. Aşa cum ţi-am spus. Deja, mă simt ridicol de protector faţă de tine, de parcă aş fi răspunzător pentru fericirea ta. Ca şi când ai fi Loveday, deşi nu eşti sora mea. Dar te-am văzut crescând, ne-am obişnuit cu prezenţa ta la Nancherrow şi ai făcut parte din familie toţi anii ăştia. Incidentul cu mizerabilul de Billy Fawcett mi-a lămurit miezul lucrurilor. Cât de singuratică eşti, cât de vulnerabilă. Am simţit că mi se încrâncenează carnea gândindu-mă că eşti traumatizată de nenorocitul ăla de bătrân. Nu puteam suporta să ţi se întâmple iarăşi...

În sfârşit, Judith începu să se dumirească.

— Deci, de-aia te-ai culcat cu mine. Ai făcut dragoste cu mine.

— Voiam să alung fantoma lui pentru totdeauna. Trebuia să fiu eu acela care să te-ajute să-ţi pierzi dulcea feciorie şi nu vreun bădăran voinic şi incompetent care ţi–ar fi provocat suferinţe şi ţi-ar fi distrus orice plăcere sexuală.

— Tu ai fost animat de simţăminte pline de bunăvoinţă. Mă compătimeşti. Mi-ai făcut un mare serviciu. O faptă bună. Judith realiză că o durea capul. Simţea durerea fizică de parcă globii ochilor îi erau scrijelaţi, şi tâmplele îi zvâcneau. Un serviciu prietenesc, încheie ea cu amărăciune.

— Dragă Judith, să nu-ţi închipui niciodată asta. Cel puţin, acordă-mi circumstanţa atenuantă că te iubesc cu cele mai bune intenţii.

Dar asta nu era de-ajuns. Şi nu va fi nicicând. Judith îşi plecă ochii, ferindu-şi privirea. Picioarele ei erau încă goale.

Se aplecă, îşi luă sandalele şi se încălţă, strângându-şi cataramele.

— Se pare că m-am făcut de râs. Dar, pesemne, nu-i deloc surprinzător.

— Sigur că nu. Nu-i vorba de asta. Nu e ridicol să iubeşti. Ci este doar lipsit de sens să-ţi dăruieşti toată dragostea persoanei nepotrivite. Eu nu sunt potrivit pentru tine. Tu ai nevoie de cineva diferit. Un bărbat matur care să-ţi ofere toate lucrurile minunate pe care le meriţi din plin şi care pe mine nu mă rabdă inima să ţi le promit vreodată.

— Aş dori să-mi fi spus lucrurile astea înainte.

— Înainte, n-ar fi fost relevante.

— Vorbeşti ca un avocat.

— Eşti furioasă.

Judith îşi întoarse faţa spre el.

— Păi, la ce altceva te-aşteptai? Ochii o dureau, îi ardeau de lacrimi nevărsate. Edward văzu şi-i spuse cu oarecare panică:

— Nu plânge.

— Nu plâng deloc.

— N-aş suporta. M-ai face să mă simt ca un nemernic.

— Deci, ce se-ntâmplă acum?

Edward ridică din umeri.

— Rămânem prieteni. Nimic nu se schimbă.

— Pur şi simplu continuăm ca şi până acum? Comportându-ne cu tact şi admiţând că nu trebuie s-o mâhnim pe Diana? Aşa cum am mai făcut şi înainte. Nu ştiu dacă pot, Edward.

El stătea tăcut. După un timp, îşi vârî picioarele goale în pantofi şi începu să-şi încheie şireturile. Apoi, se duse să închidă şi să zăvorească ferestrele. Bărzăunul zburase. Judith se sculă şi ea în picioare. Edward se îndreptă spre uşă şi rămase în prag, aşteptând ca ea să iasă înaintea lui. Când Judith ajunse în dreptul lui, o opri apucând-o de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Ea îl privi în ochi şi Edward spuse:

— Încearcă să înţelegi.

— Înţeleg perfect. Dar asta nu uşurează situaţia.

— Nimic nu s-a schimbat.

Iar Judith gândi că aceasta era probabil cea mai stupidă şi

mincinoasă vorbă pe care o auzise vreodată din gura unui bărbat. Se smuci din strânsoare şi năvăli afară, în livadă, alergând prin iarbă, plecându-şi capul pe sub crengile copacilor şi dorindu-şi să nu izbucnească în plâns.

În spatele ei, Edward închise şi încuie uşa cu grijă. „Ceea ce s-a făcut, nu mai poate fi desfăcut. Totul s-a isprăvit”.

Se reîntoarseră la Nancherrow într-o tăcere împietrită care nu era nici dureroasă, nici prietenoasă. Ceva la mijloc... Neîndoios, nu era momentul propice pentru o conversaţie banală, iar durerea de cap a lui Judith căpătase asemenea proporţii încât se simţea incapabilă de orice efort, oricât de neînsemnat. Începea să-i vină greaţă şi halucinaţii ciudate îi vânturau pe dinaintea ochilor. Nu avusese niciodată o migrenă, dar fetele de la şcoală suferiseră câteodată din această pricină şi încercaseră să-i descrie simptomele. Se întrebă dacă îi dogora cumva capul dintr-un început de migrenă, însă pesemne nu era vorba despre aşa ceva, fiindcă astfel de metehne grele cereau mult timp, câteodată zile întregi până se manifestau, şi durerea ei o pălise din senin ca o lovitură de ciocan.

Cu strângere de inimă, se gândi la următoarea etapă a acestei zile nesfârşite. Ajungeau acasă şi apoi porneau iarăşi la drum pentru a se alătura grupului strâns la picnic pe ţărmul golfuleţului; coborând prin grădină, trecând prin tunelul ţesut de revent, traversând cariera de piatră; apărând pe creasta stâncilor şi văzându-i de sus pe ceilalţi instalaţi la popas pe obişnuitul stei. Trupuri bronzate de soare, unse cu ulei, prosoape strălucitoare aşternute peste tot, pălării de pai şi straie abandonate şi lăsate să zacă unde fuseseră azvârlite. Glasuri răstite şi pleoscăit şi împroşcături cu apă la plonjarea cuiva de pe stâncă în mare. Şi, mai presus de toate, scânteierea luminii şi luciul inexorabil al mării şi al cerului.

Era mai mult decât putea îndura. Pe când se apropiau de conac, Judith răsuflă adânc şi spuse;

— Nu cred că vreau să merg la golfuleţ.

— Trebuie să vii. Vocea lui Edward era tăioasă şi necruţătoare. Doar ştii că ne aşteaptă.

— Mă doare capul...

— Oh, Judith... Credea, de bună seamă, că era un pretext invocat de ea pentru a se justifica.

— E adevărul adevărat. Mă ustură ochii, văd năluci nedesluşite, îmi plesneşte capul şi mi-e greaţă.

— Realmente? Acum, Edward părea îngrijorat. Se întoarse să se uite la ea. Trebuie să recunosc, arăţi cam palidă. De ce n-ai spus aşa?

— Îţi spun acum.

— Când te-a apucat?

— Cu puţin în urmă, fu tot ce putu să îngaime.

— Îmi pare rău. Era sincer, plin de căinţă. Biată Judith! În cazul ăsta, când ajungem, urcă în cameră, ia o aspirină sau altceva şi lungeşte-te puţin în pat. O să te simţi cu mult mai bine imediat. Putem merge la golfuleţ mai târziu. Ei n-or să-şi strângă lucrurile până la şapte seara, aşa că mai vem ore întregi la dispoziţie.

— Da. Judith se gândi cu alean la dormitorul ei tihnit, la draperiile trase care stăvileau lumina agresivă, la răcoarea aşternuturilor moi sub trupul ei zvâcnind de durere. Linişte. Solitudine. Un scurt interval de timp în care să-şi recapete demnitatea, să-şi lingă rănile. Poate aşa am să fac. Dar tu nu trebuie să m-aştepţi.

— Nu vreau să te las singură.

— N-o să fiu singură.

— Ba da. Mary a plecat la golfuleţ împreună cu ceilalţi, iar tati, însoţit de domnul Mudge, face obişnuitul tur duminical de inspecţie a fermelor.

— Mai e şi mama ta acolo.

— Ea este bolnavă.

— O să-mi fie bine.

— Dar ai să vii când îţi va trece durerea de cap?

Părea să fie important pentru el. Pentru a scăpa de o discuţie în contradictoriu, Judith îi răspunse:

— Da. Poate când se mai răcoreşte.

— O să-ţi priască mai mult decât orice altceva pe lume să înoţi puţin pe seară. Înotul alungă necazurile şi limpezeşte mintea.

Şi Judith socoti în mintea ei că suna minunat dacă i-ar sta

în putinţă. Dar orice ar fi făcut, îşi frământa cugetul cu tot soiul de gânduri şi nu se putea lepăda de povara amintirilor pe care tânjea să le uite.

Erau acasă. Edward trase în faţa uşii deschise, coborâră din maşină şi intrară. Pe măsuţa din mijlocul vestibulului, trona coşul cu merinde, ticsit de cutii din tablă şi termosuri. De asemenea, împăturite grijuliu deasupra, se găseau două prosoape dungate în alb şi roşu, slipul lui Edward şi costumul de baie al lui Judith. Lângă coş, sub prespapier, se afla un bilet de la Athena:

„Să nu spuneţi că nu ne-am gândit la toate. V-am pregătit şi lucrurile de plajă, ca să nu mai pierdeţi timp. Veniţi imediat. Nu zăboviţi fără rost. Athena”.

Edward îl citi cu glas tare.

— Mai bine te-ai duce acolo, spuse Judith.

Vădit încurcat, Edward se simţea vinovat că o lăsa singură. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi fix.

— Eşti sigură că totul o să fie-n regulă?

— Bineînţeles.

— Ai aspirine?

— O să găsesc una. Pleacă, Edward.

Însă el întârzia să se clintească.

— Mă ierţi?

Se purta aidoma unui băieţaş, ofensat de supărarea altei persoane, trebuind să fie liniştit că lumea lui rămăsese intactă.

— Oh, Edward. A fost în egală măsură vina amândurora. Ceea ce era adevărat, dar atât de ruşinos încât îi repugna să mai reflecteze.

Totuşi, asigurările ei părură suficiente pentru Edward.

— Bine. Îi surâse. Nu-mi place, să te ştiu necăjită. N-aş suporta gândul că nu mai suntem buni prieteni. Edward o îmbrăţişă, apoi o slobozi din strânsoare, ridică panerul greu de pe masă şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse din mers pentru ultima oară.

— O să te aştept, îi spuse el.

Judith simţi din nou că îi izvorăsc lacrimi prosteşti în ochi şi îi fu imposibil să vorbească. Aşa că înclină din cap, dorindu-şi

ca el să plece mai repede, şi Edward se depărtă, ieşi pe uşă, apăru preţ de o clipă ca o siluetă neagră proiectată în lumina soarelui şi apoi dispăru. Zgomotul paşilor lui pe aleea prunduită se stinse încet-încet şi muri în după-amiaza fierbinte, molatică, de duminică.

Judith rămase pironită locului, în casa pustie şi tăcută. Nici un sunet. Doar ticăitul leneş al pendulei vechi şi înalte care se afla la picioarele scării. Văzu că era patru şi un sfert. Toată lumea plecase, se împrăştiase. Numai ea singură sălăşluia pe acolo şi sus, la etaj, bolnava probabil adormită în patul somptuos, cu Pekoe cuibărit alături.

Se duse spre scară intenţionând să-şi croiască drum spre dormitor, dar, dintr-un anume motiv, se simţi prea sleită de puteri şi se prăbuşi pe treapta de jos, rezemându-şi fruntea de balustrada rece din lemn. Acum, lacrimile i se înşirau pe obraji şi următorul lucru de care fu conştientă era că plângea şi suspina ca un copil. Desigur, nu conta, nefiind nici o fiinţă prin preajmă care s-o audă. Îi venea ca o mare uşurare să se lase pradă disperării şi să-şi verse amarul. Din ochi îi şiroiau lacrimi, nasul îi curgea şi, bineînţeles, nu avea batistă, aşa că îşi şterse ochii plânşi de poalele rochiei, în care nu-şi putea sufla însă şi nasul...

În acel moment, auzi zgomot de paşi repezi de-a lungul palierului deja etaj. Persoana se opri în dreptul scării.

— Judith?

Mary Millyway! Judith îngheţă, tocmai când scotea un suspin adânc şi înăbuşit.

— Ce faci acolo?

Ştergându-şi lacrimile cu frenezie, Judith nu fu în stare să îngâne nici un răspuns.

Mary cobora la parter.

— Credeam că v-aţi întors amândoi de-o veşnicie şi aţi plecat spre golfuleţ cu câteva ore în urmă. Şi, apoi, de la fereastra din camera copiilor, l-am văzut pe Edward străbătând grădina de unul singur. Doamna Boscawen se simte bine, nu-i aşa? Glasul lui Mary deveni încolţit de nelinişte. Nu s-a întâmplat nimic grav, nu?

Ajungând în dreptul lui Judith, Mary îşi sprijini mâna de

umărul ei. Asemeni unui puşti smiorcăit, Judith îşi şterse nasul cu dosul palmei. Clătină din cap.

— Nu, totu-i în ordine.

— N-aţi stat prea mult la ea? N-aţi obosit-o cumva?

— Nu.

— Atunci, de ce aţi zăbovit atât?

— Ne-am dus la colibă ca să curăţăm pânzele de păianjen.

— Dar ce-i cu lacrimile astea? Mary se aşează pe treaptă lângă Judith şi o cuprinse pe după umeri. Hai, spune-i lui Mary. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-a... m-a apucat o durere de cap. N-am vrut să merg la golfuleţ. Numai atunci îşi întoarse Judith faţa spre Mary. Îi văzu chipul familiar, pistruiat, şi citi în privirile ei bunătate şi îngrijorare. Ai o batistă, nu-i aşa, Mary?

— Desigur. Şi îndată fu scoasă una la iveală din buzunarul uniformei cu dungi a lui Mary, iar Judith, recunoscătoare, îşi suflă nasul. Se simţi mult mai bine după ce-şi curmă smiorcăielile.

— Credeam că aveai intenţia să te duci la golfuleţ împreună cu ceilalţi, spuse ea.

— Nu, n-am mai plecat. Nu voiam s-o las pe doamna Carey-Lewis de una singură, în caz că avea nevoie de ceva. Acum$_t$ ce e de făcut cu durerea asta de cap? Stând aici ca un sac cu cărbuni, în mod sigur n-o să scapi de ea. Ce-ar fi să urcăm în camera copiilor şi să-ţi caut o doctorie în dulap? Apoi, ne instalăm comod şi bem în tihnă o ceaşcă de ceai. Tocmai mă gândeam să pun ibricul pe foc...

Mângâietoarea prezenţă a lui Mary, aura ei de normalitate şi bun simţ erau un soi de balsam liniştitor. Mary se ridică, o ajută şi pe Judith şi o conduse pe scări până în camera copiilor. O aşeză acolo într-un colţ al vechii canapele şi se duse să tragă puţin draperia aşa încât lumina soarelui să n-o orbească. Apoi, dispăru în baia alăturată şi se reîntoarse cu un pahar cu apă şi două tablete.

— Înghite-le acum şi, cât ai bate din palme, o să-ţi fie mai bine. Stai liniştită până pregătesc eu ceaiul.

Ascultătoare, Judith luă pilulele şi le dădu repede pe gât cu apa rece şi limpede. Se rezemă pe spate, închise ochii şi simţi

o adiere de vânt pătrunzând pe fereastra deschisă, ca şi miresmele reconfortante de rufărie călcată, de biscuiţi dulci şi de trandafiri pe care Mary îi culesese şi-i aranjase într-un vas alb cu desene albastre şi-i pusese în mijlocul mesei. Mâinile lui Judith se încleştaseră pe batista lui Mary cu putere de parcă micul petic de pânză ar fi fost un soi de talisman.

Mary reveni curând, purtând pe o tăviţă ceainicul, ceşti şi farfurioare. Judith se clinti puţin din loc, dar Mary îi spuse:

— Nu te mişca. O să pun tava pe taburetul ăsta. Apoi, îşi trase vechiul ei scaun şi se instală comod cu spatele la fereastră. Nu există nimic mai bun pe lume, când eşti amărât, decât o ceaşcă de ceai. Ţi-a venit ciclul menstrual, nu-i aşa?

Judith ar fi putut minţi cu un răspuns afirmativ şi ar fi fost o scuză perfectă, dar nu o înşelase niciodată pe Mary şi nici măcar acum nu-i era aminte s-o facă.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Când a început?

— Cândva... în după-amiaza asta. Judith luă cu o mână uşor stăpânită de tremur ceaşca aburindă care zăngăni puţin Mulţumesc, Mary. Eşti o sfântă. Mă bucur că nu te-ai dus la golfuleţ. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost aici.

— Nu cred, spuse Mary, că te-am văzut vreodată bocind aşa.

— Probabil că nu...

Sorbea câte o înghiţitură din ceaiul fierbinte, uimitor de tonifiant.

— Ceva s-a întâmplat, nu-i aşa? Judith îi aruncă o privire, însă Mary se concentra să-şi toarne o ceaşcă de ceai pentru ea însăşi.

— De ce spui asta?

— Fiindcă nu sunt proastă. Vă cunosc pe toţi copiii cum îmi cunosc podul palmei. N-ai plânge în van, de ţi se rupe inima de milă, de parcă ai fi pierdut ce ţi-e mai scump pe lume.

— Nu ştiu... dacă vreau să vorbesc despre asta.

— Dacă e să spui cuiva, poţi foarte bine să-mi spui mie. Să ştii că am ochi, Judith, te-am văzut crescând. M-am temut dintotdeauna că asta s-ar putea întâmpla.

— Ce să se întâmple?

— Este vorba de Edward, nu-i aşa?

Judith îşi ridică privirea şi nu desluşi nici curiozitate, nici dezaprobare pe chipul lui Mary. Nici nu o va judeca, nici nu o va blama. Văzuse prea multe în viaţă şi îi cunoştea pe copiii Carey-Lewis, cu farmecul şi defectele lor, mai bine decât oricine altcineva.

— Da, e vorba despre Edward, răspunse ea. Uşurarea de a recunoaşte acest lucru, de a spune pe şleau şi răspicat, era imensă.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu?

— Era aproape imposibil să nu-l îndrăgesc

— V-aţi certat?

— Nu, n-a fost o ceartă, ci doar un soi de neînţelegere.

— Aţi discutat problema pe toate feţele, nu-i aşa?

— Aşa socot. Dar tot ce-am descoperit este că nu simţim în acelaşi mod. Vezi, gândeam că-i just să-i mărturisesc ceea ce simt. Credeam că am trecut de faza de a ne făţărnici. Însă m-am înşelat cumplit şi, în final, mi-am dat seama că m-am făcut de râs...

— Să nu începi acum să plângi din nou. Mie poţi să-mi spui. Te înţeleg...

Cu oarecare efort, Judith îşi adună puterile şi-şi şterse faţa cu batista boţită. Apoi, mai luă o înghiţitură de ceai.

— Desigur, el nu mă iubeşte. Îi sunt dragă, la fel ca Loveday, dar nu mă vrea pentru totdeauna. Lucrul ăsta... s-a mai întâmplat şi înainte. Crăciunul trecut. Dar eram prea tânără să-i pot face faţă... Am intrat în panică. Şi atunci ne-am dondănit, însă după aia ne-am împăcat, fiindcă altminteri ar fi fost din cale afară de neplăcut şi de stânjenitor pentru toată lumea. Dar Edward s-a arătat atât de sensibil, a fost gata să uite ce se întâmplase şi să ia totul de la început. Şi totul a fost cum nu se poate mai bine. Dar în după-amiaza asta... Bineînţeles, nu-i putea destăinui lui Mary ce se petrecuse de fapt. Era cu totul intim. Personal şi confidenţial. Chiar şocant. Judith rămase cu privirile pironite în ceaşca de ceai, simţind cum roşeaţa perfidă îi năvălea în obraji.

— De astă dată aţi depăşit oarecum măsura, nu-i aşa?

— S-ar putea zice şi aşa.

— Păi, s-a mai întâmplat şi înainte şi-o să se întâmple din nou. Dar Edward mă mâhneşte. E un tânăr încântător şi ar vrăji şi păsările din copaci, dar nu se gândeşte la ceilalţi, nici la propriu-i viitor. Trece superficial prin viaţă, precum gâsca prin apă. N-am mai văzut niciodată un asemenea băiat, făcându-şi prieteni şi aducându-i acasă, pentru ca apoi să-şi aleagă alţii cât ai zice peşte.

— Ştiu. Presupun că am ştiut dintotdeauna.

— Vrei altă ceaşcă de ceai?

— Într-o clipă.

— Ţi-a mai trecut durerea de cap?

— Da, mi-e puţin mai bine. Ceea ce era adevărat. Dar această uşurare lăsase în urmă un gol de parcă senzaţia de suferinţă fizică îi secătuise mintea. I-am spus lui Edward că o să mă duc la golfuleţ. Mai târziu. Când se răcoreşte.

— Dar nu vrei, aşa-i?

— Nu vreau. Însă n-are nimic de-a face cu starea mea. Pur şi simplu, nu doresc să dau ochii cu ei toţi... Loveday, Athena şi ceilalţi. Nu vreau să se uite lung la mine, să-mi pună întrebări iscoditoare şi să se mire ce s-o fi întâmplat. Nu vreau să mă privească în faţă. Mi-aş dori să pot dispărea ca prin farmec.

Se aşteptase ca Mary să-i replice: „Nu fi aşa prostuţă. N-are nici un rost să dai bir cu fugiţii. Nimeni nu dispare aşa. Nu poţi să te faci nevăzută”. Dar ea nu rosti asemenea vorbe descurajatoare. În schimb, îi spuse:

— Nu cred că-i o idee prea rea.

Judith o privi cu surprindere, dar chipul lui Mary era senin.

— La ce te referi, Mary?

— Unde-i doamna Somerville acum? Mătuşa ta, Biddy?

— Mătuşa Biddy?

— Exact. Unde locuieşte?

— În Devon. Bovey Tracey. În casa ei de acolo.

— O să te duci să stai la ea?

— Da, într-una din zile.

— Ştiu că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar cred c-ar trebui să pleci acum.

— Acum?

— Da, chiar acum. În după-amiaza asta.

— Păi, nu pot să spăl puţina aşa pur şi simplu...

— Ascultă-mă cu răbdare, draga mea. Cineva trebuie să-ţi spună lucrurile astea şi nu-i nimeni mai nimerit decât mine. Mama ta se află la celălalt capăt al lumii, iar doamna Carey-Lewis, în ciuda bunătăţii ei, nu-i de nici o ispravă în momente de-astea. Cum ţi-am pomenit şi înainte, te-am urmărit crescând şi te cunosc din ziua când Loveday te-a adus aici de la şcoală. Te-am văzut asimilată de familia asta, contopindu-te şi devenind parte a ei şi a fost un lucru minunat. Dar, totodată, extrem de primejdios. Fiindcă ei nu reprezintă familia ta şi, dacă nu eşti grijulie, o să fii în pericol să-ţi pierzi identitatea. Acum, ai optsprezece ani. Cred că şi sosit vremea să te desprinzi de ei şi să-ţi urmezi propriul drum. Acum, nu care cumva să socoteşti că vreau să scap de tine. O să-ţi duc dorul nespus de mult şi nu vreau să te pierd: Numai că trebuie să-ţi afirmi personalitatea cum i se cuvine oricui de drept şi mă tem că dacă ai să trăieşti mult aici, la Nancherrow, n-o să mai fi stăpână pe tine.

— De cât timp ai ajuns la părerea asta?

— De la Crăciunul trecut. Am ghicit atunci că te atrage Edward. M-am rugat la Dumnezeu să nu ţi se-ntâmple asta, fiindcă ştiam cum are să se sfârşească.

— Şi, desigur, ai avut dreptate.

— Nu-mi place să am dreptate. Ştiu doar că aceşti Carey-Lewis sunt un soi de oameni cu caractere puternice. O familie, s-ar putea zice, de conducători înnăscuţi. Te-au prins în mreje şi astfel te-ai pomenit într-o încurcătură emoţională, dar cel mai bun lucru în asemenea momente este să iei taurul de coarne. Să preiei iniţiativa. Dacă nu din alte motive, măcar asta te ajută să-ţi recâştigi demnitatea.

Şi Judith ştia că era absolut adevărat. Fiindcă aproape acelaşi lucru se petrecuse în seara când Billy Fawcett băgase spaima în biata Ellie la cinematograf şi ea, Judith, dominase situaţia şi convinsese pe toată, lumea să meargă la secţia de poliţie pentru depunerea plângerii. Iar după aceea, se simţise puternică şi stăpână pe sine, duhul rău al lui Billy Fawcett fiind exorcizat pentru totdeauna.

Mătuşa Biddy. Însăşi ideea de a scăpa de la Nancherrow de Edward şi de toţi ceilalţi, măcar pentru o vreme, i se părea extrem de tentantă. Doar destul timp cât să poată restabili măsura firească a lucrurilor, să-şi dreagă inima frântă şi să-şi încropească o nouă viaţă. Mătuşa Biddy nu-l cunoştea pe Edward. Nu-i va pune întrebări, pur şi simplu va fi încântată să aibă companie, găsindu-şi astfel scuze pentru una sau două petreceri fără ceremonie.

Însă complicaţiile plecării erau prea numeroase pentru a le face faţă.

— Cum pot s-o iau la sănătoasa? Cum se poate s-o şterg pe ascuns? Fără nici un fel de pretext? Ar fi prea nepoliticos.

— Păi, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să cobori în biroul colonelului şi să-i dai un telefon doamnei Somerville. Ai numărul ei? Perfect! Deci o suni şi o întrebi dacă o deranjează să soseşti astă-seară. Poţi găsi o scuză, dacă vrea să ştie de ce, şi poţi să călătoreşti cu maşina ta. N-o să-ţi ia mai mult de patru ore şi, cu puţin noroc, n-o să fie prea multă circulaţie pe şosea.

— Ce-ar fi să nu fie ea acolo? Sau să nu dorească să vin?

— O să vrea, n-ai grijă. Oricum, îţi plănuiseşi s-o vizitezi, chestiunea este doar că ajungi mai devreme. Şi apoi o să ne folosim de mătuşa Biddy ca motiv pentru plecarea ta. O să spunem o minciună. De pildă, că e suferindă şi singură, s-a îmbolnăvit de gripă sau şi-a rupt piciorul şi are nevoie de îngrijire. Zicem că ea te-a sunat, te-a chemat în ajutor şi ţi s-a părut o situaţie urgentă, aşa că te-ai suit imediat în maşiţă şi ai pornit la drum.

— Nu mă pricep să mint. Toată lumea are să-şi dea seama că-i o minciună gogonată.

— Nu-i nevoie să le-o spui tu. Eu o să le-o zic. Colonelul nu se întoarce până la cină. El şi domnul Mudge s-au dus să vadă o cireadă de vite pe undeva pe lângă St. Just. Iar Edward, Athena, Loveday şi ceilalţi n-or să revină acasă decât peste vreo oră sau chiar mai bine.

— Deci, vrei să spui... că nu trebuie să-mi iau rămas bun...

— Nu-i nevoie să-i vezi pe nici unul, până când nu te simţi destul de puternică şi pregătită să dai ochii cu ei.

— Totuşi, am să mă întorc aici. O să vin înapoi înainte de-a purcede spre Singapore. Trebuie să-mi iau rămas bun de la colonel şi de la Diana.

— Bineînţeles. Şi noi toţi te vom aştepta cu nerăbdare. Dar chiar acum ţi s-ar pretinde prea mult să te ţii tare după ceea ce s-a întâmplat. Şi, de asemenea, socot că asta-i valabil şi pentru Edward.

— E un soi de catalizator, nu-i aşa?

— Habar n-am ce-i aia un catalizator. Ştiu doar că nu poţi fi decât tu însăţi. La sfârşitul zilei, trebuie să rămâi credincioasă acestui scop.

— Vorbeşti la fel ca domnişoara Catto.

— Şi mai rău, s-ar putea.

Judith zâmbi.

— Şi ce-o să se aleagă de tine, Mary? Şi tu eşti parte a familiei, dar nu cred c-ai fost asimilată de ei încât să-ţi pierzi identitatea.

— E o diferenţă în ceea ce mă priveşte. Eu muncesc pentru ei. Asta-i slujba mea.

— Dar n-ai putea să-i părăseşti niciodată.

Mary izbucni în râs.

— Aşa-ţi închipui? Gândeşti că o să stau aici pe veci, să îmbătrânesc şi să devin inutilă? Să calc rufăria, aşteptând ca Athena să facă un şir de copii, să dădăcesc altă generaţie, nedormind nopţile, schimbând scutece şi omorându-mi timpul cu fleacuri? Şi apoi să mă lovească apoplexia sau altceva şi să mă senilizez? Să devin o povară pe capul altora? Şi să trebuiască să fiu îngrijită? Aşa-mi vezi viitorul?

Judith se simţi uşor stânjenită fiindcă, spre ruşinea ei, era adevărat. O vedea ca slujnică devotată şi servitoare bătrână, stând într-un scaun, înfăşurată în şal, împletind straie din lână pe care nimeni nu avea să le poarte vreodată, aducându-i-se ceşti de ceai şi fiind boscorodită în ascuns pentru că devenise o asemenea pacoste.

— Nu-mi pot imagina că ai să trăieşti în altă parte decât la Nancherrow, spuse Judith.

— Ei bine, te înşeli. Când o să împlinesc şaizeci de ani, ies la pensie şi mă retrag în căsuţa ţărănească de la ferma

fratelui meu, lângă Falmouth. Bojdeuca îmi aparţine. Mi-am chivernisit bănuţii şi am cumpărat-o de la el pentru două sute cincizeci de lire. Deci, am să fiu independentă. Aşa o să-mi sfârşesc zilele.

— Oh, Mary, bravo ţie. Dar nu-mi închipui ce-or să se facă fără tine.

— Or să se descurce. Nimeni nu-i de neînlocuit.

— Ei ştiu despre planurile tale?

— Doar colonelul. Când am cumpărat căsuţa, i-am spus. I-am încredinţat acest secret. El a venit şi a examinat locuinţa şi a plătit ca să se facă un releveu.

— Şi doamna Carey-Lewis?

Mary râse şi clătină din cap.

— Nu cred nici măcar o clipă să-i fi mărturisit şi ei colonelul. Vezi tu, o protejează. În toate privinţele. Ca pe un copil. Acum... Mary deveni iarăşi practică. Ne irosim timpul. Stând aici şi pălăvrăgind, moare copilul cu buricul netăiat... Dacă-i vorba că pleci, atunci trebuie să ne punem în mişcare...

— Mă ajuţi să împachetez?

— Mai întâi, dă-i telefon mătuşii tale, spuse Mary. N-are sens să punem carul înaintea boilor.

* * *

Diana se trezi din somn. Dormise întreaga după-amiază. Pricepu asta de cum deschise ochii, fiindcă soarele păşise demult dincolo de linia orizontului şi, acum, arunca raze piezişe în fereastra dinspre apus. Lângă ea, Pekoe încă picotea. Căscă şi se întinse cu poftă, apoi se propti iarăşi în perne, gândindu-se ce minunat ar fi dacă somnul ar putea nu numai să restabilească puterile ci, în acelaşi timp, să şi risipească neliniştile, astfel încât omul să se deştepte cu mintea limpede şi netulburată, la fel de netedă şi pustie ca o plajă spălată şi primenită de fluxul mării.

Dar aşa a fost să fie. Diana se trezise şi toate frământările presante o încolţeau din nou şi reieşiră la iveală. Pur şi simplu

o aşteptaseră. Mătuşa Lavinia, restabilită, totuşi încă firavă. Şi războiul gata să izbucnească din clipă în clipă. Când? Nimeni nu ştia. Poate, peste două săptămâni. O săptămână, câteva zile. Buletinele interminabile de ştiri de la radio, ziarele şi titlurile din capul paginilor deveneau, cu fiecare oră, mai grave. Expresia de chin de pe chipul lui Edgar îi sfâşiase inima. El încerca să nu-şi trădeze suferinţa, dar nu reuşea totdeauna. Şi cei tineri. Jeremy, atletic şi viguros, stâlpul de nădejde pe care se sprijinise atâţia ani la rând. Dar, acum, în permisie, înainte de îmbarcare, înrolat în marina regală, deja pregătit să purceadă la drum. El era primul care va pleca, dar, de îndată ce avea să se declare război, toţi ceilalţi urmau să fie mobilizaţi pe linia frontului. Scumpul ei Edward va pilota acele aparate de zbor îngrozitor de primejdioase, chiar destul de periculoase şi fără să se tragă cu tunul asupra lor de către inamicii nemţi. Şi prietenul lui, Gus, care era deja ofiţer în regimentul scoţian Gordon. Ei nu se vor mai întoarce niciodată pe meleagurile de vis ale acelui minunat oraş universitar, unde nu aveau altceva de făcut decât să asimileze cunoştinţe şi să se bucure de viaţă. În ce-l privea pe Rupert, soldat de carieră, situaţia se complica fiindcă el şi Athena doreau să se căsătorească, după care va fi trimis cu cal cu tot într-o ţară deşertică neospitalieră, va fi împuşcat, iar Athena va rămâne singură ani şi ani de-a rândul, irosindu-şi tinereţea. Toţi, jeunesse d’or, pierzând ani preţioşi pe care nu-i vor mai retrăi niciodată.

Şi micuţa Loveday! Îndrăgostită pentru prima oară, la şaptesprezece ani, fără speranţa de a înjgheba nici un soi de relaţie cu obiectul visurilor ei feciorelnice. Diana nu-şi putea imagina ce se va petrece cu Loveday. Aruncată în vâltoarea unui alt război cumplit, era imposibil să-şi închipuie cum va reacţiona Loveday. Dar, la urma urmei, fiica ei fusese totdeauna imprevizibilă.

Diana se mişcă şi se întoarse să se uite la micul ceas de aur aşezat pe noptieră. Era patru şi jumătate. Se prăpădea de poftă după o ceaşcă de ceai, dar n-o lăsa inima să sune şi s-o cheme pe doamna Nettlebbd, care să vină târşâindu-şi picioarele umflate pe scara de serviciu. Totodată, Diana se

plictisea. Poate ar trebui să se scoale din pat... Dacă şi-ar putea încorda puterile, s-ar ridica, s-ar îmbăia, s-ar îmbrăca şi ar coborî în salon. Jeremy îi spusese să rămână în pat, dar el nu-şi putea imagina cât se plictisise ea de lâncezit.

Cineva ciocăni în tăblia uşii.

— Cine e?

Clanţa fu apăsată uşor şi uşa întredeschisă.

— Eu sunt, Judith. Te-ai trezit?

— Da.

— Nu te deranjez?

— Câtuşi de puţin. Tocmai mă gândeam cât de plictisită sunt. Chiar simt nevoia să vorbesc cu cineva.

Judith intră, închise uşa, străbătu încăperea de-a curmezişul şi se aşeză pe marginea patului Dianei. Aceasta arăta foarte îngrijită şi dichisită, într-o bluză albă cu guler împodobit cu horbote şi într-o fustă din bumbac învârstată cu dungi dalbe şi albastre. Părul îi era netezit, de curând periat, şi îşi încinsese mijlocul subţire cu o cingătoare din piele roşu-intens.

— Cum te simţi acum? o întrebă Judith.

— Oh, mult mai bine. Sunt doar toropită.

— Ai dormit?

— Toată după-amiaza. Diana îşi încreţi fruntea. De ce nu eşti la golfuleţ împreună cu ceilalţi?

— Am avut o durere de cap. Edward s-a dus singur.

— E din pricina căldurii. Ce mai face mătuşa Lavinia?

— A fost minunată. Am stat la taifas. Într-adevăr, este uimitoare, ştiind prin ce-a trecut.

— Crezi că o să mai fie în stare să facă tot ce făcea mai înainte?

— Desigur. Judith ezită o clipă, apoi continuă. Diana, trebuie să-ţi spun ceva. Să-ţi explic un lucru. Sunt nevoită să plec imediat. Chiar acum.

Diana fu luată prin surprindere.

— Să pleci? Dar, draga mea, de ce?

— Este destul de complicat. Tocmai beam ceaiul cu Mary, când a sunat telefonul...

— Nu l-am auzit.

— Bănuiesc că dormeai. Era mătuşa mea Biddy. Biddy Somerville. S-a îmbolnăvit de gripă, unchiul Bob şi Ned sunt duşi amândoi în largul mării, iar ea este de una singură. Acum, nu mai are pe nimeni să-i ţină de urât, doar o menajeră cu ziua care vine pe bicicletă din Bovey Tracey. În orice caz, a fost un soi de strigăt de ajutor şi ea m-a rugat dacă pot să mă duc acolo, s-o îngrijesc. Doctorul ei spune că n-ar trebui să stea singură.

— Scumpa mea, ce veste groaznică! Biata femeie! Vrei s-o chemi să vină aici, la noi?

— Oh, eşti foarte drăguţă, dar nu cred că ar suporta călătoria. Bag seamă că trebuie să plec. Oricum, mai devreme sau mai târziu aveam de gând să-i fac o vizită. Deci nu contează dacă plec acum.

— Ce fată bună eşti!

Judith surâse. Şi atunci Dianei îi trecu prin minte că fata arăta îngrozitor de obosită. Ochii ei frumoşi erau înfundaţi în orbite şi încercănaţi, iar rujul strălucitor îi accentua paloarea obrajilor. Sărmana copilă, poate suferise de durere de cap, dar Diana se întrebă, preţ de-o clipită, ce anume pricinuise această indispoziţie. Ar trebui s-o descoasă cu încetul, ştia bine, să-şi manifeste îngrijorarea maternă, însă, în starea ei din acel moment, nu se simţea destul de puternică să înfrunte şi alte probleme, să fie dispusă la confidenţe. Totodată, exista posibilitatea ca suferinţa lui Judith să aibă legătură cu Edward şi, măcar numai din acest motiv, era mai bine să nu ştie nimic. În plus, la urma urmelor, oricât de mult o iubea pe Judith, ea nu era copilul ei şi, deocamdată, Diana avea destule pe cap, căznindu-se să se împace cu nesiguranţa viitorului propriilor copii.

— Sigur că trebuie să pleci dacă are atâta nevoie de tine, spuse ea într-un târziu. Cum o să ajungi acolo?

— Îmi iau maşina.

— Ai să conduci cu atenţie, nu-i aşa?

— Desigur.

— Când porneşti la drum?

— Chiar acum. Mary m-a ajutat să-mi pun lucrurile în valiză. Presupun că n-o să stau acolo prea mult timp. Am să

mă întorc, dacă se poate, fiindcă vreau să vă văd pe toţi înainte de plecarea spre Singapore.

— Bineînţeles că te-aşteptăm cu drag.

— Şi o să-i explici tu colonelului în locul meu?

— Uitasem că n-o să te întâlneşti cu el. Şi nici cu ceilalţi. Ce oribil că trebuie să pleci fără să-ţi iei rămas bun.de la toţi. Nu poţi să cobori până la golfuleţ măcar o clipă înainte să te sui în maşină?

— N-am timp. O să le spui tu la revedere din partea mea.

— Aşa am să fac, dar ştiu că or să fie cu toţii teribil de mâhniţi.

— Îmi pare rău. Mă bucur că mă înţelegi.

— Oh, draga mea, nu-i vina ta. Judith se ridică, se aplecă şi o sărută pe Diana pe obraz.

— Ne despărţim doar pentru puţin timp, spuse ea.

— În cazul ăsta, n-o să ne luăm rămas bun. Ci doar au revoir.

— Au revoir.

— Drum bun. Judith îi zâmbi, se întoarse şi păşi spre uşă. Pe când părăsea odaia, Diana o strigă:

— Judith!

— Ce este?

— Mary e prin preajmă?

— Da.

Spune-i că Pekoe trebuie să iasă oleacă prin grădina ca să-şi facă nevoile. Şi roag-o să fie o sfântă şi să-mi aducă o ceaşcă de ceai.

Judith închise uşa în urma ei şi străbătu coridorul până la camera copiilor. Mary o aştepta, stând cocoţată pe prichiciul ferestrei şi privind în grădină. Când Judith îi rosti numele, se întoarse şi apoi sări drept în picioare.

— Ai văzut-o pe doamna Carey-Lewis?

— Da. Era trează. I-am spus minciuna. Totul a mers bine. Nu mi-a pus nici o întrebare... M-a rugat să-ţi zic că trebuie să-l scoţi pe Pekoe afară ca să-şi facă nevoile şi, dacă eşti drăguţă, să-i duci o ceaşcă de ceai.

Mary râmji larg.

— Nu se mai termină niciodată, nu-i aşa?

— M-aş fi simţit realmente vinovată să părăsesc Nancherrow fără să-mi iau rămas bun de la ea.

— Da, nu s-ar fi cuvenit. Deci, asta e. Acum, a venit timpul să porneşti la drum. Vin cu tine să te conduc...

Dar Judith o opri.

— Nu, te rog. N-aş putea suporta. Aş începe din nou să plâng.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Bine. La revedere, atunci. Se îmbrăţişară cu dragoste, strângându-se tare în braţe. Bagă de seamă, e doar pentru scurtă vreme. O să ne revedem curând. Ţinem legătura. Acum, ai grijă cum conduci.

— Bineînţeles.

— Ai destulă benzină, nu? Este un garaj în Penzance, lângă gară, deschis în fiecare duminică.

— O să umplu rezervorul acolo.

— Şi bani? Ai suficienţi bani peşin?

— Zece lire. Mai mult decât îmi trebuie.

— Nu te întrista din cauza lui Edward, îi spuse Mary. Nu privi în urmă, nu lăsa pe nimeni să-ţi frângă inima. Eşti prea tânără şi mult prea drăguţă pentru asta.

— Nu-ţi face griji, o să-mi fie bine.

Judith o părăsi pe Mary, rămasă singură şi oarecum în greu impas, în mijlocul coridorului, şi coborî scara în goană. Îşi scosese deja maşina din garaj şi Mary îi pusese valiza pe bancheta din spate. Se aşeză la volan, porni motorul şi ambreie. Roţile se rostogoleau pe aleea cu pietriş, scoţând un ţipăt ascuţit. Era o adevărată agonie să nu plângă, dar izbuti să se abţină. Îşi spuse în gând: „Nu-i pentru totdeauna”, dar nu simţea astfel. Şi deodată, versurile unui poem îi răsăriră în minte şi-şi aminti de mama ei, citindu-i-le, cu mult timp în urmă, când era doar o fetiţă şi trăia la Colombo.

„Grădinii vechi şi casei dragi.
Livezilor cu meri şi fragi,
Imaşului unde zburdam.
Pe când de griji noi nu ştiam...”

Judith se uită în oglinda retrovizoare şi văzu acolo, încadrată, în miniatură, imaginea reflectată a conacului Nancherrow, scăldat în lumina soarelui, îndepărtându-se, devenind din ce în ce mai mică.

„...Tăpşanelor şi luncilor.
La revedere, tuturor.
Căluţului
Şi grajdului
Şi leagănului de sub nuc.
La revedere... eu mă duc...”

Şi îşi reaminti când venise aici pentru prima dată, în Bentley-ul Dianei, şi privise casa, grădinile şi marea îndepărtată, fiind cucerită pe dată de aceste meleaguri, îndrăgostindu-se de ele. Şi ştiu că se va întoarce, dar totodată îşi dădu seama că Nancherrow, aşa cum îl cunoscuse ea, nu va mai fi nicicând la fel. Apoi, ramurile arborilor întunecară zarea, conacul pieri în urmă ca vraja unui vis, Edward dispăru din viaţa ei şi Judith deveni iarăşi singură...

CUPRINS

Partea întâi

1935.....7
1936.....34
1938.....305
1939.....351

Rosamunde Pilcher dovedește și în acest nou roman că știe să facă să vibreze coarda lirică a cititorului prin chipurile vii ale oamenilor, prin zugrăvirea stărilor lor sufletești, prin descrierea ambianței și prin tablourile rupte din natura magnifică a comitatului Cornwall, unde se desfășoară cea mai mare parte a acțiunii. Protagonista romanului, Judith Dunbar, este ea însăși unul dintre aceste puternice personaje, care a urmat golgota războiului până a ajuns să se autodefinească, găsindu-și identitatea și rostul în viață, cunoscând în cele din urmă liniștea și căldura propriului cămin.

ISBN 973-9139-83-3